

Giới thiệu Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn

Truyện Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn của tác giả Vũ Quy Lai kể về một người con gái vì muốn bỏ qua mọi quá khứ mà quyết định bỏ đi không một lời từ biệt...

Nhưng do mâu thuẫn đất đai mà cô bắt buộc phải quay lại để giải quyết, miếng đất đó có một quá khứ rất quan trọng của cô!

Cô đối mặt với anh, anh buộc mọi bí mật phải được tiết lộ? Liệu có vì mảnh đất đầy bí ẩn này mà quá khứ của cô dần hé mở?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp lại, gặp thoáng qua

Đoạn trích:

Trong khách sạn, cô chậm rãi quỳ gối dưới chân anh, nước mắt bị thương, cảm bị nắm chặt, cô buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh, trong lòng đau đớn vô cùng, Sở Ngự Tây, anh cũng biết, anh càng hận tôi bao nhiêu, tôi lại càng yêu anh bấy nhiêu.

Thương Đồng: "Ngự Tây, đây là lần cuối cùng tôi cầu xin anh, chỉ cần anh cho tôi một đứa con. Tôi thề nhất định sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt anh."

Sở Ngự Tây: "Em nghĩ cũng đừng nghĩ tới, con của tôi sao có thể cho loại người dơ bẩn như em sinh ra?"

Bây giờ phải làm sao đây, cô muốn sinh đứa con của anh vì như thế mới có thể khiến cho Niệm Niệm sống sót. cô đã bắt chấp rất nhiều.

Mở màn một: một đêm say mê

Đêm khuya, ngoài cửa một căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn, có một cô gái đang đứng do dự, trong tay cô nắm chặt chiếc điện thoại, hít một hơi thật sâu, rồi cuộc cũng can đảm nhấn chuông cửa.

Vài giây qua đi, vẫn chưa có phản ứng gì, cô thở dài một tiếng, vừa muốn xoay người rời đi thì đột nhiên cánh cửa bật mở, một thân hình to lớn kéo cô vào phòng, cô choáng váng chưa kịp định thần, cánh cửa đã phịch một tiếng đã đóng lại đằng sau người đàn ông kia, một thân hình to lớn đi tới gần cô, để cô lên cách cửa, mùi rượu xông vào mũi, cô sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt xuất hiện tia máu của người đàn ông đó.

"Sở Ngự Tây, anh uống say!" cô muốn đẩy anh ra khỏi người mình, khuôn mặt bởi vì lo lắng mà đỏ bừng lên.

Hai tay Sở Ngự Tây ra sức chống đỡ hai bên cổ của cô, thân thể nặng nề đè lên người cô, cằm chôn sau ở hõm vai của cô, bởi vì say rượu mà trở nên khàn khàn: "Em đã đến rồi?"

Anh hôn mạnh xuống đôi môi của cô, môi lưỡi day dụa cùng một chỗ mùi rượu trong nháy mắt xông vào trong khoang miệng thơm tho của cô, bàn tay to lớn ôm chặt eo cô, cả người cô nóng lên, cô sợ tới mức vội vàng đẩy anh ra: "Sở Ngự Tây, anh mau buông tay..."

"Đừng..." giọng cô như bị lạc đi, đột nhiên thân thể bị kéo ngã, cô không chịu nổi sức nặng của anh, bị anh áp đảo xuống thảm trên mặt đất, cả người anh đều nằm lên thân thể nhỏ bé của cô.

"Vì sao muốn tôi buông tay ra? nói mau..." cả người của anh đè lên cơ thể thơm ngát của cô, trên mặt anh đột nhiên xuất hiện vẻ tàn nhẫn, con người nóng bỏng dùng ở khe hở trước ngực cô, đột nhiên hôn mạnh xuống.

"Đừng..." cô vận vẹo thân thể vì bị đau: "Sở Ngự Tây, anh đừng như vậy, chúng ta chia tay! Anh..."

Nghe được lời nói của cô, con người của Sở Ngự Tây trở nên lạnh nhạt, cơ thể thơm ngát trong ngực anh dần nóng lên, anh giống như một con hổ đói, cúi xuống nhìn người cô gái dưới thân, dùng ở trước ngực phập phồng của cô: "Thu hồi câu nói kia đi!"

"Chúng ta không có khả năng ở cùng nhau, thật sự..." cô quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn vào đôi mắt nóng rực của anh, cơ thể càng bị anh ôm chặt hơn.

"Em được lắm!" cơn tức giận của Sở Ngự Tây dâng lên, bàn tay to nắm chặt, lửa dục cũng sôi trào, anh hôn lên đôi môi đang ngậm chặt của cô, ép buộc cô đáp lại, anh muốn trừng phạt cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng này, anh thật sự không khống chế được chính mình,

nhANH chóng cởi hết quần áo của cô ra, nhìn thấy đường cong hoàn mỹ của cô, anh ôm cô cùng ngã vào chiếc giường lớn.

"A..." thân thể tuyết trắng của cô bắt đầu vẫy vẫy muốn trốn khỏi, bắt đầu né tránh, nụ hôn hạ xuống lần nữa của anh, muốn nhập cả người cô vào cơ thể mình, tình tế mà nhấm nháp từng chút, cô ra sức giãy dụa làm cho anh khó khăn tách hai chân cô ra, mặc dù đầu óc vì say mà choáng váng, anh cũng cảm giác được cô đang bắt lực mà run rẩy.

cô run rẩy: "không được, chúng ta không thể..."

cô còn chưa nói hết những lời còn lại đã bị anh nuốt vào miệng, cuồng dã mà hôn xuống, không cho cô cơ hội tránh né, cô ra sức giãy dụa, nước mắt thì nhau chảy xuống, chỉ có âm thanh nước nở nghẹn ngào.

không thể, bọn họ không thể như vậy!

Thần trí mơ hồ, đau đớn kịch liệt như bị xé rách đánh úp vào cô, ra sức đi sâu vào, môi dưới của cô vì đau đớn mà cắn chặt không còn một chút huyết sắc.

Sở Ngự Tây bị một khoái cảm cực hạn bao phủ, anh khó khăn mà di chuyển, ý thức dần bị mất đi, động tác ra vào càng lúc càng nhanh, người con gái dưới thân phát ra tiếng khóc nước nở, không hề cự tuyệt hay phản kháng.

Ánh đèn làm nổi bật hai thân hình nóng bỏng, người đàn ông ôm chặt vòng eo của người phụ nữ, làm cho cô lần lượt đón nhận từng cú va chạm mãnh liệt, chỗ hai người đang giao nhau bị thấm ướt một mảng lớn, người phụ nữ chậm rãi nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lần lượt chảy xuống hai gò má vì kích thích mà đỏ bừng lên của cô, trong yên lặng mà rơi vào mái tóc dài đen bóng.

cô chắc chắn rằng sau đêm nay, cô sẽ rơi vào địa ngục của người đàn ông này.

:

Mở màn 2: Bắt thông dâm ngay tại chỗ

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào chiếc giường lớn bên trong căn phòng xa hoa của khách sạn, chiếc chăn màu đen trượt đến hông của người đàn ông, để lộ ra tám lưng trần ngăm đen, đầy những vết trầy xước sau trận kích tình đêm qua. Bàn tay của anh ôm chặt vòng eo thon thả của người phụ nữ, mặt chôn ở phía sau cổ tuyết trắng của cô, mày cũng giãn ra khi ngủ, khoe miệng nở nụ cười thoả mãn.

Bởi vì bị ánh sáng chiếu vào làm phiền, anh cũng từ từ mở mắt ra, sau khi say rượu, đôi mắt có chút mơ hồ, sau đó tầm mắt dừng lại ở vài điểm màu đỏ trên giường, con người thâm thúy

càng phát sáng, ngón tay thương tiếc vuốt ve mái tóc dài của người phụ nữ, cẩn thận ôm cô vào ngực.

Đồng Đồng, anh cúi đầu ní non bên tai cô, em cuối cùng cũng thuộc về anh.

Anh quay đầu, nhìn đến mái tóc xoăn dài, đột nhiên ngẩn ra, đầu ngón tay cảm giác có gì đó bất thường, con người sáng lên, nhìn người phụ nữ trên giường đầu như muốn nổ tung, cô ta

không phải là Thương Đồng. Mà là một người phụ nữ hoàn toàn lạ xa.

"cô là ai hả?" cho dù anh có say, cũng không thể say đến mức này, coi người phụ nữ khác là cô!

Người phụ nữ bị kéo lấy tóc, mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy Sở Ngự Tây đang tức giận thì khuôn mặt đỏ bừng hoảng sợ: "em...em..."

"nói mau!" Sở Ngự Tây không chút thương tiếc, anh chỉ cảm thấy những gì tốt đẹp của đêm qua hoàn toàn bị đảo lộn, như là ăn canh khi uống đến ngụm cuối cùng, mới phát hiện phía dưới toàn một đồng ruồi bọ giống nhau.

"Đینگ...đینگ...đینگ..." chuông cửa vang lên, còn có tiếng đập cửa liên tục vì lo lắng.

Người phụ nữ thấy anh ngẩn người, liền nhanh chóng lui về phía bên kia góc giường, run rẩy chỉ về phía cánh cửa: "Có người..."

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên, Sở Ngự Tây tức giận mặc quần dài vào và đi về phía cánh cửa, dùng sức mở cánh cửa ra, nhát thời ngẩn người.

Ngoài cửa, khuôn mặt Thương Đồng tiêu tuỵ đứng đối diện với anh, cô dần đi đến gần. Nhìn thấy Sở Ngự Tây để trần nửa thân trên, có vài phần xa cách mở miệng: "Tôi qua anh gọi cho tôi rất nhiều lần, nhưng bây giờ tôi mới có thể đến đây."

Sở Ngự Tây chặn cô ở cửa, lần đầu tiên có cảm giác lúng túng, anh không biết phải giải thích thế nào về chuyện xảy ra bên trong phòng, anh nghĩ rằng người tối qua là cô.

Thương Đồng đưa điện thoại giơ đến trước mặt anh, trong danh bạ hiện ra rất nhiều cuộc gọi nhớ từ anh.

"Như thế nào, anh mất trí nhớ?" Thương Đồng lạnh nhạt mở miệng.

"không có. Anh..." Sở Ngự Tây có phần không nói nên lời: "Xuống dưới chờ anh, anh lập tức xuống ngay."

"không mời tôi vào sao?" bên trong đôi mắt xinh đẹp của Thương Đồng, không để lộ nét bi thương.

Sở Ngự Tây chưa kịp trả lời, chợt nghe bên trong có một giọng sợ hãi truyền ra: "Là ai a?"

Nghe được giọng nữ truyền tới, cảm giác lạnh sống lưng, thôi xong thật rồi!

Thương Đồng đẩy cửa ra đi vào, ở trên giường người phụ nữ đang bất lực run rẩy cùng đóng chặn lộn xộn, thân nhiên nở nụ cười, quay đầu lại nhìn thấy sự lo lắng của Sở Ngự Tây, con mắt phức tạp: "Anh kêu tôi đến, là muốn nói cho tôi biết, sau khi chia tay anh sống rất tốt phải không?"

"Đồng Đồng, hãy nghe anh nói, tôi qua anh uống say, nên anh nhầm lẫn cô ta là em, anh mới..." Sở Ngự Tây bước lại gần giữ chặt lấy hai vai Thương Đồng, trước kia anh đã từng thấy qua rất nhiều người đàn ông, mỗi lần bị bắt gian tại chỗ sẽ lấy cớ này để biện minh cho mình, nhưng hiện tại đến khi rơi vào hoàn cảnh này anh mới biết những lời anh có thể nói ra, cũng chỉ là câu này.

Thương Đồng cười nhạt, cơ thể bị anh ra sức giữ lấy mà đau đớn, ánh mắt cô dừng ở những đóa hoa đỏ thắm trên giường, có chút sững sờ.

"Anh hoàn toàn không biết cô ta..." Sở Ngự Tây giận dữ lôi người phụ nữ trên giường ném xuống đất, không quan tâm cô ta còn đang trần truồng. Thân thể không một mảnh vải, mạnh mẽ kéo cô ta về phía cánh cửa, trước kia không phải không có phụ nữ chủ động muốn lên giường cùng anh, nhưng hiện tại, thì không thể tha thứ: "Cút..."

"A..." người phụ nữ đau đớn kêu lên, trán bị va vào cánh cửa, thân thể cuộn tròn sợ hãi.

"Chờ một chút." Thương Đồng đột nhiên mở miệng, nhìn về phía Sở Ngự Tây giận dữ nói: "Đưa bóp tiền của anh cho tôi."

Sở Ngự Tây vẫn chưa hiểu tại sao, nhưng lại ngoan ngoãn nhặt bóp tiền lên, đưa cho Thương Đồng, anh thật sự không hiểu được Thương Đồng đang nghĩ gì, trước đó bỗng nhiên đòi chia tay, bây giờ lại bình tĩnh xuất hiện trước mặt anh, làm cho anh cảm thấy bất an.

cô lấy tiền mặc trong bóp của anh ra, tính luôn cả tiền quần áo, đưa hết cho người phụ nữ kia, dịu dàng nói: "cô có thể đi rồi."

Người phụ nữ nhanh chóng mặc xong quần áo, đưa tay nhận lấy xấp tiền thật dày, ánh mắt như cũ nhìn về phía Sở Ngự Tây, biểu lộ ra có chút không đành lòng.

"Sở Ngự Tây, từ khi tôi nói lời chia tay với anh, thì giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, cho nên anh cùng ai lên giường, tôi không quan tâm. Nếu anh dùng cách này để muốn nói cho tôi biết, anh rời khỏi tôi vẫn có thể cùng người phụ nữ khác ân ái ái ái, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng, sau này đừng làm ra loại chuyện nhảm thế này nữa, tạm biệt, Sở tiên sinh." Thương Đồng nói xong câu này, kích động đi đến cửa, rời đi.

Mở màn 3: Băng ghi hình

"Đồng Đồng..." Sở Ngự Tây đuổi theo cô vài bước, mới phát hiện ra chính mình chỉ mặc một chiếc quần đùi, anh chán nản quay người, nhìn thấy người phụ nữ kia vẫn còn ở trong phòng, anh vừa mặc lại quần áo vừa giận dữ hét: "Cút..."

"Nhưng mà, em là lần đầu tiên..." không đợi người phụ nữ kia nói xong, con mắt của Sở Ngự Tây đã lạnh nhạt nhìn xuống, anh đột nhiên nắm cổ người phụ nữ đó, xách cô ta đứng lên, lạnh lùng nói: "Dám cả gan lên giường của tôi, có muốn chết sao?"

Người phụ nữ kia vì bị giữ chặt mà không thở nổi, sắc mặt tái nhợt, Sở Ngự Tây lo lắng đuổi theo Thương Đồng, một tay nắm người phụ nữ kia ném xuống cạnh cửa, sải bước đuổi theo.

Chờ đến lúc anh chạy đến thang máy, thang máy đã đóng lại, anh đẩy cửa, chạy thang bộ xuống đến sảnh khách sạn, thì đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Gọi điện thoại, nhưng không có ai nghe máy.

Anh buồn bực đập vỡ cửa tiệm rượu ở trên có sư tử bằng đá gần đó, ngón tay đau đớn cuộn tròn thành quả đấm, vì say rượu khiến cho anh đầu đau như muốn vỡ tung, từng dòng ký ức rời rạc đêm qua hiện lại trong đầu anh, cho dù anh có uống nhiều hơn nữa, cũng không thể hồ đồ mà nhận làm người!

Nhưng tại sao sáng hôm sau người phụ nữ xa lạ kia lại nằm trên giường anh?

Chẳng lẽ chính anh đã thật sự xem người phụ nữ kia là Thương Đồng?

Điều này sao có thể được?

Anh trở vào khách sạn, trong phòng bữa bột, chăn gối bị rơi rớt trên mặt đất, trong không khí truyền đến mùi rượu dày đặc, hơi thở đêm qua còn chưa tản ra hết, người phụ nữ kia cũng không còn.

Sâu trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy, người phụ nữ bên dưới anh, chính là Thương Đồng!

Nếu muốn biết sự thật, chỉ còn một cách! Anh đi xuống đại sảnh khách sạn, giọng lạnh lùng nói: "Kêu quản lý ra đây."

"Sở tổng, xin ngài chờ chút." Lễ tân lên tiếng trả lời.

Quản lý nhanh chóng chạy đến: "Sở tổng, ngài có gì cần dặn?"

"Đem băng ghi hình phòng tôi ra đây, ngay lập tức!" Sở Ngự Tây rút ruột tay đập mạnh xuống quầy lễ tân, mày nhàu chặt.

"Mời ngài bên này." quản lý dẫn anh đến phòng bảo an, căn dặn vài câu, nhân viên bảo an nhanh chóng đi ra ngoài, cung kính nói: "Sở tổng, đây là băng ghi hình của phòng của ngài tối qua."

"không có bên trong phòng sao?" Sở Ngự Tây chăm chú nhìn vào băng ghi hình, chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện tìm chậm rãi thất chặt, cô tối qua đã đến! cô còn vào phòng anh!

"thật không có." quản lý căng thẳng đưa tay lau mồ hôi trên trán, ai dám giấu máy ghi hình trong phòng! Tại sao phải hỏi vấn đề kỳ lạ như thế chứ?

"Chỗ này phóng to ra chút!"

Bên trong băng ghi hình, vào lúc mười giờ tối Thương Đồng xuất hiện ở bên ngoài cửa, rạng sáng 1 giờ rưỡi rời khỏi, đến ba giờ sáng, cô dẫn theo một người phụ nữ khác xuất hiện, lấy thẻ phòng mở cửa, đem người phụ nữ kia đẩy mạnh vào phòng.

Sở Ngự Tây nhìn chăm chú vào đoạn băng ghi hình, tức giận xiết chặt nắm tay, vừa rồi anh còn cảm thấy áy náy, khó chịu tìm cách chứng minh sự trong sạch của mình, không thể tha thứ cho bản thân, nhưng tất cả đều do cô diễn trò !

Anh vội vã lái xe, chạy nhanh đến lưới lầu ký túc xá nữ trường đại học B, không quan tâm đến người quản lý ký túc xá, xông thẳng lên lầu, đập cửa phòng 520.

Nữ sinh mở cửa không nghĩ rằng người gõ cửa là đàn ông, sợ đến mức hét lên một tiếng, lập tức lấy tấm chăn che lại cơ thể mình, ký túc xá bị náo loạn, Sở Ngự Tây liếc nhìn chiếc giường gần cửa sổ, Thương Đồng đang nằm ở bên trong chiếc chăn, tóc tai bù xù, trên mặt còn mang theo một chút mệt mỏi, hình như còn có nước mắt.

"Anh, tại sao lại đến đây?" cô lập tức ngồi dậy, bộ dạng hoảng sợ không thôi.

Mở màn 4: Mất tích không bình thường

Sở Ngự Tây kìm nén tức giận, bước lên nắm lấy cổ tay Thương Đồng, áp chế giọng nói: "Người tối qua là em đúng không? em nghĩ rằng tôi là kẻ ngu ngốc sao? em đã ở trong phòng tôi hai tiếng, lại còn dám mang người phụ nữ khác đến gặp tôi?"

Thương Đồng chịu đựng cái nhìn lạnh như băng của anh, ngực nhấp nhô lên xuống kịch liệt, đối diện với Sở Ngự Tây. cô gần như không thể nói ra được lời nào.

"Tôi đoán đúng rồi!" Sở Ngự Tây căng thẳng, anh từng bước đến gần cô, giọng tức giận nói: "Tại sao phải làm như vậy, đã có người nói gì với em đúng không?"

Thương Đồng bỗng nhiên giãy giụa ra khỏi sự kiềm chế của anh, giọng lạnh lùng nói: "Sở Ngự Tây, anh nói nhầm gì thế? Anh cho rằng người phụ nữ lên giường với anh đêm qua là tôi? Nếu là thế, tôi làm sao có thể không thừa nhận? Đúng vậy, tôi thật sự đã vào phòng anh, nhưng anh đã say đến không biết gì, tôi và anh đã chia tay, làm thế nào trả lại sự trong sạch cho tôi? Anh suy nghĩ đi, tôi thay anh tìm một người phụ nữ đến cho anh phát tiết, anh còn không thỏa mãn?"

"Em nói cái gì?" Sở Ngự Tây giữ chặt cơ thể cô, giọng lạnh lẽo dần.

Thương Đồng chậm rãi ngẩng đầu, lúc này trong mắt cô không có gì né tránh hay do dự, lộ ra nét mặt khinh thường: "Sở Ngự Tây, tôi nghĩ trước hết tôi và anh phải nói cho rõ ràng, tôi không yêu anh, chỉ là nhất thời dao động mà thôi, bây giờ tôi muốn tìm một người tôi yêu thật sự, cho nên xin anh buông tay, đừng đến làm phiền tôi, có thể chứ?"

Sở Ngự Tây nắm chặt lấy cổ tay cô, nghiêng răng, đè nén tức giận trong mắt lạnh lùng nói: "Tối qua em ở trong phòng tôi, rốt cuộc có cùng tôi..."

"Làm sao có thể?" lòng mi Thương Đồng run rẩy: "Tôi muốn giữ lại lần đầu cho người đàn ông của tôi, người đó, không phải anh!"

"Em..." bàn tay của Sở Ngự Tây chợt dừng sức, dường như có thể bẻ gãy cổ tay cô, anh chưa bao giờ gặp loại chuyện nhục nhã thế này, một người phụ nữ khiến anh hao tổn tâm sức như vậy, nghĩ đến đêm qua say rượu bị cô đùa bỡn sắp đặt cùng người phụ nữ khác lên giường, anh hận không thể giết cô.

"Vị tiên sinh này, anh nhanh chóng xuống lầu cho tôi, tại sao anh có thể tùy ý xông vào ký túc xá nữ!" Người quản lý ký túc xá vất và đuổi theo, chứng kiến đến đoạn này.

"Anh đi đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, nếu anh lại làm phiền tôi, tôi sẽ càng coi thường anh." Thương Đồng thừa cơ vùng vẫy khỏi vòng tay của Sở Ngự Tây, xoay đầu sang chỗ khác.

Sở Ngự Tây lùi ra sau mấy bước, ánh mắt mọi người nhìn anh một cách kỳ lạ, anh im lặng, chậm rãi nói: "Được, nếu em muốn."

Nhìn bóng dáng anh rời khỏi, toàn bộ ký túc xá yên tĩnh lại, Thương Đồng đem mình trốn vào chăn.

Trái tim đau đớn, đau đến mức thở cũng không có sức.

...Mưa trở về...

Tầng trên cùng của tòa cao ốc Sở Thiên, Sở Ngự Tây buông cây bút trên tay xuống, ngăn người nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại trên bàn, sợi dây hình con cá treo trên điện thoại là do cô tự tay làm, anh mở màn hình di động ra, là tấm ảnh Thương Đồng nép sát vào ngực anh, trong lòng anh bỗng xuất hiện một chút buồn phiền, nhấn nút gọi, vẫn là "Xin lỗi bạn, số điện thoại này không liên lạc được."

Tay anh từ từ nắm chặt, cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên.

"Sở tổng." Ưông Trạch đi vào, để chồng tài liệu xuống: "Tôi vừa đến trường đại học B điều tra qua, Thương tiểu thư đã thôi học."

Sở Ngự Tây hơi sững sốt, cô thôi học? cô rõ ràng đã được xếp vào bảng học sinh ưu tú !

"Vì lý do gì?"

Ưông Trạch khó xử trả lời: "không rõ lắm. Thương tiểu thư cũng không có quay về thành phố H, tôi đã hỏi qua, bởi vì cha của cô ấy bị bệnh nên nhà cũng đã bán, Thương tiểu thư không có bạn bè, tạm thời tôi không điều tra ra được nơi ở của cô ấy."

cô vì sao thôi học?

Chẳng lẽ là vì anh?

cô có thể trốn ở chỗ nào?

Năm năm sau

Qua lễ Quốc Khánh, thời tiết bắt đầu lạnh.

Thương Đồng đứng ngoài cửa phòng trên tầng cao nhất của khách sạn Hàn Thành Long, cô xem đồng hồ, mười một giờ, cô ước chừng đã đứng hai giờ đồng hồ, cô phải đợi một người còn chưa có quay lại, tờ báo trong tay đã bị cô cầm chặt đến đồ mồ hôi, trang đầu của tờ báo chính là hình của anh, cô có thể rõ ràng nhận ra đó là ai.

Ngay lúc cô đang mất đi lòng tin, phía sau đình một tiếng, thang máy mở ra.

Quay đầu lại nhìn, từ trong thang máy bước ra hai bóng dáng, người đàn ông mặc áo vét dài màu xám, áo sơ mi trắng có vài cúc áo bị bung ra, đi đứng không vững, dường như uống rất

nhiều rượu.

Con gái bên cạnh nhẹ nhàng đỡ anh, trông có vẻ như đang cố hết sức.

"Sở tổng?" cô gái ngừng lại, nhìn theo ánh mắt của anh, thấy cách đó không xa có một người phụ nữ đang đứng, ăn mặc bình thường, áo khoác ngắn màu vàng nhạt bằng nhung, dây nịt màu với quần dài, tóc ngắn vén ra sau tai, rõ ràng là đang đợi người.

"Anh biết cô ta?"

Người đàn ông nhìn thoáng qua Thương Đồng, vì say rượu nên đôi mắt mang màu sắc u ám, nhàn nhạt ném ra một câu: "không biết."

không biết?

Thương Đồng nghe thấy câu này, cúi đầu, ngón tay từ từ nắm chặt, lòng bàn tay đau nhói, hai bóng dáng đi lướt qua cô, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Anh đi lướt qua cô ngay cả một chút ngừng lại cũng không có.

cô quay đầu, thấy cô gái mò mẫm lấy ra trong túi anh một tấm thẻ, vẫn không quên quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô.

cô gái kia mặc một chiếc váy dài gọi cảm, khoác thêm áo choàng mỏng, bởi vì đỡ người đàn ông kia, nét mặt lộ ra chút khó khăn, nghe thấy âm thanh, cửa phòng bị đẩy ra, bóng dáng hai người dần mất hẳn sau cánh cửa.

Cửa chưa kịp đóng lại, chợt nghe một âm thanh nặng nề, như là âm thanh của một vật nặng rơi xuống giường.

một câu nói theo bên trong cánh cửa truyền đến: "Sở tổng, ngài không tắm sao?"

Trong lòng Thương Đồng bỗng chốc hăng hái, nhìn cô gái kia đi đến cửa, lộ ra cô tay trắng như tuyết, nắm cánh cửa định đóng lại.

"Chờ một chút!" cô thấy cánh cửa bên trong sắp đóng, không có thời gian đắn đo, vội vàng đẩy cửa ra, suýt nữa đụng trúng cô gái bên trong.

"Vị tiểu thư này, có chuyện gì sao?" cô gái mặc dù sợ hãi lắp bắp, nhưng vẫn như cũ mang theo lễ phép mỉm cười, ôm hai vai.

"Tôi tìm vị tiên sinh này có việc." cô thấy Sở Ngự Tây ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, vẫn kiên cùng áo khoác tiện tay vứt sang một bên, hai cốc ở cổ áo bị gỡ bỏ, trên mặt tràn đầy vẻ say rượu, mắt nhắm, bộ dáng hình như vô cùng mệt mỏi.

Nhìn đến mắt đang nhắm của Sở Ngự Tây, thấy anh không có phản ứng gì, có chút khó xử mở miệng nói: "Vị tiểu thư này, Sở tiên sinh có thể quá mệt mỏi, nếu thực sự có việc, hay là sáng sớm ngày mai cô quay lại đây?"

Thương Đồng cắn môi dưới, sáng sớm ngày mai? Ngày mai là khai phá dự án hợp đồng, tất cả sẽ không kịp.

cô lấy hết can đảm, đi đến trước mặt Sở Ngự Tây, ngửi được mùi rượu nồng nặc, thấy mày anh nhíu lại, trầm mặc một chút, lấy chai nước khoáng trên bàn trà mở ra, đưa đến trước mặt anh, khẽ giọng nói: "Anh uống nước đi."

Sở Ngự Tây chau mày lại, mở to mắt, theo dõi người phụ nữ trước mặt, lại nhìn chai nước trên tay cô, không để ý đến, mà lấy ra một điều thuốc, ba...một tiếng bật lửa, ngọn lửa sáng lên, mặt anh lộ ra chút tấm tối và có vài phần không chắc chắn.

cô có phần lúng túng, ngậm thở dài, đặt chai nước qua một bên, vừa muốn nói gì đó, chợt nghe anh mở miệng trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thương tiểu thư, tự mình đa tình

Ads "Mặc tiểu thư, cảm ơn, cô cũng về nghỉ ngơi sớm đi."

cô gái yên lặng cười, dịu dàng nói: "Sở tổng, anh có khách, vậy tôi đi trước, nhớ nghỉ ngơi sớm chút."

Sở Ngự Tây nhàn nhạt gật đầu nói: "Làm phiền Mặc tiểu thư."

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, tâm tư Thương Đồng cũng chậm rãi hăng hái, hai người bọn họ chỉ gần trong gang tấc, anh vẫn là đáng say rượu mị mị, vốn dĩ không có đem ánh mắt nhìn đến cô.

"Sở tiên sinh..." Thương Đồng hít một hơi thật sâu, chậm rãi đến gần, đưa tờ báo trong tay đến trước mặt Sở Ngự Tây, khẽ giọng nói: "Tôi xem báo, nói anh muốn khai khẩn miếng đất ở khu Bắc Giao này?"

Sở Ngự Tây hít sâu một lần khỏi, tầm mắt quét đến tiêu đề cùng hình trên bài báo, cuối cùng ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt trong veo như nước của thương đồng, nhàn nhạt nói một câu: "không được sao?"

Anh tự tay mở chai nước, uống hai hớp, dường như vẫn có cảm giác khó chịu, đưa tay kéo cổ áo sơ mi, có phần không kiên nhẫn.

"Tất nhiên không được!" Thương đồng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, thấy bộ dáng bình thản tự nhiên của anh, trong lòng cô có chút tức giận.

"Sao?" Sở Ngự Tây đưa tay bóp mi tâm, dùng tay xoa huyết thái dương, nhìn về mặt hơi tức giận của Thương Đồng, men say trong mắt bớt đi một chút: "Tại sao?"

"Tại sao?" Trong lòng Thương Đồng khó chịu và hậm hực, gần từng chữ: "Sở tiên sinh nên biết tại sao!"

Sở Ngự Tây dựa cơ thể vào ghế sofa, chân phải gác lên chân trái, anh dường như rất mệt mỏi, bộ dáng uể oải, giọng nói vẫn như vừa rồi: "Tôi chỉ biết kinh doanh chính là kinh doanh, mảnh đất kia có thể mang đến lợi nhuận, không có gì là không thể."

"Sở Ngự Tây!" Thương Đồng có gấn dè nén chính mình: "Anh biết mảnh đất kia có ý nghĩa rất quan trọng, anh đã đồng ý với tôi sẽ không động đến nó!"

Sở Ngự Tây nghe cô gọi tên mình, lúc này mới ngồi thẳng người, tỉ mỉ nhìn cô gái trước mắt, khoe môi nở nụ cười nhẹ: "Thương tiểu thư, thế nào tôi lại không nhớ rõ, tôi đã đồng ý cô cái gì?"

"Anh...anh rõ ràng đã nói qua." Thương Đồng hạ thấp giọng, giọng nói cô mềm mại: "Tôi biết năm năm trước là lỗi của tôi, nhưng nếu anh trách tôi, hận tôi, ghét tôi cũng không sao, anh cũng biết mảnh đất kia đối với tôi đặc biệt có ý nghĩa, cho nên tôi cầu xin anh đừng khai phá nó."

Thái độ của cô đã gần đến mức tầm thường, để cho người đàn ông trên sofa nhận thấy màu sắc sâu thẳm của con người, món tay thon dài chậm rãi luồn qua mái tóc ngắn của cô, môi mím phun ra mấy câu: "Thương tiểu thư tự mình quá đa tình rồi. Cho dù tôi và cô đã từng quen biết, nhưng tôi không nghĩ cô có tư cách gì, để tôi bỏ đi dự án mười bảy triệu."

Lời nói của anh lạnh lùng tàn nhẫn, một câu đã từng quen biết, đem tất cả quá khứ đoạn tuyệt.

cô thật sự không có tư cách gì, đã như vậy, cô thụt lùi hai bước, cho đến khi chân đụng vào mép giường, mới lấy lại tinh thần, thái độ thẳng thắn và thành khẩn nói: "Sở tiên sinh, mảnh đất đó nằm ở chỗ hoang vu, không gần thành phố, bất kỳ ai cũng sẽ không chọn đầu tư nơi đó. Anh bỏ vốn ra đầu tư, cũng là bởi vì tôi đã từng nói với anh đó là mảnh đất vô giá, nhưng anh cũng biết, những ngôi mộ, cổ vật dưới lòng đất nếu bị phát hiện, cũng sẽ bị nhà nước thu hồi, hơn nữa còn dùng tất cả khai phá buôn bán, bởi nhà nước đền bảo vệ, cho nên dừng lại việc khai phá nó, đối với anh là một lựa chọn sáng suốt."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tôi biết không có tư cách cầu xin anh

Ads Sở Ngự Tây bình tĩnh nghe cô nói xong, đứng dậy, tuy rằng có chút lay động, những vẫn đi về hướng phòng tắm

"Sở Ngự Tây!" Thương đồng có chút nóng nảy, kéo lấy cổ tay anh: "Anh rốt cuộc có đồng ý hay không?"

Sở Ngự Tây bị cô kéo, đột nhiên dừng bước lại, mắt nhìn xuống Thương Đồng thấp hơn anh một cái đầu, chậm rãi mở miệng nói: "Người có ba việc gấp." (có 1 việc trong đó là đi vệ sinh, mà thường người ta nói câu này thì là cách nói lịch sự của việc muốn đi vệ sinh)

Thương Đồng sững sờ một chút, chợt tỉnh ngộ, vội vàng buông tay ra, thấy anh vịn khung cửa, ba...một tiếng đóng cửa lại.

cô đứng bên ngoài cửa phòng tắm, mặt đỏ lên.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, làm cho cô nhớ lại buổi tối năm năm trước, anh cũng vậy uống rất nhiều, bởi vì cô nói chia tay, cho đến khi cô nhận điện thoại và tìm được anh, anh đã say bí tỉ, trong tay nắm chặt điện thoại, trên màn hình vẫn còn ở dãy số của cô...

....

Thời gian qua đi, trong phòng tắm vẫn còn tiếng nước chảy ào ào, cô có chút lo lắng, lại giờ tay nhìn đồng hồ, 11h30.

Trong không khí vẫn còn mùi hương nam tính của anh lưu lại, nghe có chút say lòng người.

Máy điều hoà không khí rõ ràng chỉ có 26 độ, nhưng cô lại đứng ngồi không yên, anh làm gì ở bên trong? Tại sao lâu vậy rồi vẫn chưa ra?

Bởi vì không hỏi ra kết quả, cô không thể rời khỏi.

Hồi lâu, cửa phòng tắm cuối cùng mở ra, cô nôn nóng chạy đến, thiếu chút nữa đụng vào anh mới nhìn thấy, anh mặc một chiếc áo choàng tắm, dây đai nói lỏng, tóc sáng bóng ẩm ướt, vài giọt nước theo cổ chậm rãi nhiều xuống.

"A..." Thương Đồng sợ đến mức ngẩn người, quên cả di chuyển tầm mắt.

"Nhiều năm như vậy, đã không nhìn thấy đàn ông?" Sở Ngự Tây giọng nói có vài phần thô lỗ, trong tay cầm khăn lông, lau tóc, ngồi xuống giường lớn, lộ ra chân thon dài.

Thương Đồng kịp phản ứng, lập tức chuyển tầm mắt, mặt dần nóng lên, thấp giọng trả lời một câu: "Thấy rất nhiều, chẳng qua là có chút bất ngờ thôi."

Con người Sở Ngự Tây híp lại, bàn tay chống đỡ trên giường, giọng có chút lạnh lẽo: "Phải không?"

Thương Đồng hít một cái thật sâu, xoay người, bình tĩnh mở miệng nói: "Sở tiên sinh, vừa rồi chúng ta nói về việc khai phá mảnh đất đó, anh rốt cuộc có thể từ bỏ hay không?"

"Tôi không đồng ý." Sở Ngự Tây đem khăn lông tùy ý ném lên bàn trà, lại uống mấy ngụm nước, thêm vào: "Em không cần uống phí tâm tư."

Thương Đồng nóng nảy, cô cố gắng kiểm soát bản thân: "Sở Ngự Tây, anh biết rõ hiện tại nơi đó không thể khai phá, đó là tâm huyết nghiên cứu cả đời của cha tôi, cũng là nơi tôi quý trọng nhất, anh tại sao có thể làm như vậy?"

"Tôi tại sao có thể?" Ánh mắt Sở Ngự Tây dừng ở trên mặt cô, thời gian năm năm cũng không làm cô thay đổi nhiều, nhìn tiếp đến bộ ngực phập phồng của cô, hình như đầy đặn hơn trước, anh có chút không kiên nhẫn được ngồi đây: "Tại sao tôi không thể? em là gì của tôi? Tôi tại sao phải để ý em đến đây làm gì? Ừ?"

"Anh..." Thương Đồng nuốt xuống một cái, một loại cảm giác chua xót xông lên não, cô hạ giọng nói: "Tôi biết tôi không có tư cách cầu xin anh, nhưng tôi thỉnh cầu, không nên phá đi hình ảnh hoàn mỹ của anh trong lòng tôi..."

"Hoàn mỹ?" Sở Ngự Tây cười nhạt, anh giống như nghe được một chuyện rất buồn cười, một tay ôm lấy thương đồng, hung hăng đẩy ngã xuống giường, thân thể anh nặng nề đè lên người cô, cảm giác được mùi hương thơm mát cùng cơ thể mềm mại của cô, con ngươi mang theo tia máu có vài phần ham muốn: "Tôi ở trong lòng em hoàn mỹ sao?"

Anh đem ** vào giữa hai chân cô, bất ngờ khiến cơ thể cô căng thẳng, máu trong chớp mắt đổ xô lên đầu, nghĩ đến năm năm trước, anh đã từng nhiều lần muốn chiếm đoạt nhưng khi đối diện với ánh mắt cô, cuối cùng cũng áp chế xuống, chỉ vì cô sợ, anh không nỡ làm khó.

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, cô quay mặt qua chỗ khác, nghẹn ngào không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sớm nên muốn anh

Ads Sở Ngự Tây nhìn thấy cô rơi nước mắt, nắm tay từ từ nắm chắc, trước kia cô sử dụng cách này lần nào cũng có tác dụng, nhìn cổ áo mở rộng của cô, con ngươi của anh trầm lại, cười giễu cợt rồi nhanh chóng xé nát áo sơ mi trên người cô, lộ ra áo ngực màu đen.

"Sở Ngự Tây, anh uống nhiều quá rồi!" Thương Đồng lộ ra nét mặt hoảng sợ, cô giãy dụa muốn thoát khỏi sự thô lỗ của anh, đi kèm là tiếng quần áo lần lượt bị xé rách, đáy lòng cô cảm thấy đau đớn vô cùng.

"Uống nhiều quá?" Anh cười, đem hai tay cô đặt trên đỉnh đầu, nhìn làn da trần trụi mịn màng của cô, phía dưới vọt lên một luồng nhiệt: "Tôi sớm nên muốn em."

Ánh mắt anh khiến người ta sợ hãi, phía dưới dùng sức vọt vào giữa hai chân cô, nụ hôn cũng rơi xuống cổ trắng như tuyết của cô.

Hơi thở đáng sợ bất ngờ kéo đến, Thương Đồng toàn thân cứng đờ, trong đầu hiện lên một ý tưởng, làm cho cô không biết từ nơi nào sinh ra hơi sức, một tay đẩy Sở Ngự Tây ra: "Chúng ta đã sớm kết thúc!"

cô nắm chặt cổ áo, ôm bả vai co rút vào mép giường thờ hồn hèn.

Sở Ngự Tây bị đẩy qua một bên, đôi mắt dừng ở trên người cô, trong giọng nói có vài phần tức giận: "Em nói kết thúc liền kết thúc? đã hỏi ý kiến tôi chưa?"

Thương Đồng ôm ngực đang đập loạn, giọng run run nói: "Chuyện đã qua, anh hà tất...phải đem mảnh đất đó ra ép tôi?"

"Tôi ép sao?" con ngươi Sở Ngự Tây dần lạnh nhạt, anh để trần nửa thân trên, có vài phần phóng đảng, giọng nói lạnh đến cực điểm: "Là tôi ép em đến đây sao? Là tôi ép em ở lại sao? em hoàn toàn có thể đi, em đi a!"

"Anh phải làm điều đó thật sao?" trái tim Thương Đồng run rẩy.

"Em biết tôi muốn gì mà."

nói xong, anh cầm lấy hột quẹt bên cạnh, ba...một tiếng đốt lên, con ngươi tối tăm chìm vào bên trong làn khói.

Thương Đồng không động đậy, giống như ngẩn ra.

Sở Ngự Tây mở điện thoại, tìm thấy số điện thoại gọi đến gần nhất và gọi lại, âm thanh rất lớn, một giọng mềm mại bên kia truyền đến: "Sở tổng, đã trễ thế này có chuyện gì sao?"

Sở Ngự Tây nhìn Thương Đồng, bình tĩnh mở miệng: "không có gì, vừa rồi uống hơi nhiều thôi."

Bên kia giọng nói càng thêm mềm mại: "Còn không thoải mái sao?"

"2h chiều ngày mai ký hợp đồng, phải không?" Sở Ngự Tây thờ ơ mở miệng, quả nhiên dẫn đến sự chú ý của Thương Đồng, cô đột nhiên căng thẳng, tay nhỏ bé nắm thành quyền, hiện tại vẫn là như thế.

"Đúng vậy, tất cả đều chuẩn bị xong, ngày mai thư ký sẽ chuẩn bị xong văn kiện, nếu anh không thoải mái, chúng ta có thể thay đổi thời gian?"

"không cần."

Sau khi nói lời tạm biệt, Thương Đồng nghe trong điện thoại truyền đến tiếng..tít..tít, sắc mặt cô đỏ ửng, cố gắng bình tĩnh suy nghĩ nói: "Nếu anh tiết lộ bí mật của mảnh đất đó, chính phủ sẽ không để lại mảnh đất đó cho anh."

Sở Ngự Tây im lặng nhìn cô, nhìn bờ vai hơi lộ ra của cô, nhân nhạ nói: "Tốt, mời...cứ tự nhiên."

"Anh..." Thương Đồng sững sờ, không hiểu tại sao anh lại bình tĩnh như vậy.

"Cho dù em tìm được giới truyền thông phá vỡ tin tức đêm nay, cũng không ngăn cản được việc ký kết hợp đồng vào sáng ngày mai." Sở Ngự Tây nhả một ngụm khói, nhân nhạ nói: "một dự án mười mấy triệu, hề là qua tay người, cũng sẽ có được lợi ích, nhất là quan viên chính phủ. Cho dù việc khai phá bị bắt buộc phải dừng lại, dựa vào hợp đồng, cũng sẽ nhận được tiền bồi thường của chính phủ, vẫn không có lỗ vốn. Bất quá, nếu em không phải muốn đi phá vỡ nó, đến lúc đó phá hoại luôn cả di ngôn của cha em, người đó chính là em không phải tôi."

Thương Đồng giống như bị dội một gáo nước lạnh, cô cắn răng, trong mắt ứa lệ, nhưng không chảy xuống: "Anh muốn tôi phải làm sao?"

"Em có thể không chịu uy hiếp." Sở Ngự Tây ngồi ở chỗ đó, nhìn cô gần như suy sụp, ánh mắt sáng lên dừng ở nơi cổ không che đầy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đứa bé là của ai?

Ads Thương Đồng nhìn nghiêng theo ánh mắt Sở Ngự Tây, dừng ở vai trái của mình, nơi đó đã bị xé rách, lộ ra làn da mịn màng trắng như tuyết.

Bộ dáng của anh, giống như là một thợ săn rất có kiên nhẫn, quan sát cô như vây hãm một con thú.

Đây là một trận đấu.

Ngón tay của cô dừng lại trên cúc áo choker lát, ánh mắt ửng đỏ, lại chậm chạp không hề động đậy.

"không muốn coi như xong!" Anh cũng có chút tức giận, hơi thở đều nồng nặc mùi rượu, cổ áo choàng tắm bị kéo phăng ra, anh đóng cửa đứng lên, đi đến gần cô, cái mũi thiếu chút nữa dán đến trên mặt của cô, một tay chống đỡ bên mép giường, ánh mắt dần tối xuống: "hiện tại nói cho tôi biết còn chưa muộn."

"nói cho anh biết cái gì?" cơ thể Thương Đồng ngửa về sau, thái độ của anh làm cô cảm thấy hoảng sợ, bởi vì cô thấy được ánh mắt ôn nhu của anh, còn có sâu thẳm đen tối.

Sở Ngự Tây vuốt ve gò má của cô, ngón tay dừng ở cằm cô, môi gần như kề sát cô: "Năm đó rồi đi, em có nỗi khổ tâm có đúng hay không?"

Tim của cô bỗng chốc đập mạnh, cô có nỗi khổ tâm sao?

Trong phòng rất yên tĩnh, anh cách cô rất gần.

"Tôi nói ra anh tin sao?" cô cắn môi dưới, hai tay đưa về phía sau chống đỡ thân thể, nếu anh dùng sức áp về phía này, cô chắc chắn sẽ ngã mặt nằm ở trên giường.

Con người Sở Ngự Tây chậm rãi nhìn xuống, môi cô hơi vênh lên, da trắng nõn mượt mà, lông mi bởi vì hồi hộp mà run run, ngoài ra trên khuôn mặt cũng không có tí vết, giống như bộ dáng lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, làm cho lòng người sinh ý nghĩ...thương xót.

"nói tôi nghe." Cổ họng của anh lên xuống, nặng nề thở ra một hơi.

Thương Đồng nhắm mắt lại, trên người anh có mùi rượu đỏ, còn có hơi thở ấm áp, mùi chua xót, bỗng dưng nhớ lại một màn năm năm trước kia, cả người cô phút chốc cứng nhắc. (chắc là đêm ở Mờ màn 1)

Ngày hôm đó, anh lái xe đến đón cô, muốn dẫn cô đi gặp cha mẹ chồng tương lai. cô ngồi trong xe, hai tay hồi hộp nắm chặt ống quần, cũng không dám xuống xe, lúc đó anh còn cười cô, thay cô cầm quà, mở cửa xe, bộ dáng tràn đầy khí chất lịch lãm.

cô vừa muốn xuống xe, bỗng nhiên nhìn thấy bóng người trong cái đình ở vườn hoa phía trước, lúc ấy đầu liền ông ông, đứng y tại chỗ.

Nghĩ đến bóng người đó, tim cô bỗng chốc thắt chặt, chợt thấy người trên người mình ra, nhìn sắc mặt khó coi của anh, ngay cả con người cũng lạnh xuống.

cô chống lại cặp mắt kia, khó khăn mở miệng: "Sở Ngự Tây, anh cho rằng tôi có gì khổ tâm? Lúc đầu tôi đã nói rất rõ ràng, tôi vốn dĩ không yêu anh, tôi muốn biết anh có thể hay không yêu tôi, kết quả tôi rất hài lòng, cho nên..."

"Em cho rằng tôi là con nít ba tuổi?" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Em tại sao không nói một tiếng đã thôi học?"

"Bởi vì..." Thương Đồng cắn môi dưới, ngẩng mặt lên nói: "Tôi mang thai!"

A?

Sở Ngự Tây hoàn toàn sững sờ, anh nghĩ cô có thể bị người nhà anh hù dọa, hoặc sợ làm khó anh, hoặc là một nguyên nhân khác nào đó, nhưng anh không nghĩ đến, lại là lý do này.

Nhưng anh chưa bao giờ đụng qua cô!

"Đứa bé của ai?" Tay anh nắm chặt thành quả đấm, hoàn toàn tỉnh táo.

"Tôi và anh đã nói qua, cha tôi có một học trò." Thương Đồng biết, nếu bọn họ gặp lại, dựa vào tính cách của anh nhất định sẽ điều tra cô tất cả, dứt khoát nói cho anh biết: "Trước khi lên đại học, chúng tôi đã yêu nhau, lần đầu của tôi là cho anh ấy, sau đó có con..."

cô đang nói, một cơ thể nặng nề đè xuống, đem âm thanh của cô đánh tan, huyết sắc của con người tối lại, thừa nhận cảm giác say chưa tan, bàn tay to lớn thô lỗ kéo xuống quần áo của cô, bộ dạng giống như là muốn chứng minh một điều gì đó, ngón tay đột nhiên đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đây là cơ hội duy nhất của em

Ads cắn môi dưới, loại đau đớn như kim châm trong nháy mắt kéo đến, cô giật mình nhưng không có phản kháng, cảm giác được người đàn ông trên người dừng lại, cô thấp giọng mở miệng nói: "Anh không phải là vẫn muốn sao? Tôi cho anh, bỏ qua cho mảnh đất kia."

Sở Ngự Tây chậm rãi rút ngón tay ra, mặc dù nơi đó vô cùng chặt, nhưng lại không có trở ngại nào.

Anh nhìn ngón tay, rồi lại nhìn phía dưới cô, cặp mắt nheo lại, anh chậm rãi rút khăn giấy, tỉ mỉ lau tay, trầm mặc.

Thương Đồng khó chịu sửa sang lại quần áo, liền nghe giọng nói anh nhàn nhạt truyền đến: "Em cho rằng thân thể của em như vậy đáng tiền, ngủ một lần có thể trị giá mười bảy triệu?"

"Vậy anh muốn như thế nào?"

Anh lau sạch ngón tay, cảm giác được đầu ngón tay truyền đến căng thẳng, anh bỗng dưng nói một câu: "Em rất yêu người đàn ông đó?"

Thương Đồng không biết anh có ý gì, gật đầu một cái.

Anh nghe xong, như là cười cười, lại nói: "Rất yêu con của em?"

cô đột nhiên phản ứng: "Anh muốn làm gì?"

Anh ngẩng đầu, nhìn cô khăn trương giống như con nhím xù lông, cái loại sợ hãi phát ra từ đáy mắt không có giả tạo.

"Rất tốt." Sở Ngự Tây cười: "Ly hôn, đưa con thuộc về hắn, em thuộc về tôi, đây là cơ hội duy nhất của em."

"Anh...không thể làm vậy." Thương Đồng giọng trẻ con nói, nhìn thẳng vào mắt anh, anh nhẹ nhàng nói, nhưng cũng là tối hậu thư.

Còn muốn nói gì, đối phương lại ném ra một câu dứt khoát: "Xử lý mọi chuyện xong sáng sớm ngày mai đến đây, quá thời hạn không chờ."

Thương Đồng vô tri vô giác ra khỏi khách sạn, đã nửa đêm, thành phố H không sống về đêm. Bởi vì ít xe, cho nên buổi tối tốc độ xe sẽ nhanh hơn.

Từ khúc quanh có một chiếc Land Rover chạy đến, cô vẫn không để ý, đến gần, đèn xe chói mắt, cô mới theo bản năng đưa tay che mắt lại, thân thể đã bị đụng một cái.

Cửa xe mở ra, xuống xe là một người đàn ông tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, thân thể cao lớn mặc quần áo màu đen, nhìn cô té xuống đất, hỏi: "Đụng vào đâu, tôi đưa cô đi bệnh viện?"

Thương Đồng cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ là giống như mất hồn, cô lắc đầu một cái, lấy tay chống đỡ đứng lên, chân có chút cà nhấc, cô tiếp tục đi vài bước.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng cô, sinh ra một chút không đành lòng, tiến lên đuổi theo mấy bước nói: "Cô đi đâu, hay là tôi chờ cô một đoạn?"

"không cần." Thương Đồng dừng lại, ánh mắt có chút mất hồn, đưa tay đón xe.

Xe taxi chạy đến, cô đưa tay mở cửa xe, một bàn tay khác cầm danh thiếp đưa đến: "Tôi tên là Nhiệm Đồng Khai, nếu có chuyện gì, hãy gọi cho tôi."

trên taxi, Thương Đồng ngăn người nắm lấy tấm danh thiếp kia, đến dưới lầu, mới tiện tay bỏ vào túi xách.

Đến cửa nhà, cô thò tay vào túi xách lấy chìa khoá, làm thế nào cũng không thấy, nghĩ là đã rơi trên xe.

Tựa vào cửa, cô bình phục lại tâm tình, mới chậm rãi nhấn chuông cửa.

Cửa rất nhanh liền mở ra, người đàn ông bên trong kéo cô vào nhà, nhìn thấy sắc mặt cùng quần áo của cô, chau mày lại: "Đồng Đồng, không phải là đi gặp bạn sao? Thế nào rồi như vậy mới về?"

La Hằng Viễn nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, đi lấy nước nóng đến, đỡ cô ngồi xuống ghế sofa: "Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Đồng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn La Hằng Viễn, anh đang mặc áo ngủ, mở TV, trên bàn trà để một xấp văn kiện, phía trên chính là dòng chữ "dự án khai phá khu đất Bắc Giao".

"Chiều nay hai giờ ký hợp đồng phải không?"

Hằng Viễn gạt đầu, nhìn cô cảm ly nước ngăn người, đưa tay sờ trán cô, lại bị cô tránh đi.

"a..." Thương Đồng uống một hộp nước, cảm ly nước đi về phía phòng ngủ nhỏ, thấp giọng nói: "Em muốn suy nghĩ một chút."

"Đồng Đồng, em không sao chứ?" La Hằng Viễn nắm cánh cửa, nhìn đáng vẻ mất hồn của cô, có chút lo lắng.

"không sao, anh đi ngủ sớm đi." Thương Đồng đóng cửa lại, ở bên trong phòng, một người ngồi ở mép giường, rèm cửa sổ buông xuống, cô phải đợi một lúc mới có thể nhìn rõ trên giường nhỏ có một bóng dáng đang cuộn mình lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hộ khẩu vốn đã chuẩn bị tốt

Ads "Mẹ..." một giọng nói đáng yêu vang lên, làm cho cô mềm lòng, đến gần mới thấy Niệm Niệm còn nhắm hai mắt, thì ra là đang nói mơ.

Vẫn mặc quần áo nằm xuống bên cạnh bé, bóng dáng nhỏ đó giống như có cảm giác, nhích lại gần hơn, nằm trọn trong ngực cô, một mùi hương nhàn nhạt, là mùi trên người Niệm Niệm.

Đây là con của cô, cô mang thai mười tháng, vất vả chịu đựng tám tiếng đồng hồ mới sinh ra, lúc đó bác sĩ khuyên cô nên sinh mổ, bác sĩ bớt việc, người lớn cũng đỡ chịu khổ, nhưng cô kiên trì, bởi vì nghe nói nếu sinh mổ chức năng ở ngực sẽ hoạt động kém.

Niệm Niệm rất biết điều, khi sinh ra chỉ khóc một tiếng, vẫn luôn mềm mại đáng yêu, hận không thể cả ngày ôm vào ngực, vừa buông xuống, tâm tình tựa như khó chịu không thôi.

Làm sao bây giờ?

Thời gian đã qua một lúc, cô lại mở to mắt suy nghĩ không thể nào ngủ được.

Niệm Niệm ngủ say sưa, cô luôn luôn không nhận được đưa tay ra sờ nhiệt độ cơ thể bé, cảm nhận hơi thở của con, bởi vì rất nhiều lần cô từ trong mộng tỉnh lại, không phải là thấy Niệm Niệm bị người ta bắt cóc, mà là gặp phải chuyện khác ngoài ý muốn.

Thường trên TV đưa tin những đứa trẻ trạc tuổi gặp chuyện không may, cô cũng không dám xem.

Anh ta ép cô ly hôn, cô không phải là không muốn ly hôn?

Nhưng mà...

Thương Đồng không ngủ được, đứng dậy đi đến tủ sách, mở ngăn kéo thứ nhất lấy chìa khóa ra, nửa ngời xỏm người xuống, dùng chìa khóa mở ngăn cuối cùng, bẻ cái hộp bằng gỗ bên trong ra. cô nhìn ngắm cái hộp, ánh mắt có chút thương tâm, trong phòng không mở đèn, cô ngần ngợ ôm cái hộp ngồi trên nền nhà.

Bên trong là một quyển nhật ký dày, còn có một tấm hình mỏng đã bị phai màu.

Thương Đồng nhắm mắt lại, nén nước mắt, vang bên tai là giọng nói lạnh như băng của Sở Ngự Tây: "Nếu em không phải muốn đi phá hoại, đến lúc đó phá hư đi ngón của cha em, là em, không phải tôi."

Anh ta đang ép cô.

cô biết vì cha, cô cái gì cũng có thể buông, cái gì cũng có thể hy sinh, quá khứ cũng vậy, mà hiện tại cũng thế.

Sáng mới ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, trên giường Niệm Niệm ưm một tiếng, nũng nịu gọi: "Mẹ..."

Thương Đồng khóa kỹ chiếc hộp, lập tức từ dưới đất đứng lên, bởi vì ngồi quá lâu, chân tê rần, suýt nữa té xuống: "Niệm Niệm, đứng lên mặc quần áo!"

cô khó khăn nở nụ cười, nhìn mặt Niệm Niệm cười ngọt ngào, kiên trì cả đêm lập tức dao động.

"Đồng Đồng, Niệm Niệm, dậy ăn sáng." Ngoài cửa, La Hằng Viễn gõ cửa, rất kiên nhẫn.

"Đến ngay." Thương Đồng mở miệng trả lời, nhìn La Hằng Viễn ăn mặc chỉnh tề, lòng có chút đau đớn.

Ngồi trên bàn ăn, ánh mặt trời chiếu vào, rọi lên chiếc bàn ăn chưa đủ mười mét vuông.

"Hằng Viễn, hôm nay chúng ta cùng nhau đưa Niệm Niệm đi nhà trẻ nhé." Thương Đồng đi thay quần áo, nhanh chóng rửa mặt, nhìn đồng hồ, 7h30'.

La Hằng Viễn cười cười, cầm túi công văn, đem văn kiện dự án khai phá mảnh đất đó để vào túi xách. Ba người cùng nhau ra khỏi nhà, Niệm Niệm vui vẻ một tay nắm Thương Đồng, một tay nắm La Hằng Viễn, lắc lư tay bé nhỏ, ngâm nga hát líu lo.

Nhìn Niệm Niệm đi vào nhà trẻ, Thương Đồng lưu luyến xoay người, đối diện với con mắt mỉm cười của La Hằng Viễn, thấp giọng nói: "La đại ca, chúng ta đến cục dân chính đi, giấy hôn thú, hộ khẩu em cũng đã chuẩn bị xong."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ

Ads Tại sao?

Cổng nhà trẻ, dòng xe cộ chạy không nhiều lắm, rất nhiều phụ huynh đến rồi đi, có những đứa trẻ vẫn chưa vào trường, đang đứng gần bên ngoài hàng rào nhìn vào trong, đến 8 giờ, bọn nhỏ tập thể dục buổi sáng, có một số phụ huynh muốn nhìn con tập thể dục xong, đi vào lớp, mới rời đi.

La Hằng Viễn đứng gần Thương Đồng, nhàn nhạt mở miệng: "Đồng Đồng, em không phải là lại nghĩ nhiều nữa rồi?"

"Lần này không phải." Thương Đồng cúi đầu, trong tay cô cầm túi xách, ngón tay vuốt ve khóa kéo phía trên: "Lần này là bởi vì...ba của Niệm Niệm."

Giọng của cô thấp xuống, không dám ngắt đầu, một mạch nói tiếp: "Anh ấy đã trở lại, em muốn quay về với anh ấy, La đại ca, cảm ơn anh trước đây đã giúp em, nếu không phải là anh, Niệm Niệm sẽ không có hộ khẩu, em cũng không có cách nào..."

"Anh ta là ai?" La Hằng Viễn chau mày, ý nghĩ cảm kích của cô, tiến lên từng bước giữ hai vai cô: "Anh nói rồi, sẽ không ngăn cản em hạnh phúc, nhưng anh nhất định phải nhìn thấy anh ta, xác định anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho em hay không!"

"Anh ấy có thể."

"Vậy hãy để anh nhìn thấy." La Hằng Viễn trầm giọng nói: "Nếu không, anh không yên lòng."

"La đại ca..." Thương Đồng có chút nóng nảy, cô nhìn đồng hồ đeo tay, 8 giờ, cô nhất định phải đến kịp trước 2 giờ chiều.

"Đồng Đồng, sáng hôm nay anh có chuyện rất quan trọng, em và anh ta hẹn gặp đi, anh có thể thay em giải thích một chút, lúc đầu em kết hôn với anh là có nỗi khổ."

"La đại ca, không còn kịp rồi!" Thương Đồng thấy anh phải đi, liền vội vàng kéo ống tay áo anh, đưa tay bắt xe.

một chiếc taxi đưa học sinh đi học còn trống, Thương Đồng kéo La Hằng Viễn lên xe, căn dặn nói: "Cục dân chính."

"Tỉnh chánh phủ."

Tài xế quay đầu lại nói. "một ở Giang Bắc, một ở đồi phía nam, không thuận đường, nếu không các người gọi hai xe đi."

"Thương Đồng giọng gấp gáp nói: "Chúng tôi đi cùng nhau, đến cục dân chính."

La Hằng Viễn xoay người nhìn Thương Đồng, khuôn mặt đông cứng: "Đồng Đồng, cho dù muốn ly hôn, cũng không cần nóng lòng như vậy? Qua 10 giờ rồi hãy nói."

Vội, cô dĩ nhiên nhất thời nóng lòng.

"Chín giờ xử lý xong mọi việc thì đến đây, quá thời hạn không đợi!"

"Tài xế, nghe tôi, nhanh!" Thương Đồng móc trong túi xách ra một trăm đưa cho tài xế.

La Hằng Viễn nắm cổ tay cô, mang thân thể cô kéo qua, nhìn về mặt khăn trương của cô: "Đồng Đồng, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Đừng gạt anh!"

La Hằng Viễn lo lắng, làm cô chột dạ không thôi, chỉ đành thấp giọng nói: "thật sự là bởi vì ba của Niệm Niệm trở lại, em mới vội vã ly hôn."

La Hằng Viễn trầm giọng nói: "Đồng Đồng, cho dù là vậy, anh cũng muốn gặp anh ta mới bằng lòng ly hôn. Em đi làm đi, anh đổi xe khác ngồi."

nói xong, La Hằng Viễn mở cửa xe, xuống xe, chau mày lại, giờ phút này cũng thấy được trong lòng anh hết sức không yên.

"La đại ca..." Thương Đồng gấp gáp kéo anh: "Anh đừng đi, em lập tức...lập tức!"

Trong túi xách điện thoại di động của cô không ngừng reo lên, càng khẩn trương càng thêm phiền, cô mở khóa kéo túi xách, lấy điện thoại ra, thấy phía trên hiện dãy số, buộc lòng phải nhận: "Quản trưởng, ngài khỏe!"

Bên kia điện thoại truyền đến giọng của Quản trưởng viện bảo tàng Kim Thành: "Tiểu Thương a, hôm nay 11 giờ lãnh đạo Lý thị cùng mấy vị khách quan trọng sẽ đến tham quan chỗ chúng ta, cô phụ trách đi cùng giải thích, nhất định phải thể hiện thật tốt!"

Thương Đồng gấp đến mức xoay quanh: "Quản trưởng, hôm nay tôi có việc, vừa định xin nghỉ với ngài đây!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng

Ads Bên kia Quản trưởng giọng trầm xuống nói: "Thương Đồng a, cô xem lúc đầu chỗ tôi nhận cô, cô ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không có, tôi thể nhưng bỏ qua tất cả những ý kiến của người khác! Mấy năm nay cô đúng là làm việc không tệ, vốn định lần này cô thể hiện tốt, tôi sẽ cho cô trở thành nhân viên chính thức, công việc này cũng không phải dễ dàng, hơn nữa cô cũng không hy vọng thăng tiến sao? Rất nhiều văn vật(đại loại như là di vật văn hoá), không phải nhân viên chính thức thì không thể tiếp xúc a..."

Thương Đồng sau khi nghe về văn vật, cắn răng nói: "Cảm ơn Quản trưởng, ba giờ chiều tôi nhất định đến."

"Cái này đúng rồi, vậy thì ráng thể hiện cho tốt đi."

Kết thúc điện thoại, đầu óc Thương Đồng rối loạn, trong tay cô thông tin không nhiều lắm, La Hằng Viễn cũng biết, cô lại không thể thật sự đi tìm Sở Ngự Tây, dù thế nào chăng nữa cũng không thể để Sở Ngự Tây biết thân thể của Niệm Niệm! Nhưng mà La Hằng Viễn không gặp được cha của đứa bé, sống chết cũng không chịu ly hôn, phải làm gì cho tốt đây?

Thời điểm này giống như con kiến bị đặt trên chảo nóng, La Hằng Viễn cúi đầu, nhặt lên tám danh thiếp Thương Đồng vô tình làm rơi xuống, phía trên có tên: Niệm Đồng Khải, trừ một chuỗi số điện thoại, cũng không có chức vụ.

"Đồng Đồng, em vừa làm rơi này."

Thương Đồng nhận lấy, đầu tiên là sững sốt một chút, có phần không phản ứng kịp là ai.

"Đồng Đồng, em không phải là đang gạt anh?" La Hằng Viễn chau mày nói: "Em cho anh suy xét rõ ràng, nhưng hiện tại anh thật không có tâm trạng, nếu như anh thông suốt, sẽ nhất định nói cho em biết có được hay không? đi làm đi, nghe lời!"

Thương Đồng nghe những lời này, nhìn lại danh thiếp một chút, lòng chùng xuống, buông La Hằng Viễn ra: "Đừng, em bây giờ gọi điện thoại cho anh ấy!"

cô đi ra mấy bước, bấm đến dây số lạ, tim như treo giữa không trung.

cô bây giờ không thể kéo dài nữa, nhất định phải trước 2h làm xong thủ tục, nếu không Sở Ngự Tây thật sự ký chính thức vào văn kiện thai phá!

Điện thoại vang lên vài tiếng, đang ở thời điểm Thương Đồng sắp từ bỏ, cuối cùng có người nhận.

"Ai vậy?" một giọng trầm thấp từ tốn vang lên.

Thương Đồng căng thẳng không nói ra lời, cô liếc La Hằng Viễn một cái, thấy anh đang nghe điện thoại, có lẽ là công việc, đáng vẻ chăm chú.

Thương Đồng nghe bên kia dường như muốn cúp điện thoại, vội vàng mở miệng nói: "Đừng cúp điện thoại, là tôi, tôi..."

cô run rẩy nói ra chuyện tối qua, bên kia im lặng một chút, mở miệng nói: "Nếu như là tiền thuốc men, tôi sẽ kêu luật sư liên lạc cho cô."

"không phải thế!" Thương Đồng che điện thoại, vừa cảnh giác nhìn La Hằng Viễn vẫn còn đang nghe điện thoại, giọng nói mang theo vài phần lo lắng không che giấu được: "Nhiệm tiên sinh, tôi cầu xin anh một chuyện, tôi biết như vậy quá mạo muội, nhưng thật sự tôi không tìm được người giúp đỡ..."

Bên kia nhàn nhạt trả lời: "cô nói xem."

Thương Đồng dùng lời lẽ ngắn gọn nhanh chóng nói xong, thấy La Hằng Viễn cũng đã nói xong điện thoại, đi đến hỏi: "Đồng Đồng, đang gọi điện thoại sao?"

Thương Đồng vội vàng gạt đầu nói: "đang gọi, anh đừng vội."

Bên kia trầm xuống ở miệng nói: "Ý của cô là kêu tôi đóng giả bạn trai cũ, cha của đứa bé?"

Nước mắt Thương Đồng cũng nhanh chóng chảy xuống, cô nhìn La Hằng Viễn ở bên cạnh nghe và giám sát, chỉ đành phải tự biên tự diễn nói: "Đồng Khai, nếu anh bận, tôi cũng không miễn cưỡng anh, chúng ta trước hết đi đến cục dân chính."

Ở thời điểm cô cho là bên kia sẽ cúp điện thoại, Nhiệm Đồng Khai giọng điềm tĩnh vang lên: "Vậy thì đến cục dân chính đi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đánh rơi xâu chìa khóa

Ads Thương Đồng ngạc nhiên nhìn tiếng đô đô truyền tới từ ống nghe, yêu cầu hoang đường như vậy, anh ta cũng đồng ý?

"Đồng Đồng, em không phải là tùy tiện tìm người để gạt anh chứ?" La Hằng Viễn nặng nề thờ dài.

"không có!" Thương Đồng vội vàng phản bác: "Anh ấy bây giờ đang trên đường đến cục dân chính, chúng ta nhanh đi."

Lần này đến lượt La Hằng Viễn kinh ngạc, anh mặc cho Thương Đồng kéo lên một chiếc taxi, hồi lâu mới nghiêng đầu nói: "Em nói thật chứ?"

Thương Đồng không ngừng gạt đầu: "thật."

Trong tay La Hằng Viễn chậm rãi rã ra mồ hôi, từ từ nắm chặt, anh không tin! Nhưng mà tâm tư lại treo lơ lửng giữa không trung.

Cách đó không xa, một chiếc theo phía sau của họ, tài xế thông qua điện thoại: "Sở tổng, Thương tiểu thư cùng người kia lên một chiếc taxi, đi về hướng cục dân chính."

"Uông Trạch, đi theo." giọng Sở Ngự Tây lạnh lùng truyền đến.

----Vũ Quy Lai-----

Bên kia, trong khách sạn, Sở Ngự Tây mang điện thoại ném sang một bên, quả đấm nện xuống, cô thật sự kết hôn! Còn có con gái 5 tuổi!

Người phụ nữ này!

ngực sôi trào lửa giận, lại bị anh từ từ đè nén xuống, trong mắt tối tăm chùng xuống nhiều hơn.

không lâu lắm, chuông cửa vang lên, Sở Ngự Tây dùng điều khiển từ xa mở cửa, ngoài cửa Mạc Thanh Uyển đang mỉm cười đứng đó, nhìn anh quần áo chỉnh tề mới chậm rãi bước đến.

"Sở tổng, hôm qua nghỉ ngơi có khỏe không?"

Sở Ngự Tây đứng dậy, nhàn nhạt lên tiếng: "Hôm qua uống nhiều quá, làm phiền thiên kim của Mạc thị trưởng!"

"Ngài không cần khách sáo!" Mạc Thanh Uyển cười nhạt một tiếng: "Trưởng bối hai nhà chúng ta là bạn học, tôi và anh cũng coi là thân nhau, cha chỉ sợ tôi tiếp đãi không tốt."

Sở Ngự Tây nhàn nhạt cười, cầm lên chiếc áo khoác bên cạnh nói: "Nếu đã vậy, Mạc thiếu thư cũng đừng quá khách sáo, gọi tôi là Ngự Tây được rồi."

Mạc Thanh Uyển cười một tiếng: "Anh còn không phải là khách sáo, gọi tôi Thanh Uyển hoặc Uyển Uyển được rồi, cha kêu tôi mời anh đến nhà chơi một chút, dù sao buổi sáng cũng không có công việc."

Sở Ngự Tây lịch sự cười cười: "đã vậy, thật không thể từ chối."

Hai người cùng đi về phía cửa, Mạc Thanh Uyển nhìn thấy một xâu chìa khóa trên giường, cô nhặt lên nói: "Ngự Tây, chìa khóa của anh."

Sở Ngự Tây nhìn lướt qua, một xâu khóa cài đơn giản treo ba, bốn cái chìa khoá, còn có hình một con cá nhỏ được đan bằng tay, anh chăm chú nhìn con cá, giống như nhớ ra một điều gì đó, đưa tay nhận lấy: "Cảm ơn."

Cầm con cá kia, tim của anh không ngừng nổi lên ngọn sóng.

cô từng đan một con cá nhỏ giống thế này tặng anh, bởi vì tên của anh không âm đọc có một chữ "Yu".

cô vẫn còn giữ? Phía trên màu sắc sợi tơ có chút cũ, nhìn hình dáng, phải là rất nhiều năm, bàn tay anh vuốt ve con cá nhỏ, con người dần dần dịu dàng.

"Ngự Tây, Thế nào sao anh không đi?"

Mạc Thanh Uyển đứng ở cửa, thấy anh như có điều suy nghĩ, trong lòng có chút buồn bực.

"không có gì." Sở Ngự Tây đem xâu chìa khóa nhận được bỏ vào trong túi, chân mày từ từ giãn ra, tim khẽ run.

không khí bên ngoài, dường như không có lạnh như vậy.

Cục dân chính, ở chỗ đăng ý kết hôn và nộp đơn ly hôn, không khí vui vẻ của những người yêu nhau, trong tay cầm bánh kẹo cưới, vẻ mặt đồng dạng vợ chồng, quần quynh bên nhau.

"Anh ta ở đâu?" La Hàng Viễn nhìn một chút, không có ai đến một mình, trong lòng chùng xuống.

Thương Đồng tròn to hai mắt, tâm tư như treo giữa không trung.

Lúc này một bóng người điềm tĩnh nhỏ nhả đi đến, đưa tay đặt lên vai Thương Đồng, ôn hoà nói: "thật xin lỗi, anh đã đến chậm."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cùng tên cùng họ còn cùng người?

Ads Nhiễm Đông Khải xuất hiện, làm cho Thương Đồng càng thêm khẩn trương, anh mặc âu phục màu đen, vóc dáng thon dài, bước chân vững vàng đi đến bên cô, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên đầu vai của cô mặc dù cách hai lớp vải, Thương Đồng vẫn có thể cảm giác được tay anh truyền đến hơi ấm.

"thật xin lỗi, anh đã đến chậm." Anh nhàn nhạt cười, nghiêng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Thương Đồng, ánh mắt dừng ở chân mày chau lại của cô.

Thương Đồng cúi đầu, tay nắm chặt lại, cô trầm mặc một chút, biết La Hằng Viễn cũng ở đây luôn nhìn chăm chăm vào cô, hai người cùng nhìn về phía cô, đã không thể lùi bước, nghĩ đến tối hậu thư buổi tối hôm đó, cô rút cuộc cắn cắn môi, ngẩng đầu lên, bước lên đón nhận ánh mắt của La Hằng Viễn, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi vào thôi."

cô không lưu lại dấu vết gì từ trong ngực Nhiệm Đồng Khải đi ra, sai bước đến cửa văn phòng ly hôn, liền nghe thấy La Hằng Viễn trầm giọng nói: "Đồng Đồng, chờ một chút."

cô đứng ở nơi đó, nắm cánh cửa, chậm rãi quay đầu lại, thấy La Hằng Viễn sai bước tiến lên, nắm cổ tay cô, khuôn mặt như xa lạ mắt không chế và chán nản, cô còn đang áy náy cùng kinh ngạc, đã bị anh bắt lấy cánh cửa, dẫn đến trước mặt Nhiệm Đồng Khải.

"Hằng Viễn, anh...anh muốn làm gì?" cô nhẹ giọng run rẩy nói: "Anh muốn em tìm anh ấy đến, em đã tìm, hiện tại anh tại sao còn không chịu tác thành cho chúng tôi!"

"Em nói anh ta chính là cha của Niệm Niệm?" La Hằng Viễn chỉ vào Nhiệm Đồng Khải, hơi thở có chút nặng nề, nhìn ra được, anh lúc này vô cùng kích động, vẫn như cũ đè nén tâm tình của mình.

Thương Đồng sợ hãi liếc nhìn Nhiệm Đồng Khải, dỗi lòng cúi đầu: "Vâng."

Nhiệm Đồng Khải yên lặng đứng một bên, mặc dù không lên tiếng, lại hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn của mọi người, tầm mắt của anh từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào trên người Thương Đồng.

"Các người khi nào thì biết? Tại sao năm năm anh ta cũng không chịu đi tìm em? Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?" La Hằng Viễn mắt liếc hỏi.

Thương Đồng nôn nóng hất tay anh ra, ánh mắt chua xót, cô đè nén giọng nói: "Hằng Viễn, em vô cùng cảm ơn anh lúc đầu đã không ngại giúp em, chỉ cần em mở miệng, anh nhất định sẽ giải trừ hôn nhân trên danh nghĩa này, hiện tại anh tại sao lại ép em?"

cô lui về sau mấy bước, rơi vào trong ngực ấm áp của ai đó.

La Hằng Viễn muốn mang cô kéo qua, nhưng khi nhìn thấy cô rút vào trong ngực người đó, anh đưa tay dừng lại giữa không trung, giọng chậm rãi nói: "Đồng Đồng, anh không phải là đang ép em, chẳng qua là không an lòng, nếu như anh ta có trách nhiệm với em, sẽ không để em phải cực khổ năm năm.."

"Anh ấy rất tốt, chỉ là anh ấy có nỗi khổ tâm." Thương Đồng nhìn bàn chân mình, giọng càng ngày càng yếu.

"Cảm ơn anh, những năm qua Đồng Đồng nhờ có anh chăm sóc, đều là tôi không tốt." một giọng ôn hoà vang lên, Thương Đồng nghiêng mặt đi, thấy Nhiệm Đồng Khải đưa tay ra, vừa vặn bắt lấy tay La Hằng Viễn.

Anh ta làm sao biết tên cô?

Thương Đồng đầu tiên là ngạc nhiên, vừa nghĩ lại, lập tức trở lại bình thường, bởi vì vừa rồi La Hằng Viễn không chỉ kêu tên cô một lần.

"Anh tên là Nhiệm Đồng Khải?" La Hằng Viễn buông tay ra, chân mày chau lại, đã nghe qua cái tên này, người đàn ông ở trước mặt phong thái bất phàm, hẳn là không phải tùy tiện kéo đến một người đàn ông, nhưng mà cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

Nhiệm Đồng Khải nghe những lời này, môi hơi nhếch lên một cái, ánh mắt lại bình tĩnh như cũ: "Phải."

"Anh là bạn trai cũ của Đồng Đồng, cha của Niệm Niệm?" La Hằng Viễn giọng nói lạnh xuống, ánh mắt rơi vào trên đồng hồ của Nhiệm Đồng Khải: "Nếu như tôi nhớ không lầm, lần này đầu tư tranh giành dự án khai phá mảnh đất ở Bắc Giao có Nhiệm thị tổng giám đốc, cũng gọi là Nhiệm Đồng Khải."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không bỏ được?

Ads "Là tôi."

Nghe được câu này, Nhiệm Đồng Khải chỉ hơi gật đầu, giống như thói quen bị người nhận ra, không có ngạo mạn hay ngoài ý muốn. Nhưng bên cạnh anh Thương Đồng lại toàn thân căng thẳng, cô không biết Nhiệm Đồng Khải là người thế nào, cũng vốn không quan tâm, nhưng người này và dự án khai phá mảnh đất ở Bắc Giao lại có liên quan, cô làm sao lại không để ý chứ?

"thì ra là vậy..." về mặt La Hằng Viễn trong nháy mắt đi xuống, quả đấm từ từ nắm chặt, sắc mặt trở nên trắng xám, anh nhìn chăm chăm Nhiễm Đông Khải, lại không nhìn ra người đàn ông kia đang nghĩ gì, anh ta chẳng qua là nhẹ nhẹ ôm Thương Đồng, ánh mắt bình tĩnh đáp lại anh.

"Có thể sao?" Thương Đồng mở miệng nói, cô đã không thể chờ nữa muốn chạy đi hỏi Sở Ngự Tây, Nhiễm Đông Khải rốt cuộc là người nào, tại sao cũng muốn đoạt được mảnh đất kia, đến cùng anh ta có đơn giản chỉ là khai phá, còn biết những biết mật gì.

"Nhiễm tiên sinh, ở chỗ này, tôi bất kể anh là cái gì tổng giám đốc, hoặc xuất thân từ gia đình giàu có, nếu như anh không thể thật lòng đối đãi với Đồng Đồng, đến bù năm năm tổn thương này của cô ấy, không thể cho cô ấy một tương lai tốt đẹp, tôi vẫn không thể yên lòng mang cô ấy giao cho anh." La Hằng Viễn yếu ớt nói ra những lời này, ánh mắt rơi vào trên người Thương Đồng, thoáng qua một chút không dễ cảm thấy nỗi khổ riêng.

Nhiễm Đông Khải trầm mặc một chút, cũng nghiêng đầu nhìn Thương Đồng, cô hình như không yên lòng, đã không chú ý lực đặt trên người anh, cũng giống như không có nghe thấy La Hằng Viễn đang nói gì.

"Tôi biết." Anh cuối cùng đáp lại một câu, lại vỗ vỗ vai Thương Đồng nói: "Đồng Đồng, em quyết định đi."

Thương Đồng hồi phục lại tinh thần, mặc dù không có nghe hai người bọn họ nói gì, mà lại sai bước đến hướng văn phòng nộp đơn ly hôn.

Lần này La Hằng Viễn không kéo lấy cô, chỉ là nhìn bóng lưng của cô biến mất sau cánh cửa, mới chậm rãi đi theo vào.

Nhiễm Đông Khải đứng ngoài cửa, dựa vào cửa sổ, mặt trời đã lên cao, anh đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút một hơi, xung quanh cũng có mấy người đàn ông làm xong đơn ly hôn, từng người đi qua anh, các cô gái thì thỉnh thoảng quay đầu lại, anh từ đầu đến cuối nhìn cánh cửa kia, như có điều suy nghĩ.

Hai bóng người cuối cùng từ bên trong đi ra, Thương Đồng cúi đầu, từ trong túi xách lấy ra một sổ tiết kiệm đưa cho La Hằng Viễn: "Hằng Viễn ca, sổ tiền này em vẫn luôn muốn đưa cho anh, lúc đầu tang lễ của cha, đều là anh lo liệu, còn có mấy năm này mượn phòng cho thuê, tiền điện nước cùng com gạo dầu muối, anh cũng tốn không ít, em mới vừa lên chức hai năm, toàn bộ không phải nhiều lắm, anh cầm lấy đi."

"không cần." La Hằng Viễn mang sổ tiết kiệm đẩy trở về: "Đồng Đồng, coi như không làm giả vợ chồng được, chúng ta hay là vẫn làm bạn bè ? Huống chi cha em là ân sư của anh, em còn khách sáo với anh sao?"

"Nhưng mà..." Thương Đồng lại đuổi theo hai bước, thấy La Hằng Viễn dừng lại, cô cũng ngừng bước, nhìn thấy Nhiễm Đông Khải vẫn còn chưa đi, đứng bên cửa sổ đang kẹp một điếu thuốc, tro thuốc lá rất dài, vẫn không rơi xuống.

Ba người bọn họ lẳng lặng nhìn nhau, Nhiễm Đông Khải mang thuốc dập tắt, đi đến ôm vai Thương Đồng, nhẹ giọng nói: "Xong xuôi? xong rồi anh đưa em trở về."

cô trong lòng đầy nỗi băn khoăn, nghẹn ở cổ họng, thấp giọng: "Anh làm sao vẫn còn ở đây?"

Nhiễm Đông Khải cười cười, ở bên tai cô thấp giọng nói: "Giúp người phải giúp cho trót."

cô cứng nhắc bị anh bắt ép, hướng cầu thang đi đến, đi đến cửa cầu thang, cô không nhìn được quay đầu lại, thấy La Hằng Viễn vẫn như cũ đứng gần ở cửa nộp đơn, ngẩn ra nhìn về hướng này, lòng cô đau xót, nhớ đến đêm mưa mấy năm trước, nếu không phải anh xuất hiện, một mình cô làm sao có thể ứng phó với việc cha đột nhiên rời đi! Nếu không phải anh, cô sao có thể quang minh chính đại hạ sinh Niệm Niệm?

Anh đối với cô tốt như vậy, cô lại đối xử với anh thế này.

"không bỏ được?" Nhiễm Đông Khải quay lại nhìn một cái, thấy cô cúi đầu, có một giọt trong suốt rớt xuống, rơi vào trong váy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cũng có hứng thú

Ads Thương Đồng lau nước mắt, đi xuống cầu thang, nhìn người đàn ông xa lạ bên cạnh, cô rời khỏi bàn vai đặt trên vai mình, giọng nặng nề nói: "Nhiễm tiên sinh, cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi, coi như đền bù ngày hôm qua đụng tôi, chúng ta thanh toán xong."

Nhiễm Đông Khải nâng lên cánh tay vừa khoác trên vai cô, nhìn đồng hồ, nhàn nhạt cười: "Tốt."

Thương Đồng nhìn bóng lưng anh rời đi, cầm trong tay tập giấy màu xanh biếc, đi ra cửa cục dân chính, nhìn trời xanh, lá cây Bạch Dương vàng óng, nội tâm mơ hồ có cảm giác. Bởi vì biết La Hằng Viễn thật lòng đối xử tốt với cô, sợ làm trễ nãi anh, Niệm Niệm sinh ra làm hộ khẩu xong, cô vẫn bảo anh đi làm thủ tục, tránh làm chậm trễ đại sự chung thân của anh, nhưng anh cứ kéo dài, mãi đến hai năm qua, cô mới hiểu được tâm ý của anh, thì ra là không hề đơn thuần như vậy, nhưng mà cô lại cảm giác

có lỗi vô cùng

Cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống nặng nề như vậy.

Thương Đồng mới vừa thờ dài, liền nghe thấy giọng La Hằng Viễn sau lưng: "Đồng Đồng, sao lại có mình em, anh ta đâu?"

Thương Đồng cả kinh, cô quay đầu lại, nhìn thấy La Hằng Viễn đã gần trong gang tấc, cô không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói: "Anh ấy bận nhiều việc, cho nên..."

"Cho nên cái gì?" La Hằng Viễn sắc mặt tái nhợt: "Em đến cùng là đang gạt anh đúng không? anh ta căn bản không quan tâm em, anh ta trở về là muốn quyền nuôi dưỡng đứa bé phải không?"

"Hằng Viễn, anh nghĩ nhiều rồi, không phải như thế..." Thương Đồng thấy anh nắm bả vai mình, điệu bộ muốn truy hỏi rõ ràng, lòng cô hơi luống cuống, vừa muốn mang sự thật nói ra, cảm giác có một chiếc xe dừng lại ở bên chân cô.

Cửa kính xe Land Rover chậm rãi hạ xuống, bên trong là Nhiệm Đông Khải, khuôn mặt anh tuấn: "Đồng Đồng, vừa rồi đi lấy xe chậm, lên xe đi."

La Hằng Viễn nhìn thấy người trong xe, sững sờ, không tự chủ buông Thương Đồng ra.

Nhiệm Đông Khải từ trên xe bước xuống, mở cửa bên ghế phụ, cánh tay để trên cửa xe, mỉm cười nhìn La Hằng Viễn: "La tiên sinh, anh đi đâu, tiện đường chở anh một đoạn?"

"không cần." La Hằng Viễn hai tay hạ xuống, lui về sau hai bước.

Thương Đồng cúi đầu, bỏ qua ánh mắt nhìn chăm chú chậm rãi lên xe.

cô không phải là chưa từng ngồi xe sang trọng như vậy, thế nhưng là lần đầu tiên cùng với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ. Trong xe nhiệt độ có chút lạnh, cô ôm hai vai, cắn môi dưới, hồi lâu mới nói ra một câu: "Cảm ơn."

Nhiệm Đông Khải chỉnh lại nhiệt độ, ổn định lái xe, ánh mắt cũng bình tĩnh nhìn thẳng phía trước: "không cần khách sáo, chỉ là vừa vặn giúp mà thôi."

"Phía trước đầu đường dừng lại là được, tôi thuê xe trở về." Thương Đồng quay đầu nhìn công cụ dân chính, thấy La Hằng Viễn đang bắt xe, lòng cô có chút khẩn trương, gạt người cảm giác thật khó chịu, năm năm trước cô đã từng ném trái qua, còn đã từng âm thầm nghĩ, không bao giờ...nói dối nữa, không nghĩ đến vì người kia, cô lại tự dối mình rất dễ ý anh.

Xe đi qua đầu đường, cũng không dừng lại.

Bởi vì Thương Đồng cúi đầu, không để ý, đến lúc đèn đỏ, cô ngẩng đầu ngạc nhiên phát hiện đã chạy rất xa, có thể thấy quán rượu Hàn Thành.

"Dừng xe!" Thương Đồng nghĩ anh có liên quan đến dự án khai phá thành Bắc Giao, giọng cũng không thấy được cao bao nhiêu.

Nhiệm Đông Khải thấy vừa chuyển qua đèn xanh, nhàn nhạt nói: "Qua đầu đường, sang bên phía trước mới có thể dừng xe."

Lúc xe dừng lại, Thương Đồng đặt tay ở cửa xe, cô do dự một lúc, quay đầu lại liếc nhìn Nhiệm Đông Khải, rốt cuộc nói ra nghi vấn khó chịu trong lòng: "Nhiệm tiên sinh, ngài tại sao lại muốn khai phá mảnh đất thành Bắc Giao?"

Nhiệm Đông Khải xoay đầu lại, nhìn Thương Đồng, nhàn nhạt cười: "Đồng tiểu thư đối với chuyện này cũng có hứng thú sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Rất giống người

Ads "Cũng có?" cô chau mày lại: "Chẳng lẽ còn có người khác sao?"

Con người Nhiệm Đông Khải híp lại một cái, mặt chăm chú nhìn Thương Đồng, đột nhiên nói ra một câu không giải thích được: "Đồng tiểu thư, hình dáng của cô rất giống một người tôi quen biết."

"Có hình dáng giống nhau là chuyện bình thường." Thương Đồng tùy tiện nói, vẫn là quan tâm đến đề tài trước đó: "Nhiệm tiên sinh, mảnh đất thành Bắc Giao có giá trị buôn bán gì sao?"

Nhiệm Đông Khải cười cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay lái nói: "Giống như tôi không hỏi về chuyện tại sao Đồng tiểu thư ly hôn, tôi rất ít hỏi thăm chuyện riêng của người khác."

"Tôi biết." Thương Đồng buồn bực, lặng lẽ đóng cửa xe lại, không quay đầu lại nữa, cô ôm chặt thân thể, từng bước đi về phía quán rượu Hàn Thành.

Ở sau lưng cô, trong xe Nhiệm Đồng Khải chăm chú nhìn theo bóng lưng cô.

Rất giống, ngoài tướng mạo, ngay cả sự hấp dẫn cũng rất giống.

----- Vũ Quy Lai-----

Khách sạn Hàn Thành, Thương Đồng chưa vào thang máy đã bị ngăn cản, lần trước cô nói là tìm người, lần này cũng vậy, đến chỗ tiếp tân, cô nói số phòng của Sở Ngự Tây, cô gái lễ phép trả lời: "thật xin lỗi, Sở tiền sinh vừa ra ngoài, cô và ngài ấy có hẹn trước không."

Thương Đồng đứng đó, bởi vì vừa rồi đi gấp, trán cũng có chút rỉ ra mồ hôi, nhưng vừa nghe được tin anh không có ở đây, cô cảm thấy trong đại sảnh khách sạn có chút lạnh xuống, do nhiều người đến mướn phòng, mang cô đẩy về phía sau, cô chậm rãi lui về sau mấy bước, bên cạnh chiếc sofa gần cửa sổ.

Anh thật không có ở đây, hay là đang trốn tránh cô?

Chán nản ngồi lên ghế sofa, cô đưa tay móc điện thoại ra, trên màn hình điện thoại chỉ có mấy người liên lạc, trừ quán trưởng viện bảo tàng, cô giáo của Niệm Niệm, và ngoài La Hằng Viễn ra cũng không có người khác. Gần đây có một số điện thoại, cô chau mày lại, là của Nhiệm Đồng Khải, suy nghĩ một chút, cô xóa bỏ lịch sử cuộc gọi, ngón tay tự bấm một dãy số.

Năm năm, cô lại còn nhớ số điện thoại của anh, lưu loát bấm một dãy số, tay cô dừng lại ở phím gọi.

Anh vẫn còn dùng số này sao?

Anh sớm nên đổi số đi?

Cho dù không có đổi, cô nên nói gì đây? nói cô đã nghe lời mà ly hôn, nhưng mà...cô muốn quyền nuôi dưỡng Niệm Niệm, bởi vì đó là tâm can bảo bối trong lòng cô, không thể tưởng tượng nếu bên cạnh cô không có đứa nhỏ, thậm chí buổi tối không có Niệm Niệm ở gần bên, cô đều không ngủ được.

Anh có thể dừng lại dự án khai phá sao?

Còn Nhiệm Đồng Khải, anh ta tại sao đối với dự án khai phá cũng cảm thấy hứng thú?

Trừ cô và Sở Ngự Tây biết nội tình của mảnh đất kia, chỉ sợ không có người nghĩ đi xa ngoại ô thành phố mấy chục cây số để khai triển mảnh đất hoang vu ở nơi đó

Loạn, tất cả đều loạn hết rồi.

2h chiều anh muốn đi ký hợp đồng, 3h chiều cô cần phải trở lại viện bảo tàng, 4h20 chiều cô muốn đến đón Niệm Niệm tan học, nếu trễ, cô giáo cũng chỉ đợi đến 5h, nhưng mà mỗi lần cô đến trễ, Niệm Niệm sẽ nằm gần cửa sổ, đáng thương chờ cô.

Tối qua một đêm không ngủ, rất nhức đầu, cô chỉ là ngồi ở ghế sofa chợp mắt một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh ta cũng cảm thấy hứng thú?

Ads Trong nhà của thị trường Mạc Lập Phong, không xa hoa, sàn nhà bằng gỗ lim giản dị, đồ dùng trong nhà đa số lâu đời, những đồ sứ thuần khiết đắt tiền, phòng khách đặt bàn trà nhỏ chạm trổ đẹp mắt, phía trên bày những tách trà bằng gốm sứ.

Mạc Lập Phong tự mình pha một ấm trà, châm một chén cho Sở Ngự Tây và Mạc Thanh Uyển, mới tự mình nâng lên chun trà, nhẹ nhàng thổi, uống một hớp nhỏ: "Ngự Tây, nếm thử một chút xem, cha của cháu cũng rất thích loại hồng trà này."

Sở Ngự Tây uống một hớp, gạt đầu, nhìn mấy đồ sứ kia, cười nói: "Bác trai ánh mắt rất độc đáo, có thể thu thập được những đồ gốm sứ thời Tống trạm trổ tinh tế, thật là không tệ."

trên mặt Mạc Lập Phong lộ ra vẻ đắc ý, chỉ vào Mạc Thanh Uyển nói: "Uyển Uyển, con xem Ngự Tây, nhìn đã biết ta có đồ gì tốt, con nhìn con, đặt ở chỗ này hơn nửa năm, con không hỏi một

câu."

Mạc Thanh Uyển ôm cánh tay Mạc Lập Phong, có vài phần ngây thơ đáng yêu: "Ba, con là học đại học tài chính, không giống ba, năm đó là học sinh ưu tú khoa lịch sử của đại học B."

Mạc Lập Phong cười cười, vỗ vai cô nói: "Quên đi, tùy con vậy." Quay đầu về phía Sở Ngự Tây nói: "Giới trẻ hiện nay, mỗi người không ổn định, chuyên ngành trước kia chúng ta học, đều ít được lưu ý, mà lại đi học cái gì mà quản lý tài chính, quản lý hành chính, học luật, máy tính..."

Sở Ngự Tây ngồi đó, tay đang cầm chun trà, hương trà lượn lơ bốc lên, anh cười nhạt, hình như nhớ ra điều gì đó, lòng có chút khản trương.

"Cũng có thích." Anh nhàn nhạt chen vào một câu, mắt chợt sáng lên.

"Ừ." Mạc Lập Phong dường như nghĩ đến điều gì đó, thờ dãi nói: "Cha cháu gần đây khỏe không? Mười mấy năm không liên lạc, ông ấy năm đó là thương nhân, còn ta nói nghiệp tông tông, chỉ chớp mắt, các con cũng lớn như vậy rồi."

"Dạ." Sở Ngự Tây nâng lên hộp lễ vật, đưa đến trước mặt Mạc Lập Phong nói: "Cha cháu biết bác trai yêu thích văn còn, cho nên nhờ Ngự Tây chuyển tặng cho bác trai, bày tỏ một chút tấm lòng."

Mạc Lập Phong nhận lấy, mang hộp lễ vật từ từ mở ra, ánh mắt bắt đầu vui mừng cùng ngạc nhiên, ông tỉ mỉ nhìn một lần, giọng có chút run run đứng lên: "Ngự Tây, đây...đây là bút pháp thật của Huy Tông?"

Sở Ngự Tây gật đầu nói: "Phải. Mặc dù thư họa đòi Huy Tông rất ít, nhưng đều là quốc bảo, bút pháp này cũng là một trong những món đó, chẳng qua là ở thời Thanh bị lấy đi. Lúc đó, có người vô ý chưa kịp lấy đi, cuối cùng rơi vào tay cha cháu. Lần này Ngự Tây đến Hàn Thành, đặc biệt mang đến đưa cho bác trai."

Mạc Lập Phong chăm chú nhìn bức họa kia, ông càng xem càng thích không buông tay, trong mắt đều là vẻ vui mừng như điên.

Mạc Thanh Uyển không nhìn ra cái gì, nhưng cũng cười yếu ớt nói: "Ba cũng gặp bảo vật không ít, thế nhưng ngây người giống như lần đầu vậy."

thật lâu sau đó, Mạc Lập Phong thờ dãi, mang tranh cẩn thận cuộn lại, nhanh chóng để lại vào hộp lễ vật, thấp giọng nói: "Uyển Uyển, con đi mua chút nước trái cây đi."

Mạc Thanh Uyển sững sờ một lúc, chợt ngẫm hiểu ý, liền gật đầu một cái: "Ba, Ngự Tây, hai người nói chuyện, con đi một chút sẽ trở về."

Cánh cửa đóng lại, trong phòng khách chỉ còn lại Mạc Lập Phong và Sở Ngự Tây, Mạc Lập Phong mang tranh cuộn lại đưa trả lại cho Sở Ngự Tây nói: "Ngự Tây, ý của cháu ta hiểu, nếu là trước đây, đừng nói cháu không tặng lễ vật quý trọng như vậy cho ta, dựa vào giao tình của cha cháu cùng ta, ta cũng sẽ mang mảnh đất kia đưa cho cháu, nhưng mà bây giờ..."

Sở Ngự Tây hơi chau mày đứng lên, anh cũng không nói gì, chỉ là sắc mặt chán nản ngồi chỗ đó, tiếp theo nghe anh nói đi xuống.

Mạc Lập Phong vừa nhìn bức họa kia, vừa nói: "Hôm qua tổng giám đốc công ty bất động sản Long Hóa cũng đến Hàn Thành, nói nếu chính phủ đồng ý khai phá mảnh đất ở Hàn Thành, nên áp dụng công khai phương thức cạnh tranh, hẳn cũng có ý muốn trả giá."

"Là Nhiệm Đông Khải?" nắm tay Sở Ngự Tây chậm rãi buộc chặt: "Anh ta đúng là cũng cảm thấy hứng thú với mảnh đất này?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bóng dáng ghé sô pha

Ads Mạc Lập Phong thờ dãi, ánh mắt không khỏi nhìn chằm chằm bức họa kia, lộ vẻ mặt khó xử nói: "Cháu cũng biết tổng giám đốc công ty bất động sản Long Hóa, thì cũng biết anh ta có bối cảnh như thế nào, tối hôm qua Trần tình trường tự mình gọi điện thoại đến, hỏi về dự án khai phá này, đề nghị áp dụng phương thức cạnh tranh, vì vậy bác cũng không có biện pháp, cũng không biết mảnh đất kia tại sao lại có giá trị lớn như vậy!"

Giá trị mảnh đất kia, quan trọng ở trong lòng người nào. Nếu là trong lòng người cô gái nhỏ kia, chỉ sợ là vô giá, trên sự thật, nếu như theo lời cô, cũng có thể là vô giá.

Chẳng qua là, Nhiệm Đông Khải làm sao biết?

Sở Ngự Tây trầm mặc một lúc, đứng dậy, mang bức họa kia đưa cho Mạc Lập Phong, trên mặt thu hồi lạnh vẻ lạnh nhạt mỉm cười: "Bác trai, hôm nay cháu chẳng qua là thay mặt cha đến thăm hỏi bác, mong bác nhận lấy bức họa này. Còn chuyện cạnh tranh có Nhiệm Đông Khải, nhất thời hơi phức tạp, hiện tại chưa có kết quả, nhưng sẽ có chuyển biến bất cứ lúc nào, bác nói đúng không?"

Mạc Lập Phong nghe lời nói của anh, nghe ra anh ý ở trong lời, nhìn lại bức họa kia một chút, nếu là những vật khác, ông đã sớm không để trong mắt,

thế nhưng bức hoạ này, có tiền cũng khó mà mua được. Chỉ là ông hiểu, nếu lần này giúp Sở Ngự Tây, chỉ sợ sự nghiệp của ông cũng chấm hết.

"Bác trai, vậy bác cứ thưởng thức, Ngự Tây về trước, hôm khác sẽ trở lại thăm hỏi."

Sở Ngự Tây thấy làm ông khó xử, mang bức hoạ đặt trên bàn trà, đi đến cửa lấy xuống áo khoác màu xám tro, vắt lên cánh tay, chưa kịp chạm vào cánh cửa, cửa bên ngoài đột nhiên mở ra.

"Ai nha..." Mạc Thanh Uyển không ngờ đến cửa có người, suýt nữa đụng vào Sở Ngự Tây, cô mặc dù không sao, nhưng trái cây trên tay đã bị lăn xuống đất.

"Xin lỗi!" Sở Ngự Tây bước lên, thấy trái cam lăn xuống bên chân mình, khom lưng nhặt lên, đưa cho Mạc Thanh Uyển.

"Uyển Uyển, sao lại không cẩn thận như vậy, có bị đụng đau hay không?" Mạc Lập Phong quay đầu lại nhìn, chạy đến, thấy cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ba, con không sao, nhìn ba căng thẳng chưa kìa, làm anh Ngự Tây cũng giật mình." Mạc Thanh Uyển nhận lấy quả cam, cười tươi một cái, tháo xuống khăn quàng cổ, để lộ chiếc cổ mịn màng tinh tế, bên trên là giây chuyền kim cương lấp lánh.

"Tốt, đều là lỗi của ba. Ngự Tây, Uyển Uyển cũng đã về tới, hay là chúng ta cùng ăn cơm? 3h chiều, Ủy thị vì để cho các nhà đầu tư hiểu rõ văn hoá lịch sử Hàn Thành và triển vọng phát triển kinh tế, sắp xếp đi tham quan viện bảo tàng Hàn Thành, thư ký Ủy thị cũng sẽ cùng đi, hiện tại chúng ta ăn cơm cũng vừa đúng lúc."

"Viện bảo tàng?" Sở Ngự Tây cứng lại một chút, chậm rãi gạt đầu.

-----Vũ Quy Lai-----

trên ghế sofa khách sạn Hàn Thành, ánh nắng giữa trưa xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào một thân hình mềm mại, cô nằm ở trên ghế sofa, cánh tay cuộn lại, mái tóc dài rải rác, che khuất khuôn mặt cô.

Nếu không phải quá mệt mỏi, cũng sẽ không ở đại sảnh khách sạn mà ngủ? Mặc dù ra vào rất nhiều người, cô lại yên ổn vui ở một góc ghế sofa, nếu không cố tình để ý, sẽ không chú ý đến sự tồn tại của cô.

Nhiệm Đông Khai trên tay vắt âu phục, từ thang máy đi ra, thấy một thân hình vẫn còn ở đó, mặc dù đại sảnh có mở lò sưởi, nhưng trong không khí, người mở cửa ra vào mang theo hơi lạnh, thân thể cô vô tình co lại có thể thấy được, cô cũng rất sợ lạnh.

"Chu Hi..." Nhiệm Đông Khai đưa âu phục trong tay cho trợ lý bên cạnh, mặt hướng về phía Thương Đồng, đi về phía cửa.

Có thể thấy được Thương Đồng hết sức mệt mỏi, dường như có một bóng người từng bước đến gần, đột nhiên cảm giác trên người có chút nặng thêm, cô chau mày lại, chậm rãi ngồi dậy, nhất thời có chút mơ hồ, khi tầm mắt cô rơi vào chiếc đồng hồ trước sảnh khách sạn, sắc mặt trắng bệch, đã hơn 2h !

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Người đàn ông bên cạnh cô

Ads Nguy rồi! Còn không nói cho anh biết, mình đã ly hôn! Nếu anh ký hợp đồng, nên làm thế nào đây?

Cơ hồ có chút nghi ngại, cô khoác áo đi đến quầy tiếp tân: "Xin chào, Sở Ngự Tây tiên sinh trở lại chưa?"

cô gái lắc đầu một cái.

Thương Đồng chán nản dựa vào quầy tiếp tân, hai chân giống như bị tê liệt, thân thể mềm nhũn, lòng bàn tay đều là mồ hôi, cô nên làm gì bây giờ?

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Chu Hi mặc dù không nghe thấy cô hỏi gì, nhưng nhìn bộ dạng của cô, có ý tốt bước lên, hỏi một câu.

"Muộn..." Thương Đồng hồn bay phách lạc bước đi, điện thoại vang lên vài tiếng cô cũng không nghe.

Chu Hi đi theo ra ngoài, thấy Nhiệm Đông Khai cũng đứng ở cửa nghe điện thoại, thân người cao lớn, rất khó mà không hấp dẫn người nhìn. Nhưng Thương Đồng từng bước chậm rãi ra khỏi cửa khách sạn, ai cô cũng không nhìn, thậm chí ngay cả bậc thang cũng không để ý, một bước đi xuống phía dưới, cả thân thể cũng ngã xuống.

"Cẩn thận!" Nhiệm Đông Khai theo bản năng đưa tay ra, ánh mắt từ phía sau thấy Thương Đồng mất hồn như khúc gỗ, mi tâm không khỏi chau lại.

Thương Đồng chậm rãi quay đầu, lòng đau xót, cô nói câu cảm ơn, đẩy Nhiệm Đồng Khải ra tiếp tục bước xuống bậc thang, đứng ở ven đường.

Nhiệm Đồng Khải hoài nghi cô căn bản không nhìn rõ anh là ai, anh hoàn toàn bị xem nhẹ.

"Đồng tiểu thư, điện thoại của cô kêu." Chu Hi cũng đuổi đến, thấy tình huống vừa rồi, có ý tốt nhắc nhở một câu.

Thương Đồng cúi đầu, mới để ý đến tiếng chuông điện thoại đang vang inh ỏi, cô lấy ra nhìn, ba cuộc gọi nhỡ, đều là số của quán trưởng, 3h chiều, cô còn phải về viện bảo tàng làm thuyết giải, nhưng mà, nếu như mảnh đất kia thật sự bị khai phá, cô ở đâu còn tâm tình đi làm việc?

Tiếng chuông chói tai lần nữa vang lên, giống như bom hẹn giờ, tay cô run run, ấn nút nhận: "Quán trưởng..."

Lời chưa dứt, giọng quán trưởng vô cùng lo lắng đầu bên kia truyền đến: "Thương Đồng, cô sao thế, hoạt động 3h chiều, bọn người của bí thư La đã đến, thư ký, thị trưởng chưa đến nữa giờ cũng sẽ đến, cô tại sao còn chưa đến?"

"Tôi..." cô họng Thương Đồng dâng lên vị chất, ánh mắt cô lơ lửng nhìn đường cái đối diện, đột nhiên thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc, anh ngồi trong xe, bên cạnh anh là một người phụ nữ, hai người kẻ vai ngồi hàng ghế sau xe, môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt tựa hồ lơ lửng nhìn về phía này.

cô đứng tại chỗ, đầu ngón tay tê dại, anh cũng thấy cô.

Ánh mắt của anh lạnh như băng, không cho cô cơ hội trốn tránh, cảm giác giống như bị người ta tạc một chậu nước lạnh, tưới từ đầu đến chân. cô thấy ánh mắt anh chuyển đi, người phụ nữ bên cạnh tựa vào vai anh, hai người họ dựa vào nhau, làm cho người ta chướng mắt.

Ngơ ngác nhìn chiếc xe kia vội vã rời đi, bất ngờ nhớ đến người phụ nữ bên cạnh Sở Ngự Tây là ai.

Tối qua đi anh trở về khách sạn, anh và người phụ nữ kia 2h chiều ký hợp đồng.

Xong rồi.

Hợp đồng đã ký xong rồi...

"Thương Đồng, cô rốt cuộc có nghe không? Nếu trong vòng mười phút cô không đến, cô cũng không cần đến làm nữa !" Quán trưởng kêu mấy tiếng, đang thờ hồn hên.

---

trên xe, Mạc Thanh Uyển sắc mặt đỏ bừng có chút mê người, mới vừa uống nửa ly rượu đỏ, vào thời điểm xe quẹo cua, liền mềm mại ngã xuống đầu vai Sở Ngự Tây, thấy anh quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi: "Ngự Tây ca, đang nhìn gì vậy?"

"không có gì."

Ánh mắt Sở Ngự Tây lạnh xuống, giờ tay lên nhìn đồng hồ, hai giờ ba mươi, người phụ nữ kia đáng lẽ ra là đang chờ anh, không ngờ ngược lại đi bên cạnh cô là người đàn ông kia...Nhiệm Đồng Khải?

Chẳng lẽ cô đã biết, Nhiệm Đồng Khải cũng liên quan đến vụ này?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Không giới thiệu một chút sao?

Bên này, Thương Đồng nghe giọng quán trưởng rống to, kinh hồn bạt vía đáp lại một câu: "Tôi biết."

Vừa kết thúc cuộc gọi, ngón tay dừng lại trên phím điện thoại, vội vàng ấn nút nhận một số khác, là La Hằng Viễn gọi đến.

cô áp điện thoại lên tai, nghe được giọng vô cùng lo lắng của La Hằng Viễn: "Đồng Đồng, em tại sao còn chưa đến? Chưa quá muộn, dự án cạnh tranh khai phá mảnh đất Hàn Thành, không phải quán trưởng chọn em làm thuyết giải sao?"

Thương Đồng sững sờ một chút: "Cạnh tranh?"

Tại sao lại cạnh tranh? Nếu như ký hợp đồng, không phải chỉ là thương lượng khai phá sao?

"Phải, không biết là lý do gì, xế chiều hôm nay hợp đồng ký vào lúc 2h đã bị hủy bỏ, đổi lại cạnh tranh, một chút nữa hai nhà thầu chính sẽ có mặt."

"Ký hợp đồng bị hủy bỏ?" Thương Đồng run lên, cảm giác mừng như điên lan toả toàn thân, nói như vậy tất cả đều còn kịp?

"Hằng Viễn, em lập tức đến ngay!"

cô rất nhanh đưa tay, vội vàng đón xe, một chiếc Land Rover màu trắng dừng lại, cửa sổ xe hạ xuống, Chu Hi nói: "Đồng tiểu thư đi đâu? Nếu như thuận đường tôi có thể chờ cô một đoạn."

Thương Đồng nhìn thoáng hàng ghế sau thấy Nhiệm Đông Khải đang cúi đầu xem văn kiện, cô có ý cự tuyệt, nhưng thời điểm hiện tại rất căng thẳng, viện bảo tàng ở vùng ngoại ô, mất hai mươi phút mới có thể đến đó: "Sợ là không thuận đường, tôi đi viện bảo tàng Hàn Thành."

"Cùng đường, cô lên xe đi."

Thương Đồng nghe vậy, không từ chối nữa, mở cửa lên xe, thấp giọng nói: "Vậy làm phiền rồi."

Nghe âm thanh khởi động xe, lòng cô hơi thả lỏng, cúi đầu mới phát hiện trên người đang khoác chiếc áo khoác nam

cô buồn bực cầm lấy áo khoác, lại nhìn Chu Hi, trong đầu mơ hồ có chút ấn tượng: "Áo này là của anh?"

"Là của Nhiệm tổng." Chu Hi lái xe, phía trước không xa, chỉ cần qua đèn xanh chính là viện bảo tàng.

Thương Đồng nghiêng đầu qua chỗ khác, xem Nhiệm Đông Khải còn đang cúi đầu coi cái gì, cô liếc mắt một cái, cả người ngẩn ra, anh đang xem "Bắc Thú Hành Lục"? Còn tưởng anh đang phê duyệt văn kiện, hoặc là xem tạp chí thương vụ, làm thế nào cũng không nghĩ đến, anh vậy mà cũng chú ý đến đoạn lịch sử thay đổi của Tỉnh Khang. (Niên hiệu của vua Khâm Tông thời Tống, Trung Quốc, 1126-1126)

Hai nhà cạnh tranh chính? Thương Đồng cầm áo khoác, một suy nghĩ lóe lên, buột miệng nói: "Anh là một nhà cạnh tranh khác trong phương án lần này?"

Nhiệm Đông Khải đóng sách lại, bỏ vào túi xách công văn, anh mặc áo sơ mi trắng, có chút đẹp mắt, nụ cười của anh cũng ôn hoà như nắng ấm mùa đông: "Ừ, tôi là một người trong đó."

Thương Đồng nhìn chằm chằm vào túi công văn của anh, lại nhìn anh nở nụ cười lạnh nhạt như vô hại, cảm thấy sống lưng rét run, anh ta tham dự cuộc cạnh tranh khai phá mảnh đất kia, chỉ sợ cũng giống như Sở Ngự Tây, bởi vì hiểu rõ nội tình của mảnh đất! Chỉ là, anh ta làm sao biết?

"Tổng giám đốc, đã đến." Chu Hi dừng xe, nhẹ giọng nhắc nhở, đã đi về phía sau xe mở cửa.

Nhiệm Đông Khải mang túi công văn đưa cho Chu Hi, đi đến cửa xe bên ghế phụ, định mở cửa cho Thương Đồng, tay đặt lên cửa xe, lại ngừng lại, ánh mắt chuyển sang phía trước, môi nhàn nhạt nâng lên: "Ngự Tây, anh cũng đến."

Nghe thấy tên này, sắc mặt Thương Đồng trắng bệch, cô nhìn theo ánh mắt Nhiệm Đông Khải, phát hiện Sở Ngự Tây rõ ràng đang đứng trước cửa xe, hai người bọn họ đứng đối mặt nhau, trợ lý hai người cũng đi theo phía sau, bất đồng là bên cạnh Sở Ngự Tây còn có Mạc Thanh Uyển.

"đã lâu không gặp." Sở Ngự Tây cũng nhàn nhạt cười, chỉ là nụ cười chỉ dừng lại ở khóe môi, ánh mắt tựa như tùy ý quét nhìn Thương Đồng ở trong xe: "Có bạn?"

Nhiệm Đông Khải không giải thích, mở cửa xe, đưa tay nói: "Đồng tiểu thư, xin mời."

Thương Đồng nhắm mắt, không muốn nhìn bất kỳ ai, vừa ngẩng đầu đã thấy ở cửa chính quán trường và tất cả nhân viên đều đã ra nghênh đón, cô vội vàng chạy lên bậc thang, nhưng vừa chạy hai bước, mới nhớ đến trong tay còn cầm áo khoác của Nhiệm Đông Khải, cô bất đắc dĩ dừng lại, mang áo khoác đưa cho Nhiệm Đông Khải nói: "Cảm ơn."

"Nhiệm tổng, không giới thiệu một chút sao?" Sở Ngự Tây đột nhiên mở miệng

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Rơi trên giường của tôi

Nhiệm Đông Khải nhàn nhạt cười, thấy Thương Đồng khần trương, nhẹ giọng nói: "không cần."

Thương Đồng cũng không ngẩng đầu, vội vã bước lên bậc thang, đột nhiên nghe Mạc Thanh Uyển thấp giọng nói: "Ngự Tây, cô ấy không phải là vị tiểu thư tối qua đến khách sạn tìm anh sao?"

cô dừng lại bước chân, tim mãnh liệt đập mạnh.

"A? Phải không? không nhận ra." Sở Ngự Tây nhân nhật gọi một câu: "Vị tiểu thư này, xin chờ chút."

Trái tim Thương Đồng gần như muốn nhảy đến tận cổ họng, cô bắt buộc mình giữ bình tĩnh, chậm rãi xoay người, nhìn thẳng Sở Ngự Tây: "Tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Sở Ngự Tây từ trong túi móc ra xâu chìa khóa kia, cá nhỏ phía trên hơi đu đưa, môi anh lộ ra một chút vui vẻ phức tạp: "Chìa khóa của cô, rơi trên giường của tôi."

Giọng anh không nhanh không chậm, không cao không thấp, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe được rõ ràng.

Tức khắc vô số ánh mắt nhìn về phía Thương Đồng, sắc mặt Thương Đồng trong nháy mắt cũng trắng bệch, anh có ý gì đây?

Những lời nói sau lưng, đích thực có chút phức tạp, trực tiếp ám thị, chính là tối qua cô đã từng nằm trên giường anh.

Thương Đồng không dám ngẩng đầu, cô thậm chí cảm giác được trái tim mình đã không thể khống chế, giọng cũng có chút run rẩy: "thật xin lỗi, ngài nhớ nhầm rồi."

nói xong câu đó, cô đã chạy trời chết, ngay cả xâu chìa khóa kia cũng không để ý đến.

Lúc này, La Hằng Viễn đã đến, Thương Đồng chạy quá nhanh, hai người suýt nữa đụng vào nhau.

"Đồng Đồng, đừng vội, thời gian còn kịp mà." Anh vịn vai Thương Đồng, thấy sắc mặt cô trắng bệch không giống bình thường, có chút khó chịu lướt về phía sau cô một vòng.

Thương Đồng đẩy tay anh ra, giống như trốn chạy...chạy về phía viện bảo tàng.

Ở sau lưng cô, là ba nét mặt khác nhau, trong tay Sở Ngự Tây còn cầm xâu chìa khóa, ánh mắt chăm chú nhìn Thương Đồng, thu lại nụ cười trên môi. Nhiệm Đồng Khải cảm áo khoác tây trang, mặt không chút thay đổi, chỉ là chân mày hơi nhíu lại. Mạc Thanh Uyển không nói gì nữa, tay nhỏ nhắn vẫn như cũ khoắc trên tay Sở Ngự Tây.

La Hằng Viễn đi xuống phía dưới, thấy Nhiệm Đồng Khải, anh bước lên mấy bước, lộ ra mấy phần nhân nhật địch ý: "Nhiệm tổng vẫn khỏe chứ, hoan nghênh ngài đến thăm viện bảo tàng của chúng tôi, thư ký và thị trưởng sẽ lập tức đến ngay, mời vào trong."

Nhiệm Đồng Khải gật đầu một cái: "Vất vả cho La bí thư."

nói xong, anh bình thân bước đi, nhìn về phía bóng lưng Thương Đồng, cánh cửa lớn đã mở, quán trường cùng đám nhân viên vẫn như cũ khuôn mặt tươi cười chào đón.

"Nhiệm tổng, xin chờ chút!" La Hằng Viễn đuổi theo mấy bước, sau khi ở bên cạnh Nhiệm Đồng Khải nói hai câu, mới giống như thở phào nhẹ nhõm, xoay người xuống nghênh đón một nhà đầu tư khác.

Mấy câu nói kia mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn bay vào tai Sở Ngự Tây.

"Nhiệm tổng, trong lòng Đồng Đồng chỉ có anh, tôi và cô ấy..."

Tay Sở Ngự Tây nắm chặt, chỉ lộ ra cái đuôi của cá nhỏ trên xâu chìa khóa kia, màu của sợi len chói mắt.

Uông Trạch ở phía sau đuổi theo nhắc nhở: "Tổng giám đốc, đây chính là La thư ký kia."

Sở Ngự Tây quay đầu lại, nhận được tín hiệu từ trong mắt Uông Trạch, La thư ký trước mắt này, chính là chồng của Thương Đồng, người yêu thanh mai trúc mã trong miệng cô!

Ha ha, thật là nực cười, cô luôn miệng nói rất yêu chồng, lại cùng một người đàn ông khác mập mờ không rõ.

"Tổng giám đốc..." Uông Trạch nhìn theo bóng lưng Nhiệm Đồng Khải, muốn nói lại thôi.

"Xin lỗi, xin chờ chút." Sở Ngự Tây vỗ vỗ tay Mạc Thanh Uyển, ý bảo cô buông mình ra, đi mấy bước, nghe Uông Trạch báo cáo xong, chân mày anh nhíu lại.

"Là thật?" Anh gần như muốn mang cá nhỏ trong tay bóp nát.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bất kể trêu chọc ai, nhưng anh ta thì không được

"Tôi đã thấy, là Nhiệm tổng cùng với Thương tiểu thư đi làm đơn ly hôn, về phần đã nói gì, không được rõ lắm, hai người cũng cùng nhau ngồi chung xe trở về khách sạn Hàn Thành."

Cùng nhau trở về khách sạn? Cùng nhau đến viện bảo tàng, còn có cô đã mặc áo khoác Tây trang, Nhiệm Đông Khải, anh ta quả thật đúng là đủ nhiều chuyện !

Sở Ngự Tây chậm rãi quay trở về, thấy hai người La Hằng Viễn và Mạc Thanh Uyển đang nói chuyện, anh nhàn nhạt vươn tay nói: "La thư ký, xin chào, tôi là Sở Ngự Tây!"

Hai người vừa bắt tay, La Hằng Viễn nhìn chằm chằm vào chìa khóa trong tay kia của anh, hơi ngạc nhiên một chút: "Xâu chìa khóa này..."

Sở Ngự Tây nhàn nhạt nắm con cá kia: "Thế nào?"

"Đây không phải là xâu chìa khóa của Sở tổng?"

Sở Ngự Tây cười cười: "La thư ký biết nó?"

Anh làm sao không nhận ra, đó là xâu chìa khóa của Đồng Đồng, móc cá nhỏ phía trên đã treo năm năm, anh cười cười, vừa rồi Thương Đồng chạy vội vàng, có lẽ là cô làm rơi: "Là chìa khóa

nhà tôi, Đồng Đồng luôn vứt bừa bãi, cảm ơn Sở tổng."

"A?" Sở Ngự Tây mỉm cười, mang xâu chìa khóa trong tay chậm rãi đưa cho La Hằng Viễn, như vô ý mở miệng: "Nếu là chìa khóa cửa nhà, nên giữ cẩn thận, tránh bị người ta thừa cơ đột nhập."

La Hằng Viễn sững sờ một chút, nhìn Sở Ngự Tây, anh đã khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, đi về phía bậc thang.

Thư ký Ủy thị, xe thị trường cũng tới tập đến, trong chốc lát, cửa viện bảo tàng đã có rất nhiều xe, bầu không khí hết sức sôi động.

Thương Đồng chạy vào toilet, thay đồng phục làm việc, mái tóc cuộn lên, lộ ra cổ thon dài trắng nõn, mang tai nghe thật nhỏ, trên người là chiếc áo sơ mi trắng khoác thêm áo khoác phối cùng một chiếc váy ngắn màu lam, phía dưới là tất chân không màu, đi cùng là đôi giày da màu đen, bên hông treo loa phát thanh loại nhỏ, so với thường ngày không có gì khác thường, cuối cùng là cài lên thẻ nhân viên.

cô hít sâu hai cái, xác định bản thân đã bình ổn, mới chậm rãi ra khỏi toilet. Phải đi qua hành lang dài, mới đến được đại sảnh viện bảo tàng, cô vừa đi mấy bước, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người.

Sở Ngự Tây, sao anh lại ở đây?

Thương Đồng cúi đầu, nhắm mắt, muốn nhanh chóng đi qua Sở Ngự Tây, đột nhiên anh đưa một tay, bắt lấy cổ tay cô, mang cô kéo vào toilet nam.

"Anh...anh buông tay..." Thương Đồng bị dọa sợ nên sắc mặt trắng xanh, cô không dám kêu to, anh chẳng lẽ điên rồi sao?

Ba...một tiếng, Sở Ngự Tây mở ra một cánh cửa, mang cô ném vào trong, khoá chốt cửa lại.

"Anh muốn làm gì? Anh điên rồi sao?" không đợi Thương Đồng hỏi xong, Sở Ngự Tây đã đẩy cô vào sát tường gạch men sứ màu đen, tay của cô bị anh vịn ra sau lưng, bộ ngực bị dán vào vách tường lạnh như băng, mà anh lại chặt chẽ kề sát vào cô.

"Qua lại với Nhiệm Đông Khải từ khi nào, nói..." một tay anh từ phía sau vòng qua, nắm lấy cằm cô, buộc cô xoay đầu sang nhìn anh.

Tóc cô rơi rớt, cổ áo bởi vì thân thể vặn vẹo cũng lộ ra một mảng nhỏ da thịt trước ngực, màu đỏ của men sứ làm nổi bật thêm da thịt trắng như tuyết của cô, cô cắn chặt môi dưới, trong mắt nổi lên lửa giận: "không liên quan đến anh!"

"nói thật!" Sở Ngự Tây như muốn nổ tung, thân thể anh cũng dán lên phần lưng cô, cùng cô giống như dòng nước không thể phân ra.

"Tôi nói, không liên quan đến anh!" Thương Đồng vùng vẫy, lại bị anh ép chặt hơn, cô gần như không thở nổi, như bị bịt kín không gian chật hẹp, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng và nhục nhã.

"Em trêu chọc ai tôi đều không quan tâm, nhưng Nhiệm Đông Khải thì không được!" Ánh mắt Sở Ngự Tây u ám, con ngươi rơi vào cổ cô, chợt dâng lên ham muốn mãnh liệt, lửa nóng kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Muốn bẻ gãy tôi sao?

"Sở Ngự Tây, anh cho rằng anh là ai, ô..." cô còn chưa nói xong, Sở Ngự Tây đột nhiên cắn một cái vào cổ cô, lưỡi nóng hừng hực giống như Vampire, mà cắn xuống.

"Buông ra..." Thương Đồng bị đau vặn vẹo thân thể, muốn dùng chân đá anh, nhưng lại bị đôi chân thon dài của anh kẹp lại, bàn tay anh cũng không nhân rồi, theo tất chân của cô trượt lên trên.

"Đừng..." Thương Đồng vì khản trương mà toàn thân cứng ngắc: "Mau dừng tay, nếu không tôi sẽ kêu lên!"

"Kêu đi, để bọn họ xem em dám đứng như thế nào, gấp rút không thể chờ đợi..." Ngón tay của anh đẩy tất chân cô ra, đi đến nơi mềm mại kia, trầm giọng nói: "nói, đứa con hoang đó rốt cuộc là của ai, có phải là Nhiễm Đông Khai hay không?"

Thân thể Thương Đồng càng bị ép chặt hơn, cô cảm giác được mối uy hiếp không có ý tốt, giống như thanh kiếm, chỉ cần cô dám phản kháng, anh sẽ lập tức đâm vào.

"nói hay là không?" Tay của anh vừa đi vào một chút, liền nghe âm thanh đóng mở cửa.

Thương Đồng cũng nghe thấy, bị dọa sợ đến nét mặt cắt không còn một giọt máu, cô căn bản còn muốn giãy giụa, nhưng lúc này lại không dám cử động, bàn tay Sở Ngự Tây đột nhiên bịt miệng cô lại, rút ngón tay phía dưới ra, cô vừa mới thả lỏng, đột nhiên cảm giác được một dị vật đã đề ở chỗ ấy của cô.

cô mở to mắt, khó thở nhìn chằm chằm Sở Ngự Tây, lắc đầu van xin.

"Chu Hi, ngày mai thay tôi đi ký kết với Bạch tổng." Ngoài cửa, giọng nói trầm thấp của Nhiễm Đông Khai vang lên, kèm theo tiếng nước chảy.

"Vâng, Nhiễm tổng."

Thương Đồng sợ hãi, Nhiễm Đông Khai đang ở ngoài cửa, đây là toilet nam, lần đầu tiên cô rơi vào hoàn cảnh khó xử như thế này.

Thân thể Sở Ngự Tây đột nhiên xông thẳng vào, không đợi cô phản ứng kịp, một trận đau nhói truyền đến, cô không có chuẩn bị, đau đến cách đây năm năm, lập tức kéo đến, cô kêu không ra tiếng, bị bàn tay anh bịt kín, cô hô hấp khó khăn, đau, đau quá...

Sở Ngự Tây cũng hít một hơi, anh thật không nghĩ đến cô lại có thể chặt như vậy, có lẽ là không đủ trơn, chỉ mới tiến vào một nửa, cảm giác được một lực đẩy, muốn mang mình từ trong cơ thể cô đẩy ra ngoài.

Yết hầu anh rạo rục lên xuống, vốn chỉ là muốn làm nhục cô, nhưng giờ phút này bởi vì không đạt được thỏa mãn đến cùng mà sinh ra ham muốn thật nhiều.

Thương Đồng cố nén nước mắt, cô không dám khóc, nhưng vì khản trương mà cảm giác rõ ràng hơn sự xâm nhập đáng sợ của anh.

Sở Ngự Tây kềm sát lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: "Muốn bẻ gãy tôi sao?"

Thương Đồng nghe được tiếng bước chân hai người ngoài cửa rời khỏi, cũng không nhìn được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống, rơi lên tay Sở Ngự Tây đang che miệng cô.

Có lẽ vì nước mắt nóng hổi của cô, làm chân mày Sở Ngự Tây nhíu chặt, anh chậm rãi buông tay ra, cô lấy một tay đẩy anh ra, sửa lại tất chân nhếch nhác, đẩy cửa ra, vừa muốn chạy ra ngoài, liền nghe thấy ngoài cửa có giọng nữ kêu lên: "Thương Đồng, cô ở trong đây sao?"

cô bị dọa sợ dừng bước, cho rằng bị người khác phát hiện mình ở trong toilet nam, tay chân run rẩy.

Lại nghe thấy giọng kia nói: "không có ở đây? thật là gấp chết người đi được..."

âm thanh đi xa, điện thoại bên hông Thương Đồng vang lên, có lẽ là không tìm được cô, mới sốt ruột gọi điện thoại cho cô. Nhưng không thể để người khác nghe được điện thoại di động của cô cứ nhiên ở trong toilet nam vang lên, là bài "Mai Hoa Tam Lộ", nhạc chuông trước đây cô lắp đặt, nhưng lúc này lại nghe chói tai như vậy, cô luống cuống, dùng sức ấn xuống, tắt máy di động, âm thanh chói tai kia mới ngưng lại. (Mai Hoa Tam Lộ: một trong thập đại cổ khúc của Trung Quốc)

cô đưa tay kéo cửa, vòng eo lại bị Sở Ngự Tây ôm lấy, cô gấp đến mức dùng chân đá anh, cũng không lên tiếng, bàn tay anh lần nữa đưa về phía bên hông tất chân của cô, trong nháy mắt định xé ra, chuông điện thoại lần nữa vang lên.

Toàn thân Thương Đồng giống như con nhím, cứng ngắc, tại sao lại vang lên?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Chưa hoàn hồn

Tay ôm cô bất ngờ buông ra, hoá ra là điện thoại của Sở Ngự Tây. cô thừa dịp anh nghe điện thoại mà trốn thoát, vội vàng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Thương Đồng vừa chạy vừa lau nước mắt, còn chưa đến đại sảnh, suýt nữa đụng phải Lý Lộ, Lý Lộ nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô, giọng gấp gáp nói: "Thương Đồng, cô chạy đi đâu, nhanh đến đại sảnh, thị trường đã đến, hiện tại Trần Diệu đang thay cô nói lời mở đầu, mặt quán trường rất khó coi."

Sau lưng cô, là ánh mắt lạnh lẽo của Sở Ngự Tây, quả đấm của anh từ từ nắm chặt, màn dạo đầu lúc này không tính là gì, cho nên anh có loại cảm giác muốn ngừng mà không được, phía dưới lửa dục nóng rực thiêu đốt, anh cũng không ngờ cô lại có mùi vị mê người như vậy, đến mức anh hận không thể kéo cô trở về, hung hăng muốn một lần.

Người phụ nữ đáng giận, cư nhiên mặc tất chân hấp dẫn như vậy! Anh còn chưa hỏi ra kết quả!

Nhưng nếu, cô thật dám cùng Nhiễm Đồng Khải có quan hệ, thì...anh nhất định phải phá hủy cô!

Anh bình thần bước ra, từng bước đi về hướng đại sảnh. Mạc Thanh Uyển đã tiến lên nghênh đón, ánh mắt cô lướt qua Thương Đồng cũng đến muộn, sau đó nhìn Sở Ngự Tây: "Ngự Tây, sao lại đi lâu như vậy."

Sở Ngự Tây nhàn nhạt cười, chậm rãi hoà vào trong đoàn người.

Trong đại sảnh, quán trường thấy Thương Đồng đến, trong mắt dù muốn bùng lên lửa giận, nhưng chỉ có thể nuốt xuống, ra hiệu cho Trần Diệu.

Trần Diệu là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, hơi thở có mấy phần tuổi trẻ toả ra, cô dường như không thấy được ám hiệu của quán trường, tiếp tục mỉm cười giảng giải: "Hiện tại viện bảo tàng đã sưu tầm được hơn hai ngàn món văn vật đại Kim, trong đó vật quý báu hơn một ngàn món, văn vật quốc gia cấp một là mười chín món..." (Nhà Kim: ở phía Bắc Trung Quốc)

Thương Đồng lặng lẽ đứng qua một bên, cô cẩn thận sửa sang lại mái tóc, xem một chút trên người dường như cũng không có gì khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

cô cẩn cẩn môi dưới, nhớ đến hành động của anh vừa rồi, đáy lòng không khỏi chua chát, có chút mất hồn.

Cùng đi tham quan ngoài thư ký, thị trường, còn có thư ký thị trường cùng những người lãnh đạo chủ yếu khác, Nhiễm Đồng Khải đứng ở giữa, Sở Ngự Tây sau khi trở lại, hai người đứng sánh vai, ánh mắt sâu xa nhìn những văn vật kia.

"Đồng Đồng?" giọng La Hằng Viễn thật thấp vang lên, anh cẩn thận không để lại dấu vết đã chờ Thương Đồng, thấy sắc mặt tiu nghỉu của cô, có chút bất an kêu một tiếng.

"A?" Thương Đồng ngẩng đầu lên, thấy La Hằng Viễn, sửng sốt một chút, không biết anh vừa nói gì.

"Tại sao chịu khóa lại bị mất?" La Hằng Viễn mang xâu chìa khóa đưa cho Thương Đồng, lộ ra mấy phần hoài nghi: "Là Sở tổng nhặt được."

Thương Đồng cầm lấy chìa khoá, cá nhỏ phía trên khiến cô có chút hốt hoảng, đó là cô tự tay làm, hết thấy có hai con, một con đưa cho Sở Ngự Tây, còn con này cô vẫn treo trên móc chìa khóa, màu sắc cũng phai rất nhiều.

"Anh ta nhặt được?" Thương Đồng phục hồi lại tinh thần, chẳng lẽ là tối qua rơi ở khách sạn, vậy anh có hay không nói bậy bạ gì đó? cô lập tức khăn trương.

"Lần sau cẩn thận một chút." La Hằng Viễn thở dài, thấy mọi người đã vào xem triển lãm gương đồng của đại Kim, chỉ đành phải nhẹ giọng nói: "Mau vào thôi."

Anh thật không yên tâm, thế nhưng chỗ này, không thích hợp để nói chuyện, chỉ đành phải nhẹ nhàng đẩy vai Thương Đồng, hai người đi vào phía trong.

Hai ánh mắt chuyển đến, cùng rơi trên người Thương Đồng, lại hồ hững chuyển đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không bằng cùng nhau đi

"Các vị lãnh đạo, quý khách, giảng giải đến đây là kết thúc. Hàn Thành trước kia là kinh đô của nhà Kim, khách sạn Chi Đông giáp với cổ đô Tây Viên, phía tây nam của khách sạn có đến 200 thước là nơi khai quốc của hoàng đế Hoàn Nhan A Cốt Đả Lăng thời Kim, ở đây chuẩn yếu phơi bày lịch sử thời Kim, đồ vật văn hóa chữ Nhật, nói lên Hàn Thành có giá trị lịch sử đặc biệt, Hàn Thành hoan nghênh các quý khách đến, cùng nhân dân Hàn Thành đẩy mạnh phát triển nơi này."

Giọng Trần Miêu thanh thoát giải thích xong, liền thấy thư ký, thị trưởng và một số quan chức lộ vẻ hài lòng mỉm cười, trong mắt cô cũng có vài phần đắc ý.

Thương Đồng cúi đầu, biết phần công việc này đã bị nhờ, cơ hội thăng chức cũng mất, vốn là cô không quan tâm cái biên chế đó, nhưng mà quán trưởng nói, chỉ có nhân viên chính thức mới nhận được biên chế, mới có thể tiếp xúc với những văn vật kia, đây chính là điều cô quan tâm nhất.

"Xin chào, tôi có một nghi vấn, không biết Trần tiểu thư có thể giúp tôi trả lời được không?" Nhiệm Đông Khai bỗng dừng mở miệng, giọng anh không nhanh không chậm, rất từ tính, cộng thêm bản thân anh bên ngoài có khí chất điềm đạm hấp dẫn người, nhất thời mọi người xung quanh cũng dừng bước.

Trần Miêu mặc dù có chút giật mình, nhưng vẫn lộ nụ cười ngọt ngào: "Xin ngài cứ hỏi."

"Nếu nơi đây chính là kinh đô của nhà Kim, năm đó Tĩnh Khang gặp khó khăn, người Kim uy hiếp Huy Tông Nhị Đế đi về phía bắc, mang theo nhóm người hầu cùng châu báu hoàng gia, Tĩnh Khang sau năm năm khó khăn Nhị Đế bị áp giải đến đây, tại sao không thấy văn vật liên quan được trưng bày ở đây?"

Nhiệm Đông Khai hỏi rất nhã nhặn, cũng không có ý làm khó dễ, môi của anh thậm chí còn mang theo nụ cười lễ phép. Nhưng mà, mặt Trần Miêu lại đỏ lên, cô có chút lúng túng, cười yếu ớt: "Việc này..."

cô chẳng qua là mang lời giảng giải học thuộc, cũng không sai biệt lắm, không nghĩ đến Nhiệm Đông Khai sẽ hỏi vấn đề này, hơn nữa nghe giọng điệu của anh, tựa hồ vô cùng quen thuộc với đoạn lịch sử kia, cô không dám trả lời loạn, lúng túng đứng tại chỗ.

Sắc mặt quán trưởng dần trở nên khó coi, ngay cả thư ký, thị trưởng cũng có chút chau mày.

"Nhiệm tổng nói rất đúng, ban đầu Huy Khâm Nhị Đế quả thật từng bị nhốt ở đây, Kim Thái tông đã từng gặp Huy Khâm nhị đế, cũng hạ chỉ giáng Tông Huy Tông làm Hôn Đức Công, hạ Khâm Tông làm Trọng Hôn hầu, nhưng Kim Đế cũng không để cho bọn họ ở chỗ này lâu, ngay tháng mười hai cùng năm, mang nhị đế đi Hàn Châu, ngày nay là tỉnh Liêu Ninh, nhưng tháng 7 năm 1130 lại bị áp giải đến nước YLan. Thế nên, Hàn Thành chẳng qua là nơi nhốt Huy Khâm nhị đế, người Kim lại chỉ trọng kim ngân châu báu, không hiểu văn hoá Trung Nguyên, cho nên nơi này cũng không lưu lại văn vật thời Tống." (Liêu Ninh là một tỉnh đông bắc Trung Quốc. Tên viết tắt của Liêu Ninh là Liêu (辽; pinyin: liáo)

Thương Đồng lặng lẽ bước ra, mang đoạn lịch sử kia êm tai nói ra, giọng cô rất nhẹ nhàng, không giống Trần Miêu linh hoạt sôi động, cộng thêm cô tự nhiên hào phóng, cả người đều có một loại phong nhã thư hương vốn có, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người. (Thư hương: chỉ người có học)

"A, phải, Thương tiểu thư thật là học rộng." Nhiệm Đông Khai cười cười, trong ánh mắt ngược lại ảm áp từ trong ra ngoài, chẳng qua là kéo dài âm điệu, tựa hồ có pha lẫn ý tứ, ánh mắt anh rơi vào trên bản tên của Thương Đồng, thì ra cô họ Thương, trước kia nghĩ sai rồi.

Cuối cùng quán trưởng thăm thò phào nhẹ nhõm, cười nói thêm: "Nhiệm tổng, Sở tổng, Thương tiểu thư là học sinh ưu tú của khoa lịch sử đại học B!"

Nhiệm Đông Khai nghe những lời này, con ngươi nhìn về phía Thương Đồng lại thêm mấy phần hứng thú.

Lê thư ký nghe, cười nói: "Xem ra cái Hàn Thành nho nhỏ này của chúng ta cũng là Tàng Long Ngọa Hổ a."

Thương Đồng lúng túng nhìn chằm chằm mũi chân mình, nghe giọng Sở Ngự Tây không lạnh không nóng truyền đến: "Đúng, nếu không Thương tiểu thư tại sao lại rời khỏi Bắc Kinh mà chuyển đến Hàn Thành?"

Thương Đồng cắn cắn môi dưới, nhìn thẳng Sở Ngự Tây nói: "Hàn Thành có thể hấp dẫn Sở tổng cùng Nhiệm tổng đến đầu tư, chứng minh nơi này có sức hấp dẫn rất lớn, không phải sao?"

Sở Ngự Tây nhàn nhạt cười, nét mặt lạnh xuống.

Thư ký thấy thế, cũng theo đó cười nói: "nói rất hay, La thư ký, phía dưới không phải là sắp xếp dạ tiệc sao?"

Điều này cũng tuyên bố chuyển tham quan bảo tàng đã kết thúc.

La Hằng Viễn lên tiếng: "Lê thư ký, Mạc thị trưởng, đã sắp xếp buổi tối 5h, tại khách sạn Cẩm Giang."

"Đến đây bỏ qua đi." Thư ký mỉm cười: "Vừa đúng lúc có thể cùng hai vị thanh niên đẹp trai tài giỏi hàn huyên một chút, Hàn Thành chúng tôi có rất nhiều chính sách đầu tư mở rộng có lợi nhuận!"

Mọi người đều cười theo, vây quanh thư ký, thị trưởng rồi rít đi ra ngoài, Thương Đồng âm thầm thở ra một hơi, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bốn giờ, tốt, đi đón Niệm Niệm còn chưa kịp.

Vừa đi đến mở cửa, đột nhiên một giọng không cao không thấp vang lên: "Vị Thương tiểu thư này hình như đối với lịch sử Hàn Thành rất quen thuộc, không bằng cùng nhau đi?"

*Tìm hiểu thêm : sự kiện Tĩnh Khang (hay còn được gọi là sự biến Tĩnh Khang) là một biến cố lớn trong lịch sử nhà Đại Tống, Trung Quốc, đánh dấu sự diệt vong của vương triều Bắc Tống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nên đến khách sạn tìm anh sao?

"không bằng cùng nhau đi."

Thương Đồng ngẩng đầu lên, thấy Sở Ngự Tây đứng trên bậc thang, ánh mắt như có như không rơi trên người cô, lại chuyển hướng về phía hai vị lãnh đạo thành phố kia, lộ ra ý cười.

"Cũng tốt, cũng tốt."

Đề nghị của anh tựa hồ hết sức bình thường, giống như thói quen của những người lãnh đạo, đều biết thời biết thế.

"Tôi, Tôi buổi tối có chuyện." Thương Đồng có chút lúng túng, cô cắn răng, miễn cưỡng cười nói: "Cảm ơn Sở tổng yêu mến."

Lúc này quán trường vỗ vỗ vai cô, mỉm cười nói: "Tiểu Thương a, cô nên đi đi, cơ hội khó có được !" Ông mang mấy chữ sau nhấn mạnh, cho dù ai cũng có thể nghe ra có ý ám hiệu ngầm.

Thương Đồng sắc mặt kim nén đến đỏ bừng, cô hiểu ý quán trường là nói biên chế, nhưng chỉ sợ người khác nghĩ sai lệch.

La Hằng Viễn ở một bên chau mày, bởi vì anh cùng Thương Đồng kết hôn, không có làm tiệc rượu, chỉ có người trong ngành dân chính biết, ngoài ra chính là cô giáo nhà trẻ của Niệm Niệm, thân phận anh lúc này rất bất tiện, vừa định mở miệng thay cô giải vây, liền nghe thấy một người khác đã mở miệng trước.

"Nếu Thương tiểu thư có chuyện, hay là thôi đi."

Là Nhiệm Đông Khải

Thương Đồng cảm kích nhìn anh một cái, gật đầu liên tục: "Cảm ơn Nhiệm tổng."

"Thời gian còn sớm, Thương tiểu thư có chuyện, không bằng tôi đi trước đưa cô ấy một đoạn, sẽ đến tiệc tối sau, Lê thư ký, Mạc thị trường không để ý chứ?" Nhiệm Đông Khải chuyển sang hai vị lãnh đạo kia, mang theo vài phần áy náy, môi vẫn như cũ hơi nhếch lên, lễ phép mà xa cách.

"Cái này...cũng tốt." Mạc thị trường không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng đưa ánh mắt rơi vào trên người Thương Đồng, cô gái nhỏ này có thể cùng lúc đưa đến sự chú ý của hai nhà đầu tư lớn, cũng không bình thường.

Mạc Thanh Uyên tay vẫn như cũ khoác lên tay Sở Ngự tây, cô có thể cảm giác được bắp thịt Sở Ngự Tây có chút căng thẳng, liền thấp giọng gọi: "Ngự Tây?"

Con người hẹp dãi của Sở Ngự Tây híp lại, ánh mắt rơi vào bàn tay bé nhỏ của Mạc Thanh Uyên đang nắm lấy cổ tay anh, từ tốn vỗ hai cái, nói: "Chúng ta đi."

Anh lấy điện thoại di động ra, ấn vài cái lên phím, rồi ấn gửi đi, mặt không chút thay đổi lên xe.

Đoàn người cuối cùng có vẻ mặt khác nhau, rồi rít lên xe, hướng khách sạn Cẩm Giang đứng đầu Hàn Thành đi tới.

Bên này, Thương Đồng lên xe, nhìn những bóng xe kia đã rời khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm Đông Khải tay nắm vô-lăng, nhả nhận mở miệng: "Thương tiểu thư, đi chỗ nào?"

"Nhà trẻ Lam Thiên, từ chỗ này đi thẳng, đến bên trong nội thành, rồi..." cô nói một lần, thấy anh từ đầu đến cuối im lặng nghe, có chút ý kiến nói: "Quên mất anh không phải người địa phương, nếu không lát nữa đến nội thành, tôi bắt xe đi cũng được."

"không sao." Anh đã khởi động xe, lái rất ổn định, cùng anh làm cho người ta cảm giác giống nhau.

Thương Đồng cúi đầu, giữa hai chân rõ ràng vẫn khó chịu như cũ, cô giống như con đà điểu, tâm tư rối loạn, bốn giờ rưỡi đón Niệm Niệm về, sau đó...

cô nên đến khách sạn tìm anh sao?

không được, hôm nay La Hằng Viễn nhất định là tiếp khách đến khuya, cô phải ở nhà trông Niệm Niệm, hướng chỉ bắt đầu từ hôm nay, cô cùng La Hằng Viễn đã vạch rõ giới hạn, cô cũng không muốn để anh giúp chăm sóc Niệm Niệm.

Nhưng mà, Sở Ngự Tây nhất định tức chết, anh làm sao biết cô mang Nhiễm Đông Khải ra nói dối? Nếu như anh đi hỏi Nhiễm Đông Khải thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Con bé hiện tại đang ở bệnh viện

Thương Đồng sững sờ một chút, cô vừa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là nhà trẻ của Niệm Niệm, từ viện bảo tàng đến nội thành, chỉ cần khoảng mười phút, nhà trẻ không nằm trên đường thẳng, cần rẽ qua vài cửa ngõ, mới có thể tìm được, cô bắt quá vừa nói một lần, chính mình cũng biết chưa nói rõ ràng, anh lại có thể tìm được chính xác như vậy.

"Nhiễm tổng, cảm ơn anh!" Lời cảm ơn phát ra từ nội tâm.

Nhiễm Đông Khải cười cười, thấy bên ngoài đã có rất nhiều phụ huynh đang chờ, cửa còn chưa mở, đại khái là đợi đúng giờ mới có thể mở, ánh mắt của anh cũng dịu dàng: "không có gì."

"Nếu như...nếu như có người hỏi Niệm Niệm..." Thương Đồng cắn môi dưới, không biết nên nhắc đến Sở Ngự Tây với anh như thế nào, chung quy có cảm giác khó có thể mở miệng, hướng chỉ, điều bí mật này cô chỉ muốn một người biết.

"Yên tâm, không nên nói tôi sẽ không nói." Nhiễm Đông Khải giọng nhẹ nhàng, nâng chiều xuyên qua cửa sổ xe chiếu vào trên mặt anh, anh mặc áo sơ mi trắng có nẹp một tầng màu vàng, cả người làm cho người ta cảm giác ôn hoà đặc biệt gần gũi.

Thương Đồng đầu tiên là sững sờ một chút, đột nhiên hiểu ý của anh, anh sẽ không vạch trần cô. Nhận thức này làm cho tâm tư đang treo ngược của cô buông lỏng.

"thật cảm ơn anh." Thương Đồng môi khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười lâu ngày không gặp, cởi bỏ dây an toàn, mở cửa xe, chuẩn bị xuống.

"Chờ chút." Anh bắt ngờ kêu cô.

"Còn việc gì sao?" Tay Thương Đồng đưa đến cánh cửa dừng lại, thấy cửa nhà trẻ đã mở ra, rất nhiều phụ huynh cũng đã đi vào, cô có chút nôn nóng.

"Vấn đề hôm nay, Nhiễm tổng còn có ý nghĩ khác, hôm nào hẹn Thương tiểu thư ra tán gẫu một chút, có thể không?"

Thương Đồng chau mày, mới nhớ đến thân phận của anh, lần này anh đến tham gia cuộc cạnh tranh kia, nói cách khác, mảnh đất kia có giữ được hay không, không hoàn toàn nắm chắc trong tay Sở Ngự Tây, mà người trước mắt, mặc dù để lại cho cô thiện cảm, nhưng mà cũng làm cho cô sinh ra một phản thấp thỏm, bởi vì anh rõ ràng cho thấy cái tinh thông! cô nhất định phải thuyết phục anh, tin nơi này không có bất cứ đầu tư nào có giá trị, cũng không có vật anh muốn!

"Tốt!" cô nói xong, vội vã xuống xe, chạy về phía đường cái đối diện.

Mấy chiếc xe chạy đến, tốc độ không phải là rất nhanh, cô chạy bên trong dòng xe cộ, có chút nóng nảy, tay nhẹ nhàng vuốt tóc, trên người đồng phục chưa kịp thay, trong tay xách túi nhỏ, ánh mắt lộ ra lo lắng cùng chờ đợi.

Đứa bé của cô, là của ai?

Nổi lên một ý nghĩ, Nhiễm Đông Khải hơi chau mày lại, không có khởi động xe, vẫn như cũ yên lặng ở nơi này chờ đợi.

Thương Đồng cuối cùng đi qua đường, cô ngẩng đầu chờ đợi, thấy những đứa trẻ kia giống như con chim nhỏ bay ra ngoài, từng đứa vui vẻ nhào vào trong ngực phụ huynh, cô có chút nóng nảy, bình thường Niệm Niệm cũng nhanh như vậy, hôm nay tại sao lại chậm như thế?

Mất thấy những phụ huynh cùng lớp cũng dẫn con mình rời khỏi, cô có chút hoảng sợ, nhưng vẫn chờ ở cửa, đến khi người càng lúc càng thưa, cô càng cảm thấy bất an, chạy vào trong, phòng học của Niệm Niệm ở lầu hai, là lớp mầm non.

"cô giáo Hà, Niệm Niệm đâu?" cô đi vào, nhìn thấy trong lớp một đứa trẻ cũng không có, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Là mẹ của Niệm Niệm à! cô tại sao lại tắt điện thoại? Niệm Niệm hiện tại đang ở bệnh viện!" cô giáo Hà gấp đến mức cũng giậm chân.

"Cái gì?" Đình đầu Thương Đồng một trận tê dại, cô run giọng nói: "Niệm Niệm làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cũng rất giống

"Buổi trưa vẫn còn tốt, khoảng hai giờ chiều, cảm giác con bé rất ừ ừ, đến ba giờ, con bé không chịu ăn, nằm ngủ trên bàn nhỏ, chúng tôi vừa sờ trán con bé, hình như lên con sốt, vội vàng gọi điện thoại cho cô, ai ngờ điện thoại không thông, lấy nhiệt kế, con bé sốt đến ba mươi chín độ tám, chúng tôi không dám chần chừ, cô giáo Lí xin nghỉ, mang Niệm Niệm đến bệnh viện nhân dân."

cô giáo vội vã nói xong, thấy Thương Đồng đã chạy thật nhanh ra ngoài, cô vội vàng đuổi theo hai bước: "Chúng tôi đưa con bé đi bệnh viện trước tiên!"

Nước mắt Thương Đồng ào ào chảy xuống, lòng cô giống như bị nút chặt, Niệm Niệm rất ít bị bệnh, con bé tại sao đột nhiên bị như thế?

Nghĩ con bé một mình ở bệnh viện, không biết đáng thương như thế nào!

Điện thoại di động, trả lời, điện thoại di động đáng chết! Nếu không phải Sở Ngự Tây mang cô kéo vào toilet nam, cô tại sao lại tắt máy lúc đó?

đã không thể suy nghĩ được nhiều, cô lao ra cửa, ra sức vẫy tay đón xe, nước mắt đã làm mờ nhạt tầm nhìn, xe đã nhận chờ học sinh, nên cũng không có chiếc xe taxi nào chờ khách còn trống, lúc này một chiếc Land Rover dừng lại trước mặt cô.

"Thế nào? Đứa nhỏ đâu?" Nhiệm Đông Khải hạ cửa sổ xe xuống, nhìn thấy sự khác thường của cô.

Thương Đồng không kịp khách sáo nữa, mở cửa xe, nghẹn ngào nói: "đi bệnh viện, bệnh viện..."

Ôm mặt, nước mắt lưu lại ở khe hở, ngay cả môi cũng đều run rẩy.

Nhiệm Đông Khải mở hướng dẫn ra (mình nghĩ chắc là GPS), đạp ga, xe rất nhanh đến trước cửa bệnh viện, Thương Đồng vội vã ném câu cảm ơn rồi xông vào bệnh viện.

Nhiệm Đông Khải nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ bốn mươi lăm, liền mở cửa xe ra, vào bệnh viện.

Hàn Thành là một huyện rất nhỏ, nếu không phải vì mảnh đất kia, anh có lẽ căn bản sẽ không có cơ hội đến chỗ xa xôi này, bệnh viện nhân dân Hàn Thành cũng rất bình thường, đi vào, đối diện chỗ ghi tên là chỗ đóng viện phí, trái và phải là hai hành lang, treo bản hiệu phòng khám bệnh, hai bên có cầu thang, Cầu thang được lát Granitô, tay vịn bằng gỗ chế tạo.

hắn chau mày, hỏi khoa nhi ở lầu mấy.

Cửa phòng bệnh mở ra, Thương Đồng ôm một thân thể mềm mại, trên đầu đứa bé đắp khăn lông, trên tay mảnh khăn đang truyền dịch, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé vì sốt mà đỏ bừng, có thể nhìn ra là một cô bé rất đáng yêu.

"Niệm Niệm, mẹ ở đây..." Thương Đồng cúi đầu, hôn lên gò má con gái, mang cô bé kéo vào ngực, đắp chăn.

Lông mi Niệm Niệm run rẩy, co lại trong ngực Thương Đồng, giống như là trẻ sơ sinh cuộn lại, giọng của cô bé ngọt ngào dễ nghe, chẳng qua là mang theo một chút mềm dẽo: "Mẹ, Niệm Niệm không sao, chỉ là ngủ, sẽ tốt..."

cô bé ngáp, lông mi run rẩy, rồi lại ngủ thiếp đi.

"Niệm Niệm ngoan, mẹ luôn luôn ở đây với con." Thương Đồng đã lau nước mắt, cô cẩn thận vuốt ve mái tóc mềm mại của Niệm Niệm, mang cô bé đặt lên trên giường, nhìn thấy những cái chân có chút màu vàng, không khí xung quanh dường như cũng không tốt lắm, đây không phải là phòng bệnh đơn, chỉ là phòng truyền dịch, vẫn còn đặt mấy giường.

"Hỏi rõ ràng bệnh gì chưa?" Nhiệm Đông Khải thở dài, cảm thấy hoàn cảnh bây giờ có chút gay go.

Thương Đồng không ngờ đến anh sẽ theo kịp, do dự một chút, đáy lòng lộ ra yếu đuối, cô mệt mỏi thấp giọng nói: "Vừa mới hỏi cô giáo Lí, bác sĩ kê đơn thuốc, cho thuốc hạ sốt."

Nhiệm Đông Khải chau mày lại, bước lên mấy bước, thấy cô bé mặc dù ngủ mê man, tay nhỏ bé vẫn như cũ nắm chặt vạt áo Thương Đồng, khuôn mặt

nhỏ nhắn đỏ bừng, lông mi rất dài, đường nét rất giống Thương Đồng, cũng rất giống người kia.

*Nền gạch Granito

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đây là chìa khóa nhà

Thương Đồng dù cho sốt ruột, lại như cũ không quên nhắc nhở: "Nhiễm tổng, cảm ơn ngài đưa tôi đến bệnh viện, ngài bên kia còn có việc, nhanh đi đi."

"Ừ, tốt." Nhiễm Đông Khải giống như lướt tiếc, anh lại nhìn lướt qua Thương Đồng và đứa bé, mới chậm rãi xoay người, đi được mấy bước, anh lại dừng lại nói: "Thương tiểu thư, nơi này điều kiện không tốt lắm, nếu như có cần gì khác, có thể gọi điện thoại cho tôi."

Thương Đồng gật đầu, bất ngờ nghĩ đến thân phận của anh, cô cắn răng nói: "Nhiễm tổng, mảnh đất kia ngài không khai phá không được sao?"

Nhiễm Đông Khải đã đi đến cửa, nghe được vấn đề của cô, thân thể ngừng lại, anh chậm rãi quay đầu, trên mặt vẫn như cũ không thay đổi nhô nhả mỉm cười: "trên thực tế, cũng không phải là không được."

"Ý của anh là có thể bỏ qua?" Thương Đồng kiềm nén xúc động của bản thân, nhưng giọng lại rõ ràng run rẩy.

Nhiễm Đông Khải cười cười, đáy mắt ôn hoà rất nhiều: "Còn phải xem kết quả cuộc cạnh tranh."

Thương Đồng cut húng ôm Niệm Niệm dựa vào đầu giường bệnh, nói nhỏ câu: "Cảm ơn ngài, tôi biết."

Tóc cô rũ xuống, che đi nét mặt cô, nhưng có thể cảm giác ra tâm tình cô lúc này rất kém. Con người Nhiễm Đông Khải tối lại, vốn định nói cho cô biết chân tướng, ngược lại dừng lại xung động, lặng lẽ rời đi.

Nhiễm Đông Khải tự mình lái xe, lúc đến khách sạn Cẩm Giang, đã trễ hai mươi phút, phòng đơn được bao rất lớn, đủ để ngồi hơn hai mươi người, có hai chỗ ngồi dành cho hai vị khách quý, một chỗ trống không là của anh, ngồi bên cạnh là Sở Ngự Tây, trong tay Sở Ngự Tây giờ lên một ly Bạch Tửu (Rượu trắng), đang xuất thần nhìn màu sắc kia.(chắc là nhìn ly rượu)

"Xin lỗi, đã đến trễ." Nhiễm Đông Khải gật đầu với mọi người một cái, bước lên đón nhận ánh mắt của La Hằng Viễn, anh chỉ nhàn nhạt cười, sau đó ngồi vào chỗ.

Địa phương nhỏ đa số là uống Bạch Tửu, mọi người bao vây một vòng trên bàn, ăn uống linh đình, chỉ chốc lát không khí trở nên náo nhiệt.

Lê thư ký mang theo vài phần say ngà ngà nói: "Nhiễm tổng, Sở tổng còn trẻ như vậy, không biết lập gia đình chưa a?"

Nhiễm Đông Khải nhàn nhạt cười nói: "Sắp."

Con người Sở Ngự Tây híp lại, thu vào nụ cười trên mặt, chậm rãi để cái ly trong tay xuống.

La Hằng Viễn nghe được lời của Nhiễm Đông Khải, cho rằng là cùng Thương Đồng hợp lại, kiềm nén tâm tình một lúc, cuối cùng cũng thoáng bùng lỏng.

"À? Nhiễm tổng đã là hoa có chủ, còn Sở tổng?" Lê thư ký quay đầu, hỏi đến đây Sở Ngự Tây như có điều suy nghĩ.

Mạc Thanh Uyển ở bên cạnh anh, róc rách cười, rất tự nhiên, ánh mắt cũng chuyển sang người anh.

Sở Ngự Tây dựa vào lưng ghế, lông mày lộ ra một chút lạnh nhạt, có phần mệt mỏi, nhưng lại có lực hấp dẫn chí mạng, mọi người ở đây cho là anh sẽ không trả lời vấn đề này, anh cười nói: "Sau khi dự án khai phá kết thúc, sẽ suy nghĩ."

Tiệc rượu kết thúc, mọi người đã ngà ngà say, Mạc thị trưởng mang xe riêng đưa hai người đi, trước khi đi Mạc thị trưởng còn đặc biệt dặn dò Mạc Thanh Uyển, nhất định phải đưa Sở Ngự Tây đến khách sạn an toàn.

Bên ngoài cửa chính khách sạn Cẩm Giang, dưới bậc thang, Mạc Thanh Uyển khoác lên cánh tay Sở Ngự Tây, Nhiễm Đông Khải cũng ngà ngà say, hai người chia ra đang đợi Chu Hí, Ưông Trạch lái xe đến.

La Hằng Viễn sau khi tiễn hai vị lãnh đạo, xoay người lại, gọi Nhiễm Đông Khải sắp lên xe lại: "Nhiễm tổng..."

Nhiễm Đông Khải dừng bước, quay đầu lại, trông thấy anh, nhàn nhạt cười: "Lê thư ký."

"Đây là chìa khóa nhà." La Hằng Viễn vì có chút say, trong giọng nói có phần chua chát, anh từ trên người khó khăn gỡ xuống chìa khóa, đặt vào trong tay Nhiệm Đông Khải: "Đồ tôi cũng thu dọn xong, sau này Đồng Đồng trở về anh chăm sóc, cô ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đừng giả bộ hồ đồ

Nhiệm Đông Khải nhìn thấy trong mắt La Hằng Viễn có tơ nước mắt, chìa khóa trong tay có chút lạc tay, anh chậm rãi đẩy trở về: "La thư ký, vậy thì anh tự mình đưa cho cô ấy đi."

"không được." trên mặt trắng ngần của La Hằng Viễn rõ ràng ửng đỏ, tối nay anh vẫn trầm mặc ít nói, thay Mạc thị trường uống rất nhiều rượu, có thể giữ vững tỉnh táo đến bây giờ đã rất khá, chỉ là trong đầu cuộn cuộn ghen tuông, trước sau đề nén ý nghĩ đau đớn: "Nhiệm tổng, nếu không phải lúc đó cùng đường với Đồng Đồng, cô ấy sẽ không tìm được tôi, nhưng tôi đối xử tốt với cô ấy như thế nào, cũng không có tác dụng..."

Nhiệm Đông Khải thấy anh thực sự đã say, không muốn dây dưa, thờ dài nói: "Cảm ơn anh, La thư ký, chìa khóa tôi sẽ đưa cho cô ấy, anh cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

La Hằng Viễn không lên tiếng nữa, anh cười cười, xoay người đi không xa, vịn một thân cây ven đường, liền khom người xuống.

Sở Ngự Tây và Mạc Thanh Uyển đứng cách đó không xa, Uông Trạch đã mở cửa xe rất lâu.

"Thanh Uyển, để Uông Trạch đưa em về, anh đi cùng Nhiệm tổng." Sở Ngự Tây tách tay Mạc Thanh Uyển ra, chậm rãi đi về phía Nhiệm Đông Khải.

Mạc Thanh Uyển nhìn hai người đàn ông xuất sắc giống nhau kia, sau đó nhìn lại mình, đôi mi thanh tú cau lại, không ngờ xe đang đứng im, sau đó khởi động, cô quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng cực kỳ không thoải mái, suy sụp.

"Lái xe..." Sở Ngự Tây dựa vào trên hàng ghế sau, mở cửa sổ xuống, đưa tay lần mò trên xe Nhiệm Đông Khải, một tiếng 'ba' mang thuốc đốt lên, cánh tay đưa ra ngoài cửa sổ một chút, lạnh nhạt tự nhiên mở miệng.

Chu Hi từ trong kính liếc mắt nhìn Nhiệm Đông Khải sau xe, thấy anh gật đầu, liền khởi động xe.

trên xe dày đặc mùi hơi thở thuốc lá cùng mùi rượu, bên ngoài là mùa thu, lá cây bạch dương rơi rớt xuống, bánh xe nghiền qua, vang lên xào xạc, không khí có chút lạnh, vừa vặn có thể thổi đi phiền muộn trên tiệc rượu.

Đến khách sạn Hàn Thành.

Sở Ngự Tây vẫn bất động, anh dập tắt khói thuốc trong tay, giọng lạnh xuống nói: "Sao anh lại đến đây?"

Nhiệm Đông Khải cười cười, dường như cảm thấy trong lời nói của anh có chút cố tình gây sự: "Thế nào, tôi không thể đến sao?"

"Nhiệm Đông Khải, tại sao nghìn dặm xa xôi đến cùng tôi tranh giành dự án khai phá này?" Sở Ngự Tây đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt nặng nề lạnh xuống.

"Vậy muốn hỏi chính anh, tại sao nghìn dặm xa xôi lại muốn đến làm dự án khai phá này!" Nhiệm Đông Khải mặc dù cười, nhưng ánh mắt lại ngưng tụ trên mặt Sở Ngự Tây.

Tại sao?

Bởi vì anh muốn người cô gái kia! cô ngay cả thông báo danh sách nghiên cứu sinh cũng bỏ qua, năm năm im hơi lặng tiếng sống ở chỗ này, vì mảnh đất kia. Chỉ có động đến mảnh đất kia, mới có thể ép cô chủ động xuất hiện!

không nghĩ đến, vậy mà anh ta không biết nội tình!

"Anh nhất định cùng tôi tranh giành mảnh đất kia sao?" Sở Ngự Tây không hề ẩn nhẫn nữa, anh xoay người, bàn tay bóp ghế xe phía trước, ngón tay hăm sâu xuống.

Nhiệm Đông Khải chau mày lại, chạng vạng, anh đã nghe được một người khác nói với anh: "Nhiệm tổng, anh nhất định khai phá mảnh đất kia sao?"

Hai câu này giống hệt nhau.

một suy đoán chậm rãi nổi lên trong lòng, ánh mắt của anh giống như đang xem xét, quan sát Sở Ngự Tây, cuối cùng chậm rãi mở miệng: "Trừ khi anh bỏ qua." (hình như ý của anh ấy là Ngự Tây bỏ thì anh mới bỏ)

Sở Ngự Tây hừ lạnh một tiếng, ánh mắt từ đầu đến cuối rơi vào trên tay phải cuộn tròn của Nhiễm Đông Khai, sắc mặt càng thêm u ám.

"Anh cùng người phụ nữ kia có quan hệ gì?"

Nhiễm Đông Khai cười cười, nhàn nhạt trả lời Sở Ngự Tây: "Người phụ nữ nào? Anh luôn luôn không can thiệp vào chuyện riêng của tôi."

"Đừng giả bộ hồ đồ với tôi!" Sở Ngự Tây chìa tay: "Lấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bắt gặp cô nhếch nhác

Nhiễm Đông Khai mở lòng bàn tay ra, bên trong nắm chìa khóa của La Hằng Viễn, Sở Ngự Tây trong nháy mắt muốn cướp đi, anh nhanh chóng khép tay lại, mang chìa khóa cầm chắc trong tay.

"Anh cùng cô ấy có quan hệ thế nào?" Suy đoán ở đáy lòng đã có đáp án, mặt anh nhẹ nhõm rất nhiều. (Câu này chắc là của anh Nhiễm)

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, không nên quên thân phận anh đã đính hôn."

Nhiễm Đông Khai nghe vậy, đáy mắt hơi tối lại, ngẩng đầu, sau đó hờ hững: "Ngự Tây, tôi tự mình có chừng mực, nếu anh nghi ngờ, hãy tự mình đi tìm câu trả lời, không phải ở chỗ tôi suy đoán."

Sở Ngự Tây mở cửa xe, một trận gió lạnh trên đường thổi qua, men say tập kích trong đầu, con ngươi của anh lạnh nhạt nhìn Nhiễm Đông Khai trầm giọng nói: "Anh dám có lỗi với Văn Hề, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh."

Nhiễm Đông Khai bình tĩnh như trước nhìn Sở Ngự Tây, lúc nhắc đến cái tên đó, con ngươi chợt tối tăm, anh không lên tiếng nữa, chỉ là tay đặt ở trên đùi chậm rãi nắm chặt.

-----Vũ Quy Lai-----

Đêm, rất nặng nề.

Hoàn cảnh bệnh viện rất kém, sau khi truyền dịch xong, Niệm Niệm yếu ớt dựa vào ngực Thương Đồng, sờ trán, dường như bớt sốt, thân thể của cô có chút dinh dính, có lẽ là ban ngày ra mồ hôi.

Ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào, chiếu lên trán Thương Đồng, bóng tối ngưng tụ lại trên mặt cô, ống tiêm còn chưa lấy ra, dịch thuốc còn sót lại rơi tí tách, giống như một thác nước nhỏ.

"Niệm Niệm?" Thương Đồng hôn lên trán cô bé, thấy trên lưng tay nhỏ nhắn của cô bé lỗ kim tím bầm, có chút đau lòng.

"Mẹ, Niệm Niệm muốn về nhà." Giọng làm nũng mềm mại, làm cho lòng cô đều tan chảy.

"Niệm Niệm ngoan, mẹ đi hỏi bác sĩ." Thương Đồng ôm lấy Niệm Niệm, sau khi đi vài bước, có chút khó khăn, nhưng vẫn gắng sức nâng cánh tay, tìm y tá trực ban.

Bệnh viện nhỏ, phòng bệnh và phòng khám bệnh chung một chỗ, nhìn qua căn phòng cũng có chút lộn xộn dơ bẩn, cộng thêm mùi của nước khử trùng cảm giác lạnh buốt, không tự nhiên.

"37 độ 8, có thể về nhà uống thuốc trước, ngày mai trở lại khám." Y tá lấy nhiệt kế ra, gấp một cái.

"Tốt, Niệm Niệm, chúng ta về nhà." Thương Đồng dịu dàng vỗ về Niệm Niệm, ôm cô bé mang đặt ở ghế dài trên hành lang, đổi tư thế công, đỡ cái mông nhỏ của cô bé ổn định, để cô bé dựa vào trên lưng mình.

Ban đêm có chút lạnh, ra khỏi bệnh viện, gọi xe, Niệm Niệm ở trên xe ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng, giống như là một sừng vật nhỏ dựa vào ngực cô.

Xuống xe, rẽ vào một toà nhà 7 tầng cũ kỹ bình thường, không chế tiếng bật đèn ở cầu thang, cô sợ đứa bé giật mình tỉnh giấc, cẩn thận giẫm lên bậc thang, từng bước, từng bước nghiêng thân thể, cuối cùng cũng đến tầng 4, chìa khóa ở bên trong túi xách, cô cẩn thận rút một tay ra, mò tìm chìa khóa, lúc đưa đến cạnh cửa, lại phát hiện cửa khép hờ.

Có ánh sáng mờ mờ từ bên trong truyền đến.

Thương Đồng cận thần kéo cửa ra, một người đàn ông ngồi trong phòng khách, trong tay khói thuốc lượn lờ, một hơi thở sắc người phả vào mặt.

Là anh!

Thương Đồng cứng ngắc ở cửa, chống lại cặp mắt lạnh lùng nặng nề kia.

cô công Niệm Niệm, còi giày cao gót ra, tóc đã rối loạn, bởi vì cô công con gái lên lầu, cô có chút tổn sức, đáng vẻ thở hổn hển, trong mắt anh nhất định là hết sức nhếch nhác?

cô không phải là không có tưởng tượng một ngày họ sẽ gặp lại, cô nhất định sẽ cười nhẹ nhàng thoải mái, giống như lúc đầu cô nói, như người lạ gặp thoáng qua, nhưng xác suất như vậy rất nhỏ, anh ở thủ đô phồn hoa xa xôi, mà cô lại ở tại huyện phung Bắc nhỏ này. Anh tuyệt sẽ không đặt chân đến đây, cả đời này sợ cô cũng sẽ không quay lại Bắc Kinh.

Nhưng, trên thế giới không có tuyệt đối, mà vô số tưởng tượng đều thua kém kịch bản thay đổi của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Anh chịu đựng

Anh rõ ràng đang đối diện với cô, đôi con ngươi tối tăm rơi vào Niệm Niệm cô đang cõng trên người.

Chỉ cần cô bước vào cửa, sẽ phải đối mặt với anh.

cô nhắm mắt công con gái vào cửa, nhỏ giọng nói: "Chờ tôi mang con vào phòng."

Sở Ngự Tây không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô, trên trán mịn màng của cô lấm tấm mồ hôi, cổ áo hơi mở rộng, trên người còn mặc tất chân trước đó, đã trễ thế này, cô cư nhiên mới trở về!

Mà anh, lại giống như người chồng chờ vợ rất lâu!

thật buồn cười! Năm năm đã qua, anh tự chủ vừa thấy được cô, vậy mà tất cả đều tan thành mây khói, chỉ còn lại cảm phần vô cùng.

Đứng dậy, anh đi về hướng phòng nhỏ, trong phòng không mở đèn, Thương Đồng vừa mang con đặt xuống, thay áo ngủ cho con, mang cánh tay của cô bé xỏ vào tay áo, kéo xuống một chút, cả quá trình rất cẩn thận, rất sợ cô bé tỉnh lại.

Về mặt chuyên chú trên mặt cô như vậy, dường như đã quên sự có mặt của anh, loại cảm giác này, làm cho Sở Ngự Tây đứng ở cửa không vui nhủu này.

Đội Thương Đồng đứng dậy, chuẩn bị lấy nước ấm lau người cho Niệm Niệm, đột nhiên thấy một bóng người ở cửa, cô dừng bước, tim đập thình thịch.

Sở Ngự Tây đưa tay, chặn cô đề lên tường, hô hấp dồn dập: "Trễ như thế, đi đâu vậy?"

Trong bóng tối, ánh mắt của anh lấp lánh phát sáng, mặt mày dày đặc, mũi thẳng, toàn bộ ngũ quan nhìn qua, vẫn như trước làm tim cô đập loạn.

"Anh vào bằng cách nào?" cô thở hổn hển, thấp giọng nói.

Sở Ngự Tây bắt mắt khi cô nói sang chuyện khác, nghiêng người liếc nhìn hình dáng nhỏ nhắn mềm mại trên giường, ngực càng thêm chán nản, giống như có một tảng đá chấn nơi đó, anh trở về khách sạn không thấy cô, hỏi Uông Trạch địa chỉ, vừa làm xong chìa khóa, anh ngồi ở chỗ này chờ, cư nhiên lại thấy cô ôm đứa bé trở về.

"không phải anh đã biết sao?" Thương Đồng có chút hoảng hốt, cô quay mặt qua chỗ khác, sợ đánh thức đứa bé.

"Em tự nói!" một tay Sở Ngự Tây đặt trên eo cô, bỗng nhiên siết chặt.

"Liên quan gì đến anh?" Thương Đồng có chút nóng nảy, thân thể bắt an giãy giụa mấy cái, lại cảm thấy anh đè chặt hơn.

Giọng của anh vẫn giống lúc trước, trầm mà từ tính, chỉ là bởi vì uống rượu, làm cô bất ngờ nhớ đến cái đêm năm năm trước, tim đập điên cuồng.

"không liên quan đến tôi, vậy liên quan đến Nhiễm Đông Khải sao?"

Nhiễm Đông Khải?

Hồ hấp của Thương Đồng có chút dồn dập, cô hơi căng thẳng, không biết tối nay bọn họ đã nói gì, có vạch trần cô hay không, nhất thời không biết trả lời thế nào.

"không nói ra được? Em không phải là luôn miệng nói yêu thanh mai trúc mã sao? Anh ta đã thừa nhận, đứa bé này không phải con anh ta, vậy là của ai?" Sở Ngự Tây áp sát thân thể mềm mại của cô, xông lên một cổ ham muốn cấp thiết * mong mỏi, lý trí của anh từ lâu đã trở nên cứng chắc vô cùng, nhưng chỉ cần chạm vào cô, sẽ không khống chế được bản năng xung động.

Anh chịu đựng, nhẫn nại nghe cô giải thích.

"Đồng...Đồng...Đồng..." Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa rõ rệt, mang Thương Đồng đang rối rắm cứu thoát.

cô vội vàng đẩy Sở Ngự Tây ra, thở dốc mở miệng nói: "Tôi đi mở cửa."

Trong phòng vẫn không có mở đèn, cô không dám nhìn vào mắt Sở Ngự Tây, chỉ muốn trốn tránh, xoay người đi đến cửa, mới phát giác nhịp tim hỗn loạn, đã trở về thế này, rốt cuộc là ai?

cô quay đầu lại, nhìn thấy ở cửa phòng nhỏ, Sở Ngự Tây dựa vào khung cửa, con ngươi u ám nhìn chằm chằm cô.

cô thấp giọng hỏi một câu: "Là ai a?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nhất định phải nói rõ ràng

Ngoài cửa là một giọng trầm thấp từ tính vang lên: "Là tôi, Nhiệm Đông Khải."

Quả đấm của Sở Ngự Tây chậm rãi siết chặt, anh chăm chú nhìn Thương Đồng, môi lộ ra một chút u ám không rõ cười khẩy.

Tâm tư Thương Đồng cũng treo giữa không trung, tại sao anh ta lại đến? Xem xét Sở Ngự Tây, cô không thể không đưa tay về phía cửa, nhưng không biết nên làm thế nào để hai người đàn ông này đối mặt.

"Muốn tôi thay em mở sao?" Anh nhàn nhạt mở miệng.

Thương Đồng cắn răng, mở hé cửa. Nhiệm Đông Khải đang đứng ở bên ngoài, trong tay xách một cái túi, có mùi thơm của thức ăn từ bên trong bay ra.

Thương Đồng không kịp hỏi anh tại sao lại đến đây, chỉ bận nên làm thế nào ứng phó với người đàn ông trong phòng kia.

"Tôi đến bệnh viện, nói đứa nhỏ đã xuất viện." Nhiệm Đông Khải liếc qua khe cửa, nhìn thấy mặt cô trắng bệch: "thật xin lỗi, có phải quá mạo muội hay không?"

Anh rất ít làm loại chuyện mạo muội này, chỉ là sau khi trở về, nghĩ đến đứa bé mềm mại sốt đến mặt đỏ bừng, trong lòng cũng có chút nhớ, đúng lúc trong tay còn cầm cái chìa khóa của La Hằng Viễn, cũng muốn trả lại.

cô hình như đặc biệt quan tâm đến mảnh đất kia, đây cũng là nguyên nhân anh muốn cùng cô nói chuyện một chút.

Ngoài ra, cô quả thực giống như có bí mật, hấp dẫn anh, nhất là quan hệ của cô với Sở Ngự Tây.

Nhiều lý do bày ra như vậy, anh đến đây một chuyến, cũng không tính là mạo muội.

Thương Đồng không biết anh đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy có chút đau khổ trong lòng, nói thật nhỏ một câu: "Cảm ơn anh, cơn sốt của Niệm Niệm đã tạm thời giảm."

"Buổi tối chưa ăn gì, cầm những thứ này đi, còn có..." Nhiệm Đông Khải đưa túi xách trong tay cho cô, từ trong bóp lấy ra chìa khóa kia, mỉm cười nói: "Cái này trả lại em."

Thương Đồng có chút bất an nhận lấy túi xách, lại cầm cái chìa khóa kia, hơi ngần ngại, anh tại sao có chìa khóa nhà? Làm sao mỗi người bọn họ đều có thể tìm đến nơi này?

"La thư ký đưa cho tôi, anh ta tin tưởng." Nhiệm Đông Khải cười cười, nhìn cô hé cửa, nhận lấy những thứ đó, ánh mắt anh tối sầm, mỉm cười nói: "Nếu không thuận tiện, vậy tôi đi trước."

"không có...không có bất tiện." Thương Đồng lúng túng mở miệng, bất ngờ nghe được tiếng bước chân sau lưng, cô vừa quay đầu lại, đã thấy tay Sở Ngự Tây dừng ở công tắc chỗ cửa, đèn bỗng chốc sáng lên.

"Nhiệm tổng, không vào ngồi một chút sao?" Sở Ngự Tây một tay đút vào túi, một tay đặt ở chỗ công tắc, cổ áo sơ mi đã cởi vài cái, cả người có chút nặng nề không kiềm chế được.

Con mắt Nhiệm Đông Khải híp lại một cái, mang kinh ngạc nén ở đáy lòng, môi tràn ra một nụ cười.

Thương Đồng bị hù dọa không nhẹ, cô sợ nhất chính là hai người họ đối chất, nếu Nhiệm Đông Khải vạch trần cô lúc này, như vậy Sở Ngự Tây có thể đoán được sự thật!

"Tốt!" Bộ dạng của Nhiệm Đông Khải lại rất tự nhiên, đẩy cửa phòng ra, nhìn Thương Đồng ở cửa mỉm cười nói: "Đói bụng không, em đi ăn trước đi."

Thương Đồng giơ túi xách trong tay lên, cô làm gì còn có tâm tình ăn? Từng bước đi chậm chậm vào nhà bếp, đầu thỉnh thoảng lại trở về quá khứ, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Nhiệm Đông Khải, lúc đi đến cửa nhà bếp, cô cắn răng dịu dàng nói: "Đông Khải, anh có thể đến đây một chút không?"

Cảnh này trong mắt Sở Ngự Tây, đúng là chương mắt.

Nhiệm Đông Khải suy nghĩ một chút, cười nhạt, đi về hướng nhà bếp.

"Đứng lại!" Giọng Sở Ngự Tây lạnh xuống.

Thương Đồng bị dọa sợ đến tim nhảy loạn lên, cô không dám quay đầu lại, lúc này Nhiệm Đông Khải đã đến bên cạnh cô, thấp giọng nói: "không sao."

Thương Đồng đưa mắt lên, nhìn anh, không biết lúc này có nên lợi dụng anh nữa hay không, nhưng ngoài ra, cô không nghĩ đến biện pháp thoát thân nào khác.

Sở Ngự Tây đưa tay, mang Thương Đồng kéo vào trong ngực, giọng trầm xuống nói: "Nếu anh ta cũng ở chỗ này, em nói cho tôi biết, đứa bé rốt cuộc là của ai!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Anh ta có hôn ước

"Hôm nay nhất định phải nói rõ ràng!"

"Tôi..." Thương Đồng không trả lời được, cổ tay bứt rứt đau, nhưng cô cũng không giãy giụa, tóc đã rơi rớt.

Nhiệm Đông Khải ở một bên "Ba" một tiếng, mở bật lửa, hít sâu một hơi khói, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ngự Tây, anh thô bạo quá."

Con người Sở Ngự Tây lạnh lẽo liếc nhìn Nhiệm Đông Khải, ánh mắt dừng lại trên mặt Thương Đồng, tay mặc dù hơi buông lỏng, dáng vẻ không cho cô trốn tránh.

Thương Đồng sốt ruột ngắt lời anh: "Tôi nói..."

cô thờ dốc đầu Sở Ngự Tây ra, tự mình đụng vào cửa nhà bếp, tránh né ánh mắt của anh thấp giọng nói: "Đứa bé, là...anh ấy."

cô lấy tay chỉ về phía Nhiệm Đông Khải, trong mắt kìm nén nước mắt.

Nhiệm Đông Khải không vận lại, chỉ là ngón tay kẹp thuốc hơi dừng lại, con người ẩn giấu sau làn khói lượn lờ.

Sở Ngự Tây im lặng nhìn bọn họ chăm chú, không giận ngược lại cười, anh chuyển sang Nhiệm Đông Khải: "Người phụ nữ này nói, đứa bé là của anh, đúng không?"

Thương Đồng nơm nớp lo sợ liếc về phía Nhiệm Đông Khải, cô nóng lòng mong anh lập tức thừa nhận, thế nhưng loại phiền toái này bất cứ ai cũng không muốn trêu chọc, nếu như anh cự tuyệt, cũng là lẽ phải, chẳng qua là, cô mơ hồ cảm thấy anh đáng tin tưởng.

Quả nhiên, giọng Nhiệm Đông Khải nhàn nhạt truyền đến: "cô ấy nói phải, chính là phải."

"Rất tốt." Môi Sở Ngự Tây lộ ra ý cười, chuyển sang Thương Đồng: "Các người thông đồng ở chung một chỗ như thế nào, sao tôi lại không biết?"

"Anh...anh không biết nhiều." Thương Đồng cúi đầu, hai tay xoắn chặt một chỗ: "hiện tại anh đã biết, có thể đi chưa?"

"Em cho rằng tôi sẽ tin?" Sở Ngự Tây nắm chặt cằm Thương Đồng, con ngươi dần trở nên lạnh lẽo: "Nếu đứa bé là của anh ta, tại sao em lại muốn trốn đến đây? Tại sao không lấy anh ta?"

Tại sao không lấy anh ta?

Tại sao?

Trong lòng Thương Đồng đau xót, cô không phải không muốn lấy anh ta, chỉ là việc này, trừ Sở Ngự Tây anh ra không có người nào khác, nhưng hết lần này đến lần khác người cô không thể lấy cũng chính là anh!

"Câm? không nói được?" Sở Ngự Tây không hỏi Nhiễm Đông Khải, nắm lấy Thương Đồng không buông, anh dường như chắc chắn cô đang nói dối, nhất định cô không chịu nổi anh truy hỏi, nên khai nhận không kiêng dè.

"Tôi...tôi thương anh ấy, nhưng anh ấy có nỗi khổ tâm, tôi không muốn làm khó anh ấy, mới lên sinh đứa bé, chuyện này liên quan gì đến anh? Tại sao tôi phải lừa anh?" Thương Đồng qua loa nói lý do, nóng nảy muốn hất Sở Ngự Tây ra.

"Ngự Tây, buông cô ấy ra." Nhiễm Đông Khải bước lên từng bước, mang cổ tay Sở Ngự Tây đẩy ra, trầm giọng nói: "cô ấy đã trả lời, anh còn chưa hài lòng sao?"

Sở Ngự Tây lơ đãng nhìn Nhiễm Đông Khải kéo Thương Đồng qua, anh chậm rãi đứng thẳng người, chăm chú nhìn Nhiễm Đông Khải, mở miệng gần từng chữ: "Anh muốn hủy hôn?"

Tay Nhiễm Đông Khải đặt trên vai Thương Đồng hơi siết chặt, anh cũng không mở miệng, Thương Đồng cũng cảm nhận được trên người anh truyền đến hơi lạnh mạnh mẽ.

Anh ta có hôn ước?

cô thế nhưng mang anh ta dụ dỗ?

"Nếu Vân Hề đồng ý, tôi không phản đối." Nhiễm Đông Khải vừa nói ra những lời này, Sở Ngự Tây đã nhào đến, đánh về phía anh một quyền.

Thương Đồng run sợ nhìn chằm chằm Nhiễm Đông Khải bị Sở Ngự Tây cho một quyền, thấy khoé môi anh máu chậm rãi chảy ra, cô bị dọa đến huyết sắc hoàn toàn biến mất, bước lên đỡ anh: "Anh không sao chứ?"

Nhiễm Đông Khải chậm chạp đẩy Sở Ngự Tây ra, lau máu ở khoé môi, cười nói: "Xem ra, anh không phải chỉ quan tâm cô ấy ngoài mặt."

Hai người đều bí hiểm như nhau, Thương Đồng không biết "cô gái" trong miệng bọn họ là ai, nhưng cô biết rõ một chuyện, chính là Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây nhất định quen biết trước đó, hơn nữa giữa bọn họ còn có một "cô gái."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Anh ta là cha của Niệm Niệm

Sở Ngự Tây hít sâu một hơi, con ngươi có chút đông lại, cuối cùng dừng lại trên người Thương Đồng, cô nghiêng mặt, một nửa tựa vào ngực Nhiễm Đông Khải, anh đã từng rồi rắm, thậm chí năm năm đều chưa từng để xuống cô gái này, vậy mà ngay cả nhìn cũng không nguyện nhìn anh một cái, quả đấm của anh chậm rãi siết chặt, cười lạnh nói: "Nhiễm Đông Khải, cái gầy rách này anh cũng nguyện ý nhất, tùy anh." (Giày rách: người đàn bà dâm dăng; người đàn bà hư hỏng)

Thân thể Thương Đồng cứng ngắc, cô không dám quay đầu lại, nhắm mắt, lòng đã đau đến không đau hơn được nữa.

Sở Ngự Tây đi thẳng đến cửa, nhìn lại Thương Đồng đang ngăn ra một cái, trong mắt cuối cùng mang hết tình cảm vứt bỏ.

Loảng xoảng một tiếng, tiếng cửa vang lên.

Khung cửa chấn động theo.

Trong phòng cuối cùng yên tĩnh lại. Thương Đồng thu về tầm mắt, nhìn mặt Nhiễm Đông Khải, thấp giọng nói: "thật xin lỗi, tôi không nghĩ đến anh ấy sẽ như vậy, thật xin lỗi đã mang anh kéo vào..."

"không sao." Nhiễm Đông Khải cũng ổn định lại tâm trạng, anh sửa sang lại cổ áo một chút, lông mày nặng trĩu nói: "Lần này đã chọc giận anh ta."

Thương Đồng vịn khung cửa, dưới chân như nhũn ra, trượt đến trên ghế ngồi, cô ngay cả giả cười cũng không được, chỉ một mồi gật đầu một cái, cô đang ở trong dòng suy nghĩ.

"Anh ta là cha của Nhiệm Nhiệm." Nhiệm Đồng Khải kéo cái ghế, ngồi xuống trước mặt cô, nhà bếp nhỏ hẹp càng thêm chật chội.

Thương Đồng ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái, lại chán nản rũ xuống, không phản bác.

Nhiệm Đồng Khải biết được đáp án, cũng im lặng một chút, rất lâu mới nói: "Nếu như em bằng lòng, có thể nói cho tôi biết ân oán giữa các người, tôi đoán nhất định có liên quan đến dự án khai phá mảnh đất ở ngoại thành, đúng không?"

Thương Đồng chịu đựng, nửa ngày mới mở miệng nói: "Trước khi tôi thăng thần, Nhiệm tổng có thể nói cho tôi biết trước, ngài tại sao lại muốn tham dự cuộc cạnh tranh mảnh đất kia?"

Trước đó cô đã hỏi vấn đề này, anh nói một câu "Được người nhờ vả" để làm lấy lệ, Nhiệm Đồng Khải suy nghĩ, mới mở miệng nói: "nói thật, tôi đến Hàn Thành, đích thực là có người nhờ vả, cô ấy nói với tôi bất kể như thế nào cũng phải tranh thủ giữ được mảnh đất kia không bị khai phá, cho nên, nếu như tôi không cạnh tranh, mảnh đất kia cũng sẽ bỏ không."

Vì một người nhờ vả, mà có thể đầu tư mười bảy triệu đến cạnh tranh mảnh đất bị bỏ không, người kia cuối cùng là ai?

"Chỉ là, với tình huống hiện tại, Ngự Tây không đạt được mục đích sợ rằng không bỏ qua." Nhiệm Đồng Khải nói ra những lời này, mày cũng hơi chau lại: "Đây là lần đầu tiên anh ta ở trước mặt tôi mất khống chế như vậy."

"Các người quen biết lâu rồi sao?" Thương Đồng ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mắt, cô cũng chưa gặp qua anh, trong đầu không tìm được bất kỳ ấn tượng gì.

"Năm năm trước tôi mới trở về nước." Trong mắt Nhiệm Đồng Khải thoáng qua một chút u ám, lại cười đối đãi: "Bây giờ nên nói tôi biết, Ngự Tây vì sao lại khẳng khái khai phá mảnh đất kia?"

Giọng Thương Đồng thấp xuống, cô run rẩy nói: "Tôi nghĩ, anh ấy có thể là vì tôi."

Nhìn thấy nét mặt của Nhiệm Đồng Khải dường như có chút hiểu rõ, cô vội vàng thêm vào: "Là bởi vì anh ấy muốn trả thù tôi."

"Sao?" Nhiệm Đồng Khải kiên nhẫn nghe cô nói tiếp.

Thương Đồng nói: "Chúng tôi đã từng yêu nhau, sau đó tôi lại chia tay với anh ấy. Trước đây tôi đã từng nói với anh ấy, mảnh đất kia..." Thương Đồng hơi ngập ngừng, không biết có nên nói tiếp.

"Có một bí mật không thể khai phá, đúng không?" Nhiệm Đồng Khải thay cô bổ sung.

"Đúng vậy, tôi đã nói với anh ấy. Anh ấy biết mảnh đất kia đối với tôi có ý nghĩa như thế nào." Thương Đồng dứt quãng, đáy lòng cũng không ngăn được nhớ lại năm năm trước...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thăng thần

cô cho là cô sẽ ở cùng Sở Ngự Tây lâu dài, đêm hôm đó đồng ý lời cầu hôn của anh, cô nói với anh thân thể của mình, cô nhớ rõ ràng, sau khi cô nói xong, Sở Ngự Tây mang cô kéo vào ngực, dùng bờ vai rắn chắc mạnh mẽ tiếp cho cô sức lực ấm áp, dùng giọng dịu dàng nói với cô: "Đồng Đồng, sau này anh sẽ chăm sóc em, cả đời."

Thời điểm anh nói "Cả đời", trong mắt hiện lên nồng nàn chân thực, nụ hôn của anh hạ xuống, khắp bầu trời đầy sao, làm cho cô choáng váng, làm cho cô say đắm

Anh hôn cô, ôm cô thật chặt, muốn mang cô hoà vào trong ngực, ở bên tai cô nói thật nhỏ: "Đồng Đồng, anh thật không thể chờ đợi muốn ăn em."

cô khi đó, toàn thân đều run rẩy vì sợ, hai mắt nhắm lại không chống cự nữa.

một lúc lâu, anh mới buông cô ra, đáy mắt vẫn chưa lắng xuống **, môi hơi nâng lên: "Đợi ngày mai anh dẫn em về gặp cha mẹ, sau đó anh sẽ cùng em trở lại Hàn Thành cùng tế cha em, rồi chúng ta trở lại đây kết hôn!"

"Nhưng em còn một năm nữa mới tốt nghiệp."

"Vây đăng ký trước, bởi vì anh không đợi kịp." Nụ hôn của anh lần nữa ti mi chặt chẽ, mang lòng và hồn của cô đều cuốn đi.

Hạnh phúc đang ở trong mắt, vụt mất.

Thương Đồng che mặt, những chuyện cũ đẹp để lại hiện ra trước mắt cô, làm lòng cô chua xót, đau đớn.

Lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn Nhiệm Đông Khải, thấp giọng nói: "thật xin lỗi, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa, chuyện còn lại, tôi tự giải quyết là được rồi."

Nhiệm Đông Khải gật đầu, anh sờ sờ môi, còn rất đau, vừa rồi Sở Ngự Tây xuống tay, thật sự rất nặng, lúc anh đi ra cửa, mới nhân nhạ nói: "Ngự Tây làm việc, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, nếu em có nỗi khổ tâm, đừng ngại thẳng thắn với anh ta, có lẽ vấn đề sẽ dễ giải quyết hơn."

nói xong, anh liền mở cửa.

"Nhiệm tổng..." Thương Đồng đứng dậy, khàn giọng nói: "Hôn ước của anh..."

Dù sao cũng không nên bởi vì cô, mà khiến hôn ước của người khác bị ảnh hưởng, mặc dù hiểu lầm không cần thiết nảy sinh, cô cũng sẽ áy náy, lúc đầu làm sao gặp đến độ không có biện pháp, mang anh dụ dỗ.

Nhiệm Đông Khải cười cười nói: "không liên quan đến em."

nói xong, anh đẩy cửa đi ra ngoài.

đi xuống cửa lầu nhà trọ, anh thấy một chiếc xe màu đen đậu cách đó không xa, ngoài cửa xe ném mấy tàn thuốc chưa tắt.

Anh dừng bước, chờ giây lát, thấy chiếc xe kia lái đi, anh mới bước ra khỏi cửa lầu nhà trọ, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên trên lầu đèn đã tắt.

Anh chỉ sợ hiểu lầm càng sâu hơn.

Nhiệm Đông Khải khẽ thở dài, đi về phía chiếc xe Land Rover màu trắng của mình, Chu Hi lập tức ngồi thẳng người, cung kính nói: "Nhiệm tổng, trở về khách sạn sao?"

Nhiệm Đông Khải lấy tay vuốt lại tóc, nói: "Trở về đi."

-----Vũ Quy Lai-----

Sở Ngự Tây ở trong xe đợi rất lâu, cho đến khi đèn trên lầu thật sự tắt, tìm anh mới hoàn toàn trượt vào vực thăm, anh hất tay, nói với Ưông Trạch: "đi thôi."

Xe không tiếng động rời đi, thị trấn nhỏ này không phồn hoa, ban đêm không có nhiều xe chạy, đèn đường cũng hết sức u ám, Sở Ngự Tây nhìn bóng đêm ngoài cửa xe, trong lòng tự giễu.

"Giúp tôi thu xếp tất cả cho ngày mai." Sở Ngự Tây dựa vào ghế xe, mệt mỏi đang muốn nghỉ ngơi, chuông điện thoại lại trong lúc này vang lên.

Anh nhìn số gọi đến, mày hơi cau lại.

"Vân Hề?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhớ lại

Bên kia điện thoại dường như hơi dè dặt, áp chế giọng điệu, nhỏ nhẹ dịu dàng lên tiếng: "Anh..."

Lông mày Sở Ngự Tây chùng xuống, giọng lạnh như băng, nhưng ánh mắt lại ôn hoà: "Có chuyện gì?"

Sở Vân Hề dường như đối với khuôn mặt lạnh lùng của anh đã tập thành thói quen, chỉ là có chút thiếu tự nhiên mở miệng nói: "Anh, em nghe cha nói, anh đang ở Hàn Thành?"

Sở Ngự Tây "Ừ" một tiếng, tiếp tục nghe cô nói tiếp.

"Cái đó...Nhiệm đại ca cũng đang ở Hàn Thành?"

Sở Ngự Tây nghe những lời này, lồng mày càng nhú chặt hơn, lạnh lùng nói: "Vân Hề, em muốn tìm anh ta, thì đi mà hỏi anh ta."

nói xong, liền muốn ngắt điện thoại. Bên kia Sở Vân Hề vội vàng mở miệng: "Anh, đừng ngắt điện thoại."

Sở Ngự Tây dừng tay lại, vẫn là vẻ mặt không kiên nhẫn như cũ.

"Anh, anh đã lâu không về nhà, cha rất nhớ anh, em cũng rất nhớ anh." Giọng Vân Hề mềm mòng, ngoan ngoãn khéo léo nói.

ngực Sở Ngự Tây nhấp nhô, con ngươi của anh có chút tối lại, sau khi nghe Sở Vân Hề nói xong, anh lạnh nhạt trả lời: "Còn chuyện khác sao?"

"không có..." Sở Vân Hề kéo dài giọng, dường như có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Anh, vậy em cúp đây."

"Ừ." Sở Ngự Tây gạt đầu, chờ bên kia ngắt máy, anh mới mang điện thoại ném qua một bên.

Tim có chút buồn bã.

Nhắm mắt lại, trước mắt ẩn hiện một khuôn mặt nhu mì thuần khiết, có thể tưởng tượng đến cô ở bên kia nhất định là vô cùng rồi rắm, lại hết sức kiềm chế, mới có thể khiến anh không gọi số điện thoại này.

Sở Ngự Tây nhắm mắt lại, anh cần sửa sang lại thật tốt.

-----Vũ Quy Lai-----

Sáng sớm, Thương Đồng cho Niệm Niệm ăn một ít cháo, sờ trán cô bé, đã hạ sốt, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ, ba ba đi làm sao?" Niệm Niệm đang cầm chén cháo, chỉ bệnh một ngày, cầm cô bé đã nhón ra, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn là cặp mắt to tròn, chớp chớp nhìn chăm chăm Thương Đồng.

Thương Đồng ngồi bên cạnh bàn ăn ngẩn ra, không biết nên giải thích với cô bé như thế nào, đành phải vuốt tóc cô bé, dịu dàng nói: "Ba ba có việc, hôm nay Niệm Niệm muốn đi nhà trẻ sao? Nếu như không thoải mái, mẹ sẽ ở nhà chăm sóc con."

Thương Niệm Niệm nghiêm túc suy nghĩ một chút, mắt uốn cong, cười xinh xắn trả lời: "Nếu mẹ không đi làm, Niệm Niệm cũng không đi nhà trẻ."

Thương Đồng cười nói: "Tốt lắm, hôm nay mẹ xin nghỉ, dẫn con đi chơi một ngày."

"Hay quá, mẹ thật tốt." Niệm Niệm hôn Thương Đồng một hóp, bỏ chạy đi tìm quần áo.

Viện bảo tàng nếu không có lãnh đạo thị sát, bình thường rất nhàn rỗi, hôm nay không phải Chủ Nhật, cho nên ít người hơn, Thương Đồng xin nghỉ, dẫn Niệm Niệm đến khu vui chơi ở lầu năm bách hóa Hàn Thành, trên dưới nơi đây là một trăm thước vuông, bốn phía bên trong có cầu trượt, đệm thổi phồng, bập bênh, chỗ chơi bóng, còn có một hồ cát, những đứa trẻ đang chơi điên cuồng bên trong.

Mua vé, Thương Niệm Niệm giống như con chim nhỏ sổ lồng, chạy vọt vào bên trong, cùng chơi với những đứa trẻ kia.

Thương Đồng đứng bên ngoài, môi mỉm cười, nhìn con gái vô tư, chuyện buồn phiền gì cũng giống như không quan trọng.

Mỗi lần nghe Niệm Niệm gọi mẹ, lòng cô liền mềm mại rồi tỉnh rồi mù.

cô nhớ, khi còn nhỏ cô cũng đã hỏi: "Ba ba, người khác đều có mẹ, tại sao Đồng Đồng không có?"

Cha chỉ trả lời: "Bà ấy đã đến một nơi rất xa."

"Bà ấy sẽ trở lại sao?"

"sẽ không."

Khi đó cô còn quá nhỏ, không hiểu được phiền muộn trong mắt cha.

"Mẹ có yêu con không ạ?"

"yêu."

"Tại sao mẹ không từ nơi rất xa ấy trở về?"

"Bởi vì...bà ấy sẽ không trở về."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Cô làm vậy rốt cuộc là có đúng hay không?

Mỗi lần hỏi đến, kết quả đều giống nhau.

Lòng Thương Đồng lúc này có chút thất chặt, cô ngắm nhìn Niệm Niệm chơi đùa, đó là con gái của cô, cô yêu con, tuyệt đối sẽ không rời khỏi con.

"Mẹ, Niệm Niệm khát!" Thương Đồng từ trong hồ cát nhảy ra, trên mặt đều là bụi, nụ cười vô cùng rực rỡ.

"Đợi, mẹ đi mua cho con, không được đi ra ngoài nhé." Thương Đồng vỗ về Niệm Niệm, quay đầu lại, chính là quầy bán nước, tối qua Niệm Niệm phát sốt, hôm nay nên bổ sung nhiều nước, mua hai chai nước suối, đợi tiền thối nửa ngày, cô quay đầu lại, nhìn về phía hồ cát, không có Niệm Niệm.

cô lại nhìn về phía khu vui chơi một chút, hôm nay Niệm Niệm mặc một chiếc áo lót màu trắng, bên ngoài là váy mỏng màu xanh nhạt, bên trong loáng thoáng một cái bóng, cô đi nhìn kỹ lần nữa, bóng dáng đó từ cầu trượt trượt xuống, không phải là Niệm Niệm.

Thương Đồng hoảng sợ, vội vàng chạy về cửa khu vui chơi, từ trên xuống dưới tìm kiếm bóng dáng Niệm Niệm, khẩu cầu có thể ngay lập tức nhìn thấy bóng dáng cô bé nghịch ngợm từ trong khu vui chơi chui ra, nhưng mà không có. cô bị dọa sợ đến lòng run rẩy, chạy về phía nhân viên quản lý.

"Xin chào, anh có nhìn thấy một cô bé, bốn tuổi, vừa rời ở chỗ này chơi cát, mặc áo lót màu trắng, váy màu xanh nhạt? Tôi vừa đưa con bé đi vào..."
Thương Đồng nói rất nhanh, mặt đã biến thành màu trắng.

"Mẹ..." một âm thanh dịu dàng vang lên sau lưng.

Thương Đồng không dám tin xoay người, thấy Thương Niệm Niệm cười yếu ớt đứng sau lưng cô, còn vỗ bập chân cô một cái: "Niệm Niệm ở chỗ này."

Thương Đồng ngồi xổm xuống, ôm cô bé vào lòng, nói không ra lời.

"Mẹ...mẹ ôm chặt quá, con không thở được nữa." Niệm Niệm vặn vẹo, nhưng cũng mang cánh tay nhỏ nhắn quàng qua cổ Thương Đồng.

"Niệm Niệm, vừa rồi con chạy đi đâu, có biết làm mẹ sợ hãi hay không?" Thương Đồng không đành lòng quở trách cô bé, lại sợ cô bé không biết tính chất quan trọng của vấn đề, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, thấp giọng nói.

Niệm Niệm chỉ về phía chỗ bán nước lúc nãy nói: "Mẹ vừa mới đến đó mua nước, chú nói mang Niệm Niệm đi tìm mẹ, thấy mẹ không chú ý, con liền trốn sau lưng mẹ đấy."

cô bé cười đến không tìm không phổi, bộ dáng thành công trò đùa quái đản.

Thương Đồng chau mày, nhìn xung quanh, không thấy "Chú" gì đó, đáy lòng vô cùng hoảng sợ, ngồi xổm xuống nói: "Niệm Niệm, không phải mẹ đã nói, không nên nói chuyện với người lạ sao? Nếu người đó mang con đi, mẹ làm sao bây giờ?"

Niệm Niệm đành phải gật đầu một cái, miệng bẹp bẹp, tâm tình lập tức giảm sút.

Thương Đồng không đành lòng nói nữa, lấy nước, cho cô bé uống vài hớp, mới dẫn cô bé đi vào, ánh mắt lúc này cũng không dám rời khỏi chút nào.

Cuối cùng cô cũng hiểu, cha ôm cô, vừa giận vừa không đành lòng trách móc cô.

Khi đó, cô bảy tuổi, vừa lên năm nhất tiểu học, từ trường tiểu học thuộc về nhà, cô nổi lên ham vui, không về nhà, mà lén chạy đến phòng học của cha, ngồi ở hàng ghế cuối cùng, nghe cha giảng bài cho học sinh đại học H, thế nhưng nghe được một lúc, cuối cùng ngủ thiếp đi, đến khi cô thức dậy, phòng học đã khóa, trời cũng tối, cô sợ tới mức oa oa khóc lớn, vừa vặn ngày đó lại đổ mưa, một mình cô trong phòng học, thân thể run rẩy, cả một đêm đó, cô khóc rồi ngủ, tỉnh ngủ lại khóc, cho đến sáng ngày thứ hai, nhân viên vệ sinh mở khóa, mới nhìn thấy bóng dáng cô lại ở cửa.

Sau khi cô nói tên cha, được nhân viên vệ sinh dẫn đến phòng bảo vệ báo tin, nghe thấy tin cha toàn thân đã ướt đẫm chạy đến, một đêm không ngủ trong mắt xuất hiện tơ máu, ôm cô không nói ra lời.

Sau ngày đó, cô sợ ở nhà một mình, mà cha lại bị viêm phổi, ông chưa từng nói cho cô biết, chỉ là bắt đầu từ đó, thẳng đến trung học vẫn kiên trì đưa đón cô đi học.

cô là đứa trẻ không có mẹ.

Nhưng hôm nay, Niệm Niệm lại là đứa trẻ không có cha.

cô làm vậy rốt cuộc có đúng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp lại ở nghĩa trang

Rối rắm, giống như một sợi dây níu căng lòng cô.

"Mẹ, chúng ta đi ăn ở đâu ạ?" Niệm Niệm mềm mại dựa vào ngực cô, ánh mắt đen tròn như quả nho ngựa lên nhìn cô chăm chăm.

cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé, nhìn ra cửa sổ một chút, lá cây ào ạt rơi xuống, qua mấy ngày nữa, trời càng lạnh hơn.

"đi thăm ông ngoại con một chút, được không?"

Niệm Niệm ngoan ngoãn gật đầu: "Mẹ nhớ mua hoa cúc trắng còn có cây mã đề, mẹ nói, ông ngoại thích nhất cây mã đề."

Trong mắt Thương Đồng đau xót, ôm cô bé vào lòng.

-----Vũ Quy Lai-----

Chỗ cua queo, anh nhìn những sợi tóc mềm mại bên trong một cái túi tinh tế, im lặng một lúc.

Uông Trạch ở bên cạnh anh cũng duy trì im lặng.

Sau một lúc lâu, Sở Ngự Tây mới mở miệng: "Đoạn video thật không tìm dc sao?"

"Sở tổng, bình thường video theo dõi chỉ giữ 3 tháng, khách sạn chúng ta giữ 2 năm"

Xem ra, là tìm không được đoạn video kia.

Nhìn chăm chăm những sợi tóc trong túi kia, anh hơi do dự, anh có nên kiểm tra DNA này hay không?

Nửa ngày, anh mới từ trên đầu mình nhổ xuống vài sợi tóc, bỏ vào trong túi, nhìn những sợi tóc đen bóng cứng rắn trong túi quần cùng một chỗ, tim anh không khỏi xúc động.

Ánh mắt của anh cuối cùng dừng ở hai bóng dáng một lớn một nhỏ kia, cô gái nhỏ kia bỗng dưng làm anh nhớ đến Sở Văn Hề khi còn bé, mắt to lúc cười sẽ uốn cong giống như trăng non.

Chắc do chơi mệt mỏi, Niệm Niệm ăn xong dựa vào trên vai Thương Đồng, tay nhỏ bé vòng qua cổ cô, Thương Đồng ôm cô bé xuống thang máy, ra khỏi toà nhà, đưa tay đón taxi.

"Sở tổng, còn muốn đi theo sao?" Uông Trạch cầm tay lái, nhìn về phía trước khởi động xe.

Sở Ngự Tây chau mày lại, gật đầu.

Lúc nhìn thấy cô từ trong tiệm hoa ôm hai bó hoa đi ra, tim anh giống như ngừng đập.

Xe vẫn theo đến nghĩa trang Hàn Thành mới dừng lại.

Nhìn cô công đưa bé từng bước một lên núi, bước chân tuy rằng rất chậm nhưng đáng vẻ cũng rất vững, anh liền chau mày.

Uông Trạch thấy anh không lên tiếng, cũng trung thành coi giữ bên cạnh.

Sở Ngự Tây không xuống xe, cô đến nơi này nhất định là cứng tẻ cha cô, cô đã từng nói, từ nhỏ không có mẹ, đều là cha một tay nuôi cô, cũng khó trách cô sẽ vì mảnh đất kia, chạy đến khách sạn cầu xin anh.

Năm năm trước, cô vui vào trong ngực anh, nói muốn dẫn anh trở về, để cha cô trên trời yên nghỉ, bởi vì cuối cùng cô cũng tìm được người đàn ông phò thác cả đời.

Năm năm này anh vẫn không tin lí do từ chối cuối cùng của cô, cũng nhớ đến đôi mắt đắm lệ của cô.

Vừa qua khỏi buổi trưa, trên núi cũng có chút râm mát.

trên bia mộ san sát mỗi cái có khắc một tên, Thương Đồng công Niệm Niệm, từng bước đi lên phía trước, đường không tính là chật hẹp, nhưng lúc đi

qua hai người khó tránh sẽ có phần chen chúc, cô chỉ lo nhìn dưới chân, suýt nữa đụng phải người đi xuống núi, lui qua một bên cúi đầu nói: "thật xin lỗi."

"không sao." Giọng nhàn nhạt từ đỉnh đầu cô truyền đến, có chút quen thuộc.

cô vừa ngẩng đầu, người đàn ông đối diện cô là Nhiễm Đông Khải, anh toàn thân tây trang màu đen, ăn mặc rất nghiêm chỉnh, thấy cô dường như cũng hơi giật mình.

"Thương tiểu thư, là cô?"

"Nhiễm tổng, là anh?"

Hai người đồng thời mở miệng, cũng đều nhàn nhạt cười.

"Tôi đi lên trước." cô công Niệm Niệm, dùng sức đi lên, âm thanh mềm mại sau lưng truyền đến: "Mẹ đã mệt, Niệm Niệm tự mình xuống đi được ạ."

Thương Đồng quay đầu lại, mỉm cười nói: "không sao, Mẹ có thể chịu được, đường núi không dễ đi."

Nhiễm Đông Khải nhìn đứa bé một chút, lông mày hơi cau lại, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Nếu không, tôi giúp cô."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bắt gặp lần nữa

Nhiễm Đông Khải nhìn đứa bé một chút, lông mày hơi cau lại, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Nếu không, tôi giúp cô."

Thương Đồng sững sờ một chút, lúng túng cười: "không cần, gần đến rồi."

"Thôi được." Nhiễm Đông Khải lui qua một bên, nhìn Thương Đồng từng bước đi lên, đi đến một ngôi mộ.

Thương Đồng mang Niệm Niệm đi xuống, Niệm Niệm liền cầm Đê Liên và hoa cúc trắng tháo ra: "Ông ngoại, mẹ đến thăm ông."

Thương Đồng nhìn hình trên bia mộ, ánh mắt đau xót, lại cố nén, nhất thời lời muốn nói cũng không nói ra được, chỉ là nửa quỳ trước bia mộ, mang lá rưng bura bột đẩy qua một bên.

Trong hình là người đàn ông nho nhã lại gầy yếu, vẫn như cũ hàm chứa nụ cười yếu ớt, ngưng tụ lại giống như lúc còn sống nhìn cô, Thương Đồng nhớ rất rõ, trước khi ông qua đời đã nắm tay cô, vô cùng không cam lòng mang chuỗi chìa khóa giao cho cô, đó là bí mật cả đời ông muốn bảo vệ.

Mặc dù cô không hiểu ý nghĩa đặc biệt của mảnh đất kia là gì, lại làm ông đến chết cũng không chịu bỏ xuống, muốn an táng ở Hàn Thành này, nơi cách xa thành phố H trăm dặm. Nhưng mà, cô hiểu rõ, bất kể như thế nào, cô sẽ dùng tất cả để hoàn thành nguyện vọng của ông.

Sau khi đứng dậy, chân có chút tê dại, cô từ đầu đến cuối ôm Niệm Niệm, đứng dậy có phần chênh vênh, một đôi tay mạnh mẽ đỡ cô: "Hay là để tôi."

cô hơi nghiêng đầu: "Nhiễm tổng..."

Nhiễm Đông Khải ôm Niệm Niệm qua, giọng ôn hoà: "Niệm Niệm, mẹ đã mệt, vì cho mẹ nghỉ ngơi, để chú ôm cháu xuống núi có được không?"

Niệm Niệm có chút rối rắm nhìn Thương Đồng, thấp giọng nói: "Mẹ không cho cháu nói chuyện với người lạ."

Thương Đồng hơi khó xử, khẽ nói: "Niệm Niệm, gọi chú Nhiễm."

Nhiễm Đông Khải cười cười, ôm Niệm Niệm đi xuống núi, trong mắt anh có phần vui vẻ, thân thể cường tráng cao lớn ôm đứa bé nhỏ như vậy, cũng rất hài hoà.

Tâm tình Thương Đồng từ đầu đến cuối âm u, cũng không hỏi tại sao anh lại ở chỗ này, chỉ từng bước, từng bước đi theo xuống núi.

Đến chân núi, Nhiễm Đông Khải dừng bước, Chu Hi bên cạnh thấp giọng nói: "Phía trước là xe của Sở tổng."

Thương Đồng ngẩng đầu lên, bất ngờ chạm phải ánh mắt của người trong xe.

Cánh tay Sở Ngự Tây vắt trên cửa sổ xe, trên đất đã ném vài tàn thuốc, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra dưới làn khói có chút mịt mù, chân mày hơi nhíu lại, ngón tay đang kẹp thuốc cũng bất động, làm cô trở tay không kịp.

"Đồng Đồng?" Nhiễm Đồng Khải đòi xưng hô, khẽ giọng nói: "Lên xe, hay đi giải thích với anh ta?"

"Giải thích?" Thương Đồng hoảng sợ, giải thích cái gì? Chẳng lẽ giải thích với anh, mình lừa anh, thật ra Niệm Niệm là con gái của anh? Anh sẽ nghĩ thế nào?

"Lên xe." cô cúi đầu bước nhanh mấy bước, suýt đụng vào cửa xe, mới dừng lại.

Nhiễm Đồng Khải thay cô mở cửa xe, mang Niệm Niệm đặt vào, sau khi nhìn thấy hai mẹ con cô ngồi an toàn, mới vòng qua phía trước trở lại.

Sở Ngự Tây vẫn nhìn chăm chú bọn họ, không xuống xe, cũng không mở miệng nói chuyện.

Uông Trạch cảm giác được không khí bên người rất lạnh, càng bất an.

Cho đến khi xe bọn họ thực sự rời khỏi, Sở Ngự Tây vút tàn thuốc, dựa lưng vào ghế, lạnh lùng nói: "Đến sân bay Thái Bình, trở về Bắc Kinh."

Uông Trạch khởi động xe, theo sau xe Nhiễm Đồng Khải chạy băng băng trên đường.

Ở bên trong xe Nhiễm Đồng Khải, Thương Đồng từ đầu đến cuối nắm chặt tay mình, ngay cả Niệm Niệm bên cạnh dường như cũng cảm giác được hơi thở bất an, chui vào trong ngực cô, khẽ giọng nói: "Mẹ, chú vừa rồi luôn nhìn mẹ a."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tình thế bất buộc

cô bé vừa muốn nói chính là chú ôm cô bé đi tìm mẹ, còn chưa mở miệng, đã bị Thương Đồng cắt ngang.

"Nhiễm tổng, cuộc cạnh tranh còn phải chờ đến hai tuần sao?" Ánh mắt cô dừng lại sau lưng người đàn ông ngồi phía trước, tâm tư rối loạn.

Nhiễm Đồng Khải gật đầu nói: "Phải."

"Vậy ngài nắm chắc bao nhiêu phần trăm thắng cuộc?" Đây là vấn đề cô quan tâm nhất.

Nhiễm Đồng Khải im lặng một chút, từ trong kính thấy mặt Thương Đồng ở phía sau trắng bệch, ánh mắt có chút sâu xa: "Tình thế bất buộc anh ta."

Thương Đồng nghe những lời này, thân thể xui xẻo dựa vào ghế, cô nên biết, lần này anh quyết tâm muốn trừng cô.

Nhưng mà, cô phải làm thế nào?

Hơn nữa nhất định phải bảo vệ.

Bất luận cô dùng biện pháp gì.

Ánh mắt Nhiễm Đồng Khải lướt qua ngọn núi kia, quay đầu lại, trong mắt là một mảnh âm đạm.

"Ai thua trong tay ai, phải đến cuối cùng mới biết."

Thương Đồng đoán không ra ý tứ trong lời nói của anh, cô muốn nhìn xem xe Sở Ngự Tây còn ở đó hay không, bên ngoài cửa sổ chỉ có rừng cây vì vụ và thưa thớt.

Trước mặt giống như có một vòng nước xoáy, chờ cô nhảy vào, biết nơi nào nguy hiểm, cô cũng không có đường rút lui.

Đến dưới lầu nhà cô, Nhiễm Đồng Khải mỉm cười xoa tóc Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Niệm Niệm, tạm biệt!"

Thương Niệm Niệm ngoan ngoãn đáp lại: "Chú Nhiễm, tạm biệt ạ."

"Gần đây cẩn thận chút." Nhiễm Đồng Khải tại lúc cô lên lầu, nói thêm một câu.

"Hả?" Thương Đồng sửng sốt một chút, không hiểu anh nói cẩn thận là có ý gì, cẩn thận Sở Ngự Tây phát hiện chân tướng? Hay là gì khác?

Nhiễm Đồng Khải cười cười, chỉ điện thoại di động nói: "Nếu có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi."

Thương Đồng thờ phào nhẹ nhõm, rồi cô gạt đầu một cái, dắt tay Niệm Niệm đi lên lầu.

Sau khi bóng người dần khuất hẳn, Nhiễm Đông Khải thu vào toàn bộ vui vẻ, lên xe, anh ngẩng đầu, nói với Chu Hi: "Thay tôi điều tra hai chuyện, một là Sở Ngự Tây tiếp theo sẽ làm gì, hai là bối cảnh gia thế của Thương Đồng."

-----Vũ Quy Lai-----

Máy bay đáp xuống đất, sắc trời đã tối, Sở Ngự Tây ngồi trong xe gương mặt từ đầu đến cuối đều lạnh lẽo, xe chạy rất xa, tiến dần vào khu nội thành, tài xế do dự nửa ngày, mới thấp giọng hỏi: "Tổng giám đốc muốn đến công ty?"

Giọng Sở Ngự Tây nặng nề, cầm cái túi đựng những sợi tóc trong tay ném cho Ưông Trạch: "Bây giờ cậu đi tìm Âu Dương, xác định kết quả cho tôi."

Xe dừng lại gần đó, Ưông Trạch ngồi một chiếc xe khác rời khỏi, Sở Ngự Tây dựa lưng vào ghế xe, chậm rãi thở ra.

Xe dừng ở một quán cà phê cách đại học B không xa, bảng hiệu vẫn như cũ "Longago", anh đẩy cửa ra, đi thẳng lên lầu hai, lúc này không nhiều người lắm, chỉ có đèn trần sáng hấp dẫn mờ nhạt, ghế xô-pha màu da cam tựa vào cửa sổ, một chậu cây xanh che lấp ghế xô-pha, anh đi thẳng đến chỗ đó, còn chưa đến, liền thấy đã có người.

Mày hơi nhíu lại, đã có phục vụ đi đến: "Tiên sinh, mấy người?"

Sở Ngự Tây chậm rãi ngồi xuống, nơi này vẫn không thay đổi, ngay cả Piano ở bên phải phía trước cũng vậy, một cô gái đang ngồi phía sau Piano, cúi đầu yên tĩnh nhã nhặn đàn một bài hát.

Anh từ trong bóp móc ra mấy tờ tiền mặt, nói với phụ vụ: "nói với vị tiểu thư kia một chút, giúp tôi đàn bài."

Phục vụ đi một lúc, cô gái đã đi theo đến, khuôn mặt yên tĩnh có chút ngưng ngượng: "Tiên sinh, thật xin lỗi, ngài nói là bài hát nào?"

"." Sở Ngự Tây nhàn nhạt mở miệng, con người xuất thần đông lại trên chiếc bàn đá hoa. một nửa khuôn mặt của anh phản chiếu bóng râm dưới ánh đèn, lông mày khẽ nhíu lại, để tây trang qua bên cạnh, anh mặc áo sơ mi màu đen, mở hộp thuốc lá, cầm một hộp diêm quẹt, xoẹt một tiếng ngọn lửa bật lên, anh tùy ý hít một hơi, dựa thân thể vào ghế xô-pha mềm mại, cánh tay trái khoác lên chỗ dựa lưng, mặt không chút thay đổi.

cô gái bối rối mở miệng nói: "thật xin lỗi tiên sinh, tôi không biết bài hát ngài nói."

Lúc này Sở Ngự Tây mới quay đầu lại, tùy ý liếc mắt một cái: "Quên đi."

Bài kia vốn cũng không phải là khúc dương cầm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Một khúc tình yêu

Bài kia vốn cũng không phải là khúc dương cầm.

Bất quá đó chỉ là một bài thơ được yêu thích sửa đổi thành ca khúc, người phụ nữ trong trí nhớ ngồi cạnh Piano kia, giống như một khách lạ lén xông vào nhà người ta, tay chân rối loạn, sau khi cách quãng đàn xong, còn thở một hơi thật dài, giống như đã hoàn chỉnh nhiệm vụ gian khổ, thấy anh đẩy cửa đi vào, sẽ thấp thỏm hỏi: "Ngự Tây, có phải mẹ đàn không được khá hay không?"

Bất quá lúc ấy anh chỉ mới sáu tuổi, mỗi ngày đều nghe bài hát kia lặp lại đầy rẫy tạp âm, không nhận được đáp: "Bài hát này thật khó nghe."

"Nhưng cha con thích nghe." Bà bất an chà xát bàn tay, thấp giọng nói: "Quên đi..."

Tiếng thờ dài kia nhiều năm như vậy vẫn dè trong lòng anh, từng chút một lắng đọng xuống, có lúc nặng không thờ được, trên bàn cà phê lạnh, tiếng Piano vẫn vang lên như cũ, cô bé kia cúi đầu đàn chính là ca khúc thường nghe nhất, bên tai anh từ đầu đến cuối đều bay lượn lời bài hát của ca khúc.

Tôi đến từ trong núi, mang theo cỏ hoa lan. Loài nhỏ bé trong vườn, hi vọng hoa nở sớm. một ngày nhìn ba lần, thấy mùa hoa đi qua. Hoa lan lại như cũ, vẫn đâm chồi nảy lộc. Đào mất mùa thu đến, di lan vào phòng ấm. Bao thương tiếc dâng trào, hàng đêm không thể quên. Mong đợi Xuân hoa nở, thoả mãn ý nguyện xưa. Đây phòng là hương hoa, tăng thêm nhiều thơm mát.

Ca khúc thứ hai cô gái đàn là bài "Người".

"Tôi đàn có được hay không?" cô gái lúc ấy sẽ dùng giọng điệu đó, giống như có chút lo lắng nhìn quản lý.

Quá khứ đã qua nhiều năm, nhưng anh vẫn còn nhớ rõ nét mặt cô gái khi đó, quần áo cô gái mặc, trên tay anh vắt tây trang, vừa đi đến cầu thang, nghe

được ca khúc hai mươi năm về trước, cũng không nhận được dừng bước.

Quản lý lắc đầu nói: "Thương tiểu thư, đơn nộp hiện tại có bảy tám cái, đều có bằng cấp chứng nhận chơi Piano, trình độ chuyên nghiệp cũng thi đến cấp tám, hợp với điều kiện đưa ra, chúng tôi đương nhiên cân nhắc chuyên nghiệp."

"thật xin lỗi, tôi biết." cô gái đứng dậy, bên trong váy ngắn là áo hở cổ màu vàng nhạt, tóc dài đến lưng, kết hợp với đôi giày da màu đen, cúi thấp đầu chậm rãi đi về hướng của anh: "Làm phiền."

cô bước rất chậm, lúc gần đụng vào anh mới giật mình ngẩng đầu lên, nói thật nhỏ một câu: "thật xin lỗi." Rồi nghiêng thân thể muốn đi xuống lầu.

"Chờ chút." Anh bỗng đứng mở miệng, thấy cô gái quay đầu lại, trong mắt ứa lệ, không khỏi hỏi một câu: "Tại sao chọn bài hát kia?"

Lúc cô gái trả lời, có chút thấp thỏm, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên vẻ u buồn cười yếu ớt: "Bởi vì cha tôi thích nghe."

Những lời này làm hình ảnh chồng chéo trong trí nhớ anh hiện lên, giống như mẹ anh ngồi cạnh Piano, bất an và lo lắng giải thích với anh: "Bởi vì cha con thích nghe, cho nên..."

Nếu không phải bài hát kia, có lẽ anh căn bản sẽ không biết cô, cũng sẽ không làm cho người ta mấy ngày nữa thông báo cô đến làm

-----

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ai biết nỗi khổ riêng

Sở Ngự Tây vút điều thuốc lá, xoẹt một tiếng đốt một điều khác, màu đỏ sậm giống như hỏa tinh, khói lượn lờ nhẹ bay lên, giống như sương mù dày đặt mờ hồ không rõ, sương mù phía sau, cô mặc váy lông đơn giản, tóc rũ xuống, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng có thể nghe rõ ràng tiếng đàn của cô...

"Tiên sinh, nơi này của chúng tôi không thể hút thuốc." Mặc áo sơ mi trắng như tuyết, thất nơ nhỏ phục vụ đi đến trước mặt anh, thấp giọng nhắc nhở.

Sở Ngự Tây dập thuốc, giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần 8h, cầm áo khoác trên tay vịn, anh đứng dậy, tạo thành bóng râm cao lớn, từng bước đi về phía cầu thang, quay đầu lại một lúc, cô gái đánh đàn đang nghiêng đầu nhìn anh.

thì ra đã sớm không phải là cô.

Đến lầu một, phục vụ đuổi theo tới: "Tiên sinh, ngài còn chưa tính tiền."

Sở Ngự Tây đứng lại, môi hơi nhếch lên, có chút tự giễu. Anh đã ba, bốn năm chưa từng đến, khó trách đều không nhận ra anh. Mới đầu anh còn trở lại nhìn một chút, sau lại chán ghét mình đây đưa không rõ với chỗ này, thật là gió trăng vô tình người cũng thăm đổi thay, anh móc bóp da ra, còn chưa lấy ra đến, liền nghe một giọng nồn nóng nói: "Là Sở tổng?"

Anh ngẩng đầu lên, quản lý đã chạy đến trước mặt anh, cung kính nói: "Sở tổng, ngài đã đến."

Phục vụ vẫn cầm khay, ở một bên chờ thay Sở Ngự Tây cà phê, thấy Sở Ngự Tây gật đầu, thu bóp tiền vào, đi về phía cửa, quản lý ở một bên cung kính nói gì đó, vừa thay anh mở cửa, đưa anh ra ngoài.

"Quản lý, anh ta còn chưa tính tiền!" Phục vụ đuổi theo mấy bước, liền thấy quản lý cau mày, anh ta thấp giọng quở trách: "Mau im miệng, đây là ông chủ của chúng ta."

Hả? Phục vụ hóa đá tại chỗ.

trên xe, Sở Ngự Tây nắm tay lái, chạy nhanh vào dòng xe cộ, bóng đêm như được vén lên, đèn đuốc rực rỡ giống như pháo hoa, những thứ gây huyền ảo âm ỉ bị ngăn ở ngoài xe, bên trong xe yên tĩnh phiền lòng, từ khi nào anh lại cảm giác hiu quạnh như thế?

Tại sao đến Hàn Thành một lần, sau khi trở lại tâm chẳng những không yên ổn, ngược lại càng thêm rối rắm? Ông Trạch gọi điện thoại đến, nói đã đưa mẫu DNA cho Âu Dương, phải đợi đến mai mới có kết quả.

Ngày mai, thật đủ dài đằng đẵng.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, anh cũng trên đường về nhà, mở ống nghe điện thoại, vẫn như cũ là giọng nói dè dặt của Vân Hê: "Anh..."

Anh không nhận được nhủ mày: "Có chuyện gì?"

"Anh, cuối tuần này là mừng thọ sáu mươi của cha..." Giọng cô hơi nhỏ, chắc chắn là trốn trong phòng của mình, gọi điện thoại cho anh: "Anh vẫn còn ở Hàn Thành sao?"

Sở Ngự Tây hơi trầm mặt, nhàn nhạt mở miệng: "Ông ấy muốn làm sinh nhật?"

"Cha vốn không muốn làm, nhưng mà những ngày qua không chịu được khuyên nhủ của chú bác, từng người đến thăm hỏi cũng rất phiền phức, cha không thể làm gì khác hơn là đồng ý làm một yến tiệc sinh nhật nhỏ, ông mấy ngày nay cũng hỏi về anh."

Ngón tay Sở Ngự Tây gõ lên vô-lăng, con người ngấm đen, từng bóng xe từ bên cạnh anh xẹt qua, anh nhàn nhạt trả lời một câu: "Anh biết rồi."

"Anh..." Thấy anh muốn ngắt điện thoại, Sở Vân Hề gấp gáp nói: "Anh, lần này anh dù sao chẳng nữa nhất định phải trở về, tuổi cha cũng đã lớn, anh đừng làm ông tức giận nữa, nếu anh không đến, cha nhất định sẽ rất khó chịu."

ngực Sở Ngự Tây rầu rĩ, trong lòng kìm nén đến khó chịu, giọng cũng càng lạnh xuống: "Được rồi!"

không đợi Sở Vân Hề nói xong, anh đã ngắt điện thoại, quả đấm nện lên vô-lăng. Mừng thọ sáu mươi? Ông thật đúng là thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Yêu cầu quá đáng

Hàn Thành, trong nhà hàng Tây ánh đèn nhẹ nhàng, Niệm Niệm cầm khăn giấy lau cái miệng nhỏ nhắn, dịu dàng nói: "Mẹ, chú, con no rồi ạ."

Thương Đồng nhận lấy khăn giấy, thấy trên mặt cô bé còn dính tương, thay cô bé kiên nhẫn lau đi, thấy đã lau sạch mới hôn lên trán cô bé một cái, mang cô bé ôm vào trong ngực, đặt nĩa xuống chuyên hướng sang đối diện với Nhiệm Đông Khải: "Nhiệm tổng, cảm ơn ngài."

Nhiệm Đông Khải nhàn nhạt cười, cầm ly rượu đỏ lên: "Thương tiểu thư, chúng ta rất có duyên, tuổi của cô và em gái tôi gần bằng nhau, gọi tôi Nhiệm tổng là quá khách sáo rồi."

Thương Đồng có chút lúng túng, nhưng vẫn tự nhiên mở miệng: "Nhiệm tổng, anh bận bịu như vậy, còn mang anh kéo vào ân oán của tôi, tôi thật rất áy náy, làm cho anh thêm nhiều phiền phức."

Nhiệm Đông Khải uống một hớp rượu đỏ, giống như không thích lắm vị kia, điện thoại bắt đầu vang lên, anh để ly rượu xuống, cầm điện thoại lên, con người cứng lại, hơi do dự.

"Nhiệm tổng, tôi dẫn Niệm Niệm đi vệ sinh." Thương Đồng thấy anh hình như không tiện nghe điện thoại, ôm lấy Niệm Niệm đi vào toilet.

Tại chỗ ngồi, Nhiệm Đông Khải nhận điện thoại, nhàn nhạt mở miệng: "Vân Hề?"

không biết bên kia nói gì, anh cười nhạt: "Cuối tuần này, không phải còn ba ngày sao? Được, anh sẽ đi."

Thu điện thoại vào, nụ cười trên môi anh dần hiện lên, sau khi đợi Thương Đồng trở lại, lông mày anh chậm rãi dần ra.

"Nhiệm tổng, thời gian không còn sớm..."

Thương Đồng nắm tay Niệm Niệm, đứng phía trên cách bàn một thước, nhẹ giọng nói: "Làm phiền ngài cả buổi chiều, tôi và Niệm Niệm muốn trở về."

"Được, tôi đưa hai người về." Nhiệm Đông Khải cầm chìa khóa xe đứng dậy, ba người bọn họ đi ra cửa, phục vụ đẩy cửa ra: "Hoan nghênh đến lần nữa."

Xuống lầu dưới, Niệm Niệm đã ở trong ngực Thương Đồng ngủ thiếp đi, Niệm Niệm ngồi xe lúc nào cũng khó chịu, Thương Đồng một tay ôm cô bé, một tay mở cửa, cánh cửa mở ra, cô nghiêng đầu, thấy Nhiệm Đông Khải cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Nhiệm tổng?"

Lúc này Nhiệm Đông Khải mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn Thương Đồng: "Thương tiểu thư, tôi..."

Ít thấy anh chần chừ, muốn nói lại thôi.

"Ngài thế nào?" Thương Đồng có chút bất an.

Nhiệm Đồng Khải thờ dài nói: "Hiện tại tôi có thể thỉnh cầu cô một chuyện được không, nếu cô cảm thấy miễn cưỡng thì cứ xem như tôi chưa nói gì."

"Vậy ngài nói thử xem sao." Thương Đồng biết anh mấy ngày nay, chưa thấy anh khó xử như thế bao giờ.

"Tuần này tôi muốn trở về Bắc Kinh tham dự một yến tiệc sinh nhật, cô có thể làm bạn gái tham dự với tôi được không?" Nhiệm Đồng Khải nhìn cô, ánh mắt hết sức khẩn thiết: "Chẳng qua sẽ có chút phiền phức, bởi vì lần này tôi muốn lấy cô làm lá chắn, đi hủy hôn."

"Hả?" Thương Đồng hơi giật mình, chợt nghĩ thông suốt, anh ta đã có hôn ước: "Tại sao muốn hủy hôn?"

"Bởi vì...chúng tôi theo sắp đặt của cha mẹ, tôi không thương cô ấy." Ánh mắt Nhiệm Đồng Khải thoáng qua một chút âm u, làm người khác không bắt kịp.

Thương Đồng im lặng một chút, đối diện với trông mắt của anh, thấp giọng nói: "thật sự chỉ là nguyên nhân này sao?"

Nhiệm Đồng Khải cười, lại thờ dài nói: "không sao, tôi không miễn cưỡng cô."

Anh đưa tay ra, mở phía cửa bên kia của Thương Đồng, tự mình xuống xe, đón lấy Niệm Niệm trong tay Thương Đồng, để đầu nhỏ của cô bé dựa vào trên vai rộng của anh, từng bước đi lên cầu thang cũ nát kia.

"Tôi đến là tốt rồi." Thương Đồng đuổi theo.

"không có gì." Nhiệm Đồng Khải lên lầu, Thương Đồng lấy chìa khóa ra mở cửa, Nhiệm Đồng Khải không đi vào, đứng ngoài cửa mang Niệm Niệm chuyển cho cô, mỉm cười nói: "Ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kết quả DNA

Tầng trên cùng cao ốc Sở thị, văn phòng tổng giám đốc.

"Ông Trạch, đã có kết quả sao?"

Sở Ngự Tây kéo cà vạt xuống dưới, nhìn đồng hồ một chút, đã hai giờ rưỡi chiều.

"Sở tổng, tôi sẽ đến tìm bác sĩ Âu Dương, xin ngài chờ."

Sở Ngự Tây dựa lưng vào ghế xoay, chỉ là mới đi một vòng Hàn Thành, công việc đã chất thành núi, anh lấy phần dự án cạnh tranh khai phá mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành kia ra, không khỏi chau mày. Mảnh đất này nếu không phải có Nhiệm Đồng Khải chen vào, đã sớm bị anh thu vào, mục đích của mình vô cùng rõ ràng, còn anh ta như thế nào? Anh ta tại sao lại có hứng thú với mảnh đất này?

Tất cả câu trả lời đều phải đợi kết quả giám định DNA, trong đầu của anh là hình ảnh Thương Đồng ngồi vào xe Nhiệm Đồng Khải từ nghĩa trang rời khỏi, một là buổi sáng sớm bị nàng đánh vỡ vào năm năm trước, cuối cùng trong đó xảy ra chuyện gì, loại cảm giác bị mất đi thứ mình nắm trong tay, thật làm cho người ta có chút sục sạo.

Chờ Ông Trạch đưa kết quả đến đã là một lúc sau.

Phản báo cáo phong kín đặt trên bàn anh, anh liếc mắt một cái, cũng không vội mở ra.

"Tổng giám đốc, còn có chuyện khác sao?" Ông Trạch lui về sau một bước, mở miệng trước.

"Cậu đi xuống trước đi." Sở Ngự Tây đốt một điếu thuốc, phát tay, đợi Ông Trạch đi ra cửa, anh mới dập điếu thuốc vừa đốt, đưa tay cầm cái bao phong kín kia.

Xé chỗ phong kín phía trên, tìm anh đập thành thịch, liếc nhìn kết quả cuối cùng, anh hơi sững sờ, giống như bị trúng độc, đầu tiên là bút rút đau, sau đó bắt đầu tê dại, từng tầng một tê dại, đầu ngón tay cũng mất đi cảm giác.

cô bé quả nhiên không phải con của anh.

Sở Ngự Tây bắt đầu xem từ hàng báo cáo thứ nhất, nhìn mấy dòng chữ nhỏ cuối cùng, anh không có nhìn lầm, anh và đứa bé kia đúng là không có quan hệ cha con.

Nắm chặt phần báo cáo, chuông điện thoại vang lên mấy lần, anh mới chột lạng bắt máy: "A lô..."

Bên kia điện thoại là giọng Sở Văn Hề: "Anh, tối mai anh rút cuộc có trở về hay không, nói cho em biết chính xác đi."

Anh không trả lời, ba...một tiếng mang điện thoại ném đi, điện thoại va vào trên giàn hoa, chậu hoa bình yên vô sự, điện thoại lại vỡ tan.

"Tổng giám đốc..." Lí thư ký vội vàng đẩy cửa vào: "Có chuyện gì sao?"

"Đi ra ngoài..." Sở Ngự Tây hít sâu một cái, tê liệt ngồi trên ghế, lúc đầu trong lòng anh, biết rõ giữa bọn họ không có quan hệ gì, lại như cũ hy vọng đêm đó anh có chạm vào cô, hy vọng là cô có nỗi khổ tâm, hy vọng đứa bé là của anh.

thì ra là không phải.

Sở Ngự Tây, mày đúng là ngu ngốc nhất trên đời.

Anh làm sao quên, năm năm trước anh cũng cho là như vậy, thậm chí còn làm chuyện xung động nhất từ trước đến nay, chạy đến ký túc xá nữ của cô, muốn hỏi rõ ràng, anh còn nhớ lúc đó cô nói: "Sở Ngự Tây, tôi cho là tôi và anh đã nói xong rõ ràng, tôi chỉ đùa giỡn tình cảm của anh, chứng minh sức quyến rũ của tôi, phát hiện không bỏ được anh, đành phải dùng đến phương pháp này, tôi đây nhọc lòng muốn thoát khỏi anh, anh không hiểu hay sao mà còn muốn day dưa, không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Anh đi đi, tôi không bao giờ...muốn gặp lại anh nữa, nếu như lại xuất hiện quá nhiều tôi, tôi sẽ càng xem thường anh hơn, cho dù trên đường gặp phải, cũng đừng nói biết tôi."

Đứa bé không phải của anh, chẳng lẽ thật là của Nhiễm Đông Khải?

Anh đứng dậy, đường day riêng điện thoại trên bàn vang lên, anh hít sâu một cái, bắt điện thoại, lạnh lùng nói: "Chuyện gì?"

"Anh..." Sở Văn Hề gấp rút mở miệng nói: "Em xin anh đừng ngắt điện thoại, em có việc muốn nói với anh."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sắp giao đấu

Sở Văn Hề vội vàng mở miệng: "Anh, xin anh đừng ngắt máy, em có việc muốn nói với anh."

Sở Ngự Tây cầm điện thoại, không mở miệng nữa, dù trong mắt anh đã phun ra lửa, nhưng vẫn miễn cưỡng không ngắt điện thoại.

"Anh..." Giọng Sở Văn Hề nghẹn ngào, cô nhẹ giọng nói: "Anh và anh ấy đến Hàn Thành đã xảy ra chuyện gì, anh ấy...anh ấy vừa nói muốn cùng em cân nhắc lại chuyện hôn sự của chúng em"

Cho dù không thấy được nét mặt của cô, Sở Ngự Tây cũng có thể tưởng tượng ra lúc này cô chắc chắn khóc đến lệ hoa đái vũ, nước mắt từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn lưa thưa chảy xuống, cô thực sự là cô gái yếu ớt, nhưng chưa bao giờ vô cớ gây rối, hai người kia vô cùng cưng chiều cô, rất ít khi tui thân giống thế này.

ngực Sở Ngự Tây gần như muốn nổ tung, lúc này cũng bình tĩnh lại, giọng anh vẫn lạnh nhạt như cũ nói: "Anh ta có nói nguyên nhân tại sao?"

"Anh ấy nói đến hôm yến tiệc sẽ nói cho em biết." Sở Văn Hề nức nở, thấp giọng nói: "Anh, nếu anh biết, anh nói cho em biết được không?"

"Em..." Sở Ngự Tây muốn mắng cô vài câu, nhưng lại không phát tác, chỉ lạnh lùng nói: "Ngày mai anh trở về, em chuẩn bị mừng thọ cho ông ấy trước đi."

nói xong, anh 'ba' một tiếng cúp điện thoại, đầu óc mới vừa xung động cũng tĩnh tảo lại.

một lúc sau, Ông Trạch đứng ở trước mặt anh: "Sở tổng, khách sạn Hàn Thành bên kia đã xác nhận, Nhiễm tổng đã trả phòng, đồng thời mua bốn vé máy bay trở về Bắc Kinh."

"Bốn vé?"

"Đúng vậy, đặc biệt ngoài Chu Hi ra, còn có mẹ con Thương Đồng cũng cùng một chuyến bay, sáu giờ tối nay sẽ đến."

Ánh mắt Sở Ngự Tây dừng trên phần văn kiện cạnh tranh, con người lạnh lùng xuống: "Lát nữa tra nơi bọn họ ở."

"Vâng, Sở tổng."

Sau khi Uông Trạch rời khỏi, Sở Ngự Tây cầm điện thoại bàn lên, bấm một dãy số: "A lô, phải số điện thoại của Mạc thị trưởng?"

-----Vũ Quy Lai-----

Bên trong viện bảo tàng, Thương Đồng cố nén nước mắt tràn ra, đi đến cửa phòng quán trưởng, 'tùng tùng' gõ cửa.

Quán trưởng thấy là Thương Đồng đi vào, bận bịu để điện thoại xuống, có chút lúng túng đứng lên: "Thương Đồng à, cô đã đến rồi."

Thương Đồng đi lên trước, cầm điện thoại trong tay nói: "Quán trưởng, chị Lí vừa nói tôi đến phòng tài vụ nhận lương, tôi có thể hỏi tại sao lại muốn sa thải tôi hay không?"

Quán trưởng xoắn hai tay, thờ dãi nhìn Thương Đồng nói: "Thương Đồng, năng lực làm việc của cô quả thực rất tốt, mà còn là nòng cốt nghiệp vụ, nhưng mà cô cũng biết, trong biên chế của chúng tôi có hạn, một thời gian trước tôi còn thay cô xin, thế nhưng cô không có bằng tốt nghiệp, đây là điều kiện phần cứng..."

"Tôi cũng có thể tiếp tục làm tạm thời." Thương Đồng có chút nôn nóng, sắc mặt cũng hơi đỏ lên.

"Việc này..." Mí mắt quán trưởng giắt giắt: "Thương Đồng, cô cũng thấy đấy, năm nay mới tuyển được mấy sinh viên đại học, trong viện bảo tàng cũng không cần nhân viên tạm thời, và lại còn tăng thêm gánh nặng, tôi xem trình độ cô cao như vậy, ở chỗ này của tôi có tài mà không phát huy được, tôi cũng không có biện pháp, cô đừng làm khó tôi."

Thương Đồng nắm chặt điện thoại di động, cúi đầu nhìn mặt giày mình, lại ngẩng đầu, mắt dù đỏ, nhưng nước mắt không có rơi xuống: "Quán trưởng, nếu ngài đã quyết định muốn sa thải tôi, có thể cho tôi biết lý do thực sự không?"

Quán trưởng nghe cô nói như vậy, lại đối diện với vẻ mặt có mấy phần hiểu rõ của cô, chỉ đành mở miệng nói: "Thương Đồng, cô thông minh như vậy, cũng có thể nghĩ ra đáp án, hy vọng cô có thể thông cảm cho sự khó xử của tôi."

"Cảm ơn ngài." Thương Đồng cúi đầu, chậm rãi ra khỏi phòng quán trưởng.

Kỳ thực cô có thể đoán được, đó là kiệt tác của anh. Chỉ anh mới biết, mình để ý nhất là cái gì, khoảng cách giữa mình và những văn vật kia, chỉ một bước đã đến, giống như đã từng, cô và hạnh phúc cũng gần như vậy, tiếc là lệch một bước, liền mất đi vĩnh viễn.

Lê hoa đới vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Sắp giao đấu (2)

Ánh mặt trời mùa thu chói mắt, cô bước ra khỏi viện bảo tàng, đi qua cửa gỗ có hình thanh kiếm, thông với đường xá nội thành, không phải là mùa thịnh vượng, xe qua lại rất ít, hai hàng lá cây bạch dương ào ạt rơi xuống đường, một trận gió thoảng qua, cuốn theo lá cây bay dưới chân cô.

đi hơn nửa giờ, vừa vào ngoại ô thành phố, dọc theo đường cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, trong đầu rối bời, năm năm yên ổn tất cả đều bị phá vỡ, công việc không có, cô phải làm thế nào nuôi nấng Niệm Niệm? Làm thế nào tiếp xúc những văn vật kia?

Sở Ngự Tây, anh ta là đang ép cô sao?

Anh ta biết mình quan tâm mảnh đất kia, lại không nên khai phá, biết mình quan tâm công việc này, liền tính toán mọi cách khai trừ cô.

Nhưng mà, cô phải làm thế nào đây?

cô vẫn cuối đầu, lặng lẽ đi về phía trước, mãi đến khi một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, chặn đường đi của cô, cô mới phục hồi tinh thần, thấy cửa sổ xe kia hạ xuống, lộ ra khuôn mặt nho nhã của Nhiễm Đồng Khải.

"Thương tiểu thư, là cô sao?" Nhiễm Đồng Khải mỉm cười nói: "Vừa rồi còn tưởng tôi nhìn nhầm."

Thương Đồng có chút ngẩn người, thấy anh ngang nhiên ngồi trong xe, lại nhìn xung quanh, người ta lần lượt chen chúc vào nội thành, ra khỏi nội thành là người bán hàng rong, kêu rao ồn ào, anh tự nhiên lại mở cửa xe, bước xuống xe, thay cô mở cửa xe bên ghế phụ: "đi chỗ nào, tôi đưa cô."

Thương Đồng thấy đôi giày da của anh không nhiễm một hạt bụi rơi vào đường sá dơ bẩn, không từ chối nữa.

trên xe, Thương Đồng cúi thấp đầu, bên ngoài ồn ào cũng bị ngăn cách ngoài cửa sổ, Nhiệm Đồng Khai vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô: "Sao hôm nay tan việc sớm vậy?"

Thương Đồng miễn cưỡng cười, ngón tay trắng nõn khuấy chung một chỗ: "Tôi... bị đuổi việc."

Xe Nhiệm Đồng Khai chậm lại, dừng ở ven đường, con người anh tối xuống, nhẹ giọng nói: "thật xin lỗi."

"không sao." Thương Đồng khẽ thở dài.

"Công việc kia đối với cô mà nói, thật rất quan trọng sao? Nếu cô bằng lòng, tôi có thể giúp cô." Nhiệm Đồng Khai nghiêng người, ánh mắt chân thành.

Thương Đồng cúi đầu, lông mi thật dài tạo thành một hình cung, cô nhẹ giọng nói: "Công việc kia, đối với người khác mà nói có thể không có gì, không nhiều tiền, cũng không có tương lai gì, nhưng với tôi mà nói, nó không phải chỉ là một phần công việc, còn là một phần gói gắm."

nói đến "Gói gắm", đáy lòng cô đau xót, dừng lại câu chuyện, ngẩng đầu lên nhìn Nhiệm Đồng Khai xin lỗi: "thật xin lỗi, lòng tôi có chút không vui, không nên nói với anh những thứ này."

"À, không sao, đây là vinh hạnh của tôi." Nhiệm Đồng Khai đưa tay mò hộp thuốc lá trên xe, vừa muốn cầm lên, lại để xuống, anh thấp giọng nói: "thật xin lỗi."

Thương Đồng cũng không để ý đến sắc mặt anh chợt hiện lên chút lúng túng, quay đầu hỏi anh: "Nhiệm tổng không phải còn có việc bận sao?"

Nhiệm Đồng Khai cười: "Đúng vậy, vốn là cũng muốn đến viện bảo tàng tìm người, không nghĩ đến gặp phải trên đường."

"Tìm tôi?"

Đúng vậy. Nhiệm Đồng Khai khởi động xe lần nữa: "Trước đó tôi đã nói với cô, tôi muốn trở về một chuyến, muốn tạm biệt với cô."

Lúc này Thương Đồng mới nhớ đến hôm qua anh nói, phải về hủy hôn, cô vừa rồi chỉ nghĩ đến chuyện mình bị đuổi việc, cũng quên mất chuyện này, anh vừa nhắc đến, làm lòng cô có chút bất an: "Nhiệm tổng, nhất định phải hủy hôn sao?"

Nhiệm Đồng Khai cầm tay lái, sắc mặt dần đông lại, không khí trong không xe có phần kiềm nén. Thương Đồng không biết anh đang nghĩ gì, trong lòng cũng theo đó mà lên xuống bất định.

Đợi đến lúc xe dừng lại lần nữa, Thương Đồng theo bản năng nhìn một chút, phát hiện xe dừng lại đối diện với nhà trẻ, cô không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Thương tiểu thư, chuyện tối qua tôi và cô đã nói, cô có thể suy nghĩ thêm một chút không? Tôi biết việc này làm người khác khó chịu, nhưng nếu không đủ lý do để bọn họ tin tưởng, chỉ sợ tôi rất khó thoát khỏi hôn ước đau khổ này." Khuyết tay Nhiệm Đồng Khai chống trên tay lái, ngón tay xen vào những sợi tóc đen bóng, từ khía cạnh nhìn sang, có chút rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Sắp giao đầu

Lần đầu tiên Thương Đồng thấy anh khổ sở như vậy, không khỏi có chút bất an: "Nhiệm tổng, thật xin lỗi, tôi không nên hỏi."

Nhiệm Đồng Khai quay đầu, lại nhìn cô cười nhạt: "không sao, nếu bây giờ không thể hủy hôn, kết quả xấu hơn nữa, cũng chỉ là hai người bị phá hủy, hai gia đình mà thôi, rất nhiều người không phải là không yêu cũng có thể sống cả đời sao?"

"không nên!" Sắc mặt Thương Đồng chuyển sang màu trắng: "Nếu không thương, thì không nên ở chung một chỗ, lỡ như tương lai có con, sẽ làm hỏng cuộc sống của đứa bé."

"Tôi cũng đã suy nghĩ." Ánh mắt Nhiệm Đồng Khai sáng quắc nhìn chăm chăm Thương Đồng: "Đồng Đồng, em đồng ý theo tôi về?"

Thương Đồng ngạc nhiên thấy Nhiệm Đồng Khai cầm điện thoại lên, luơt căn dặn đặt 4 vé máy bay, để điện thoại xuống, anh mỉm cười nhìn cô: "Đồng Đồng, cảm ơn em! Chúng ta đi xin cho Niệm Niệm nghỉ, vừa vận mạng con bé đi Bắc Kinh chơi mấy ngày."

"Nhưng mà..." không đợi Thương Đồng kịp phản ứng, anh đã xuống xe.

Mãi đến khi đón Niệm Niệm ra ngoài, cô còn cảm thấy vô tri vô giác, ngược lại thì Niệm Niệm, phấn khởi đưa tay của cô: "Mẹ, chú Nhiễm nói dẫn chúng ta đi Bắc Kinh**, phải không ạ?"

Thương Đồng bắt đầu đi gạt đầu, thay cô bé cầm cặp sách.

"Ba ba có đi hay không?" Niệm Niệm được cô ôm vào ngực, trong mắt đều là phấn khởi được đi du ngoạn.

Thương Đồng nghe cô bé nhắc đến La Hằng Viễn, có chút bất an nhìn về phía Nhiễm Đông Khải xin giúp đỡ, chỉ thấy Nhiễm Đông Khải chặn ngang ôm lấy Niệm Niệm, thay cô mở cửa xe: "Niệm Niệm ngoan, ba ba phải đi làm, cho nên để chú Nhiễm mang cháu đi chơi, mẹ cháu học đại học ở Bắc Kinh, chẳng lẽ cháu không muốn đi xem nơi đi học của mẹ một chút sao?"

Niệm Niệm lạnh trí gạt đầu, phấn khởi gọi Thương Đồng: "Mẹ nhanh cùng lên đi a."

Đến sân bay, cảm về máy bay cô có chút mơ hồ, không biết anh làm sao biết số thẻ căn cước của cô, đi qua kiểm an, thấy phòng chờ viết chuyển bay từ thành phố H đến Bắc Kinh sắp làm thủ tục lên máy bay, cô mới có cảm giác vô cùng lo sợ, cô lại muốn trở lại cái thành phố đó!

"Đừng sợ, có tôi." Lúc lên máy bay, Nhiễm Đông Khải vỗ vai cô, dường như hiểu được cô rối rắm, anh ôm Niệm Niệm, mang cô kéo lên máy bay.

Đây là lần đầu tiên cô đi máy bay, Niệm Niệm cũng vậy, nằm sấp mà lòng thấp thỏm lên xuống, ngược lại Nhiễm Đông Khải vô cùng kiên nhẫn thay Niệm Niệm giải thích, nên làm thế nào tránh khó chịu lúc máy bay cất máy. Nữ tiếp viên hàng không ân cần đưa nước trái cây đến, mắt to đen láy của Niệm Niệm nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, phấn khởi chỉ cô nhìn: "Mẹ, mẹ xem những đám mây..."

Từ trên cao nhìn xuống, trên tầng mây của bầu trời thành phố, những toà thành phố hơi co lại thành bàn cờ lớn nhỏ, núi non chập chùng, máy bay dường như di chuyển rất chậm, trong nháy mắt đã muốn hạ cánh, sau tiếng âm vang, máy bay trượt thêm một đoạn, tìm Thương Đồng cũng mãnh liệt đập nhanh.

Chân cuối cùng đặt lên mảnh đất Bắc Kinh.

cô đã trở lại.

-----Vũ Quy Lai-----

Trong khách sạn, Nhiễm Đông Khải mang Thương Đồng và Niệm Niệm đưa đến cửa, trên mặt anh có phần chéch choáng, đưa thẻ phòng trong tay cho cô: "Sáng sớm mai, tôi đến đón hai người."

"Được." Thương Đồng nhận lấy thẻ phòng, ôm Niệm Niệm vào phòng, hai người tắm rửa xong, cô giúp Niệm Niệm sấy tóc, dỗ cô bé ngủ, hơi ngần ngại đứng trước cửa sổ khách sạn, đèn đuốc rực rỡ, thành phố này đông ngịt, vừa mới trở về trên đường đã thấy ồn ào náo động và xa hoa lãng phí, cũng năm năm trước, đã có quá nhiều khác biệt.

Anh cũng ở đây sao?

Sở dĩ một thành phố có ý nghĩa đặc biệt, bởi vì tại đây có một người đặc biệt.

"Đông...Đông...Đông..." Chuông cửa vang lên, cô cau mày lại, đã trễ thế này, là ai?

"Ai đó?" cô đi đến cửa, có chút bất an, nơi này là khách sạn năm sao, bảo toàn cũng rất đúng lúc.

Chuông cửa lại vang lên như cũ, cô sợ quấy rầy Niệm Niệm, cẩn thận mở hé cửa, đột nhiên bị lực bên ngoài đẩy ra, một bóng người nhanh chóng đi vào, 'cùm cụp' một tiếng, khóa cửa rơi xuống lần nữa.

"Anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Kiên nhẫn có hạn (1)

Thân người Sở Ngự Tây đã ép đến, mang cô giam cầm ở cánh cửa, bàn tay anh bắt lấy cổ Thương Đồng, trong mắt ngưng tụ tối tăm.

Cổ họng Thương Đồng bị chặn, nhịp tim giống như đánh trống, anh xem ra so ra còn dọa người hơn gấp mấy lần, cho dù anh không nói một lời, cô cũng có thể cảm giác được nơi lồng ngực anh mãnh liệt lên xuống.

Anh cứ như vậy híp con ngươi, tỉ mỉ nhìn cô, giống như cũng không biết cô. Lúc này Thương Đồng đã không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, Sở Ngự Tây đột nhiên buông lỏng tay, anh đi đến mép giường, ngồi xuống, lại dùng con ngươi xét duyệt nhìn chằm chằm Niệm Niệm đã ngủ say.

Tầm tư Thương Đồng một lần nữa bị treo lên, cô vội vàng đi đến mép giường, mang anh và Niệm Niệm tách ra, run rẩy mở miệng: "Anh đến làm gì?"

Bàn tay Sở Ngự Tây nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô bé, đang lúc từ từ đi đến cổ cô bé, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Thương Đồng, môi khẽ nhếch lên, dường như đang cười, giọng lại vô cùng u ám: "Thương Đồng, tôi thật là xem thường em, em có thể làm cho La Hằng Viễn cam lòng kết hôn để thay em nuôi dưỡng loại con hoang này, có thể làm cho Niệm Đồng Khải không ngại giá phải trả muốn hủy hôn ước, còn có thể làm cho tôi đối với người phụ nữ như em nhớ mãi không quên."

Thương Đồng bị kích động bởi câu nói sau cùng của anh, cô không dám nhìn vào ánh mắt anh, cúi đầu: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Phải là tôi hỏi em mới đúng, em muốn cái gì?" Anh đứng dậy, nắm lấy cổ tay cô, quả thực bị người phụ nữ này ép điên rồi.

"Anh buông tôi ra." Thương Đồng dùng sức muốn hất anh ra, nhưng cô lại bị anh siết chặt hơn, cô lui về phía sau, cái ly trên bàn trà bị cô đụng rơi, đầu tiên là đụng phải chân gỗ của bàn trà, lại rơi xuống giữa tấm thảm.

Thấy Niệm Niệm có chút bất an lật người, Thương Đồng không dám lộn xộn nữa, cổ tay cô bị vặn đau hơn, cô bị ánh mắt hung ác của anh hù dọa, nhiều hơn là đau lòng, thấp giọng nói: "Sở Ngự Tây, giữa chúng ta đã không có quan hệ, tôi xin anh đừng đến tìm tôi nữa, anh hỏi tôi muốn gì, tôi chỉ muốn anh cách xa tôi một chút."

"Phải không?" một tay Sở Ngự Tây nắm lấy cổ tay Thương Đồng, một tay khác kim ở eo cô, anh cúi đầu lập lại một câu: "Em nhất định phải cùng Niệm Đồng Khải ở chung một chỗ?"

Thương Đồng cắn môi dưới, cuối cùng dùng sức gạt đầu.

Sở Ngự Tây thấy cô gạt đầu, nặng nề thở dài: "Đây là em ép tôi." nói xong, liền đi đến cửa, mở rộng cửa ra.

một trận gió lùa vào, Thương Đồng bất an nhìn một chút, lập tức sững sờ, hai người đàn ông đi vào, hướng về phía Sở Ngự Tây gạt đầu, nhanh chóng tiến lên đây, lấy một tay đẩy cô ra, mang Niệm Niệm trên giường ôm lấy.

"Niệm Niệm..." Thương Đồng nôn nóng xông lên, không đợi cô tiến gần, đã bị một trong hai người đàn ông đó đẩy ra, ngã xuống chỗ TV cách đó không xa, nhưng cô lập tức đứng dậy, ôm cánh tay của một người đàn ông trong đó: "Các người mau dừng tay."

Niệm Niệm từ trong chăn mềm bị ôm lấy, mơ màng nằm trên vai của người đàn ông đó, hai bàn chân du đưa.

Người đàn ông hất ra không cho Thương Đồng cướp giật, càng dùng thêm sức, một cước liền đá Thương Đồng văng ra, đi đến trước mặt Sở Ngự Tây. (Đàn ông gì mà thô bạo quá)

"Sở Ngự Tây, anh muốn làm gì, anh dù sao cũng không được làm tổn thương Niệm Niệm, tôi cầu xin anh!" Thương Đồng bị đá trúng bụng, gần như đau đến toàn thân đứng dậy không nổi, nhưng mà lòng cô đau hơn, Niệm Niệm mơ màng còn chưa tỉnh lại, cô vùng vẫy nắm lấy ống quần Sở Ngự Tây: "Sở Ngự Tây, anh muốn như thế nào, tôi cũng đồng ý với anh, xin đừng dọa đến Niệm Niệm."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Kiên nhẫn có hạn (2)

Sở Ngự Tây đưa tay, đón lấy Niệm Niệm từ trong ngực vệ sĩ, thân thể cô bé ảm áp mềm mại dán vào trước ngực anh, trong mắt anh thoáng qua chút u ám, giọng lạnh xuống: "Thương Đồng, tôi đã cho em cơ hội, tiếc là kiên nhẫn của tôi có hạn."

nói xong, Sở Ngự Tây liền ôm Niệm Niệm bước ra cửa.

Thương Đồng ôm bụng, đuổi đến cửa: "Sở Ngự Tây, tôi xin anh đừng hù dọa con bé..."

Nước mắt của cô đã mờ nhạt tầm mắt, cô dùng sức chạy về phía trước, lại bị vệ sĩ tách ra, cô lôi kéo cản đường vệ sĩ, nhưng không cách nào lay động bọn họ, chỉ có thể hướng về phía thang máy gần khép lại kêu to: "Sở Ngự Tây, để con bé xuống..."

Niệm Niệm bị lắc lư như vậy, mắt cũng mờ lim dim, thấy mẹ mình chặt vật đứng cách đó không xa nước mắt rơi như mưa, không yên lòng vùng dậy, giọng nũng nịu gọi: "Mẹ...mẹ..."

Tiếng khóc của cô bé làm ruột gan cô đứt từng khúc, cô không dám tưởng tượng Sở Ngự Tây sẽ đối xử với Niệm Niệm ra sao, cô quyết không để anh làm hại đến Niệm Niệm!

"Niệm Niệm..." Mắt thấy thang máy khép lại, Thương Đồng quay đầu, đi về phía lối an toàn, tầng mười tám, tim của cô so với đánh trống còn đập nhanh

hơn, một đường chạy xuống, ra khỏi khách sạn, liền thấy đèn xe chói hai mắt từ trước mặt cô vụt qua, cô theo bản năng che mắt lại, khi dời tay đi, đã thấy bảng số xe quen thuộc lẩn vào trong dòng xe cộ.

cô không kịp để ý nhiều, liền mạng đuổi theo.

trên xe, Ưông Trạch nắm vô-lăng, từ trong kính nhìn thấy Thương Đồng phía sau gần như điên cuồng, lại nhìn về mặt mù mờ giống như mưa to gió lớn của Sở Ngự Tây, bất an mở miệng nói: "Sở tổng, Thương tiểu thư ở phía sau."

Niệm Niệm quay đầu lại nhìn, thân thể cô bé không yên giãy dụa, nước mắt lấp lánh rơi vào trên tay Sở Ngự Tây: "Mẹ...Mẹ..."

Làm cho lòng người thật phiền muộn.

Ưông Trạch cảm thấy không vui, Sở Ngự Tây từ trong kính có thể thấy rõ ràng phía sau Thương Đồng đang sai bước chạy, bóng dáng yếu ớt chạy xuyên qua giữa dòng xe cộ, có mấy lần bị ép phải dừng lại, xe vượt qua, nhìn vô cùng nguy hiểm.

"Qua bên lề." Sau khi xe chạy ra khỏi hai dặm, Sở Ngự Tây mới lạnh lùng nói.

"Đừng khóc." Sở Ngự Tây chưa từng có kinh nghiệm dỗ dành trẻ con, anh vừa mở miệng, liền hù dọa Niệm Niệm khóc lợi hại hơn.

Lúc Thương Đồng nắm được cửa xe, đã thờ hờn hển không nói được gì, trên trán cô đều là mồ hôi, trên mặt đều là nước mắt ngang dọc, nhìn xuống, thậm chí ngay cả giày cũng không mang.

Sở Ngự Tây liếc mắt nhìn Ưông Trạch, lướt một chút cửa sau xe, Ưông Trạch hiểu ý mở cửa xe ra, nhẹ giọng nói: "Thương tiểu thư, mời lên xe."

Thương Đồng không có lựa chọn nào khác, cô lau nước mắt, vừa mới lên xe, khóa xe đã hạ xuống, Niệm Niệm từ phía trước vươn tay về phía cô bỏ qua: "Mẹ..."

Thương Đồng ôm lấy cô bé, mặt vui trong tóc Niệm Niệm, giọng nức nở nói: "Niệm Niệm đừng sợ, không sao, chú đùa con chơi thôi."

Xe khởi động lần nữa, Niệm Niệm không hiểu thay cô lau nước mắt, vui trong ngực cô, cái miệng nhỏ nhắn móm méo, khẽ giọng nói: "Mẹ, con sợ."

Lòng Thương Đồng đau xót, nhẹ nhàng hôn cô bé, dịu dàng nói: "Niệm Niệm đừng sợ, mẹ ở đây." cô ôm chặt như vậy, mới cảm thấy an lòng, trong mắt rõ ràng còn ngấn nước mắt, môi lại mang theo dịu dàng mỉm cười, từng cái hôn dừng ở trán Niệm Niệm, hai má cùng trên tay nhỏ bé, bộ dạng tí mĩ che chở vỗ về, Niệm Niệm cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tay nhỏ bé ôm cổ Thương Đồng thật chặt, dán sát vào ngực của cô.

trên xe không hề có người nói chuyện, chờ xe dừng lại, Thương Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng không kiềm được hồi hộp.

*****

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Kiên nhẫn có hạn (3)

Anh tại sao lại mang cô đến đây?

Đêm mưa năm năm trước, anh đã ở đây ôm cả người cô, nếu không phải bởi vì cô sợ muốn chết, anh mới bỏ dở nửa chừng, cho dù không có làm tiếp nữa, nhưng mà đêm hôm đó, cũng là hồi ức khó quên nhất của cô, cô bị anh ôm thật chặt, cảm giác ấm áp được săn sóc trước đây chưa từng có.

cô nhớ anh đã ngằm chịu đựng, nhớ con người nóng bỏng mà phải đè nén khát vọng, còn nhớ rõ anh đã từng nói một câu.

"Xuống xe." Sở Ngự Tây đã xuống xe, mở cửa xe phía sau, ánh mắt tối tăm khó hiểu.

Thương Đồng từ trong hồi ức đau đớn tỉnh lại, cô thấp thỏm ôm Niệm Niệm, không biết có nên nghe lời của anh hay không: "Anh muốn làm gì?"

Sở Ngự Tây nắm cửa xe, nhìn cô bởi vì lo lắng mà mặt trắng bệch, lại nhìn thấy rõ ràng đã hù dọa Niệm Niệm, lòng mày nhíu chặt hơn, giọng cũng càng lạnh xuống: "không muốn hù dọa con của em, thì ngoan ngoãn nghe lời."

Thương Đồng căng thẳng, ôm Niệm Niệm xuống xe, cô đi theo Sở Ngự Tây vào biệt thự, lòng càng thấp thỏm, cho đến khi đi lên lầu, chân cô đã phải bậc thang, suýt nữa ngã xuống, Sở Ngự Tây một tay kéo lấy cô, cô bị hù dọa càng thêm bất an.

"Em cho rằng tôi sẽ làm gì?" Sở Ngự Tây nói lòng tay anh ra, nhìn dáng vẻ phòng vệ của cô giống như con nhím, hừ lạnh một tiếng: "một lát đến thư phòng của tôi."

nói xong, anh đã bước nhanh lên lầu hai, để lại bóng lưng lạnh lẽo.

Thương Đồng ôm Niệm Niệm, một cô gái chỉ vào gian phòng thứ hai bên phải, nhẹ giọng nói: "Vị tiểu thư này, mời bên này..."

"Mẹ, Niệm Niệm thật là sợ." Niệm Niệm ôm cổ Thương Đồng, vào gian phòng, thấy hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, càng ôm chặt hơn.

"Niệm Niệm ngoan, chú Sở là bạn của mẹ, đừng sợ, mẹ nói chuyện với chú ấy xong, là có thể mang Niệm Niệm đi." Thương Đồng hôn Niệm Niệm, đắp kín mền cho cô bé, cẩn thận vỗ cô bé, đáy lòng lại vô cùng sốt ruột, Sở Ngự Tây vẫn ở bên kia chờ cô, bên này cô lại không yên lòng Niệm Niệm bị hoảng sợ, buộc lòng phải dỗ dành cô bé ngủ say trước rồi nói sau.

thật vất vả chờ Niệm Niệm ngủ lại, cô mới thấp thòm đẩy cửa phòng ra, đi đến gian phòng vừa rồi Sở Ngự Tây đi vào, nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng.

"Vào đi." Giọng Sở Ngự Tây trầm thấp vang lên.

Lúc Thương Đồng đi vào, nhìn thấy trong tay anh cầm thứ gì, lại nhanh chóng ném vào trong ngăn kéo, cô không thấy rõ, đứng ở cửa, cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi đã đến."

Sở Ngự Tây ngẩng đầu lên, thuận tay lấy điều thuốc trên bàn, 'ba' một tiếng, có chút lạnh nhạt nhìn về mặt đề phòng của cô nói: "Em cho rằng tôi đối với em tình cảm chưa dứt, chuyện cũ khó quên nên muốn gặp em?"

Lòng Thương Đồng chưa xốt, lại thấp giọng trả lời: "không phải là tốt nhất, vậy anh vì cái gì?"

Sở Ngự Tây đứng dậy, lạnh lùng đi về phía Thương Đồng: "Ngày kia, tôi sẽ phái người đưa em rời khỏi, hai ngày này, sống tốt ở chỗ này cho tôi."

nói xong, anh bước nhanh ra cửa.

"Anh muốn giam lỏng tôi?" Thương Đồng xoay người đuổi theo anh, nhìn anh đi đến cầu thang, rồi lại dừng lại.

Môi Sở Ngự Tây mang theo nụ cười lạnh: "Thương Đồng, em đã làm gì đối với tôi, tôi có thể không nhắc chuyện cũ, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không cho phép em làm tổn thương đến Vân Hề, nếu không..." Chân mày anh lạnh lẽo, lướt về phía gian phòng của Niệm Niệm, giọng lạnh xuống: "Tôi sẽ làm chuyện tuyệt tình hơn."

Đầu Thương Đồng ông ông, cô run giọng nói: "Anh không thể tổn thương Niệm Niệm!"

"không thể?" Sở Ngự Tây cười cười, bàn tay anh nắm lấy tay vịn cầu thang: "Tại sao tôi không thể?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vô tình rời đi

Thương Đồng bị câu hỏi của anh, làm tay chân cô luống cuống, cổ họng cũng căng lên.

"Bởi vì con bé là con gái của Nhiễm Đông Khải?" trên mặt Sở Ngự Tây mang theo nụ cười, trong mắt lại vô cùng sắc bén: "Có phải hay không?"

Cổ Thương Đồng cứng đờ, cô không biết nên gạt đầu hay lắc đầu, nhìn khuôn mặt Sở Ngự Tây vừa quen thuộc lại xa lạ kia, cô bỗng dưng nghĩ đến buổi tối năm năm trước đó, anh chính là dùng vẻ mặt này mang cô áp đảo ở trên giường, trong miệng nhả ra mùi rượu nồng nặc, dùng giọng chất vấn nói với cô: "Đồng Đồng, em đang gạt anh có phải hay không?"

cô nghiêng đầu đi, không dám nhìn vào mắt anh, hiện tại cũng thế.

Sở Ngự Tây hừ lạnh một tiếng, nắm tay cũng từ từ buộc chặt, vốn là có lời muốn nói khi đối mặt với cô, lúc này lại cảm giác châm chọc.

"Anh là vì Vân Hề, đúng không?" Thương Đồng thấp giọng hỏi, cho dù cô ngốc, cũng có thể đoán được, anh nhất định là biết tính toán của Nhiễm Đông Khải, cho nên mới ngăn cản cô cùng Nhiễm Đông Khải diễn ra cái trò kia, không biết tại sao, cô vừa cảm thấy giải thoát, lại có một loại chua xót không nói ra được.

Sở Ngự Tây xoay người, lạnh lùng nói: "Chuyện này không liên quan đến em."

"Nếu Nhiễm Đông Khải thật sự muốn hủy hôn, vì sao anh không đi khuyên nhủ Vân Hề cũng nên buông tay?" Thương Đồng nói những lời từ đáy lòng, cô không hiểu nếu như đối phương không muốn kết hôn, vì sao không chọn lựa buông tay chứ?

Sở Ngự Tây nghe nói như thế, sắc mặt càng thêm u ám, tất cả lửa giận bị anh dồn nén đột nhiên xông lên, anh lấy một tay kéo Thương Đồng qua, mang cô giam cầm ở giữa lan can: "Em cứ ước gì chia rẽ bọn họ như vậy sao?"

"không phải là..." Sau lưng Thương Đồng bị làm đau, lại đột nhiên bị anh vặn hỏi làm cho tay chân luống cuống.

"không phải là?" Sở Ngự Tây nhìn xuống khuôn mặt cảm động lòng người của cô, còn có ngực nhấp nhô không ngừng, trong lòng càng dâng lên khó chịu, giọng anh tức giận nói: "Em trăm phương ngàn kế sinh ra đứa nhỏ kia, không phải là chờ ngày hôm nay? Em cho rằng em có thể được như mong muốn sao? Em đừng mơ tưởng."

Lưng Thương Đồng bị anh ép về phía sau, một nửa thân thể của cô đã treo lơ lửng, tóc dài rơi rớt xuống, dưới cái cổ thon dài của cô, lộ ra mảng lớn da thịt trắng mịn, hơn nữa ngực và hai chân đều bị anh ép chặt, trong lúc vô tình vén lên Sở Ngự Tây đã ngủ say lâu ngày **.

"Anh nói bấy bả gì đó, mau buông tôi ra." Thương Đồng vặn vẹo thân thể, thân mật như vậy không khỏi làm cô nhớ đến năm năm trước, càng thêm bất an.

Con người Sở Ngự Tây dần sâu hơn, hầu kết của anh chuyển động một chút, kề vào lỗ tai cô nói: "Em đoán, nếu tối nay em lên giường của tôi, Nhiệm Đồng Khải còn có thể cần em...đôi giày rách này hay không?"

Thương Đồng ngạc nhiên nhìn Sở Ngự Tây, tại sao anh có thể dùng lời khó nghe như vậy nói với cô? Si nhục như vậy, làm cho cả người cô run rẩy, tay phải hung hăng vùng ra khỏi anh, nhưng còn chưa rơi vào trên mặt anh, đã bị anh mạnh mẽ nắm được.

cô muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt hơn: "Sở Ngự Tây, anh buông tay! Trước kia đã nói cả đời không qua lại với nhau, anh coi bây giờ đang làm cái gì?"

Lúc này hai chân Sở Ngự Tây cách lớp quần áo đã chen vào chân của cô, anh nhìn Thương Đồng tức giận, không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên lấy một tay hất cô ra, lạnh lùng nói: "Cút, tôi thật không muốn đụng vào em, tôi ngại bản..."

nói xong, anh tức giận đi về phía cửa, lúc đi đến cửa, hai vệ sĩ đột nhiên hiện thân, thay anh mở cửa rồi lại đóng lại, lạnh lùng mang Thương Đồng ngăn cản.

Thương Đồng trơ mắt nhìn Sở Ngự Tây rời khỏi không quay đầu lại. Hai chân cô xụi lơ, suýt nữa đứng không vững, nghe được tiếng khởi động xe, cô mới vịn lan can, từng bước đi lên lầu, ngồi ở bên cạnh Niệm Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hành động xảo trá

Niệm Niệm trong lúc ngủ mơ, vẫn mang theo vài phần bất an như cũ, vô thức dựa sát về phía cô, tay nhỏ nhắn nắm vạt áo của cô, cả thân thể đều ghé qua.

Ban đêm như vậy, làm cô nhớ đến đêm mưa năm năm trước, cả người cô ướt đầm, bị anh ôm chặt vào ngực: "Đồng Đồng, tang sự của bác trai anh thay em sắp xếp."

cô nắm lấy vạt áo anh, đã hoàn toàn không còn sức lực, bị anh ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể anh xua đuổi cái lạnh như băng trên người cô, nhưng mà sâu trong nội tâm đau đớn làm thế nào cũng không trở lại bình thường được, khi cô đội mưa chạy đến bệnh viện, thì thấy phòng cấp cứu đẩy cha ra, ông mang bọc dưỡng khí, lúc nhìn thấy cô, trong ánh mắt dâng lên nỗi buồn mãnh liệt, nắm lấy tay cô, khó khăn nói ra mấy câu, giây phút ông cận kề cái chết, việc duy nhất không bỏ được vẫn là cô mộ đó.

Nghe được tin cấp cứu thất bại, lòng cô trong nháy mắt lạnh buốt, bên ngoài trời mưa to, cô chạy đến nhà xác, lại bị nhân viên làm việc ngăn lại, cô đứng trong mưa to, mặc cho mưa phẩy vào thân thể mình, nhưng không cách nào giảm bớt đau đớn của cô.

cô không biết tại sao Sở Ngự Tây đột nhiên xuất hiện, một khắc anh ôm lấy cô kia, tất cả ý chí của cô đều tan rã, cho dù qua năm năm, nhớ đến đêm đó anh dịu dàng che chở, trong lòng cô cũng sẽ đau xót muốn rơi nước mắt.

cô giữ lại cá nhỏ tự đan cho anh, cô đặt con tên là Niệm Niệm, mỗi lần cô nhìn thấy anh, trái tim đều không tự chủ được ầm ầm nhảy loạn.

Nhưng mà, chuyện kia phải làm thế nào đây? Thương Đồng nằm xuống, mang Niệm Niệm kéo vào ngực, một chỗ hở trong ngực vì thế mà được cô bé lấp đầy, đây là quà tặng trời cao ban cho cô, cô bằng lòng dùng tất cả để đổi lấy vui vẻ và khỏe mạnh cho con.

Nghĩ đến đây, lòng cô cũng từ từ bình tĩnh lại, thậm chí có cảm giác may mắn, bị anh nhốt ở chỗ này, không cần cùng Nhiệm Đồng Khải đi diễn một vở kịch không giải thích được kia, cô giống như là một con ốc sên, lẩn trốn bên trong vỏ cứng.

-----Vũ Quy Lai-----

Khách sạn, Nhiệm Đông Khải vừa muốn đưa ly rượu đỏ đến miệng, người phụ nữ bên cạnh mang một túi hồ sơ phong kín ném đến trước mặt anh: "Cái này cho anh."

Nhiệm Đông Khải để ly rượu xuống, xé cái miệng phong kín của túi hồ sơ ra, thấy bên trong là báo cáo kiểm tra đo lường, ánh mắt dừng ở hàng cuối cùng, con người anh hơi tối lại, quan hệ cha con cao đến 99.999994%, đứa bé quả nhiên là của Sở Ngự Tây.

"Khải, thế nào?" Mặt mày người phụ nữ lay động theo chiều gió, lúc lướt qua tờ báo cáo kia, Nhiệm Đông Khải đã mang báo cáo xếp lại, đặt vào bên trong túi công văn, nâng ly rượu lên lần nữa, con người hơi mơ hồ.

"Khải!" Người phụ nữ cướp lấy ly rượu trong tay anh, sau khi thành công thu hút sự chú ý của anh, mới mang chất lỏng trong ly rượu chậm rãi đổ vào lòng ngực mình.

Mày Nhiệm Đông Khải hơi nhíu lại, nhẹ giọng nói: "Em thật phí của trời."

Người phụ nữ yêu kiều cười một tiếng, nắm lấy tay anh chắm vào rượu đỏ ở ngực cô ta rồi đưa vào trong miệng cô ta, từ từ ngậm mút ngón tay thon dài của anh, đôi mắt quyến rũ như tơ: "Khải, rượu đỏ có thể uống như vậy."

Con người Nhiệm Đông Khải hơi tối lại, trên môi mang theo nụ cười nhạt, một tay khác giơ lên một chuỗi chìa khoá: "Khả Hân, đây là của em."

Lận Khả Hân liếc mắt một cái, nhưng không nhận lấy, nhân thể cô nằm sấp ở trên người Nhiệm Đông Khải, mùi rượu từ mũi phun ra, cô hôn lên cổ anh: "Muốn cảm ơn em, thì bỏ ra chút thành ý đi."

★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tâm tư phức tạp

"Em đúng là lòng tham không đáy..." Nhiệm Đông Khải khẽ mỉm cười, bàn tay dừng ở eo cô, đột nhiên kéo về phía mình, biến bị động thành chủ động, mang cô đè ở trên giường lớn màu đen, chiếc váy dài màu đỏ của người phụ nữ xốc xếch lỏng lẻo, rượu đỏ ở ngực toả ra mùi thơm, đùi trắng như tuyết quần lấy eo của anh, Nhiệm Đông Khải đưa ra một tay, gỡ bỏ dây nịt ở eo mình, lại dùng phải bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của người phụ nữ, cô đang ra sức thay anh cởi bỏ, anh cười nhạt một tiếng, mặc cho cô chủ động, mà mình thì lột dây đai ở vai cô ra, hôn mút làn da mượt mà bị rượu thấm nhuộm kia.

"Khải..." Người phụ nữ rút ra dây nịt bằng da anh đang mang, vứt qua một bên, ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt đỏ bừng, tay dọc theo đường nét của anh từ từ trượt xuống, từ từ cúi đầu.

Bàn tay Nhiệm Đông Khải xuyên qua tóc cô, mát híp lại, giống như con báo hung ác, đang lúc vô cùng hưởng thụ, điện thoại ở một bên lại không thức thời vang lên.

Tay trái của Nhiệm Đông Khải áp chế đầu của Lận Khả Hân, tay phải mò kiếm điện thoại, điềm nhiên bất máy như không có gì xảy ra.

"Nhiệm tổng, Thương tiểu thư đã bị Sở tổng đón đi, cần tìm về hay không?"

Là Chu Hi.

"không cần." Nhiệm Đông Khải vừa muốn ngắt điện thoại, lại nói thêm một câu: "Trước tiên tìm người đi theo."

Đề điện thoại xuống, trong lòng anh không khỏi dâng lên một trận buồn bực, có chút không kiên nhẫn mang người phụ nữ kéo lên, bắt đầu trở nên điên dại, trên giường hẹp, âm thanh mềm mại truyền đến, từng trận hết sức điên cuồng, anh bỗng dừng nghĩ đến ánh mắt của Thương Đồng, giống như nước mắt mùa thu mang theo vài phần lạnh lẽo, mấy phần kiên cường còn có mấy phần trong vắt làm cho người ta không đành lòng khi nhìn vào.

Lật người xuống, anh lấy cái chăn ra, không vội vàng đi vào phòng tắm, mà nằm lên gối rút ra một điều thuốc, đốt, hút sâu.

"Có tâm sự?" Lận Khả Hân tựa vào bờ vai rộng rãi của anh, giống như một con mèo yên tĩnh khôn ngoan, khuôn mặt cô đỏ ửng say lòng người, tóc dài kiểu gọn sóng gần như che toàn bộ sau lưng, lại lộ ra đường cong duyên dáng của chiếc mông.

Nhiệm Đông Khải nhả ra một hơi khói, anh có thể đoán được sau khi Sở Ngự Tây thấy được phân báo cáo DNA bị đổi kia, sẽ phản ứng như thế nào,

cũng có thể đoán được khi Thương Đồng gặp mặt Sở Ngự Tây sẽ bị chất vấn ra sao, hoặc giả còn có thể cùng Sở Ngự Tây phát sinh những chuyện không nên phát sinh, nhưng mà theo trực giác của chính mình, Thương Đồng tuyệt đối sẽ không nói ra thân thể của đứa bé...(Dù đúng dù sai, dù lý do gì, đọc đoạn này mà muốn giết người...)

Đẩy ra bàn tay của người phụ nữ đặt ở trên ngực mình, Nhiệm Đồng Khải đi vào phòng tắm.

Chuông điện thoại lần nữa vang lên, Lận Khả Hân ở trên giường liếc mắt nhìn: "Sở Văn Hề?"

cô lộ ra một chút lạnh lùng cười giễu, ** thân thể đi đến phòng tắm, mở cửa, Nhiệm Đồng Khải ngẩng mặt, mặc cho nước chảy xuống bắn tung toé, phẩy vào trên thân thể to lớn cường tráng của anh.

"cô vợ nhỏ chưa cưới của anh?" Lận Khả Hân đưa điện thoại đến, nghiêng người dựa vào trước kính trang điểm.

Nhiệm Đồng Khải tắt vòi sen, mặc áo choàng tắm vào, nhận lấy điện thoại, điện đến là hình ảnh khuôn mặt tinh khiết không rồi của Sở Văn Hề, anh chau mày ngồi xuống, mặc cho Lận Khả Hân lâu tóc dùm anh, điện thoại có chấp vang lên lần thứ hai, lúc này anh mới bắt máy.

"Là em." Giọng Sở Văn Hề mang theo vài phần kiềm nén, lại trong veo đáng thương như cũ: "Đồng Khải, em biết anh đã trở lại, chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút có được không?"

Nhiệm Đồng Khải im lặng một chút, ánh đèn nghiêng nghiêng trên kính trang điểm chiếu vào trên người anh, nước theo trước ngực anh chậm rãi chảy xuống, lẫn vào bên trong áo choàng tắm, anh nhàn nhạt mở miệng nói: "Trước đó anh đã nói xong rất rõ ràng."

"Đồng Khải..." Sở Văn Hề mở miệng, rất sợ anh cúp điện thoại: "Em muốn nghe anh nói ngay trước mặt, nếu...nếu anh thật sự có lý do bất đắc dĩ, em chưa hẳn không thể tiếp nhận, chỉ là..."

âm thanh nức nở rõ ràng từ bên kia truyền đến, lông mày Nhiệm Đồng Khải càng nhíu chặt hơn, Lận Khả Hân bên cạnh mỉm cười mở miệng nói: "Khải, tóc lau được rồi, muốn sấy hay không?"

Sắc mặt Nhiệm Đồng Khải lạnh lẽo, trừng mắt nhìn Lận Khả Hân, mở miệng nói: "Chỗ cũ, em chờ anh."

nói xong, anh ngắt điện thoại, ra khỏi phòng tắm, bắt đầu mặc quần áo.

"Tức giận?" Lận Khả Hân quần khăn tắm đuổi theo, trong mắt cũng có mấy phần lả chã: "Nếu anh muốn huỷ hôn ước, còn không nghĩ công khai quan hệ của chúng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Lòng có nỗi khổ riêng

Tay Nhiệm Đồng Khải đang mang dây nịt hơi dừng lại, lập tức khôi phục bình thường, anh nhìn về phía Lận Khả Hân, nhẹ giọng nói: "Khả Hân, tôi không có nói em phải chờ đợi, nếu..."

"không bao giờ quên!" Lận Khả Hân vội vàng lắc đầu một cái, lười biếng đuổi lưng nói: "Được rồi, bạn thì nhanh đi đi, anh làm em mệt quá, em muốn ngủ một chút."

cô nói xong, như không có chuyện gì xảy ra trở lại giường lớn.

Nhiệm Đồng Khải vừa cầm túi công văn, đẩy cửa rời đi, để lại bầu không khí lả lướt cả căn phòng.

-----Vũ Quy Lai-----

Nhà hàng Tây "Longago", trong tay Sở Văn Hề cầm ly cà phê, ngón tay nhỏ nhắn hơi run rẩy, tóc cô dài đến vai, cúi thấp đầu, ngăn người chăm chú nhìn vào đóa hoa hồng trên bàn.

Nhiệm Đồng Khải lên lầu hai, nhìn thấy chính là một bên mặt của cô, ánh đèn màu da cam nổi bật, bóng dáng của cô cũng được phủ một lớp ánh sáng ấm áp.

thật rất giống. Anh đứng ở cầu thang, bỗng dưng nhớ đến, đó là nguyên nhân tại sao lần đầu tiên anh nhìn thấy Thương Đồng đã cảm thấy quen mắt, thì ra hai người các cô nhìn nghiêng thật sự rất giống nhau.

"Đồng Khải..." Sở Văn Hề nghiêng đầu, thấy anh đến, để ly cà phê xuống, đứng dậy, khuôn mặt cô ửng đỏ, đôi mắt cô giống như đáy nước trong veo, dịu dàng nhìn anh.

Nhiệm Đông Khai gật đầu một cái, chậm rãi đi về phía cô, ngồi xuống đối diện với cô, có một loại khó chịu không nói ra được.

"Anh muốn uống chút gì không?" Đôi mắt Sở Văn Hề trong suốt tựa như có nước mắt, cô bất an nghiêng đầu sang chỗ khác, muốn gọi phục vụ.

"không cần." Nhiệm Đông Khai tỉ mỉ nhìn chăm chăm Sở Văn Hề, đường nét nhìn qua rất giống nhau, chỉ là vẻ mặt chềch lệch quá nhiều, anh chau mày lại, nén xuống nghi ngờ dâng lên trong lòng, mở miệng nói: "Văn Hề, trong điện thoại anh đã nói qua."

"Em biết, nhưng mà em muốn anh nói rõ ràng ngay trước mặt em." Sở Văn Hề cảm lý cả phê, run giọng nói.

Con người lạnh lùng của Nhiệm Đông Khai híp lại, bất ngờ từ cửa sổ phản chiếu một bóng người đi lên cầu thang, anh hơi nhếch môi, từ tốn nói rõ ràng: "Bởi vì anh không thể không gánh vác trách nhiệm."

Bước chân của Sở Ngự Tây đột nhiên dừng lại ở cầu thang, tay anh nắm lấy can lan đã nổi lên gân xanh, trách nhiệm trong miệng của Nhiệm Đông Khai, là người phụ nữ kia và đứa bé! Nghĩ về phân báo cáo kiểm tra đo lường DNA kia, tim anh có chút đau đớn, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Sắc mặt của Sở Văn Hề ngồi đối diện với Nhiệm Đông Khai càng trắng bệch hơn, tay bé nhỏ của cô nắm chặt, run giọng nói: "Đông Khai, là trách nhiệm gì, em không thể chia sẻ cùng anh sao?"

Nhiệm Đông Khai chau mày, anh chậm rãi dựa vào ghế, con người u ám.

Lúc này Sở Ngự Tây đã đến trước mặt họ, anh lạnh lùng kéo Sở Văn Hề ra, tự mình ngồi xuống.

Sở Văn Hề thấy anh đến, bối rối cúi đầu, tóc dài che lại khuôn mặt, run rẩy gọi: "Anh, sao...anh lại đến đây?"

Sở Ngự Tây lạnh lùng đối diện với Nhiệm Đông Khai, trên người tỏa ra hơi thở lạnh như băng, anh nói với Sở Văn Hề: "Lên xe chờ anh."

"Anh..." trên khuôn mặt Sở Văn Hề đã thấm ướt nước mắt, cô bất lực nhìn chăm chăm Sở Ngự Tây: "Anh, em muốn nói chuyện cùng anh ấy một chút..."

Sở Ngự Tây tức giận quay sang người bên cạnh: "Mang nó lên xe!"

"Anh..." Giọng Sở Văn Hề nghẹn ngào, cô bị kéo mang đi, ánh mắt còn nhìn chăm chăm Nhiệm Đông Khai, bên trong có đau lòng cũng có không bỏ được.

Nhiệm Đông Khai nhìn Sở Văn Hề bị lôi đi, anh chuyển sang Sở Ngự Tây ngồi ở đối diện, hừ lạnh một tiếng, đột một điều thuốc nói: "nói đi, anh muốn thể nào? Tôi biết anh đối với Đồng Đồng vẫn chưa dứt tình cảm, anh muốn chia rẽ chúng tôi để tác thành cho anh em các người, anh nên chết tâm đi."

♥♥♥♥♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Không ngại hèn hạ

Sắc mặt Sở Ngự Tây càng trở nên khó coi, anh lạnh lùng nói: "Tôi nói rồi, tôi đã sử dụng qua cái giày rách đó, anh bằng lòng nhặt lại thì tùy anh."

"Đồng Đồng trong sạch." Nhiệm Đông Khai nhàn nhạt mở miệng, sau khi nhìn thấy ý nghĩ đau đớn của Sở Ngự Tây, anh mỉm cười nói: "Nếu không phải cô ấy đột nhiên biến mất năm năm, tôi cũng sẽ không tìm lâu như vậy, ai ngờ cô ấy còn yêu tôi như thế, còn vì tôi mà sinh ra một đứa bé đáng yêu."

Nắm tay Sở Ngự Tây chậm rãi siết chặt, hiện tại chỉ muốn trở về biệt thự, mang người phụ nữ kia bóp chết.

"Tôi đã lường trước nếu như anh kiêu ngạo, nhất định sẽ không đụng vào người phụ nữ tôi đã đụng qua, cho nên không biết khi nào, anh mới có thể mang Đồng Đồng và Niệm Niệm trả lại?" Nhiệm Đông Khai dù bận nhưng vẫn ung dung hút thuốc, tao nhã bắn ra tro thuốc lá, dường như đối với hành động của Sở Ngự Tây rõ như lòng bàn tay.

Sở Ngự Tây kiềm nén muốn xông lên cho Nhiệm Đông Khai một quyền **, anh lạnh lùng nói: "Muốn mẹ con họ bình an, phải biết nên làm như thế nào!"

Nhiệm Đông Khai cười, anh dập điều thuốc, hai tay bắt chéo, dựa lưng vào ghế: "Ý của anh là, muốn bắt mẹ con Đồng Đồng uy hiếp tôi, làm cho tôi tiếp tục lừa dối em gái bảo bối của anh? Anh không cảm thấy thế này có chút ích kỷ, hơn nữa còn quá hèn hạ sao?"

Sở Ngự Tây hừ lạnh một tiếng nói: "Đợi qua ngày mai, ngày kia tôi sẽ tự thả người, nếu như không, tôi không ngại làm tiểu nhân hèn hạ, thậm chí..." Con

người Sở Ngự Tây lạnh xuống: "Anh có thể thử nhìn một chút xem, tôi có dám làm cho hai người họ vĩnh viễn biến mất trước mặt anh hay không."

Nụ cười trên khuôn mặt Nhiễm Đông Khai cứng lại, đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào nhau, dường như đang suy nghĩ về lời nói của Sở Ngự Tây, chỉ có anh mới biết, cái uy hiếp này không đáng tin cậy bao nhiêu, nhưng hiện tại phải thu lưới sao? Thời cơ còn chưa đến, hơn nữa anh cũng tin chắc, Sở Ngự Tây sẽ không làm hại đến mẹ con các cô, cùng lắm là giấu ở nơi nào đó, nếu như lúc này anh không tỏ ra yếu thế, sẽ làm Sở Ngự Tây hoài nghi.

"Được." Nhiễm Đông Khai đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Sở Ngự Tây nói: "Chuyện này tôi quả thật đuối lý, ngày mai tôi sẽ đến chúc mừng sinh nhật của bác trai, tạm thời sẽ không công khai hủy bỏ hôn ước."

Mãi đến khi Nhiễm Đông Khai đi thật lâu, Sở Ngự Tây còn ngồi ở chỗ đó, lúc này tiếng đàn đột nhiên vang lên bài, Sở Ngự Tây ngẩng đầu lên, thấy quản lý đứng bên cạnh Piano, đang nhìn chăm chăm vào cô gái đánh đàn.

Anh đứng lên, đi đến bên cạnh Piano, lạnh lùng nói: "Là ai cho đàn?"

Quản lý bị hù dọa vội vàng nói: "Sở tổng, là tôi, trước kia mỗi lần ngài đến..."

Trước kia mỗi lần đến? Ngay cả bọn họ cũng nhớ, anh buồn cười cỡ nào, anh vì cô mà mua quán cà phê này, chỉ mong có thể nghe cô đàn tiếp bài hát kia, bây giờ nhìn lại, thật là ngu xuẩn! (Tại sao khúc đầu là nhà hàng Tây, bây giờ thành quán cà phê...?????)

"Đừng đàn nữa!" Sau khi Sở Ngự Tây tức giận vút lại một câu, thì đi xuống lầu.

trên xe, nước mắt trên mặt Sở Vân Hề vẫn chưa khô, nhìn thấy anh lên xe, khuôn mặt trách bực của cô hiện ra mấy phần thê lương, tiếp tục cúi đầu.

"Sở Vân Hề, đừng không có tiền đồ như vậy, mau lau khô nước mắt cho anh!" Sở Ngự Tây kéo cô qua, lấy tay tùy tiện lau nước mắt trên mặt cô, nhưng trên tay lại lộp bộp nhận thêm vài giọt nước mắt.

"Anh, em biết từ nhỏ đến lớn anh đều không thích em, anh cũng không hy vọng em ở cùng một chỗ với Nhiễm Đông Khai, nhưng đây là chuyện của hai chúng em, anh có thể đừng can thiệp được không?" Sở Vân Hề ngẩng đầu lên, trong mắt đầy nước mắt.

Sở Ngự Tây tức đến xanh mặt, anh gỡ bỏ nút ở cổ áo, gầm nhẹ nói: "Em xuống xe cho tôi!"

Sở Vân Hề bị đáng về tức giận của anh hù dọa, cô lui về cửa xe, thấp giọng nói: "Anh, thật xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trúng độc của cô

Trong quán rượu, Mạch Tử Long khoác tay lên vai Sở Ngự Tây, nâng lên một ly rượu cười nói: "Sao Sở đại thiếu gia lại có thời rảnh rỗi đến tìm em đây?"

Sở Ngự Tây nhú mày, chán ghét nhìn móng vuốt sói lang đang khoác lên vai mình, lạnh lùng nói: "Lấy ra."

"Nóng tính thật đấy!" Mạch Tử Long cười rồi uống cạn ly rượu, kéo người đàn bà rót rượu xinh đẹp bên cạnh qua, mang một xấp tiền nhét vào cổ áo cô ta, vỗ vỗ hông cô: "Mau tiếp đãi thật tốt cho vị đại gia bên này."

Người đàn bà vui mừng hơn hờ nâng ly rượu, thân thể mềm mại giống như con rắn run rẩy dựa vào phía sau lưng của anh, mang ly rượu đến bên môi Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, đối diện với người đàn bà xinh đẹp diêm dúa, anh có chút hốt hoảng, từ lúc nào anh lại sinh ra chán ghét khi thấy đàn bà như vậy? Dao động trước mắt đều là hình ảnh của Thương Đồng, bất luận cô cười cũng đẹp, khóc cũng đẹp, thậm chí không có biểu hiện gì, nhưng khi anh nhìn, cũng sẽ làm cho anh muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực giằng vẹo một phen.

Anh quả thật đã trúng độc! Chính anh nên tự mình tỉnh lại, tại sao hiện tại anh lại biến thành bộ dạng này!

Người đàn bà đó thấy anh từ đầu đến cuối đều nhìn mình chăm chăm, lại không chịu uống cạn rượu trong ly, thấp thòm tựa vào trên người anh.

Sở Ngự Tây đột nhiên xoay người, lấy một tay đẩy người đàn bà đó ra, ly rượu rơi xuống đất, chất lỏng văng đầy đất.

"Cút..." Anh bỗng dưng nhớ đến sáng sớm ngày hôm đó, ở trên giường nhìn thấy người đàn bà xa lạ, nhất thời khó chịu giống như nuốt một con ruồi, cô lại có thể dùng phương pháp bi ôi đó để hãm hại anh! Đàn bà thật đáng hận!

"Anh điên rồi sao?" Mạch Tử Long phát tay với người đàn bà trên đất một cái, những người đàn bà trên ghế cũng lui ra ngoài, anh ta mang ly rượu nên một tiếng 'ba' ở trước mặt Sở Ngự Tây: "Anh lại mê nữ sắc?"

Sở Ngự Tây không để ý đến anh ta, uống một hớp rượu, chất lỏng chua cay của rượu theo cổ họng anh chảy vào dạ dày, cả người cũng vui ở chỗ tối, mặt mày vẫn sắc bén rõ ràng như cũ.

Mạch Tử Long lơ đãng lắc đầu, lần nào cũng như vậy, gọi anh ta ra ngoài sau đó ném anh ta ở một bên, anh ta uống vài hớp, mới yếu ớt mở miệng nói: "Ngày mai là tiệc mừng thọ sáu mươi của ông già nhà anh?"

Sở Ngự Tây chau mày lại, lạnh lùng nói: "Tại sao lại nhắc đến ông ấy?"

"không phải là vì ông ấy?" Mạch Tử Long cười một tiếng: "Là vì phụ nữ? Anh nghĩ thông rồi?"

Đôi mắt Sở Ngự Tây lạnh nhạt lướt qua, vừa muốn nâng ly rượu lên, thì điện thoại cũng vang lên, anh lấy ra nhìn một chút, là gọi đến từ biệt thự đó, anh chau mày, chân chừ nửa ngày.

"Là phụ nữ sao? Em thay anh bắt..." Mạch Tử Long đoạt lấy điện thoại, mở loa ngoài, bên kia truyền đến âm thanh dồn dập: "Tiên sinh, Thương tiểu thư muốn ngài nghe điện thoại..."

Mặt Sở Ngự Tây liền biến sắc, đưa tay giật lấy điện thoại, nghe thấy giọng Thương Đồng bên kia gấp rút nói: "Sở Ngự Tây, anh mau để chúng tôi ra ngoài, Niệm Niệm con bé..."

không đợi nói xong, Sở Ngự Tây đã ngắt điện ngoại, 'ba' một tiếng mang điện thoại ném trên sàn, cô muốn rời đi như vậy sao? cô không muốn ở lại căn nhà đó? Anh đúng là thằng ngốc nhất trên đời!

"Ngự Tây, anh không sao chứ? " Mạch Tử Long nhặt điện thoại di động trên đất lên trả lại cho anh, thấy Sở Ngự Tây cúi đầu uống rượu giải sầu, vẻ mặt cũng cứng lại.

Sở Ngự Tây để ly rượu xuống, con người lạnh lùng ngẩng lên nhìn về phía Mạch Tử Long, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Tôi chính là thằng ngốc!"

"Ngự Tây, đã xảy ra chuyện gì?"

Con người màu đen của Sở Ngự Tây đông lại, anh từ tốn vỗ vào vai Mạch Tử Long, kiềm nén xuống một chút xung động, anh hiện tại không thể rối loạn, anh nhất định phải lấy được dự án khai phá mảnh đất kia, mới có thể thật sự đá kích người phụ nữ đáng ghét đó!

"Gần đây giúp tôi để ý một chút chuyện, nếu như bên kia Nhiệm Đông Khai muốn vay vốn, nói cho tôi biết trước một tiếng."

Mạch Tử Long gật đầu: "Lát nữa em sẽ nói với chủ tịch ngân hàng kia một tiếng, anh yên tâm đi."

Sở Ngự Tây khẽ mỉm cười, còn chưa mở miệng, điện thoại lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tâm tư khác nhau

"Ông Trạch, đón Mạc tiểu thư chưa?"

Sau khi nghe bên kia trả lời, Sở Ngự Tây nhàn nhạt đáp: "Tốt, đưa Mạc tiểu thư đến khách sạn Sở Thiên, tôi sẽ đến ngay."

"đi đâu?" Mạch Tử Long đuổi theo hai bước, Sở Ngự Tây quay đầu lại: "Thay tôi gửi lời hỏi thăm cậu, nếu tối mai ông ấy chưa đi, mấy ngày nữa tôi sẽ đến gặp ông ấy."

Mạch Tử Long thờ dãi, dựa vào cửa, 'ba' một tiếng đốt điếu thuốc nói: "Cha tôi đối với cậu cũng giống như tôi, cậu cũng đừng quên đến đây."

Sở Ngự Tây gật đầu, bóng lưng biến mất vào trong đám người.

----- Vũ Quy Lai -----

Khách sạn Sở Thiên, phòng ăn ở lầu hai, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được thành phố rực rỡ, Mạc Thanh Uyển ngồi dựa vào cửa sổ, cô đã thay quần áo, khuôn mặt hết sức dịu dàng và tao nhã.

"Thanh Uyển, mệt không?" trên tay Sở Ngự Tây vắt âu phục, mặc một chiếc áo sơ mi đen đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống đối diện với cô.

Mạc Thanh Uyển cười nhạt: "không mệt lắm, ngày mai là mừng thọ sáu mươi của bác trai, lẽ ra cha muốn đích thân đến, dù sao bọn họ cũng là bạn học cũ hơn hai mươi năm chưa gặp mặt, nhưng mà không may gặp phải chút việc đột xuất, ông ấy không đến được, đành phải để em đến, sẽ không quá thất lễ chứ?"

"Thế nào?" Sở Ngự Tây gọi phục vụ đến, chăm chú chọn mấy món ăn, rồi mở ra một chai rượu đỏ: "Rượu và thức ăn, chuẩn bị cho em."

Mạc Thanh Uyển uống một hớp rượu đỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ, môi ngọt ngào mỉm cười: "Cũng mấy năm rồi em không đến Bắc Kinh, thay đổi nhiều quá."

Sở Ngự Tây từ đầu đến cuối đều ôn hoà nho nhã, tiếp lời cô: "Lát nữa cùng tôi đi dạo."

"thật tốt quá." Mạc Thanh Uyển rất vui mừng, nói thêm một câu: "Có làm phiền anh hay không?"

Sở Ngự Tây lắc đầu, để ly rượu xuống: "Thanh Uyển, em quá khách sáo rồi, tôi cũng có chuyện muốn nhờ."

"Anh nói thử xem." Tay Mạc Thanh Uyển hơi siết chặt, khóe mắt vẫn vui vẻ như cũ.

"Tôi mai tôi không có bạn gái, không biết em có thể đi cùng tôi đến bữa tiệc hay không?"

Mạc Thanh Uyển thờ phào một tiếng: "Hóa ra là việc này, đương nhiên được."

Sở Ngự Tây mang phản ứng của cô thu vào trong đáy mắt, cúi đầu uống rượu, mi tâm hơi cau lại, ngẩng đầu lên cười nói: "Vậy em cho là chuyện gì?"

Mạc Thanh Uyển cười: "Em nghĩ anh muốn nói về chuyện của mảnh đất ở Bắc Giao."

Cánh tay của Sở Ngự Tây ung dung giơ lên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Chuyện cạnh tranh, dựa vào bản lĩnh của mình thôi."

Mạc Thanh Uyển còn muốn nói gì đó, thì nhìn thấy Uông Trạch đi về phía này, ở bên tai Sở Ngự Tây nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Sở Ngự Tây liền u ám, lập tức đứng lên, áy náy mở miệng nói với Mạc Thanh Uyển: "Thanh Uyển, thật xin lỗi, bây giờ tôi có việc gấp phải ra ngoài, ngày mai tôi sẽ đến đón em đi dự tiệc."

Mạc Thanh Uyển đứng dậy, độ lượng gạt đầu: "Ngự Tây, anh bận thì đi nhanh đi."

Sở Ngự Tây cầm chìa khóa xe lên, vội vã đi xuống lầu.

Còn lại Mạc Thanh Uyển nhìn theo bóng lưng biến mất của Sở Ngự Tây, con người tối xuống mấy phần, đúng lúc điện thoại cô vang lên, bên kia truyền đến một giọng trầm ôn: "Mạc tiểu thư, tôi là Chu Hi, thư ký của Nhiệm tổng. Nhiệm tổng của chúng tôi có món đồ muốn đưa cho cô, bây giờ có tiện xuống dưới một chuyến không?"

Mạc Thanh Uyển nhàn nhạt lên tiếng: "Nhiệm tổng quá khách sáo, tôi còn chưa chắc chắn."

"Mạc tiểu thư, cô nhất định sẽ rất có hứng thú với món đồ này, tôi sẽ chờ dưới lầu đến khi cô xuống mới thôi."

Bên trong xe, Mạc Thanh Uyển xé túi hồ sơ ra, sau khi thấy xấp tài liệu bên trong, lộ vẻ giận dữ: "Chu Hi, Nhiệm tổng đây là có ý gì?"

Chu Hi chỉ cười nhạt: "Mạc tiểu thư, cuối tuần sẽ cạnh tranh."

Mạc Thanh Uyển trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chúng tôi căn bản không biết được kết quả cạnh tranh."

Chu Hi cười nói: "Nếu những tài liệu này bị đưa lên trên, đoán chừng cha cô phải ở trong tù cả đời. Còn thời gian một tuần, tôi nghĩ các người sẽ tìm được cách, đúng không?"

Mạc Thanh Uyển cầm chặt những tài liệu kia, sắc mặt cũng biến đổi không còn một chút máu, cô nắm cửa xe, run giọng nói: "Anh...các người chờ tin đi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 57: Trong lòng đại loạn

Bên ngoài biệt thự, Sở Ngự Tây không đợi vệ sĩ ra nghênh đón, nhanh chóng đi thẳng vào biệt thự, chỉ thấy Thương Đồng ôm Niệm Niệm, chân trần đứng ở cửa phòng, muốn xông ra.

"Tránh ra..." Sở Ngự Tây đi nhanh về phía trước, lạnh lùng nói: "Em rốt cuộc muốn thế nào?"

Nghe được cô không quan tâm đến sống chết, thậm chí dùng cái chết để ép buộc vệ sĩ ra ngoài báo tin, ngay cả khi anh có ý định muốn lấy lệ với Mạc Thanh Uyển cũng bị phá hủy, vội vàng trở về, thấy dáng vẻ của cô, liền cảm thấy khó chịu.

"Ngự Tây, anh trở lại..." Thương Đồng nhìn anh, nước mắt rơi xuống: "Niệm Niệm bị bệnh, xin anh đưa con bé đi bệnh viện."

Vệ sĩ lui qua, cô chạy đến trước mặt anh, ôm đứa bé mềm mại giống như mì vắt, gấp đến mức kéo lấy ống tay áo của anh, trong mắt đều là khát vọng và cầu xin.

Sở Ngự Tây cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực cô, trên trán đều là mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ ửng, đầu nhỏ tựa vào trong ngực Thương Đồng, hô hấp có chút dồn dập.

Ánh mắt Sở Ngự Tây từ trên người Niệm Niệm chuyển qua mặt Thương Đồng, đối diện với ánh mắt đã từng quen thuộc của cô, anh quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói: "Lên xe."

Lòng cô nhất thời giống như đan xen nhiều mùi vị, cô lặng lẽ đi theo Sở Ngự Tây lên xe.

Trong bệnh viện, mùi thuốc khử trùng làm cho Sở Ngự Tây nhũn mảy, mở một phòng bệnh ra, anh ngồi vào ghế xô-pha cạnh cửa sổ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào Thương Đồng và Niệm Niệm trên giường.

một nữ bác sĩ đẩy cửa đi vào, thấy Sở Ngự Tây mỉm cười nói: "Sở tổng, chỗ nào không thoải mái?"

Sở Ngự Tây chỉ về phía giường bệnh, lạnh lùng nói: "Bác sĩ Lận, vất vả cho cô."

Lận Khả Hân quay đầu lại, thấy Thương Đồng, hơi sững sờ một chút, có phần quen mắt, cũng không nhớ gặp qua ở đâu, cô ngồi xuống giường bệnh, lấy ống nghe bệnh và nhiệt kế ra, vừa khám cho Niệm Niệm vừa hỏi: "Phát sốt 38 độ 9, đã làm xét nghiệm máu chưa?"

Thương Đồng lắc đầu.

Lận Khả Hân lấy khẩu trang và ống nghe bệnh xuống, mỉm cười giải thích: "Trẻ em phát sốt có rất nhiều nguyên nhân, làm xét nghiệm máu, có thể biết là do vi khuẩn nào gây nên, ngoài ra có thể kiểm tra tuyến dịch lim-pha một chút, tế bào bạch cầu trung tính có gì khác thường hay không." (tuyến dịch lim-pha = bạch huyết)

Tay Thương Đồng xoắn vào nhau, lo lắng nhìn về phía Sở Ngự Tây, cô vừa đến bệnh viện đã hoảng sợ, năm năm trước hầu như ngày nào cũng chạy đến bệnh viện, đặc biệt sợ mùi thuốc khử trùng, Niệm Niệm trước nay đều rất tốt, rất ít khi ngã bệnh, lần này có phải vì quá lao lực hay không, cô cảm thấy trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Lận Khả Hân nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của cô, khẽ mỉm cười, trực tiếp chuyển sang Sở Ngự Tây: "Sở tổng, ý ngài thế nào?"

Trong lòng Sở Ngự Tây rầu rĩ: "Xét nghiệm đi."

Sau một lúc lâu, y tá đến lấy máu để thử máu, Thương Đồng nhìn thấy kim tiêm kia, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch, Niệm Niệm bị phát sốt đến mơ màng, cũng không có phản ứng gì, lúc kim tiêm đâm vào mạch máu Niệm Niệm, cô nắm ra giường thật chặt, hô hấp cũng ngừng lại, cho đến khi y tá rút kim ra, cô mới thở ra một tiếng.

"Được rồi." Giọng Sở Ngự Tây bình tĩnh lạnh lùng, không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô, trong phút chốc, giống như năm năm trước, sắc mặt cô nhợt nhạt ngồi bên giường chăm sóc cha cô bị xuất huyết não, mà anh, thì đứng ở ngoài cửa sổ nhìn cô.

Thương Đồng quay đầu lại nhìn Sở Ngự Tây, nhất thời không biết nói gì, tiếng Niệm Niệm ư a làm cô nhanh chóng nghiêng đầu lại, áp chế tim rối loạn đập thành thịch, cô cúi thấp đầu xuống, kề sát vào Niệm Niệm: "Niệm Niệm, mẹ ở đây."

Niệm Niệm bắt an vặn vẹo nửa người dưới, mắt hơi mở ra, cô bé ôm lấy cánh tay Thương Đồng, giọng nhẹ nhàng: "Mẹ, sợ..."

*****

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Kết quả xét nghiệm máu

Thương Đồng yêu thương mang cô bé ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé, dịu dàng nói: "Niệm Niệm ngoan, Niệm Niệm đừng sợ, lát nữa bác sĩ sẽ làm cho Niệm Niệm khỏe lại."

Niệm Niệm lẩm bẩm nói: "Mẹ, hát bài kia cho Niệm Niệm đi, Niệm muốn nghe..."

Ánh mắt cô bé chậm rãi nhắm lại, tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo Thương Đồng, cả người giống như một con mèo. Ngay sau khi cô bé nói xong, Thương Đồng cảm thấy ánh mắt của Sở Ngự Tây sau lưng giống như mũi nhọn, cô cúi thấp đầu, bối rối mở miệng: "Đôi bài hát được không?"

Niệm Niệm không trả lời, thì ra đã ngủ thiếp đi.

Ánh mắt Sở Ngự Tây lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Tại sao không hát?"

Thương Đồng không dám ngẩng đầu, sợ ánh mắt đê lộ tâm sự của mình, bởi vì bài hát đó, làm cô nhớ lại những ngày đánh đàn ở Longgago.

"Đào mất mùa thu đến, di lan vào phòng ảm. Bao thương tiếc dâng trào, hàng đêm không thể quên. Mong đợi Xuân hoa nở, thỏa mãn ý nguyện xưa..."

Hiện tại đã là mùa thu, nhưng cô cũng không hề mong đợi hoa có thể nở vào mùa xuân.

"Tại sao không nói gì?" Sở Ngự Tây nắm cằm của cô, bất mãn vì cô năm lần bảy lượt tránh né: "Vừa rồi tại sao không hát bài hát kia?"

Thương Đồng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nói: "Bởi vì tôi ghét bài hát kia, không bao giờ...muốn hát nữa."

Ghét bài hát kia? Lúc đầu sử dụng giọng điệu tình cảm như vậy nói: "Đây là bài hát cha tôi thích nhất."

Lúc đàn bài hát đó sẽ hết sức chăm chú, cả người đều tập trung?

một tay Sở Ngự Tây kéo Thương Đồng qua, mang cô khóa ở trong ngực, hơi thở của anh phất ra khăn khăn, con ngươi ngưng tụ lại: "Rốt cuộc câu nào của em là thật, câu nào là giả? Lừa gạt tôi em rất vui sao?"

Thương Đồng bị hù dọa đến tim đập thành thịch, cô muốn thoát ra khỏi khuỷu tay của anh, lại bị anh ôm chặt hơn.

Ngoài cửa, Lận Khả Hân cảm báo cáo vừa muốn đẩy cửa vào, đột nhiên nghe được bên trong nhắc đến tên Nhiễm Đông Khải, cô hơi sững sờ, đột ngột dừng bước chân.

Là giọng của Sở Ngự Tây: "Năm năm trước, em biết tôi trước, hay là Nhiễm Đông Khải?"

"Anh đừng hỏi nữa!"

"Hôm nay em nói rõ cho tôi, năm đó cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Có phải anh ta để cho em đến gạt tôi hay không, nói?"

"không có, anh ấy không có, anh đừng đoán nữa, tôi sẽ không nói!"

Giọng Sở Ngự Tây lạnh lùng truyền đến: "không nói phải không? Được...."

"Anh muốn làm gì? Sở Ngự Tây, anh mau buông con bé ra..."

"Bộ dạng thật là đẹp mắt, tiếc là con của Nhiễm Đông Khải..."

không đợi Sở Ngự Tây nói xong, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lận Khả Hân đứng ở cửa, nhìn thấy tay của Sở Ngự Tây đặt trên mặt của Niệm Niệm, con ngươi lạnh lẽo, mà Thương Đồng thì nắm lấy cổ tay anh, hai người giằng co bị cô cắt ngang.

"Bác sĩ..." Thương Đồng lo lắng quay sang Lận Khả Hân, rõ ràng có ý xin giúp đỡ.

Mà Sở Ngự Tây cũng chậm rãi buông tay ra, khôi phục trạng thái bình thường.

Sắc mặt Lận Khả Hân có chút lúng túng, cô cười nói: "Sở tổng, có phải quấy rầy các người hay không? Nếu không thì lát nữa tôi sẽ quay lại?"

"không cần." Sở Ngự Tây lạnh lùng đi ra cửa, anh một phút cũng không ở nổi nữa, ngồi trên ghế dài ở bên ngoài, lông mày Sở Ngự Tây đóng băng, nặng nề thờ dài, không phải là anh không biết cô quật cường, chẳng lẽ anh phải hèn hạ đi uy hiếp một đứa bé, mới có thể từ trong miệng cô biết toàn bộ sự tình sao?

Chẳng lẽ, anh đã sớm rơi vào âm mưu của Nhiễm Đông Khải?

Rốt cuộc Nhiễm Đông Khải có mục đích gì?

Trong phòng bệnh, Thương Đồng vô cùng lo lắng hỏi: "Bác sĩ, kết quả xét nghiệm máu thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Mang cô rời đi

Lận Khả Hân cười nhạt, cô xem bệnh cho Niệm Niệm ở trên giường, sau đó cô quay lại nhìn Thương Đồng: "Kết quả xét nghiệm máu tạm thời không có vấn đề gì, trẻ em bị cảm nên phát sốt vốn rất thường gặp, không cần lo lắng quá. Nhìn bộ dáng của cô bé, là bốn tuổi sao?"

Lòng Thương Đồng rút cuộc nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh giường bệnh, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, bốn tuổi rưỡi."

Lận Khả Hân cười nói: "cô bé có dáng dấp rất giống cô, không giống Ngự Tây lắm."

Thương Đồng sợ hết hồn, có chút lắp bắp: "cô...cô hiểu lắm..."

"Hả? Hiểu lắm? Đứa bé không phải của Sở tổng?" Lận Khả Hân gạt mình mở miệng, thấy nét mặt Thương Đồng rũ xuống, cô cười cười: "Xem ra tôi đã mạo muội, trước tiên cho cô bé uống thuốc hạ sốt này, sáng mai tôi sẽ đến kiểm tra một chút."

"Cảm ơn cô, bác sĩ."

Thương Đồng tiến đến cửa, Lận Khả Hân quay đầu lại mỉm cười nói: "Tôi là bạn của Sở tổng, cô có thể gọi tôi là Khả Hân, không biết xưng hô với cô thế nào?"

"Thương Đồng."

Lận Khả Hân gật đầu, cười nhạt một tiếng rồi rời đi, sau khi cô trở lại phòng làm việc, từ trong túi đồng phục lấy ra một phần báo cáo xét nghiệm máu, nhìn chăm chăm số liệu phía trên, sắc mặt cô bất ổn, hồi lâu, cô bấm một dãy số quen thuộc, nửa ngày, cô mới nghe được giọng trầm ổn bên kia vang lên.

"Có chuyện gì sao?"

Lận Khả Hân cảm ổng nghe, nét mặt nhẹ nhàng thoải mái, dường như đối phương cũng giống một dáng với cô, lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất: "Đồng Khải, đang bận sao?"

"Ừ." Bên kia lạnh nhạt trả lời.

Lận Khả Hân hít một hơi thật sâu, tiếp tục mỉm cười nói: "không có gì, chỉ là vừa rời Sở Ngự Tây mới đến chỗ em, còn mang theo một người phụ nữ và một đứa bé."

"Xảy ra chuyện gì, là ai bị bệnh?" Giọng của Nhiễm Đông Khải không tự chủ được cao lên.

Lận Khả Hân nắm ống nghe, trên mặt hoàn toàn không có vui vẻ, nhưng vẫn dịu dàng trả lời: "Là đứa bé có chút phát sốt, nhưng hiện tại đã không sao."

Điện thoại đột nhiên bị ngắt, Lận Khả Hân nhìn chăm chăm phần báo cáo kia, sau một lúc lâu, nghe được tiếng bước chân dồn dập, cô nhìn qua cửa sổ, thấy bóng dáng của Nhiễm Đông Khải đi đến phòng bệnh phía bên kia, trong mắt dần trở nên lạnh lẽo, nắm chặt phần báo cáo, nhét vào trong ngăn kéo thứ nhất.

-----Vũ Quy Lai-----

Ngoài phòng bệnh, Nhiễm Đông Khải sai bước đi đến, một loại là phòng bệnh khoa nhi của Lận Khả Hân, một loại khác cũng được sắp xếp ở tầng này, anh vốn đã đi ngang qua phòng bệnh số 3019, nhưng bóng người bên trong cửa sổ thủy tinh làm cho anh lù lù.

Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt của cô, nhưng anh theo bản năng dừng lại, cách kính mờ, anh nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, sau khi nghe được một tiếng đáp lại thật thấp, anh mới đẩy cửa ra, thì thấy Thương Đồng đưa lưng về phía cửa, tóc dài buông xuống ở phía sau, vẫn mặc bộ áo ngủ tơ tằm trong khách sạn kia, tay đang dùng khăn lông lau mồ hôi cho Niệm Niệm hơi cứng lại một chút, ánh mắt cô tràn đầy mẫu tính từ bi và dịu dàng, làm lòng anh hơi căng thẳng, bước lên mấy bước, khẽ giọng nói: "Đồng Đồng, thật xin lỗi." (mẫu tính= bản năng của người mẹ)

Thương Đồng tưởng là Sở Ngự Tây vừa đi quay lại, nghe được giọng thật thà kia mới nghiêng đầu lại, trông thấy Nhiễm Đông Khải thì ngẩn cả người: "Anh...sao anh tìm được đến đây?"

Nhiễm Đông Khải ngồi xổm xuống, đưa tay xoa trán Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: "Niệm Niệm thế nào?"

Đầu Thương Đồng hơi căng thẳng, thấp giọng nói: "Niệm Niệm không sao, bác sĩ Khả Hân nói chỉ là cảm cúm bình thường, uống thuốc hạ sốt rồi, bây giờ đã không sao."

"Khả Hân?" Đáy mắt Nhiễm Đông Khải thoáng qua một chút u ám, anh bỗng nhìn xung quanh xem chừng: "Sở Ngự Tây đâu? Anh ta mang hai người ném ở nơi này không quan tâm đến sao?"

"Anh ta..." Thương Đồng cắn môi dưới, thấp giọng nói: "Nhiễm tổng, tôi...tôi thật không muốn gặp lại anh ta, tôi..." Lời còn chưa dứt, nước mắt cô đã rơi xuống, lần này cô thật sự có cảm giác kiên trì không nổi nữa, chỉ muốn ôm Niệm Niệm rời khỏi nơi này, nếu không anh lại một lần nữa chất vấn cô, có thể cô sẽ bị sụp đổ mất.

"Tôi dẫn em đi!" Nhiễm Đông Khải bước lên ôm lấy Niệm Niệm, một tay khác kéo Thương Đồng trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hơi lộ ra tâm sự

"Nhiễm tổng..." Tay của anh quá lớn, khiến cô không tránh thoát được, lúc ba người bọn họ vừa ra đến cửa, thang máy bên kia mở ra, trên tay Sở Ngự Tây xách túi đồ xuất hiện, mà ở cuối hành lang, còn có Lận Khả Hân đứng ở góc tối.

Thương Đồng theo bản năng dựa về phía Nhiễm Đông Khải, tại sao lại làm cô gặp phải hoàn cảnh khó xử thế này? cô muốn lùi bước, lại bị Nhiễm Đông Khải vững vàng giữ chặt, anh khẽ sát vào lỗ tai cô, khẽ giọng nói một câu: "Đừng sợ, có tôi."

Thương Đồng cúi đầu, máu đồng thời xông lên não.

Sở Ngự Tây chậm rãi đến gần, anh ném gì đó trong tay xuống, lạnh lùng nhìn Thương Đồng dựa vào Nhiễm Đông Khải, ánh mắt sáng quắc giống như lửa. (Tội nghiệp anh Ngự Tây quá.)

"Sở tổng, cảm ơn anh đã chăm sóc Thương Đồng và con gái của tôi, bây giờ tôi nên tận lực của mình rồi." Nhiễm Đông Khải một tay ôm Niệm Niệm mỉm cười, một tay ôm lấy vai Thương Đồng, mỉm cười nhìn Sở Ngự Tây: "Bất quá, đề nghị trước đó của anh vẫn hiệu lực như cũ, coi như ân tình anh đưa Niệm Niệm đến bệnh viện, tôi mai gặp lại."

Sở Ngự Tây từ từ siết chặt nắm tay, cuối cùng anh cũng không nói gì, né qua bên đường đi, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Lúc này, Thương Đồng lại lần nữa lướt qua anh, cô thậm chí có thể ngửi được hơi thở trên người anh, rất gần, nhưng lại rất xa. Anh nhất định là hận cô thấu xương, cho dù cô có mạnh mẽ đến cỡ nào, nhưng nghĩ đến ánh mắt tránh né khi đó của anh, lòng cô liền trở nên đau đớn.

Cho đến khi vào thang máy, cô còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Nhiễm Đông Khải dường như có phần áy náy, tay của anh vẫn khoác trên vai cô như cũ, lúc này thậm chí có chút xung động ôm cô vào lòng.

"Nhiễm tổng, cảm ơn anh." Thương Đồng ngẩng đầu, đưa tay muốn đón lấy Niệm Niệm, lại bị Nhiễm Đông Khải từ chối.

"Tôi làm là được rồi." Nhiễm Đông Khải nhẹ nhàng vỗ Niệm Niệm, khẽ môi hơi nhếch lên: "Cảm giác khi có cha thật sự rất tốt."

Thương Đồng không quá để ý đến lời nói của anh, nhưng mà bản thân lại lâm vào bất ổn, ra khỏi thang máy, lên xe Nhiễm Đông Khải, cô mới phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía bệnh viện, bảng tên bệnh viện "Trùng Tâm" lớn như vậy, lòng của cô chợt nặng nề xuống.

"Cha tôi qua đời ở bệnh viện này." cô đón lấy Niệm Niệm, khẽ giọng nói: "Tâm nguyện lúc ông ấy sắp chết chính là muốn bảo vệ mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành kia."

Tay Nhiễm Đông Khải nắm vô-lăng nổi lên gân xanh, sau khi ánh mắt anh lướt qua Thương Đồng, muốn nói lại thôi, cuối cùng mở miệng nói: "Tôi sẽ không tiếc chi phí cạnh tranh mảnh đất kia, em yên tâm đi."

Thương Đồng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía anh, một lúc sau mới hỏi một câu: "Tôi là vì hoàn thành tâm nguyện của cha, còn anh?"

Sắc mặt Nhiễm Đông Khải khẽ biến đổi, bóng đêm có chút dày đặc, anh đã chạy đến cửa biệt thự, đập thẳng lại, vốn có thể không trả lời vấn đề này, nhưng anh vẫn lựa chọn mở miệng: "Bởi vì, đó là nơi chôn cha tôi."

"Sao?" Thương Đồng ngẩn cả người, cô làm thế nào cũng không nghĩ đến đáp án như vậy.

Nhiễm Đông Khải mỉm cười: "Ông ấy là ngoài ý muốn chết ở nơi đó. Được rồi, xuống xe thôi."

Thương Đồng nhớ lại lúc gặp anh tại nghĩa trang, trong lòng nhanh chóng hiểu ra: "Thực xin lỗi, tôi không nên nhắc đến chuyện này."

"không sao. Chúng ta đều cùng mục tiêu, đều vì bảo vệ mảnh đất kia, cho nên phải đồng lòng mới đúng." Nhiễm Đông Khải cười nhạt, không nghĩ muốn tiếp tục đề tài, anh cởi dây an toàn ra, thay các cô mở cửa xe, chỉ vào biệt thự kia nói: "Đây là biệt thự của tôi, em mang Niệm Niệm vào đi, ngày mai tôi đến đón em."

Thương Đồng có chút lo lắng: "Vậy còn anh?"

Nhiệm Đông Khải cười cười: "không có gì, tôi ở khách sạn quen rồi."

Gió đêm kéo đến, Thương Đồng gục đầu xuống, ôm Niệm Niệm đi vào biệt thự, sau khi Nhiệm Đông Khải thấy đèn trên lầu tắt, trở lại trong xe lần nữa, anh mở hộp thư điện thoại ra, thấy tin tức của Chu Hi "đã xử lý xong chuyện", trên mặt lộ ra nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chút mềm lòng

Trong bệnh viện, Lận Khả Hân đứng bên cửa sổ, nhìn theo ánh mắt của Sở Ngự Tây, tươi cười trên mặt cũng dần thu lại.

"Nhiệm tổng che giấu thật giỏi." Lận Khả Hân yếu ớt mở miệng.

Sở Ngự Tây quay đầu lại, giọng lạnh lùng nói: "cô có ý gì?"

Lận Khả Hân nghe thấy ánh mắt của Sở Ngự Tây, nhú mày nói: "Tôi vẫn cho là, người trong lòng Nhiệm tổng yêu thích là Vân Hề, không nghĩ đến..."

Sở Ngự Tây nhàn nhạt liếc cô một cái: "Bác sĩ Lận, cảm ơn sự quan tâm của cô đối với Vân Hề, tôi sẽ tự mình xử lý."

nói xong, anh nhanh chóng rời đi, để lại Lận Khả Hân một mình đứng ở đó.

cô nắm lấy đầu ngón tay, trong mắt cuối cùng không cách nào che giấu được rồi rầm: Đông Khải, rõ ràng là tôi gặp anh trước, tôi cho rằng ngoài tôi ra, anh đối với bất kỳ ai cũng đều như nhau, ngay cả Sở Vân Hề, nhưng anh lại giấu tôi thích một người phụ nữ khác, anh hỏi tôi phải tiếp nhận thư thế nào!

-----Vũ Quy Lai-----

Sáng hôm sau, ánh mặt trời theo rèm cửa sổ chiếu vào, mùi hương hoa lải trong phòng nhàn nhạt vô cùng dễ ngủ, Thương Đồng vẫn đang mặc bộ áo ngủ hôm qua thức dậy rửa mặt, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Mở cửa, một cô gái cầm theo hai bộ quần áo đứng ngoài cửa, ngọt ngào mỉm cười: "Thương tiểu thư, đây là do tiên sinh chuẩn bị cho cô cùng Niệm Niệm tiểu thư."

Thương Đồng nhận lấy quần áo, trong lòng đau khổ một hồi, anh suy nghĩ thật chu đáo, ngày hôm qua bị Sở Ngự Tây mang đi khỏi khách sạn, cô tắm rửa cũng không có quần áo để thay.

"Tiên sinh đang ở dưới lầu, nói chờ Niệm Niệm tiểu thư thức dậy, cùng nhau ăn sáng." cô gái nghiêng người, để Thương Đồng có thể nhìn rõ bóng dáng dưới lầu kia.

Thương Đồng theo cầu thang nhìn xuống, tại chỗ rẽ ở cầu thang, Nhiệm Đông Khải đang ngồi trên ghế sofa màu đen bằng da, cúi đầu xem văn kiện, ánh mặt trời chiếu vào trên thân thể anh, áo sơ mi màu trắng hiện ra một lớp vàng nhạt, phác họa dáng người cao lớn thon dài, có thể là cảm giác được sự chú ý của Thương Đồng, anh ngẩng đầu nhìn về phía này, đối diện với ánh mắt của Thương Đồng, anh ngồi thẳng người, khóe môi lộ ra nụ cười.

Thương Đồng cũng gật gù đầu, trong lòng ấm áp thêm vài phần, phía sau truyền đến âm thanh của Niệm Niệm, cô nhìn về phía Nhiệm Đông Khải cười cười, rồi quay vào phòng.

Nhiệm Đông Khải ngồi trên ghế sofa cũng không có thu lại tầm mắt, anh dựa vào lưng ghế sofa mềm mại, ánh mắt men dọc theo đá cẩm thạch màu đen ở cầu thang, ngưng lại trên cánh cửa kia, khi Thương Đồng vừa mới từ bên trong mặc bộ áo ngủ kia đi ra cửa, mang theo mùi thoang thoảng thanh nhã của hoa lan, không có trang điểm chải chuốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, tự nhiên mỉm cười, trong mắt cô còn truyền đến lời cảm ơn chân thật, giống như một con gió nhẹ lướt qua trong lòng anh.

Tất cả biệt thự bởi vì sự có mặt của cô, dường như thêm vài phần sinh khí.

Có lẽ, Sở Ngự Tây thích cô, không phải không có lý do. Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Nhiệm Đông Khải từ từ thu lại, ánh mắt của anh dừng lại trên phần văn kiện "Dự án khai phá mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành" trong tay, lo lắng trong đáy lòng dần trở nên lạnh hơn.

"Nhiệm tổng..." một âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai anh, Nhiệm Đông Khải ngẩng đầu, liền thấy Thương Đồng mặc bộ váy dài màu trắng mới nhất của Chanel, dắt theo Niệm Niệm với chiếc váy màu hồng nhạt đứng ở trước mặt anh.

"Chào buổi sáng chú Nhiệm." Niệm Niệm có một đôi mắt rất sáng, khi mỉm cười giống như đúc ra từ một khuôn với Thương Đồng, trên mặt cô bé còn

có chút ửng đỏ, cả người xinh đẹp giống như búp bê.

Nhiệm Đông Khải ngồi xổm xuống, sờ trán cô bé, mỉm cười nói: "Niệm Niệm dậy rồi sao? Chú Nhiệm mua cho cháu rất nhiều đồ chơi, nhưng mà đợi ăn sáng xong rồi chơi."

Thương Đồng thấy trên bàn trà và xô pha đều chất đống đồ chơi của trẻ em, gấu bông, có chút lo lắng: "Nhiệm tổng, anh tốn kém quá rồi."

Nhiệm Đông Khải cười nhạt: "không sao, tôi thích."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hy vọng ai thắng

Niệm Niệm yêu thích ôm lấy một con gấu bông màu trắng không buông tay, Thương Đồng nắm tay cô bé, dịu dàng nói: "không cảm ơn chú Nhiệm sao?"

Niệm Niệm đi đến bên cạnh Nhiệm Đông Khải, ngọt ngào mỉm cười: "Cảm ơn chú Nhiệm."

Nhiệm Đông Khải vuốt mái tóc mềm mại của cô bé, đứng dậy, nắm tay cô bé: "đi thôi, chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm xong, chú Nhiệm sẽ cùng chơi với cháu."

trên bàn ăn, bữa sáng cực kỳ phong phú, có cháo trắng dưa chua của Trung Quốc, cũng có sandwich kiểu Tây, ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào, Thương Đồng có chút mất tự nhiên, cẩn thận cho Niệm Niệm ăn chút cháo trắng, thấy trên khóe môi cô bé dính nước cháo, liền đưa tay ra lấy khăn giấy.

Nhưng Nhiệm Đông Khải đã đưa tay qua, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch khóe môi Niệm Niệm, anh chỉ về phía Thương Đồng vẫn chưa động vào bữa ăn: "không hợp khẩu vị sao?"

Thương Đồng lắc đầu, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, cô chưa bao giờ nghĩ đến lại cùng một người đàn ông ngoài Sở Ngự Tây tiếp xúc thân mật như thế này. Anh và La Hằng Viễn cũng không giống nhau, Hằng Viễn là học trò của cha cô, cô cũng coi anh như làm anh cả của mình, thế nhưng Nhiệm Đông Khải đối với cô mà nói, hoàn toàn là một người xa lạ.

"Em không cần khách sáo." Nhiệm Đông Khải dường như nhìn thấu được tâm tư của cô, anh để khăn ăn trong tay xuống, giọng càng dịu dàng: "Kỳ thực tôi còn phải cảm ơn em, đã lâu tôi chưa từng trải qua bữa ăn ấm áp như vậy."

Thương Đồng khó hiểu, cô ngẩng đầu nhìn Nhiệm Đông Khải, thấy khóe môi anh hiện lên nụ cười nhạt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô và Niệm Niệm.

"Bình thường tôi đều ăn một mình." Trong tay anh cầm ly ngũ cốc: "Thỉnh thoảng gấp gấp, thì uống ly cà phê, cho nên bữa ăn hôm nay nhờ có em và Niệm Niệm, tôi mới có thể hưởng thụ buổi sáng tốt đẹp như vậy."

"một mình anh? Vậy..." Thương Đồng vốn muốn hỏi người nhà của anh, bất ngờ nhớ đến cha đã qua đời từ lâu, trong lòng hơi buồn bã, cô không dám hỏi tiếp.

"Mẹ tôi hiện tại ở Mỹ." Nhiệm Đông Khải dần thu lại tươi cười trên mặt, anh uống hết ly ngũ cốc trong tay, lại khôi phục nụ cười mê người, giống như chút u ám vừa mới hiện lên trong mắt chỉ là ảo giác của Thương Đồng, anh vuốt tóc Niệm Niệm: "Niệm Niệm, ăn xong rồi lại ôm gấu nhỏ..."

Thương Đồng cũng thu về tâm trí, cô không biết nên nói gì, cô dường như cũng rất ít hưởng thụ bữa sáng, hồi nhỏ, trên bàn chỉ có cô và cha, ăn cơm, nói chuyện phiếm, nguyện vọng đơn giản như vậy nhưng không cách nào trở thành hiện thực.

cô xoay đầu, nhìn thấy Nhiệm Đông Khải đã nắm tay Niệm Niệm, hai người đang ngồi xổm ở ghế xô pha mở gói đồ chơi ra, cô có chút ngần ngại, nếu là Sở Ngự Tây thì thật tốt? cô đã từng tưởng tượng, cô ở trong bếp nấu ăn, Sở Ngự Tây ôm con chơi ở phòng khách..."

Sau khi cô hoàn hồn, muốn đến giúp mở những gói đồ chơi, ánh mắt vô tình dừng lại ở chồng văn kiện trên bàn trà kia.

"Dự án đầu thầu mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành."

Nhiệm Đông Khải đang ngồi xổm trên mặt đất cùng Niệm Niệm mở gói đồ chơi Barbie ra, anh quay đầu lại đang muốn kêu Thương Đồng, thấy ánh mắt cô dừng lại trên chồng văn kiện, thì để món đồ chơi xuống, ngồi ở ghế xô pha: "Hy vọng tôi thắng hay Sở Ngự Tây thắng?"

Thương Đồng do dự một lúc, cô cúi đầu, nói khẽ: "Tôi chỉ không hy vọng mảnh đất kia bị khai phá."

Trong mắt Nhiệm Đông Khải hiện lên một chút mờ ám không rõ, cánh tay anh khoắc lên xô pha, đối mặt với Thương Đồng, giọng trầm thấp ôn hòa: "Thương tiểu thư, em có biết Sở Ngự Tây khai phá dự án này là vì em, anh ta tính sau khi cạnh tranh đầu thầu thành công, nếu em chịu nói cho anh ta biết chân tướng, xóa bỏ hiểu lầm, anh ta chưa hẳn khẳng định làm theo ý mình."

Chương 63: Không nên gạt cô bé

Lòng Thương Đồng lắng xuống, lời nói của Nhiễm Đông Khải giống như một tảng đá đè nặng trong lòng cô, làm sao cô lại không biết Sở Ngự Tây là vì cô nên mới có ý định động đến mảnh đất kia, nhưng mà làm thế nào bọn họ có thể gắn bó chung một chỗ?

"Nhiễm tổng..." không đợi Thương Đồng nói xong, Nhiễm Đông Khải có chút không vui ngắt lời cô: "Đồng Đồng, hãy cứ trực tiếp gọi tên của tôi, chúng ta đã là bạn bè, không phải sao?"

Thương Đồng thoáng chút sững sờ, tuy rằng mới ở chung một thời gian, nhưng vẫn có thể cảm giác ra được anh là một người coi trọng nghĩa khí và ôn hòa nho nhã, gọi "Nhiễm tổng" xác thực quá mức xa lạ, cô im lặng một chút, nhẹ nhàng nói: "Đồng Khải, nếu như tôi thật muốn cùng Sở Ngự Tây ở chung một chỗ, sẽ không đợi đến bây giờ, chúng tôi...vĩnh viễn không có khả năng, tôi thà rằng là anh cạnh tranh đấu thầu thành công."

Ánh mắt Nhiễm Đông Khải đông lại, chậm rãi nói: "trên đời tại sao lại có chuyện không có khả năng?"

Thương Đồng lắc đầu: "Anh sẽ không biết đâu."

Nhiễm Đông Khải nhìn thấy nỗi buồn trong mắt cô, ngực không khỏi có chút khó chịu, anh mò tìm hộp thuốc lá trên sô pha, vừa muốn hút thuốc, nhìn thấy Niệm Niệm đang ngồi trên thảm mặc quần áo cho Barbie, thì để hộp thuốc lá xuống, giọng lạnh lùng nói: "Tôi chỉ biết, mọi sự đều do người làm."

"Làm thế nào?" Đôi mắt ngấn nước của Thương Đồng có chút bất đắc dĩ: "Chỉ sợ khi anh ấy biết chân tướng, cũng sẽ giống như tôi, vẫn là không biết làm thế nào cho tốt."

Nhiễm Đông Khải ngồi ở chỗ đó, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Cuối cùng phải có một ngày đối mặt, em tránh cũng không tránh khỏi."

Lòng Thương Đồng chùng xuống, trốn được lúc nào thì hay lúc ấy.

Nhiễm Đông Khải cầm túi xách của cô đưa cho cô: "Buổi sáng tôi đến khách sạn, em xem có thiếu thứ gì không."

Thương Đồng im lặng nhận lấy cái túi, lấy điện thoại di động ra cầm trên tay, phía trên có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của La Hằng Viễn, có tới qua, còn có cả sáng nay.

"thật xin lỗi, tôi đi gọi điện thoại một chút." Thương Đồng cầm điện thoại đứng dậy, đi đến cửa sổ sát đất phía trước phòng khách, giàn thường xuân mềm mại trên chậu màu xanh rù xuống, che khuất bóng dáng nhỏ nhắn của cô, lẳng lặng có thể nghe thấy giọng hết sức đè nén của cô, nhẹ nhàng và tĩnh tế.

Nhiễm Đông Khải vắt hai chân, nhìn theo bóng dáng của cô, cô cùng thế giới xung quanh hoà chung một chỗ, như là sau khi hoa lan không màu trắng nở rộ, bầu không khí mang hương thơm ngọt ngào.

một lúc sau, Thương Đồng quay trở lại, trên mặt có chút không tự nhiên, cô đưa điện thoại cho Niệm Niệm, nói khẽ: "Niệm Niệm, điện thoại của ba ba."

Niệm Niệm lập tức buông Barbie trong tay xuống, giành lấy điện thoại, ngồi ở trên thảm nói chuyện phiếm.

Ánh mắt Nhiễm Đông Khải dừng trên người Thương Đồng, thân nhiên nói một câu: "Vẫn gạt Niệm Niệm như vậy sao?"

Thương Đồng cắn môi dưới, thấy Niệm Niệm cùng La Hằng Viễn trò chuyện rôm rả, trong mắt bất giác hiện lên một chút u ám: "Tôi cũng không muốn, khi đó tôi bởi vì bất đắc dĩ, tôi còn một năm nữa mới tốt nghiệp, không có bạn bè, cũng không có nhà cửa, Hằng Viễn là học trò của cha tôi, nếu không phải anh ấy, Niệm Niệm cũng không thể có hộ khẩu, cũng sẽ không có gia đình hoàn chỉnh..."

"Nếu sau này Niệm Niệm biết sự thật, có lẽ sẽ oán hận em." Nhiễm Đông Khải bình tĩnh mở miệng, anh mang đau đớn của Thương Đồng thu vào đáy mắt, giọng cũng lạnh xuống: "Em không nên gạt con bé."

Thương Đồng chậm rãi ngồi xuống, cô nhìn chăm chú Niệm Niệm đang vui vẻ, khoe môi hơi nhếch lên, sau đó chuyển sang Nhiễm Đông Khải, ánh mắt thêm vài phần trầm tĩnh: "Cho dù con bé lớn lên sẽ oán hận tôi, nhưng ít ra tôi cũng cho con bé một tuổi thơ vui vẻ."

Tay Nhiễm Đông Khải đặt trên đùi chậm rãi nắm chặt, khoe môi hơi nhếch lên, trong mắt lại không hề có ý cười: "thật không?"

Chương 64: Phiền muộn không thể giải thích

Thương Đồng cười nhẹ: "Cha tôi gạt tôi hai mươi năm, sau khi tôi biết sự thật, cũng từng oán hận ông ấy, nhưng mà khi tôi có Niệm Niệm, tôi mới hiểu được nỗi khổ của ông ấy, khả năng chấp nhận sự thật của con nít rất kém, nếu lúc đó ông ấy nói cho tôi biết mẹ không chết, mà là vứt bỏ chúng tôi, có lẽ tất cả tuổi thơ của tôi đã bao phủ trong bóng tối..."

Nhiệm Đồng Khải khẽ thở ra trong lòng, còn muốn hỏi một số nghi hoặc, nhưng chưa kịp mở miệng, Niệm Niệm đã giờ điện thoại chạy đến.

"Mẹ, ba ba muốn nói chuyện với mẹ!" Niệm Niệm nhào vào lòng Thương Đồng, ôm cổ cô, lắc lư thân thể, đôi mắt phát sáng, nhắm lại giống như trăng lưỡi liềm.

Thương Đồng vuốt tóc Niệm Niệm, nhận lấy điện thoại, khẽ thở dài: "Hằng Viễn ca, còn việc gì sao?"

không biết bên kia nói gì, cô nhìn Nhiệm Đồng Khải, trả lời: "Em biết rồi, thứ tư tuần sau em cũng sẽ đi tham dự hội nghị."

Sau khi ngắt điện thoại, Thương Đồng mỉm cười nói: "Hằng Viễn nói, hội nghị cạnh tranh đấu thầu vào thứ tư tuần sau được tổ chức tại khách sạn Hán Thành."

Nhiệm Đồng Khải gật đầu: "Tôi đã biết, đến lúc đó chúng ta cùng trở về."

"Làm phiền anh nhiều quá, tôi..." Thương Đồng nhún mày.

"Em làm sao lại làm phiền tôi, là tôi có việc nhờ em, uất ức cho em thì đúng hơn." Nhiệm Đồng Khải cười, mang một cái hộp đưa đến trước mặt cô: "Mang vào xem có hợp hay không."

Thương Đồng ngần ngừ một chút, chợt hiểu ra, anh muốn cô đóng giả làm bạn gái của anh, làm cho anh có thể huỷ hôn, đã đến nước này, cô muốn nói không cũng không được. Cúi đầu, mở hộp giấy ra, bên trong là một đôi giày da màu trắng quai mảnh, màu sắc nhẹ nhàng tinh tế, kiểu dáng đơn giản và thanh lịch, sau khi cô im lặng mang thử, đứng dậy, gót giày không cao, kích thước cũng vừa chân.

"Bên này..." Nhiệm Đồng Khải nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, kéo cô đến trước gương, dáng người của anh rất cao lớn, đặc biệt tôn lên thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô, Thương Đồng có chút xấu hổ nhìn chính mình trong gương, nói khẽ: "Tôi đến, cô ấy sẽ tin sao?"

Nhiệm Đồng Khải đứng phía sau cô, chỉ cần anh vươn tay, là có thể mang cô ôm vào lòng, mùi hương thơm ngát của tóc cô thoang thoang chui vào trong ngực anh, là hương vị ngọt ngào sạch sẽ, không có một chút dấu vết của chất nhuộm, nếu quần ở trong tay, chắc chắn mượt mà như tơ.

"Bọn họ ở nhà sẽ chăm sóc tốt cho Niệm Niệm, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi thôi." Nhiệm Đồng Khải quay đầu, nén xuống phiền muộn không thể giải thích, đi ra cửa.

-----Vũ Quy Lai-----

"Tại sao lại đến chỗ này?" Thương Đồng được anh dẫn vào một tiệm tạo mẫu, trang hoàng sa hoa cùng với khách ra vào có thể thấy tiệm này là một nơi cao quý.

Nhân viên trong tiệm đã mỉm cười đứng sau lưng bọn họ, tươi cười nhã nhặn và ấm áp.

Nhiệm Đồng Khải dặn dò nhân viên trong tiệm vài câu, dường như là khách quen ở đây, anh xoay người mỉm cười với Thương Đồng nói: "đi thôi, tôi ở phòng nghỉ trên lầu hai chờ em."

"Này..." Thương Đồng bị ném ở nơi đó không nói nên lời, đoán trước được dáng vẻ quê mùa của chính mình, e rằng một chút trang sức, rất khó khiến người khác tin, cho nên đành phải theo nhân viên trong tiệm đi vào.

Bị giày vò một hồi, cô nhìn chính mình trong gương, nhất thời có chút sững sờ, kiểu tóc dài hơi xoắn tự nhiên, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, khuôn mặt được trang điểm tự nhiên và trong suốt, làm nổi bật đôi môi màu đỏ cùng với hàm răng trắng của cô, càng tăng thêm vài phần tinh xảo xinh đẹp.

"Thương tiểu thư, rất đẹp!" một giọng nói nhẹ nhàng phía sau tấm gương vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sắp đổi mặt

Thương Đồng sững sờ, quay đầu lại, khuôn mặt kia có vài phần quen mặt, tại lúc cô đang chần chừ, cô gái phía sau đã ngồi xuống bên cạnh cô: "Tôi là Lận Khả Hân, quên rồi sao?"

Lúc này Thương Đồng mới nhận ra, cô cười xấu hổ: "thật xin lỗi, tôi qua không nhìn thấy rõ."

"Vừa rồi tôi cũng cho là mình nhìn lầm, bộ dáng của Thương Đồng tiểu thư rất giống một người bạn của tôi." Lận Khả Hân mang túi xách Hermes, khuôn mặt trang điểm tinh tế, khoe môi mang theo nụ cười thần nhiên.

"Tôi chỉ có gương mặt thông thường." Thương Đồng nhìn thoáng qua đồng hồ đối diện trên tường, trời ạ, cô vậy mà bị giầy vò đến hai giờ đồng hồ, nhớ tới Nhiệm Đông Khải còn đang chờ trên lầu, không biết có làm chậm trễ chuyện của anh hay không, đành phải vội vàng trả lời: "Bác sĩ Lận, tôi còn có việc, đi trước, chúng ta trò chuyện sau nhé."

Lận Khả Hân cười: "Đúng lúc, tôi cũng cần phải đi, hay là đi cùng?"

"không cần." Thương Đồng lúng túng cười: "Tôi đến cùng với một người bạn."

Lận Khả Hân gật đầu: "Vậy hẹn gặp lại."

Nhìn bóng lưng rời đi của Thương Đồng, tươi cười trên mặt Lận Khả Hân đều tan biến, cô nhìn xe của Nhiệm Đông Khải đậu bên ngoài.

Phòng nghỉ, Nhiệm Đông Khải say sưa cảm ly cà phê, khi Thương Đồng lên lầu, anh nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì ngây người.

Trước mắt là một người phụ nữ xinh đẹp và nhu mì, tóc dài xoắn lại, đôi mắt đen cùng với dáng người duyên dáng, giống như hoa sen nổi trên mặt nước, tỏa ra khí chất thanh lịch tao nhã.

không làm bộ làm tịch như những người phụ nữ khác, cũng không phải loại con gái rước ươn ẹo kiêu cách, cô cúi đầu nói khẽ: "thật xin lỗi, đã để anh chờ lâu, tôi không biết lại lâu như vậy."

"không sao." Nhiệm Đông Khải đứng dậy, không biết từ lúc nào trên tay đã cầm một chuỗi vòng cổ, anh đi đến trước mặt cô, hai tay vòng qua cổ cô, còn chưa kịp cài lên, Thương Đồng đã lui về sau hai bước.

"Tôi...tôi không thích đeo trang sức." Thương Đồng quay mặt qua chỗ khác, cau mày lại, cô thật sự không quen cùng một người đàn ông khác gần gũi như vậy.

Tay của Nhiệm Đông Khải dừng lại, chậm rãi hạ xuống, khoe môi nở ra một nụ cười tự nhiên: "Cũng được, chúng ta đi thôi."

Phòng VIP, Lận Khả Hân đứng trước cửa sổ, nhìn hai bóng dáng kia rời đi, cũng cầm lấy chìa khóa xe.

trên xe, tâm tư Thương Đồng bắt đầu treo lơ lửng, cô bất an nhìn về phía Nhiệm Đông Khải, ngón tay đan cùng một chỗ, lần đầu tiên cô làm loại chuyện như thế này, chỉ cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn.

"Nhiệm tiên sinh..." Thương Đồng cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Anh thật sự không thích Vân Hê sao?"

Nhiệm Đông Khải nắm vô-lăng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, từ trong kính anh có thể nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thương Đồng, không biết tại sao, ngay cả anh cũng có một loại cảm giác kích thích lạ thường, bởi vì chuyện kế tiếp, cũng hoàn toàn phá hủy đi kế hoạch ban đầu của anh.

"Ừm." Anh đơn giản ừ một tiếng.

"Vậy trước đó tại sao lại đính hôn?" cô chỉ muốn thoát khỏi lo lắng trong lòng, thuận miệng hỏi.

Nhiệm Đông Khải nhíu mày, xe đi xuyên qua đường phố phồn hoa, vấn đề này thật sự rất khó trả lời.

Ngay lúc Thương Đồng cho rằng không có câu trả lời, Nhiệm Đông Khải mới yếu ớt mở miệng: "đã từng cho rằng như vậy là đủ rồi."

Thương Đồng không hiểu, không khí trong xe rất lạnh, cô nhất thời không biết nói gì, cũng rơi vào trong im lặng.

Nhiệm Đông Khải mở nhạc trong xe lên, là bài của Mozart. Khúc Piano tràn ra, hai người cũng không nói gì nữa, Thương Đồng cúi đầu, nhìn đôi giày màu trắng tinh xảo dưới chân, không dám tưởng tượng lát nữa sẽ gặp bão tố như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đừng hối hận

Xe chạy băng băng về phía trước, đến khi xe ngừng lại, Thương Đồng mới ngẩng đầu, cây phong đỏ rực giống như ráng mây rực rỡ, bao phủ vài toà biệt thự, bên trong lan can chạm khắc, là một bãi cỏ, mặc dù đã qua mùa thu, nhưng vẫn xanh biếc như cũ, công chính mở ra, vài chiếc xe sang trọng đậu bên ngoài công, mỗi người xuống xe đều mang theo hộp lễ vật tinh xảo đi vào.

Thương Đồng ngồi trong xe, tay chân lạnh ngắt, cô quay đầu lại, quả nhiên thấy một dải cây phong, lại nhìn về phía xa một chút có thể thấy Cổ Cung nguy nga lộng lẫy, chỗ này cô đã ghé qua một lần, nhưng để lại ấn tượng sâu sắc, tại sao anh lại mang cô đến đây? (Cổ cung: chỉ Cổ Cung thời Thanh, ở Bắc Kinh Trung Quốc, Tử Cấm Thành = Cổ Cung)

Nhiệm Đông Khai đã mở cửa xe giúp cô, làm ra một động tác mời: "Đồng Đồng, đến chỗ."

Đến chỗ?

Thương Đồng xuống xe, hai chân đặt trên mặt đất, sự may mắn trước đó tiêu tán mất khi nàng thấy rõ hai ngôi biệt thự kia, là năm năm trước Sở Ngự Tây chuẩn bị mang cô đến gặp cha mẹ ở Sở Trạch!

"Anh dẫn tôi đến đây làm gì?" Thân thể cô khẽ run rẩy, ngăn cách bởi lan can, giống như quay về năm năm trước, cô theo Sở Ngự Tây xuống xe, trong lòng lo lắng không yên, mang theo hộp quà biếu, bất ngờ trông thấy bóng người cách bởi lan can trên bãi cỏ, cô suyết nữa cho là mình nhìn lầm, người trong tấm ảnh kia rõ ràng lại xuất hiện trước mắt cô, năm tháng dường như không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt bà, vẫn xinh đẹp tao nhã như cũ, dù chỉ là một động tác cất tia nhánh hoa, cũng giống như một phong cảnh đẹp đẽ.

cô quay đầu đi, không dám tin nhìn người đàn ông bên cạnh, anh không phải là Sở Ngự Tây! Lúc này cũng không phải năm năm trước, nhưng cảnh tượng lại giống nhau như vậy, cô quanh đi quẩn lại vậy mà không tránh khỏi số phận sắp đặt, lại một lần mang cô đến nơi này.

"Tại sao anh không nói tôi biết, là anh đến đây!"

Nhiệm Đông Khai dựa vào cửa xe, con ngươi u ám, anh chống lại với ánh mắt đen như nước của Thương Đồng, nhân nhật mở miệng: "Đây là Sở gia, em đã từng đến sao?"

Đầu Thương Đồng khẽ run, cô chỉ cảm thấy phía trước giống như là rừng grom biển lửa, cô không muốn đối mặt với tất cả.

"thật xin lỗi, tôi không thể giúp anh việc này, tôi..." không đợi Thương Đồng nói xong, Nhiệm Đông Khai đã giữ tay cô lại, kéo cô đến bên cạnh.

Anh đột ngột như vậy, làm cho cô hơi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn anh, phát hiện vẻ mặt anh rất lạ.

"Thương Đồng, hiện tại trốn đã không kịp nữa rồi." Nhiệm Đông Khai kẻ sát vào cô, thấp giọng nói: "Sở Ngự Tây đang nhìn."

Thân thể Thương Đồng cứng ngắc, cánh tay của anh khoác trên lưng cô, mang cô ôm vào trong ngực, nghe thấy anh ở bên tai cô nói: "thật xin lỗi, đã kéo em xuống vùng nước đục này, tôi nói rồi có một số việc trốn tránh cũng không thoát khỏi, lần này chúng ta cùng nhau đối mặt."

Đối mặt như thế nào? Thương Đồng chỉ cảm thấy đi về phía trước một bước, chính là vực thẳm không đáy, phía sau, cũng đã bị rút đi tấm ván cuối cùng, tiến thoái lưỡng nan, bây giờ cô chỉ có thể kiên trì.

"Đến rồi?" một giọng lạnh như băng từ phía sau bọn họ vang lên, Thương Đồng theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Sở Ngự Tây đã đi đến trước mặt, mà trong vòng tay của anh, chính là Mạc Thanh Uyển lịch sự nhỏ nhen.

Nhiệm Đông Khai thuận tiện ôm lấy vai Thương Đồng, kéo vào trong ngực, khoe môi mang theo nụ cười: "Ừ, chúng tôi đã đến."

Đôi mắt Sở Ngự Tây dừng lại trên vai Thương Đồng, khuôn mặt anh lạnh lẽo, trở lại trên người Nhiệm Đông Khai, anh cười nhẹ: "Nhiệm Đông Khai, đừng hối hận về sự lựa chọn của anh."

Nhiệm Đông Khai cũng nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: "Tôi vẫn luôn sáng suốt."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Gặp nhau không nhận ra

Chương 67: Gặp nhau không nhận ra

Hai người các anh đứng ở nơi đó, đã đủ để hấp dẫn ánh mắt cũng mọi người, mà sau lưng hai người còn có hai người phụ nữ.

"Vây là tốt rồi." Sở Ngự Tây đã chuyển sự chú ý sang người phụ nữ bên cạnh: "Thanh Uyển, chúng ta đi thôi."

"Được." Giọng Mạc Thanh Uyển nhẹ nhàng.

"Trời lạnh, em nên mặc nhiều chút." Giọng Sở Ngự Tây thật dịu dàng.

"Em không sao."

Giọng của Mạc Thanh Uyển truyền đến bên tai Thương Đồng, cô thấy bọn họ nhìn nhau cười, cùng nhau đi về phía cổng sắt chạm hoa văn, tình cảnh này giống như vừa mới trình diễn mấy ngày trước, khi đó cô đến khách sạn tìm anh, anh cũng coi thường sự tồn tại của cô như thế.

Cuối cùng bọn họ cũng trở thành người xa lạ.

không biết anh có nhớ đến năm năm trước hay không, cô tại cánh cổng phía trước lâm trận bỏ chạy. Thời gian thật là vô tình, nháy mắt đã qua năm năm.

"Đồng Đồng, chúng ta cũng vào thôi." Nhiệm Đông Khải vỗ vai cô, có một loại cảm giác giống như cùng với cô xông pha khói lửa.

đã đến nước này, cô chỉ có thể kiên trì, hít sâu một hơi, cánh tay dắt vào trong khuỷu tay của anh, chậm rãi đi về phía cánh cổng kia.

Nghe được âm thanh náo nhiệt từ bên trong biệt thự truyền ra, bước lên bậc thềm màu trắng, cô nghe thấy một giọng ngọt ngào: "Anh, anh đã trở về!"

cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng dáng màu hồng nhạt từ trong đám người ngồi ở phòng khách lóe ra, phấn khởi chạy đến trước mặt Sở Ngự Tây, nhưng khi nhìn thấy cô và Nhiệm Đông Khải, thì đột nhiên dừng bước.

Lòng Thương Đồng không khỏi đau xót, cô không dám tin nhìn Nhiệm Đông Khải, tại sao cô lại quên đi vấn đề này, đối tượng anh muốn hủy hôn cuối cùng là có quan hệ gì với Sở Ngự Tây?

Hoá ra cô ấy là em gái của Sở Ngự Tây!

Nhiệm Đông Khải thu vào sự chất vấn và tố cáo trong ánh mắt của Thương Đồng, anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô muốn rút ra khỏi khuỷu tay anh, ôn nhu nói: "Cùng tôi đi chào hỏi bác Sở, nói xong tôi sẽ đi ngay."

Thương Đồng máy mọc bị anh kéo đi, chưa đi được hai bước, Sở Văn Hề đã ra cản đường của bọn họ.

"Anh Đông Khải, chúng ta có thể ra phía trước nói chuyện được không?"

Giọng Sở Văn Hề có chút run rẩy, đôi mắt bình tĩnh nhìn Nhiệm Đông Khải, cô lại chuyển sang Thương Đồng, thấp giọng nói: "Vị tiểu thư này, có thể chứ?"

Thương Đồng muốn rút tay ra, nhưng lại bị Nhiệm Đông Khải nắm chặt, cô không dám nhìn vào ánh mắt Sở Văn Hề, đành phải chuyển sang Nhiệm Đông Khải, ra hiệu anh buông tay.

"Văn Hề, qua đây." Giọng Sở Ngự Tây trầm thấp mà lạnh lùng vang lên phía sau bọn họ.

Ánh mắt của mọi người đều đồng thời nhìn về phía này, một người phụ nữ mặc sườn xám màu xanh thẫm từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, trên mặt bà mang theo nụ cười nhạt, trên vai khoác một chiếc áo choàng màu trắng, phi thụy bên tai nhẹ nhàng lay động, giống như người nữ minh tinh, bà đi xuống bậc thang, đến bên cạnh Văn Hề, nắm tay cô, dịu dàng nhìn về phía Nhiệm Đông Khải cười nói: "Đông Khải, cháu đã đến rồi, vị này là?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Cô nên đối mặt như thế nào

Cổng biệt thự, Thương Đồng đứng ở nơi đó, thân thể cứng ngắc, cô có thể cảm giác được rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía này, tay cô ẩm ướt, bị Nhiệm Đông Khải nắm chặt, tim đập thình thịch, trong lỗ tai dường như có âm thanh kêu gào, là bà ấy, thật là bà ấy!

Bà ấy không chết, rõ ràng đang đứng trước mặt mình, nhan sắc vẫn tốt, khí chất tao nhã, cùng ngôi biệt thự hợp vào nhau lại càng thêm tốt đẹp, bên tai bà là khuyến tai xanh biếc ướt át, làm nổi bật lên ánh mắt nhu thuận như nước. (như là mềm, thuận là xuôi theo)

Nhiệm Đông Khải ở một bên thân nhiên nắm chặt lấy bàn tay ẩm ướt của Thương Đồng, mỉm cười mở miệng: "Bác gái, cô ấy là bạn của cháu, tên Thương Đồng, Đồng Đồng, vị này là Sở bác gái."

Ánh mắt Thương Đồng dừng lại trên người bà, khó khăn gạt đầu.

"Thương tiểu thư, xin chào." Tân Mộng Lan cười nhạt, như là hạt trần châu dưới ánh trăng, mông lung nhẹ nhàng.

"Xin chào." Thương Đồng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào trên thảm hoa văn, nhưng mờ mịt cái gì những không nhìn thấy, năm năm trước bà đứng rất xa, cô đã chạy trốn chết, bây giờ gần trong gang tấc, cô thậm chí có thể cảm giác được bà mờ nhạt giống như chiếc bóng.

"Mẹ..." Là giọng của Vân Hề.

Thương Đồng ngẩng đầu, thấy Sở Vân Hề kéo lấy tay Sở phu nhân, cả người tựa vào vai bà, trong mắt rõ ràng lộ ra vài tia nước mắt, lại ngấm ngấm chịu đựng tủi thân.

Sở Phu Nhân nhẹ nhàng vỗ vào tay Sở Vân Hề, mềm mỏng nói: "Vân Hề, con đi lên lầu gọi cha xuống đây, mọi người cũng đợi lâu quá rồi."

Sở Vân Hề cho dù không muốn, cũng chỉ biết gạt đầu, nhìn Nhiễm Đông Khai thật sâu, muốn nói nhưng thôi, ánh mắt dừng lại trên mặt Thương Đồng, lệ cũng đều muốn rơi xuống.

Thương Đồng không đành lòng, nhẹ nhàng tránh khỏi tay Nhiễm Đông Khai, thấp giọng nói: "Đông Khai, không phải anh đến chúc thọ à? Em ở lầu một chờ anh."

"Thương tiểu thư, lầu một rất ồn ào, tôi mang cô đi tìm chỗ vắng vẻ ngồi một chút, đúng lúc tôi cũng đang pha trà." Sở phu nhân không đợi Nhiễm Đông Khai trả lời, đã nhẹ nhàng dắt tay của Thương Đồng, dẫn cô đi về phía một cầu thang khác trong phòng khách.

"Đồng Đồng..." Khuôn mặt Nhiễm Đông Khai tối xuống, nhìn Thương Đồng sắp rời khỏi, trong tay không còn cảm giác, khiến anh nhủ mảy, Sở phu nhân luôn luôn cưng chiều Sở Vân Hề, tình cảnh trước mắt, chỉ sợ là không có ý tốt.

Thương Đồng quay đầu lại, nhìn về phía anh cười nhạt, làm cho anh yên tâm, nhưng mỗi một bước của cô, đều cảm thấy như là giẫm phải cây kim, thế nên cô không còn chú ý điều gì, cũng không kịp chú ý đến vẻ mặt của Sở Ngự Tây.

Bóng dáng của cô nhìn qua yếu đuối như thế, nhưng phần lưng lại thẳng tắp, bóng dáng màu trắng dọc theo cầu thang uốn lượn đi lên, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn nắm lấy tay vịn bằng gỗ lim, đi rất chậm.

Cứng nhắc đi tới lầu hai, đến khi cô suyết nữa đụng vào bóng người phía trước, mới phát hiện Sở phu nhân đã dừng lại trước cánh cửa.

"Thương tiểu thư, mời vào..." Sở phu nhân đẩy cửa ra, phi thủy trên tay hiện lên màu xanh lục bóng loáng xao động như nước, trong veo nhưng lạnh như lưỡi đao, sáng chói làm đầu Thương Đồng có chút choáng váng.

Vào phòng, liền ngửi được mùi hương phảng phất, trên bàn trà bằng gỗ cây hoa lê, đặt một bộ trà cụ sứ men xanh, men sứ màu xanh nhạt, trong sáng mỏng manh, hoa văn gọn sóng kiểu dáng sinh động khéo léo.

"Mời ngồi." Sở phu nhân cầm lấy tách trà, rót hai tách, từ từ cũng thu lại nụ cười trên mặt, tay bà cầm cái tách, ngẩng đầu nhìn Thương Đồng từ đầu đến cuối đều cúi đầu, sâu xa mở miệng nói: "Thương tiểu thư, tôi biết tôi như vậy là rất mạo muội, nhưng xin cô hiểu cho tấm lòng của một người mẹ."

Tâm tư Thương Đồng hoảng hốt, tách trà trong tay đột nhiên bị lệch qua, nước trà nóng hổi đổ vào trên tay cô, cô theo bản năng buông lỏng tay, liền nghe tiếng vỡ vụn giòn tan, lại cúi đầu, thấy đầy đất đều là mảnh nhỏ của sứ men xanh.

"Thương tiểu thư, cô có bị thương hay không?" Sở phu nhân lập tức đứng dậy, muốn xem tay của cô.

Thương Đồng đột nhiên rút tay, trong mắt cô hiện lên vẻ sùng sốt và bất an, ngẩng đầu nhìn dung nhan trước mắt kia, vô thức mở miệng nói: "thật xin lỗi, tôi đã làm vỡ chiếc tách sứ men xanh của bác."

trên mặt Sở phu nhân lộ ra một chút kinh ngạc, lắc đầu: "không sao, chỉ cần không làm bị thương đến cô là tốt rồi."

Thương Đồng ngồi gần chỗ những mảnh vỡ, cô nắm lấy ngón tay nóng rần của mình, từng tiếng ròi rạc, bên tai cô vang vọng lời nói vừa rồi của bà.

Sở phu nhân cũng im lặng một lúc, bà nhẹ nhàng thở dài, ôn nhu nói: "Thương tiểu thư, tôi không muốn quanh co, cho nên thứ lỗi tôi nói thẳng, tôi chỉ muốn biết lý do Đông Khai hủy hôn, cô dường như hiểu rõ chuyện này, có thể thẳng thắn nói cho tôi biết được sao?"

Thương Đồng ngẩng đầu, có chút khó khăn nhìn Sở phu nhân, sử dụng giọng điệu mà chính mình cũng không hiểu rõ mở miệng: "Ngài nên đến hỏi Đông Khai."

Sở phu nhân vuốt nhẹ tách trà trong tay, khóe mắt bà có thêm vài phần phiền muộn: "Thương tiểu thư nhất định đang cho rằng, tôi là vì Vân Hề nên khuyên cô rời xa Đông Khai, đúng không?"

Khóe môi Thương Đồng lộ ra nụ cười khế, cô thấp giọng nói: "không phải sao?"

Sở phu nhân thở dài nói: "Trong mắt một người mẹ, con gái của mình lúc nào cũng là tốt nhất. Vân Hề tuy rằng được tôi nuông chiều, nhưng cũng là một đứa trẻ thấu tình đạt lý, nó không nỡ làm tôi lo lắng, tôi qua khóc đến ngủ, nếu không phải tôi đi xem nó, cũng không biết Đông Khai có ý định hủy hôn,

tôi suy nghĩ rất lâu, ngoại trừ Đông Khai thay đổi, hẳn là không có lý do khác khiến nó kích động như vậy, hôm nay quả nhiên là gặp được Thương tiểu thư."

Giọng nói của bà cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng mỗi câu đều chối tai như thế, Thương Đồng ngồi đó, hương trà lượn lờ vây quanh, cô chỉ cảm thấy trước mặt là một mảng xanh biếc, tàn nhẫn như thế, khiến cô mơ hồ nhớ lại ký ức.

cô nhiều lần leo lên giá sách, muốn tìm tấm hình trắng đen chụp chung trên giá sách kia, cuối cùng đến khi cô chổng hai cái ghế rồi leo lên, lúc nhìn thấy tấm hình chụp chung, cô đã bảy tám tuổi, nếu con gái mình lúc nào cũng tốt nhất, vậy tại sao lại vứt bỏ cô?

"Thương tiểu thư cùng Đông Khai qua lại bao lâu rồi?" Sở phu nhân thấy cô không trả lời, lo lắng trong lòng càng tăng thêm, cô gái im lặng ngồi đó, lại làm cho lòng người ta cảm thấy bất an, bà vốn cũng không nghĩ đến Nhiệm Đông Khai đột nhiên mang bạn gái tới, xuất phát từ việc muốn bảo vệ tình cảm của con gái, mỗi thứ muốn biết chân tướng sự tình, xem còn đường có thể cứu vãn hay không, nhưng mỗi câu nói của bà đều giống như đã rơi vào trên bông vải, vậy trắng của Thương Đồng giống như từng cụm bông vải, khiến bà như đặt mình trong một mảnh sương mù.

"không lâu lắm." Cuối cùng Thương Đồng ngẩng đầu lên, nhìn Sở phu nhân, cô có thể nhìn thấy lo lắng trong mắt của bà, giống như là lúc Niệm Niệm bị ốm, vẻ mặt của cô lo lắng nhưng không biết làm sao, chỉ là người phụ nữ trước mắt thật đẹp, cho dù lo lắng cũng khiến người ta cảm thấy được vẻ đẹp, nếu có nhiếp ảnh gia chụp được, nhất định sẽ ghi tiêu đề ở trên là "Tình thương của mẹ", đôi mắt kia, sẽ khiến người ta dừng chân lại thương thức, tiếc là bà càng như vậy, tâm Thương Đồng càng lạnh, cô khẽ cười nói: "Ý của Sở phu nhân, là chúng tôi tình cảm không sâu, quyết định muốn chia rẽ uyên ương có phải hay không? Tôi đã từng nói, Nhiệm Đông Khai muốn hủy hôn, không liên quan đến tôi, ngài nên đi tìm Nhiệm Đông Khai."

Đối thoại căn bản tiến hành không suôn sẻ, Sở phu nhân chưa từng gặp phải tình cảnh lạnh nhạt như vậy, bà có chút xấu hổ cúi đầu, trầm mặc giây lát, mới khẽ nói: "Thương tiểu thư, Đông Khai và Vân Hề đã quen nhau năm năm, tuy rằng chưa công khai đính hôn, cũng đã có ước định bằng miệng, tình cảm bọn chúng lúc trước luôn rất hoà hợp. Thương tiểu thư không biết sao, có lòng thì sẽ được."

Những lời này đều có chút sắc bén, nhưng bà là người lịch sự nho nhã như thế, nói ra những lời như vậy, hẳn là đã bị dồn đến cực hạn rồi.

Thương Đồng chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, sắc mặt đã trắng bệch, có một loại cảm giác muốn huỷ diệt **như là chui ra từ vàng cò non, bén nhọn làm thân kinh của cô đau đớn, cô cứng nhắc đối diện với Sở phu nhân đoan trang, chậm rãi nói: "Ngài cảm thấy tôi đoạt vị hôn phu của người khác là tội không thể tha, như thế, Sở phu nhân? Theo tôi được biết, Sở phu nhân cũng không phải là vợ đầu của Sở tiên sinh."

Câu nói vừa rồi, cho dù là người bình tĩnh cũng sẽ biến sắc, ngụ ý là Sở phu nhân đoạt chồng của người khác, chẳng phải là tội nghiêm trọng hơn sao? Bà có tư cách gì lại ở trong này giáo huấn cô? Sở phu nhân vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Thương Đồng, môi của bà đang run rẩy, lập tức mất đi khả năng thuyết phục, bà chậm rãi lắc đầu, lại không thốt nên lời.

Thương Đồng nhìn thấy bà như vậy, bình tĩnh trên mặt cũng từ từ thu vào, vịn chỗ ngồi đứng dậy, hướng về phía Sở phu nhân lộ ra nụ cười nhạt: "Sở phu nhân, cảm ơn ngài tiếp đãi, nhưng tôi cảm thấy tôi cùng hoàn cảnh như vậy không hợp nhau, vừa rồi làm vỡ chiếc tách sứ men xanh của ngài, vật phẩm quý giá, giá thị trường mặc dù là mười vạn, nhưng tôi cũng bồi thường không nổi, như vậy ngài có lẽ tổn thất gấp bội rồi. Nhưng tôi nghĩ ngài nhất định sẽ không truy cứu, mà tôi vẫn rất khó chịu, vậy thì cáo lui trước."

cô lùi về phía sau hai bước, dưới chân không biết giẫm phải thứ gì đó, đột nhiên đâm vào, mắc cá chân bị mảnh sứ bén nhọn cửa đau đớn, cô cố chịu đựng đứng thẳng người, chậm rãi đi về phía cửa.

"Thương tiểu thư..." Sở phu nhân tiến lên hai bước: "cô..." bà muốn nói lại thôi, muốn hỏi cô đến cùng là muốn gì, nhưng lại không hỏi, chỉ cảm thấy trong lòng hốt hoảng, lại không muốn cô rời khỏi.

"Còn việc gì sao?" Thương Đồng đi đến cửa, cô nắm chặt tay, cả căn phòng trước mặt điều là đồ cổ, áp lực nặng nề gần như làm cho người ta hít thở không thông, mà người phụ nữ trong phòng kia, càng làm cho cô một phút cũng không nhịn nổi nữa.

"Thương tiểu thư, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?" Sở phu nhân đứng trước bàn trà bằng gỗ cây hoa lê, bên cạnh là một cái kệ rất cao, bày nhiều đồ cổ cao thấp, nhang trong lò không nhìn thấy khói, nhưng trong không khí là mùi Trầm Hương nhàn nhạt.

Thương Đồng mơ hồ cảm thấy chua xót, người phụ nữ trước mắt này nên đứng ở chỗ đây, chứ không phải là căn phòng củi kỹ mà cô sống gần hai mươi năm kia, gian phòng kia của bọn họ, là được cung cấp từ đơn vị của cha, chỉ có 60 mét vuông, sàn nhà gra-ni-tô u ám, bốn vách tường đều là tủ sách, chật hẹp, một cái bàn vừa làm bàn học vừa làm bàn ăn...

"không có." Thương Đồng không quay lại nhìn bà, ra cửa, mới cảm thấy chỗ mắc cá chân truyền đến đau đớn, vừa rồi tê tê đã không cảm giác được sự đau đớn.

Nơi này quả thực vắng vẻ, chỗ rẽ ở hành lang dài, âm thanh náo nhiệt dưới lầu truyền đến, người đến tuy không nhiều lắm, nhưng nhìn qua cũng đều có mặt mũi, Thương Đồng cúi đầu, nhìn chỗ mắc cá chân, đã có máu tươi chảy ra.

Có thể là có mảnh vỡ sứ men xanh ở bên trong.

cô chưa thấy rõ, một đôi giày da đen bóng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô, cô theo giày da nhìn lên trên, liền thấy cặp mắt mắt u ám lạnh băng, trong nháy mắt cô như bị trúng phải ma pháp, đứng yên ở nơi đó, sau một khắc cô đã bị anh kéo vào một căn phòng khác.

Phịch một tiếng, cửa đóng lại.

Thương Đồng kinh ngạc nhìn Sở Ngự Tây, tim đập nhanh hơn: "Anh...anh muốn làm gì?"

Sở Ngự Tây chậm rãi đến gần cô, sắc mặt xanh đen, giọng anh lạnh lùng nói: "Là tôi muốn hỏi em, em đến đây làm gì? Thế nào, tôi mang em không chịu đến, anh ta mang em đi, em trái lại đồng ý à?"

Thương Đồng quay mặt qua chỗ khác, cô vừa mới trải qua một hồi đấu tranh tâm lý, lúc này lại đối mặt với Sở Ngự Tây, phòng tuyến tâm lý sớm đã tan vỡ, chỉ cảm thấy không thể ở bên cạnh anh lâu hơn, nếu không cô nhất định sẽ chịu không nổi, đành phải thấp giọng xin tha nói: "Anh nên đi cùng bạn gái."

ngực Sở Ngự Tây nhấp nhô, anh đã kiềm chế rất lâu, thấy Thương Đồng nhìn cũng không nhìn anh, khiến anh lại càng tức giận, kéo cà-vạt ra, giọng anh gằn gắt nói: "Sau đó em đi tìm Nhiệm Đồng Khải?"

"Tôi tìm ai không liên quan đến anh! Anh tránh ra!" Thương Đồng nhú mày lại, muốn đẩy Sở Ngự Tây ra, nói không chừng Nhiệm Đồng Khải đang tìm cô...

Ngón tay cô vừa chạm đến tay áo của Sở Ngự Tây, đã bị anh kéo lấy, áp lên cánh cửa, hai tay của anh giống như cái kìm, nhìn xuống thân thể bé nhỏ của cô, làm cho cô cảm giác mình giống như con mồi bị nhìn chăm chăm, vô cùng sợ hãi.

"Thương Đồng, em đến cùng là muốn thế nào? Em huỷ hoại tôi không tính, bây giờ còn muốn huỷ hoại luôn Vân Hề có phải hay không? Tôi đến cùng là đã nợ em cái gì, khiến em phải đối với tôi như vậy?" Sở Ngự Tây cắn răng, hận không thể nuốt cô xuống.

"Anh không nợ tôi thứ gì cả." Trong mắt Thương Đồng dâng lên một tầng sương mù, cô run rẩy nhìn cằm của anh, cạo rất sạch sẽ, có màu xanh nhạt. Năm năm trước, cô ở trước công biệt thự không đánh mà chạy, năm năm sau, số phận lại mang cô trở về nơi này, mũi cô ề ảm: "Sở Ngự Tây, cho đến bây giờ đều là tôi nợ anh, tôi chỉ có thể xin lỗi anh, tôi không biết đối tượng Nhiệm Đồng Khải muốn huỷ hôn là em gái anh..."

"Em nghĩ rằng tôi sẽ tin em sao?" Giọng Sở Ngự Tây lạnh như băng, khóe môi anh hiện lên một nụ cười giễu cợt: "Thương Đồng, tuy tôi không biết em và Nhiệm Đồng Khải đang giờ trò gì, nhưng tôi cho em biết, em đã đi quá giới hạn rồi."

Sở Ngự Tây buông Thương Đồng ra, anh chỉnh lại quần áo một chút, lướt qua Thương Đồng đang trượt xuống trên thảm trải sàn, thoáng nhìn cả căn phòng, sắc mặt dần thay đổi, gần ở cửa sổ có đặt một cây đàn Piano, phía trên được phủ lại, rèm cửa sổ buông xuống, cả căn phòng đều lộ ra một mùi hương cũ kỹ.

Giống như người phụ nữ vụng về kia, vẫn ngồi ở chỗ đó, một lần lại một lần đàn khúc nhạc, đứt quãng, nghe tưởng như là một loại tạp âm.

Thương Đồng vừa theo tầm mắt Sở Ngự Tây nhìn đến, tim bỗng chốc thắt chặt, cô nhớ rất rõ ràng, anh đã từng nói, mẹ của anh rất thích đàn bài, đáng tiếc đàn lại không hay, một lần lại một lần, đơn giản là cha anh thích nghe.

cô thậm chí có thể tưởng tượng ra, một người phụ nữ trước giờ không biết đánh đàn, vì để lấy lòng chồng mình, lần lượt tập luyện, ngay cả con trai của bà, nghe cũng cảm thấy không chịu được, nhưng trong lòng lại mang theo tình cảm dịu dàng và mong mỏi, tại sao lại làm khó bản thân như vậy?

Trái tim vốn buông lỏng, lại một lần nữa trở về với vực sâu thống khổ, cảm thấy cả bầu không khí kiềm nén khiến cô muốn bỏ trốn.

"Sở Ngự Tây..." Thương Đồng nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, cô nhớ lại đêm cha mất, cô khóc đến té xỉu trong phòng bệnh, là anh công cô đến phòng cấp cứu, trông chừng, cô tỉnh lại thấy cổ của anh, còn có hai vai rộng lớn, nước mắt cô không ngừng chảy.

Lúc này, lần thứ hai xuất hiện trước tầm mắt cô, nếu hiện tại cô nhào đến ôm anh, có nên hay không? Bóng lưng tịch mịch như vậy, khiến cô đau lòng không thở được.

Sở Ngự Tây quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của cô, trên mặt còn có hai hàng nước mắt, anh chau mày, vẻ mặt như vậy làm cho lòng anh sinh ra ác cảm, tại sao lúc trước lại tin tưởng cô như thế, thậm chí ngay cả ký ức đau đớn nhất đáy lòng cũng chia sẻ cùng cô, hiện tại ánh mắt của cô là có ý gì đây? Đồng cảm sao?

"Thu hồi cái vẻ mặt làm bộ làm tịch kia của em đi, chỉ làm tôi cảm thấy buồn nôn hơn thôi!" Sở Ngự Tây khôi phục lại khuôn mặt lạnh như băng.

Tim Thương Đồng hơi co rút lại, cô cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "thật xin lỗi, tôi biết anh căm hận tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cầu xin anh tha thứ, chúc anh hạnh phúc, thật sự."

Nếu ánh mắt Sở Ngự Tây có gai, nhất định sẽ ở trên người cô đâm mấy lỗ thủng trong suốt, anh khẽ nhếch môi mỉm cười, giọng lạnh lùng nói: "Thương Đồng, em thật sự quá tự mãn rồi, nếu như tôi hận em, nhất định tôi vẫn còn có tình cảm với em. Tôi thừa nhận, lúc trước tôi nghĩ em rời đi là vì bị gia đình tôi uy hiếp, hoặc là có nỗi khổ tâm gì khác, cho nên mới nhớ mãi không quên, dùng dự án khai phá ép em xuất hiện, muốn biết rõ chân tướng. Nhưng hiện tại tôi đối với em hết sức chán ghét, cảm thấy em rất giả tạo, hay thay đổi, sự tồn tại của em, nhắc nhở tôi đã ngu xuẩn như thế nào, không bao lâu nữa, em sẽ vì sự ngu xuẩn của em mà trả giá thật đắt."

Lời nói giống như một chậu nước lạnh, dội lên đầu Thương Đồng, cô mở to hai mắt, muốn nhìn rõ người đàn ông trước mặt, nước mắt che mờ tầm mắt của cô, cô thậm chí đã không nghe rõ giọng nói của anh, trong lỗ tai có cái gì đó thỉnh thoảng hỗn loạn, giọng của anh rất bình tĩnh vững vàng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, trước kia anh tức giận, coi thường, cô cảm thấy anh vẫn còn tình cảm với mình, nhưng bây giờ, anh đứng trước mặt cô, cô lại không thể nói gì, mặc cho anh tuyệt tình mang lưỡi dao đâm vào ngực cô.

Anh dường như đã không chịu đựng được nữa, đẩy cô qua một bên, sai bước đi ra ngoài cửa, để lại một mình cô, im hơi lặng tiếng ngồi xồm xuống, bình tĩnh lại tâm tư.

Ngoài cửa, Sở Ngự Tây lấy ra một điều thuốc, vừa mới đốt lên, thì thấy Sở Vân Hề che miệng theo hành lang dài bên kia chạy đến, suýt nữa đụng vào anh.

"Gặp ma sao?" Sở Ngự Tây hít sâu một hơi khói, lạnh lùng nhìn Sở Vân Hề kinh ngạc dừng lại.

Sắc mặt Sở Vân Hề trắng bệch, đôi mắt to chưa hết hoảng loạn, môi bị cắn đỏ, cô đứng đó, chân tay luống cuống, cúi đầu kêu một tiếng: "Anh..." Nước mắt đã lăn xuống.

"Tôi không có em gái hèn nhát như vậy." Sở Ngự Tây nhả ra một đám khói, anh lạnh nhạt lướt qua nước mắt trên mặt Sở Vân Hề, chau mày: "trên đời có rất nhiều đàn ông, em nhất định muốn chà đạp chính mình như vậy sao? Đúng là trong người em đều chảy dòng máu của tiện nhân!"

Lời nói của anh rất độc ác, mặc dù trước kia cũng từng nói như vậy, nhưng giờ phút này Sở Vân Hề rốt cuộc cũng không nhịn được, cô siết chặt nắm tay bước lên phía trước: "Anh không thể sỉ nhục mẹ em!"

Sở Ngự Tây cầm điều thuốc, khói lượn lờ che khuất con người sắc bén lạnh lẽo của anh: "Tôi nói không đúng sao? Đàn ông trên thế giới nhiều như vậy, vì sao lại muốn cướp đoạt của người khác? Bà ta đẻ tiện em cũng đẻ tiện sao?"

"Bóp..." một tiếng, hành lang dài lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cô có biết anh ta vì sao lại yêu cô không?

Khi Thương Đồng đẩy cửa ra, chợt nghe thấy một tiếng giong tan.

Đầu Sở Ngự Tây lệch sang một bên, trên mặt hiện lên màu đỏ nhạt, trong tay anh vẫn kẹp điều thuốc kia như cũ, lạnh lùng nhìn Sở Vân Hề, khóe môi hiện lên nụ cười giễu cợt: "Nhìn không được phải không? Có chí khí như vậy nên vùng trên mặt Nhiễm Đông Khai, chứ không phải ở chỗ này nổi điên."

Sở Vân Hề không dám tin nhìn tay mình run lên, cô nhìn dấu đỏ trên mặt Sở Ngự Tây, nước mắt liên tục rơi xuống: "Anh không được sỉ nhục mẹ em! Em biết, anh chán ghét em có một nửa dòng máu khác anh, nhưng dù sao em cũng là em gái anh, anh khinh thường em như vậy sao? Em cố gắng làm tốt mọi thứ, chính vì muốn anh đừng khinh thường em, cho dù là yêu đương, em cũng giữ mình trong sạch, nghĩ trước sau, nhưng..."

Nước mắt cô rơi xuống, giọng cũng nghẹn ngào, không nói ra lời.

Sở Ngự Tây quay lưng lại, nhìn bữa tiệc đã chuẩn bị dưới lầu, nhiều người như vậy, náo nhiệt như vậy, lòng anh lạnh xuống, khi nghe thấy tiếng khóc của Sở Vân Hề, chỉ cảm thấy bức dọc, không muốn nghe tiếp.

"Lau một chút đi..." Thương Đồng im lặng đứng phía sau Sở Vân Hề, đưa ra một miếng khăn giấy.

Sở Vân Hề nghiêng đầu sang chỗ khác, hai mắt đầm lệ mơ hồ xuyên thấu qua thấy là Thương Đồng, cô chậm rãi đẩy ra, khóe môi hiện lên nụ cười yếu ớt: "trên đời nhiều đàn ông như vậy, vì sao cô muốn cướp của tôi?"

Thương Đồng không biết nên nói gì, cô gái trước mặt trẻ hơn so với cô vài tuổi, từ trong mắt Sở Vân Hề cô có thể nhìn thấy sự thương tâm và yếu đuối, cô ấy đau khổ như thế, mà người đã tạo ra nỗi đau này, chính là mình và Nhiễm Đông Khai.

cô cảm thấy không đành.

Hơn nữa, cô ấy là cô ấy...

"Đồng Đồng, thì ra em ở chỗ này!" Nhiễm Đông Khai đi nhanh đến, không biết sốt ruột hay vì chuyện khác, trên mặt anh đầy lo lắng, khi nhìn đến vết máu trên mắc cá chân cô, sắc mặt anh lạnh lùng, ngồi xổm người xuống, bàn tay to nắm lấy bàn chân cô: "Đừng nhúc nhích..."

Thương Đồng cảm thấy thân thể run lên, bởi vì ánh mắt Sở Vân Hề dừng trên người cô, vô tội như thế, bi thương như thế, còn truyền đạt một sự lên án trong im lặng.

Mà Sở Ngự Tây vẫn đưa lưng về phía bọn họ như cũ, dường như không có tâm tình để ý đến tất cả mọi thứ.

cô cảm giác đau đớn có gai trên mắc cá chân truyền đến, lại nhìn thấy, Nhiễm Đông Khai đã đứng dậy, trong tay cầm một mảnh sứ men xanh nhỏ, đi đến trước mặt Sở Vân Hề: "Sở Vân Hề, có phải là em làm hay không?"

Thương Đồng hoảng sợ, bước lên bắt lấy tay của Nhiễm Đông Khải: "Anh đừng nói lung tung, là em tự mình làm!"

Ý nghĩ trong mắt Nhiễm Đông Khải đông lại, anh nắm tay Thương Đồng: "Chúng ta đi!"

Thương Đồng bị anh kéo đi hai bước, khi quay đầu lại nhìn Sở Văn Hề, cô đã xoay người, theo bả vai của cô có thể thấy được, cô đang nức nở.

"Nhiễm Đông Khải..." Thương Đồng tách tay anh ra, dừng lại, nghiêm túc nhìn anh: "cô ấy thích anh như thế, tại sao anh lại làm như vậy?"

Nhiễm Đông Khải điều chỉnh hô hấp, trong mắt hiện lên một chút u ám: "cô ấy yêu tôi, tôi nhất định phải yêu cô ấy, cưới cô ấy sao? Còn nữa, cũng giống như em, rõ ràng là yêu Sở Ngự Tây, không phải cũng rời bỏ anh ta sao?"

Giọng nói của anh đã được ép chế xuống cực thấp, gần như kè sát vào tai cô, trong mắt người ngoài nhìn vào, giống những người đang yêu, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy lạnh run, bọn họ làm sao có thể giống nhau? cô ra đi, không phải bởi vì cô không yêu, mà tất cả là vì cô yêu, còn anh? Chẳng lẽ cũng có nỗi khổ tâm?

"cô ấy vô tội." cô trừng mắt nhìn anh, thấp giọng nói: "Nếu như anh không phải cố ý, nên sớm đi chặt đứt suy nghĩ của cô ấy."

"hiện tại, dù cho có kết hôn rồi cũng sẽ ly hôn." Nhiễm Đông Khải vẫn chăm chú nhìn cô như cũ, dường như không quan tâm nhiều.

"Nhiễm tổng, Thương tiểu thư, các người cũng ở đây..." một giọng nói vang lên bên cạnh họ, đôi mắt lạnh lùng của Nhiễm Đông Khải quay đi, thấy Lận Khả Hân, anh nhú mày, nhàn nhạt gật đầu.

Thương Đồng lúng túng gật đầu, khi chuẩn bị rời đi, Lận Khả Hân mỉm cười gọi cô: "Thương tiểu thư xin dừng bước, tôi thấy mắc cá chân cô bị chảy máu, muốn tôi xử lý giúp hay không?"

Thương Đồng nhìn thoáng qua, máu không nhiều lắm, chỉ nhuộm đỏ một mảng nhỏ mà thôi, cô lắc đầu: "Cảm ơn cô, Lận tiểu thư, tôi trở về sẽ tự mình xử lý."

Lận Khả Hân đã đến trước mặt cô, lấy từ trong túi ra một danh thiếp: "Thương tiểu thư, lần trước tôi có nói cô đưa đứa nhỏ đến tái khám, trước đó đứa nhỏ đã từng lên cơn sốt phải không?"

Thương Đồng nhận danh thiếp, nhắc đến Niệm Niệm, lòng cô lập tức mềm xuống: "Đúng vậy, xé chiều hôm nay vốn định mang Niệm Niệm đến làm kiểm tra lại."

Lận Khả Hân cười cười, nhẹ nhàng nói: "Hay là tôi đến đó, đứa nhỏ hình như có chút viêm phổi chưa trị tận gốc, cho nên nhiều lần phát sốt, nếu thuận tiện, tôi cũng có thể đến nhà xem."

"không cần." Nhiễm Đông Khải kéo Thương Đồng qua, dường như không muốn để cô và Lận Khả Hân trò chuyện, mang cô đi ra ngoài cửa.

Thương Đồng quay đầu lại, thấy trên hành lang dài, Sở Ngự Tây cùng Mạc Thanh Uyển không biết nói gì đó, Sở Ngự Tây dụi tắt điếu thuốc trong tay, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, nhận lấy hộp quà trong tay Mạc Thanh Uyển, hai người đi về phía bên kia.

cô có chút ngầy người nhìn bóng lưng hai người kia, xứng đôi như thế, cô cảm thấy đau xót ở cánh tay truyền đến, là bàn tay to của Nhiễm Đông Khải.

"đi thôi." Nhiễm Đông Khải dẫn cô xuống lầu, ra khỏi biệt thự.

Thắt chặt dây an toàn, Nhiễm Đông Khải nghiêng đầu sang nhìn Thương Đồng, thấy bộ dạng mắt hờn của cô, trong lòng mềm nhũn: "Đồng Đồng, thật xin lỗi! Hôm nay bọn họ nhất định khiến em khó chịu rồi."

Thương Đồng lắc đầu, không muốn nói chuyện, cô chỉ biết Sở Ngự Tây đã không còn yêu cô, anh chán ghét cô, đoán chừng cũng sẽ không lần lượt truy vấn cô nữa, vì sao lúc đầu gặp lại trốn tránh, vì sao lại chọn Nhiễm Đông Khải. Cho dù là trả thù, cô cũng vui lòng chấp nhận, đầu quả tim giống như bị khoét ra, cô ôm ngực thật chặt.

"Lúc trước có phải bởi vì Sở gia làm khó dễ sau lưng, em mới rời xa Sở Ngự Tây?" Nhiễm Đông Khải nắm vô-lăng, nhìn thấy cô như thế này, trong lời nói mang theo vài phần tức giận.

"không phải." Thương Đồng rút cuộc quay đầu lại, vừa mới trải qua hành hạ của địa ngục, môi cô hiện lên một nụ cười yếu ớt: "Anh cho rằng đây là tiểu thuyết sao? Nữ chính bị gia đình nam chính uy hiếp, mới mai danh ản tích, mang theo đứa con bỏ trốn, chờ nam chính trở lại đón cô ấy? Chúng tôi là không thể."

Nhiễm Đông Khải không hỏi nữa, đập ga, trong lòng rối loạn không biết phải nói gì, trước mắt một chốc là khuôn mặt Sở Văn Hề là chĩa uớt át, một chốc là khuôn mặt Thương Đồng cố gắng bình tĩnh, hai khuôn mặt một đến một đi, từ từ chồng lên nhau, dường như luôn có vài phần tương tự, nếu không phải là ngũ quan, thì chính là vẻ mặt.

không biết tại sao, khuôn mặt đau khổ của họ, đều khiến anh chú ý.

----- Vũ Quy Lai-----

trên hành lang dài chỉ còn lại Sở Văn Hề, thời gian bắt đầu bữa tiệc đã đến, từ trên hành lang dài có thể nhìn thấy cha mẹ cô đang đứng bên cạnh nhau, nâng ly rượu đỏ chào hỏi khách, tuy là đại thọ 60, nhưng không có phô trương, chỉ có hơn bốn mươi người bạn chí cốt đến chúc mừng, nhà hàng đặt một bàn xoay năm tấm, các món ăn sạch sẽ tinh tế, kiểu Trung Quốc sôi nổi, nhưng cô lại chăm chú nhìn hai bóng dáng dưới lầu kia, nước mắt rơi lã chã.

"Văn Hề..." Lận Khả Hân chậm rãi bước lên, từ trong túi rút ra một miếng khăn giấy, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "không thoải mái sao?"

Sở Văn Hề quay đầu lại, cô lau đi nước mắt, thấp giọng trả lời: "không có gì."

"Haizz, tôi biết là vì Nhiễm tổng." Lận Khả Hân dựa vào lan can giống cô, nghiêng người nhìn về phía cổng lớn của biệt thự, bóng xe kia vội vã rời đi, khê thờ dài.

Sở Văn Hề cầm khăn giấy, ép buộc mình mỉm cười, nhưng trong giọng nói lại có chút chua chát không thông: "Làm sao cô biết?"

Bóng dáng của Lận Khả Hân bị che ở phía sau chậu hoa, cô dùng tay nắm lan can, như muốn mang nó nhào nặn, ánh mắt cô dừng lại sau lưng Sở Văn Hề, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: "Tối qua, Thương tiểu thư mang theo một đứa bé đến chỗ tôi khám bệnh, sau đó Nhiễm tổng cũng đến, tôi nghe bọn họ chính miệng thừa nhận, đứa bé kia là con của bọn họ."

Sở Văn Hề nhắm mắt lại, cô dán sát khuôn mặt lạnh lẽo vào lan can, cô không dám khóc, cũng không thể khóc, đành phải quay đầu lại nói: "Tôi biết, vừa rồi anh ấy đã nói với cha tôi, là người đàn ông có trách nhiệm, anh ấy nên gánh vác."

Khi cô nghe được Nhiễm Đông Khải nói cái lý do này, liền cảm thấy toàn thân đều lạnh xuống, tưởng rằng Nhiễm Đông Khải chỉ nhất thời thay đổi, như thể cô còn có cơ hội, có thể làm anh cảm động, xoay chuyển anh, nhưng hiện tại anh đã sớm có đứa con bốn năm tuổi, cô lấy cái gì để đi tranh giành? Lấy cái gì đến đoạt?

đã định trước cô thất bại thảm hại.

Cơ hội trở mình cũng không có.

cô chỉ có thể lừa mình dối người cho rằng, anh chỉ là nên gánh vác trách nhiệm, lúc trước anh dịu dàng chăm sóc cô đều là thật sự, năm đó anh chỉ là bất đắc dĩ, không cẩn thận mà thôi.

trên TV có rất nhiều đoạn đều là người phụ nữ sinh đứa bé rồi muốn ép buộc nam chính, hoặc là rõ ràng không cần uy hiếp, cũng sẽ lập tức được đội vương miện xx bà lớn.

Thương Đồng gia có lẽ cũng vậy, Đông Khải căn bản không thích cô ta, nếu không từ năm năm trước cho đến bây giờ chưa từng đề cập đến cô ta, chưa từng có dấu vết nào cho thấy, trong lòng anh ẩn chứa một người khác.

"Văn Hề, cô thật lương thiện." Lận Khả Hân nhẹ nhàng nói: "Đáng tiếc Nhiễm tổng đã bị vô bên ngoài che mặt rồi."

Giọng Sở Văn Hề chậm rãi nói: "Bọn họ đã có con, tôi sẽ tác thành cho bọn họ"

Lận Khả Hân lắc đầu nói: "Văn Hề, tôi cảm giác được người Nhiễm tổng yêu là cô, người phụ nữ kia có lẽ chỉ là thể diện của cô mà thôi, hay là ở đây có hiểu lầm gì cũng không chừng."

Sở Văn Hề hơi sững sờ, cô ấy nói người phụ nữ kia giống cô? Lúc bọn họ quen biết, là tháng 10 năm năm trước, khi đó cây phong cũng đỏ tươi như vậy, cô tan học trở về, nhìn thấy Nhiễm Đông Khải ngồi trên sofa, mặc áo sơ mi trắng, khóe môi chứa một nụ cười.

"Con bọn họ bao nhiêu tuổi?" Sở Văn Hề im lặng một lúc lâu, mới mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cuối cùng anh muốn như thế nào?

Ads "Con bọn họ bao nhiêu tuổi?" Sở Văn Hề im lặng một lúc lâu, mới mở miệng.

Lận Khả Hân suy nghĩ: "Tôi đoán, theo như trong bệnh án ghi, hiện tại vừa đúng bốn tuổi rưỡi."

Thân thể Sở Văn Hề mềm nhũn xuống, sức lực toàn thân giống như bị rút đi, bốn tuổi rưỡi, năm năm trước bọn họ ở cùng một chỗ, vậy trong năm năm nay, cô là cái gì? Lúc cô biết được anh muốn hủy hôn, tưởng là anh có nỗi khổ tâm, tối qua, anh muốn nói lại thôi, cô còn ôm ảo tưởng, cho rằng anh sẽ cẩn thận suy xét. Nhưng, hôm nay anh lại ném cho cô một quả bom lớn như vậy.

Thế thân? Đến cùng ai là thế thân?

Tại sao anh lại có thể đối với cô như vậy?

"Đừng buồn nữa, hôm nay là sinh nhật của bác trai." Lận Khả Hân vỗ vỗ phía sau cô, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta xuống lầu đi."

Sở Vân Hề lắc đầu, cô nhẹ nhàng đẩy Lận Khả Hân ra: "thật xin lỗi, tôi muốn yên tĩnh một chút." cô thế này, làm sao có thể đối mặt với nhiều ánh mắt hỏi han như vậy? Tất cả bạn cũ của Sở gia đều đã ở dưới lầu, bọn họ đều nhìn thấy Nhiệm Đông Khải dẫn bạn gái khác đến tham gia ngày đại thọ của cha cô, điều này đại diện cho cái gì, đã quá rõ ràng.

Lận Khả Hân từ từ thu lại nụ cười trên môi, cô chậm rãi bước lên phía trước, cô thật muốn nói với Sở Vân Hề, cô đau khổ sao? Khi biết được người đàn ông cô yêu đi yêu người phụ nữ khác, có phải muốn giết cô ta hay không? Lúc trước, cô cũng như vậy, trơ mắt nhìn Nhiệm Đông Khải ở bên cạnh Sở Vân Hề, lại vẫn giả vờ mỉm cười như không có gì xảy ra. Bây giờ, cô chỉ muốn đứng một bên, muốn xem Sở Vân Hề và người phụ nữ kia chém giết lẫn nhau, mà cô có thể kiên nhẫn làm người thắng cuộc.

----- Vũ Quy Lai-----

Sở Ngự Tây đi tới vài bước, thấy Mạc Thanh Uyển vẫn cúi thấp đầu, cả người đều run rẩy, anh lạnh lùng cười, dứt khoát dừng lại: "Thanh Uyển, em sợ Nhiệm Đông Khải như thế sao?"

Mạc Thanh Uyển bị nói trúng tâm tư, sắc mặt sợ đến mức trắng bệch, vội vàng lắc đầu: "không có."

Sở Ngự Tây cười nhạt, tay anh rút vào túi: "thật không? Tôi cho rằng anh ta thu thập tội chứng của cha em lâu như vậy, sẽ cho em xem mới đúng."

"Anh..làm sao anh biết?"

"Bởi vì, trên tay tôi so với anh ta còn đầy đủ hơn." Khóe môi Sở Ngự Tây nhếch lên, lộ ra vài phần châm biếm: "Làm một quan chức thật sự không dễ dàng, một lần không cẩn thận cuối đời khó giữ được, là con cháu, tôi thật sự rất lo lắng cho bác trai."

Mạc Thanh Uyển bắt đầu rối loạn, cô gấp giọng nói: "Các người cuối cùng là muốn thế nào?"

Lông mày Sở Ngự Tây chùng xuống, giọng nói dần trở nên lạnh lẽo: "Mạc tiểu thư, nên là tôi hỏi các người muốn thế nào?"

Mạc Thanh Uyển chỉ cảm thấy áp lực mạnh mẽ kéo đến, cô luôn cho rằng Sở Ngự Tây chỉ là lạnh nhạt một chút, không nghĩ đến lại vô tình như vậy, sau cùng cô thử cố gắng thuyết phục: "Nếu Sở tổng có thể buông tha cho mảnh đất kia, tôi sẽ thuyết phục cha mang dự án khai phá mảnh đất ở thành phố mới cho anh, triển vọng của mảnh đất đó nhiều hơn so với mảnh đất ở Bắc Giao..."

"Tôi chỉ muốn mảnh đất kia." Sở Ngự Tây ngắt lời cô, trong mắt đã lộ ra vài phần không kiên nhẫn: "Em tốt nhất nên nghĩ lại đường lui, bởi vì nếu tôi ra tay, so với Nhiệm Đông Khải còn tuyệt tình hơn."

"Sở tổng, dù sao chúng ta cũng là bậc cha chú quen biết một thời, anh không nghĩ đến tình cảm sao?"

Sở Ngự Tây cười lạnh, đối diện với khuôn mặt của Mạc Thanh Uyển: "Tôi không biết chúng ta có tình cảm gì đáng nói, tôi chỉ biết, tôi nhất định phải có được mảnh đất kia, không có nếu như, cũng không có ngộ nhờ."

"Hai bên các người chúng tôi đều không thể đắc tội, nếu giúp anh, Nhiệm Đông Khải tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cha tôi, tại sao tôi phải giúp anh?"

Sở Ngự Tây nhìn ra cửa kính thủy tinh, khi cặp nam nữ đó rời đi, sắc mặt càng trở nên u ám, anh lạnh lùng nói: "Làm theo tôi nói, các người có thể không có việc gì."

"thật không?" Mạc Thanh Uyển không dám tin bước về phía trước, muốn kéo tay của Sở Ngự Tây.

Con người của Sở Ngự Tây lạnh lùng dừng trên tay Mạc Thanh Uyển, anh nhìn chăm chăm xuống, Mạc Thanh Uyển chậm rãi rút tay mình ra, xấu hổ đứng qua một bên, anh chỉnh lại ống tay áo: "Buổi tối ở khách sạn chờ tôi."

Trong mắt Mạc Thanh Uyển nhất thời hiện lên vô số biểu cảm, chẳng lẽ anh muốn cô? không biết là kinh ngạc hay là vui mừng, cô run rẩy gật đầu, tim đập mãnh liệt.

Sở Ngự Tây mang phản ứng của cô thu vào đáy mắt, cười khinh thường: "Mạc tiểu thư, em lo lắng tôi có ý đồ với em sao?"

Khuôn mặt của Mạc Thanh Uyển nhất thời ửng đỏ, cô cúi đầu, ngập ngừng nói: "Chỉ cần có thể cứu cha tôi.."

Sở Ngự Tây cười nói: "Đáng tiếc, em hiểu sai rồi. Tôi vẫn không cảm thấy thân thể phụ nữ có gì đáng giá. Nếu tôi muốn, phụ nữ loại gì không có, cho nên, em không cần lo lắng."

nói xong, anh xoay người rời đi, bỏ lại khuôn mặt lúc đỏ, lúc trắng của Mạc Thanh Uyển, trong mắt cơ hồ ứa ra lệ.

Tiệc rượu vừa bắt đầu, Sở Hán Thần cầm ly rượu đỏ, đứng dậy, nhìn thấy Sở Ngự Tây không coi ai ra gì đi ra ngoài cửa, sắc mặt lập tức lạnh xuống,

anh đi không từ biệt, rõ ràng là không cho ông thể diện, nếu như ngày thường thì không sao, hôm này là đại thọ 60 của ông, anh cũng như vậy.

Tân Mộng Lan bên cạnh vội vàng nắm lấy tay ông, cùng đứng dậy, giọng không cao không thấp ghé vào lỗ tai ông nói: "Hán Thần, hôm nay đều là bạn già, thanh niên trẻ không cần câu nệ cùng một chỗ với chúng ta, em nghĩ bọn họ đều bận bịu, tới, kính mọi người một ly."

Sở Hán Thần biết bà đang giải vây thay mình, cũng nhắc nhở ông, không cần quá mất thân phận, nhưng trong lòng vẫn buồn phiền như cũ, sắc mặt không tốt gật đầu.

Đôi mắt lạnh lùng của Sở Ngự Tây lướt qua Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan, nắm tay từ từ siết chặt, anh hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì nữa, đi nhanh ra ngoài công, cánh cổng loảng xoảng một tiếng, chấn động rầm rầm

"Sở đại thiếu gia!" một chiếc mô tô đột nhiên chạy đến, dừng lại trước mặt Sở Ngự Tây, lấy mũ bảo hiểm xuống, thì ra là Mạch Tử Long: "Tại sao không uống rượu mừng thọ của ông cụ nhà anh, vội vã muốn đi uống hoa tửu?" (Hoa tửu = uống rượu có kỷ nữ hầu)

Trong tay Sở Ngự Tây cầm chìa khóa xe, nhìn lướt qua hộp lễ vật phía sau xe mô tô của Mạch Tử Long, lạnh nhạt quay lại: "Cậu đi uống đi."

nói xong, liền đi đến chiếc xe phía trước, mở cửa xe, vừa mới ngồi vào, Mạch Tử Long đã chen vào cửa, cúi người nói: "Cha em đã lên tiếng, anh cứ yên tâm đi, thời gian gần đây, sẽ không có người cho Nhiễm Đồng Khai vay."

Sở Ngự Tây gật đầu, liếc mắt nhìn xe máy của Mạch Tử Long, hừ lạnh nói: "Lại vì đàn bà mà đổi xe à?"

Mạch Tử Long cười nói: "Anh thật lợi hại, không nói với anh nữa, đưa lễ vật mừng thọ xong, em còn phải đi đón cô gái nhỏ của em, tạm biệt..."

Đóng cửa xe, nhìn bóng dáng Mạch Tử Long toát ra khí thế của tuổi trẻ, Sở Ngự Tây nặng nề thở dài, dường như cho đến bây giờ anh chưa từng thoải mái ung dung như vậy.

Bất luận là đi đến chỗ nào nghỉ ngơi, bất luận là bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, anh cũng không cảm thấy vui vẻ. Có một khoảng thời gian, anh thậm chí lãnh huyết vô tình cho rằng mình không bao giờ có cảm xúc, khi bước vào quán cà phê "Longago" kia, anh nhìn thấy Thương Đồng đến tìm việc, cũng chỉ nhất thời xúc động mà thôi.

Trong thời gian nửa năm, anh cũng chưa từng nói với cô một câu, rảnh rồi anh cũng là vô tình đến nghe cô đánh đàn, bài lần lượt vang vọng bên tai anh, giống như nước chảy, gội rửa những kỷ niệm ở bờ sông của anh, nhắc nhở những thay đổi của năm xưa.

Nếu không phải về sau xảy ra những chuyện này, một ngày nào đó anh nghe cũng sẽ chán, không còn hứng thú.

Sở Ngự Tây nhắm mắt lại, tay giang rộng ra, xoa huyết thái dương, sợi tóc đen bóng rủ xuống, bóng dáng cô đơn của anh giống như một pho tượng. Cho đến khi kính xe bị người ta dùng lực vỗ xuống, anh mới nghiêng đầu, nhìn thấy Mạch Tử Long đã mang mũ bảo hiểm, hướng về phía anh làm động tác tạm biệt, anh mới kéo dây an toàn, khởi động xe.

Xe mô tô chạy rất nhanh, xe ở đây không nhiều lắm, Sở Ngự Tây chỉ im lặng lái xe, anh không quan tâm đến tốc độ, Mạch Tử Long thích cùng anh thi đấu, tiếc là cái gì cũng không sánh bằng anh, luôn luôn hâm mộ anh, nhưng anh ta lại đâu biết rằng, chính anh có bao nhiêu hâm mộ Mạch Tử Long!

Dòng xe cộ dần đông hơn, mô tô quẹo tới quẹo lui, so với xe hơi tự do hơn rất nhiều, Mạch Tử Long đặc ý quay đầu, làm tư thế thắng lợi với Sở Ngự Tây, ai ngờ chiếc xe phía trước rẽ qua, ở trước xe mô tô đột nhiên dừng lại, Mạch Tử Long vẫn giữ nguyên tư thế thắng lợi ngã sấp xuống.

Con người của Sở Ngự Tây đột nhiên lạnh xuống, đạp thắng lại, chạy nhanh lên phía trước, tài xế gây chuyện đã sốt ruột, người xung quanh kêu lên: "Là anh ta đột nhiên dừng lại."

Cảnh sát giao thông cũng vây quanh, Sở Ngự Tây chạy đến gần, Mạch Tử Long đã từ trên mặt đất đứng lên, anh ta lấy mũ bảo hiểm xuống, nhìn bánh xe mô tô phía trước đã bóp méo, cũng không thèm nhìn tới người gây ra chuyện, nhìn chằm chằm vào đồng hồ nói: "Nguy rồi, em đến muộn mất, Sở đại thiếu gia, anh nhanh lái xe đưa em đến công viên trò chơi!"

Sở Ngự Tây dừng bước, thấy anh ta không bị thương, nhẹ nhàng thở ra, giọng lạnh lùng nói: "Cậu lên xe trước đi."

"Này...cậu làm hư nước sơn của xe tôi rồi!" Tài xế gây chuyện thấy anh ta muốn chạy trốn, vội vàng hét lên.

Sở Ngự Tây nhìn chằm chằm vào chiếc xe hiện đại kia, cười nhẹ, từ trong bóp da lấy ra mười tờ tiền: "Hắn là đủ phun sơn rồi chứ."

nói xong, anh cũng xoay người rời đi.

Cảnh sát giao thông ở phía sau đuổi tới: "Xe mô tô của các người..."

"Kéo đi, hoặc quăng bỏ."

Sở Ngự Tây lên xe, nhìn Mạch Tử Long ngồi trên ghế phụ vuốt ve cánh tay, một bên khởi động xe, một bên hừ lạnh nói: "Lần này là "phao" vườn trẻ?" (Còn đi học. Đại loại như Nữ sinh)

"Ha ha, gần giống!" Bộ dáng của Mạch Tử Long cả lơ phát phơ.

Gần đến chỗ công viên trò chơi, Mạch Từ Long vội vàng la lên: "Mau dừng xe, đến phía trước dừng lại!"

Sở Ngự Tây chau mày, đạp thắng xe, lạnh nhạt nói: "Cậu chắc chắn?"

Mạch Từ Long cười xán lạn nói: "Lần này là tiểu nữ sinh, không giống bình thường, nếu để cô ấy nhìn thấy em từ trên chiếc xe tốt của anh xuống, nhất định sẽ bị hù dọa mà chạy mất."

"thật sự là...cậu quá rảnh rồi." trên miệng Sở Ngự Tây nói như thế, nhưng mặt mày lại giãn ra, đoán trước được lần này Mạch Từ Long nhất định là theo đuổi một tiểu nữ sinh ngây thơ, cho nên anh ta mới có thể làm ra nhiều...thủ đoạn nham hiểm thế này, nhưng anh ta yêu thì tốt, không phải sao?

Cách cửa kính xe, Sở Ngự Tây nhìn thấy Mạch Từ Long chạy đến quầy bán vé, tới chỗ cô gái mặc đồng phục đứng ở nơi đó, hai người nắm tay nhau cười, chạy đến xếp hàng mua vé.

Anh cũng cười cười, quay tay lái, vừa muốn rời đi, bỗng nhiên thấy mấy bóng người, cười nói ở nơi đó.

cô cười thật vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đu quay ngựa bi thương

Ads "Tôi dẫn con bé đi mua!" Nhiệm Đông Khải nhéo mũi Niệm Niệm, ôm cô bé đi đến quầy hàng cách đó không xa.

Thương Đồng ngồi xổm xuống, giúp Niệm Niệm lấy xuống chiếc kẹp con bướm nhỏ màu hồng trên tóc, hôn lên mặt cô bé, dịu dàng nói: "Chú Nhiệm nói, bên trong có rất nhiều trò chơi, nhưng cũng rất đông người, Niệm Niệm ngoan nghe mẹ nói, đừng chạy lung tung, biết không?"

Niệm Niệm ngoan ngoãn gật đầu, vui vẻ nắm tay Thương Đồng: "Có thể chơi đu quay ngựa và đu quay không ạ? Bạn Lý Áu Khải trong lớp chúng con nói, ba mẹ bạn ấy dẫn bạn ấy đi công viên trò chơi, cùng nhau ngồi đu quay ngựa và đu quay!"

"Được, chúng ta cũng đi chơi!" Nhiệm Đông Khải dặt tay Niệm Niệm, nhưng thân hình anh rất cao, cần phải khom người xuống, mới có thể giữ cánh tay Niệm Niệm, ngược lại không thoải mái, anh dứt khoát một tay ôm lấy Niệm Niệm: "Niệm Niệm, chú Nhiệm dẫn cháu đi."

"Mẹ cũng đi." Niệm Niệm ôm cổ Nhiệm Đông Khải, vui thích gọi Thương Đồng.

Khóe môi Thương Đồng hơi giương lên, nhưng trong lòng có chút chua xót, Niệm Niệm đã bốn tuổi rồi, chưa từng đi công viên trò chơi, người làm mẹ như cô thật sự không xứng, ở Hàn Thành quá nhỏ, lần trước cô dẫn con bé đi khu vui chơi, cũng xem như là tốt lắm rồi.

"đi thôi!" Nhiệm Đông Khải đến bên cạnh cô, đưa một tay ra vỗ vỗ vai cô, khóe môi mang theo nụ cười.

Bọn họ không biết, phía sau có một ánh mắt nóng rực hận không thể mang tất cả bọn họ thiêu đốt.

Bên trong công viên trò chơi đều là một nhà ba người, cũng có một số cặp tình nhân trẻ tuổi, âm thanh vui vẻ đầy trời, Bạch tuyết chạy như bay kích thích, còn có thuyền hải tặc dừng cảm tiến vào dòng nước xiết, đều truyền ra từng tiếng hét chói tai, người xem hoa cả mắt.

Bên cạnh là đu quay ngựa ba tầng, tiếng nhạc vang lên êm tai, xếp hàng. Nhiệm Đông Khải ôm Niệm Niệm đi lên, Niệm Niệm kích động vươn tay: "Cháu muốn ngồi con ngựa đen kia..."

Nhiệm Đông Khải cười nói: "Các bạn gái đều thích bạch mã hoàng tử, Niệm Niệm ngồi ngựa màu trắng kia nhé?"

"không, cười ngựa trắng là Đường Tăng, Ngựa Bạch Long, đeo lục lạc, mang vác đồ chạy chậm là Tâm Đồ Đề..." Niệm Niệm hát hai câu, trừng mắt nói: "Chú thấy đấy, Đường Tăng không phải cười ngựa trắng sao ạ?"

"Được rồi, Niệm Niệm tìm một hắc mã hoàng tử." Sau khi Nhiệm Đông Khải ôm Niệm Niệm ngồi xong, nhìn Thương Đồng bên cạnh: "Em ngồi con ngựa trắng bên cạnh con bé đi."

Thương Đồng ngạc nhiên nhìn con ngựa trắng bên cạnh: "Tôi? Đây là trò chơi của con nít..."

"Tôi đã mua vé." Nhiệm Đông Khải cười nói: "Tôi chưa từng chơi, hôm nay nhờ có Niệm Niệm, tôi cũng trải qua một thời thơ ấu."

Thương Đồng cúi đầu, đạp lên chân ngựa, Nhiệm Đông Khải đỡ cô lên ngựa, cô cảm thấy hốt hoảng, giống như là giữa màn hình TV, cho đến khi con ngựa xoay tròn, trong gương khúc xạ ra bóng dáng của cô, cô nhìn thấy Nhiệm Đông Khải cười với cô, bỗng nhiên nhớ đến, trong bộ phim Hàn, nam

chính ngồi vào đu quay ngựa đau lòng nhìn người phụ nữ mình yêu, tiếc là cô ấy đã bị mù hai mắt, hơn nữa không lâu sau sẽ rời khỏi nhân thế.

Bên tai truyền đến tiếng cười của Niệm Niệm, cô đột nhiên cảm thấy có chút thê lương, thậm chí xúc động muốn khóc, đây cũng là lần đầu tiên cô ngồi đu quay ngựa, ngựa lên lên xuống xuống, mãi mãi cũng không thoát khỏi quỹ đạo của nó, trang trí rực rỡ, ánh đèn khúc xạ lấp lánh, đều làm người ta cảm thấy có phần hoa mắt chóng mặt, nghe người ta nói, ngồi trên ngựa gỗ hoàng tử vô cùng kì diệu, có thể tìm thấy công chúa mình yêu thương, nhưng cô đã vĩnh viễn mất đi tuổi thơ của cô, tình yêu của cô.

Đu quay ngựa, trên mặt cô có gì đó lạnh lạnh rơi xuống, hai mắt nhắm lệ mông lung, cô dường như nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng, đang nhìn chăm chăm vào cô.

Là Sở Ngự Tây!

Đáng tiếc đã quay người, chờ đến khi cô quay lại, lau khô nước mắt, nhưng biển người mênh mông, cô không nhìn thấy ánh mắt quen thuộc kia. Có lẽ tất cả đều là ảo giác của cô, làm sao có thể là anh?

Anh tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này.

"Đồng Đồng." Là giọng của Nhiễm Đông Khải.

Thương Đồng vội vàng nghiêng đầu sang, nhìn thấy mọi người đã sôi nổi bước xuống, thì ra đã kết thúc, nhóm xếp hàng thứ hai đã chờ sẵn.

Niệm Niệm xuống ngựa, cực kỳ phấn khởi, nhìn thấy hồ bơi hải dương to lớn, phía trên là khu vui chơi được phóng đại to gấp bội, liền nắm lấy tay bọn họ chạy thẳng đến chỗ đó.

Nhìn những đứa trẻ giống như Mỹ Nhân Ngư, từ trên cầu trượt trơn bóng trượt xuống, cuối cùng trên khuôn mặt Thương Đồng lộ ra nụ cười.

"Đồng Đồng, em sao sây?" Nhiễm Đông Khải xoay người, vịn bả vai Thương Đồng, nhìn nước mắt nhọt nhọt trên mặt cô, vươn tay muốn thay cô lau đi.

"Tôi không sao." Thương Đồng quay mặt qua chỗ khác, hôm nay cô rất khác thường, cảm thấy trong lòng giống như chứa đầy nước chua, nếu khẽ nhোáng lên, sẽ chảy ra nước mắt.

"Nếu vì quyết định sáng hôm nay của tôi, thật xin lỗi." Nhiễm Đông Khải thoáng nhìn ánh mắt cách đó không xa, khuôn mặt hơi tối lại, đưa tay ôm Thương Đồng vào trong ngực.

Hương thơm nhàn nhạt truyền tới, mùi vị Thương Đồng tươi mát không chút phấn son, tóc cô thả xuống, mềm mại phủ qua đầu vai, anh có chút không muốn buông tay, nhưng đã bị cô chậm rãi đẩy ra.

"Đông Khải, tôi thật sự không phải vì anh." Thương Đồng cúi đầu, chậm rãi lau đi nước mắt, lại ngẩng đầu lên, hai má đỏ hồng, đôi mắt lại rất trong trẻo: "Tôi chỉ cảm thấy mắc nợ Niệm Niệm, con bé lớn như vậy, tôi chưa từng mang con bé ra khỏi cửa, cũng chưa từng đến khu vui chơi, đợi con bé trưởng thành, nói không chừng sẽ oán hận tôi đã huỷ đi tuổi thơ của con bé."

Trong lòng Nhiễm Đông Khải hơi mất mát, anh buông tay ra, vẫn đứng gần cô như cũ, anh cảm giác chính mình lúc này có chút không khống chế được kích động, nhìn bóng dáng vui vẻ của Niệm Niệm, anh đối diện với ánh mắt của Thương Đồng: "Nếu có thể, tôi thật sự muốn là cha của Niệm Niệm."

Thương Đồng vốn đang hoảng sợ, sau đó liền thay đổi sắc mặt: "Đông Khải, anh không cảm thấy như vậy là có lỗi với Vân Hề sao? Tôi có thể nhìn ra được, cô ấy thích anh như thế nào, nếu anh không có người trong lòng, tại sao lại không cho cô ấy một cơ hội, cũng cho chính anh một cơ hội?"

Nhiễm Đông Khải chau mày: "Ai nói tôi không có người trong lòng, tôi..." Anh đột nhiên im bất không nói, cũng không phải bất cứ điều gì khác, mà bởi vì đây không phải là thời cơ thích hợp, anh chậm rãi quay đầu, khẽ môi lộ ra một nụ cười nói: "Hôm nay chúng ta cùng Niệm Niệm chơi thật vui một ngày, ngày mai chúng ta trở về Hàn Thành rồi."

Thương Đồng thấy anh đổi đề tài, cũng không nói thêm nữa, đối với Nhiễm Đông Khải mà nói, giống như là một bí ẩn, cô không muốn can dự quá nhiều, trong lòng cũng mơ hồ bất an thêm một chút, đành phải im lặng gật đầu.

"Mẹ, bây giờ chúng ta có thể đi chơi đu quay chưa ạ?" Niệm Niệm từ trong cầu trượt hải dương đi ra, bàn tay bé nhỏ đã bẩn.

Thương Đồng thay cô bé lau mồ hôi trên trán, dịu dàng nói: "Được, mẹ dẫn con đi rửa tay trước đã."

Nhiễm Đông Khải nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ rời đi, mặt cũng từ từ lạnh xuống, anh dựa vào cây ngô đồng, nhớ đến phản ứng hôm nay của Sở Hán Thần, ông đã khoan dung như vậy, ngay cả khi mình thẳng thắn huỷ hôn, người kia cũng chưa từng trách móc nặng nề.

Nếu không phải chột dạ, thì là cái gì?

"Niệm Niệm..." Thương Đồng từ trong toilet đi ra, Niệm Niệm chạy rất mau, cô đành phải đuổi theo, bởi vì lần trước ở khu vui chơi Hàn Thành, cô cho rằng Niệm Niệm bị lạc, sợ đến mất hồn mất vía, cho nên ở đây nhiều người như vậy, càng nên cẩn thận.

Niệm Niệm chạy vài bước đột nhiên dừng lại, bong bóng nhiều màu sắc rực rỡ, bay lượn rồi dần mất hẳn, bóng dáng nho nhỏ của cô bé đứng giữa đám bong bóng, như tiểu công chúa ở trong đồng thoại.

"Nhiều bong bóng quá!" Niệm Niệm đưa tay bắt lấy, vừa đụng tới, bong bóng liền tan mất.

Nữ sinh thổi bong bóng thấy Niệm bắt lấy, cô lại thổi ra nhiều bong bóng hơn. Khóe môi Thương Đồng ẩn chứa nụ cười, gạt đầu cảm ơn nữ sinh kia, nhưng khi ánh mắt cô vô tình nhìn thấy bóng dáng bên cạnh, nụ cười nhất thời cứng nhắc ở khóe môi.

Sở Ngự Tây, anh làm sao có thể ở đây?

Anh tựa vào nơi đó, đang xem đồng hồ, dường như đang chờ người, vô ý nhìn lướt qua, dừng lại trên người Niệm Niệm.

cô theo ánh mắt anh nhìn lại, đột nhiên sợ hãi kéo đến, cô bước lên ôm chặt Niệm Niệm, muốn chạy trốn.

"Đồng Đồng..." Nhiệm Đông Khai đi tới, đón lấy Niệm Niệm, nghe Thương Đồng thấp giọng nói: "Chúng ta đi."

Nhiệm Đông Khai hiểu ý, anh cười nhạt: "không phải Niệm Niệm muốn ngồi đu quay sao? Chúng ta đi thôi."

"Mẹ, con muốn bong bóng." Niệm Niệm thất vọng quay đầu lại, nhìn thấy trong tay nữ sinh kia cầm mấy bong bóng, mắt to ướt sáng đầy khát vọng.

"Cái này cho em" Trần Tiểu Đóa bước lên phía trước, vươn tay đưa cho Niệm Niệm, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Niệm Niệm nhìn Thương Đồng, tuy rất muốn đưa tay ra, nhưng lại lắc đầu: "Cảm ơn chị, chị gái, mẹ em sẽ mua cho em."

"Tôi đi mua cho con bé!" Nhiệm Đông Khai nheo mắt Niệm Niệm, ôm cô bé đi đến quầy hàng cách đó không xa.

Thương Đồng cảm thấy tầm mắt của mình giống như bị Sở Ngự Tây đóng đinh ở nơi đó, cô muốn kêu Nhiệm Đông Khai dừng lại, nhưng anh đã nhanh chóng rời đi, đành phải nhẹ nhàng nói với cô gái kia một câu: "Cảm ơn."

"không có gì." Trần Tiểu Đóa thu về mấy bong bóng của mình, bộc trực cười nói: "Con gái của chị thật xinh đẹp, giống như búp bê vậy."

Thương Đồng mỉm cười, chuẩn bị đi tìm Nhiệm Đông Khai.

Lúc này Mạch Từ Long cầm hai ly Coke đi lên phía trước: "Tiểu Đóa, em quen biết?"

Trần Tiểu Đóa lắc đầu, nhận lấy Coke trong tay anh ta, nói khẽ: "Tiểu Long, người phía sau kia tại sao từ đầu đến cuối đều đi theo chúng ta?"

Mạch Từ Long trừng mắt nhìn Sở Ngự Tây: "Chắc bệnh tâm thần, anh cũng không biết anh ta, đi, chúng ta đi ngồi đu quay."

nói xong, mang theo Trần Tiểu Đóa chạy về hướng đu quay bên kia.

Chỉ còn lại Thương Đồng và Sở Ngự Tây.

Ngay lúc Thương Đồng toàn thân căng thẳng, một người phụ nữ đã chạy tới, nhào vào trong lòng anh, dịu dàng nói: "Ngự Tây, anh ở đây sao, làm em tìm hơn nửa ngày."

"không, anh chỉ là quá ngạc nhiên." trên mặt người phụ nữ tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nắm lấy tay của Sở Ngự Tây. (Editor cũng k biết tại sao câu hỏi và câu tl k khớp nhau nữa)

"không sợ bị chụp lên sao?" Sở Ngự Tây không ôm lấy cô ta, không để ý đến Thương Đồng bên cạnh, giọng nói mang theo trêu đùa.

"Anh còn không sợ, em sợ cái gì?"

Hai người nắm tay cười nói vui vẻ, không giống như đi tới khu trò chơi, mà giống như một đôi uyên ương bước đi trên thảm đỏ.

Đầu ngón tay Thương Đồng lạnh run, anh keo kiệt đến nỗi ngay cả ánh mắt cũng không muốn cho cô, tựa như anh nói, anh đối với cô cuối cùng đã không còn hứng thú và cảm giác.

Lần này là thật.

"Đồng Đồng, chúng ta đi ngồi đu quay." Nhiệm Đông Khai không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng cô, nhìn bóng lưng kia đi xa, trên mặt anh lộ ra nụ cười thần nhiên

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Phụ nữ của anh, ai không sạch sẽ?

gần như chết lặng bị dẫn đến chỗ đu quay, đu quay cao như vậy, do một cái đĩa quay chống đỡ, những cái hộp nhỏ chứa người bên trong, từ chỗ thấp nhất, lên đến điểm cao nhất, lại từ từ trượt xuống.

Nghe nói, ngồi bên trong đu quay vào ban đêm có cảm giác tuyệt vời nhất, có thể nhìn xuống hàng vạn đèn đuốc, cũng có thể ngẩng mặt nhìn ngôi sao trên trời, ở trong bóng tối, bên trong đu quay chỉ có hai người, có một loại cảm giác tự do lạ thường.

Nhưng cô không dám.

Cái hộp nhỏ như vậy, làm cho cô hoảng sợ, cảm giác như là một tù nhân bị giam trong ngục.

"Mẹ, đến lượt chúng ta rồi!" Niệm Niệm không biết sợ, chỉ cảm thấy hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một bên đang đưa tay cô, một bên nghiêng chân trong hàng ngũ, chờ người quản lý để các cô lên.

Thương Đồng thấp thòm gật đầu: "Được."

Dù cô sợ, cũng không muốn để Niệm Niệm một mình ở trên không trung, như thế cô càng thêm lo lắng, trái ngược với các trò chơi kích thích nguy hiểm khác, đu quay nhẹ nhàng vô hại rất nhiều.

Cuối cùng đến lượt bọn họ, cái hộp mở ra, Thương Đồng thật cẩn thận đi lên, bên trong cái hộp hình tròn trong suốt, hai hàng ghế ngồi đối nhau, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, cũng có thể nhìn thấy người trong cái hộp đối diện.

một tay Thương Đồng ôm Niệm Niệm, một tay gắt gao nắm tay vịn, cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, cái hộp lên cao rất chậm, có thể nhìn thấy từng trụ thép, chậm chậm di chuyển.

Ánh mặt trời trút xuống, cô cảm thấy thân thể từ từ bay lên, cách mặt đất càng ngày càng xa, Niệm Niệm kè sát vào thủy tinh nhìn xuống, Thương Đồng ôm lấy cô bé, dịu dàng nói: "Niệm Niệm, cẩn thận một chút."

"Đồng Đồng, tôi giữ con bé cho." Nhiệm Đồng Khải nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, vươn tay mang Niệm Niệm ôm vào trong ngực, chỉ ra ngoài cửa sổ, tỉ mỉ nói với cô bé, phía dưới là những toà nhà cao thấp, xa xa là phong cảnh, Niệm Niệm không biết sợ, nhưng Thương Đồng cảm thấy càng ngày càng bất an.

cô không sợ, chỉ là có chút thiếu tự tin, đến khi cái hộp lên tới đỉnh, tốc độ vô cùng chậm, dừng lại ngắn ngủi, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

"Em sợ?" Cuối cùng Nhiệm Đồng Khải cũng mở miệng, thấy trán cô đỏ mồ hôi.

"không có gì." Thương Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt, cô quay sang Niệm Niệm: "Niệm Niệm cảm thấy vui không?"

"Vui ạ!" Niệm Niệm tươi cười trả lời cô.

Thương Đồng cũng cười, tất cả căng thẳng đều theo câu nói kia của Niệm Niệm mà tan thành mây khói, chỉ cần cô bé thích là được.

Bên trong cái hộp đối diện, Sở Ngự Tây thẳng lưng ngồi ở chỗ đó, sắc mặt nghiêm trang, làm cho người phụ nữ bên cạnh anh càng thêm căng thẳng: "Ngự Tây, em sợ."

Sở Ngự Tây dựa thân thể vào cái hộp, hai tay đang rộng, giống như là chim ưng giương cánh bay lượn, anh cười lạnh nói: "Sợ còn ngồi?"

Người phụ nữ bên cạnh anh vặn vẹo, dịu dàng nói: "Có anh đi cùng em mà!"

cô ta cười xán lạn, phía dưới kính mắt là đôi môi đỏ mọng xinh đẹp.

Có anh đi cùng, cho nên sẽ không sợ? Sở Ngự Tây chăm chú nhìn ba bóng dáng kia, cảm thấy chính mình quả thật là có bệnh, mới đi theo vào đây, nhìn bọn họ "một nhà" ngọt ngào, người phụ nữ bên cạnh liú ríu, làm cho anh chán ghét không thôi.

Cuối cùng bọn họ cũng hạ xuống điểm thấp nhất, quản lý đẩy cửa ra, anh vội vã tiêu sái bước ra ngoài, người phụ nữ phía sau đi theo lên: "Ngự tây, chúng ta lại đi đâu?"

Sở Ngự Tây chau mày: "Tối nay, đến tìm tôi, địa chỉ..."

nói xong, anh nhanh chóng rời đi.

Khi Thương Đồng từ trong cái hộp đi ra, sắc mặt trắng bệch, Nhiệm Đồng Khải khẽ nói: "Sớm biết em sợ như vậy, không bằng tôi đi cùng Niệm Niệm."

Thương Đồng lắc đầu, cô nhìn lại đu quay, khóe môi giương nhẹ: "Tôi nghĩ rằng tôi cho Niệm Niệm ấm áp và sức mạnh, nhưng trên thực tế con bé mới là nguồn sức mạnh của tôi. Tôi không sợ, chỉ cần có con bé, tôi không sợ bất cứ điều gì, chủ yếu là cho con bé những gì tốt nhất."

"Tình thương của mẹ thật vĩ đại!" Nhiễm Đồng Khải nở nụ cười, chỉ là đáng tươi cười có phần khổ sở.

Thương Đồng có chút nhay cảm, nghe anh nói, cha đã mất sớm, nhưng anh chưa bao giờ nhắc đến mẹ anh, chỉ sợ lúc này có chỗ xúc động, cô biết rõ, cũng không muốn hỏi lại, đôi khi biết những điều càng bí mật, đại biểu càng nguy hiểm, hoặc là trở thành bạn tri kỷ của đối phương, hoặc là sẽ bị đối phương xem như tai họa ngầm.

Kế tiếp, lại không thấy được Sở Ngự Tây, khi cô đi vào toilet, nghe được một giọng nói: "Thông báo buổi tối có thể thay đổi thời gian được không? Tối nay tôi có việc."

cô quay đầu, nhìn thấy người phụ nữ đeo kính mắt to kia, đúng là người phụ nữ bên cạnh Sở Ngự Tây.

"Đúng, tối nay không được, Sở tổng hẹn tôi rồi. Ảnh chụp ngày mai lại phát, nhìn góc độ tốt chút, đừng chọn chính diện..."

Cố Xuyên Xuyên cúp máy, quay lại rửa tay, rồi xoay người rời khỏi.

Đúng là người phụ nữ bên cạnh Sở Ngự Tây.

Thương Đồng cúi đầu, hắt nước vào mặt, trong lòng rối loạn.

----- Vũ Quy Lai-----

Buổi tối, trong khách sạn, Sở Ngự Tây nằm trên giường lớn, trong tay cầm một ly rượu đỏ, chậm rãi lắc. Lúc trước anh khởi động dự án khai phá mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành, chờ Thương Đồng tìm đến cửa, cô so với anh dự đoán chậm hơn vài ngày.

Ngày đó, anh uống cũng không nhiều.

Khi anh nhìn thấy cô chần chừ ở cửa, trái tim anh đột nhiên giống như sống lại, đập loạn thình thịch, nếu tối hôm qua, anh muốn cô...

một cổ ham muốn. Lửa dục vọt lên, làn da cô trắng như thế, đường cong mềm mại như thế, nếu không phải chính cô mở miệng, anh tuyệt đối sẽ không tin cô đã từng sinh con.

Từ trước đến nay anh đều khinh thường chuyện cường bức, nhưng ở trên người cô lại luôn luôn không khống chế được.

Ngày đó ở trong phòng vệ sinh của viện bảo tàng, anh hận không thể lập tức chen thân đi vào, rong ruổi một phen.

"Leng keng..." Chuông cửa vang lên, anh đưa tay ấn xuống điều khiển từ xa, ngoài cửa, Cố Xuyên Xuyên nhẹ nhàng nói: "Ngự Tây, em đến đây."

Cố Xuyên Xuyên đẩy cửa vào nhìn thấy Sở Ngự Tây đã mặc áo tắm, đỏ nhạt lộ ra. Phía sau là ngực để trần, ánh mắt đã ngây dại.

Sở Ngự Tây nửa ngồi, gật đầu, chậm rãi uống rượu đỏ.

Cố Xuyên Xuyên giống như con mèo đi vào, quỳ xuống trên tấm thảm mềm mại, chậm rãi hôn lên ngực anh, bằng phẳng, cơ ngực cường tráng, bụng dưới bằng phẳng mà rắn chắc, mắt cô ta híp lại, say mê đưa tay, từ từ đi xuống phía dưới, khi chạm đến dục vọng đã bùng bùng phần chân kia, càng thêm kích động không thôi.

"Ngự Tây..." cô ta nhẹ nhàng đẩy áo tắm anh ra, cúi người xuống, mang dục vọng kia ngâm vào trong miệng.

Mặc dù có chút khó khăn, khiến cô ta phát ra âm thanh, cổ họng rên rỉ giống như mèo con kêu.

một tay của Sở Ngự Tây vẫn cầm ly rượu, đôi mắt híp lại, tóc thẳng đen dài tựa như Thương Đồng, chậm rãi lên xuống, nếu là cô, có phải thật tuyệt?

Anh bỗng nhiên mang ly rượu ném qua một bên, nâng người phụ nữ lên giường, chặn ngang áp đảo.

Người phụ nữ ngạc nhiên hô ra tiếng, hai tay ôm cổ anh, hai chân hơi cuộn lại, cọ xát nơi nhạy cảm của anh, vụn vụn giống như con rắn.

Sở Ngự Tây nhìn khuôn mặt son phấn kia, lại nhìn đến đôi mắt quyến rũ, sắc mặt trầm xuống, nếu là cô, cô chỉ biết đau khổ vùng vẫy, giống như đêm đó!

"Ngự Tây?" Người phụ nữ nâng thân thể, hôn vào cổ anh, cẩn thận lấy lông anh.

Sở Ngự Tây có chút chán nản, duỗi tay ra, xé vạt áo của người phụ nữ, hai khối tròn trắng nõn bật ra, anh ngửi thấy mùi nước hoa, sắc mặt khê thay đổi: "Tắm rửa trước đi."

nói xong, xoay người xuống, nằm sang bên cạnh.

"Vậy anh chờ em" Người phụ nữ có chút uất ức, trước khi đến cô ta đã tắm qua, chỉ là thoa sơ sơ một chút phấn son, nhưng biết anh thích sạch sẽ, đành phải đứng dậy, đi tới phòng tắm.

ngực Sở Ngự Tây nhấp nhô, anh đang làm sao vậy?

Từ khi chia tay cô ấy, chẳng lẽ mình gắn bó với người phụ nữ nào cũng đều bị cô ấy ảnh hưởng sao? nói không chừng lúc này, cô ấy đang ở trên giường lớn cùng Nhiễm Đông Khải hô mưa gọi gió!

Năm năm trước khi cô ấy ở bên cạnh mình giả bộ thuần khiết, thực ra từ đầu đã sớm tư thông cùng Nhiễm Đông Khải, khi mình khê đụng vào cô, dường như muốn kháng cự. Bộ dạng cô nóng nảy, làm cho người ta không nhìn được muốn hung hăng áp chế, cô ở dưới thân Nhiễm Đông Khải thì như thế nào? sẽ khom người nịnh hót?

Chết tiệt!

Anh đối với cô một chút cảm giác cũng không có, chỉ là không chấp nhận được người khác đùa bỡn anh đến mức này! Qua vài ngày nữa, sau sự kiện cạnh tranh đấu thầu, anh muốn để cô biết, cô tự đưa đến cửa cầu xin anh, anh cũng chẳng thèm ngó tới cô.

Cửa phòng tắm mở ra, Cố Xuyên Xuyên chân trần tinh tế và quyến rũ, từng bước một đi tới, ưỡn ẹo cầm lấy khăn tắm, vừa vịn che đậy phần da để trần.

Sở Ngự Tây mang những thứ này thu vào trong mắt, nếu là trước đây, anh chẳng thèm ngó tới, vì nghĩ rằng phụ nữ là như vậy, uốn éo kiểu cách, nhưng giờ phút này, lại cảm thấy đặc biệt chú ý.

"Ngự Tây..." Cố Xuyên Xuyên đi tới, thân thể nóng hổi, cả người đều ngã vào trong lòng Sở Ngự Tây, thân thể mềm mại như bông.

Sở Ngự Tây đứng dậy đẩy cô ta ra, mở rượu đỏ, giọng lạnh lùng nói: "Em đi đi."

Cố Xuyên Xuyên ngạc nhiên, nhìn Sở Ngự Tây, uất ức từ trên giường trượt xuống, chân trần từ phía sau ôm lấy anh: "Ngự Tây, sao vậy? không vui?"

Mây Sở Ngự Tây chau lại, khi anh chán ghét một người, liền cảm thấy hơi thở của cô ta làm bẩn bầu không khí của anh, huống chi còn dán sát vào mình? Anh lạnh lùng nói: "Em muốn cái gì, đi tìm Uông Trạch, tôi hết hứng thú với em rồi."

"Ngự Tây, em thật sự thích anh, anh đừng như vậy có được không? Em làm gì sai sao?" Cố Xuyên Xuyên hoảng sợ, bộ dáng này của anh quá xa lạ với cô ta, anh đưa cô ta từ một ca sĩ bình thường nâng lên đến bây giờ, nếu không có anh chống đỡ, cô ta sẽ mất đi tất cả.

Sở Ngự Tây kéo tay cô ta ra, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô ta: "Em bán, tôi mua, em và tôi có tình yêu sao?"

Lời nói càng tồi tệ hơn nữa, anh vẫn chưa mở miệng, anh ghét nhất loại phụ nữ thế này, luôn cho rằng thân thể của mình đáng tiền.

"Ngự Tây, trừ anh ra em không có bất kỳ người nào, ngay cả lần đầu tiên của em cũng đã cho anh, xin anh đừng đối xử với em như vậy!" Nước mắt Cố Xuyên Xuyên chảy xuống, cô ta kêu ngao về thân thể của mình, sạch sẽ như thế, toàn vẹn dâng cho anh, không phải đàn ông đều thích xử nữ sao?

Sở Ngự Tây siết chặt nắm tay, lạnh lùng nói: "Nếu không? Em bảo tôi lấy một người phụ nữ ra ngoài bán mình, người phụ nữ không có đạo đức nghề nghiệp? Tôi chạm qua phụ nữ, ai không phải là toàn vẹn sạch sẽ?"

Nhưng anh lại nghĩ đến người phụ nữ đã từng vì người khác mà sinh con! Anh quả thật điên rồi!

Chuông cửa vang lên lần thứ hai, điều khiển từ xa ở trên giường, Sở Ngự Tây hí hóp đôi mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Em có địa vị ngày hôm nay, còn không biết đủ sao? Phụ nữ đừng quá tham, nếu không tôi sẽ khiến em cái gì cũng không có, đi liên hệ với Uông Trạch, cậu ta biết đưa cho em bao nhiêu."

Cố Xuyên Xuyên co ro mặc xong quần áo, cô ta không dám lấy tương lai của mình ra đùa giỡn, nếu không có tình cảm, tiền bạc là chân thật nhất.

Sau khi cửa mở, Mạc Thanh Uyển đứng đó, thấy người phụ nữ khác từ trong phòng anh đi ra, mà Sở Ngự Tây chỉ mặc áo tắm, dây cũng nói lỏng, lộ ra thân thể cường tráng.

Trong phòng dày đặc mùi thơm sữa tắm, chắc là của người phụ nữ kia để lại. cô cắn môi dưới, đóng cửa lại, thấp giọng nói: "Anh tìm tôi, tôi đến rồi đây."

Cửa đã tự động khóa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Không thấy cô ấy đâu nữa

Cửa đã tự động khóa.

Sở Ngự Tây ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô, đưa tay tìm thuốc lá trên tủ ở đầu giường, từ tốn hít một hơi, bầu không khí khiến anh cảm thấy nhàm chán, anh hít vào hai lượt, làn khói lượn lờ khiến anh nhớ đến người phụ nữ làm cho anh tức giận.

Anh không nói lời nào, Mạc Thanh Uyển cũng không dám nói chuyện.

Hít vào hai lượt, Sở Ngự Tây mới quay đầu, lạnh nhạt nhìn cô: "Nhiệm Đông Khai muốn giá thầu của tôi thấp nhất?"

Thân thể Mạc Thanh Uyển run rẩy, bị ánh mắt sắc bén của Sở Ngự Tây nhìn tới, cô gật đầu: "Đúng."

Sở Ngự Tây mỉm cười: "Em định làm thế nào cho giá thầu của tôi thấp nhất?"

Mạc Thanh Uyển không dám lộn xộn, trước đó còn nghĩ anh đối với cô có một chút ý nghĩ gây rối, lúc này đều tan thành mây khói, người đàn ông này quá sắc bén, cô khó khăn nuốt nước bọt, lắc đầu: "Tôi...tôi không biết."

Sở Ngự Tây hừ lạnh một tiếng: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Anh mở tủ ở đầu giường, lấy ra một túi giấy, tùy ý ném qua bên cạnh Mạc Thanh Uyển, lạnh nhạt nhìn nét mặt cô biến sắc.

"Sở tổng, tôi xin anh, xin anh bỏ qua cho cha tôi, anh kêu tôi làm gì tôi cũng bằng lòng." Mạc Thanh Uyển rối loạn quỳ dưới chân Sở Ngự Tây, nắm lấy góc áo ngủ của anh, khổ sở giương mắt nhìn anh, nước mắt bắt đầu tuôn ra, nếu cha cô bị bắt giữ và thẩm vấn, cô sẽ mất đi tất cả.

Sở Ngự Tây chán ghét kéo quần áo của mình: "Có hiểu như vậy? Làm gì cũng đều bằng lòng? Bao gồm cả dâng hiến tự tôn và thân thể của em."

Đáy lòng Mạc Thanh Uyển dâng lên một đám lửa, ánh mắt cũng mê hoặc: "Tôi bằng lòng..."

"Vậy thì đến quán rượu làm * gà tốt hơn." Khóe môi Sở Ngự Tây từ đầu đến cuối đều mang theo một nụ cười giễu cợt.

Mạc Thanh Uyển giật nảy mình, dù cô là thiên kim của thị trưởng ở một địa phương nhỏ, nhưng vẫn rất được yêu thích, làm sao có thể đi làm những chuyện thấp hèn như thế?

"không cần! Tôi không cần..."

"Xem ra lòng hiếu thảo của em cũng có hạn." Sở Ngự Tây đã sớm đoán được câu trả lời này, anh híp mắt lại, nhớ đến người phụ nữ kia, nếu là cô, cô sẽ phản ứng thế nào? Lần trước, cô đến cầu xin anh, có bao nhiêu thành ý? cô có thể vì cha cô hy sinh đến mức độ nào?

Anh thậm chí có chút gấp rút mong đợi, cảnh đó có thể đến sớm một chút.

Nghĩ đến đây, hứng thú của anh hoàn toàn biến mất, giọng nói cũng càng thêm lạnh lẽo: "Em đứng lên đi, tôi chỉ cần em làm một chuyện, chính là mang giá thầu thấp nhất của tôi tiết lộ cho Nhiệm Đông Khai..."

Sau khi Sở Ngự Tây nói xong, Mạc Thanh Uyển lại càng hoảng sợ: "Anh nói cái gì? thật sự phải làm vậy sao?"

Dài dòng. Sở Ngự Tây chỉ vào cửa nói: "đi qua bên cạnh tìm Ưông Trạch, câu ta sẽ nói cho em biết phải làm thế nào."

Mạc Thanh Uyển nâng chân đứng dậy, cô làm sao cũng không hiểu, cô cho rằng Sở Ngự Tây sẽ làm cô mang giá thầu thấp nhất của Nhiệm Đông Khai trộm cho anh, như thế cô sẽ đắc tội Nhiệm Đông Khai, rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan, không nghĩ đến anh lại thành toàn tất cả cho cô.

Anh không đành lòng đối với mình sao?

Sở Ngự Tây không có tâm tình để ý cô nghĩ thế nào, toàn bộ lưới đều đã mở vãi, anh chỉ chờ thu lưới, lúc đầu chỉ tính đối phó với Thương Đồng, bây giờ lại thêm một Nhiệm Đông Khai!

Mây anh nhú lại, nhưng lúc này, điện thoại vang lên, anh nhận điện thoại, sau khi nghe được báo cáo bên kia, sắc mặt trở nên rất khó coi: "Coi chừng nó, tôi lập tức đến ngay!"

----- Vũ Quy Lai-----

Ăn xong cơm chiều, Nhiệm Đông Khai ôm Niệm Niệm cùng Thương Đồng lên xe, đưa bọn họ trở lại biệt thự của anh.

Tính năng xe rất tốt, cũng cực kỳ rộng rãi, Niệm Niệm lúc đầu vẫn lú lú nói chuyện, đi được nửa đường, liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật, nằm trong lòng của Thương Đồng ngủ thiếp đi.

Nhiệm Đông Khai thấy Thương Đồng chuẩn bị cởi áo khoác, biết là cô sợ Niệm Niệm ngủ bị cảm lạnh, một bên thì kêu tài xế mở sưởi ấm, một bên thì cởi Tây trang của mình, đắp lên người Niệm Niệm, cũng che khuất một nửa thân thể của Thương Đồng.

Mùi nam tính nhàn nhạt quanh quẩn trong gió, Thương Đồng có chút bất an, nhưng thấy Nhiệm Đông Khai nhã nhặn đứng đắn như thế, cũng mang tâm

tư của mình nói ra, bởi vì bầu không khí quá mức yên tĩnh, cô suy nghĩ, mở miệng nói: "Ngày mai mấy giờ chúng ta trở lại Hàn Thành?"

"Hơn ba giờ chiều bằng máy bảy."

Thương Đồng thoáng im lặng, nói khẽ: "Sáng ngày mai anh có bận nhiều việc không?"

Đôi mắt Nhiễm Đông Khải sáng lên: "Em có việc?"

Thương Đồng nhận thấy ý tứ của anh, biết anh hiểu lầm mình, vội hỏi: "không phải, tôi nghĩ buổi sáng anh nhất định bận rất nhiều việc, nguyên do là tôi muốn mang Niệm Niệm đến viện bảo tàng ở Cổ Cung, nếu không kịp thời gian, thì thôi vậy."

Nhiễm Đông Khải suy nghĩ một chút: "Kịp, ngày mai tôi sẽ sắp xếp, còn muốn đi chỗ nào nữa không?"

Thương Đồng lắc đầu, cô chỉ muốn đến xem lại những văn vật bên trong Cổ Cung, trước kia khi đi học đã xem qua, thoáng một cái đã qua năm sáu năm.

"Vậy thì lần sau đi, bây giờ là thời gian gấp gáp, lần sau tôi đi cùng em, còn có một số thứ tốt, đều cất giữ riêng, đến lúc đó tôi dẫn em đi xem." Nhiễm Đông Khải cười nhạt, anh quay đầu nhìn Thương Đồng, nếu là những người phụ nữ khác, chuyện muốn làm nhất hẳn là mua sắm? cô ngồi yên lặng, làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái.

Thương Đồng nhớ đến lần trước anh ở trong xe xem, không khỏi hỏi một câu: "Trước kia anh học cái gì?"

Nhiễm Đông Khải cười: "Học quản lý công thương."

Thương Đồng có chút kinh ngạc, theo bản năng trả lời: "thì ra là vậy."

"Vậy em nghĩ sao?" Nhiễm Đông Khải thấy cô quan tâm chuyên ngành của mình, tâm tình lại tốt lên một chút.

"Tôi thấy anh hình như rất có hứng thú với lịch sử thời Tống, tưởng là anh học chuyên ngành lịch sử."

Nhiễm Đông Khải cười nhạt, chỉ là ý cười vẫn chưa truyền đến trong ánh mắt, anh giống như cực kỳ tùy ý nói: "Ý em muốn nói thương nhân đều chỉ có mùi vị của tiền, ba đời giàu có sẽ ra một đời cao quý, nói vậy cũng chưa từng sai, khó trách người ta lại kinh ngạc. Vậy còn em? Tại sao lại chọn chuyên ngành này?"

"Xem như là gia đình có truyền thống học giỏi đi. Cha tôi nghiêng cứu về lịch sử thời Tống, ông rất hy vọng tôi có thể học đại học ở địa phương, kết quả tôi lại giấu ông lên hồi báo ở thủ đô, đều do tôi..." Cảm xúc của Thương Đồng lắng xuống.

"Vậy mẹ em?" Nhiễm Đông Khải hỏi.

Thương Đồng gục đầu xuống, những sợi tóc đen bóng che khuất mặt cô, thấy không rõ biểu cảm của cô, chỉ nghe giọng cô có chút chua chát nói: "đã chết, lúc tôi hai tuổi."

"thật xin lỗi."

Bầu không khí có phần không tự nhiên, ánh mắt Nhiễm Đông Khải dừng ở chỗ mất cá chân đã băng bó của cô, mày khẽ chau lại: "Chân của em còn đau không?"

Thương Đồng hơi sững sờ, bên tai lại nhớ đến câu nói kia của Sở phu nhân: "Xin cô thông cảm cho tấm lòng của một người làm mẹ."

Trong lòng cô hơi đau xót, khẽ nói: "không đau."

Làm sao có thể không đau? Nhưng đau ở trong lòng, còn những chỗ khác đều đã vô cảm rồi.

"Sở bác gái làm khó dễ em sao?" Nhiễm Đông Khải khom người xuống, cẩn thận nhìn mất cá chân của cô, không có chảy máu, lúc xử lý, là mảnh sứ vỡ đâm vào da, nên không có gì trở ngại.

"không có, bà ấy làm không sai, hơn nữa bà ấy thật sự cái gì cũng chưa nói."

Quan tâm hạnh phúc của con gái, bà có gì sai?

Nhiễm Đông Khải thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: "Tôi biết, thật xin lỗi, kéo em xuống vũng nước đục này."

"không có gì, dù sao đã đủ vẩn đục rồi." Thương Đồng gục đầu xuống, không nói nữa.

Nhiễm Đông Khải còn muốn nói gì đó, thấy bên ngoài cô có ý cự tuyệt, trong lòng rầu rĩ.

Tài xế phía trước khẽ nói: "Nhiễm tổng, điện thoại của ngài."

Nhiệm Đồng Khải nhìn điện thoại gọi đến, do dự một lúc, vẫn bắt điện thoại: "Bác gái..."

Giọng Sở phu nhân vô cùng lo lắng rõ ràng theo ống nghe truyền tới: "Đồng Khải, Vân Hề có gọi điện thoại cho cháu hay không?"

Nhiệm Đồng Khải ít thấy Sở phu nhân thất lễ như vậy, hơi thẳng người lên: "không có."

Sở phu nhân run giọng nói: "Đồng Khải, nếu khi nào Vân Hề điện thoại cho cháu, cháu nhất định phải nói bác biết một tiếng."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Nhiệm Đồng Khải hỏi một câu.

Sở phu nhân run giọng nói: "Nó đã ra ngoài từ lúc sáu giờ, đến bây giờ vẫn tắt điện thoại, nếu bình thường thì không sao, nhưng hôm nay tâm trạng nó không tốt, bác rất lo lắng, hỏi bạn bè của nó, cũng không biết. Cho nên mới thử gọi điện thoại cho cháu, thật xin lỗi, vốn không nên làm phiền cháu."

Thương Đồng ở một bên nghe rất rõ ràng, cô thấy Nhiệm Đồng Khải nhũn mảy, lòng cũng gấp lên, một cô gái bị thất tình không biết sẽ làm ra chuyện gì, cô vội vàng nói khẽ: "Anh đi tìm cô ấy đi."

Nhiệm Đồng Khải cầm điện thoại, trầm giọng nói: "Bác gái đừng lo lắng, cháu sẽ đi tìm xem sao."

Thu điện thoại vào, sắc mặt Nhiệm Đồng Khải hơi khó coi, anh quay đầu, nhìn Thương Đồng: "Tôi bảo tài xế đưa hai người về."

Thương Đồng gật đầu, thấy anh muốn đẩy cửa xe ra, gấp giọng nói: "Anh ngồi xe đi, tôi và Niệm Niệm bắt xe trở về!"

"không cần, tôi biết cô ấy ở đâu." Con người của Nhiệm Đồng Khải tối lại, Sở Vân Hề là một cô gái ngoan ngoãn, cô cũng rất ít bạn bè, nhưng lòng tự trọng của cô cũng rất mạnh mẽ, cho nên nhất định là một mình đi tìm chỗ phát tiết, mà nơi cô có thể nghĩ đến để phát tiết hầu như không có, ngoại trừ thỉnh thoảng cô có đến quán bar Mộng Sinh, nghĩ tới đây, anh lập tức bấm điện thoại: "Chu Hi, lái xe đến quán bar Mộng Sinh chờ tôi."

Thương Đồng lo lắng, hạ kính xe xuống, gấp giọng nói: "Đồng Khải, dù sao anh cũng đừng làm tổn thương cô ấy!"

Nhiệm Đồng Khải đưa tay bắt một chiếc xe cho thuê, khi mở cửa xe, hướng về phía Thương Đồng gật đầu, mới nghênh ngang mà đi.

Thương Đồng ngồi trong xe vô cùng lo lắng, cô nhìn lại, chỉ thấy ngựa xe như nước áo quần như nêm, không biết Sở Vân Hề thế nào.

cô gái kia nhìn qua cực kỳ thuần khiết, giống như một khối thủy tinh, bảo vệ rất tốt, làm cho người ta nhìn một cái, liền cảm thấy thật đáng yêu, cô hâm mộ cô ấy như thế, có gia đình đầy đủ, có mẹ cưng chiều, tất nhiên cũng có tuổi thơ hạnh phúc. Nhưng những đứa trẻ như vậy, chỉ sợ không chịu đựng được suy sụp.

Nếu trong lòng cô nghĩ không thoát, làm sao bây giờ?

Đầu óc Thương Đồng lộn xộn, vậy chẳng phải cô trở thành tội nhân sao?

Lòng cô đều rối loạn, không dễ gì trở về biệt thự, nữ quản gia ra nghênh đón, thấy Thương Đồng ôm Niệm Niệm, trên người vẫn đắp Tây trang của Nhiệm Đồng Khải, vội vàng tiến lên.

Thương Đồng vội vàng mang Niệm Niệm giao cho nữ quản gia, quay đầu lại hướng tài xế nói: "Phiền anh một chút, đưa tôi đến quán bar Mộng Sinh."

Tài xế do dự một lúc.

Thương Đồng thấy vậy, nói: "thật xin lỗi, tôi tự mình bắt xe đi."

"Thương tiểu thư, tôi đưa cô đi." Tài xế chạy chậm đuổi theo tới, mở cửa xe, chờ Thương Đồng đến quán bar Mộng Sinh.

---

* Ngựa xe như nước: ngựa xe qua lại nối tiếp nhau, hết lớp này đến lớp khác như nước chảy. Áo quần như nêm: Diễn tả người đi lại đông đúc, chật như nêm cối.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ở trên...hai người phụ nữ mà anh quan tâm nhất

Trong quán bar Mộng Sinh, tiếng người ồn ào, mười giờ tối bắt đầu sống về đêm, thành phố lớn luôn luôn như vậy, không biết bình thường đời sống có áp lực quá lớn, hay con người trời sinh thích theo đuổi kích thích, tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng với ánh đèn lập loè, chỉ nhìn thấy những khuôn mặt mờ

mơ màng màng.

Lúc Sở Ngự Tây đến, Mạch Tử Long đang lúi kéo Sở Vân Hề đã uống say.

Sở Vân Hề vẫn mặc chiếc váy màu hồng nhạt sáng nay, nhòai nửa người lên quây bar, trên mặt đất có ly rượu vỡ vụn, mặt cô đỏ bừng ướt át, trên mặt đầy nước mắt.

Bên trong quá ồn, nghe không được cô nói gì.

Sở Ngự Tây thấy vậy, tức giận bước lên, kéo Mạch Tử Long ra, nắm cổ tay Sở Vân Hề kéo đi.

"Đau..." Giọng Sở Vân Hề vang lên giống như mèo kêu, cái gì cô cũng không thấy rõ, chỉ cảm thấy khó chịu, cánh tay giống như bị người ta bóc ra, bước chân cũng lao đảo.

"Sở đại thiếu, cậu nhẹ chút!" Mạch Tử Long đuổi tới hai bước, lắc đầu, đi lên trước trả tiền.

Vừa ra cửa, gió lạnh thổi đến, dạ dày Sở Vân Hề cuộn cuộn, cô khó chịu không biết làm sao, muốn đẩy Sở Ngự Tây ra, nhưng tay anh giống như cái kìm, căn bản không đẩy ra được, ngược lại khiến bản thân cô suýt nữa trượt xuống bậc thang.

Sở Ngự Tây vội vàng đỡ lấy cô, ai ngờ Sở Vân Hề "Oẹ" một tiếng, mang tất cả rượu đã uống nôn hết vào vạt áo trước của Sở Ngự Tây.

Mặc dù một ngày cô không ăn uống này nọ, nhưng người luôn thích sạch sẽ như Sở Ngự Tây nhìn thấy quần áo bị làm dơ, tức giận đến tột đỉnh, đẩy Sở Vân Hề ra, Tây trang trên người anh đã không thể mặc, cởi ném xuống đất, áo sơ mi cũng bị thấm ướt một mảng lớn.

"Đáng chết!"

Sở Vân Hề còn mình không biết phạm sai lầm gì, ngồi xồm xuống cạnh cửa, vịn tường, lại nôn một trận.

cô khó chịu đến mức hận không thể đem ngũ tạng đều nôn ra, tóc dài rơi rớt, cả người lộ ra bóng lưng đáng thương.

"Sở đại thiếu..." Mạch Tử Long vén màn, chạy đến, thấy Sở Ngự Tây đang cởi áo sơ mi, anh ta giật mình: "Em gái ruột của mình mà cũng đánh được sao?"

Sở Ngự Tây cởi áo sơ mi xuống, ném trên mặt đất, cầm nước đá bên cạnh đổ vào trên mặt Sở Vân Hề.

"Em tỉnh cho tôi, nhìn xem đức hạnh của em bây giờ thế nào!"

Sở Vân Hề bị tưới nước lạnh nên toàn thân run lên, tóc đều dính vào trên mặt, quần áo cũng ướt một mảng lớn, cô nhìn Sở Ngự Tây, đột nhiên khóc lớn lên: "Anh..."

Sau đó nhào vào trong lòng Sở Ngự Tây: "Tim của em, đau quá, em không muốn làm thế thân, hu hu..."

"không muốn..."

cô nói mập mờ không rõ, nhưng cả nước mắt và nước đá đều rơi vào trên người Sở Ngự Tây, tay anh cứng nhắc ở nơi đó, hận không thể lập tức đẩy cô ra, đột nhiên nghe được trong miệng cô kêu: "Đồng Khải..."

Anh vốn đang kiềm nén phần nộ vào lúc này dâng cao trong đáy mắt, Nhiễm Đông Khải, lại là Nhiễm Đông Khải, anh đẩy mạnh Vân Hề ra, "Bốp" một bạt tay tát vào mặt Vân Hề.

Sở Vân Hề bị đánh lùi vài bước, lập tức ngã sấp xuống, trên mặt hiện lên năm dấu tay, bên tai ông ông, cô gần như đứng đó, không động đậy.

"không phải là mất một tình yêu thôi sao? Đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, chỉ còn lại một mình anh ta phải không?"

"Sở đại thiếu!" Mạch Tử Long thấy anh thật sự nổi giận, vội vàng bước lên kéo lấy anh: "Cậu xuống tay quá tàn nhẫn."

"không tàn nhẫn nó không nhớ lâu, đau, đáng đời!"

Lúc này Nhiễm Đông Khải đẩy cửa xe ra, thấy Sở Vân Hề bị một cái tát ngã xuống đất, anh đi nhanh về phía trước, một tay ôm lấy Sở Vân Hề: "Vân Hề..."

Sở Vân Hề chỉ khóc, cái gì cô cũng đều không nhìn thấy, mùi rượu mạnh mẽ kéo tới, Nhiễm Đông Khải chau mày, cô không biết uống rượu, tại sao có thể biến thành như vậy?

"Nhiễm Đông Khải, anh buông nó ra!" Sở Ngự Tây nhìn thấy Nhiễm Đông Khải đột nhiên xuất hiện, bước lên nắm cổ tay anh.

Nhiễm Đông Khải ôm Sở Vân Hề, nhìn thấy khóe môi cô tràn ra một chút máu tươi, cái tát kia đánh tàn nhẫn như thế, chỉ sợ rằng cũng đều bị va đập, khuôn mặt anh tối lại: "Sở Ngự Tây, anh có còn là đàn ông hay không, tại sao lại ra tay đánh phụ nữ?"

Sở Ngự Tây thấy anh không buông tay, không muốn nói nhiều với anh, đi lên nắm một quyền, vào phía mặt bên trái của Nhiễm Đông Khai.

Nhiễm Đông Khai ôm Sở Vân Hề lùi về sau hai bước, quả đấm của Sở Ngự Tây lại đuổi theo.

Nhiễm Đông Khai thấy thế, đành phải mang Sở Vân Hề đặt qua một bên, đá một cước trở lại.

Trong lòng hai người đều đã kìm nén lửa giận, lần trước ra tay là ở nhà của Thương Đồng, cả hai đều liều mạng, đánh khó phân cao thấp, người ngoài muốn nhúng tay cũng không dễ.

Cửa quán bar thường xuyên xảy ra đánh nhau, mọi người cũng luyện thành thói quen, chỉ coi chơi như vậy, vẫn khiến rất nhiều người dừng chân xem.

Mạch Tử không muốn bước lên giúp đỡ, đã bị Sở Ngự Tây đẩy ra: "Minh tôi đánh..."

Cầm rắn chắc của Nhiễm Đông Khai sau khi trúng một quyền, anh đột nhiên cười nói: "Sở Ngự Tây, khó trách Đồng Đồng không cần anh, anh là một người man rợ!"

Sở Ngự Tây nghe xong lời này, trong mắt xuất hiện tia máu, anh nắm áo Nhiễm Đông Khai, ra một đấm, lại bị Nhiễm Đông Khai tiếp được, mặc dù Nhiễm Đông Khai bị đánh thâm hại, nhưng ở lúc hai người đang lao vào nhau, dùng giọng cực thấp nói: "Hận tôi sao? Ở trên...hai người phụ nữ anh quan tâm nhất."

Sở Ngự Tây có chút sững sờ, anh ta nói cái gì? Hai người?

Nếu một người là Thương Đồng, người kia...chẳng phải là Vân Hề?

"Tên súc sinh này!" Sở Ngự Tây như điên bay lên đá một cước, đập vào giữa ngực của Nhiễm Đông Khai.

Nhiễm Đông Khai bị anh đá ngã trên mặt đất, khó chịu ôm ngực, lập tức thấy Sở Ngự Tây lại bay lên đá thêm một cước, khóe mắt anh lướt qua bóng dáng vừa chạy đến, lộ ra nụ cười nhạt.

"Đồng Khai..." Thương Đồng đã đuổi đến, cô thấy Nhiễm Đông Khai ngồi trên mặt đất choáng váng, mà Sở Ngự Tây lại giống như liều mạng, không kịp nghĩ nhiều, lập tức nhào vào trên người anh.

"A..." Đau đớn kịch liệt từ sau lưng Thương Đồng truyền đến, cô cảm giác ngũ tạng đều giống như bị đá nát, đau đứng thẳng lên không được.

Nụ cười trên mặt Nhiễm Đông Khai đột nhiên thu lại sau khi nghe tiếng thét chói tai, một tay anh ôm lấy Thương Đồng: "Đồng Đồng..."

Thương Đồng cố nén, nhưng khẽ hô hấp lại vô cùng đau đớn, cô nói khẽ: "Đừng đánh nữa."

"thật xin lỗi..." Nhiễm Đông Khai chỉ có thể nói những lời này, anh luôn bình tĩnh, lúc này lại sinh ra áy náy: "Đều do tôi."

Thương Đồng nghiêng đầu nhìn Sở Ngự Tây, chỉ thấy anh đứng ở nơi đó, giống như ngây người, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn cực điểm, hai tay tạo thành quả đấm, vừa nhìn mới phát hiện, trên mặt anh cũng có dấu vết xanh tím, thân trên đỏ trần cũng cực kỳ nhếch nhác.

Sở Ngự Tây chỉ cảm thấy trong ngực ngọt ngào muốn nổ tung, anh hận không thể bóp chết đôi gian phu dâm phụ ân ái trước mắt, nhưng anh lại cố kiềm chế chính mình, quay sang Mạch Tử Long: "Mang nó lên xe!"

Thương Đồng thấy anh lạnh lùng xoay người, trái tim cũng thắt chặt, cô vừa muốn đuổi theo, mới phát hiện chính mình lại đang ở trong lòng của Nhiễm Đông Khai, vội vàng thấp giọng nói: "Anh buông ra."

"Em muốn bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển?" Nhiễm Đông Khai ôm cô không buông.

Thương Đồng lắc đầu nói: "Anh hiểu lầm rồi!"

cô đẩy Nhiễm Đông Khai ra, tiến lên giúp đỡ lấy Sở Vân Hề, thấy cô say bí tỉ như vậy, nhưng miệng vẫn trầm thấp kêu tên Nhiễm Đông Khai, đáy lòng không khỏi chua xót, cô quay đầu lại nhìn Nhiễm Đông Khai nói: "Đồng Khai, anh đến đây một chút..."

Nhiễm Đông Khai chau mày, ánh mắt cũng dừng lại trên người Sở Vân Hề.

Nôn rượu ra, Sở Vân Hề dường như có chút khôi phục ý thức, cô nghe được tên Đồng Khai, nước mắt trào ra: "Vì sao, đối với em như vậy..."

Sở Ngự Tây đi đến trước cửa xe, đột nhiên dừng bước, anh nhìn thấy Thương Đồng đỡ Sở Vân Hề, tức giận trong mắt càng tăng lên, anh tiến lên kéo Thương Đồng, nắm lấy cổ tay cô quát: "Em đến làm gì? Nhìn nó như thế này, em rất vui? Phải không?"

Thương Đồng bị anh nắm đau, cô không nói nên lời, tại sao có thể biến thành như vậy? Có lẽ cô vốn không nên đồng ý với Nhiễm Đông Khai, dùng cách này đến kích thích cô gái vô tội kia.

"Sở Ngự Tây, anh buông cô ấy ra!" Nhiễm Đông Khai đuổi theo lần nữa, vài người đứng song song ở trước xe.

Sở Ngự Tây nhìn chăm chăm vào Nhiễm Đông Khai và Thương Đồng, ngực anh lên xuống kịch liệt: "Tôi tuyệt đối không cho hai người sống dễ chịu!"

Nhiễm Đông Khai đứng đó, sắc bén trong mắt đông lại, anh kéo vai Thương Đồng qua, cười lạnh nói: "Tôi sẽ chờ xem."

Thương Đồng chỉ cảm thấy ánh mắt của Sở Ngự Tây giống như băng, từ đỉnh đầu cô nghiêng xuống, tưới đến trong lòng cô đều lạnh, cô chậm chạp quay đầu lại, nhìn Nhiễm Đông Khai, ánh mắt anh cũng lạnh băng, hai người bọn họ cuối cùng là có ân oán gì? Mà lại đến tình trạng này?

Sở Ngự Tây mở cửa xe, đẩy mạnh Sở Văn Hề vào, Mạch Tử Long cũng lên xe, Sở Ngự Tây mở cửa tay lái ra, lạnh lùng liếc qua Nhiễm Đông Khai, nghiêng ngàng rời đi.

Mãi đến khi bóng xe đi xa, Thương Đồng mới hồi phục lại tinh thần, cô mang tay của Nhiễm Đông Khai kéo mạnh xuống, quay đầu về phía anh: "Nhiễm Đông Khai, tại sao anh lại có thể đối xử với Văn Hề như vậy? cô ấy thích anh như thế, tại sao anh có thể lừa gạt cô ấy?"

Nhiễm Đông Khai chui máu ở khóe môi, ánh mắt rơi vào trên mặt Thương Đồng, anh đột nhiên mở miệng nói: "không phải em cũng lừa gạt cô ấy sao?"

Thương Đồng ngăn người: "Tôi...tôi không biết là cô ấy."

"Ý của em là, nếu biết là Sở Văn Hề, em sẽ không đáp ứng yêu cầu của tôi? Em khó chịu như vậy, là vì Sở Văn Hề, hay bởi vì Sở Ngự Tây?" Nhiễm Đông Khai có chút quyết liệt nói.

Nước mắt Thương Đồng tuôn ra, cô thét lên: "Anh căn bản không biết gì cả!"

"Là em không muốn nói cho tôi biết!" Nhiễm Đông Khai từng bước áp sát.

Thương Đồng ngẩng người nhìn anh, anh đâu biết rằng, cô khổ sở không chỉ vì Sở Ngự Tây, mà còn vì Sở Văn Hề! Cho dù cô không cách nào tiếp nhận, cũng không thể làm tổn thương cô gái vô tội kia!

"Vì sao anh không nói thẳng với Sở Văn Hề, anh không thích cô ấy, mà dùng phương thức cực đoan như vậy?"

Giọng của Nhiễm Đông Khai lạnh xuống, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt kích động của Thương Đồng: "Vậy tại sao em nói với Sở Ngự Tây, đứa bé là con của tôi?"

"Tôi..." Thương Đồng nghẹn lời, nếu đã không thể, chỉ bằng triệt để cắt đứt ý nghĩ của đối phương.

"Em nghĩ thế nào, tôi cũng giống em. Nếu em cảm thấy tôi tàn nhẫn, bây giờ tôi đi nói với Sở Ngự Tây, Niệm Niệm là con của anh ta!" Nhiễm Đông Khai nắm lấy cổ tay Thương Đồng, đi về phía xe bên kia.

"không cần..." Thương Đồng nóng nảy, hiện tại Sở Ngự Tây đã hận cô thấu xương, cô càng không thể cho anh biết!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Một suy đoán đáng sợ

"không cần..." Thương Đồng nóng nảy, bây giờ Sở Ngự Tây đã hận cô thấu xương, cô càng không thể cho anh biết!

Lực nắm tay của anh quá lớn, Thương Đồng bị anh kéo đến giữa lưng cũng đau buốt, cô không nhịn được ho khan hai tiếng, hai tiếng này, khiến Nhiễm Đông Khai phát giác, lúc này anh mới buông tay ra, tức giận trên mặt cũng giảm một chút: "thật xin lỗi."

Thương Đồng dừng lại, hít sâu mấy hơi mới mở miệng nói: "Lời mà anh và tôi nói nhiều nhất, chính là thật xin lỗi."

Trong lòng Nhiễm Đông Khai hơi xúc động, anh quay mặt đi, buồn phiền trong lòng không giải thích được, anh thở sâu, mới quay đầu nói khẽ: "Là tôi không nên mang em cuốn vào trong này, cũng không nên đối xử với em khốc liệt như thế, chỉ là tâm trạng tôi không được tốt."

Thương Đồng nghe anh nói vậy, trầm thấp mở miệng nói: "Trước hết đừng nói chuyện của tôi, tôi cảm thấy anh nên đi an ủi Sở Văn Hề, cho dù anh không thích cô ấy, muốn tìm một lý do để đứng vững, nhưng mà tôi cảm thấy anh sẽ không tàn nhẫn như thế, nếu có thể anh hãy giải thích với cô ấy một chút, có lẽ cô ấy sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn, chỉ ít sau này không để lại bóng ma."

Nhiễm Đông Khai đứng đó, không thấy rõ anh đang suy nghĩ gì, có xe chạy đến, cũng có một số người đi ngang qua bọn họ, anh do dự chốc lát, mới thờ dãi nói: "Được, tôi đến Sở gia một chuyến, em muốn đi cùng tôi không?"

"không được, bây giờ cô ấy không muốn nhìn thấy nhất chính là tôi."

"Được rồi, về nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai em còn phải mang Niệm Niệm đi xem văn vật." Nhiệm Đông Khải diu cô lên xe, mới quay lại đi đến mở cửa xe của Chu Hi.

Thương Đồng ngồi trong xe, dao động trước mắt đều là ánh mắt hung ác tàn bạo của Sở Ngự Tây trước khi đi, trước kia cô muốn làm cho anh hận cô, cả đời hai người không qua lại với nhau, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lúc ấy dường như không oán hận hung ác như vậy, chắc chắn coi cô là kẻ đầu sỏ gây nên đau khổ cho Sở Văn Hề.

Muốn cắt đứt khó như thế sao?

----- Vũ Quy Lai -----

trên xe của Nhiệm Đông Khải, Chu Hi yên lặng lái xe, Nhiệm Đông Khải chau mày lại, một bên mặt bị thương, anh có chút đau đớn, bất ngờ nhớ đến một cuộc phía sau lưng Thương Đồng, không yên lòng, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

"Đông Khải? Anh tìm em?" Giọng nói vui mừng của Lận Khả Hân từ bên kia truyền đến.

"Khả Hân, nếu bây giờ em có thời gian, thì đến biệt thự Tĩnh Hải một chút đi."

"Được, em đi ngay, anh chờ em!" Lận Khả Hân có chút vội vã, bên kia ông nghe truyền đến tiếng cô mặc quần áo sột soạt.

"không phải tôi, mà là đến xem bệnh cho Thương Đồng, vừa rồi cô ấy có khả năng bị ngoại thương, em giúp tôi đi xem có nghiêm trọng hay không." Nhiệm Đông Khải lại bổ sung một câu: "Mang chút thuốc, ban ngày chân của cô ấy cũng bị thương."

Lận Khả Hân khó chịu trầm mặt, thấp giọng nói: "Đông Khải, em biết rồi, anh yên tâm đi."

Nhiệm Đông Khải chậm rãi nhắm mắt lại, nhàn nhạt mở miệng: "Em không cần suy nghĩ nhiều."

"không có, em tin tưởng anh." Giọng nói quan tâm của Lận Khả Hân truyền đến, Nhiệm Đông Khải lại không chú ý nghe **, anh nhàn nhạt đáp lại một câu thì cúp điện thoại.

Xe chạy về phía trước, chạy thẳng đến cổng của Sở gia.

Bên trong Sở trạch đèn đuốc sáng trưng, từ trong cửa sổ có thể phản chiếu bóng dáng của Sở phu nhân, bà đứng đó, nhìn ra ngoài, thấy xe của Nhiệm Đông Khải, liền ra nghênh đón.

Nhiệm Đông Khải xuống xe, đi vào, Sở phu nhân thấy trên mặt anh cực kỳ nhếch nhác, lại không mang theo Văn Hề, có chút luống cuống: "Đông Khải, cháu làm sao vậy?"

"Ngự Tây không trở về sao ạ? Văn Hề ở cùng một chỗ với anh ta." Nhiệm Đông Khải đứng lại, nếu Sở Văn Hề không có ở đây, anh cũng không cần đi vào.

Sở phu nhân nghe xong lời này, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, mày lại chau như cũ: "Vậy là tốt rồi, nhưng mà..."

Ngự Tây luôn không thích Văn Hề, lần này bọn họ lại ở cùng một chỗ, có lẽ quan hệ anh em của bọn họ sẽ có cải thiện cũng không chừng.

"Bác gái, lúc đầu cháu cho rằng Sở Ngự Tây mang Văn Hề quay về, nếu bọn họ không có ở đây, cháu xin tạm biệt trước."

"Cũng đã đến đây rồi, vào trong ngồi một chút đi, vừa rồi Sở bác trai còn nhắc đến cháu." trên mặt Sở phu nhân tự lại một chút u sầu, nhưng vẫn suy trì phong thái lịch sự tao nhã như cũ.

Nhiệm Đông Khải im lặng gật đầu.

Trong phòng khách, mang theo một chút hương vị cổ xưa, gỗ lim ngăn cách phía sau, cao hơn bình hoa phân nửa, cắm vài cái lông chim, lư hương cháy sáng, trên vách phía sau là bức tranh mưa bụi, Sở Hán Thần ngồi trên xô pha bằng gỗ lim, trong tay cầm một ly trà.

Cả người ông cực kỳ trầm lặng, nhìn từ một bên, dáng người vẫn thẳng tắp mạnh mẽ, ngoại trừ tóc mai có chút trắng, nhìn so với tuổi thật trẻ hơn rất nhiều.

"Bác trai." Nhiệm Đông Khải đứng bên cạnh bàn trà, cung kính lên tiếng.

"Ngồi đi." Sở Hán Thần khẽ gật đầu, chỉ nói ngắn gọn hai từ, nhưng hơi thở lại khiến người ta cảm thấy sợ.

Nhiệm Đông Khải ngồi xuống, cúi đầu không mở miệng, làm hậu bối lễ phép.

"Chuyện của thanh niên, ta vốn mặc kệ." Sở Hán Thần để ly trà xuống, ông nhìn Nhiệm Đông Khải, nhàn nhạt mở miệng: "Ta vẫn luôn xem cháu và Ngự Tây, Văn Hề đều giống nhau."

nói đến đây, Nhiễm Đông Khai vẫn tiếp tục cung kích cúi đầu.

Sở phu nhân ngồi xuống, rót trà cho hai người bọn họ.

Nhiễm Đông Khai không nhúc nhích.

Sở Hán Thần thờ dài nói: "Tuy rằng ta không can thiệp, nhưng hi vọng cháu và Vân Hề có thể ở cùng một chỗ, đáng tiếc hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy."

"Bác trai, bác gái, thật xin lỗi, cháu biết đều là cháu sai."

Sở Hán Thần lắc đầu: "Loại chuyện này cuối cùng cũng không thể cưỡng cầu, ban ngày có Vân Hề ở đây, ta cũng không tiện hỏi kỹ, cháu làm việc luôn chu đáo ổn thoả, nếu không phải xác định tâm tư chắc chắn, cũng sẽ không đến nói cho chúng tôi biết, huống chi còn có đứa con lớn như vậy."

Nhiễm Đông Khai thấp giọng nói: "Bác trai, sự việc xảy ra đột ngột, cháu cũng là mới biết được, trách nhiệm không thể không gánh vác, cho nên chỉ có thể xin lỗi Vân Hề."

Ông Sở im lặng chốc lát, chỉ cầm ly trà trong tay, không khí có chút đóng băng.

Nhiễm Đông Khai cũng không lên tiếng, lấy tính chế động là chiến lược tốt nhất.

Sau một hồi lâu ông Sở mới mở miệng nói: "Đông Khai, ta đã theo dõi cháu từ lúc sáu bảy tuổi, cháu so với Ngự Tây thì hiểu chuyện rất nhiều, nếu không phải cha cháu ra đi ngoài ý muốn, cháu cũng sẽ không cùng mẹ sang Mi, mấy năm nay không thể liên lạc với mẹ con các người, ta cảm thấy thật đáng tiếc, tuy rằng chuyện của cháu và Vân Hề, làm cho ta không hài lòng, nhưng bác trai hi vọng cháu vẫn giống như trước, xem nơi này như là nhà trong nước của cháu."

Sở phu nhân ở một bên cũng khẽ thờ dài, bà thấp giọng nói: "Thôi, có lẽ không có duyên phận."

Tay Nhiễm Đông Khai đặt trên quần chậm rãi siết chặt, thân thể anh có chút căng cứng, lại cúi đầu như cũ: "Cảm ơn bác trai, bác gái, cháu sẽ."

Sở Hán Thần gật đầu, lại hỏi một câu: "Bác trai hỏi cháu, đến cùng cháu có thích Vân Hề hay không?"

Sở phu nhân hơi sững sờ, nhẹ giọng quở trách: "Hán Thần, sao còn hỏi việc này?"

Sở Hán Thần nói: "Việc này mới là quan trọng nhất, Đông Khai, nếu như người trong lòng cháu là Vân Hề, bác trai có thể thuyết phục Vân Hề tiếp nhận đứa bé kia, nếu cháu chỉ vì chịu trách nhiệm, đi lấy một người cháu không thích, bác trai sợ rằng cháu sẽ hối hận."

Sở phu nhân không mở miệng, mà chỉ cúi đầu.

Khóe môi của Nhiễm Đông Khai chậm rãi cong lên một nụ cười yếu ớt, anh ngẩng đầu đối diện với Sở Hán Thần, trầm giọng nói: "Bác trai, cháu đối với Vân Hề xác thực có thiện cảm, cô ấy đơn thuần, lương thiện, làm sao cháu có thể không thích, nhưng cháu chỉ xem cô ấy như em gái, nếu không phải xảy ra chuyện này, có lẽ cháu sẽ cùng cô ấy ở chung một chỗ, nhưng bây giờ không có cách nào, cháu nghĩ, cháu không nên tổn thương cô ấy."

đang nói, công biệt thự bị đẩy ra, Sở Ngự Tây đã thay quần áo đang đỡ Vân Hề đi vào, anh vừa vào cửa, thì thấy Nhiễm Đông Khai ngồi đó, giọng anh lạnh lùng nói: "Nhiễm Đông Khai, anh đến làm gì?"

"Ngự Tây, con kêu là cái gì?" Sở Hán Thần thấy anh trở về, giọng lạnh xuống.

Sở Ngự Tây đứng ở cửa, cười lạnh một tiếng: "Tôi thấy ở đây người không được hoan nghênh hẳn là tôi, các người trông coi con gái bảo bối của các người tốt một chút, đừng để nó ra ngoài làm mất mặt, gây phiền phức cho tôi..."

nói xong, đẩy Sở Vân Hề qua, Sở phu nhân vội vàng đứng lên đỡ lấy, Sở Hán Thần, Nhiễm Đông Khai cũng đều đứng dậy.

Hai mắt Vân Hề đỏ rực, quần áo trên người cô cũng đã thay, cô nhìn thấy Nhiễm Đông Khai, xấu hổ nghiêng đầu đi.

Sở Ngự Tây nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, liền đi ra ngoài.

"Nghịch tử, mày trở lại cho tao!" Sở Hán Thần đuổi theo hai bước, ngực đau đớn, không đuổi theo nữa, nhìn Sở Ngự Tây lái xe rời đi, ông vỗ lên xô pha hai cái: "thật tức chết ta rồi!"

Sở phu nhân một bên đỡ Vân Hề, một bên nói khẽ: "Thôi, đừng giận nó, cũng đừng trách nó."

Nhiễm Đông Khai mang cảnh này đều thu vào đáy mắt, khóe môi nhàn nhạt giương lên.

"Đông Khai, cháu đỡ Vân Hề lên lầu, khuyên nhủ nó." Sở phu nhân mang Vân Hề đẩy đến trước mặt Nhiễm Đông Khai, còn mình thì xoay người đi chăm sóc Sở Hán Thần.

Vân Hề cúi đầu, vịn lan can, đi về phía bậc thang phía trước, bước chân cô đông đờ, thân thể lơ mơ, vẫn là Nhiệm Đông Khải đỡ cô vào phòng.

"Học cái gì không học, học người khác uống rượu?" Nhiệm Đông Khải đi giặt khăn lông, đưa cho cô.

Sở Vân Hề không nhận, cô ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Nhiệm Đông Khải, trong mắt đều là nước mắt.

Khi Nhiệm Đông Khải duỗi tay qua lau mặt cho cô, cô đột nhiên kéo khăn lông qua ném trên mặt đất: "Nhiệm Đông Khải, vì sao anh đối với em như vậy? Hu hu..."

Nhiệm Đông Khải đứng đó, tùy ý để cô dùng nắm tay nhỏ bé đâm vào ngực anh, cũng không nói gì.

Sở Vân Hề đâm một, tự mình nằm trên giường khóc nức nở.

Nhiệm Đông Khải thấy thế, giọng lạnh lùng nói: "Khóc một, thì ngủ một giấc." nói xong, anh liền đi đến cửa.

"Anh đi đâu vậy?" Sở Vân Hề ngồi dậy, nước mắt trong suốt vương trên một bên mặt, đầm đìa đáng yêu.

"Sau này tôi đi đâu cũng không liên quan đến em, Sở Vân Hề tiểu thư, em chú ý giữ gìn sức khỏe." Giọng của Nhiệm Đông Khải rất lạnh, hoàn toàn khác với giọng ôn hoà lúc bình thường.

"Anh...tại sao anh biến thành như vậy?" Sở Vân Hề cũng đã quên khóc, chỉ cảm thấy đầu ngón tay run lên.

Nhiệm Đông Khải nhìn cô chằm chằm, chán ghét như vậy: "Em nghĩ rằng tôi và em nên thế nào? Ôm em giống như trước, dỗ dành em? Như thế, không bằng tôi đi dỗ dành con gái và người phụ nữ của tôi! Anh nhấn mạnh hai từ sau rất rõ ràng, thứ đè nén nhiều năm qua đột nhiên xuất hiện, anh đứng ở cửa, giọng cực thấp nói: "Tôi đã sớm chịu em đủ rồi, cho nên đừng làm ra những chuyện khiến tôi cảm thấy chán ghét hơn, có bản lĩnh đi uống say, học người khác phóng túng, em cũng không nhìn xem quán bar kia là chỗ như thế nào, thiếu đàn ông như vậy, tại sao không đi bán?" (chắc là bán "thân")

Sở Vân Hề bị dọa đến ngớ ngẩn, cô nhất định là ảo giác, Nhiệm Đông Khải tuyệt đối không nói những từ nặng nề như vậy với cô, anh đối với ai cũng ôn hoà chu đáo, mặc dù đối với cô có chút xa cách, nhưng lúc trước đối với cô cũng rất tốt, cô ra sức lắc đầu: " Anh gạt người, anh không phải là Nhiệm Đông Khải, anh là một tên lừa gạt..."

Nhiệm Đông Khải thấy bộ dạng cô muốn suy sụp, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, anh thấp giọng: "Em không cần lừa mình dối người, tôi nói đều là sự thật."

"Anh...lúc trước anh đều gạt em?" Sở Vân Hề đứng dậy, chất cồn xông lên đầu cô, cô không dám tin nắm lấy cổ tay anh: "Tại sao em có thể đối xử với em như vậy? Tại sao có thể? Chẳng lẽ bởi vì em lớn lên giống cô ấy, cho nên lúc trước anh mới có thể đối với em như thế? Phải không?"

Nhiệm Đông Khải chau mày, cô nói bậy bạ gì đó?

Nhưng trong phút chốc, một ý niệm nảy ra trong đầu anh, ánh mắt anh chậm rãi dừng lại trên mặt Sở Vân Hề, nhìn kỹ, từ tốn nói ra mấy chữ: "Thực sự giống."

Bộ dáng của Thương Đồng và Sở Vân Hề thực sự có chút giống nhau, hơn nữa ngũ quan giống hệt, chỉ là vẻ mặt của hai người kém nhau quá lớn, cho nên nếu như không tỉ mỉ, trái lại không nhìn ra được.

Tại sao có thể như vậy?

Anh đứng đó, trong đầu như là có lông chim lay động theo chiều gió, chỉ cần bắt được là có thể giải đáp câu đố, nhưng anh bắt không được, bên tai đã truyền đến tiếng khóc của Sở Vân Hề: "Anh coi em là thể thân, là thể thân của cô ấy..."

Anh gần như có chút gấp rút muốn đi truy hỏi Thương Đồng, rốt cuộc cô khổ sở che giấu bí mật gì! Đến mức anh cũng không nhìn ra, một tay đẩy Sở Vân Hề ra, đi ra ngoài cửa.

Sở Vân Hề ngồi trên thảm, lòng cô đã đau đến vô cảm, hóa ra cô chỉ là thể thân, nhất định là bởi vì anh quá yêu người phụ nữ kia, lại tìm không được, cho nên mới đối xử tốt với mình như vậy.

cô chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, liền ra mở cửa sổ, cũng không cảm thấy lạnh.

----- Vũ Quy Lai -----

Biệt thự, Thương Đồng đến, Lận Khả Hân cũng chạy tới.

"Thương tiểu thư, Nhiệm tổng nói cô bị ngoại thương, để tôi nhìn xem." Lận Khả Hân không có mặc đồng phục, cười yếu ớt rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Tôi không sao, phiền cô rồi." Bởi vì tâm tư Thương Đồng bất ổn, an vị ngồi ở phòng khách chờ Nhiệm Đông Khải trở về.

"Vẫn nên xem một chút, nếu không tôi không có cách nào giải thích với Nhiệm tổng." Lận Khả Hân mở hòm thuốc ra, tìm băng gạc, thuốc nước.

"Vậy thì lên lầu đi." Nơi này dù sau cũng không tiện, Thương Đồng dẫn Lận Khả Hân lên lầu, tâm sự cô nặng nề, đẩy cửa phòng ra, thấy Niệm Niệm đạp chân, liền thay cô bé đắp lại.

Lận Khả Hân nhìn căn phòng này, tươi cười trên mặt dần thu lại, ngay cả cô cũng chưa từng đến biệt thự này, bình thường bởi vì sợ bị phát hiện, từ trước đến nay cô và Nhiệm Đồng Khải đều ở bên ngoài vườn phòng, mỗi một chỗ thiết kế ở đây, đều là phong cách của Nhiệm Đồng Khải, anh coi nơi này là nhà, thường ở trong này, nhưng bây giờ lại có một người phụ nữ khác ở đây, còn xuất hiện một đứa bé!

"Lận tiểu thư?" Thương Đồng thấy cô chậm chạp không nhúc nhích, quay đầu, nhẹ nhàng gọi cô tiếng.

Lận Khả Hân quay đầu lại, mỉm cười: "Thương tiểu thư, để tôi kiểm tra một chút, nghe nói chân cũng bị thương?"

Thương Đồng tự mình mở băng gạc trên chân ra, một bên Lận Khả Hân giúp cô xử lý miệng vết thương, một bên cô vẻ như vô ý mở miệng: "Thương tiểu thư và Nhiệm tổng tình cảm thật tốt, bị một chút vết thương nhỏ như vậy ngài ấy liền căng thẳng như thế."

Thương Đồng cười khổ, lắc đầu, chỗ mất cá chân đột nhiên đau xót, cô hừ nhẹ một tiếng.

"Làm cô đau sao Thương tiểu thư? Vừa mới tha chút thuốc nước, sẽ kích thích miệng vết thương."

"không có gì." Thương Đồng không thèm để ý bản thân, cô nhẹ nhàng nói: "Lận tiểu thư, thực ra tôi đang muốn điện thoại cho cô, tờ giấy xét nghiệm máu của Niệm Niệm tôi còn chưa lấy."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hé ra quá khứ tàn khốc

Lận Khả Hân đi tới ngoài cửa biệt thự, cửa xe cô còn chưa mở ra, thì nhìn thấy một ánh đèn xe chuyển qua đây, cô lấy tay che mắt, đợi đến khi ánh sáng kia đi qua, mới nhìn rõ là xe của Nhiệm Đồng Khải.

Sau khi Nhiệm Đồng Khải xuống xe lập tức đi vào bên trong biệt thự, còn chưa đi hai bước, đã bị Lận Khả Hân bắt lấy: "Đồng Khải..."

Tất cả suy nghĩ trong lòng Nhiệm Đồng Khải đều là cái suy đoán trước đó, cho nên không muốn cùng cô dây dưa, bàn tay to kéo cổ tay của cô ra, giọng lạnh lùng nói: "Tôi có việc, trở về lại nói."

nói xong, bỏ qua Lận Khả Hân đi nhanh vào phía trong.

Lận Khả Hân đứng ở ngoài biệt thự, nhìn anh hồi hã lên lầu, đi đến căn phòng ban nãy của Thương Đồng, đẩy cửa đi vào.

cô đứng ở bên ngoài, cảm thấy gió thu đặc biệt vô cùng lạnh, anh lại có thể đối với mình coi như không có, trong mắt và trong lòng e rằng chỉ còn lại người phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia thôi, chẳng lẽ sự thật như mình suy đoán, Sở Văn Hề là thể thân của người phụ nữ kia, là như thế sao?

Lái xe đến cổng, Lận Khả Hân dùng sức siết chặt tay lái, nhớ lại ánh mắt Thương Đồng nhìn về phía Niệm Niệm, vẻ mặt của cô dần bóp méo.

----- Vũ Quy Lai -----

trên lầu, Thương Đồng rót cho Niệm Niệm ly nước, nhìn cô bé uống xong mới để cô bé nằm xuống một lần nữa, thay cô bé đắp kín mền, chắc là nhiệt độ điều hoà có chút cao, cô cầm điều khiển từ xa, điều chỉnh lại.

Lúc Nhiệm Đồng Khải xông vào, dọa cô nhảy dựng, cô theo bản năng quay đầu lại nhìn Niệm Niệm, thấy cô bé lại ngủ thờn ngủ, mới yên lòng.

Nhiệm Đồng Khải vốn đang xung động sau khi nhìn thấy cảnh này đột nhiên bình tĩnh lại, anh phải hỏi như thế nào, cho dù anh có hỏi, cô có thể nói cho anh biết sao?

"Sở Văn Hề thể nào?" Thương Đồng đứng dậy, rời khỏi giường, đi đến trước mắt Nhiệm Đồng Khải, nhìn mặt anh, phát hiện có vài chỗ bầm tím: "Mặt của anh có muốn xử lý một chút hay không?"

Nhiệm Đồng Khải đứng đó, tỉ mỉ nhìn chăm chăm vào Thương Đồng, làm Thương Đồng có chút ngạc nhiên, cô bất an nhìn thoáng qua quần áo của chính mình, vẫn là bộ trước đó, không có chỗ nào không ổn.

"Tôi không sao." Nhiệm Đồng Khải nhìn mắt cá chân của cô, đã được thay băng gạc, anh chau mày: "Sở Ngự Tây có đá em bị thương hay không?"

Thương Đồng lắc đầu, giữa lưng đích thực rất đau, nhưng so ra đều kém với ánh mắt tàn nhẫn tuyệt tình của anh lúc ấy.

Nhiệm Đồng Khải đem về mặt của cô thu vào đáy mắt, tình cảm của cô đối với Sở Ngự Tây gần như không cách nào che giấu, mà Sở Ngự Tây? Sở dĩ lúc ấy tức giận như thế, tuyệt đối không phải chỉ vì Sở Vân Hề. Hai người bọn họ rõ ràng yêu nhau, lại hành hạ lẫn nhau, thấy cảnh như vậy, không phải anh nên vui sao?

"Lận tiểu thư mới vừa đi, nếu không mời cô ấy trở lại giúp anh xử lý vết thương một chút?"

Nhiệm Đồng Khải lắc đầu, nhàn nhạt nói: "không sao, nếu không làm phiền em một chút."

Trong phòng khách, Thương Đồng mở hòm thuốc gia đình ra, cô rửa sạch tay, ngón tay trắng nõn mịn màng, cầm bông băng cẩn thận thay Nhiệm Đồng Khải lau chỗ xước da, sau khi sát trùng lại bôi thuốc mỡ tiêu viêm lên, ánh đèn chiếu vào trên mặt cô, chớp mắt sáng bóng dịu dàng hiện lên nét tinh tế.

Nhiệm Đồng Khải từ từ nhắm hai mắt, cả người rơi vào im lặng, không biết anh đang nghĩ gì. Từ bên ngoài nhìn vào, cảnh này đủ mờ ám, nhưng Thương Đồng cũng hết sức tập trung, lòng không có việc khác.

"Tốt." Thương Đồng cất kỹ hòm thuốc, nhìn mặt Nhiệm Đồng Khải, khẽ thở dài: "Anh không nên đối với Sở Vân Hề như thế."

Nhiệm Đồng Khải mở to mắt, trong con ngươi là một mảnh u ám, anh nhàn nhạt mở miệng: "Vậy tôi nên đối xử với cô ấy như thế nào? Gạt cô ấy nói là tôi thích cô ấy, hay cưới cô ấy, rồi ly hôn?"

Thương Đồng nhất thời nghẹn lời, về vấn đề này cô đã không chỉ một lần khuyên qua anh, nói xong lời cuối cùng đều bị Nhiệm Đồng Khải nói ngược lại, hoặc là lấy anh và chuyện tình cảm của Sở Ngự Tây làm ví dụ, khiến cô không phản bác được...

"Em có vẻ đặc biệt quan tâm cô ấy." Nhiệm Đồng Khải tìm điều thuốc trên bàn trà, không đốt lửa, mà hỏi cô trước: "Có thể chứ?"

Thương Đồng gạt đầu, tránh né ánh mắt của anh: "Chẳng qua cô ấy chỉ là một cô gái đơn thuần, nhìn cô ấy như vậy đều không thể thờ ơ."

"Phải không?" Nhiệm Đồng Khải nặng nề nhả một hơi khói, ánh mắt bị làn khói che khuất, giống như một con báo ẩn nấp giữa rừng cây.

"Thời gian không còn sớm, tôi lên lầu trước, anh cũng nghỉ ngơi sớm chút." Thương Đồng đứng lên, chậm rãi rời khỏi, bước chân của cô rất nhẹ, Nhiệm Đồng Khải vẫn chăm chú nhìn theo bóng lưng của cô, khuôn mặt u ám.

Lòng của cô đã đóng chặt, muốn mở ra, thật sự không dễ dàng.

Đêm khuya, Thương Đồng trần trọc, Niệm Niệm bên cạnh mang toàn bộ thân thể chui vào trong ngực cô, cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé, chuyện xảy ra một ngày nay, cô thật sự khó có thể tiêu hóa.

cô nhớ rõ đêm mưa ngày hôm đó, toàn thân cô ướt đẫm được Sở Ngự Tây ôm đến toà biệt thự Phong Lam kia, anh đặt cô vào trong bồn tắm, dùng nước ấm ngâm cả người cô, lại giúp cô thay áo sơ mi của anh, cô ôm anh, giống như ôm một chiếc phao, nghe anh nói: "Yên tâm, sau này có anh."

cô thành cô nhi, mà anh ở trong lúc cô đau khổ ôm đầu cô nói: "Anh biết, khi anh nhìn thấy thi thể của mẹ, cũng đau khổ như em, lúc đó anh mới bảy tuổi, đã không muốn sống."

Mưa xối xả tạt vào cửa sổ, cô quên khóc, nhìn khuôn mặt trắng xanh của anh, anh vẫn cô đơn như thế, nhưng phút chốc lòng cô càng thêm thất chặt đau đớn, nghe anh chậm rãi mở miệng: "trên cổ tay của bà có vết tích của nhiều đường dao, cắt mạch máu, trên mặt đất là một vũng máu tươi, đều đã đông lại, bầu không khí toả ra mùi tanh làm người ta buồn nôn."

"Bà ấy tự sát?" Thương Đồng sợ đến mức co lại trong lòng anh, nắm tay anh, muốn đem sức mạnh chuyển cho anh.

Lúc đó Sở Ngự Tây chậm rãi cúi đầu, nhìn cô, đôi mắt giống như hồ nước sâu, bên trong đều tràn đầy bi thương: "Bà chảy rất nhiều máu, trên mặt đều là nước mắt, trắng bệch giống như người già làm bằng thạch cao."

cô nắm tay anh, không biết nên an ủi đau đớn trong lòng anh như thế nào, nghe anh tiếp tục nói hết: "Bà yêu như thế, đến khi bà chết cũng chưa từng đến liếc mắt nhìn bà một cái, anh gọi điện thoại cho ông ta, nói mẹ anh cắt cổ tay tự sát, ông ta cúp điện thoại, cũng không trở về."

"Là cha anh?" trên đời này tại sao lại có người đàn ông tuyệt tình như vậy?

Giọng của Sở Ngự Tây nặng nề xuống: "Ông ta vui vẻ với tình yêu mới của mình, thậm chí không chịu liếc mắt nhìn bà lần cuối."

Ánh mắt anh lúc đó, khiến cho người ta đau đớn như thế, nhưng sau khi nói xong những lời này, anh lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô: "Đồng Đồng, anh thấy cha em thương em rất nhiều, cho nên đừng đau lòng nữa, ông ấy nhất định không hy vọng em khó chịu như vậy, đúng không?"

Khi đó cô khóc càng mãnh liệt, trong nháy mắt mới hiểu được, anh luôn trầm mặc u ám, lại vì cô mà khuyên giải.

Đêm hôm đó, anh hôn cô, hận không thể mang tất cả bi thương của cô, tất cả đau đớn đều hôn hết, cô không nghe được tiếng mưa rơi, chỉ nghe nhịp đập của tim anh, bọn họ ôm nhau thật chặt, hơi thở của anh càng phát ra khàn khàn, hơi nóng phun ra giữa cổ của cô, lúc ấy cô cũng không biết, đêm

hôm đó anh phải chịu đựng có bao nhiêu thống khổ, cô tin tưởng anh như thế, ở trong sự vỗ về của anh mà đi vào giấc ngủ.

Mãi đến buổi chiều, khi cô tỉnh lại mắt đã sưng vù, lại nhìn thấy anh quần áo chỉnh tề ngồi bên cạnh, nhìn cô chăm chú: "Dậy đi, anh đưa em về nhà!"

"Hả?" cô vẫn mặc áo sơ mi của anh, bởi vì khóc lâu quá, trong đầu đều hỗn loạn, cạnh giường đã đặt một bộ quần áo, đôi mắt anh lúc đó có chút sâu xa, thấy cô ngồi dậy, anh quay đầu qua: "Mẹ anh để lại một bộ trang sức ở chỗ kia, lấy tới anh sẽ mang em đi kết hôn."

Kết hôn.

Bao nhiêu chữ tốt đẹp, bây giờ nghĩ lại, đều ám áp làm người ta phải đau đớn, cô làm sao có thể kết hôn cùng anh? Lúc cô đứng bên ngoài biệt thự, nhìn thấy Tân Mộng Lan, đầu cô hoàn toàn nổ tung, cô không tin lại có sự trùng hợp như vậy, người kia rõ ràng đã chết, lại đứng ở nơi đó, phong thái tao nhã, dáng người duyên dáng, khóe môi chứa nụ cười yếu ớt, cùng với hình dáng trong hình khác rất xa.

cô nhìn lầm người!

Nhất định là vậy!

Nhưng một câu của Sở Ngự Tây đã đập tan tất cả ảo tưởng của cô, là sự thật, người phụ nữ kia vốn dĩ chưa chết, bà vứt bỏ mình, cũng hại gia đình khác, cha vì bà mà cả đời không tái hôn, mà mẹ của Sở Ngự Tây cũng vì bà nên cắt cổ tay tự sát.

Dòng máu đó vắt ngang ở giữa hai người, là một vực thẳm sâu, vĩnh viễn cũng không có cách vượt qua, sự thật còn không phải chỉ như vậy, sau khi cô xem nhật ký của cha, mới biết được, bọn họ tuyệt đối không có khả năng.

Sở Ngự Tây, em thà rằng để anh hận em như vậy, sau đó quên em, cũng không muốn có một ngày, anh biết được chân tướng!

Trời dần sáng, cô vừa mới ngủ, thì nghe thấy có người bên ngoài gõ cửa.

Niệm Niệm nghe được âm thanh, đã bò dậy: "Mẹ, gõ cửa."

cô xoa huyệt Thái Dương, đi đến cửa, không phải Nhiễm Đông Khải, là nữ quản gia.

"Thương tiểu thư, điện thoại của cô." Điện thoại đưa qua, cô ngẩn người, làm sao lại có người gọi điện thoại đến biệt thự tìm cô, có lẽ là Nhiễm Đông Khải. Lấy điện thoại qua.

Nhận điện thoại, bên trong lại truyền ra giọng của một người phụ nữ: "Là Thương tiểu thư sao?"

"Là vị nào?" Thương Đồng nghe có chút quen tai, lại không nghĩ ra được.

"Tôi là Lận Khả Hân, Thương tiểu thư, thật xin lỗi đã quấy rầy cô, chuyện này tôi nghĩ nên báo cho cô một tiếng, tối qua Sở Văn Hề tiểu thư cắt cổ tay tự sát."

"Cái gì?" Thương Đồng đứng đó, tay chân lạnh lẽo, cô ấy tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Cắt cổ tay tự sát? Nếu cô ấy xảy ra chuyện...

"Thương tiểu thư?" Giọng của Lận Khả Hân từ bên kia truyền đến: "cô đang nghe chứ?"

"cô ấy...bây giờ cô ấy thế nào?" Giọng của Thương Đồng cũng không còn là của mình, Niệm Niệm đã từ dưới lầu chạy đến, ôm lấy chân cô, không biết nói gì đó, cô nghe không rõ chỉ lặp lại: "Bệnh viện Trùng Tâm, cấp cứu, bây giờ tôi qua đó."

cô luống cuống để điện thoại xuống chạy ra ngoài, chạy hai bước, mới nhớ đến chưa thay quần áo, lại vội vàng đi lên lầu thay quần áo, Niệm Niệm đuổi theo ở phía sau: "Mẹ, muốn đi Cố Cung sao?"

một bên Thương Đồng run rẩy thay quần áo, vừa nói với Niệm Niệm: "thật xin lỗi Niệm Niệm, mẹ có việc gấp, lần sau sẽ dẫn con đi xem!"

nói xong cô liền chạy ra ngoài.

"Thương tiểu thư." Quản gia đuổi theo ra tới: "cô đi đâu, để tài xế đưa cô đi?"

Thương Đồng luống cuống tay chân, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy, hai chữ tự sát du đưa ở trước mắt cô, cô cực kỳ sợ hãi, nhìn thấy xe chạy tới, vội vàng đi lên: "Bệnh viện cấp cứu Trùng Tâm."

Càng sốt ruột, xe trên đường càng đông đúc, buổi sáng không nhìn thấy Nhiễm Đông Khải ở biệt thự, hẳn là biết tin nên đã đến bệnh viện.

Làm sao bây giờ? Nếu Văn Hề xảy ra chuyện, cô nên làm cái gì bây giờ?

Trời ạ! Tại sao lại thành ra như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Hành động giận dữ (1)

Ngoài cửa phòng cấp cứu, đã đỗ mấy chiếc xe, cô nhận ra xe của Nhiễm Đông Khải, trong lòng hồi hộp, đẩy cửa ra, thấy ngoài phòng cấp cứu có mấy bóng dáng, bước chân của cô đóng lại ở đó, năm năm trước cô tro mắt nhìn cha bị đẩy vào, sau khi đẩy ra, thì che một tấm vải trắng.

Ký ức đối với nơi này đáng sợ như thế, cô không dám đến gần, sợ một giây đồng hồ sau cánh cửa mở ra.

Nhiễm Đông Khải đứng trước mặt vợ chồng Sở phu nhân, cúi đầu, về mặt vô cùng dờ dẩn.

Ông Sở run rẩy giơ tay lên, 'bốp' một tiếng rơi vào trên mặt Nhiễm Đông Khải, đầu Nhiễm Đông Khải lệch qua, nhưng thân thể không động đậy.

"Hán Thần..." Tân Mộng Lan kéo Sở Hán Thần ra, trên mặt bà đã đầy nước mắt, lạnh lẽo nói: "không thể trách người khác, đều là em sai, em nên trông coi Vân Hề."

Bà khóc thảm thiết trên vai Sở Hán Thần, không chú ý tới Thương Đồng đã đến.

Nhiễm Đông Khải vẫn đứng đó im lặng như cũ, Thương Đồng không thấy rõ vẻ mặt của anh, anh cúi đầu, có lẽ là vì hối hận.

Đúng lúc này, một trận gió phía sau ào tới, một bóng dáng đột nhiên xông đến trước mặt Nhiễm Đông Khải, xách cổ áo của anh lên: "Cái tên súc sinh này..."

Thương Đồng nhìn thấy Sở Ngự Tây, cô che miệng mình, tro mắt nhìn Sở Ngự Tây đánh một quyền vào trên mặt Nhiễm Đông Khải, giống như kẻ điên.

Nhiễm Đông Khải không đánh trả, tùy ý để anh đá vào tường, vừa nặng nề ngã xuống.

"Ngự Tây, mau dừng tay!" Người lên tiếng là Tân Mộng Lan.

Sở Ngự Tây dừng tay, chậm rãi quay đầu lại, thấy Tân Mộng Lan và Sở Hán Thần, trên mặt lộ ra một chút lạnh lùng nghiêm nghị: "Đây đều là báo ứng, không phải các người xem Nhiễm Đông Khải như là con trai sao? Đến bây giờ cũng không nở trừng trị anh ta? Vân Hề tại sao có thể có cha mẹ như các người?"

"Đủ rồi!" Tay Sở Hán Thần vỗ vào cửa sổ, ông nghiêng đầu đi, sắc mặt u ám.

"Hán Thần, nó cũng là lo lắng cho Vân Hề, đây là chuyện tốt!" Tân Mộng Lan thấp giọng nói.

"Tôi lo lắng cho nó? Tôi làm sao có thể lo lắng cho nó? Tôi chỉ muốn đến xem, các người nhìn thấy con gái mình cắt cổ tay tự sát, nội tâm có lay động hay không, có nghĩ bị báo ứng hay không!" Lúc Sở Ngự Tây phát ra câu nói đó từ trong lòng, Thương Đồng đứng ở cửa, khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Mày...đưa con bất hiếu này!" Sở Hán Thần tiến lên, giơ tay, muốn đánh Sở Ngự Tây, nhưng lại bị Sở Ngự Tây nắm lại.

Trong mắt Sở Ngự Tây đều là giận dữ, anh nhìn chăm chăm Sở Hán Thần: "Ông nghe không nổi nữa sao? Tôi nói không đúng sao? Lúc mẹ tôi cắt cổ tay tự sát, ông và người phụ nữ này đang làm gì? Bây giờ biết đau lòng sao? Nếu Sở Vân Hề xảy ra chuyện gì, đều là các người tạo nghiệt!"

"Mày..." Sở Hán Thần nói không ra lời, thân thể run rẩy.

Tân Mộng Lan vội vàng lắc đầu nói: "Hán Thần, đừng nói nữa!"

Sở Ngự Tây không muốn nhìn bọn họ nữa, anh xoay người, bất ngờ nhìn thấy Thương Đồng đứng ngay ở cửa, anh dừng bước, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Tay Thương Đồng tê dại, mọi người đều theo ánh mắt của Sở Ngự Tây nhìn về phía cô, cô không dám ngẩng đầu, dường như cô mới đúng là tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Nhiễm Đông Khải vịn tường đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh cô: "Sao em lại đến đây?"

Trước mắt bao người, cô cảm thấy lỗ chân lông của mình đều dựng thẳng lên, Nhiễm Đông Khải đến gần càng khiến cô có một loại cảm giác tội lỗi, cô lùi về sau nửa bước, há miệng thở dốc, không phát ra âm thanh.

"Tôi kêu tài xế đưa em trở về." Bộ dạng của Nhiễm Đông Khải nhìn qua cũng rất thảm hại, anh hướng về phía Thương Đồng khẽ lắc đầu, ý bảo cô đừng ở lại chỗ này, nhưng cô làm thế nào cũng không di chuyển được bước chân. cô không thể đi, không biết Sở Vân Hề có thoát khỏi nguy hiểm hay không, cô không thể rời khỏi, nếu không cô sẽ không an tâm.

"Tôi sẽ chờ cô ấy ra." Thương Đồng thấp giọng nói.

Sở Hán Thần đã quay đầu lại, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Thương Đồng, thấy cô cúi đầu, đứng bất động ở đó, ông nhẹ nhàng đẩy Tân Mộng Lan ra, đi nhanh đến, giọng lạnh lùng nói: "cô chính là người phụ nữ Đông Khai nói?"

Thương Đồng nắm ngón tay mình, cô ép bản thân bình tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Sở Hán Thần, chính là người đàn ông này!

Nhiệm Đông Khai kéo ống tay áo cô, muốn nắm tay cô, cho cô sức mạnh, ai ngờ cô cũng dám đối diện với Sở Hán Thần.

"Là tôi." Thương Đồng chậm rãi gật đầu.

Sở Hán Thần lạnh lùng nói: "Đến cùng là cô muốn cái gì, cô muốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng rút đi thật xa?"

Nhiệm Đông Khai vội vàng mở miệng nói: "Bác trai, bác không thể..."

Sở Hán Thần chuyển sang Nhiệm Đông Khai, lạnh lùng nói: "Vân Hề đã đến nước này, ta sẽ không để các người tùy ý can rỗi, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với Vân Hề, ta mặc kệ cậu và người phụ nữ này đến cùng là xảy ra chuyện gì, nếu cậu muốn tốt cho cô ta, nên cắt đứt quan hệ với cô ta!"

Trong mắt Nhiệm Đông Khai hiện lên một chút u ám, ý của Sở Hán Thần là nếu anh không chịu kết hôn cùng Vân Hề, ông sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt đối phó với Thương Đồng, thậm chí còn có Niệm Niệm!

Sắc mặt của anh vô cùng khó coi, còn chưa mở miệng, thì nghe thấy Thương Đồng ở bên cạnh nhàn nhạt mở miệng: "Sở lão tiên sinh chính là thích cướp đoạt người yêu như vậy sao?"

Sở Hán Thần thoáng sững sờ một chút, sắc mặt trở nên rất khó coi, Tân Mộng Lan đã bắt lấy tay ông nói: "Hán Thần, anh làm cái gì vậy, anh không phải không biết, dưa hấu xanh không ngọt."

Cướp đoạt người yêu? Những lời này rơi vào tai Sở Ngự Tây, lại là một loại tư vị khác.

Hóa ra, cô thật sự yêu Nhiệm Đông Khai!

Ánh mắt của anh dừng lại trên người Nhiệm Đông Khai và Thương Đồng đang kẻ vai sát cánh, bọn họ giống như một đôi vì yêu mà không ngại sống chết đụng chạm nhiều người tức giận đến cỡ nào.

"Thương tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô được không?" Tân Mộng Lan nhẹ nhàng thở dài, quay về phía Thương Đồng, trong mắt đầy bi thương.

Thương Đồng không phải không có lỗi, cô cúi đầu không nhìn vào ánh mắt của bà, chỉ vô tình trả lời: "Sở phu nhân, chúng ta không có gì để nói." (Vô tình ở đây không phải giống như vô tình vô ý mà là vô tình nằm trong lớp vỏ nhẵn tâm vô tình)

Tân Mộng Lan nghe xong lời này, cổ nén nước mắt không rơi xuống, dùng giọng lạnh lẽo nói: "cô nói đúng, chúng ta đúng là không có gì để nói." Bà chuyển sang Nhiệm Đông Khai, dùng ánh mắt bi thương nhìn anh: "Đông Khai, tôi chỉ có một đứa con gái là Vân Hề, nếu nó có chuyện gì, tôi sẽ không tha thứ cho cậu."

Bà rất ít khi nặng lời như vậy, Nhiệm Đông Khai nghe xong thì cúi thấp đầu xuống, chỉ yên lặng chịu đựng.

Thương Đồng đứng đó, lòng bàn chân run lên, cô nghe thấy Tân Mộng Lan nói, bà chỉ có một đứa con gái, đúng vậy, trong lòng bà, chỉ có một đứa con gái là Sở Vân Hề, nếu không tại sao lúc ấy bà lại vứt bỏ cô chỉ mới có hai tuổi? cô thật muốn lớn tiếng hỏi bà, nhiều năm như vậy có nghĩ đến hay không, bà đã từng sinh một đứa con gái khác? Có nghĩ đến hay không, cô lớn lên như thế nào?

Đau xót pha lẫn bi thương, cô không di chuyển được bước chân, tất cả đều rối loạn.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, mọi người đều quay đầu lại, thấy y tá vội vàng chạy đến: "Bệnh nhân mất máu nghiêm trọng, bên trong kho máu không đủ, ai nhóm máu A?"

Nhiệm Đông Khai đang trầm mặt lúc này mở miệng nói: "Tôi nhóm máu A, lấy của tôi đi."

một giọng lạnh như băng khác nói: "Lấy của tôi, tôi nhóm máu O."

Mọi người quay lại, hoá ra là Sở Ngự Tây, anh đẩy Nhiệm Đông Khai ra, giọng lạnh lùng nói: "Anh rút ngay..."

Y tá không để ý nhiều như vậy, nói với Sở Ngự Tây: "Vậy anh đi theo tôi."

Hai người vừa chạy không xa, Nhiệm Đông Khai cũng đuổi theo.

Chỉ còn lại Tân Mộng Lan, Sở Hán Thần và Thương Đồng, da đầu Thương Đồng tê dại, cô cũng nhóm máu A, cùng một nhóm máu với Sở Vân Hề, trên người các cô vốn chảy một nửa dòng máu giống nhau, cô nhìn ra được, mặc dù Sở Ngự Tây đối với Vân Hề tồi tệ như thế, nhưng trong lòng anh nhất định cũng giống như cô, tình cảm rất phức tạp.

"Thương tiểu thư!" Giọng Sở Hán Thần lạnh lùng nói: "Đồng Khai nhất định sẽ lấy Văn Hề, tôi khuyên cô nên cầm lấy số tiền này nhanh chóng rời đi, đủ cho các người có cuộc sống giàu có đến kiếp sau." Ông điền xong một tấm chi phiếu, đôi mắt lạnh lùng nhét vào trong tay Thương Đồng, giọng điệu chán ghét: "Tôi mặc kệ cô có phải thật sự yêu Đồng Khai hay không, vì con của cô mà suy nghĩ, nên lấy tiền đi thật xa!"

Tần Mộ Lan ở một bên, há miệng thở dốc, nhưng không nói gì.

Thương Đồng mĩa mai nhìn chi phiếu trong tay, sau khi cô mở ra, một hàng số lẻ tẻ ở trên làm cô có một loại cảm giác muốn cười, cô giờ chỉ phiếu lên, giọng lạnh lùng nói với Sở Hán Thần: "Ông cho rằng tiền bạc có thể mua được tất cả sao? Nếu ông là dùng tiền để mua được người phụ nữ bên cạnh ông, thì có thể cho rằng mua được tôi, vậy ông nghĩ sai rồi! Tôi thà đi ăn xin, cũng tuyệt đối không lấy chi phiếu của ông! Các người làm như vậy, chỉ khiến tôi cảm thấy khinh bỉ các người, con gái của các người là người, còn con gái của người khác thì không phải sao? Có thể tùy tiện cho các người uy hiếp, sỉ nhục sao? Tôi thật nhện không nổi các người!"

nói xong, cô xé nát tờ chi phiếu kia, ném vào trên mặt Sở Hán Thần, chi phiếu vỡ vụn giống như bông tuyết tới tấp rơi xuống, Thương Đồng nhớ đến những trận tuyết trong tuổi thơ, cô và những đứa trẻ khác chơi cùng một chỗ, bọn họ ném cầu tuyết vào người cô, hướng về phía cô la to, đứa trẻ không có mẹ...

cô cảm thấy có chút hốt hoảng, đã bao lâu cô không nói nhiều như vậy, không có nóng nảy như vậy?

"Bốp..." một tiếng, một bạt tay rơi vào trên mặt cô, cô chậm rãi sờ mặt mình, ánh mắt có chút mơ màng nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cô thấp giọng gọi một câu: "Ngự Tây?" (Edit tới đây tức quá, học máu rồi...)

"không biết xấu hổ!" Sở Ngự Tây nắm lấy áo cô kéo ra ngoài.

cô nhắm mắt lại, hai má đau đớn như nhè, đều thua kém bị thương của cô.

cô không biết anh kéo cô đi đâu, bị anh thô lỗ nhét lên xe, rồi anh ngồi vào bên phía tay lái.

Cửa xe bị khóa, cô không có chỗ để trốn, cũng không muốn chạy trốn.

Nếu là trước kia, cô hận không thể nhào vào lòng anh khóc lớn một trận, nhưng bây giờ xung quanh anh tỏa ra khí áp cực thấp, làm cho cô như rơi vào hầm băng, nước mắt cô tuôn xuống, lạnh lạnh chui vào trong cổ áo của cô, ẩm ướt vật áo trước...

Xe của Sở Ngự Tây chạy nhanh đến bãi đỗ xe ngầm của bệnh viện, chỉ có ánh đèn mờ, bên trong này im ắng, thời gian còn sớm, nên chưa có người đến, cô có chút sợ hãi, anh muốn làm gì?

Trong mắt Sở Ngự Tây gần như muốn phun ra lửa, sắc mặt anh có chút nhợt nhạt, có thể là do vừa rồi lấy máu, anh lẩn người qua áp đảo cô, trong xe chật hẹp cô không có chỗ trốn, rặng trên và dưới đều phát run: "Anh muốn làm gì?"

Sở Ngự Tây không nói lời nào, mà bắt đầu xé đi quần áo của cô.

"Anh dừng tay!" Thương Đồng gắt gao giữ chặt áo mình, lại bị anh đột nhiên xé rách, xoạt một tiếng, một mảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ ra, cô bỗng nhiên ý thức được ý đồ của anh, anh lại muốn ở trong này cường bạo cô!

Sở Ngự Tây giống như bị điên, anh bắt lấy hai tay lộn xộn của cô, kéo mảnh vải quần lấy cổ tay cô, buộc ở phía trên tay vịn, bàn tay to bắt đầu lột bỏ quần của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hành động giận dữ (2)

Sở Ngự Tây giống như bị điên, anh bắt lấy hai tay lộn xộn của cô, kéo mảnh vải quần lấy cổ tay cô, buộc ở phía trên tay vịn, bàn tay to bắt đầu lột bỏ quần của cô.

Thương Đồng sợ đến mức dùng chân đá anh ra, nhưng trong xe chật hẹp như thế, cô bị anh sống chết áp chế, anh giống như dã thú, không quan tâm, phi sức lực mang quần của cô tuột đến một nửa, phía dưới có giày ngăn cản, anh cũng không để ý, bắt đầu cời dây nịt của bản thân.

đã che giấu

Tay Thương Đồng bị kiềm chế lại đau đớn, cô cực kỳ sợ hãi, dùng giày dùng sức đá vào đùi của Sở Ngự Tây, Sở Ngự Tây bị cô đá một cước, càng tức

giận, thân thể anh đè lên cô, chỉ có phần dưới của hai người, từ chân trở lên là trần trụi, anh dùng sức tách chân cô ra, trực tiếp xông vào.

Đó là cảm giác gì?

Máu toàn thân Thương Đồng đều đông cứng, ngón tay cô cuộn tròn, không khống chế được thét chói tai, thậm chí so với lần đầu tiên còn đau hơn, cô không hề chuẩn bị, đau đớn chạy khắp tứ chi, cô bị cường bạo chẻ thành hai khúc, cảm giác giống như lúc đau bụng sinh Niệm Niệm.

.....

Mùi máu tanh lan ra trong miệng anh, toàn thân người phụ nữ dưới thân đều đang run rẩy, như dê con đưa lên đàn tế.

Quần áo rõ ràng đều ở trên người cô, da thịt chỉ lộ ra như ẩn như hiện, khiến dục vọng của anh bành trướng vô hạn, cái gì anh cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn nghe, chỉ muốn chân thật đoạt lấy, nghe thấy cô mỗi lần đều kiềm nén tiếng thét chói tai, cảm nhận được cô đau đớn trần trụi, động tác ra vào của anh càng thêm điên cuồng.

Đau quá.

cô cắn môi dưới, nhưng không cách nào chịu đựng được nỗi đau đớn này, thân thể bị va chạm, đầu chống đỡ ở cửa kính xe, trong xe không có ánh sáng, Sở Ngự Tây giữa một mảnh tối tăm giống như là ma quỷ từ trên trời giáng xuống, anh tàn nhẫn đối xử với cô như thế, hô hấp dồn dập phun ra trên mặt cô, anh nửa quỳ trên người cô, mang cả người cô bẽ gãy giống như phế nhân.

Nước mắt rơi xuống, cô không biết loại chuyện này lại đau đớn như vậy, làm cho người ta sống không được chết không xong.

"Ngự Tây..." cô cúi đầu kêu tên anh, đầu tóc đều bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp: "Ngự Tây...."

Trong đầu Sở Ngự Tây âm âm, cô ở trên người Nhiễm Đông Khai cũng như vậy sao? Đau đớn muốn đi tìm cái chết, nước mắt cuộn trào dính vào áo sơ mi và tay của anh, cô siết chặt như thế, chặt chẽ giống như muốn mang anh hút vào.

Anh bị người phụ nữ này làm mê man đầu óc!

Anh đã mặc kệ cô đến tổn thương anh, tổn thương Văn Hề!

"A..." Động tác càng ngày càng nhanh, làm cho Thương Đồng đã không chịu nổi, trước mắt cô là một mảnh đen tối, hai tay buộc ở phía trên, kéo căng toàn bộ cánh tay của cô, ngực chợt lạnh, sau đó bị dùng sức cắn xuống, đây là địa ngục trần gian sao?

Nếu có thể, xin nhanh kết thúc.

không ngừng không nghỉ, sau cùng, cô run rẩy nói không ra lời, cảm giác được Sở Ngự Tây cuối cùng cũng rời khỏi người cô.

cô cực kỳ nhếch nhác, tóc ẩm ướt dán vào hai bên, dưới thân dính dính mát lạnh, không biết là mồ hôi hay là chất dịch của anh, cô co rúm lại ở đó, nhìn Sở Ngự Tây lấy khăn ướt trên xe ra chậm rãi lau chùi cho chính mình, sau đó ánh mắt lạnh băng chuyển đến trên người cô, lại nhìn điện thoại của anh.

Dự cảm bất an dâng lên trong lòng cô: "Anh muốn làm gì?"

Tàn bạo trên mặt Sở Ngự Tây giảm xuống, giống như người lạnh lẽo tàn khốc lúc này căn bản không phải là người đàn ông không khống chế được lúc nãy, trên người anh không nhìn ra chút mệt mỏi nào, chỉ có con ác thú sau khi được thỏa mãn, thân thể anh nghiêng đến phía trước, đưa điện thoại đi động cho cô xem: "Em xem em có bao nhiêu tâm đắc, kêu thật dễ nghe, nếu đoạn video này tung lên mạng, không chừng đạt được lượng click vào rất cao."

"không cần!" Thương Đồng sợ đến mức muốn đoạt lấy, nhưng đã quên tay mình vẫn bị trói như cũ, cô gần như tuyệt vọng nhìn vào màn ảnh trong video kia, không nhìn thấy người đàn ông trên người cô là ai, chỉ có gương mặt phóng đại và thân thể phơi bày của cô, tiếng kêu của cô rõ ràng từ trong màn ảnh truyền đến, loại xấu hổ này khiến cô hận không thể tức khắc chết đi.

"Anh không cần làm như vậy." Nước mắt Thương Đồng rơi xuống, cho dù anh hận cô, cũng không cần làm như vậy.

"Nếu cho con gái em nhìn thấy, nó nhất định sẽ rất tự hào, có người mẹ như em!" Sở Ngự Tây vẫn ung dung nhìn cô vùng vẫy, nhìn thấy nước mắt của cô, chỉ làm anh một lần nữa dấy lên **, hận không thể lại làm nhục cô một hồi, cho dù là xem video, anh cũng có thể biết dư vị động lòng người vừa rồi của cô.

Dục vọng bắt đầu chạy toán loạn, anh có chút tức giận, người phụ nữ dơ bẩn như cô, lại khiến anh va chạm một lần lại một lần, không cách nào quên được!

Người phụ nữ đáng giận này!

Nghĩ đến đây, anh sửa sang lại bản thân, đột nhiên khởi động xe.

Thương Đồng khó khăn vùng vẫy, luồng nhiệt dưới thân trào ra, cô không chịu nổi nhắm mắt lại: "Sở Ngự Tây, tôi cầu xin anh tha cho tôi, tôi đi còn không được sao? đã cách xa các người còn không đủ sao?"

Sở Ngự Tây không nói gì, xe dừng lại ở ven đường, anh đóng cửa xe rồi đi, lát sau lên xe lần nữa, lấy ra một hộp thuốc ném vào trên người cô: "Uống!"

Lại thấy tay cô vẫn bị buộc, tiến lên tháo mảnh vải xuống, lạnh lùng nói: "Em nghĩ rằng tôi thích chạm vào em sao? Tôi nên tìm người luân phiên làm em, xem Nhiệm Đông Khải có còn muốn em!"

Máu ở tay Thương Đồng không lưu thông, cô khó khăn cầm quần áo của mình, quần áo đã hồng, cô miễn cưỡng che trước ngực, mới run rẩy cầm hộp thuốc kia, ngón tay xé không ra, hộp thuốc rơi trên mặt đất, cô cúi đầu tìm, lại bị Sở Ngự Tây chặn ngang lối kéo.

Sở Ngự Tây nhặt hộp thuốc, xé mở, bên trong là hai viên thuốc màu trắng, anh cầm lấy tay Thương Đồng, mang viên thuốc nhét vào, mồ hôi nước rớt vào trong miệng cô.

Thương Đồng nuốt không kịp, bị sắc vài ngụm, cô bắt đầu ho khan.

Giọng Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Em dám ho ra, tôi lại bắt em nuốt vào."

Thương Đồng che miệng, bả vai vì chịu đựng cũng run theo, mặt cô kim nén đến đỏ bừng, ngón tay bởi vì máu không lưu thông một thời gian dài, đã sưng lên, cả người giống như búp bê vỡ vụn.

Sở Ngự Tây thấy cô như vậy, trong lòng càng thêm phiền muộn, anh mở cửa xe, lạnh lùng nói: "Cút!"

Thương Đồng run rẩy đẩy cửa xe, mặt trời vừa lên cao, cô chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh lẽo, cô xoay người nhìn Sở Ngự Tây, không biết nên nói gì, dưới chân mềm nhũn, liền xụi lơ trên mặt đất.

Sở Ngự Tây muốn đứng dậy, lại cố nén nắm vô-lăng, lạnh lùng nhìn Thương Đồng chống đỡ mặt đất, đứng lên, hai tay của cô ôm người, che khuất quần áo trước ngực bị xé hồng, hai mắt đầm lệ mặt mờ đứng bên đường chờ xe.

Anh chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực, chân đạp ga, từ bên cạnh cô gào thét chạy qua.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy cô cuối cùng cũng lên một chiếc xe taxi, tìm anh mới bắt đầu sống lại. Đến cùng là anh làm sao thế này? Điên rồi sao? Mà lại nghĩ ra thủ đoạn bỉ ổi như thế, anh ở trên cô, đến cùng là vì phá hoại cô và Nhiệm Đông Khải, hay là anh đã sớm muốn làm như vậy?

cô cái gì cũng không, trừ ánh mắt sợ hãi, bị thương cũng không có, cô nhỏ như vậy, gần như không cách nào tiếp nhận anh, thật không biết cô làm thế nào để sinh đứa bé!

Nghĩ đến đứa bé kia, sắc mặt Sở Ngự Tây xanh đen, anh tại sao có thể cùng một người như vậy qua lại không rõ?

Chạy trở lại bệnh viện, phòng cấp cứu đã không có ai, trong lòng anh ngạc nhiên, kéo một y tá lại hỏi, mới biết được cô đã chuyển đến phòng bệnh.

Hấp tấp chạy đến cửa phòng bệnh, rồi anh đột nhiên dừng bước lại, nếu Sở Văn Hề không sao, anh cũng không cần thiết đến xem.

Vừa muốn xoay người xuống lầu, thì nghe thấy một giọng lạnh lùng: "Sở Ngự Tây, anh mang Thương Đồng đi đâu?"

Sở Ngự Tây quay đầu lại, thấy Nhiệm Đông Khải, anh lạnh nhạt nhìn Nhiệm Đông Khải: "Mùi vị của người phụ nữ kia rất kém, tôi vừa nếm qua một lần đã không muốn nữa."

Nhiệm Đông Khải nghe những lời này, dường như có chút không thể tin, ánh mắt anh rơi vào trên người Sở Ngự Tây, muốn nhìn xem đến cùng là anh nói thật hay giả, trên mặt anh có vài phần hào quang mỏng chưa tiêu tan, cả người giống như mảnh thú ăn no, lười biếng mà đắc ý.

"Anh...anh tại sao có thể đối xử với cô ấy như vậy!" Nhiệm Đông Khải nặng nề nói ra những lời này, trong lòng không tránh được hốt hoảng.

Sở Ngự Tây hài lòng khi nhìn thấy khó chịu trên mặt anh, cười lạnh nói: "Nhiệm Đông Khải, anh đau lòng sao? Tiếc là, tôi chỉ cảm thấy vô vị."

"Anh thật ngu xuẩn." Nhiệm Đông Khải chau mày lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh: "thật là khốn nạn!"

Sở Ngự Tây vốn định đưa video trong điện thoại cho anh, nhưng lại không muốn để bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng câu người của cô như thế, chỉ hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi không có hứng thú, trả lại cho anh."

nói xong, anh không nhìn Nhiệm Đông Khải, xoay người đi đến thang máy.

Nhiệm Đông Khải đứng đó, ánh mắt nặng nề nhìn bóng lưng của anh, người phụ nữ kia bây giờ ở đâu? Chắc chắn khó chịu muốn chết? Anh nên thật bình tĩnh nhìn bọn họ chém giết lẫn nhau, nhưng anh lại bắt đầu có chút thấp thòm, anh muốn đi tìm cô!

"Đông Khải..." Sở phu nhân từ trong phòng bệnh đi ra: "Văn Hề đã tỉnh."

Nhiệm Đông Khải dừng bước, hai tay siết chặt, đành phải quay người lại, theo Sở phu nhân vào phòng bệnh.

trên giường bệnh, Sở Văn Hề giống như một con búp bê sứ vẫn không nhúc nhích, cổ tay cô quấn băng gạc, rất dày, tay còn lại đang truyền nước biển.

Sở Hán Thần ngồi bên cạnh, sắc mặt tái mét nhìn chăm chăm Nhiệm Đông Khai.

Nhiệm Đông Khai chậm rãi tiêu sái đến cạnh giường ngồi xuống, thấp giọng nói: "Vân Hề..."

Sở Vân Hề không quay đầu, cô giống như bị kích thích rất lớn, ngăn người nhìn bình nước biển, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Mắt cô vốn rất lớn, lông mi rậm, bởi vì nhợt nhạt, con người có chút thay đổi, sau một lúc lâu cô mới chậm rãi quay mắt qua, dừng lại trên người Nhiệm Đông Khai.

Nhiệm Đông Khai nhìn cô, mày chau lại, giọng cô cực kỳ yếu ớt, nói rất chậm: "Các người nhất định càng khinh thường tôi."

"không có." Nhiệm Đông Khai nhẹ nhàng nắm tay phải của cô, thấp giọng nói: "Đừng làm chuyện điên rồ nữa. Bác trai và bác gái đều sẽ rất lo lắng."

"Vậy còn anh?" Sở Vân Hề nhàn nhạt mở miệng.

Nhiệm Đông Khai nói không nên lời buồn nôn như thế, chỉ nhàn nhạt nói: "Em tịnh dưỡng cho tốt, đừng làm cho bọn họ buồn nữa."

Sở Vân Hề quay đầu, tiếp tục nhìn về phía trần nhà nói: "Anh đi đi."

Nhiệm Đông Khai thấy cô đột nhiên thay đổi có chút buồn bực, anh đứng dậy nhìn Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan, thấp giọng nói: "Bác trai, bác gái, Vân Hề không vui khi nhìn thấy cháu, hôm khác cháu sẽ trở lại thăm cô ấy."

Anh nên vui mừng, tất cả mọi chuyện đều theo hướng anh hy vọng, nhưng anh không vui mừng chút nào.

Ngoài cửa bệnh viện, Trung Thu sắp đến rồi...

Thương Đồng đi đâu, cô trở về biệt thự Tĩnh Hải sao?

Nhiệm Đông Khai lái xe trở về, con người cuộn cuộn phức tạp.

thật sự mình đọc truyện này cảm thấy ghét tất cả các nhân vật trừ nữ 9,nam 9 ghét là dĩ nhiên rồi,nam phụ ghét là cảm thấy hần bất lực ,vô dụng sao sao đó

còn cả cô vân hề kia nữa,quá vô dụng..chỉ có thất tình mà đã đau đớn muốn tự sát rồi,thế chứ nỗi khổ tâm,đau đớn của thương đồng thì sao,mẹ bỏ rơi theo trai,cha chết,sinh con cho nam 9 mà phải nói dối,còn bị hành hạ,sỉ nhục nữa,,càng đọc càng thấm,càng thấy cô vân hề đó quen sống nhưng lạ rồi,nên nhỏ bé và ko có bản lĩnh

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Muốn làm gì trên máy bay thì làm

Trong biệt thự, Thương Đồng ở trong phòng tắm, nước ấm ào ào chảy xuống, như là trận mưa năm năm trước trong ký ức, cô đứng dưới mưa to, không phân rõ là nước mát hay là mưa, trong cổ họng đều mặn.

cô ôm chặt chính mình, ngồi xổm trên mặt đất, nước ấm chảy xuống trên lưng cô, nơi đó rất đau, thân thể của anh nặng như thế, đều đè ở trên người cô, tách hai đùi cô ra, áp về phía cô, ngực của cô gần như không thở nổi.

Giữa hai chân đau đớn, có máu nhạt chảy xuống, lại nhanh chóng bị nước cuốn trôi.

cô muốn khóc, nước mắt cũng đã không còn.

Người kia không phải ai khác, là Sở Ngự Tây, cô sẽ không thương tâm đến tuyệt vọng, bởi vì là anh, cô mới có cảm giác như thiêu thân lao đầu vào lửa, sẽ bị đốt cháy đau đớn, cũng không được chùn bước. Chỉ là anh đã không phải là anh của trước kia.

một lần kia, cho dù là lần đầu của cô, cũng không đau đớn như vậy, anh ần nấn và cẩn thận như thế, say đến mơ màng cũng không quên hôn cô tới run rẩy, cho dù cô đau, cũng có thể cảm nhận được anh trân trọng cô phát ra từ nội tâm.

Tất cả đều thay đổi.

Thương Đồng nhìn tay của mình vẫn sưng như cũ, chỗ cổ tay bị buộc lộ ra vài dấu vết xanh tím, cô có chút cảm giác kiệt sức, nghe được Niệm Niệm ở bên ngoài gõ cửa, cô khó khăn đứng dậy, lau khô thân thể mình, yếu ớt ngồi trên ghế trang điểm.

Người phụ nữ trong gương là cô sao?

cô có chút hoảng hốt, bao lâu rồi cô không soi gương, phân không rõ mình còn trẻ hay đã già nua, trái tim giống như rơi vào trong một cái giếng, chìm rồi lại chìm, hy vọng duy nhất chính là Niệm Niệm

Thay quần áo xong, khi đi ra, Nhiễm Đông Khải và Niệm Niệm đều ở bên ngoài, cô có chút xấu hổ, Niệm Niệm nhào qua ôm lấy cô: "Mẹ, sao mẹ tắm lâu như vậy?"

cô với tay ôm lấy cô bé, tay đau buốt, còn chưa kịp ôm, Nhiễm Đông Khải đã ôm lấy.

"Niệm Niệm, mẹ mệt rồi, lát nữa chúng ta ra sân bay, cháu đi xem có muốn mang theo vài món đồ chơi hay không."

Niệm Niệm nghĩ nghĩ: "Vậy thì chọn một cái cho ba ba cháu được rồi."

Thương Đồng cúi đầu, thấp giọng nói: "Vân Hề thế nào?"

"Tạm thời không sao rồi."

Thương Đồng ừ một tiếng, lại ngẩng đầu nói: "Đông Khải, tôi hối hận, tôi sẽ nói với Vân Hề thật ra không phải là của anh."

Nhiễm Đông Khải không hề ngạc nhiên, anh nặng nề nhìn cô: "Sau đó?"

Sau đó?

"Tôi muốn mang theo Niệm Niệm đi tìm một nơi để bắt đầu lại lần nữa, dù sao tôi cũng không có việc làm, sống ở đâu cũng như nhau, sẽ tìm một việc làm." Giọng Thương Đồng càng ngày càng thấp.

"Em không định chờ đến lúc dự án đầu thầu kết thúc sao?"

Thương Đồng hơi do dự, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Anh nắm chắc sẽ đầu thầu thành công sao?"

Nhiễm Đông Khải nhàn nhạt mở miệng: "Phải."

"Tôi đây đã không có gì lo lắng rồi." cô khẽ nói.

"Nếu em nói với Vân Hề chuyện đứa bé, không sợ Sở Ngự Tây sẽ đoán được sao?"

Thương Đồng lắc đầu nói: "Tôi sẽ nói với cô ấy, tôi chỉ tùy tiện tìm một đứa bé gạt anh, bây giờ âm ỉ đến mức chết người, tôi cảm thấy hổ thẹn với lương tâm, cho nên không muốn tiếp tục nữa. Tôi nghĩ cô ấy sẽ không chịu gặp tôi, anh cho tôi số điện thoại của cô ấy đi."

Nhiễm Đông Khải âm thầm chịu đựng, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Thương Đồng, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Được, em đã quyết định, thì nghe theo em đi. Nhưng bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện, qua hai ngày nữa em hãy gọi cho cô ấy. Dù sao thì em vẫn muốn trở về Hàn Thành chứ?"

Thương Đồng gật đầu, cô chỉ nhớ quyển sách và cuốn nhật ký kia của cha, mang chúng đi, là mang đi cả gia tài của cô.

"Lên xe, chúng ta ra sân bay." Nhiễm Đông Khải quay người đi, ra cửa, anh vịn cầu thang, từng bước, từng bước đi xuống dưới.

nói không nên lời là có cảm giác gì với người phụ nữ trước mắt, trong phút chốc vừa rồi, anh muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng cái gì cũng chưa làm. Anh đối với cô, không phải loại***, nhưng cũng rất lưu luyến cùng cô ở chung một chỗ, đây là cảm giác gì?

trên đường đến sân bay, Nhiễm Đông Khải ôm Niệm Niệm, trong lòng Niệm Niệm ôm một con búp bê vải, Thương Đồng im lặng theo bên cạnh bọn họ, trên đường đi cô đều cảm thấy đau đớn, qua kiểm an, còn chưa đến phòng chờ VIP, đã chuẩn bị lên máy bay.

Ở phía trước cô, một bóng dáng làm cho lòng cô run lên, nhìn kỹ lại, đúng là Sở Ngự Tây!

Anh cũng đi Hàn Thành, là vì dự án đầu thầu kia! Chỉ cần nghĩ đến cùng anh ở trên một chiếc máy bay, lòng cô bắt đầu hỗn loạn không chịu nổi.

cô hồi hộp cúi đầu, tay bị Nhiễm Đông Khải nắm ở trong tay.

"Anh mau buông ra." Thương Đồng cuống cuống muốn vùng ra, không phải đã bàn bạc rõ ràng rồi sao?

Nhiễm Đông Khải cũng không để ý, anh nắm chặt tay Thương Đồng đi vào khoang hạng nhất, chờ đến khi ngồi xuống, tìm Thương Đồng đã đập đến không cách nào không chế được.

Sở Ngự Tây cũng ngồi khoang hạng nhất. Khoang hạng nhất chỉ có mấy chỗ ngồi, cộng thêm ngăn cách với khoang khác, không gian tương đối khép kín.

cô và Niệm Niệm ngồi chung một hàng, đối diện là Nhiễm Đồng Khải và Chu Hi, mà Sở Ngự Tây lại ngồi song song với cô ở một bên khác, hai người gần trong gang tấc, cô nhắm mắt lại, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Sở Ngự Tây thật bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi tất cả mọi người đều cực kỳ yên lặng, Niệm Niệm giống như khám phá được thế giới mới, chỉ tay về hướng của Sở Ngự Tây.

Khuôn mặt cô hoàn toàn biến sắc, một tay cô giữ Niệm Niệm ở trên chỗ ngồi, thắt dây an toàn cho cô bé, che miệng cô bé lại, ở bên tai cô bé thấp giọng nói: "không được nói chuyện với người lạ."

Niệm Niệm đánh phải trống to mắt, vô tội nhìn Thương Đồng gật đầu, nhưng chú kia cô bé đã từng gặp qua.

Sở Ngự Tây nhìn thấy cảnh này, trên mặt hiện lên nụ cười, anh nghiêng mặt qua nhìn Thương Đồng: "Em sợ cái gì?"

cô sợ cái gì? Thương Đồng dùng thân thể mình bảo vệ Niệm Niệm, không dám để anh nhìn Niệm Niệm nữa, mà chính cô, thân thể đã run rẩy.

Lúc tất cả mọi người đều sôi nổi lên máy bay, chưa sẵn sàng tắt điện thoại, Sở Ngự Tây lấy điện thoại ra, nói với Thương Đồng: "Nơi này của tôi có phim hoạt hình coi được, muốn cho con gái của em xem hay không?" (Tại vì bt đi máy bay, khách VIP và gia đình có em bé nhỏ sẽ đc ưu tiên lên máy bay trc', nên bây h hành khách bt mới bắt đầu lên)

Nhiễm Đồng Khải lạnh nhạt lấy một cái Ipad ra đưa cho Niệm Niệm, quay đầu nhìn thoáng qua Sở Ngự Tây: "không cần, chúng tôi sẽ chăm sóc con của chúng tôi."

Thương Đồng chỉ cảm thấy khó khăn, nóng lòng muốn máy bay lập tức cất cánh.

Sở Ngự Tây không cười nữa, con người lạnh xuống, nhìn đầu Thương Đồng gục xuống, cô vừa tầm gọi qua không lâu, trên người truyền ra hương thơm nhàn nhạt, tóc mềm mại, sau khi cả người bị một trận giầy vò kia, cũng có thể toả sáng mê người như vậy.

Tay anh từ từ siết chặt.

Tiếp viên hàng không xinh đẹp đi tới, nhắc nhở bọn họ thắt dây an toàn, lại ân cần nhận lấy danh sách rượu vang, một lát có thể nấu bữa ăn của khoang hạng nhất.

Niệm Niệm chăm chú chơi game, giống như một phiên bản thu nhỏ của Thương Đồng, đôi khi gặp vấn đề, sẽ hét lên: "Mẹ, mẹ xem..."

Thình thoảng Nhiễm Đồng Khải sẽ nghiêng tới trước, kiên nhẫn dạy cô bé đánh như thế nào, Niệm Niệm rất vui vẻ, ngay cả khó chịu lúc máy bay cất cánh cũng không để ý.

Máy bay bay rất ổn định, tiếp viên hàng không bắt đầu chuẩn bị bữa ăn, Thương Đồng nhận lấy một ly Hồng Trà, ngay người nhìn ra ngoài cửa sổ, vì là buổi chiều, vẫn thấy được mây trắng, núi trông rất nhỏ, cô cảm thấy thành phố rất lớn, nhưng từ trên cao nhìn xuống, thì ra nhỏ như vậy, cô không dám quay đầu lại, sợ bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Sở Ngự Tây.

cô không dám đối mặt với anh, dưới thân đau đớn rất rõ ràng, có một luồng nhiệt bất ngờ trào ra, cô cho rằng cái kia đến, vội vàng để ly Hồng Trà xuống, nói với Nhiễm Đồng Khải một chút, liền đứng dậy đi vào toilet.

Lúc cô vừa đứng dậy, Sở Ngự Tây cũng đứng lên.

Nhiễm Đồng Khải đang chỉ Niệm Niệm chơi game, đánh đến chỗ quan trọng, cũng không ngẩng đầu lên.

Thương Đồng thở sâu, mở cửa toilet ra, còn chưa kịp đóng lại, một lực mạnh mẽ từ bên ngoài đẩy cửa ra, một bóng người chui vào, cửa bị khóa lại.

"Anh....anh làm gì?" Thương Đồng giật mình nhìn chằm chằm Sở Ngự Tây.

Toilet trên máy bay rất nhỏ, lại chen vào hai người, Thương Đồng xoay người cũng khó khăn, cô sợ Sở Ngự Tây lại làm gì đó, vội vàng nói: "Tôi đã nói rõ với Đồng Khải, tôi sẽ không quấy rầy anh ấy, anh ấy cũng đồng ý rồi."

Sở Ngự Tây nắm cầm cô, nhìn ngực cô lên xuống bất định, một tay ôm lấy cô vào trong ngực mình, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, thấy đôi môi đỏ mọng của cô đã sưng, trước đó anh không có hôn cô, chắc hẳn là cô tự cắn mình.

Đôi môi đỏ mọng giống như một đóa hoa nở rộ, hấp dẫn anh thật sâu.

Giống như bị mê muội, anh đột nhiên giữ chặt gáy cô, tay nắm lấy eo nhỏ của cô, ra sức hôn lên môi cô.

cô lấp bắp kinh hãi, muốn lùi về phía sau, chân đụng phải cái tủ bên cạnh, cả người bị kẹp giữa bồn rửa tay và anh, môi của anh ngậm chặt môi cô, nghiền ép, đầu lưỡi đi vào bên trong, quấn lấy đầu lưỡi cô, một trận tê dại kéo đến.

Cảm xúc tình tế mà mãnh liệt, cô cảm nhận được sự xâm nhập của anh, anh hận không thể mang lưỡi cô hút ra, hút vào trong miệng anh, lòng của cô cũng bị anh hút ra, hai chân bay bổng, cả người giống như lơ lửng giữa không trung.

Máy bay bay ổn định, cô gần như đã quên nơi này là trên cao 30.000 feet. (feet là đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ)

Anh dường như không thỏa mãn với một nụ hôn đơn giản, bàn tay to từ eo trượt đến chân cô, bắt đầu xé rách quần cô.

"Đừng...ô..." Thương Đồng bị môi anh lấp kín, thân thể đau nhức vô lực, tay cô muốn đẩy anh ra, lại bị bàn tay anh nắm chặt.

cô sợ đến mức toàn thân đều run lên, tim cô nặng xuống, dùng sức cắn, quả nhiên bị anh dùng lực đẩy ra, sau lưng là bồn rửa mặt, đau đớn co rút lại trên mặt cô.

Sở Ngự Tây lau khô môi, đôi mắt càng trở nên u ám, mùi vị đầm máu đều rửa đi ôn tồn trước đây của anh, tay anh theo vạt áo của cô luồn vào, nắm lấy nơi mềm mại của cô, giọng cũng lạnh xuống: "Em kêu đi, tốt nhất là kêu mọi người đến, nhìn xem em ở trong này dụ dỗ tôi."

"Tôi không có." Thương Đồng khóc không ra nước mắt, cô run giọng nói: "Tôi đã nghe lời anh nói, anh còn muốn thế nào?"

"Em cho rằng đã đủ sao?" Xúc cảm trong tay Sở Ngự Tây vô cùng dễ chịu, mà bộ dạng bị làm nhục của cô lại càng kích thích ham muốn của anh, anh rút mạnh tay mình ra, xoay người cô lại, để cô đưa lưng về phía mình, anh nhìn đường cong duyên dáng của cô, bàn tay đã không nhịn được đi đến eo cô, muốn kéo quần cô xuống.

"Tôi không thể...tôi đã đến cái kia..." Thương Đồng chỉ biết vùng vẫy, gấp giọng nói, nói xong mặt cô đỏ hồng.

Con người Sở Ngự Tây ngưng tụ, chân chừ giây lát, nhưng vẫn kéo xuống.

Thương Đồng hận không thể đâm đầu chết, nhưng một giây đồng hồ sau, thân thể cô đột nhiên bị nâng lên, anh lại dùng tư thế từ đằng sau đi vào.

Cảm giác hoàn toàn xa lạ, cô sợ đến mức hai chân run rẩy, lại nhìn giữa hai chân, thì ra chảy xuống trước là anh...

cô bị anh che miệng, từng phát từng phát nặng nề va chạm.

không biết có phải vì anh, hay máy bay gặp khí lưu bắt đầu lắc lư, cô bắt đầu đóng đũa, tim cũng run rẩy, nước mắt theo bàn tay của anh bắt đầu rơi xuống.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: "Làm phiền, xin hỏi có ai bên trong không?"

Là giọng ngọt ngào của tiếp viên hàng không.

Còn có giọng của Nhiễm Đông Khai: "Bạn của tôi đã vào trong rất lâu, xin giúp tôi hỏi một tiếng."

Thương Đồng nghe xong sợ đến mức nét mặt biến sắc, lúc này bàn tay của Sở Ngự Tây đột nhiên buông miệng cô ra, dán lên lưng cô, nói khẽ: "Em kêu đi, để bọn họ có thể nghe được, sẽ không lo lắng."

Thương Đồng ra sức lắc đầu, cô dùng một tay che miệng mình, sợ phát ra âm thanh kinh khủng, nhưng Sở Ngự Tây lại đùa dai gia tăng độ mạnh yếu.

cô không chịu được, cảm giác nóng rát khiến cô không chịu đựng nổi, ngoài cái đêm năm năm trước, cô hoàn toàn không biết nên thích ứng sự tồn tại của anh như thế nào, cô càng đau đớn càng thêm sợ hãi, anh giống như muốn chẻ cô ra, cô thậm chí có thể nghe được hô hấp của anh càng ngày càng dồn dập.

"Mở cửa xem đi, tôi rất lo lắng cho bạn của tôi." Là giọng của Nhiễm Đông Khai.

Tiếp viên hàng không dường như hơi do dự.

Sở Ngự Tây cắn vành tai Thương Đồng, tay anh nắm vòng eo của cô, thấp giọng nói: "không kêu cũng không sao, vậy thì làm cho bọn họ xem..."

"Đừng!" Thương Đồng vội vàng mở miệng, cô thở hổn hển, thân thể lại bị anh va chạm, cô nắm chuôi cửa: "Đông Khai, tôi lập tức ra ngay."

"Ngoài cửa có người nghe, cảm giác thế nào?" Sở Ngự Tây không vừa ý với sự chặt chẽ của cô, nên cắn cô nói: "Thả lỏng."

Làm sao cô có thể thả lỏng, thân máy bay hơi lung lay, cô ngẩng đầu lên sẽ đụng vào phía trên tủ, thân thể bị anh đâm vào sắp vỡ, ý thức cũng dần lộn bô, không biết qua bao lâu, cô cảm giác được giữa hai chân sáng ngời, cuối cùng anh cũng buông cô ra.

cô giống như một miếng giẻ lau bị anh dùng qua lại vớt bô.

Sở Ngự Tây lấy giấy từ trong hộp khăn giấy ở bên cạnh ra, lau sạch cho bản thân, trong mắt hiện ra một chút chán nản, anh lại chạm vào cô, một người phụ nữ đáng giận như vậy!

Thương Đồng mất hồn một lúc, cô không ngờ lại làm chuyện đáng xấu hổ đó trước mặt anh, anh muốn kéo cửa toilet ra.

"Đừng!" Thương Đồng đưa một tay ra, nhẹ nhàng kéo lấy anh, ánh mắt cô bi thương, hy vọng anh có thể để lại một chút tự tôn cuối cùng cho cô.

Sở Ngự Tây nhìn cô kéo tay áo anh, cảnh tượng như vậy giống như đã từng quen thuộc, nếu năm năm trước, không có chuyện gì xảy ra, có lẽ mọi thứ đã khác.

Nhưng, tất cả điều này là cô đáng nhận.

Anh vì bản thân mềm lòng mà chán nản, anh gỡ từng ngón tay cô ra, giọng lạnh lùng nói: "Em nghĩ tôi thích chạm vào em? Chỉ là trên máy bay không có đối tượng thích hợp để phát tiết mà thôi."

Lúc anh rời khỏi, Thương Đồng đã đứng dậy, cô vội vàng đóng cửa lại, vừa rửa sạch chính mình vừa rơi nước mắt.

Cho dù là người ngu xuẩn cũng biết bên trong xảy ra chuyện gì?

cô rửa xong tay và mặt, dùng khăn giấy lau sạch, nhìn khuôn mặt trong gương kia, đau khổ gục đầu xuống.

Khi đi ra ngoài, bên ngoài đã không còn tiếp viên hàng không, cả Nhiệm Đông Khải cũng ngồi ở vị trí ban đầu, thấy cô trở lại, Nhiệm Đông Khải chỉ nhàn nhạt nói: "Cửa ải này Niệm Niệm đánh rất tốt, em xem."

Thương Đồng im lặng ngồi xuống, cô không dám mở miệng, sợ nước mắt lại rơi xuống.

Sở Ngự Tây lật văn kiện, không cần nghiêng đầu, cũng có thể thấy cô thành thật ngồi đó, khom người cúi thấp đầu, ngón tay chặt chẽ quần cùng một chỗ, cổ tay lộ ra vài dấu vết màu đỏ rõ ràng, cô đau đớn như vậy sao?

Số từ trong tờ văn kiện không nhiều lắm, nhưng anh lại trì trệ không lật qua.

Hành trình chỉ có hai giờ, sao đột nhiên trở nên dài như vậy?

Thân máy bay hơi lắc lư, bên trong phát thanh truyền ra giọng cảm động lòng người của tiếp viên hàng không: "Xin chào hành khách thân mến, máy bay gặp phải khí lưu nên xảy ra lắc lư, xin vui lòng đóng bàn ăn nhỏ vào, trở lại chỗ ngồi, thắt chặt dây an toàn."

Niệm Niệm ở một bên ngẩng đầu lên, kéo tay Thương Đồng: "Mẹ, máy bay có rơi xuống hay không?"

Sau khi Thương Đồng nghe xong, mới chậm rãi xoay người nhìn ra cửa sổ máy bay, có tầng mây dày, đã hơn bốn giờ, trời cũng tối rất nhiều, cô mang Niệm Niệm ôm vào trước ngực mình, dịu dàng nói: "không có gì, chúng ta đều sẽ không có gì, máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất thế giới."

Kỷ thực tâm lý của cô vô cùng sợ hãi, đây chỉ là lần thứ hai cô ngồi máy bay, loại thấp thỏm này so với bất kỳ ai cũng đều mạnh hơn, chuyện vừa rồi đã làm cho cô quên sợ hãi, nhưng khi Niệm Niệm dùng ánh mắt trong veo như thể nhìn cô, cô chỉ mỉm cười nói: "Niệm Niệm, con xem những tiếp viên hàng không ấy, họ làm việc ở trên máy bay, mỗi ngày bay tới bay lui trên không trung, còn không sợ. Con xem mây bên ngoài, nhìn rất đẹp."

Niệm Niệm quay đầu, dựa vào cửa sổ máy bay, lập tức bị những đám mây hoàng hôn hấp dẫn, cả người đều nằm sấp trên cửa sổ, sau đó sáng sủa quay đầu lại: "Mẹ, đúng là rất đẹp ạ, Niệm Niệm lớn lên cũng muốn làm tiếp viên hàng không."

Thương Đồng cười, trong mắt lại tràn đầy bi thương. Nếu là cô, cô thật hy vọng đầu xuôi đuôi lọt, nhưng trên máy bay nhiều người như vậy, mỗi người đều có bận tâm riêng của mình, đều lo lắng cho người quan trọng nhất trong lòng, cô chỉ có thể im lặng cầu nguyện, tất cả mọi người bình an.

trên thực tế, làm sao có nhiều tập phim đầy kịch tính xảy ra?(những tập phim máy bay bị rớt)

Máy bay vẫn rất vững vàng hạ xuống, Niệm Niệm cảm thấy không thoải mái, Nhiệm Đông Khải chỉ cô bé làm động tác nhai như thế nào, hoặc là bóp mũi, hít thở sâu, làm động tác trống khí, cân bằng lực nén trong và ngoài màng nhĩ, sẽ không cảm thấy khó chịu.

Từ đầu đến cuối, Sở Ngự Tây không liếc mắt nhìn Thương Đồng một cái.

Tập văn kiện của anh cũng không lật sang trang khác.

Xuống xe, bọn họ đều có xe đỗ ở sân bay, lúc mỗi người đi một ngã, Sở Ngự Tây ở trong xe nhìn Nhiệm Đông Khải ôm Niệm Niệm, nắm cửa xe, cảnh tượng đỡ Thương Đồng lên xe, sắc mặt anh càng trở nên u ám.

Bên kia Ưông Trạch mở điện thoại di động ra, ở phía sau anh thấp giọng báo cáo: "Sở tổng, Văn Hề tiểu thư đã tỉnh, tạm thời không có việc gì, chắc là theo dõi vài ngày có thể xuất viện."

Mày Sở Ngự Tây lạnh lẽo: "Bên La Hằng Viễn đã xử lý tốt chưa?"

"Mạc tiểu thư nói không thành vấn đề." ngược bị áp lực lớn.

Giọng Sở Ngự Tây cứng lại: "Chú ý chặt chẽ, ngày mai là cạnh tranh đấu thầu, tối nay nhất định phải làm cho hai người bọn họ gặp mặt."

"đã biết." Ưông Trạch mở cửa xe, cùng Sở Ngự Tây lên xe, phát hiện ánh mắt của Sở Ngự Tây chăm chú nhìn ra xa, sau một lúc lâu mới quay đầu.

Đến trong thành phố Hàn Thành, đã sáu giờ, mặt trời đã xuống, trên những mái nhà của thành phố còn sót lại ánh chiều tà cuối cùng cũng hạ xuống, Thương Đồng nắm tay Niệm Niệm, theo Nhiễm Đông Khải xuống xe, ngừng đầu nhìn căn nhà mình đã ở mấy năm, cảm giác dường như đã có mấy đời.

Nhiễm Đông Khải nhìn cô, khẽ nói: "Tôi đưa em lên?"

"không cần, tôi thu dọn xong đồ đạc, ngày mai đã đi rồi." Thương Đồng quay đầu, nhìn Nhiễm Đông Khải, Âu phục của anh trắng thớm, mặt mày sáng sủa, làm cho người người ta có cảm giác như có anh trai bên cạnh: "Mấy ngày nay cảm ơn anh, tôi đã làm cho anh thêm nhiều phiền phức rồi, thật xin lỗi."

Nhiễm Đông Khải nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn bộ dạng cô có chút đứng không vững, đáy lòng sinh ra một chút tình cảm khác thường, anh thoáng trầm mặc nói: "Vậy em nghĩ đến đi đâu chưa?"

"không biết." Thương Đồng thấp giọng nói: "Hy vọng anh có thể quý trọng Vân Hề, tôi không muốn có bất cứ điều gì liên quan đến các người, chỉ cầu xin anh, thực hiện lời hứa trước đó của anh."

Đáy mắt Nhiễm Đông Khải hiện lên một chút tối tăm: "Tôi nhớ được."

Thương Đồng kéo Niệm Niệm qua, đi về phía cầu thang.

Lầu một không có tiếng bật đèn, Nhiễm Đông Khải nhìn cô đi vào chỗ cầu thang có chút cũ kỹ kia, cũng không rời khỏi.

Chu Hi tiến lên phía trước nói: "La Hằng Viễn ở trên lầu."

Nhiễm Đông Khải gật đầu, ánh mắt u ám đi về phía chiếc Land Rover của anh.

Trong xe, Nhiễm Đông Khải bóp trán, mở bản văn kiện đấu thầu ra, nhìn thấy chỗ ghi giá để trống, con người của anh lạnh xuống vài phần.

----- Vũ Quy Lai-----

Đến tầng năm, Thương Đồng đang tìm chìa khóa trong túi, Niệm Niệm đã vui vẻ kêu: "Ba ba!"

Thương Đồng ngừng đầu thì thấy La Hằng Viễn ôm lấy Niệm Niệm, vẻ mặt yêu thương hôn lên tay nhỏ nhắn của cô bé: "Niệm Niệm có nhớ ba ba không?"

"Nhớ, Niệm Niệm có mang quà về cho ba ba, ba ba không đi cùng mẹ và Niệm Niệm đến Bắc Kinh, mẹ và Niệm Niệm đi công viên trò chơi, có thể chơi rất nhiều, đu quay ngựa, đu quay,..."

Niệm Niệm hết sức phấn khởi nói, hoàn toàn không nhận ra người lớn có gì đó không thích hợp.

La Hằng Viễn rất chuyên chú nghe Niệm Niệm nói chuyện, sau khi anh nhìn thấy búp bê vải đáng yêu kia, nở nụ cười: "Hay là Niệm Niệm giữ lại cái này, Niệm Niệm thích thì tốt rồi." nói xong, anh quay về phía Thương Đồng, nhìn cô cầm chìa khóa cứng nhắc ở đó, giọng cũng thấp xuống: "Chúng ta vào trong nói chuyện, được không?"

Thương Đồng im lặng gật đầu, mở cửa phòng, mới rời khỏi hai ngày, nhìn thấy cửa sổ quen thuộc, còn có không gian mặt đất nhỏ hẹp, Thương Đồng thờ phào nhẹ nhõm, cô để túi xách xuống, đi vào bếp đun nước.

Niệm Niệm gấp rút lùi lại kéo La Hằng Viễn, không biết đang nói gì.

Thương Đồng lặng lẽ ngồi xuống trong nhà bếp, nhìn chăm chăm vào ấm nước, chỉ chốc lát sau, nước đã sôi, cô lấy ly, định làm lạnh ba ly nước, La Hằng Viễn đã đi vào.

"Đồng Đồng." Giọng của anh rất thấp, nhưng cũng dọa Thương Đồng giật mình.

"Anh Hằng Viễn..." Thương Đồng để ấm nước xuống, chỉ mới mấy ngày không gặp, nhìn anh ốm đi nhiều, đáy lòng cô dâng lên một chút áy náy, cũng bởi vì cô, mà nhiều người vô tội như vậy đã bị cuốn vào, cô thật sự là tội ác tày trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hoa rơi vào nhà ai

Thương Đồng không biết vì sao anh lại như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đau xót, nặng nề gập đầu.

Sau khi đóng cửa lại, cả người Thương Đồng đều xụi lơ xuống.

cô phải thu dọn đồ đạc, nhưng cô thật sự không đủ sức, bị Sở Ngự Tây làm đi làm lại mấy lần, khiến cô thiếu chút nữa sụp đổ, cô ngâm mình tắm rửa, suýt nữa thì ngủ quên, đến trên giường, tóc chưa kịp lau khô, cô đã ngủ mê mệt.

Mệt mỏi cả ngày, khiến cô ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm Niệm Niệm không ngừng vỗ tay cô, mới kêu cô tỉnh.

"Mẹ, đi nhà trẻ!" Thương Đồng đỡ đầu, xương cốt toàn thân cô giống như bị vỡ vụn, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn còn di chứng?

cô không muốn di chuyển, cảm thấy đầu cũng có chút đau, có lẽ là tối qua chưa lau khô tóc đã ngủ.

"Hôm nay không đi nhà trẻ." Thương Đồng khó khăn ngồi dậy, cô thật sự có chút mệt mỏi, kéo thân thể kiệt sức đi vào bếp, nấu mì sợi đơn giản, hai cái trứng luộc, cắt một chút hành lên trên, Niệm Niệm ăn hai miếng, đã đề qua một bên.

"Sao vậy?" Thương Đồng trái lại rất đói, cô muốn bổ sung thể lực, mới có thể chuẩn bị rời khỏi.

"không muốn ăn." Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn cô, lại cúi đầu xuống vài ngụm nước canh mới nói: "Con ăn no rồi ạ."

Thương Đồng gạt đầu, nhìn cô bé chạy đi đọc sách, bản thân cũng không quá để ý.

Thu dọn đồ đạc rất đơn giản, mở cái hành lý ra, mang cuốn nhật ký cha để lại và ghi chú đặt vào, sau đó là hộ khẩu của cô và Niệm Niệm, giấy khai sinh của Niệm Niệm, một quyển sổ tiết kiệm, phía trên chỉ có hơn hai vạn, cô nhìn chăm chăm vào số tiền phía trên, uể oải ngồi bên cạnh tủ quần áo, chút tiền này có thể đi đâu?

Đến một huyện cấp ba, thuê một căn nhà nửa năm, năm sáu ngàn, mua chút đồ cần thiết cho cuộc sống một hai ngàn, tìm cho Niệm Niệm một nhà trẻ, rồi cô đi tìm việc làm.

cô có thể tìm công việc gì? Lúc trước đến viện bảo tàng Hàn Thành là do La Hằng Viễn giới thiệu, đến nơi xa lạ, cô cảm thấy xấu hổ khi nói ra trường học cũ của cô, bởi vì cô không có bằng cấp, chỉ mất mặt cho trường học cũ. Làm nhân viên thu ngân? Có lẽ chỉ có những công việc này không yêu cầu trình độ học vấn, các viên chức công ty khác chỉ sợ không có khả năng.

Thôi, cũng không chết đói.

Đặt mấy bộ quần áo của Niệm Niệm vào, bản thân cô thật không có gì. Niệm Niệm đã chạy đến: "Mẹ, chúng ta lại ra ngoài sao ạ?"

Thương Đồng mỉm cười nói: "Đúng, ra ngoài."

"Bây giờ phải đi xa sao?"

"Xa." Thương Đồng chỉ vào tấm bản đồ dán trên tường, nói với Niệm Niệm: "Con xem chúng ta nên đi đâu?"

Niệm Niệm im lặng xem, cô bé cũng chỉ biết được mấy chữ đơn giản, phía trên màu sắc rực rỡ, cô bé tìm tới tìm lui, chỉ vào Bắc Kinh nói: "Mẹ, chúng ta đi Bắc Kinh đi, mẹ còn chưa dẫn con đến viện bảo tàng."

Đầu Thương Đồng đau xót, khẽ nói: "không, Niệm Niệm, chúng ta không đi Bắc Kinh, ngoài Bắc Kinh ra đều được."

"Chúng ta đi đâu ạ?" Niệm Niệm ở đó tìm tới tìm lui, nhìn giống như mê cung.

Thương Đồng thu dọn đồ đạc, trải một tờ giấy ra, viết cho La Hằng Viễn, sau đó để chìa khóa ở trên tờ giấy kia. Khi ánh mắt cô rơi vào trên cá nhỏ tự đan, đôi mắt có chút lác lõng, thoáng chần chừ, nhưng vẫn lấy cá nhỏ kia xuống, đặt vào trong hành lý.

Niệm Niệm tìm mệt, bỏ chạy đi xem TV, nhìn thấy sói xám hét lớn: "Tớ sẽ trở về." thì cười rất vui vẻ.

Thương Đồng kéo hành lý, đến xô-pha ngồi xuống, cô đưa tay đổi đài truyền hình bản địa, các phóng viên đang đuổi theo Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây, muốn biết trước tình hình bên trong trận đấu thầu, sau lưng bọn họ là băng hiệu lớn của khách sạn Hàn Thành, Ưông Trạch và Chu Hi tách bọn họ ra phía sau, ngăn các phóng viên truy hỏi.

Xe của thị chính cũng đã chạy đến, Niệm Niệm la to: "Ba ba..."

La Hằng Viễn và Mạc Thanh Uyển cùng nhau xuống xe, chen chúc trong đám phóng viên đi về phía khách sạn.

Dùng giọng nói xúc động lòng người đối diện với ống kính của phóng viên thông báo: "Dự án đấu thầu mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành được quan tâm sắp bắt đầu, đến cùng hoa rơi vào nhà ai, xin tiếp tục tập trung vào hiện trường, lát sau phát sóng sẽ để khán giả và bạn bè nhận được thông báo tiến triển mới nhất."

Khi Thương Đồng nhìn thấy bóng dáng của Sở Ngự Tây, tim bỗng chốc đập mạnh, bộ dạng anh nhẹ nhàng thoải mái, đã tính trước kỹ càng?

----- Vũ Quy Lai -----

Trong đại sảnh cạnh tranh đấu thầu, Nhiệm Đông Khải và Sở Ngự Tây ngồi hai bên, theo phía sau là một nhóm xí nghiệp bản địa đến đây quan sát, lúc này các phóng viên thật yên lặng ngồi ở phía sau, đưa cameras và máy ghi âm lên.

Chu Hi ở bên cạnh Nhiệm Đông Khải, thấp giọng nói: "Nhiệm tổng, số liệu có giả hay không?"

Nhiệm Đông Khải không mở miệng, anh híp mắt nhìn Sở Ngự Tây đang thích thú nhàn nhã, chỉ thấy ngón tay của Sở Ngự Tây đan chặt vào nhau trên đùi phải, Âu phục phù hợp bao quanh đường cong của anh, khoe môi mang theo nụ cười như có như không, không chút căng thẳng.

Nhiệm Đông Khải không nhìn được chau mày, ngón tay anh vuốt ve văn kiện đấu thầu, anh đã từng đặc biệt phân tích giá quy định của Sở Ngự Tây, không thể quá thấp, bằng không thì không hợp với cá tính một kích tất trúng của Sở Ngự Tây, cũng không thể cao hơn anh dự toán, vì nếu quá cao, anh sẽ nghi ngờ, giá quy định này có thật hay không.

"không có sơ hở gì chứ?" Anh thấp giọng nói.

Chu Hi cẩn thận trả lời: "không có, giá quy định là La Hằng Viễn lấy ra từ bên trong hộp bảo mật, bên chúng ta chưa từng thấy anh ta tiếp xúc với bất kỳ cái gì."

Nhiệm Đông Khải hơi gât đầu, những người khác anh không tin được, nhưng La Hằng Viễn có tình cảm với Thương Đồng, cũng có thể tin tưởng, nếu không thì người đàn ông nào lại bằng lòng hy sinh bản thân, đi nuôi dưỡng con người khác, mà còn coi như con ruột? (Xót La Hằng Viễn, đàn ông tốt của thế kỷ.)

Khoe môi anh hiện lên nụ cười thần nhiên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Sở Ngự Tây.

Khoe môi Sở Ngự Tây giương lên, nhưng trong ánh mắt thuần túy lại lạnh lùng sắc bén, anh cũng đang chờ đợi, chờ đợi giây phút này, muốn cho Nhiệm Đông Khải một đòn trí mạng.

Bên kia TV, tâm tư Thương Đồng cũng treo lơ lửng giữa không trung, Niệm Niệm ở bên cạnh xem không hiểu, lay tay cô nói: "Mẹ, con đói bụng..."

Lát nữa đấu thầu có thể tiếp tục, Thương Đồng nhìn thời gian, nhưng đã qua giờ cơm, buổi sáng Niệm Niệm ăn rất ít, cô đành phải đứng dậy, đi vào bếp chuẩn bị nấu chút cơm, xào cà chua với trứng, lấy tôm khô từ trong tủ lạnh ra, rồi đi cắt bí, một bên cắt một bên vẫn nhìn chăm chăm vào TV.

Cắt...cắt, lúc nghe thấy công bố giá quy định, cô ngừng tay lại, nín thở, tim nhảy loạn thành thịch, số liệu trên màn hình lớn TV, cô không hiểu rõ chuyện thương nghiệp, chợt nghe nói Nhiệm Đông Khải lấy giá quy định là 18 triệu đấu thầu được quyền của mảnh đất ở Hàn Thành.

cô theo bản năng nhìn Sở Ngự Tây ngồi trên ghế, ống kính chỉ chụp được một bên của anh, đôi mắt anh ngưng tụ trên màn hình, khoe môi hơi giương lên, có độ cong mê người. không biết vì sao, lúc này cô lại cảm thấy có chút khó chịu, không biết là cảm giác gì. Anh thua, cô nên phấn khởi nhảy nhót mới đúng, cuối cùng có thể thoát khỏi sự uy hiếp của anh, không lo lắng anh sẽ đưa ra điều kiện khắc nghiệt, cũng không cần lo lắng mảnh đất kia bị anh khai phá. Nhưng, lòng cô cứ nặng nề xuống.

cô nhìn thấy anh xoay người lại, đối diện với ống kính, cũng giống như đối mặt với cô, anh vẫn cười như cũ, lại khiến cô cảm thấy ớn lạnh vô cùng, anh biết cô đang nhìn sao? Vì sao cô có cảm giác bị anh nhìn thấu.

Sau đó phóng viên đã chia thành mấy đợt, mang microphone vây quanh bên cạnh anh, đưa ra rất nhiều câu hỏi, anh thu tầm mắt về, cười nhẹ nói: "đã đánh cược thì phải chấp nhận chịu thua, tôi không có gì để nói."

nói xong, Ưông Trạch tách phóng viên ra, anh nhanh chóng rời khỏi hiện trường, mặc dù vẫn có người đuổi theo đưa ra câu hỏi, nhưng ống kính đã trở lại trên người Nhiệm Đông Khải.

Thương Đồng cúi đầu, nhìn bí đã cắt một nửa, tâm tư rối loạn, cô xào cà với trứng qua loa, nấu canh bí với tôm khô, đem hai chén cơm, lại không có khẩu vị, Niệm Niệm ngồi trên bàn, bụng nước canh uống một hớp lớn rồi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Thương Đồng nghe âm thanh chuyển động của chìa khóa, cô theo bản năng quay đầu lại, thấy cửa bị đẩy ra, người vừa mới ở trên TV kia lại có thể xuất hiện trước mặt cô, cô hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, mang cửa nhà bếp đóng lại, nhưng bản thân lại đứng ở trước cửa, run giọng nói: "Anh...sao anh lại đến đây?"

Sở Ngự Tây nhìn lướt qua nhà cửa đã được thu dọn sạch sẽ, trên mặt đất đặt một cái hành lý, trong TV còn đang đưa tin tiếp theo của vụ đấu thầu, khoe môi anh lộ ra nụ cười giễu cợt: "Sao, nhanh như vậy đã thu dọn tốt hành lý rồi à."

Hơi thở của anh từ từ đến gần, cô sợ đến mức lông tơ toàn thân đều dựng thẳng giống như con nhím, cô run giọng nói: "Anh muốn làm gì?"

Anh giống như con báo chuẩn bị thu lưới, nhìn cô vùng vẫy, khóa vào trong góc, nếu như bị dồn đến đường cùng, cô sẽ vươn móng vuốt của mình.

"Nhanh như vậy đã muốn sống cùng với Nhiệm Đông Khải rồi à?" Sở Ngự Tây chống cửa, mang cô giam giữa cánh cửa và anh.

Sau lưng là âm thanh đập cửa của Niệm Niệm: "Mẹ...mẹ..."

cô sợ đến sắc mặt trắng bệch: "Đừng dọa đến con bé, anh buông ra trước."

Đôi mắt Sở Ngự Tây lạnh xuống, anh nhìn thân thể đang run rẩy của Thương Đồng, sau lưng cánh cửa, là giọng nói mềm mại của Niệm Niệm, mang theo một chút sốt ruột, cùng lúc cửa cũng bị đẩy ra.

Niệm Niệm nhìn thấy anh, hơi sững sờ, tay nhỏ nhắn vội vàng nắm lấy tay Thương Đồng, có chút rụt rè đứng đó.

"Niệm Niệm, mẹ và chú này có chuyện cần nói, con đi xem TV trước được không?" Thương Đồng ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm lại Niệm Niệm, mới buông tay ra, kéo Sở Ngự Tây đi vào phòng ngủ.

cô chỉ sợ đề Niệm Niệm thấy cái không nên thấy, quên mất bản thân nắm tay của Sở Ngự Tây, đến phòng ngủ, cô đóng cửa lại, mới thở dài một hơi.

"Em hay nói chuyện với đàn ông như vậy sao?" Tay của Sở Ngự Tây còn đang bị cô nắm, phòng rất nhỏ, ngoài tủ quần áo chính là giường, ánh mắt anh dừng lại trên khăn trải giường màu hồng, khóe môi lộ ra một chút giễu cợt.

Thương Đồng chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, cô theo ánh mắt của Sở Ngự Tây nhìn lại, mới đột nhiên tỉnh ngộ, trong tay truyền đến sức mạnh ấm áp, cô vừa muốn bỏ tay anh ra, lại bị anh chủ động nắm chặt.

"hỏi đi." Sở Ngự Tây kéo cô ngồi xuống bên giường, vòm ngực rộng rãi gần như che khuất tầm mắt của cô, một tay anh chống trên mép giường, nghiêng nửa người, chỉ cần dùng lực, có thể đè cô ngã xuống giường.

Thương Đồng cắn môi dưới, ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Anh hiểu lầm rồi, tôi sẽ không ở cùng một chỗ với Nhiễm Đông Khải, tôi sẽ dẫn Niệm Niệm rời đi, anh yên tâm, tôi sẽ không xuất hiện trong thế giới của các người nữa, anh buông tha cho tôi đi."

"Em muốn đi?" Sở Ngự Tây nắm cầm cô, lạnh lùng mở miệng: "Em nghĩ rằng em đi được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Bên trong USB cất giấu bí mật gì

Ánh mắt của anh như hai cái đinh, chặt chẽ đóng đinh cô ở trên giường, nét cười ở khóe môi giống như lưỡi dao, mang lòng cô dày xéo, anh như vậy với cô mà nói, hoàn toàn xa lạ, cô cảm thấy cực kỳ bị thương, lưng của cô bị ép cong về sau, cảm giác này khiến cô nghĩ đến trận làm nhục trong xe.

"Tại sao?" Thương Đồng chống lại ánh mắt của anh: "Tại sao tôi không thể đi? Anh dựa vào cái gì khống chế tự do của tôi."

Sở Ngự Tây giận quá hóa cười: "Em nghĩ rằng tôi không có điểm yếu để áp chế em phải không?"

Thương Đồng nhìn anh, dùng sự im lặng đại biểu cho lập trường của cô, bây giờ cô không còn sợ gì nữa, chỉ sợ nhìn thấy anh, chỉ cần cô buông bỏ, sẽ không rơi vào hoàn cảnh rồi ren như vậy nữa.

"Được, tôi để cho em đi." Sở Ngự Tây mỉm cười buông cô ra, ngồi trên giường, dù bận vẫn ung dung nhìn cô lo sợ, thấp thòm.

Thương Đồng không biết cuối cùng anh muốn làm gì, từ trên giường đứng lên, chậm rãi đi về phía cửa phòng ngủ, thậm chí có chút không dám tin anh lại thả mình như vậy, nhưng không còn bị anh làm phiền nữa, đó là tốt nhất, nghĩ đến đây, cô dừng bước chân lại, khẽ nói: "Thay tôi nói tiếng xin lỗi với Văn Hề, thực ra..."

cô không biết nên nói tiếp như thế nào, nghĩ một chút, mới thấp giọng nói: "Tôi không phải cố ý."

cô không thể ở trước mặt Sở Ngự Tây, nhắc đến đứa bé, nếu ngộ nhỡ khiến anh nổi lên lòng nghi ngờ, cô thật sự có thể không có khả năng để đi.

Đôi mắt của Sở Ngự Tây đóng băng, thấy cô thật sự muốn xoay người rời đi, anh cũng đứng dậy, từ trong túi áo lấy ra một cái USB nhỏ lác lác trước mặt cô: "đi đường dài, có thể lấy cái này giải buồn."

nói xong, Sở Ngự Tây mở cửa phòng ngủ, nhìn thoáng qua Thương Đồng, cười lạnh một tiếng: "Lần sau, đến lượt em đến tìm tôi."

Sau đó, Sở Ngự Tây đẩy cửa rời đi.

Thương Đồng cầm cái USB kia, sắc mặt trắng bệch, anh có ý gì đây?

Bên trong là cái gì?

"Mẹ, chúng ta phải xuất phát sao ạ?" Niệm Niệm khó hiểu nhìn Thương Đồng đứng ở cửa phòng ngủ, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thương Đồng sợ hãi, cũng vội vàng ngồi xổm người xuống, nói với Niệm Niệm: "Niệm Niệm, chờ một chút, để mẹ suy nghĩ."

Chẳng lẽ bên trong USB là ở bãi đỗ xe ngày đó, anh đã sao chép lại đoạn video kinh khủng kia? Nếu vậy, anh có ý gì? Anh mang đoạn video kia phát lên mạng? Anh không cần uy hiếp mảnh đất kia với mình, đôi lại dùng đoạn video này sao?

Tưởng tượng đến trên mạng có thể sẽ xuất hiện đoạn video này, lòng cô liền rối loạn, có nên mở máy vi tính ra xem một cái hay không? USB này giống như là một chiếc hộp Pandora, cô rất sợ vừa mở ra, thì bay ra vô số phiền não và đau khổ.

Tiếng đập cửa vang lên, lúc này có thể là ai?

cô cầm USB, vội vàng bỏ vào túi, hỏi một câu: "Ai đó?"

"Đồng Đồng, là anh." Là giọng của La Hằng Viễn.

Thương Đồng bất an mở cửa, thấy anh vẫn mặc Âu phục, chắc là từ hội trường đấu thầu trở về, liền hỏi: "Anh Hằng Viễn, kết quả đấu thầu đã xác định sao?"

La Hằng Viễn như trút được gánh nặng gật đầu: "Đúng, Đồng Đồng! Đây là em..." Anh nhìn xung quanh một chút, tất cả đều đã được thu dọn gọn gàng ngay ngắn, sắc mặt anh có chút xấu hổ: "Em muốn đi đâu?"

Thương Đồng bất an gật đầu: "Anh Hằng Viễn, trả lại nhà cho anh, mấy năm nay em và Niệm Niệm làm cho anh thêm nhiều phiền phức rồi, bây giờ đã kết thúc dự án đấu thầu, em cũng không có gì bỏ lỡ. Vừa mới viết thư cho anh."

La Hằng Viễn đứng đó, trong lòng không có mùi vị gì, Niệm Niệm đã chạy đến, kéo tay anh: "Ba ba muốn đi cùng mẹ và Niệm Niệm sao? Mẹ đã thu dọn xong đồ đạc rồi ạ!"

La Hằng Viễn cười, lại không nói nên lời.

Thương Đồng cũng cảm thấy đối với anh không công bằng, thấp giọng nói: "Niệm Niệm, ba ba có việc, không thể đi với chúng ta, cho nên lần này chỉ có hai chúng ta."

Niệm Niệm rất thất vọng, đóng đưa tay của La Hằng Viễn: "Ba ba đi làm mãi thế sao ạ? Khi nào thì ba ba nghỉ?"

La Hằng Viễn ngồi xổm người xuống, ôm lấy Niệm Niệm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô bé, buồn bã nói: "Niệm Niệm ngoan, sau này ba ba sẽ đến Bắc Kinh gặp mẹ và Niệm Niệm, đừng quên ba ba..."

Ánh mắt Niệm Niệm long lanh: "đi Bắc Kinh sao? thật tốt quá, vậy lần này có thể đi viện bảo tàng rồi."

Thương Đồng biết anh hiểu lầm, dứt khoát để anh tiếp tục hiểu lầm, chỉ cảm thấy hoàn cảnh như vậy có chút xấu hổ, cô xách hành lý, khẽ nói: "Chúng tôi đi, anh nhớ chăm sóc bản thân thật tốt."

La Hằng Viễn muốn giữ lại, nhưng cũng vô nghĩa, bây giờ bọn họ mới là một nhà ba người, và anh chỉ là công dã tràng mà thôi.

Lúc xuống cầu thang, anh không nhịn được hỏi: "Đồng Đồng, sao Nhiệm tổng không đến đây?"

Thương Đồng ôm Niệm Niệm, chăm chú nhìn cầu thang, khẽ nói: "Đúng lúc anh ấy đang bận, lát nữa em và Niệm Niệm lên xe taxi, anh đi làm việc của anh đi, nếu sau này em quay lại, nhất định sẽ liên lạc với anh."

La Hằng Viễn xách hành lý, nhìn bóng lưng Thương Đồng, trước đây khi theo cha cô đọc sách, thường xuyên đến nhà cô, có khi cũng ở nhà cô ăn cơm, lúc ấy cô đang học trung học, mỗi lần tan học trở về, đều cười với anh, rót nước cho anh, anh đi vào nhà bếp giúp nấu cơm. Thoáng một cái đã bảy năm trôi qua.

Thà rằng con đường này không có kết thúc, cứ đi cùng với cô như vậy, đáng tiếc không đến vài phút, đã ra cổng chính, Thương Đồng dừng bước, anh cũng dừng lại, nhìn thấy một chiếc Land Rover đỗ ở cổng.

"Đồng Khai?" Thương Đồng hơi sững sờ, bọn họ làm sao thế này? Chẳng lẽ từ trong hội trường đi ra, đều đã đến thẳng chỗ cô sao?

Nhiệm Đông Khai xuống xe, thấy trong tay La Hằng Viễn xách hành lý, lại nhìn Thương Đồng, có chút hiểu rõ, nhưng vẫn bước lên mỉm cười nhận lấy hành lý: "La thư ký, cảm ơn anh, tôi sẽ chăm sóc bọn họ."

La Hằng Viễn khó khăn gật đầu, anh nhìn Nhiệm Đông Khai mang hành lý để lên xe, mới thấp giọng nói: "Giao Đồng Đồng cho anh."

"Anh yên tâm!" Nhiệm Đông Khai cười cười, mang một túi lớn đưa đến tay La Hằng Viễn: "Cảm ơn anh mấy năm nay đã chăm sóc mẹ con cô ấy, đây là một chút tâm ý của tôi."

La Hằng Viễn cười khổ, lui trở về: "Nhiệm tổng, tôi xem Đồng Đồng như em gái ruột của tôi, anh làm như vậy, khiến tôi cảm thấy rất xa lạ."

Thương Đồng không hiểu nhìn hai người, cô sờ cái USB trong túi kia, nhớ lại câu nói lúc gần đi của Sở Ngự Tây, trong lòng hoảng loạn.

"Đồng Đồng, lên xe đi." Sau khi Nhiễm Đông Khải mở cửa xe, đón lấy Niệm Niệm.

Niệm Niệm từ cửa sổ xe nhô đầu ra, nhìn La Hằng Viễn: "Ba ba, sao không lên xe?"

La Hằng Viễn đứng đó, cười khỏ sở, anh khẽ nói: "Niệm Niệm, ba ba...ba ba có việc, nếu sau này con nhớ đến ba ba thì gọi điện thoại cho ba ba."

Niệm Niệm kéo tay áo Thương Đồng, khẽ nói: "Ba ba mắt húng, có phải bởi vì chúng ta không dẫn ba ba đi chơi hay không?"

Thương Đồng không dám nhìn La Hằng Viễn, chỉ thấp giọng nói: "không có, ba ba chỉ nhớ Niệm Niệm thôi."

Anh đã nhìn Niệm Niệm sinh ra, lớn lên, hoàn toàn xem Niệm Niệm như con ruột của mình, đối với cô cũng tốt như vậy, thậm chí từ trước đến nay cũng chưa từng có hành động nào quá phận, cô chỉ cảm thấy mắc nợ, nhưng không cách nào đền bù.

Chu Hi khởi động xe, Thương Đồng và Niệm Niệm vẫy tay tạm biệt với La Hằng Viễn, cho đến khi xe đi xa, Thương Đồng có thể thấy La Hằng Viễn vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, lá cây ào ạt rơi xuống, cô cũng cúi đầu.

Nhiễm Đông Khải ngồi cùng một hàng với Thương Đồng, anh khẽ nói: "Kết thúc dự án đầu thầu, em muốn lén lút ra đi sao?"

Thương Đồng bị anh nói trúng tâm tư, thấp giọng nói: "Cảm ơn anh vừa rồi không vạch trần tôi."

Nhiễm Đông Khải cũng thờ dãi nói: "Tôi nghĩ đã đến nước này, em trốn chúng tôi còn không kịp, làm sao có thể ở lại, nếu tôi đến chậm, nói không chừng bây giờ các người đã ra đi phải không?"

Thương Đồng cắn môi dưới: "Tôi ở lại cũng không có ý nghĩa gì, tôi cũng không muốn bị kẹt giữa anh và Sở Ngự Tây, như vậy tôi sẽ sụp đổ mất."

"Cũng được." Mặt Nhiễm Đông Khải hơi nheo lại, nhẹ nhàng nói: "Cho dù muốn đi, cũng nên để tôi mời em ăn bữa cơm đưa tiễn được chứ?"

"không cần, tôi và Niệm Niệm vừa ăn xong." Thương Đồng làm sao còn có khẩu vị? cô chỉ nghĩ cuối cùng cũng kết thúc, không cần lo lắng mảnh đất kia bị khai phá. Nhưng USB của Sở Ngự Tây đưa cho cô rốt cuộc là cái gì, cô rất lo lắng.

"Muốn đi đâu, nghĩ ra chưa?" Xe chạy về hướng của khách sạn Hàn Thành, dòng xe cộ không đông đúc, có thể nhìn thấy hai hàng cây bên đường và những toà nhà cao thấp.

Đúng vậy, đi đâu đây?

cô nghĩ: "Vậy thì đi Nam Kinh đi, thấy nơi đó có cổ đô thời kỳ Nam Bắc Triều." (Còn gọi là Cổ đô Hoa Lư)

"Tôi kêu người mua vé máy bay giúp em nhé."

"không cần, tôi mang Niệm Niệm ngồi tàu hỏa được rồi." cô vội vàng ngăn cản anh, kỳ thực cô chỉ là thuận miệng nói một chỗ, không muốn anh lại truy hỏi.

Nhiễm Đông Khải chau mày: "Tôi có một căn nhà ở Nam Kinh, em không quen ai, nếu thuê nhà ở thì rất phiền phức, với lại vấn đề an toàn cũng rất quan trọng."

"Vậy sao được!" Thương Đồng vội vàng từ chối, cô vốn muốn tìm một nơi hẻo lánh không ai biết để ẩn núp, nếu ở nhà của anh, chẳng phải vẫn còn cùng các anh dây dưa không rõ sao, để Sở Ngự Tây biết được, còn tưởng rằng mình được nạp làm thiếp rồi.

Hơn nữa, bây giờ cô không biết bên trong USB kia có cái gì, nếu thật là đoạn video của cô, cô nên làm gì bây giờ? Xin Sở Ngự Tây buông tha cho cô sao? Đến cùng là anh muốn thế nào? Anh muốn thân thể của cô, hay bởi vì hận cô, muốn tiếp tục giày vò cô?

Có phải muốn bởi vì đoạn video này, khiến cô kiểm cũi ba năm thiêu một giờ?

Nếu mình đi cho xong việc, anh có thể trong con tức giận mà thật sự tải lên mạng hay không?

"Đồng Khải..." Thương Đồng có chút bất an mở miệng: "Tôi muốn hỏi anh một vấn đề."

"Em nói đi." Giọng của Nhiễm Đông Khải vẫn nhẹ nhàng, dễ nghe như cũ.

Đầu ngón tay Thương Đồng lạnh lẽo, cô không biết nên hỏi ra miệng thế nào, anh thông minh như thế, sợ anh đoán được, cho nên liền đổi đề tài: "Anh và Văn Hê sẽ hoà thuận chứ?"

Mặt Nhiễm Đông Khải trầm xuống, anh nhàn nhạt trả lời: "Trải qua thời gian này, cô ấy chắc sẽ không chấp nhất nữa."

"Ồ..." Thương Đồng cúi đầu, tiếp tục rồi ren vấn đề của bản thân, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Nếu có tin tức xấu phát ra, mọi người sẽ chú ý bao lâu?"

Nhiệm Đồng Khai chau mày nói: "Phải xem đó thuộc loại tin tức xấu gì, nếu một người bình thường, tin tức long trời lở đất bất quá cũng chỉ chấn động một lúc, tính chất của tin tức được chú ý có tác dụng trong thời gian hạn định, qua một thời gian ngắn người ta sẽ không chú ý nữa. Sao lại hỏi vậy?"

Thương Đồng lắc đầu: "không có gì, tôi chỉ lo lắng chuyện Sở Văn Hề tự sát sẽ bị truyền thông biết."

Nhiệm Đồng Khai đang cầm laptop tìm kiếm thông tin vé máy bay, nghe cô nói vậy, sắc mặt có chút không vui: "Tin tức đã bị chặn, không có người biết."

"Tin tức có thể chặn sao?" Đáy lòng của Thương Đồng dâng lên một chút hy vọng.

Nhiệm Đồng Khai hừ lạnh một tiếng: "Chỉ cần có tiền, chuyện gì không làm được."

Lòng bàn tay Thương Đồng nắm chặt đầy mồ hôi, cô không biết Sở Ngự Tây có thể làm ra chuyện này hay không, nếu là năm năm trước, cô dám chắc chắn, anh sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì tổn thương đến mình, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến ánh mắt xa lạ của anh, cô sẽ không tự chủ được mà lo lắng.

Xe dừng lại trước khách sạn Hàn Thành, Thương Đồng hoàn toàn chưa phát giác, vẫn là Niệm Niệm ở bên cạnh nhắc nhở cô, cô mới nhìn ra ngoài, sau khi thấy bảng hiệu khách sạn có chút sững sờ: "Sao lại đến đây?"

Nhiệm Đồng Khai mang laptop trên tay đưa cho cô: "Em xem, máy bay từ Hàn Thành đến Nam Kinh, đều là nửa đêm, tôi giúp em đặt vào chín giờ sáng mai."

"Anh..." Thương Đồng không nói nên lời, muốn quở trách anh, nhưng người ta có lòng tốt, trái lại Nhiệm Đồng Khai khẽ nói: "Đồng Đồng, thật xin lỗi, biết rõ quan hệ giữa em và Sở Ngự Tây, tôi còn khiến em liên lụy vào, vì vậy hãy cho tôi một cơ hội để chuộc lỗi, em yên tâm, tôi không có ý gì khác, em đã quyết định đi, tôi cũng không ngăn cản em, sau khi em đến Nam Kinh, bất luận xảy ra chuyện gì đều có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi hy vọng có thể cố gắng hết sức giúp em làm chút chuyện để đền bù."

"Anh quá khách sáo rồi." Thương Đồng nghe anh hạ mình để giải thích với cô, cũng sinh ra một chút áy náy: "nói tôi vẫn là tôi sai trước, lúc ấy nếu không phải cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, thì sẽ không làm cho anh đóng giả..."

cô nói đến đây, nhìn Niệm Niệm, lại không nói tiếp, mà Nhiệm Đồng Khai cũng kịp thời cắt ngang lời cô: "đã như vậy, hai chúng ta đừng khách sáo nữa, tối nay em và Niệm Niệm ở lại khách sạn một đêm, tôi kêu Chu Hi đặt cho hai người một phòng, nghỉ ngơi tốt, sáng mai tôi tiễn hai người."

Thương Đồng vâng vâng cái USB trong túi, im lặng gật đầu.

Nhiệm Đồng Khai cười, ôm Niệm Niệm xuống xe, cùng nhau đi về phía khách sạn Hàn Thành, vừa đến trong đại sảnh, rất nhiều phóng viên đột nhiên vây quanh, nhìn thấy cảnh tượng này, càng đẩy lên tin đồn vô hạn.

Thương Đồng hoảng sợ, theo bản năng muốn lùi về sau, nhưng phóng viên đã chặn đường đi, Nhiệm Đồng Khai thấy vậy, kéo cô đi vào thang máy.

"Nhiệm tổng, xin hỏi bên cạnh ngài là vợ của ngài sao?"

"Nhiệm tổng, thông tin cá nhân của ngài hiện thị chưa kết hôn, xin hỏi đứa bé này có phải con gái của ngài hay không?"

.....

Nhiệm Đồng Khai nhìn thoáng qua Thương Đồng, mặt cô đã trắng bệch, cúi đầu nên tóc dài rủ xuống, anh kéo tay cô, có thể cảm giác được lòng bàn tay của cô giòn gũa mồ hôi lạnh, may mà thang máy đến, bọn họ đi vào thang máy, mang đám phóng viên kia ngăn cách ở bên ngoài, lúc thang máy đóng lại, Thương Đồng bất ngờ nhìn thấy Sở Ngự Tây từ cửa khách sạn đi vào, vô cùng sợ hãi.

Các phóng viên cũng trở hướng bao vây về phía Sở Ngự Tây, thang máy đóng lại, cô thờ dài, vội vàng đỡ lấy Niệm Niệm: "Niệm Niệm, tối mẹ ôm!"

Niệm Niệm có chút sợ hãi, nhưng vẫn có chút tò mò, tay nhỏ nhắn của cô bé ôm chặt cánh tay Thương Đồng: "Mẹ, bọn họ muốn cướp đồ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thật sự chạy trốn rồi sao

Ads "không phải." Tim của Thương Đồng đã đập dồn dập, tay ôm đứa bé có chút bất ổn, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Bọn họ đều là phóng viên, chuyên môn của bọn họ là hỏi vấn đề, chuyện gì bọn họ không hiểu liền hỏi người khác, hỏi rõ rồi thì đi công bố cho mọi người, giống như những đứa trẻ hỏi thầy cô vấn đề."

Lúc này Niệm Niệm mới nửa hiểu nửa không gật đầu: "Tại sao bọn họ đuổi theo chúng ta?"

Thương Đồng không trả lời được, thang máy đã đến, Nhiễm Đông Khải khẽ nói: "thật xin lỗi, tôi không biết lại có tình trạng này. Chu Hi ở dưới thuê phòng, em đến chỗ tôi trốn trước, để tránh lát nữa bọn họ đuổi theo."

Thương Đồng không có cách, ôm Niệm Niệm đi mấy bước, bất ngờ nhìn thấy biển số phòng kia, cô nhanh chóng cúi đầu, chỉ một chi tiết nhỏ này, khiến cho Nhiễm Đông Khải bắt được, anh khẽ nói: "không có gì, hai người không ra khỏi phòng, sẽ không gặp anh ta, nếu không có việc gì, tối nay hoặc sáng mai anh ta đã đi."

Thương Đồng không lên tiếng, chỉ nghĩ đến cảnh mấy ngày trước ở đây chờ anh trở lại, lúc đó, cô có bao nhiêu lo lắng, lại có một chút chờ mong, năm năm không gặp, cô chưa bao giờ quên anh.

Anh nhất định đối với cô vừa oán vừa hận, nhưng chưa từng mất đi một chút hy vọng, cho nên đã nhẫn nại hỏi cô, năm đó rồi đi có phải là có nỗi khổ tâm gì hay không. Đôi mắt của anh giống như một vòng xoáy, sâu tối, thiếu chút nữa cô đã bị hút vào, cái gì cũng đều móc ra cho anh xem, anh kỳ vọng như thế, có thể nhìn ra được anh đối với cô, vẫn giữ lại một chút ý nghĩ tốt đẹp, nếu cô nói có, không chừng anh sẽ ôm chặt lấy cô.

Nhưng, anh đã thất vọng rồi.

Mà cô cũng suýt nữa thì không còn manh giáp. May mà cuối cùng cũng kết thúc.

Nhiễm Đông Khải giành được dự án khai phá mảnh đất kia.

"Uống ly nước ấm đi, sắc mặt em rất kém." Nhiễm Đông Khải mang Ipad đưa cho Niệm Niệm, để cô bé chơi trò chơi, còn mình thì rót ly nước ấm đưa cho Thương Đồng.

Thương Đồng cầm cái ly, khẽ nói: "thật xin lỗi, làm phiền anh rồi."

"không có gì." Nhiễm Đông Khải nói xong, chuông cửa liền vang lên.

Thương Đồng theo bản năng nhảy khỏi ghế, nước ấm vẩy vào tay cô, cô nhìn cánh cửa kia, ý nghĩ đầu tiên chính là Sở Ngự Tây đến!

Tại sao cô lại có cảm giác mình giống như một người vợ bị người ta đến bắt thông dâm?

"không sao đâu, chắc là Chu Hi."

Sở Ngự Tây là người kiêu ngạo, sau khi thất bại làm sao có thể đến đây tự tìm nhục nhã, mở cửa, đúng là Chu Hi, cầm trong tay thẻ phòng, cung kính đứng ngoài cửa.

"Nhiễm tổng, đã đặt phòng. Ở bên cạnh ngài."

"Tôi đưa em qua." Nhiễm Đông Khải kéo hành lý của cô, đứng ở cửa, nhìn thấy Sở Ngự Tây từ bên kia hành lang dài đi tới, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt.

Thương Đồng nắm tay Niệm Niệm đi đến cửa, ở trong phòng người khác, cô luôn cảm thấy đứng ngồi không yên, nhân lúc này, cô muốn xem bên trong USB đến cùng là cái gì, sau đó mới có thể ra quyết định.

Mới ra cửa, cảm giác được một luồng khí lạnh, cô ngẩng đầu, đúng lúc thấy Sở Ngự Tây đứng ở cửa phòng anh, thân nhiên liếc về phía này.

Thương Đồng không dám đi qua bên kia, phòng của cô vừa vặn nằm ở giữa Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây, cô cúi đầu, không biết làm thế nào cho phải, liền nghe thấy một tiếng 'phịch', ngẩng đầu lên, đã không thấy bóng dáng của Sở Ngự Tây đâu nữa, chắc chắn anh rất tức giận.

Nhiễm Đông Khải rất bình tĩnh mở cửa thay cô, đưa đến cửa, nhẹ nhàng nói: "Buổi chiều tốt nhất không nên ra khỏi cửa, tôi bận chút việc, tối qua đón em và Niệm Niệm đi ăn, đúng lúc đưa tiễn hai người."

"Được."

Nhiễm Đông Khải rời khỏi, Thương Đồng thờ dãi một hồi, nhìn thấy có máy vi tính trên bàn, cô tìm USB trong túi, mở máy vi tính lên.

"Mẹ, con muốn đi toilet." Niệm Niệm ôm bụng, không thoải mái, Thương Đồng giúp cô bé mở đèn phòng vệ sinh, không ở cùng cô bé, mà nhanh chóng mang USB cắm vào, bấm tắt tiếng.

Trong USB chỉ có một thư mục, bên trong thư mục có mấy đoạn video, cô mở đoạn thứ nhất ra, là hình ảnh cô không muốn nhìn thấy nhất, cô bị buộc trên ghế xe chật hẹp, chỉ có thể thấy hai tay giơ lên cao, hơn nửa thân thể đều lộ ra ngoài, thân thể không ngừng bị người đàn ông làm cho lắc lư lên xuống, trên trán đều là mồ hôi, vẻ mặt tràn đầy đau đớn.

Lòng của cô như bị treo giữa không trung, xấu hổ, không chịu nổi, tất cả đau đớn đều tuôn ra trong lòng, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

cô run rẩy muốn bám vào đoạn thứ hai, thì nghe thấy Niệm Niệm ở sau lưng nói: "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

cô sợ đến mức vội vàng nhào đến màn hình máy vi tính, sau đó trực tiếp rút nguồn điện.

Xoay người, mặt đã đỏ bừng, tay đều ướt đầm mồ hôi: "Niệm Niệm, sao con nhanh như vậy?"

"Mẹ đang xem phim sao ạ?" Niệm Niệm đi qua ngồi xuống: "Con cũng muốn xem."

Thương Đồng lạnh cả người, cô ổn định lại hô hấp một chút, mới kéo USB ra bỏ vào trong túi áo, sau đó mới khẽ nói: "Niệm Niệm, hay là chúng ta đi xem sách đi, mẹ kể chuyện cho con nghe."

trên giường lớn, cô rút ra cuốn《Nàng tiên cá》.

"Công chúa người cá vì có thể biến thành người, không quan tâm đến lời khuyên can của phù thủy biển, cuối cùng cô có được đôi chân, nhưng mỗi bước đi của cô, đều giống như bị kim châm, cô chịu đựng đau đớn, nhưng cũng không thể nói chuyện, không thể nói với hoàng tử, cô mới là cô gái đã cứu chàng..."

Niệm Niệm nghe công chúa người cá cuối cùng biến thành bọt biển, nước mắt rơi xuống: "Mẹ, công chúa người cá thật đáng thương."

Thương Đồng ôm cô bé, mũi cũng chua xót, cô hiểu được nỗi đau này, cô cũng giống như mỗi bước đi bị kim châm của người cá, khó có thể mở miệng.

Lau nước mắt trên mặt Niệm Niệm, Thương Đồng nhẹ nhàng nói: "Niệm Niệm, bản thân người cá sẽ không cảm thấy buồn, cô ấy hy vọng người yêu của mình vui vẻ hạnh phúc là được rồi, giống như mẹ, nếu có thể khiến cho Niệm Niệm vui vẻ, mẹ cũng bằng lòng biến thành bọt biển."

"Mẹ đừng biến thành bọt biển, nếu biến, vậy để Niệm Niệm cùng mẹ biến thành bọt biển."

Trong lòng Thương Đồng đau xót: "Chúng ta sẽ không biến thành bọt biển, chúng ta đều khỏe mạnh, mẹ dẫn con đi nhìn biển được không? Chúng ta đi ngay bây giờ."

"không phải ngày mai sao ạ?"

Thương Đồng lắc đầu, cô không thể lại cùng các anh có bất kỳ liên quan gì, cô thật sự không chịu được nỗi đau đớn này!

nói cô là người hèn nhát cũng được, nói cô trốn tránh cũng được, cô chỉ muốn cho Niệm Niệm giống như cô, sống ở một nơi yên bình, không có người làm phiền.

Bên ngoài, đã gần tối, cô nắm tay Niệm Niệm, kéo hành lý, mở cửa ra, nhìn thấy xung quanh không có ai, vội vàng bước nhanh về phía thang máy.

Ai ngờ khi đi qua phòng Sở Ngự Tây, cửa phòng anh đột nhiên mở ra.

cô sợ đến mức chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa ném cả hành lý, mà lông mày của Sở Ngự chau lại, sắc mặt rất khó coi.

"Đứng lại..." Anh lạnh lùng nói.

Thương Đồng không dám quay đầu lại, kéo Niệm Niệm vội vàng chạy đến thang máy.

Sở Ngự Tây cũng nhanh chóng đuổi theo, cô vừa mới ấn thang máy, anh đã đuổi đến.

Thang máy mở ra, cô ôm Niệm Niệm vội vàng ấn thang máy đi xuống, cửa chưa đóng, Sở Ngự Tây đã xông đến.

"Anh...anh làm gì?" cô ngoại trừ những lời này, sợ đến mức cũng nói không nên lời gì.

"Em muốn đi đâu?" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói.

"Liên quan gì đến anh?" Tim Thương Đồng run rẩy giữa không trung.

Sở Ngự Tây không quan tâm đến Niệm Niệm đang ở bên cạnh, một tay gắt gao nắm lấy tay cô: "Thế nào, cả lão người tình của em cũng không để ý sao?"

Cổ tay Thương Đồng đều bị anh bóp chặt, cô không biết lão người tình anh nói kia là ai, cô cũng không có lão người tình gì đó, nên cũng nóng nảy nói: "Tôi không biết anh đang nói gì, buông tôi ra!"

"Xem USB kia rồi à?" Sở Ngự Tây bị sự bình tĩnh của cô chọc tức, mang cô ép vào phía trong thang máy.

Niệm Niệm kéo anh ra: "Mẹ...chú đừng đụng vào mẹ cháu..."

Sở Ngự Tây không chút quan tâm đến nắm tay nhỏ của Niệm Niệm, bàn tay to hằn không thể bóp đứt cổ Thương Đồng.

"Em đừng dọa đến con bé!" Thương Đồng sốt ruột, cô gấp giọng nói: "đã xem thì thế nào? Anh cho rằng như vậy có thể uy hiếp được tôi? Có bản lĩnh thì anh phát đi, tôi đã nói sẽ không chịu uy hiếp của anh, tôi muốn cùng anh cắt đứt quan hệ, tại sao anh nhất định phải quẫn lấy tôi không tha."

Sở Ngự Tây nghe xong những lời này, thở gấp không biết nói gì, ngực anh đập phồng lên xuống: "Được! Tôi sớm nên nghĩ đến, em là người phụ nữ vô tình! Em thật nhẫn tâm!"

Thang máy đến tầng một, cửa mở, Thương Đồng quát to: "Anh mau xuống tôi ra, nếu không tôi sẽ kêu lên."

Sở Ngự Tây xoay tay lại ấn nút đóng cửa, mắt thấy thang máy muốn khép lại một lần nữa, Thương Đồng vùng vẫy la to: "Cứu mạng..."

Thang máy tầng một có người muốn đi lên, ấn nút ở bên ngoài, cửa lại mở ra.

Thương Đồng ở lúc Sở Ngự Tây đang tức giận, thừa cơ vùng khỏi anh, kéo Niệm Niệm ra thang máy, vừa ra đến trước cửa thì mang hành lý kéo ra.

không dám quay đầu lại xem Sở Ngự Tây có vẻ mặt gì, cô kéo Niệm Niệm lên xe taxi, chạy đến nhà ga.

Dọc theo đường đi, thậm chí có cảm giác chạy trốn, Niệm Niệm cũng hết sức lo lắng, cô đành phải một bên ổn định lại tâm tình của mình, một bên vỗ về Niệm Niệm.

Đến nhà ga, mua một vé xe sẽ xuất phát ngay lập tức, vội vã ra xe, mới biết được lại là vé xe đi Tế Nam.

Giữa trưa ngày thứ hai mới có thể đến Tế Nam.

Bởi vì dẫn theo trẻ em, bỏ lỡ thời gian nhộn nhịp, cuối cùng bù lại được chỗ giường nằm.

Cảm giác hoảng hồn chưa tan, đã căng thẳng lại kích thích, thêm cảm giác giành được tự do và sống lại.

cô thật sự chạy trốn như vậy sao?

cô không dùng chứng minh tư mướn phòng, anh không thể tìm thấy cô, cô có thể thuê một căn nhà nhỏ bình thường, đưa Niệm Niệm đi nhà trẻ, rồi đi tìm công việc, yên ổn qua nửa đời sau, mang chuyện mấy ngày nay xem như một con ác mộng, qua mấy năm nữa, anh thật sự quên thì tốt rồi.

Lấy điện thoại ra, cô gửi cho Nhiễm Đông Khải một tin nhắn, nói với anh đã đi, rồi tắt máy, rút thẻ điện thoại ra, bẻ gãy, ném vào thùng rác.

Tay cô lại đụng đến cái USB trong túi kia, sau một lúc do dự, cũng lấy ra, lột vỏ ngoài, lộ ra Chip bên trong, cô mang Chip đập vỡ, vẻ mặt có chút thoải mái hơn, Sở Ngự Tây, cho dù anh thật sự truyền ra, cũng lắm là tôi trốn đi, chỉ cần không gặp mặt anh là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Cô là loại người thế nào?

Ads Nhiễm Đông Khải nhìn xấp tư liệu trên bàn, sau khi tỉ mỉ xem thì chau mày: "Nhiều như vậy sao?"

Chu Hi cung kính đứng bên cạnh: "Nhiễm tổng, hiện tại chỉ có thể tra được nhiều như vậy, mặc dù cha của Thương tiểu thư dạy ở trường đại học H, nhưng cũng không có bạn bè thân thích, chỉ dẫn theo duy nhất một nghiên cứu sinh là La Hằng Viễn, cuộc sống thường ngày của Thương tiểu thư cũng rất đơn giản, trong tư liệu đã thu thập tình hình thực tế của cô ấy từ tiểu học đến bây giờ, ngoại trừ năm năm trước thôi học ở trường đại học H, được La Hằng Viễn giới thiệu đến viện bảo tàng Hàn Thành làm việc, cũng không có gì đặc biệt."

Nhiễm Đông Khải nhìn ảnh chụp trong tư liệu của Thương Đồng, đáng cười yếu ớt nhẹ nhàng, bất luận là ngũ quan hay dáng vẻ, đều rất giống Sở phu nhân, nhưng anh nhớ rất rõ ràng, bên ngoài phòng cấp cứu, Sở phu nhân đã từng chính miệng nói ra, bà chỉ có một đứa con gái là Vân Hê, lúc ấy bà vô cùng lo lắng, theo đó mà nói thì không phải là giả, hơn nữa nếu giữa bọn họ thật sự có quan hệ, làm sao Sở phu nhân có thể không cảm nhận được?

Đến cùng là không đúng chỗ nào? Chẳng lẽ anh thật sự nghĩ sai rồi sao?

Anh chau mày lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hồ sơ của Thương Đồng: "Tại sao không có thông tin về mẹ của cô ấy?"

Tất cả hồ sơ liên quan đến gia đình, đều chỉ có cha con các cô.

"Nhiễm tổng, bởi vì hai mươi mấy năm về trước, hồ sơ hộ tịch không có trên mạng, người điều tra đã hỏi qua đồng nghiệp của Thương Khải Văn ở trường đại học H, nói lúc Thương Khải Văn đến đại học H làm việc, là thân phận góa vợ, khi đó Thương tiểu thư có lẽ là một hai tuổi.

Nhiễm Đông Khải lắng nghe cẩn thận, ánh mắt dừng lại trên lý lịch làm việc của Thương Khải Văn ở đại học H, ông đã tốt nghiệp khoa lịch sử đại học

B? Trùng hợp vậy sao?

"Sao không có tư liệu của Thương Khải Văn trước khi đến đại học H?"

Chu Hi trả lời: "Nhiệm tổng, chúng tôi đã điều tra qua hồ sơ danh sách tốt nghiệp của mấy khóa ở đại học B, nhưng không tra được người này, cũng không loại trừ bằng cấp là giả."

Nhiệm Đông Khải lắc đầu, thời đó, bằng cấp không đáng khoe, rất nhiều người thậm chí bởi vì vậy đã bị phê phán, nếu không tra ra được, có thể là có một tình huống khác, anh xé ảnh chụp trên hồ sơ xuống, đưa cho Chu Hi: "Dựa theo ảnh chụp mà điều tra, xem hồ sơ lý lịch học sinh của trường đại học B có người này hay không, bắt tay điều tra từ nghiên cứu sinh là tốt nhất, có thể ông ấy đã đổi tên."

Chu Hi hiểu ý gật đầu: "Tôi sẽ cho người đi thăm dò."

Khoảng cách của chân tướng càng ngày càng gần, hy vọng đây là một bước đột phá.

Điện thoại để trên bàn rung lên, màn hình sáng lên rồi lại tối xuống, anh tùy ý mở ra, nhìn thấy tên Thương Đồng, hơi sững sờ một chút.

"Đồng Khải, cảm ơn anh mấy ngày nay đã đi cùng với tôi, cũng thật xin lỗi mang đến cho anh nhiều phiền phức, chúc anh hạnh phúc, xin đối xử tốt với Văn Hề. Thương Đồng."

Đây là giọng điệu từ biệt, anh lập tức gọi điện thoại lại, bên kia truyền đến nhắc nhở tắt máy! Đứng dậy, đến phòng bên cạnh gõ cửa, không ai trả lời lại.

Lúc này nhất định cô đã lên xe, không ngờ cô lại dứt khoát như vậy, năm năm trước, cô chắc chắn cũng chọn như vậy mà ra đi, bây giờ cô muốn trốn bao lâu?

"Nhiệm tổng, sáu giờ tối, ngài thị chính có chuẩn bị tiệc, thời gian đã đến rồi."

Nhiệm Đông Khải im lặng nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối xuống.

Ngoài cửa khách sạn, một chiếc xe từ trong garage chạy ra, dừng lại trước mặt Nhiệm Đông Khải và Chu Hi.

Kính xe chậm rãi hạ xuống, là Sở Ngự Tây, cánh tay của anh khoát lên cửa kính xe, thản nhiên nhìn lướt qua Nhiệm Đông Khải, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt: "đi tham gia lễ chúc mừng?"

Nhiệm Đông Khải dừng bước, dù bạn vẫn ung dung nói: "Đúng, hay là chúng ta cùng đi?"

Sở Ngự Tây không tức giận, anh chỉ cười nhạt: "Vậy hưởng thụ cho tốt đi."

nói xong, xe của anh chạy qua như bay, cuốn lên một đám lá rụng.

Nhiệm Đông Khải đứng đó, nhìn chăm chú vào xe của Sở Ngự Tây, không nói gì, bây giờ anh thắng quá mức thuận lợi, cho dù có dùng chút thủ đoạn, nhưng lúc này dường như không hợp với phong cách của Sở Ngự Tây, là chỗ nào không đúng?

----- Vũ Quy Lai -----

Công thị chính, La Hằng Viễn cầm một xấp văn kiện từ bên trong đi ra, vừa đi đến ven đường, một chiếc xe đột nhiên dừng lại trước mặt anh.

"La thư ký, mời lên xe." Ông Trạch ngồi ở chỗ tay lái, mỉm cười nhìn La Hằng Viễn.

La Hằng Viễn xuyên qua kính cửa, nhìn thấy Sở Ngự Tây ngồi ở phía sau, anh cau mày, cạnh tranh đấu thầu đã kết thúc, bọn họ còn tìm anh làm gì?

"thật xin lỗi, buổi tối tôi còn có việc, Sở tổng có chuyện gì xin cứ nói."

Ông Trạch từ cửa sổ xe đưa ra một phong thư: "Anh xem rồi quyết định cũng không muộn."

Phong thư rất mỏng, không giống như chứa tiền bạc, La Hằng Viễn do dự nhận lấy phong thư, mở ra nhìn thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi, anh nhanh chóng mang những tấm ảnh nhét vào trong phong thư, kéo cửa xe phía sau ra ngồi vào, trầm giọng nói: "Sở tổng, anh có ý gì đây?"

Sở Ngự Tây quay đầu lại, mỉm cười nói: "La thư ký, phải là tôi hỏi anh, Nhiệm Đông Khải cho anh lợi ích gì, làm cho anh vứt bỏ tiền đồ tốt đẹp, ăn cắp giá thầu thấp nhất của tôi. Đây chính là tiết lộ bí mật thương nghiệp, Ông Trạch, cậu nói cho La thư ký biết, dựa theo pháp luật nên xử lý thế nào đi."

Ông Trạch nói: "Căn cứ theo luật hình điều hai trăm mười chín, xâm phạm bí mật thương nghiệp, gây tổn thất nặng nề đối với quyền lợi bí mật thương nghiệp, ở dưới 3 năm tù có thời hạn hoặc tạm giam, đồng thời phạt xử phạt tiền, tạo thành hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, ở từ 3 đến 7 năm tù có thời hạn, cũng phạt tiền."

Sở Ngự Tây nhìn La Hằng Viễn, ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối: "La thư ký, nghe nói thị trường của các anh đã có ý cho anh làm huyện trưởng huyện Y Lan, với tuổi của anh, con đường làm quan ở tương lai có thể là vô hạn."

La Hằng Viễn run rẩy nắm những tấm ảnh kia, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại: "Sở tổng, hiện tại dự án cạnh tranh đấu thầu đã kết thúc, chỉ sợ anh làm như vậy cũng không thể thay đổi được kết quả, nếu anh muốn để tôi ngồi tù, hiện tại sẽ không đến tìm tôi, mà là trực tiếp mang những thứ này đưa thẳng đến cơ quan kiểm sát, anh muốn thế nào hãy nói đi."

Sở Ngự Tây nghe anh nói xong, cười nói: "Anh và Nhiễm Đông Khai không thân cũng chẳng quen, làm vậy là vì người phụ nữ Thương Đồng kia đúng không?"

La Hằng Viễn lập tức cảnh giác: "Anh muốn làm gì cô ấy?"

Ý cười trên mặt Sở Ngự Tây lạnh xuống: "Tôi thật không hiểu, cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt, khiến anh cam tâm tình nguyện thay cô ta gánh trách nhiệm này."

"Sở tổng dĩ nhiên sẽ không hiểu, tôi làm chuyện này không liên can đến bất kỳ ai, nếu Sở tổng muốn trả thù, tôi bằng lòng tự mình gánh vác."

"Đúng là một tình yêu cao cả!" Trong mắt của Sở Ngự Tây mơ hồ toát ra lửa giận: "Đáng tiếc, người ta không thèm để ý, chỉ sợ lần này anh uống phí tâm tư."

La Hằng Viễn cười tự giễu nói: "thì thế nào? Tôi cũng chưa từng muốn cô ấy biết."

"Anh nghĩ cô ta sẽ phản ứng ra sao khi nhìn thấy anh ăn cắp giá thầu thấp nhất từ băng ghi hình?" Sở Ngự Tây lạnh nhạt nhìn anh, chỉ cảm thấy nụ cười của anh cực kỳ chói mắt.

La Hằng Viễn ngây người: "Anh đã cho cô ấy xem?"

"cô ta nói với tôi, muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, cho dù phát lên mạng cô ta cũng không sợ."

"không thể nào!" La Hằng Viễn lớn tiếng phản bác: "Anh căn bản là gạt người! cô ấy không thể nào nói như vậy."

Sở Ngự Tây cười lạnh một tiếng: "Anh đúng là ngây thơ, sao tôi phải gạt anh? Cho dù anh không thừa nhận giá thầu thấp nhất là Nhiễm Đông Khai kêu anh ăn cắp, cho dù anh mang tất cả trách nhiệm đều gánh lên mình, tôi cũng có cách khiến Nhiễm Đông Khai nhận lấy liên lụy, nhưng mà anh chết cũng phải làm một hồn ma hiểu biết, đừng để bị người phụ nữ hèn hạ kia lừa!"

"Tôi không cho phép anh nói cô ấy như vậy!" La Hằng Viễn tức giận mở miệng: "Sở tổng, tôi căn bản không tin lời anh nói, anh mới biết cô ấy mấy ngày, tôi đã biết cô ấy mười năm, cô ấy không phải là người như anh nói, nếu anh muốn ở chỗ này khiêu khích ly gián, tôi nghĩ anh đã sai, cùng lắm là tôi tự thú tội, anh đừng hòng mang tôi ra tổn thương đến bọn họ."

"Được!" Sở Ngự Tây vốn rất bình tĩnh, lúc này không chịu đựng nổi nữa, anh lạnh lùng nói: "cô ta không phải loại người như vậy? cô ta căn bản chính là hay thay đổi, dủ dằn ông, không biết liêm sỉ!"

"Sở tổng, xin anh nói chuyện tôn trọng một chút!" La Hằng Viễn cũng nổi giận.

Sở Ngự Tây cười lạnh: "Thế nào, chẳng lẽ anh cũng là khách của cô ta, thảo nào che chở cô ta như vậy."

La Hằng Viễn tức đến đỏ mặt, lạnh lùng nói: "Sở tổng, anh đừng ngậm máu phun người, chúng tôi trong sạch, đừng lấy dạ tiểu nhân của anh đo lòng quân tử!"

"Xem ra kẻ tiểu nhân tôi đây không có cách cùng người quân tử như anh đạt thành hiệp nghị rồi." Sở Ngự Tây nhàn nhạt mở miệng: "Vậy thì mời xuống xe."

Lúc này La Hằng Viễn có chút thấp thỏm, anh ta cứ như vậy để cho anh đi, chẳng lẽ không có điều kiện gì sao?

Thấy anh bất động, Sở Ngự Tây nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Tôi còn phải lên máy bay, sẽ không tiễn anh đến tham gia lễ chúc mừng được, hưởng thụ cho tốt đi."

Uông Trạch xuống xe, thay anh mở cửa xe.

La Hằng Viễn thấy vậy, bất an hỏi một câu: "Cuối cùng anh muốn tôi làm gì?"

Sở Ngự Tây nhìn anh, nhàn nhạt lắc đầu: "Tôi chỉ là tội nghiệp cho anh, nếu anh không tin lời tôi nói, chúng ta mỗi mắt mong chờ đi, không bao lâu nữa, anh sẽ tự mình đứng ra."

nói xong những lời này, xe của Sở Ngự Tây lái đi mất, La Hằng Viễn ngăn người đứng đó, rốt cuộc anh ta có ý gì?

trên xe, Uông Trạch khẽ nói: "Sở tổng, muốn tiết lộ bí mật của video ra ngoài sao?"

Sở Ngự Tây đốt một điếu thuốc, làn khói lượn lờ, trong mắt anh rõ ràng có tia lửa kỳ vọng phát ra, khóe môi cũng lộ ra ý cười hiếm thấy: "Bây giờ tuyên bố ra ngoài, La Hằng Viễn sẽ tự mình gánh vác tất cả trách nhiệm, cho nên chúng ta phải chờ đến thời điểm then chốt, cho bọn họ một đòn trí mạng."

"không sợ đứt dây động rừng sao?"

"Chuyện này, La Hằng Viễn sẽ không để bất cứ ai biết, anh ta chỉ ngầm hoài nghi thôi, đến khi anh ta phát hiện mình chính là con cò của Nhiễm Đông Khải, lúc đó nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, đúng lúc hiệu quả càng tuyệt hơn."

Trong vòng một tháng, anh muốn nhìn thấy Nhiễm Đông Khải bị buộc đến đường cùng, không phải anh ta muốn mảnh đất kia sao? Anh muốn cho anh ta tiền mất tật mang.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đứa bé đâu?...đã chết

Nhà họ Sở, phòng ngủ của Sở Vân Hề.

Mặt của Sở Vân Hề vẫn còn rất xanh xao, cô yên lặng ngồi đó, cảm máy tính bảng cứng nhắc trong tay, bên trên là mấy tấm hình, đều chụp Nhiễm Đông Khải một tay ôm Niệm Niệm, một tay dắt Thương Đông, kèm theo tiêu đề gây sốc, đã chiếm tiêu đề của rất nhiều trang web giải trí.

trên màn hình, bé gái kia kề sát vào Nhiễm Đông Khải, nhò nhảnh xinh xắn, đôi mắt to mênh mông như nước, khiến cho người ta không nhận được mà yêu thương.

Nếu ngày thường cô gặp đứa bé như vậy, cũng sẽ khen ngợi, đứa bé rất đáng yêu. Nhưng cô bé lại là con của Nhiễm Đông Khải.

Bọn họ một nhà ba người trông rất hài hoà, người đàn ông cao lớn, người phụ nữ mềm tính nhẹ nhàng, đứa bé nhu mì đáng yêu.

cô tìm một cái gương, tỉ mỉ nhìn chính mình trong gương và người phụ nữ trên màn hình, các cô giống nhau sao?

không, cô thấy một chút cũng không giống, bây giờ cô xanh xao giống như một con ma, người phụ nữ kia nhất định cảm thấy rất hạnh phúc? Nhiễm Đông Khải tí ni như thế, bình thường đối với kẻ thế thân như cô đã quan tâm che chở, huống chi chính là người phụ nữ đó?

"Vân Hề, đến giờ uống thuốc rồi." Lận Khả Hân bưng hộp thuốc, mỉm cười đi tới, thấy Sở Vân Hề đang cầm gương và máy tính bảng, thì đã hiểu.

Sở Vân Hề lặng lẽ nhận lấy thuốc, im lặng nuốt vào.

"Vân Hề..." Lận Khả Hân khẽ thở dài: "Kỳ thực những tin này tôi cũng đã xem qua, cô không nên tin, trên mạng thường xuyên viết bậy.

Sở Vân Hề bị cô nói thẳng ra, ánh mắt hơi đau xót, lắc đầu nói: "Lần này có lẽ là thật."

Lận Khả Hân nghe xong, cũng im lặng giây lát, qua một lúc lâu cô mới mỉm cười nói: "Cũng không đúng, nói không chừng đứa bé kia vốn không phải là con của Nhiễm tổng, bây giờ có rất nhiều người phụ nữ muốn lợi dụng đứa con để lừa gạt hôn nhân, nếu không tại sao cô ta phải chờ nhiều năm như vậy mới đến cửa tìm? Đợi Nhiễm tổng hiểu ra, hai người nhất định sẽ hoà thuận."

Sở Vân Hề lắc đầu, trong mắt cô đầy bi thương, cho dù là giả thì thế nào? Người Nhiễm Đông Khải yêu không phải cô, năm năm nay, cô giống như một kẻ ngốc, tự mình đa tình cho rằng anh đối tốt với cô là xuất phát từ tình yêu.

"Nếu không phải anh ấy đồng ý, những tin này làm sao có thể đưa lên?" Sở Vân Hề cúi đầu: "Chắc chắn là tin thật, tôi đã thế này, anh ấy cũng không chịu đến thăm tôi."

nói xong nước mắt lấp lóp rơi xuống.

Lận Khả Hân thấy bộ dạng của cô, trong lòng nói không ra thoải mái gì, lúc trước cô ta hồn nhiên nói với cô, Nhiễm Đông Khải lại mua cho cô ta quà gì đó, mở ra cho cô nhìn, cô hận không thể lớn tiếng nói với cô ta, Nhiễm Đông Khải vốn không thích cô, gần gũi cô là có mục đích, người phụ nữ của anh ấy là Lận Khả Hân thôi! Hôm nay, cuối cùng cô cũng có thể mỉm cười nhìn cô ta khóc.

Bộ dạng như cô ta thế này, khóc có ích lợi gì?

Khóc có thể xoay chuyển trái tim của người đàn ông sao? Anh ta sẽ không nhìn thấy! thật là ngu ngốc!

Cửa phòng bị đẩy ra, Lận Khả Hân quay đầu lại, mỉm cười nói: "Sở phu nhân."

Tần Mộng Lan xách một hộp cơm đi tới, nhẹ nhàng gật đầu với Lận Khả Hân: "Vắt và cho cô, bác sĩ Lận. Thân thể của Vân Hề có tốt hơn không?"

"Vâng, theo đà này, nghỉ ngơi hai ngày nữa thì không cần uống thuốc, không có chuyện gì khác, tôi xin về trước."

Trong phòng chỉ còn lại mẹ con các cô, Tân Mộng Lan đi qua, thấy Sở Vân Hề mang đồ giấu dưới chăn, mày bà nhú lại, sợ cô lại khó chịu, đưa tay ra: "Cho mẹ nhìn xem."

Sở Vân Hề cắn môi dưới, nước mắt lã chã, cô im lặng một chút, mới đưa laptop cho Tân Mộng Lan.

Bình thường Tân Mộng Lan không có lên mạng, bà tùy ý mở màn hình ra, khi nhìn thấy những tin tức kia, sắc mặt hơi thay đổi.

không phải bởi vì Nhiệm Đông Khải và người phụ nữ trên hình, mà là thấy bối cảnh nơi đưa vào, Hàn Thành.

Hàn Thành, tại sao anh lại đi Hàn Thành?

Chẳng lẽ anh biết cái gì?

Sở Vân Hề không biết tâm tư của bà, còn tưởng bà giống cô, liền thấp giọng nói: "Mẹ, con sẽ không làm chuyện điên rồ nữa."

Tân Mộng Lan run rẩy ngồi xuống, căn bản không nghe rõ Sở Vân Hề nói gì, ngón tay bà trượt trên màn hình, mở những mục có liên quan ra, dự án khai phá mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành! Anh và Sở Ngự Tây đều giành hạng mục này, nhưng Nhiệm Đông Khải đã thắng.

Tại sao bọn họ lại chạy đến khai phá mảnh đất kia?

Hàn Thành.

Bà ngồi yên ở đó, dường như nghe được giọng nói rét lạnh kia bên tai: "Ngài cảm thấy tôi đoạt vị hôn phu của người khác là tội không thể tha thứ, như thế, Sở phu nhân? Theo tôi được biết, Sở phu nhân không phải là vợ đầu của Sở tiên sinh."

"Thương tiểu thư, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

"không có."

"Sở lão tiên sinh chính là thích cướp đoạt người yêu như vậy sao?"

"Tôi thà đi ăn xin, cũng tuyệt đối không lấy chi phiếu của ông! Các người làm như vậy, chỉ khiến tôi cảm thấy khinh bỉ các người, con gái của các người là người, còn con gái của người khác thì không phải sao? Có thể tùy tiện cho các người uy hiếp, sỉ nhục sao?"

cô gái Thương Đồng kia, từng câu từng chữ đều giống như có gai, cô ấy làm sao biết bà và Sở Hán Thần qua lại như thế nào?

Rốt cuộc cô ấy là ai?

Tân Mộng Lan nhìn chằm chằm vào tấm ảnh của Thương Đồng và bé gái kia, hoàn toàn rơi vào một suy đoán đáng sợ.

"Mẹ..." Sở Vân Hề cầm lấy máy tính bảng, thấp giọng nói: "không nên xem!"

Tân Mộng Lan quay đầu lại, nhìn Sở Vân Hề, hình như từ trước đến nay chưa từng gặp qua cô, làm thế nào bà mới phát hiện, cô gái Thương Đồng kia và Vân Hề có vài chỗ giống nhau?

không, không thể là cô.

cô đã chết.

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Sở Vân Hề thấy bộ dạng mất hồn của Tân Mộng Lan, có chút lo lắng, còn tưởng là bị tin tức này kích thích, cô vốn rất đau lòng, nhưng nhìn thấy bà giống như mình, thật sự có vài phần không yên: "Mẹ, con không sao, thật sự, con sẽ không tự sát nữa, kỳ thực con cũng chỉ muốn thử xem cắt cổ tay có đau hay không, con thật sự không muốn tự sát."

Tân Mộng Lan lắc đầu, bà đứng dậy, đầu có chút choáng váng: "Vân Hề, mẹ có chút không thoải mái, về phòng trước."

Sở Vân Hề nhìn thấy sắc mặt bà trắng bệch, thậm chí bước đi có chút bất ổn, không khỏi có phần lo lắng.

Tân Mộng Lan ra khỏi cửa, mới ôm ngực của mình, chỗ đó rất đau, rất đau.

Bà cho rằng mình đã sớm quên, ai ngờ lại gọi lên ký ức, chuyện đã qua hai mươi mấy năm, không nghĩ đến ký ức vẫn rõ ràng như vậy.

"Đưa bé đâu?"

"đã chết."

Trong không khí giống như truyền đến mùi máu tanh ẩm ướt, làm bà hoa mắt chóng mặt.

"Mộng Lan?" Sở Hán Thần lên lầu, không phát hiện sự bất thường của bà, khẽ nói: "Vân Hề tốt hơn chưa."

Tân Mộng Lan quay đầu, thấy Sở Hán Thần, chỉ hơi quay lại, ánh mắt có chút tiêu cực.

"Em sao vậy? không thoải mái sao?" Sở Hán Thần đưa tay sờ trán bà.

Tân Mộng Lan nhẹ nhàng lắc đầu: "Em không sao."

Bà cúi đầu, chân giống như giẫm trên bông vải, mềm mại, như cái xác không hồn đi đến phòng trà của mình.

Sở Hán Thần nhìn bóng lưng của bà, cho là mấy ngày nay chăm sóc Sở Vân Hề nên mệt, không quá bận tâm, sau đó đi qua nhìn Sở Vân Hề, mới đến bên ngoài phòng trà.

"Mộng Lan?"

Tân Mộng Lan ngồi yên ở đó, nghe ông gọi, mới ngẩng đầu lên.

Sở Hán Thần đi vào, thấy mặt bà có chút nhợt nhạt, cũng không nấu nước pha trà, ngồi xuống bên cạnh bà, bàn tay to ôm bả vai bà, nhẹ nhàng nói: "Em cũng đừng quá lo lắng, từ nhỏ Vân Hề chưa từng chịu qua bất kỳ thất bại, cũng là chúng ta bảo vệ quá tốt. Vốn cho rằng đứa nhỏ Đông Khai này rất tốt, nhưng xem ra anh đã nhìn nhầm."

Tân Mộng Lan nghe ông nói, chỉ cảm thấy đầu ông ông, sau một lúc lâu mới nghe ông lại gọi tên mình.

"Mộng Lan, em sao vậy?"

Bà nhìn Sở Hán Thần nửa buổi, mới sâu xa mở miệng nói: "Em nghĩ có phải là báo ứng hay không."

"Em nói bậy bạ gì đó." Sắc mặt Sở Hán Thần hơi thay đổi, nhẹ nhàng vỗ vai bà, dịu dàng nói: "Muốn nói sai, cũng là anh sai, đều do một mình anh, em dù sao cũng đừng nghĩ nhiều."

Tân Mộng Lan cúi đầu: "Hán Thần, không liên quan đến chuyện của anh, em chỉ muốn yên lặng một chút."

Sở Hán Thần nghe vậy thở dài, không nói gì, ông đứng dậy, trong mắt đầy lo lắng: "Vậy anh đi chăm sóc Vân Hề."

"Được."

Sở Hán Thần đi rồi, cả người Tân Mộng Lan xụi lơ ở đó, bà im lặng thật lâu, mới đi đến cạnh điện thoại bàn, bấm một số điện thoại.

----- Vũ Quy Lai -----

Nhiệm Đông Khai ngồi trong tiệc rượu, lạnh nhạt tiếp nhận mọi người mời rượu, khi điện thoại vang lên, đúng lúc La Hằng Viễn nâng ly rượu đi về phía anh, anh đứng lên, nói "thật xin lỗi, chờ chút." rồi rời khỏi chỗ ngồi, ra ngoài nhận điện thoại.

"Bác gái, xin chào."

"Đông Khai, bác muốn gặp Thương tiểu thư, cháu có thể sắp xếp một chút được không?"

Nhiệm Đông Khai cầm điện thoại, nghe được giọng nhẹ nhàng tinh tế của Sở phu nhân truyền đến, nghi hoặc ở đáy lòng lại tăng thêm vài phần, chẳng lẽ ngay cả Sở phu nhân cũng phát hiện ra điều gì? Anh rất bình tĩnh trả lời: "Bác gái, nếu như có chuyện gì bác có thể nói với cháu."

"Đông Khai, cháu hiểu lầm rồi, bác cũng không có ý làm khó dễ cô ấy, bác chỉ..." nói đến đây, Tân Mộng Lan ngừng lại một chút, mới tiếp tục mở miệng: "Cảm thấy Thương tiểu thư có hiểu biết về gốm sứ thời Tống, muốn để cô ấy theo bác đi chọn một bộ trà cụ."

Nhiệm Đông Khai cười nói: "Bác gái, đúng lúc cháu vừa sưu tầm được một chỗ có trà cụ thời Tống, men sứ sáng bóng, màu sắc rất bắt mắt, trước đó Đồng Đồng làm vỡ một tách trà, đúng lúc cháu muốn bù lại cho bác."

"Quyết định vậy đi." Giọng của Tân Mộng Lan vô cùng thất vọng, bà dường như không biết nên nói gì nữa.

Ý cười trên khóe môi Nhiệm Đông Khai càng đậm, lại chuyển đề tài: "Mấy ngày tới, chúng ta cùng đi xem."

"Được." Tân Mộng Lan im lặng cúp máy.

Bên này Nhiệm Đông Khai nghe được âm thanh cúp máy 'đô đô', cũng thu điện thoại vào.

Cú điện thoại kia của Tân Mộng Lan là đặc biệt hỏi anh về chuyện của Thương Đồng, thậm chí đã quên nói với anh về tình hình hiện tại của Sở Vân Hề, điều này thật sự rất khác thường. Nhưng với anh mà nói, lại không có gì bất ngờ, bởi vì bây giờ anh đã chắc chắn, dù họ không phải mẹ con, cũng nhất định có quan hệ huyết thống!

Anh xoay người, vừa muốn trở lại phòng, thì thấy La Hằng Viễn đứng cách đó không xa chờ anh.

"La thư ký, có chuyện gì sao?"

trên mặt La Hằng Viễn có mấy phần ngà ngà say, nhưng ánh mắt vẫn nhìn anh chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Phản kích trí mạng của Sở Ngự Tây (1)

Ads Nhiệm Đông Khải rất bình tĩnh, chỉ nhướn mày, chờ La Hằng Viễn mở miệng trước.

"Nhiệm tổng, tôi nhớ anh đã từng nói, kết thúc dự án đầu thầu sẽ suy nghĩ chuyện hôn sự?" La Hằng Viễn nói thẳng, vừa rồi tuy không biết ai gọi điện thoại cho Nhiệm Đông Khải, nhưng nhắc đến Thương Đồng, tuy khiến lòng anh nhẹ nhõm xuống vài phần, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Nhiệm Đông Khải xác nhận.

Nhiệm Đông Khải cười nói: "Cảm ơn La thư ký quan tâm, nếu thật sự có tin mừng, sẽ phát thiệp mời cho La thư ký."

Đây chẳng qua là đối đáp lấy lệ của phía chính phủ, La Hằng Viễn chặn đường đi của anh: "Nhiệm tổng, rốt cuộc anh đối với Đồng Đồng có thật lòng hay không?"

Mùi rượu phả vào mặt khiến Nhiệm Đông Khải cau mày, anh lùi một bước về phía sau, trong mắt La Hằng Viễn có sự kiên quyết khác thường, dường như không có được câu trả lời thì không bỏ qua, anh đưa tay vỗ nhẹ bả vai của La Hằng Viễn nói: "La thư ký, tôi thay Đồng Đồng cảm ơn anh, có anh quan tâm đến cô ấy như vậy, bảo vệ cô ấy như anh trai, chuyện của hai chúng tôi quyền quyết định không nằm ở tôi, anh nên đi hỏi Đồng Đồng, phải không?"

La Hằng Viễn đẩy tay Nhiệm Đông Khải ra: "Nhiệm tổng, tôi không cần anh hiểu tình cảm của tôi, nếu anh dám đối xử không tốt với Đồng Đồng, thì đừng trách tôi mang nội tình bên trong đầu thầu nói ra."

Nhiệm Đông Khải rút tay về, lạnh nhạt nhìn thoáng qua La Hằng Viễn nói: "La thư ký, anh say rồi, tôi không biết anh đang nói gì, nhưng tôi nhắc nhở anh một câu, tôi không biết nội tình bên trong gì đó, tôi chỉ thành công cạnh tranh đầu thầu như bình thường, trước đây, tôi không nhớ rõ đã cùng La thư ký có bất kỳ trao đổi gì về vụ đầu thầu, xin anh vui lòng nói chuyện có trách nhiệm."

La Hằng Viễn nghe xong, đáy lòng lạnh run, cũng tỉnh rượu vài phần: "Nhiệm Đông Khải, ý của anh là gì? rõ ràng là anh nhận được giá thầu thấp nhất, nếu không anh vốn không vượt qua được giá quy định của Sở thị!"

Giọng của anh hơi cao, Nhiệm Đông Khải thấy vậy, sắc mặt trầm xuống: "nói chuyện phải nói chứng cứ, đầu thầu thành công chính là biết giá quy định của đối phương, có lẽ La thư ký quen làm chuyện như vậy, nhưng Nhiệm tổng là doanh nhân đứng đắn, chưa bao giờ từ bất kỳ con đường phi pháp nào đạt giá quy định của Sở thị, anh biết rõ chuyện rồi hãy nói!"

Về mặt và giọng nói của Nhiệm Đông Khải có chút nghiêm túc khi nói ra những lời này, nhưng sau đó anh khẽ thở dài, nhìn La Hằng Viễn đang chết lặng người nói: "La thư ký, tôi nghĩ ở đây nhất định là có hiểu lầm gì đó, tôi nghĩ Đồng Đồng chắc chắn không hy vọng giữa chúng ta có gì bất hoà, cô ấy dẫn Niệm Niệm đi giải sầu, chúng tôi hoan nghênh anh có thời gian đến Bắc Kinh, đến nhà chúng tôi làm khách!"

nói xong, Nhiệm Đông Khải đi qua anh, trở lại phòng.

Vào phòng, anh nhìn thấy Mạc Thanh Uyển, bỏ qua ánh mắt của cô.

Mạc Thanh Uyển khẽ gật đầu, đi về phía cửa.

Đôi mắt lạnh lùng của Nhiệm Đông Khải híp lại, loại tình huống này, làm sao anh có thể để bản thân sa vào trong đó?

"Hằng Viễn, sao lại ra ngoài lâu như vậy?" Mạc Thanh Uyển thấy La Hằng Viễn đứng cách đó không xa, trên khuôn mặt trắng nõn đầy cảm giác say, anh quay đôi mắt sắc bén lại, đi về phía cô.

"Tôi mang giá thầu thấp nhất đưa cho cô, cô đã nói sẽ giúp Nhiệm tổng!" La Hằng Viễn nắm lấy hai vai của Mạc Thanh Uyển, hạ thấp giọng, cũng áp chế tức giận.

"Giá thầu thấp nhất? Giá thầu thấp nhất gì?" Ánh mắt của Mạc Thanh Uyển hơi lấp lánh, cô kéo hai tay La Hằng Viễn ra nói: "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Làm sao em có thể không biết? Ngày đó tôi gửi tin nhắn cho cô là giá thầu thấp nhất của Sở thị!"

Mạc Thanh Uyển sợ đến mức vội vàng chặn miệng anh lại: "Hằng Viễn, anh điên rồi sao?" cô nhìn xung quanh không có ai mới mở miệng nói: "Từ đâu anh có giá thầu thấp nhất? Anh có biết như vậy là trái pháp luật hay không? Khoảng thời gian tôi đi Bắc Kinh, đã mất điện thoại di động, mới đổi lại điện thoại, anh xem đi, không có tin nhắn của anh?"

Mạc Thanh Uyển mở điện thoại ra, đưa cho anh xem, cô run giọng nói: "Hằng Viễn, anh xem, toàn bộ danh bạ đều không có, tôi vốn không nhận được tin nhắn anh gửi. Tôi không biết anh từ đâu có được giá thầu thấp nhất, nhưng toàn bộ tôi đều không biết, nếu anh không nói sẽ không ai biết, nếu không là phải ngồi tù đấy."

La Hằng Viễn nhìn Mạc Thanh Uyển chăm chăm, sau một lúc lâu đột nhiên nở nụ cười: "Tôi biết, các người họp lại thảo luận để tôi nhảy vào, bây giờ các người đã thoát được liên can, không gánh trách nhiệm, dù chuyện tôi ăn cắp giá thầu thấp nhất bị phơi ra ánh sáng, các người cũng một mực chối bỏ, không chút cảm kích, chỉ có một mình tôi hy sinh."

Nụ cười của anh trông có chút thâm lương, điều này làm cho Mạc Thanh Uyển hơi bất an: "Hằng Viễn, anh đừng như vậy, tôi nghe ba nói, cũng sắp bỏ nhiệm vụ cho anh, tháng 11 anh có thể làm huyện trưởng, anh trẻ như vậy, con đường phía trước còn vô hạn..."

La Hằng Viễn lắc đầu: "Các người đều sai rồi, yên tâm đi!"

Anh nói xong, nhẹ nhàng đẩy Mạc Thanh Uyển ra trở lại ghế.

Mạc Thanh Uyển cầm điện thoại di động, tìm số của Sở Ngự Tây, gửi đi một tin nhắn.

----- Vũ Quy Lai -----

Sân bay thủ đô, máy bay của Nhiệm Đông Khải hạ cánh, sau khi ngồi trên xe, nhận lịch trình trong tay, dặn dò nói: "Về công ty."

"Nhiệm tổng, đã cho người đi Hàn Thành, tiếp quản dự án khai phá mảnh đất Bắc Giao, theo kế hoạch trước đây của chúng ta, đã đầu tư hai triệu tiền vốn, trong đó bao gồm khu vực thành thị và khu biệt thự ở quốc lộ, còn một mảnh đất trống, nhưng tạm thời để đó không dùng, chờ kỳ khai phá thứ hai." Chu Hi ở bên cạnh báo cáo.

Nhiệm Đông Khải gật đầu, anh không thể ném mảnh đất kia ở đó không làm gì, giai đoạn trước vì đấu thầu hạng mục này đã đầu tư rất nhiều tiền mặt, nếu không phát triển một bộ phận nhỏ, thì vốn lưu động của anh sẽ như trứng chọi đá, và lại anh đã khẳng định anh muốn tìm cổ mộ, cách khu biệt thự một khoảng cách rất lớn.

"Mảnh đất ở Ngũ Hoàn ngoại ô thủ đô mà chúng ta đầu tư tháng trước, mới khởi công một tháng phải không?" Nhiệm Đông Khải lật văn kiện, mấy ngày nay anh đều tự mình tham gia vào dự án đấu thầu mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành, chuyện của tổng công ty động lại không ít.

"Nhiệm tổng, khoản vốn lưu động của chúng ta có hạn, hạng mục ở Hàn Thành lần này lại chỉ ra một số tiền, đã cùng ngân hàng cho vay bên Bắc Kinh nói chuyện ôn hòa, chờ ngài về ký hợp đồng."

"Được, giúp tôi liên hệ với chủ tịch Tề, cố gắng sớm một chút." Nhiệm Đông Khải đọc tin tức, đối với chuyện này cũng không để trong lòng, ở tất cả hạng mục xây dựng, đều sẽ không dùng tiền vốn của công ty, mà là áp dụng phương thức vay vốn ngân hàng, đợi sau khi bắt đầu tham gia vào phiên giao dịch bán ra, sẽ trả lại ngân hàng.

Xử lý xong vài công sự, Nhiệm Đông Khải lên mạng tìm kiếm, quả nhiên trên mạng không có tin tức Sở Văn Hề tự sát, mặt anh hơi tối xuống, máu tươi như vậy, không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy, nhưng làm như vậy, thật sự có đúng không?

"Bên Sở Ngự Tây có động tĩnh gì không?" Yên lặng như vậy, dường như không phù hợp với tác phong của anh ta.

"Hình như không có." Chu Hi cẩn thận trả lời.

Nhiệm Đông Khải nghe xong, trái lại hơi cau mày, anh đoạt đi mảnh đất kia, lại đoạt đi người phụ nữ anh ta nhớ mãi không quên, thậm chí còn hại em gái của anh ta tự sát, tại sao anh ta lại không có phản ứng gì?

Trái lại càng không bình thường!

Trong lòng anh dâng lên một chút bất an.

----- Vũ Quy Lai -----

Sở Ngự Tây ngồi trong phòng làm việc, lắc nhẹ ghế xoay, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào sàn nhà, cho dù ánh mặt trời mùa thu sáng tỏ, cũng không có bao nhiêu nhiệt, anh mặc áo sơ mi màu trắng, mỉm cười nghe điện thoại.

"Được, làm rất tốt."

Mạch Tử Long bên kia còn đang luyên thuyên nói không ngừng: "Em nghĩ bây giờ anh ta đã sa vào bẫy, anh nghĩ cha em đã lên tiếng, còn ai dám cho anh ta vay? Vay vốn lâm vào thế bí, mấy hạng mục kia của anh ta cũng phải đình công."

"Tôi đây sẽ đến cửa để cảm ơn cậu!" Sở Ngự Tây quay bút, tâm tình rất tốt.

"Buổi tối ông ấy muốn anh đến ăn cơm gia đình!" Mạch Tử Long nói tiếp: "Còn nữa, dù sao cũng đừng mật báo với ông ấy, giúp em giấu chuyện của em đây!"

Sở Ngự Tây cười nói: "Tôi cũng không có tâm tình đi quản chuyện của cậu."

Đề điện thoại xuống, anh mỉm cười mở máy vì tính ra, phía trên đưa tin liên quan đến Nhiệm thị, hạng mục của Nhiệm thị ở Bắc Kinh đang khởi công, dự tính sẽ hoàn thành vào tháng ba năm sau, đã được bán ra trước.

Khu biệt thự Bắc Giao ở Hàn Thành cũng đang hừng hực tranh mua.

Còn có những bản tin khác, rơi vào trong mắt Sở Ngự Tây, khóe môi hiện lên ý cười hài lòng, bây giờ không có bất kỳ ngân hàng nào giúp đỡ Nhiệm Đông Khải, số dĩ hạng mục chưa đình công, là dùng vốn lưu động chống đỡ, một khi tiền vốn trong tay bị đứt, Nhiệm Đông Khải sẽ duy trì không nổi nữa.

Bán ra chỉ như muối bỏ biển.

Anh có thể tưởng tượng, bây giờ Nhiệm Đông Khải nhất định không có cách nào bình tĩnh. Nếu không vay vốn từ ngân hàng, mà vay tiền của tập đoàn tài chính tư nhân, lãi suất sẽ rất cao, chuyện này giống như uống rượu độc giải khát, anh ta tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng thế này còn chưa đủ.

Sở Ngự Tây híp mắt, nhấn đường dây điện thoại nội bộ: "Uông Trạch, vào đây."

Trong tay Uông Trạch cầm một tập văn kiện, đưa đến trước mặt Sở Ngự Tây: "Sở tổng, mời ngài xem qua những thứ này."

Sở Ngự Tây không nhìn những văn kiện này, anh lật lịch trình nói: "Giúp tôi huỷ bỏ tất cả hoạt động tối nay, còn nữa, mang tin tức này truyền ra."

Uông Trạch nhận phong thư kia, Sở Ngự Tây viết một tiêu đề ở mặt trên, Uông Trạch nhìn rồi gật đầu: "Sở tổng, tôi đi phát ra cái này."

"Tung ra cho giới truyền thông là được rồi." Sở Ngự Tây mỉm cười, lúc này đề Nhiệm Đông Khải bị nghi có dính líu đến việc đánh cắp bí mật thương nghiệp, mang tin tức anh ta dùng phương pháp không đứng đắn giành được dự án đầu thầu mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành truyền ra ngoài, không thể trừng trị tội của anh ta, cũng sẽ khiến danh tiếng của Nhiệm thị bị ảnh hưởng to lớn, đến khi anh ta bác bỏ tin đồn, tiếp nhận điều tra khoảng thời gian này, cô phiếu Nhiệm thị sẽ hạ xuống, cho dù anh ta muốn bán đi một phần cổ phiếu để cứu vãn, cũng sợ chỉ là ảo tưởng.

Anh muốn anh ta bị dồn đến đường cùng, liền một kích tất trúng.

----- Vũ Quy Lai -----

"Nhiệm tổng, đã đến mấy ngân hàng lớn, không phải nói chủ tịch ra ngoài, thì nói sẽ xem xét lại." trên mặt Chu Hi cũng hiện ra một chút lo lắng, bất an nhìn Nhiệm Đông Khải từ đầu đến cuối đều im lặng.

Nhiệm Đông Khải ngồi đó, cau mày lại: "Tôi biết rồi."

Anh biết đây nhất định là Sở Ngự Tây giờ trò, chỉ là anh không nghĩ đến, làm sao Sở Ngự Tây lại có thể có bản lĩnh như vậy, làm cho mấy ngân hàng lớn đều từ chối cho anh vay vốn, phải biết rằng, anh là khách hàng lớn của ngân hàng, mỗi khoản vay đều có thể làm cho ngân hàng hoàn thành chỉ tiêu cho vay, thu được tiền thưởng khổng lồ. Mà có thể làm cho ngân hàng từ chối mình, ngoại trừ bỏ tiền ra, còn phải có thể lực mới được.

Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan chẳng qua là trụ cột cũ, đã sớm vứt bỏ chuyện thương trường, mấy năm gần đây cũng chẳng quan tâm đến Sở thị, hoàn toàn giao cho Sở Ngự Tây, chỉ bằng Sở Ngự Tây cũng không làm được thế này, xem ra anh vẫn bỏ sót cái gì đó.

"Tổng giám đốc, có phóng viên bao vây ở dưới lầu Nhiệm thị, muốn phỏng vấn ngài!" Điện thoại nội bộ gọi vào thông báo, là giọng vô cùng lo lắng của cô thư ký.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Phản kích trí mạng của Sở Ngự Tây (2)

Ads Nhiệm Đông Khải chau mày, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Có thể gây chấn động đến phóng viên, bao vây cao ốc Nhiệm thị, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra? Mấy ngày qua, anh đã đủ sút đầu mẻ trán, các hạng

mục phát triển đều cần bổ sung tiền bạc, sở dĩ bây giờ có thể chống đỡ không đình công, là bởi vì thu không đủ chi, tuy nhiên đến tháng ba năm sau tiền vốn sẽ lần lượt nấu lại, nhưng khoảng thời gian trước mắt này nhất định phải tiếp tục.

"Nhiệm tổng, ngài xem những tin tức này." Chu Hi đưa Ipad cho Nhiệm Đông Khai.

Nhiệm Đông Khai nhìn thấy những tin tức này, sắc mặt trầm xuống, hèn chi phóng viên lại bao vây, hóa ra là nhận được nguồn tin, trong vụ đấu thầu mảnh đất ở ngoại ô Hàn Thành, anh bị nghi có dính líu đến đe dọa, dụ dỗ người khác ăn cắp bí mật thương nghiệp!

Tuy không có chứng cứ, nhưng có ảnh chụp La Hằng Viễn ăn cắp giá thầu thấp nhất, tuy người trong hình bị làm mờ, nhưng ai tinh mắt đều có thể nhìn ra là La Hằng Viễn, mà những ai không biết, nhất định sẽ cho là thuộc hạ của Nhiệm Đông Khai.

Sở Ngự Tây, đứng là tàn nhẫn! Chỉ sợ anh ta đã sớm biết được hành động của mình, không có động tĩnh gì, tùy ý để mình giành được quyền đấu thầu, đầu tư một khoản tiền lớn, bây giờ muốn rút lại cũng không thể.

"Tổng giám đốc, ngài có muốn đuổi đi mấy phóng viên kia hay không?"

Nhiệm Đông Khai híp mắt, anh lắc đầu, nếu lúc này trốn tránh, không có ích gì mà còn làm cho người khác tăng thêm hiểu lầm, trước tiên đàm phán với phía đối tác xem thế nào, anh sửa sang lại Âu phục một chút rồi nói: "Chu Hi, đi sắp xếp cuộc họp báo."

----- Vũ Quy Lai -----

Phòng khách nhà họ Mạch, Mạch Tử Long chặn ngang Sở Ngự Tây: "Quay lại đi!"

Sở Ngự Tây và Mạch Tử Long cùng đứng dậy, nhìn thấy Mạch Hành Kiệt đi tới, thư ký thay ông mở cửa ra, trên tay ông vắt Âu phục, Mạch phu nhân bước lên nghênh đón, nhận lấy Âu phục nói: "Lão Mạch, hai đứa nhỏ đã chờ ông nửa ngày rồi đó."

"Cậu!"

"Ba!"

Sở Ngự Tây và Mạch Tử Long đều cung kính đứng đó.

Mạch Hành Kiệt nhìn qua rất nghiêm trang, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Sở Ngự Tây, vẫn gật đầu: "Ngự Tây, đã hơn nửa năm không không đến đây rồi, ngồi xuống trước đi, ta đi thay quần áo rồi trở lại."

"Vâng, cậu."

Sở Ngự Tây nhìn theo Mạch Hành Kiệt lên lầu, mới chuyển tầm mắt. Mạch Tử Long bên cạnh lại thở ra nói: "May mà có cậu ở đây, nếu không mỗi lần ba nhìn thấy tôi, đều không ngừng giáo huấn tôi một trận."

Mạch phu nhân ở bên cạnh khẽ nói: "Tử Long, con cũng nên nghe lời của ba con, học hỏi Ngự Tây nhiều một chút, cậu ấy mười sáu mười bảy tuổi đã vào công ty, đến 20 thì một mình phụ trách một mặt công tác, còn con, đã 20, vẫn còn giống như 12..."

"Được, mẹ, mẹ toàn nói con, thật sự là sợ hai người."

"Mợ, Tử Long còn một năm mới tốt nghiệp, đừng quá lo lắng." Sở Ngự Tây nhẹ giọng giải vây cho anh ta.

"Làm sao không lo lắng cho được, nó bằng một nửa của cháu, mợ đã mừng rồi." Mạch phu nhân lắc đầu.

một tiếng ho khan từ trên cầu thang truyền đến, tất cả mọi người cũng không nói gì thêm, Mạch Tử Long ra hiệu bằng ánh mắt với Sở Ngự Tây, ý bảo anh dù sao cũng nhớ nói tốt cho anh ta.

Mọi người đi theo phía sau ông, im lặng đi về phía nhà ăn, bởi vì ít khi ông ăn cơm ở nhà, nên có ông, bầu không khí cực kỳ nghiêm túc, trái lại hôm nay ông có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều, sau khi ngồi xuống thì nói với Mạch phu nhân: "Uyển Quyên, mang bình quân dụng Lao Bai Gan ra đây, để tôi uống cùng Ngự Tây."

Sở Ngự Tây khom người, nhận lấy bình rượu trắng kia, đầu tiên rót cho Mạch Hành Kiệt trước, mới rót cho mình và Mạch Tử Long.

"Ba, cái này cay quá..." Mạch Tử Long mới nói một nửa, đã bị Mạch Hành Kiệt trừng mắt, đành phải ngưng ngừng nói: "không cay không cách mạng."

Sở Ngự Tây nâng ly nói: "Cậu, cảm ơn cậu đã giúp cháu."

Mạch Hành Kiệt nhàn nhạt mở miệng nói: "Cháu chưa bao giờ nhờ cậu giúp đỡ, rất không dễ dàng để mở miệng một lần, cậu làm sao có thể không giúp cháu? Bữa cơm gia đình hôm nay, đều tùy ý chút đi."

nói xong cũng nâng ly nhấp một ngụm, lại để ly rượu xuống.

Đồ ăn không có thịt cá gì, chỉ đơn giản mấy món ăn gia đình, Mạch Hành Kiệt ăn hai miếng, buông đũa xuống: "Ngự Tây, sức khỏe của cha cháu vẫn tốt

chứ?"

Nghe ông nhắc đến Sở Hán Thần, Sở Ngự Tây cũng buông ly rượu xuống, giọng nói của anh không được tốt, nhàn nhạt trả lời: "Vẫn vậy ạ."

Mạch Hành Kiệt thờ dài nói: "Tiệc mừng thọ của ông ấy cách đây vài ngày, ta vốn nên đến một chuyến, nhưng từ khi mẹ cháu ra đi, chúng tôi cũng không qua lại nữa."

nói đến đây, Sở Ngự Tây đã cúi thấp đầu, hai tay siết chặt, đặt trên đầu gối.

"Hành Kiệt, Ngự Tây không để gì qua đây một chuyến, sao ông lại nói đến vấn đề này rồi?" Mạch phu nhân nhẹ giọng nhắc nhở.

Mạch Hành Kiệt nói: "Mới đó đã hai mươi mấy năm, trong lòng ta luôn có vướng mắc, không nói không được, Ngự Tây, kỳ thực cháu cũng không thể oán hận cha cháu, chuyện năm đó, ai cũng có trách nhiệm"

Sở Ngự Tây buồn bực, không mở miệng.

Mạch Tử Long ở một bên vội vàng nói: "Ba, thân thể dưỡng vẫn tốt, ngày đó con ở ngoài cửa có nhìn một chút, rất tốt."

Mạch Hành Kiệt lại trừng mắt nhìn Mạch Tử Long, Mạch Tử Long đành phải che miệng lại.

Sở Ngự Tây thấy vậy, nâng ly rượu lên nói: "Cậu, Tử Long còn một năm mới tốt nghiệp, nếu cậu không muốn cậu ấy đi nước ngoài, thì cho cậu ấy đến chỗ cháu luyện tập đi."

Mạch Tử Long nghe xong, vội vàng dùng chân đá Sở Ngự Tây, để anh ta đến công ty làm, không phải so với giết anh ta còn khó chịu hơn sao? Sao anh lại đào mồ cho anh ta? Rất không coi trọng nghĩa khí rồi!

Ai ngờ, Mạch Hành Kiệt nhàn nhạt mở miệng nói: "Ông ngoại cháu xuất thân là bộ đội, ngay cả ta và chị của ta đều ở lại bộ đội nhiều năm, cho nên đợi Tử Long tốt nghiệp, ta sẽ đưa nó vào quân đội."

Mạch phu nhân nghe xong cũng hoảng sợ: "Hành Kiệt, cái này...được không? Thân thể Tử Long không tốt lắm, ông cũng biết, nếu học đại học thì không phải vào trường quân đội sao?"

Mạch Hành Kiệt liếc mắt nhìn bà: "Thân thể nó không sao, tôi rất rõ, lúc ấy tôi cảm thấy nó nên học thêm chút văn hóa, nếu không các người nghĩ trò lừa bịp này có thể qua mắt được tôi sao?"

Mạch phu nhân nghe xong, cũng không dám nói nữa, Mạch Tử Long lại liên tục giậm chân, nhưng không làm được gì cả.

Sở Ngự Tây mỉm cười: "Cũng được, Tử Long vào quân đội rèn luyện, nói không chừng có thể làm trung tá hay thượng tá."

Mạch Tử Long thấp giọng nói: "Chỉ sợ cười cũng không cười được."

Mạch Hành Kiệt đặt ly rượu xuống, ông nhàn nhạt nói: "Hôm nay uống rượu đến đây thôi, Ngự Tây, cháu đi cùng ta lên trên uống trà."

Sở Ngự Tây gật đầu, một người trước một người sau đi lên lầu.

trên tường trong thư phòng treo một khung ảnh, ảnh chụp có chút lâu năm, ánh mắt của Sở Ngự Tây dừng lại trên đó, hơi đau thương.

Mạch Hành Kiệt bưng một ly trà đưa cho anh, cũng đứng trước tấm ảnh nói: "Tấm ảnh này chụp lúc chị ta còn chưa kết hôn."

trên tấm ảnh có một người đàn ông mặc quân phục ngồi phía trước, trái phải phía sau là mẹ của Sở Ngự Tây và Mạch Hành Kiệt, người đàn ông trên tấm ảnh có vẻ ngoài uy nghiêm, Mạch Hành Kiệt mặc dù cao, nhưng lại nhỏ nhất, mặc quân phục trên người, còn có một chút cảm giác dao động, cũng nghiêm mặt, mà Mạch Hồng Anh lại cười rất xán lạn. Nhưng nhiều năm như vậy, lại nhìn tấm ảnh này, Sở Ngự Tây chỉ cảm thấy có chút khó chịu, giống như anh lại nhìn thấy bà ngồi cạnh Piano, lần lượt đàn ra những âm thanh không hề êm tai, sau đó xấu hổ quay đầu lại nhìn anh: "Có phải rất khó nghe hay không?"

Trong lòng anh có chút buồn bã, lại không mở miệng.

"Hai người bọn họ có lẽ không nên ở cùng một chỗ, nếu lúc ấy ta ngăn cản chị ấy là tốt rồi." Mạch Hành Kiệt thờ dài, ông chậm rãi ngồi xuống, lộ ra một chút mệt mỏi.

Cổ họng Sở Ngự Tây siết chặt, anh trầm giọng nói: "Chuyện đó không liên quan đến cậu, là do người kia có mối nói cũ, bội bạc!"

Mạch Hành Kiệt nghe xong thì lắc đầu, dường như không muốn tiếp tục đề tài này: "Ngự Tây, người khác cũng không biết cháu là cháu ngoại trai của cậu, nhiều năm nay cháu vẫn luôn tránh né sự chăm sóc của ta, bây giờ cháu kinh doanh Sở thị tốt như vậy, cậu cũng không có gì lo lắng, còn chuyện cá nhân của cháu, có phải nên suy nghĩ rồi hay không?"

Sở Ngự Tây nghe xong, không có cảm xúc gì: "Tạm thời cháu không muốn suy nghĩ."

"nói thật với cậu, chọn được người thích hợp rồi phải không?"

Lông mày của Sở Ngự Tây khẽ dựng lên, vẫn thành thật trả lời: "không có ạ."

"Vậy là tốt rồi, cậu sẽ thay cháu sắp xếp một chút."

Là người ông xem mắt, không tốt sẽ không đề cử cho mình, không biết tại sao, trong lòng anh có chút khước từ, lại nghĩ đến Thương Đồng, nhưng vẫn gật đầu: "Cậu, cháu biết."

"Ừ." Mạch Hành Kiện uống hết trà trong ly.

Sở Ngự Tây thấy vậy đứng lên nói: "Cậu, cháu không làm phiền cậu nữa, hôm khác lại đến thăm cậu."

"Ừ, đi đi." Mạch Hành Kiện gật đầu.

Sở Ngự Tây xuống lầu, đi ra thờ một hơi thật dài, không phải vì áp lực, mà là mỗi lần nhìn thấy Mạch Hành Kiện, đều gọi lên trong anh chuyện của nhiều năm về trước, trên sàn đầy máu tươi, còn có giọng nói vô tình trong điện thoại, anh lại cảm thấy xung quanh mình đều là mùi máu tanh, ở trước linh sàng, cậu ra tay rất nặng đối với người kia, nhưng thì sao đây? (Linh sàng: Bàn thờ người mới chết)

Cũng không làm bà sống lại.

Mạch Tử Long thấy anh có chút lảo đảo, vội vàng bước lên nói: "Sở đại thiếu gia, ông ấy đã nói gì với anh vậy? Anh có khuyên ông ấy đổi ý hay không?"

Sở Ngự Tây phục hồi tinh thần, nhìn thoáng qua Mạch Tử Long, lắc đầu.

"Này, anh không thể thấy chết không cứu!" Mạch Tử Long đuổi theo ra, Sở Ngự Tây đã đi đến cửa xe, thấy anh ta đuổi ra tới, anh dừng bước lại nói: "Cậu sắp xếp là vì tốt cho cậu, cậu cũng nên dẹp bỏ tâm tư đi."

"Ngay cả anh cũng vậy!" Mạch Tử Long đá vào xe của Sở Ngự Tây, vang lên tiếng báo động, Sở Ngự Tây tắt báo động, không để ý đến anh ta, ngồi vào tay lái, chuẩn bị rời đi.

"Chờ chút!" Mạch Tử Long nhanh chóng chui vào xe: "Chờ em đến cổng trường trung học phụ thuộc đại học B đi, nhanh lên, muộn giờ rồi!"

Sở Ngự Tây thất dây an toàn, không nói gì mà khởi động xe, cách trường trung học phụ thuộc một khoảng rất xa, Mạch Tử Long liền la lên: "Được rồi, dừng xe!"

Anh ta nhìn trước sau, thấy không ai đến, mới mở cửa xe, vội vàng chạy về phía cổng trường trung học phụ thuộc.

Sở Ngự Tây lắc đầu, hơn một tháng, xem ra lần này Mạch Tử Long tính quen lâu dài. Quay đầu xe, anh im lặng khởi động xe, dòng xe cộ càng ngày càng đông đúc, anh bật radio trên xe, nghe MC khí thế ngất trời thông báo, về việc Nhiễm thị xảy ra bão táp bất ngờ, trên mặt anh có chút lạnh lẽo.

Tin tức như vậy, chắc chắn truyền đến tai của người phụ nữ kia, cô trốn, có thể trốn đi đâu?

không bao lâu, cô sẽ chủ động đến cửa cầu xin anh.

----- Vũ Quy Lai -----

Sơn Thành, trong một khu dân cư cũ rách, không có điều hoà sưởi ấm, nhiệt độ bên ngoài cao hơn so với Hàn Thành, nhưng nhiệt độ bên trong lại rất thấp, đến buổi tối, cũng có chút lạnh.

Niệm Niệm vui ở trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, nhìn qua giống như tằm cung, cô bé kê sát vào thân thể của Thương Đồng, ngược đầu nói: "Mẹ, ngày mai dẫn con đi đâu chơi vậy ạ?"

Thương Đồng hôn một cái lên trán cô bé nói: "không thể cứ đi chơi, hôm nay đã đi hồ Đại Minh, ngày mai sẽ đưa con đi nhà trẻ, con thấy chung cư bên kia không? Đối diện là cửa hàng bánh ngọt, mẹ đến hỏi cửa hàng bánh ngọt, có thể tới đó làm nhân viên cửa hàng, vậy mỗi ngày Niệm Niệm đều có thể ăn bánh ngọt rồi."

Niệm Niệm cười, mắt to cong lên giống như trăng lưỡi liềm: "trên đầu mẹ cũng sẽ mang mũ màu trắng sao ạ?"

"Đúng vậy, nhưng sẽ không mang thật cao, đầu bếp mới có thể mang cái đó."

"Đầu bếp thật thần kỳ!" Ánh mắt Niệm Niệm sáng lên: "Chúng ta có gọi điện thoại cho ba ba hay không, để ba ba cũng đến đây?"

Thương Đồng khó xử nở nụ cười, cô không biết giải thích với Niệm Niệm thế nào, chuyện người lớn quá phức tạp, dù nói cô bé cũng không hiểu được, hơn nữa cô nói với Niệm Niệm thế nào cho tốt, La Hằng Viễn không phải là cha của cô bé? Nếu cô bé hỏi lại, cha ruột của cô bé là ai, cô nên trả lời cho cô bé như thế nào?

cô khẽ thờ dài nói: "Chờ mẹ có thời gian được không?"

"VẬY MẸ ĐỪNG QUÊN NHÉ." NIỆM NIỆM NGẬP MỘT CÁI, CÓ CHỨT MỆT MỎI, NHẮM HAI MẮT LẠI.

Thương Đồng nhẹ nhàng vỗ cô bé, thấy cô bé ngủ say, mới đứng dậy lấy điện thoại di động ra.

Thẻ điện thoại đã bị cô ném, cô trốn gần một tuần rồi, không biết bên kia thành ra như thế nào, cô gắn thẻ mới vào, sau khi khởi động máy, cô chần chờ nửa ngày, mới mở website ra.

Nhấp mấy chữ "Dự án đấu thầu mảnh đất ngoại ô Hàn Thành", cô ấn vào tìm kiếm, trong nháy mắt, tìm cô nhảy bình bịch.

Rất nhanh hiện ra một loạt website.

"Nhiệm thị bị nghi dính líu đến ăn cắp bí mật thương nghiệp, dự án đấu thầu mảnh đất ngoại ô Hàn Thành có ẩn tình khác."

"Người thân bí tung ra tin tức, còn có hình ảnh chứng minh, tiết lộ giá thầu thấp nhất."

"Nhiệm thị mời dự cuộc họp báo, tuyên bố dự án đấu thầu mảnh đất ngoại ô Hàn Thành không có bất cứ hành vi gì trái pháp luật."

"Mảnh đất ngoại ô Hàn Thành mới xây biệt thự đã bắt đầu đưa vào phiên giao dịch."

Tòa nhà "Thiên Công Khai Vật" ở ngoại ô bán hay cho thuê đều xuống giá, nghi ngờ bị ảnh hưởng bởi dự án đấu thầu ở Hàn Thành.

Tay Thương Đồng khẽ run, cô mở ra tiếp mục khác, khi nhìn thấy thì đột nhiên sững sờ, tuy mặt người trong hình bị làm mờ, nhưng cô vừa liếc mắt là có thể nhìn ra, đó là La Hằng Viễn!

Sao anh có thể đi ăn cắp giá thầu thấp nhất?

Đây là chuyện trái pháp luật!

Đầu ngón tay cô run lên, nhìn chút xuống nữa, máu lại càng xông lên não, Nhiệm Đông Khai mở buổi họp báo, tuyên bố hoàn toàn không có bất cứ hành vi trái pháp luật nào, nhưng cơ quan giám sát đã bắt đầu thẩm vấn anh theo thông lệ, cũng tạm thời hạn chế tự do xuất ngoại của anh.

Cổ phiếu của Nhiệm thị giảm mạnh, còn có tin tức nói rằng, rất nhiều hạng mục của Nhiệm thị bởi vì không được ngân hàng hỗ trợ, bây giờ đã gặp phải đình công.

Ánh mắt cô dừng lại trên tin tức biệt thự Bắc Giao ở Hàn Thành, không cách nào nói rõ cảm giác đau khổ kéo đến, rõ ràng anh đã đồng ý với cô sẽ không khai phá mảnh đất kia, vậy mà lật lọng, đã khởi công!

cô bỗng nhiên nhớ đến nét mặt kỳ lạ của La Hằng Viễn ngày đó: "Đồng Đồng, em nhất định phải hạnh phúc."

Bây giờ nghĩ lại, nét mặt anh lúc đó thậm chí có ý từ biệt.

Anh là người hiểu rõ nhất mình coi trọng mảnh đất kia, cũng lắm tương cô và Nhiệm Đông Khai có quan hệ dây dưa không rõ, nên mới lên ăn cắp giá thầu thấp nhất cho Nhiệm Đông Khai sao?

Anh tại sao có thể ngốc như vậy!

Khó trách Nhiệm Đông Khai lại nói anh nhất định sẽ thắng!

cô xem hết những tin tức kia, chuyện của hai ngày nay, chỉ sợ bọn họ bên kia đã trở mặt, cô lại trốn ở đây không biết gì hết.

Bây giờ cô nên làm gì đây?

Cái thứ nhất cô muốn hỏi rõ, là rốt cuộc La Hằng Viễn có ăn cắp giá thầu thấp nhất hay không!

Điện thoại gọi đi, nửa ngày cũng không có người nhận, cho đến khi tắt.

cô gọi lại lần thứ hai, sau khi vang lên bảy tám tiếng, bên kia điện thoại mới nhắc máy.

"Ai vậy? " Là một giọng nữ.

Thương Đồng hơi sững sờ, nhìn lại số điện thoại, đúng là của La Hằng Viễn! cô nghe bên kia nói: "Là điện thoại quấy rối."

nói xong liền ngắt máy.

cô nhìn chăm chăm vào điện thoại, gọi lại một lần nữa, lần này giọng nữ bên kia rất kém: "Rốt cuộc là ai?"

"Cho hỏi phải điện thoại của La Hằng Viễn không? Tôi muốn tìm anh ấy!" Thương Đồng cố gắng bình tĩnh lại, không biết lòng bàn tay của cô đã ra rất

hiều mồ hôi.

Bên kia do dự một lúc, đưa điện thoại cho La Hằng Viễn: "Hằng Viễn, anh tỉnh dậy đi, điện thoại của anh này."

Thương Đồng đã không còn tâm tình đi so đo rốt cuộc người phụ nữ kia là ai, bọn họ đang làm gì, cái cô quan tâm nhất chính là anh rốt cuộc có ăn cắp giá thầu thấp nhất hay không.

"Alô?" Giọng La Hằng Viễn từ bên kia ống nghe truyền đến, hình như uống rất nhiều rượu.

"Hằng Viễn, là em, Thương Đồng!" Cuối cùng Thương Đồng cũng nghe được giọng của anh, gấp giọng nói: "Anh tìm chỗ nào thuận tiện để nói chuyện đi, em có chuyện quan trọng muốn hỏi anh."

La Hằng Viễn bên kia thoáng sửng sốt, giọng nói lập tức tỉnh táo vài phần: "Đồng Đồng, là em à!"

"Em xem tin tức, người kia không phải là anh đúng không?" Thương Đồng run giọng nói.

Bên kia im lặng, lòng Thương Đồng cũng sa vào vực sâu: "Sao anh có thể làm như vậy? Anh..."

cô biết rõ anh là vì cô, nhưng lúc này lại hận không thể kêu anh dừng lại, mà hết lần này đến lần khác vẫn không nói ra được, gấp đến mức nước mắt cô cũng rơi xuống: "Tại sao anh lại ngốc như vậy?"

La Hằng Viễn thấp giọng nói: "Ngốc sao?"

Anh nghe rõ tiếng khóc của Thương Đồng, say ngà ngà mờ mịt mở miệng nói: "Đồng Đồng, em yên tâm đi, cho dù có người đến hỏi, anh cũng sẽ không nói ra, đều là một mình anh làm, không liên can đến người khác."

"Làm sao không liên can?" Thương Đồng khóc thành tiếng: "Đều là lỗi của em, anh vì em mới làm vậy."

Bên kia điện thoại im lặng, một lúc lâu La Hằng Viễn mới mỉm cười nói: "Đồng Đồng, anh biết em sẽ không thờ ơ, chỉ cần em có một chút để ý, là tốt rồi, anh cam tâm tình nguyện."

"Sao em có thể thờ ơ?" Thương Đồng nói không ra lời, cô run giọng nói: "Ảnh chụp không ra mặt của anh, không coi là chứng cứ, chúng ta tìm đến người có ảnh chụp kia, tiêu hủy những tấm ảnh đó thì anh sẽ không có chuyện gì! Anh nhất định không được làm chuyện điên rồ, không được thừa nhận!"

"Làm sao anh ta có thể buông tha cho anh." La Hằng Viễn lắc đầu: "Đồng Đồng, không có gì đâu, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý..."

Thương Đồng gấp giọng ngắt lời anh: "Hằng Viễn, anh nghe em, bây giờ em biết nên làm gì!"

cô cúp điện thoại, tim nhảy bình bịch, người có thể nhắm vào Nhiệm Đông Khải và La Hằng Viễn, chỉ có một, chính là Sở Ngự Tây.

"Lần sau đến lượt em tới tìm tôi."

Lời nói của anh vang bên tai rất rõ ràng, thì ra anh đã sớm bày ra tốt kế hoạch này!

nói vậy bên trong USB anh đưa cho mình, cũng có thể là hình ảnh La Hằng Viễn ăn cắp giá thầu thấp nhất! cô chỉ xem đoạn thứ nhất, chưa kịp xem mấy cái sau, nếu cô xem tất cả, nói không chừng sẽ không chạy trốn.

La Hằng Viễn đối xử với cô tốt như vậy, trước giờ cô chưa từng hồi báo, bây giờ sao có thể nhẫn tâm nhìn anh vào tù, nếu anh thật sự ngồi tù, vậy thì vĩnh viễn mất đi đời sống chính trị, anh còn trẻ như thế, sao có thể vì cô mà phá hủy cả cuộc đời.

Thương Đồng run rẩy mở danh bạ, cô còn phải gọi cho Nhiệm Đông Khải.

"Cuộc gọi của bạn đã chuyển vào hộp thư thoại, có chuyện gì xin nhắn lại."

Sau khi cô nghe xong, lòng có chút rối loạn, nhưng không lên tiếng, sau khi cúp điện thoại, cô gửi đi một tin nhắn: "Đông Khải, tôi là Thương Đồng, sau khi xem tin nhắn, gọi lại cho tôi."

Trong lúc này, căn phòng dường như lạnh hơn, cô mặc áo ngủ, toàn thân lạnh lẽo, cho dù đắp chăn, cũng không cảm nhận được khí nóng, Niệm Niệm bọc mình trong chăn nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết.

cô ngồi yên một lúc lâu, mới run rẩy bấm số điện thoại thứ ba, âm thanh đò đò nặng nề truyền đến, lòng cô cũng treo lơ lửng giữa không trung.

Bên kia điện thoại nhấc máy, cô nghe được giọng lạnh nhạt mà trầm thấp của Sở Ngự Tây, tay bắt đầu run lên.

"Sở Ngự Tây, ai vậy?"

cô dường như có thể nhìn thấy giờ phút này anh đang cau mày, bây giờ đã hơn chín giờ tối, hẳn là không có làm phiền anh nghỉ ngơi.

cô không lên tiếng, bên kia cũng không cúp điện thoại.

cô thậm chí nghe được tiếng hít thở của anh.

"Là tôi." cô cắn răng run giọng mờ miệng.

"Ai?" Sở Ngự Tây rất có kiên nhẫn, trả lời vẫn lạnh nhạt như cũ.

Xa cách như vậy, hoặc là anh cố ý, hoặc là anh vô tình, có lẽ anh căn bản không nghe ra giọng nói của cô, huống chi cô vừa mới khóc qua.

Thấy anh như vậy, Thương Đồng ho nhẹ một chút, điều chỉnh lại hô hấp: "Tôi là Thương Đồng. Những tấm hình kia ở trên tay của anh phải không?"

"Hình gì?" Sở Ngự Tây bên kia khẽ nhấp một hớp rượu đỏ, lắc cái ly, trong ly chiếu ra nụ cười của anh.

"Sở Ngự Tây, tôi biết những tấm hình kia ở trên tay anh, anh chưa công khai toàn bộ, chính là để tôi chủ động đến tìm anh phải không?" Thương Đồng nghe ra giọng cộc nhả của anh, nhin không được nói ra tất cả.

Sở Ngự Tây bên kia cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt trả lời: "Đúng thì sao?"

Thương Đồng nghe anh thừa nhận, cũng không còn hơi sức, cô thấp giọng nói: "Cầu xin anh, đừng huỷ hoại anh ấy."

"không có thành ý." Sở Ngự Tây lạnh nhạt ngắt lời cô.

Mũi của Thương Đồng đau xót, cô nhỏ giọng nói: "Anh thắng, anh nói đi, tôi phải làm thế nào, anh mới có thể buông tha cho anh ấy?"

"Để tôi suy nghĩ." Sở Ngự Tây ngắt điện thoại.

Thương Đồng ngây người nhìn điện thoại, anh đây là ý gì? cô chưa từ bỏ ý định gọi lại, điện thoại lại bị ngắt, anh căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện.

Ngồi xụi lơ ở đó, cô cúi đầu.

Làm sao bây giờ? Cảm giác này giống như trở lại tình cảnh lần trước cô đi cầu xin anh, lúc câu nói anh vừa dứt: "Chín giờ ngày mai, mang theo giấy chứng nhận ly hôn đến gặp tôi."

cô đánh cuộc không nổi.

cô có thể không quan tâm đến bản thân, nhưng cô không thể không quan tâm đến La Hằng Viễn.

Niệm Niệm ngủ rất say, không buồn không lo, tốt biết bao nhiêu?

Đúng lúc này, tin nhắn đột nhiên gửi đến, cô vừa mở ra em, chết lặng người.

"Chín giờ ngày mai, biệt thự Hậu Hải." Là Sở Ngự Tây gửi đến, anh muốn cô sáng ngày mai đến đó chờ anh? Nhưng khoảng cách bây giờ của cô, cũng xa hơn ngàn dặm!

Anh biết mình đã rời đi, lại cho ít thời gian như vậy!

Nếu như một mình cô thì dễ, còn có Niệm Niệm! cô làm sao có thể để con bé đi theo mình lên đường suốt đêm?

Tìm vé máy bay sớm nhất, hơn năm giờ, sau bảy giờ hơn mới đến, lại từ sân bay ngồi tàu điện ngầm, ra khỏi tàu điện ngầm đón xe, chín giờ mới có thể đến!

cô vội vàng gọi điện thoại đặt vé, lúc này cũng không quan tâm có phải là vé máy bay giá rẻ hay không, cũng không quan tâm tiền cọc đã trả trước khi mượn nhà, không có cách nào quay lại rồi.

Anh luôn có cách bức cô đến đường cùng.

Cài chuông báo thức, hơn ba giờ sáng, cô thu dọn đồ đạc, mặc quần áo cho Niệm Niệm trong lúc ngủ, tuy động tác rất nhẹ, Niệm Niệm vẫn mở mắt ra, cô bé thấy trời bên ngoài tối đen như mực, mắt nhắm ngủ mờ mịt mở miệng nói: "Mẹ, muốn đi làm bánh ngọt sao ạ?"

Mũi của Thương Đồng đau xót, công cô bé lên, kéo hành lý ra ngoài: "không, không phải Niệm Niệm muốn đến viện bảo tàng sao? Mẹ mang con đi xem viện bảo tàng."

"Tốt quá." Niệm Niệm ôm cổ của cô.

Thương Đồng ra sức nâng chiếc mông nhỏ của cô bé lên, một tay quay lại kéo hành lý, trong hẻm nhỏ chỉ có hai ngọn đèn đường mờ mờ, chiếu ra bóng dáng của hai người, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của cả hai.

cô rất sợ, nhưng lúc này so ra lại kém với sợ hãi trong tương lai.

Nếu cô trở về bên cạnh Sở Ngự Tây, Niệm Niệm phải làm sao bây giờ?

cô phải thu xếp cho Niệm Niệm thế nào?

Sau khi Sở Ngự Tây phát hiện, tất cả lời nói dối của cô đều sẽ bị vạch trần có phải hay không?

"Taxi..." Niệm Niệm vội vàng vẫy tay.

Sớm như vậy, xe cũng rất ít, không dễ gì bắt được một chiếc, Thương Đồng vội vàng ôm Niệm Niệm lên xe.

Sau một tiếng mới đến sân bay, vội vàng vào làm thủ tục, cô cũng không dám tin, bản thân lại bị một tin nhắn của anh giầy vò thành bộ dạng này.

Niệm Niệm cũng bị giầy vò đến tỉnh, nhưng có chút ỉu rĩ.

"Lên máy bay, Niệm Niệm ngủ tiếp nhé..." Thương Đồng ôm cô bé, làm mẹ, cô thật sự không xứng.

trên máy bay, tiếp viên hàng không nhắc nhở tắt máy, cô thờ dãi, vẫn không thấy Nhiễm Đông Khải trả lời, trước tiên nhắn cho La Hằng Viễn một tin, để anh yên tâm, còn Sở Ngự Tây, có nên nói với anh hay không?

Thôi, dù sao anh cũng chắc chắn mình nhất định sẽ đến cầu xin anh.

"thật xin lỗi, bởi vì sân bay thủ đô gặp phải sương mù, máy bay tạm thời không cất cánh, thời gian cất cánh cụ thể sẽ xác định lại sau."

Trong phát thanh truyền ra một câu nói như vậy, mặt của Thương Đồng trắng bệch.

không thể nào?

Tại sao có thể như vậy?

cô ngồi sững ở đó, Niệm Niệm vui trong ngực của cô, rõ ràng đã mệt.

Mọi người đã rời rít kháng nghị, tiếp viên hàng không nhẹ nhàng kiên nhẫn giải thích, đợi khi mặt trời lên, nói không chừng sương mù sẽ tan ra, vì nghĩ cho an toàn, mong mọi người bình tĩnh đừng nóng vội.

Nhưng làm sao cô có thể bình tĩnh đây?

Làm sao bây giờ?

Xuống máy bay?

Nhân viên phi hành đoàn không cho phép, đã giải quyết thủ tục đăng ký, không thể trả vé.

cô nhìn chăm chăm vào điện thoại, mặt cũng tái đi.

Nếu qua thời gian, cô không dám đảm bảo Sở Ngự Tây có mạng những tấm hình kia đưa cho truyền thông hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Dê vào miệng cạp (1)

Ads Trong khoang máy bay, mặc dù có hành khách bất mãn, nhưng có người dùng điện thoại và máy tính bảng xem thời tiết bên kia thủ đô, thực sự có sương mù, gần năm giờ, ở phía bắc mặt trời bắt đầu lú ra, qua một hai tiếng đồng hồ, nói không chừng khi mặt trời lên sương mù sẽ tan hết, hơn nữa cũng không phải chỉ máy bay này đình lại, mà tất cả máy bay đi Bắc Kinh đều đang chờ thông báo.

Những người khác đều đã bình tĩnh lại, Thương Đồng lại trong tình trạng rối loạn, bây giờ cô muốn xuống máy bay cũng không được, lại chờ không nổi, nhìn trên di động đã gần sáu giờ, dù bây giờ cất cánh, chỉ sợ cũng không còn kịp. Cầm điện thoại, lúc cô đang do dự có nên gọi cho Sở Ngự Tây hay không, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tên của Nhiễm Đông Khải lóe lên, cô hít thở sâu, tối qua gửi tin nhắn cho anh, không ngờ sớm như vậy anh đã gọi lại.

"Alô, là tôi." Giọng Thương Đồng run rẩy, nhận điện thoại.

"Đồng Đồng, bây giờ em đang ở đâu?" Nhiệm Đồng Khải hỏi rất gấp gáp, giọng hơi khàn, dường như có thể nghe ra anh vừa thức dậy không lâu.

Lúc này phát thanh cũng vang lên: "Kính thưa các hành khách, máy bay đã chuẩn bị cất cánh, xin vui lòng tắt hết các thiết bị điện tử..."

Rốt cuộc có thể bay? Thương Đồng chỉ thoáng sững sờ, Nhiệm Đồng Khải bên kia mở miệng nói: "Em đi chuyến bay nào?"

Thương Đồng không kịp nhìn biến số máy bay, trong lòng lại sốt ruột, vội nói: "Chờ tôi đến chỗ sẽ gọi lại cho anh!"

nói xong, cúp điện thoại lại vội vàng gửi tin nhắn cho Sở Ngự Tây, sớm như vậy anh còn chưa thức, phải nói với anh thế nào?

Tôi đến đây?

Cầu xin anh?

Tiếp viên hàng không mỉm cười đi đến trước mặt cô: "Tiểu thư, xin tắt điện thoại di động, máy bay sẽ lập tức cất cánh!"

cô gật đầu xin lỗi, nhanh chóng bấm một chuỗi ký tự trên bàn phím: "Tôi đã ở trên máy bay, xin anh cho tôi thêm chút thời gian, dù sao cũng đừng mang những tấm ảnh kia truyền ra ngoài, được không? Cầu xin anh!"

Nhìn biểu thị gửi đi thành công, cô mới tắt điện thoại, tim còn đang nhảy bình bịch. Ngoài cửa sổ máy bay chỉ có thể nhìn thấy một dải đất bằng, đường băng, máy bay, còn có bầu trời tờ mờ sáng, giống như tâm tình của cô, nếu bây giờ anh muốn cùng cô dây dưa không rõ, cô nên làm thế nào bây giờ?

Thời gian vô cùng khổ sở, từng phút từng giây đều đối chọi ở không trung, sâu trong nội tâm của cô không ngừng nói với chính mình, cô là bị ép buộc, nhưng tại sao trong tâm trí liên tục xuất hiện khuôn mặt của anh? cô thậm chí có thể hiểu được oán hận của anh, nếu đổi lại là mình, nếu năm năm trước anh đột nhiên trở mặt rồi ra đi không từ biệt, cô cũng nhất định sẽ canh cánh trong lòng, nhớ mãi không quên?

Huống hồ năm năm sau xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhiệm Đồng Khải nói đúng, anh đối với Sở Vân Hề ngoài mặt không quan tâm, nhưng dù sao cô ấy cũng là em gái của anh, sự xuất hiện của cô đã gián tiếp làm cô ấy cất cổ tay tự sát, anh nhất định hận cô thấu xương.

Nếu không sẽ không đối xử thô bạo với cô như thế.

"Mẹ, con có thể đi toilet không ạ?" Niệm Niệm dụi mắt nhấp nhem ngái ngủ, kéo góc áo cô.

Máy bay đã bắt đầu lượng trên không, Thương Đồng dịu dàng nói: "Niệm Niệm, con đợi lát nữa nhé, máy bay ổn định, mới có thể sử dụng toilet."

Niệm Niệm ngoan ngoãn gật đầu, bởi vì dậy quá sớm, lúc này có chút mệt mỏi, mặc dù thắt dây an toàn, lại tựa đầu trên cánh tay cô, giống như một con mèo nhỏ, lười biếng mà ngây thơ.

Thương Đồng cũng tạm thời nhắm hai mắt lại, cô có một linh cảm, cô không bao giờ thoát khỏi sự sắp đặt của số phận, bởi vì anh đã không kiêng nể gì, không hề nghĩ đến một chút tình cảm còn sót lại đối với cô, hay cô có nỗi khổ tâm gì, anh nắm được chỗ yếu của cô, chỉ cần cô dám không nghe theo, anh sẽ công bố những tấm ảnh của La Hằng Viễn ra ngoài.

Cuối cùng máy bay cũng ổn định, cô định dẫn Niệm Niệm đi toilet, lại nhìn thấy Niệm Niệm đã ngủ.

Đứa bé làm sao bây giờ? Lúc ấy Sở Ngự Tây muốn cô ly hôn, để đứa bé cho La Hằng Viễn, vậy lần này? Anh giữ cô lại bên cạnh, chắc chắn là muốn trả thù cô, nhưng còn đứa bé?

Nếu Niệm Niệm nhìn thấy Sở Ngự Tây tổn thương đến mình, làm sao con bé có thể chịu được? Thậm chí cô không dám nghĩ đến, Sở Ngự Tây có thể vì hận mình, mà tổn thương đến Niệm Niệm hay không. Nếu là trước kia, cô có thể chắc chắn anh sẽ không, nhưng bây giờ...

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ nói cho anh biết sự thật? nói với anh, Niệm Niệm là con ruột của anh? Anh sẽ tin sao? Y học phát triển như vậy, anh chỉ cần đi làm giám định DNA, là biết.

Nhưng anh sẽ truy hỏi, tại sao cô muốn gạt anh, tại sao rời khỏi anh.

Tại sao?

Chẳng lẽ muốn cô nói với anh, người phụ nữ anh hận nhất chính là mẹ của cô?

Mà mình cũng oán hận cha anh?

Nếu cô ở cùng một chỗ với anh, làm sao xứng đáng với cha cô?

Trong đầu là một mớ hỗn độn, tiếp viên hàng không đến đưa bữa ăn sáng, Niệm Niệm ngủ rất say, cô không đói bụng, chỉ uống một ly Hồng Trà đặt ở bên cạnh.

Cho đến khi máy bay hạ cánh, Niệm Niệm cũng không dậy, Thương Đồng cẩn thận mở dây an toàn cho cô bé, tất cả mọi người đều rời đi ra, cô là người cuối cùng, lúc này trái lại không vội, gấp gấp bất quá cũng chỉ vài phút, một tay ôm Niệm Niệm, một tay kéo hành lý, bắt đầu xuống máy bay.

Có lẽ là đi đường không bằng phẳng, Niệm Niệm nằm trên vai cô tỉnh dậy, dụi mắt nhấp nhem ngái ngủ: "Mẹ..."

Giọng nói nhẹ nhàng, làm cho người ta đau lòng muốn ôm vào trong ngực hôn vài cái, mắt Thương Đồng hơi đau xót, tiếp theo sẽ thế nào, cô thật sự không thể đoán được, đành phải nhẹ giọng nói: "Niệm Niệm dậy rồi sao, còn muốn đi toilet hay không?"

"Dạ." Niệm Niệm không nhúc nhích, nằm ở trên lưng cô, nửa mê nửa tỉnh.

Đợi đến khi cô và Niệm Niệm đến cửa ra, không còn nhiều người lắm.

Lối ra có rất nhiều người chờ làm thủ tục, cô chỉ nhìn về phía xa, xem trạm tàu điện ngầm ở đâu, ở đâu chỉ hướng đứng đợi xe taxi, chưa đi được mấy bước, một người chạy chậm đến: "Thương tiểu thư, Nhiệm tổng bảo tôi đến đón cô."

Thương Đồng hơi sững sờ, thấy là Chu Hi bên cạnh Nhiệm Đông Khải, cô theo bản năng nhìn xung quanh một chút.

"cô đi đâu, tôi đưa cô đi, như vậy sẽ không trễ nải thời gian."

Chu Hi nói xong, thay cô nhận lấy hành lý.

Nếu lúc này ra ngoài thuê xe, chỉ sợ phải xếp hàng đợi rất lâu, ngồi tàu điện ngầm cũng phải chuyển xe, Thương Đồng gật đầu, thấp giọng nói: "Vậy làm phiền anh rồi."

Lúc mở cửa xe ra, sao Nhiệm Đông Khải lại ở trong xe? Anh rõ ràng đang chớp mắt, thấy cô mở cửa xe, lập tức hiện lên nụ cười dịu dàng: "Lên xe đi, Niệm Niệm, đến đây với chú Nhiệm."

Niệm Niệm và Nhiệm Đông Khải tiếp xúc rất nhiều lần, cũng rất gần gũi, lại nhìn thấy trong tay anh còn ôm hai món đồ chơi, đều đóng gói, hiển nhiên là mới mua.

Thương Đồng suy nghĩ phức tạp lên xe, Niệm Niệm ngồi ở giữa hai người, Chu Hi từ phía trước đưa xuống một hộp đồ ăn sáng của trẻ em.

Nhiệm Đông Khải mở hộp cơm ra, đưa cho Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Niệm Niệm chưa ăn sáng phải không? Nhìn xem thích ăn loại nào?"

Thương Đồng trông thấy, không ngăn cản, hơn nữa Niệm Niệm lại rất vui vẻ, liền nhỏ giọng nói: "Lái xe trước đi, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn hỏi."

Nhiệm Đông Khải gật đầu, rồi khẽ gật đầu với Chu Hi.

"đi..." Thương Đồng nhìn Nhiệm Đông Khải ở bên cạnh, lại không có cách nào mở miệng, anh nhất định biết mình đi tìm Sở Ngự Tây sao? Nhưng vẫn cảm thấy rất lúng túng.

Nhiệm Đông Khải quả nhiên cắt đứt lời cô: "Đồng Đồng, em không cần phải đi tìm anh ta."

Thương Đồng quay đầu lại, nhìn anh, thấy anh cũng có phần ồm ồm, nghĩ đến tin tức nói anh đang gặp hoàn cảnh khó khăn, có chút không đành lòng, nhưng vẫn hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Đồng Khải, anh đã đồng ý với tôi sẽ không khai phá mảnh đất kia! Nhưng anh vẫn xây biệt thự!"

Đây là chuyện cô muốn hỏi nhất, cũng là nguyên nhân chủ yếu mà tối qua cô đã gọi điện thoại cho anh.

Nhiệm Đông Khải dùng khăn giấy lau khóe môi cho Niệm Niệm, thấy cô bé không ăn bao nhiêu, thì dịu dàng hỏi: "Niệm Niệm, ăn no rồi sao?"

Niệm Niệm cười với anh: "No rồi ạ, chú xem..." cô bé có ý phình bụng lên, Nhiệm Đông Khải nhẹ nhàng điếm một cái, kết quả bụng liền xẹp lại.

Nhiệm Đông Khải cười, đưa đồ chơi cho cô bé, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Thương Đồng: "Đồng Đồng, tôi và Sở Ngự Tây nhìn trúng mảnh đất kia, bản thân đã làm cho người ta chú ý, nếu đầu thầu kết thúc, mảnh đất lại để trống ở đó, không phải càng làm người ta nghi ngờ hơn sao? Nếu có người tưởng rằng dưới đất cất giấu kho báu gì, lên đi đào trộm, không phải càng tôi tệ hơn?"

Thương Đồng hơi bình tĩnh lại, thấy Nhiệm Đông Khải từ trong túi công văn bên cạnh rút ra mấy tờ giấy.

"Em xem..." Nhiệm Đông Khải dùng tay chỉ vào trên bản vẽ quy hoạch: "Khu biệt thự chỉ giới hạn dọc theo một khu vực, bên trong là vành đai xanh, cũng chỉ kéo dài đến đây. Các khoảng trống này trên danh nghĩa là lưu làm hai kỳ, ba kỳ khai phá, nhưng trọng điểm của sự chú ý sẽ thay đổi theo thời hạn, nếu như bán không chạy, tự nhiên sẽ dừng khai phá, cho dù bán chạy, cũng có thể đem mảnh đất phía sau làm thành sân golf, tối đa hóa việc bảo vệ mảnh đất này, so với việc bỏ hoang, để qua một bên là được rồi?"

Thương Đồng nói không nên lời, cô xem nửa ngày, mới im lặng gật đầu.

Nhưng đáy lòng vẫn có chút nghi ngờ: "Anh xác định đội thi công sẽ không phá hoại tới nơi đây?"

Nhiệm Đồng Khải cười nhạt: "Yên tâm đi."

"Nhưng bây giờ công trình của anh tiến hành không nổi nữa!" Thương Đồng nhỏ giọng nói: "Là bởi vì anh ta?"

Nhiệm Đồng Khải nhìn cô nói: "Lần này em trở về tìm anh ta phải không? Cũng phải, anh ta chụp hình La thư ký ăn cắp giá thầu thấp nhất, em lương thiện như vậy, sao có thể trơ mắt nhìn La Hằng Viễn ngồi tù."

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với giá thầu thấp nhất? Anh...tham dự vào nó sao?"

Nhiệm Đồng Khải lắc đầu: "Kỳ thực La thư ký là một người tốt, nhưng tôi hoàn toàn không biết chuyện, về sau tôi cũng là nghe con gái của Mạc thị trưởng nói, anh ta vốn là mang giá thầu thấp nhất gửi cho cô ấy, đáng tiếc cô ấy đã đổi điện thoại di động, không nhận được. Giá quy định của tôi cao hơn Sở Ngự Tây gần một triệu, nếu thực sự biết rõ giá thầu thấp nhất, cao hơn hai ngàn vạn là tốt rồi." (1 triệu trong truyện = 1 tỉ ngoài chúng ta. Vì đầu truyện editor đã dùng triệu nên bây giờ giữ nguyên lun, đổi mắc công lộn xộn)

Thương Đồng gục đầu xuống, tay lo lắng đan vào nhau: "thật xin lỗi, tôi hiểu lầm anh rồi."

Nhiệm Đồng Khải im lặng một chút, con mắt hơi tối tăm, không biết anh đang nghĩ gì, bầu không khí trong nháy mắt cũng lạnh xuống.

Thương Đồng thấy xe đã vào nội thành, tìm bắt đầu nhảy loạn, cô bỗng dưng nhớ tới chưa mở điện thoại di động, vội vàng lục túi, sau tiếng mở máy, hai tin nhắn hiện lên.

Thứ nhất, là Nhiệm Đồng Khải: "Tôi đến sân bay đón em."

Thứ hai, khi cô nhìn đến dãy số tìm bắt đầu phát run, là Sở Ngự Tây, anh nói gì?

Thương Đồng run rẩy mở tin nhắn ra, phía trên chỉ có mấy chữ.

"Mười giờ, quá thời gian không đợi."

Hai tay cô nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, nhìn lại thời gian, tám giờ bốn mươi!

Từ đây đến biệt thự Hậu Hải, nếu không kẹt xe, chỉ sợ cũng cần một tiếng đồng hồ, huống chi bây giờ là cao điểm

Xong rồi, cô chết chắc rồi!

Nhiệm Đồng Khải thấy cô như thế, mày cau lại: "Thế nào?"

"Có thể nhanh chút nữa được không? Đến biệt thự Hậu Hải, ở..." Thương Đồng cảm giác giọng nói cũng không còn là của mình, cô nên làm gì bây giờ?

"Tôi biết."

Nhiệm Đồng Khải lạnh giọng ngắt lời cô, anh xoay người cô qua, trầm giọng nói: "Tôi không thể đưa em đi."

"Tại sao?" Thương Đồng sững sờ.

Nhiệm Đồng Khải bóp hai vai cô có chút đau đớn, nhưng anh lại từ từ buông cô ra, vẻ mặt của anh làm cô có chút không hiểu, nhưng nhất định là xuất phát từ việc quan tâm cô.

"Tôi không thể không đi." Giọng của cô trầm nhẹ mà kiên định: "Tôi không thể trơ mắt nhìn anh ta hủy hoại Hằng Viễn, huống chi...đây là chuyện của hai chúng tôi."

Tim của Nhiệm Đồng Khải bị bóp nghẹn, anh nhìn thoáng qua Niệm Niệm, thấy cô bé đang dùng ánh mắt thắc thắc nhìn hai người bọn họ, thờ phào một cái nói với Chu Hi: "Đến biệt thự Hậu Hải của Sở Ngự Tây."

Hai người đã bắt đầu áp ứng không nói lời nào, Niệm Niệm ở một bên nhỏ giọng nói: "Mẹ, không phải chúng ta đi cố cung sao?"

Ánh mắt sợ hãi của cô bé, khiến Thương Đồng càng thêm rối loạn, cô ôm Niệm Niệm, không biết nên trả lời thế nào.

Liền nghe Nhiệm Đồng Khải nhẹ nhàng nói: "Niệm Niệm muốn đi, chú Nhiệm dẫn cháu đi có được không?"

Thương Đồng nhìn anh một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, ý là không muốn gạt cô bé, huống chi bây giờ anh nhất định là sút đầu mẻ trán, làm sao có thể trông nom Niệm Niệm?

Nhiệm Đồng Khải giống như không nhìn thấy nhắc nhở của cô, anh cầm máy tính bảng, mở trang web chính thức của du lịch Bắc Kinh ra, chỉ vào hình

ánh rực rỡ phía trên nói: "Niệm Niệm, mẹ cháu thích đi cổ cung, chú Nhiễm cảm thấy cháu thích hợp đi thảo cầm viên hơn, cháu xem những tấm hình này, bên trong có gấu trúc, khỉ, hươu cao cổ, hổ, còn có chim cánh cụt..."

Niệm Niệm quả thực bị thu hút lực chú ý, Thương Đồng thấy cô bé cúi đầu, ngón tay nhỏ nhỏ trượt qua trượt lại trên màn hình máy tính bảng, thấp giọng nói với Nhiễm Đông Khải: "Anh...anh gần đây nhất định cũng rất bận."

Nhiễm Đông Khải khẽ nói: "Tôi giúp em chăm sóc Niệm Niệm, em yên tâm đi, tôi thật sự sẽ xem con bé như con gái của mình."

"Nhưng anh bên kia..."

"không có gì." Nhiễm Đông Khải cười nhạt: "Anh ta cũng chỉ là tạo áp lực, để tôi đem mảnh đất Bắc Giao chuyển cho anh ta. Yên tâm đi, quan trọng là em, em thật sự vẫn tính gặt anh ta sao?"

Thương Đồng cúi đầu, nếu trước mắt Nhiễm Đông Khải thật có thể thay cô chăm sóc Niệm Niệm, còn gì tốt hơn, nếu không cô thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì với Sở Ngự Tây bên kia, cho dù thế nào, cô muốn bảo vệ La Hằng Viễn, có lẽ chờ cô suy xét một chút, lấy tình yêu để cảm động anh, có thể anh sẽ buông tay?

Xe chạy rất nhanh, cuối cùng dừng lại ở biệt thự Hậu Hải.

Tìm Thương Đồng đã treo ngược lên, nhìn điện thoại di động, 9h55', cô hít một hơi thật sâu, dặn dò Niệm Niệm mấy câu, tuy Niệm Niệm không muốn, nhưng lực chú ý đã bị động vật trong thảo cầm viên hấp dẫn, cũng không thắc mắc nhiều.

Thương Đồng đẩy cửa xe ra, vừa muốn xuống xe, tay đột nhiên bị Nhiễm Đông Khải nắm lại.

cô quay đầu, có chút buồn bực, thì nghe Nhiễm Đông Khải nói: "Tuy là chuyện của hai người, tôi không tiện nhúng tay, nhưng...nếu em có vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tôi!"

Thương Đồng nghe xong, trong lòng cảm thấy ấm áp, gật đầu.

Chu Hi giúp cô lấy hành lý từ sau cốp xe ra, Thương Đồng đứng trước cửa biệt thự, Nhiễm Đông Khải hạ kính xe xuống, nhìn cô, Niệm Niệm cũng ghé vào cửa sổ.

cô có cảm giác như muốn hùng hồn liều chết, từ từ đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Dê vào miệng cạp (2)

Nhìn Thương Đồng đi vào biệt thự, Nhiễm Đông Khải vẫn không nhúc nhích, xe của anh ngừng ở cổng biệt thự, ánh mắt cũng dừng lại trên bóng lưng của Thương Đồng.

Anh thậm chí có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng ở trên lầu hai của biệt thự đang nhìn chằm chằm vào xe anh, anh cũng không che giấu ý tưởng nào, thậm chí khóe môi còn hiện lên nụ cười thần nhiên.

"Nhiễm tổng, bên Kinh Giao nếu không đầu tư tiền có thể hai ngày nữa sẽ đình công." Chu Hi khẽ nói.

Con người của Nhiễm Đông Khải u ám, khóe môi khẽ nhếch lên: "Dừng lại trước."

"Nhưng..." Chu Hi muốn nói lại thôi: "không sử dụng tiền vốn bên Mỹ sao?"

"không cần." Nhiễm Đông Khải thu tầm mắt, nâng kính xe lên, trái lại mỉm cười nói: "Đến thảo cầm viên."

Chu Hi không nói nữa, nhưng từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy Nhiễm Đông Khải đang mỉm cười, người hiểu rõ anh mới biết, nụ cười kia nguy hiểm đến cỡ nào.

----- Vũ Quy Lai -----

Cửa biệt thự không khóa.

Thương Đồng đẩy nhẹ, cửa liền mở ra, không nhìn thấy bóng dáng của vệ sĩ, cả phòng khách trống trải, cô có chút sợ sệt, hành lý để lại ở cửa, cẩn thận nhìn một lần, mới phát hiện lâu một thật sự không có ai.

cô ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, không nhìn thấy cửa mở, nhưng cô có cảm giác, chính là anh đang ở trong căn biệt thự này.

Vịn cầu thang từng bước đi lên lầu, anh ở đâu?

Phòng ngủ?

đã mười giờ, chắc sẽ không.

Trong thư phòng?

cô từ từ đi đến thư phòng, ngoài cửa, cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ hai cái, liền nín thở nghe bên trong trả lời.

không ai lên tiếng.

cô bắt an lùi hai bước, chẳng lẽ anh không có ở bên trong?

cô hơi chần chừ, yên tĩnh như vậy, chẳng lẽ anh không có ở đây? Từ trên lầu nhìn xuống, căn biệt thự trông trơn, có một sự lạnh lẽo khác thường, trong phòng khách có một cái đồng hồ lớn vang tiếng cùm cụp cùm cụp, đột nhiên kêu một lên.

Tiếng chuông dọa cô giật mình, cũng nhắc nhở cô mười giờ rồi!

Nghĩ đến đây, cô thử bước lên đẩy cửa, cửa lại mở ra.

cô ngây người đứng ở cửa, nhìn thấy cái bàn phía sau cánh cửa, người đàn ông kia đang ngồi, anh đưa lưng về phía cửa, trong tay cầm một điều thuốc, tàn thuốc đã rất dài, nhưng anh cũng chưa hề đụng đến.

Ngay cả nghe tiếng cửa phòng mở, anh cũng không quay đầu lại.

Trong nháy mắt Thương Đồng trở nên rất căng thẳng, thậm chí hầu như che khuất giày của cô, giống như cô xông vào trong một rừng thỏ trắng, lúc này tim gần như nhảy ra từ trong cổ họng, anh không động đậy, cô cũng không dám động.

Tàn thuốc rút xuống, khói cũng cháy đến phần cuối.

Ghế tựa từ từ xoay lại, Sở Ngự Tây mặc áo sơ mi màu đen, cổ áo mở ra, không cài khuy tay áo, ánh mắt của anh dừng lại trên người Thương Đồng, không cười.

Anh không nói lời nào, Thương Đồng đứng đó, nghĩ đến anh có thể nhìn thấy xe của Nhiệm Đông Khải, không biết tại sao, lại có chút chột dạ, chỉ nhỏ giọng nói một câu: "Tôi đến rồi."

Tay trái của Sở Ngự Tây cầm đồ bật lửa, anh chậm rãi vuốt hoa văn bằng vàng kia, nhìn Thương Đồng khẽ run, giấu cợt mở miệng: "Nhiệm Đông Khải đích thân đưa em đến?"

Thương Đồng cắn môi dưới, cô có thể nghe ra anh đang đè nén tức giận, nhưng lúc này tuyệt đối không thể chọc giận anh, nên đành phải nhẹ nhàng giải thích: "Tôi sợ trễ giờ, đúng lúc anh ấy đến sân bay đón tôi..."

"Ba" một tiếng, Thương Đồng sợ đến mức không lên tiếng nữa, thì ra là anh bật lửa.

một ngọn lửa màu vàng bốc lên, lại "Ba" một tiếng đóng lại cái nắp.

Sở Ngự Tây chỉ trầm giọng nói: "Anh ta chịu hy sinh, em chịu dâng hiến, đúng là tuyệt phối."

Anh có ý gì? Thương Đồng có chút không chắc chắn, liếc trộm anh, phát hiện ánh mắt của anh đang đóng băng trên người cô, trong mắt không có chút tình ý nào, ánh mắt sắc bén dọa cô giật mình.

"Anh có thể bỏ qua cho La Hằng Viễn không?" Thương Đồng lấy dũng khí nói.

Sở Ngự Tây từ chối cho ý kiến, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, ở đó có một phong thư rất dày, anh vẫn cười lạnh như cũ: "không phải em nói là tùy tôi xử lý sao? Sao lúc này lại chịu trở về cầu xin tôi hả?"

cô vì La Hằng Viễn, hay Nhiệm Đông Khải? Chỉ có trong lòng cô hiểu rõ!

"Tôi không biết lúc đó anh nói cái này, tôi cho là..." Thương Đồng hơi ngập ngừng: "Tôi chỉ xem đoạn video thứ nhất, không xem ở dưới."

"nói vậy, nếu là đoạn phim ướt át của em, em có thể không quan tâm sao?" Sở Ngự Tây mỉm cười xoay màn hình máy vi tính về phía cô: "Đây là những thứ em quan tâm phải không?"

Thương Đồng đứng ở cửa, máu đều xông thẳng lên đại não, trên màn hình đều là ảnh La Hằng Viễn ăn cắp giá thầu thấp nhất, màu sắc vô cùng rõ ràng, cách xa như vậy, cô cũng có thể nhìn thấy mấy chữ to phía trên tờ giấy là "Sở thị". cô thấy anh di chuyển con chuột, về phía hai chữ "Gửi đi".

"Dừng!" Thương Đồng vội vàng chạy đến, cô run rẩy nắm tay của Sở Ngự Tây: "Dừng."

Ngay lúc cô đụng vào tay của Sở Ngự Tây, lông mày Sở Ngự Tây cau lại, vung tay một cái, mang cô không hề phòng bị ngã sấp xuống một bên, thân thể cô chênh vênh, ngã xuống mặt đất.

Mặc dù có thảm, nhưng đầu vẫn đụng phải vách tường, cô nửa ngồi ở đó, quay đầu lại nhìn anh: "Tôi đã đến đây, anh muốn thế nào mới bỏ qua cho La Hằng Viễn? Bỏ qua cho Nhiễm Đông Khai?"

"Em nghĩ tôi muốn thế nào?" Sở Ngự Tây kiềm chế, nhìn chăm chăm vào Thương Đồng đang thờ hồn hển trên mặt đất.

Trong phòng hơi nóng.

Thương Đồng cúi thấp đầu, cảm thấy vô cùng khó chịu, anh muốn, có lẽ không chỉ là thân thể của cô, còn muốn làm nhục cô, nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý, cũng thuyết phục bản thân không cần nói thêm nữa, nhưng ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua rèm cửa màu trắng lọt vào, mặc dù trải qua ngăn cách, nhưng dù sao cũng là ban ngày.

cô cắn răng, cời nút áo khoác ngoài.

Vòng tới vòng lui, lại là kết quả thế này, mũi cô không nhịn được chua xót, nước mắt ngấn lên, nếu anh nhìn thấy, nhất định sẽ cho là cô kiêu cách.

Nửa xoay mặt đi, cô cời áo khoác, ngón tay run rẩy dừng lại trên áo len bên trong.

Sở Ngự Tây nhìn cô chăm chăm, ánh mặt trời bị ngăn cách giống như sữa trút xuống trên người cô, sau lưng cô là giá sách kiểu xưa, cô cúi đầu, tóc dài che khuất gương mặt cô, nhưng có thể nhìn thấy cái cổ duyên dáng, ngón tay cô mở áo len ra, dường như nhịn nửa ngày, cuối cùng cời xuống tiếp.

cô mặc áo ngực màu đen, càng lộ ra hai luồng trắng nõn trước ngực, đi xuống là vòng eo thon, nghĩ đến ở trên máy bay, anh từ phía sau nắm lấy eo cô, hận không thể dùng lực bẻ gãy cô, mà hai luồng mềm mại kia cũng có xúc cảm thật tốt, trong mắt anh toát ra tia lửa, thấy cô chậm chạp không có động tác tiếp theo, tay lại duỗi về phía con chuột.

"Dừng..." Thương Đồng sợ hãi, cô quay lưng lại, cời giày, quần, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Từ bóng lưng nhìn lại, cô có đường cong thon dài tuyệt đẹp, áo lót màu đen tôn lên làn da trắng nõn, càng lộ vẻ đẹp động lòng người, hai tay cô vòng qua khóa áo lót, cời hai lần, đều không cời được, tay run rẩy kịch liệt.

Sở Ngự Tây cứ như vậy nhìn cô chăm chăm, những thủ đoạn lạt mềm buột chặt này của cô, là ai dạy? Nếu cô thật sự thoải mái để lộ thân thể trần truồng trước mặt anh, có lẽ anh sẽ không có một chút cảm giác, nhưng bộ dáng cố ý e thẹn này, làm cho người ta hận không thể đặt dưới thân ra sức chà đạp.

Nhìn ngón tay cô cời bỏ lá chắn cuối cùng từ trên đùi trắng nõn, hầu kết của anh chuyển động lên xuống, tay đặt trên bàn từ từ buộc chặt.

Thương Đồng đã đứng lên, cô cắn môi dưới, từ từ quay đầu lại, thân thể vẫn đưa lưng về phía anh như cũ.

Trong mắt cô chứa nước mắt, tầm mắt có chút mơ hồ, môi run rẩy, không nói ra lời.

Sở Ngự Tây chỉ nhìn cô chăm chăm, không có chút động tác nào, khi anh lạnh lùng xem kỹ chi tiết, cô càng cảm thấy khó chịu, nếu trên mặt đất có vết nứt, cô hận không thể lập tức biến mất.

"Tới đây." Sở Ngự Tây chậm rãi mở miệng.

Thương Đồng giống như người bị đông cứng, từng bước một đi đến bên cạnh anh, anh ngồi trên ghế tựa, cô đưa lưng về phía anh, mặt hướng về phía giá sách.

Đột nhiên, thân thể cô bị quay lại, cằm cũng bị anh nắm trong tay.

"không tình nguyện sao?" Sở Ngự Tây hừ lạnh, một tay khác theo đường cong ở cổ cô, đi đến trước ngực cô, bàn tay to của anh phủ lên trên, quả nhiên là đây lòng bàn tay, mềm mại mà co dãn.

"không có." cô ép bản thân bình tĩnh, nhưng giọng nói lại run rẩy như cũ.

Thân thể cô căng thẳng, nước mắt trên mặt chảy xuống, rơi vào trên tay anh, mặt anh u ám, lạnh lùng nói: "Nếu tôi thả La Hằng Viễn, yêu cầu thứ hai của em là gì? Có phải kêu tôi đừng nhắm vào Nhiễm Đông Khai hay không?"

nói xong, tay của anh đột nhiên siết chặt. Thân thể Thương Đồng nhịn không được run rẩy, đau đớn kéo đến, khó chịu hơn so với đau đớn chính là nhục nhã, cô có chút kích động, muốn lập tức đẩy anh ra, hay là cho anh một bạt tay, nhưng nghĩ đến trên tay anh nắm giữ đó, còn có lý do khiến anh hận cô, liền nhịn xuống.

Quả nhiên! sự im lặng của cô rõ ràng đã nói với anh, cô vì hai người đàn ông kia, mới dâng hiến bản thân cho anh!

Giống như là bố thí!

sự im lặng của anh, làm cho Thương Đồng lo sợ, rốt cuộc anh có đồng ý hay không?

Thân thể cô không còn mảnh vải, cảm thấy hơi lạnh, bàn tay anh không hề thương tiếc vuốt ve những nơi mềm mại nhất của cô, loại hành hạ này so với hai lần trước càng đáng sợ hơn.

thì ra không chỉ muốn tổn thương thân thể, mà lần này anh dường như muốn giày vò lòng tự trọng của cô.

"Ngự Tây..." cô thấp giọng mở miệng, muốn nói gì đó.

Ai ngờ Sở Ngự Tây đột nhiên đứng dậy, một tay đè cô xuống bàn làm việc, cô sợ đến mức a một tiếng, đã quên bản thân muốn nói gì. Phía sau là thân thể nặng nề của Sở Ngự Tây, phía trước là bàn làm việc của anh.

Anh dùng sức đè cô như vậy, đến nỗi cả người cô gần như nằm ở trên bàn, tuy cạnh bàn đã trải qua xử lý, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy đau.

Mặt của cô bị tay anh đè trên bàn làm việc, xúc cảm lạnh lẽo kéo đến, cô có thể cảm giác được cơ bắp căng phồng của người đàn ông sau lưng, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Hợp đồng tàn nhẫn

Lòng Thương Đồng đã treo lơ lửng giữa không trung, cơ thể của anh dán sát tới, cô sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, lại cảm giác sau lưng chột lạnh, anh đã đứng lên khỏi người cô, mấy tờ giấy bay lá tả rơi trên mặt cô.

"Em nghĩ rằng tôi có hứng thú với người tàn hoa bại liễu như em sao? Em đúng là quá xem trọng mình rồi! Các người xem Sở Ngự Tây tôi là cái gì hả?" Sở Ngự Tây lần nữa ngã vào trên ghế xoay, chỉnh lại cổ áo mở rộng một chút, giọng nói lạnh lẽo giống như phát ra từ trong hầm băng, đôi mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Thương Đồng.

*Tàn hoa bại liễu: người bị vùi dập, tàn tạ vì chuyện ấy.

Anh có ý gì?

Anh ta cho rằng mình đã sớm rách nát không chịu nổi, anh ta xem mình giống như một kỹ nữ đưa đến cửa, chạm vào cũng cảm thấy bẩn! Nhục nhã không xiết làm cô nhanh chóng chạy đến góc tường, tay chân luống cuống mặc quần áo vào, giờ phút này so với vừa rồi càng làm cô cảm thấy khó chịu hơn, hành động và lời nói của anh giống như cái tát vang dội rơi vào trên mặt cô.

Có lẽ anh căn bản không có ý muốn cô, nhưng lại trơ mắt nhìn cô khổ sở và rối loạn như vậy, cô giống như đang diễn một vai hề vụng về, lúc này anh chắc chắn rất coi thường mình? Tay cô run rẩy cài cúc áo cuối cùng, mới quay người lại, đã thấy Sở Ngự Tây đưa lưng về phía cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Văn kiện ở trên bàn, xem rõ ràng, ký nó."

Giọng nói của Sở Ngự Tây vô cùng lạnh lẽo, anh nhìn những cành cây đã thưa thớt ngoài cửa sổ, rõ ràng đã qua Trung Thu, nhưng vẫn cảm thấy hơi nóng.

Thương Đồng nhẹ nhàng đi qua, nhặt văn kiện vừa mới rớt xuống đất lên, mấy chữ phía trên làm cho lòng cô giống như bị đâm một nhát tàn nhẫn.

Hợp đồng?

cô cho rằng loại chuyện này chỉ có trong tiểu thuyết, cái gọi là hợp đồng căn bản không có bất kỳ hiệu lực pháp lý nào, bị ép ký, không phù hợp với điều khoản pháp luật, giam giữ tự do của người khác, gây tổn hại đến thân thể của người khác, đều không hợp lệ.

Nhưng cô có thể đi tố cáo sao?

Nếu cô làm ra bất kỳ điều gì trái với hợp đồng, anh sẽ đi tố giác La Hằng Viễn, sẽ tổn thương những người bên cạnh cô.

Điều khoản phía trên không nhiều lắm, nhưng mỗi một điều, đều rất tàn nhẫn.

Kể từ ngày ký hợp đồng, bên B phải thực hiện theo các quy ước sau đây:

Thứ nhất: Thân thể hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của bên A, mặc cho bên A chi phối.

Thứ hai: Hành động phục tùng vô điều kiện bên A.

Thứ ba: không thể tiết lộ mối quan hệ với bên A.

Thứ tư:...

.....

Bên A có quyền thay đổi điều khoản bất cứ lúc nào, hợp đồng kéo dài vô thời hạn.

Phía dưới là chữ ký và ngày tháng.

Sở Ngự Tây đã ký tên của anh, rồng bay phượng múa, trước sau như phong cách của anh, ngông cuồng nóng nảy, anh đã chắc chắn cô không có bất kỳ đường sống nào để cò kè mặc cả.

"Phải ký sao? Tôi biết, dù không ký tôi cũng sẽ không..." Thương Đồng nắm chặt phần hợp đồng, sắc mặt tái nhợt, anh biết rõ, không cần hình thức như vậy, cô cũng nhất định sẽ nghe theo, tại sao phải như thế? Là hình thức anh làm nhục cô sao?

Sở Ngự Tây xoay người lại, sắc mặt đã trở lại bình thường, nhưng cả người nhìn qua, vẫn lạnh nhạt như cũ, anh hơi chau mày: "Vùng vẩy giấy chết sao?"

Thương Đồng cắn môi dưới, bị ánh mắt của anh nhìn tới nên cúi đầu, tìm bút trên bàn, lặng lẽ ký tên của mình.

Lúc cô cúi đầu, hai tay của Sở Ngự Tây đan cùng một chỗ, giờ phút này anh hận không thể bóp chết cô, cô càng hy sinh cho người đàn ông khác, anh càng cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

"đã ký xong, bây giờ có thể xóa những tấm ảnh kia không?" Thương Đồng mang phần hợp đồng đưa đến trước mặt anh.

Sở Ngự Tây không nhận lấy, cô lúng túng duỗi tay, chậm rãi hạ xuống, mang phần hợp đồng đặt ở trên bàn.

"Đổi phó với kẻ phạm tội nhiều lần như em, sao tôi có thể mang hình đưa cho em? Có lẽ chờ tôi chán, mở lòng từ bi, sẽ đưa hình cho em cũng không chừng." Sở Ngự Tây lạnh nhạt cắt đứt ảo tưởng của cô.

"Sao anh có thể lật lọng như vậy." Thương Đồng rất tức giận, vội vàng đi chuyển chuột, hy vọng có thể tự tay xóa bỏ những tấm hình đó.

Sở Ngự Tây cũng không cản cô, lâu như vậy, mấy vi tính đã sớm tự động khóa màn hình, cô di chuyển con chuột, màn hình xuất hiện cửa sổ để nhập mật khẩu, cô tức giận bỏ lại con chuột, chuyển sang Sở Ngự Tây: "Anh...anh phải nói được làm được, chỉ cần tôi không làm trái với hợp đồng, anh không thể mang những tấm hình này công bố ra ngoài!"

Sở Ngự Tây nhìn ngực cô lên xuống bất định, con ngươi ngưng lại, không chuyển tầm mắt, lạnh lùng nói: "Chuyện thứ nhất tôi muốn em làm là..."

Tím của cô giống như sắp nhảy ra cổ họng, chỉ sợ anh đề xuất yêu cầu đáng sợ, ngón tay cô tiếp tục men theo mép bàn, các đốt ngón tay có chút trắng bệch.

"Gọi điện cho Sở Vân Hề, nói với nó, đưa bé không phải của Nhiễm Đông Khải."

Nghe xong những lời này, lòng cô mới khẽ buông xuống, nhưng nửa câu sau của anh lại khiến cô sợ hãi.

"hỏi đứa bé là..." Anh cau mày: "Của bất cứ người đàn ông nào cũng được."

Lúc này Thương Đồng mới cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu: "Được, tôi trở về sẽ gọi."

"Gọi ở đây!" Sở Ngự Tây lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Thương Đồng biết anh không tin mình, cô im lặng lấy điện thoại từ trong túi ra, đưa cho anh: "Tôi không biết số của cô ấy."

Sở Ngự Tây nhận lấy điện thoại, đầu ngón tay đụng phải tay cô, giống như là đụng phải vi khuẩn gây bệnh, mày lập tức cau lại, anh cầm điện thoại lên, rút pin ra, ba một tiếng ném vào trong thùng rác.

"Anh..." Thương Đồng hoàn toàn bị hành động không giải thích được làm cho ngơ người, lại thấy anh từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khác, bấm mấy số mới đưa cho cô: "Ngoài tôi ra, không cho phép liên lạc với bất cứ ai."

cô im lặng nhận lấy, ấn loa ngoài.

âm thanh kết nối bên kia điện thoại truyền đến.

Lòng bàn tay của cô đã ướt đầm mồ hôi, không dám đối diện với ánh mắt giống như trông coi tội phạm của Sở Ngự Tây, đành phải xoay người sang chỗ khác, đột nhiên nghe một câu nhẹ nhàng bên kia truyền đến: "À lô, ai vậy?"

Mặc dù giọng nói nhẹ nhàng ôn hoà, không nghe ra tuổi, nhưng toàn thân cô lại lập tức căng thẳng, giọng nói này cô nghe ra được, là Tân Mộng Lan.

cô chỉ cảm thấy máu trong đầu chảy rất nhanh, cô không cách nào không chế được, đầu có cảm giác choáng váng

không cần quay đầu lại, cũng có thể biết Sở Ngự Tây đang "Giám sát", mà bên kia lại truyền đến giọng nói hơi mệt mỏi nhưng không mất đi sự nhẹ nhàng của Tân Mộng Lan: "À lô?"

Lòng bàn tay của Thương Đồng siết chặt đầu gối, cô hắng giọng, khàn tiếng nói: "Xin hỏi, có phải là số điện thoại của Sở Văn Hề tiểu thư?"

Bên kia hình như cũng có chút sững sốt, hơi chần chừ nói: "Cô...cô là Thương tiểu thư?"

Thương Đồng có chút cảm giác khác thường, lại kiên trì nói: "Chắc là Sở phu nhân, tôi có việc muốn tìm Sở Văn Hề tiểu thư, ngài có thể đưa điện thoại cho cô ấy được không?"

Tân Mộng Lan bên kia im lặng một chút, không biết bà đang nghĩ gì, Thương Đồng bên này cũng rất căng thẳng.

"Thương tiểu thư, thân thể của Văn Hề chưa hoàn toàn khôi phục, không thể chịu kích thích được, nếu cô có việc, chúng ta có thể gặp mặt, được không?"

Thương Đồng muốn từ chối, Sở Ngự Tây đã đứng ở bên cạnh cô, gạt đầu ra hiệu cho cô.

Thương Đồng cắn răng, rút cuộc dưới ánh mắt lạnh băng của Sở Ngự Tây mở miệng nói: "Được."

"Vậy thì bây giờ đi, Thương tiểu thư ở đâu, tôi kêu tài xế đến đón cô?"

"không cần, ngài nói thời gian, địa điểm là được rồi." Thương Đồng lạnh lùng từ chối bà.

Sở phu nhân chậm rãi nói một địa điểm, thời gian là một giờ sau.

Để điện thoại xuống, Thương Đồng có cảm giác bất lực, cô muốn một mình gặp mặt người phụ nữ kia.

cô quay đầu lại, nhìn Sở Ngự Tây, khẽ nói: "Anh có thể để tôi đi đón con bé về không?"

Mắt của Sở Ngự Tây nheo lại, không phải vừa rồi anh không thấy hình ảnh bọn họ "một nhà ba người" đây dựa ảm ắp, nếu bây giờ nói đứa bé không phải là của Nhiễm Đồng Khải, cũng nhất định không thể để đứa bé ở lại bên cạnh anh ta, nếu không hai người họ sẽ vương vấn không dứt được.

Nhưng Nhiễm Đồng Khải sẽ từ bỏ sao?

Đàn ông có thể từ bỏ người phụ nữ của mình, nhưng làm sao có thể hy sinh con ruột của mình?

Nhưng nếu không giải quyết xong chuyện đứa bé, không cách nào cắt đứt quan hệ của hai người bọn họ.

Thương Đồng không biết anh đang nghĩ suy cái gì, chỉ nhìn thấy trên mặt anh tâm tình bất định.

"Xuống lầu, tài xế đưa em đi." Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Mang theo điện thoại bên mình, nếu không tìm được em, em biết hậu quả rồi đó."

Thương Đồng cúi đầu, từ từ đi về phía cửa, đến cửa, cô nhìn không được dừng bước lại, nhìn Sở Ngự Tây một cái, cô không biết bản thân muốn thế nào, chỉ cảm thấy có chút đau xót, cuối cùng hai người lại đến bước đường này.

Nếu lúc trước anh không đối xử tốt với cô như vậy, có lẽ cô sẽ không đau khổ thế này.

Hành động và việc làm của anh đối với cô hôm nay, cô đều có thể hiểu được, nhưng trong lòng vẫn sẽ đau đớn.

Ngự Tây, anh có chút nào không đành lòng không?

Đáy lòng giống như bị kéo căng ra, từ đầu đến cuối vẫn run rẩy, nếu anh thật sự vô tình, có lẽ đã thẳng tay, có lẽ căn bản không cần quan tâm đến cảm nhận của cô, mà bức La Hằng Viễn đến đường cùng, dù sao trên tay anh có nhiều con át chủ bài như vậy, bao gồm cả con của cô, mảnh đất Bắc Giao kia.

Nhưng, cô không yên tâm nhất vẫn là Niệm Niệm, cô chưa bao giờ rời xa con bé, cho dù là một đêm.

Sở Ngự Tây mang phần hộp đồng kia đặt ở ngăn kéo dưới cùng, lúc đóng lại, ngón tay chạm đến một hộp trang sức màu lam, ánh mắt của anh hơi u ám,

dừng lại trong nháy mắt.

Khi anh lấy hộp trang sức kia ra, lúc muốn mở ra, bỗng dừng nhìn thấy Thương Đồng còn đứng ở cửa, tay anh ngừng lại một chút, ba một tiếng đem cái hộp ném vào ngăn kéo dưới cùng, răng rắc khóa lại.

"Sao còn chưa đi?"

Thương Đồng ngập ngừng một chút, im lặng quay đầu, đi ra cửa.

Sở Ngự Tây nhìn bóng lưng của cô, quả đấm nặng nề nện lên bàn, phát ra một tiếng trầm đục.

Anh lập tức bấm một số điện thoại, cũng cầm Âu phục ở bên cạnh đứng lên, đi ra ngoài.

----- Vũ Quy Lai -----

Quán cà phê, giữa trưa, ánh sáng cũng không nhiều, màn cửa sổ tối tăm, màu nâu đậm kết hợp với màu vàng, làm cho người ta có cảm giác cổ xưa, trong không khí dày đặc mùi cà phê.

Mỗi một chỗ ngăn cách đều tương đối vắng vẻ, lúc này, người cũng coi như nhiều.

Thương Đồng đến cửa, có người đẩy cửa ra, cô chậm rãi nhìn thoáng qua bên trong, vị trí góc khuất gần cửa sổ, có một bức rèm che, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng, cô hít một hơi thật sâu, từ từ đi tới bên đó.

Cách bức rèm che, cô hơi dừng chân lại, muốn điều chỉnh lại hô hấp một chút, thì nhìn thấy người phụ nữ bên trong từ từ quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ai đau hơn

Thương Đồng cách bức rèm che, nhìn thấy Tân Mộng Lan quay đầu lại, đôi mắt trong vắt không nhiễm bất kỳ dấu vết nào của gió sương năm tháng, vẫn sáng ngời như vậy, dù bà không trang điểm, sửa soạn, mặc một bộ sườn xám màu lam đơn giản, choàng áo khoác màu xám, vẫn làm người ta cảm thấy được khí chất động lòng người.

Tân Mộng Lan cũng cách bức rèm che nhìn về phía cô, bà hình như so với Thương Đồng còn căng thẳng hơn, lúc đứng lên cơ thể hơi run rẩy.

"Đây là thực đơn..." Phục vụ từ phía sau Thương Đồng đi tới, thay cô vén rèm, đưa thực đơn cho Tân Mộng Lan.

Thương Đồng im lặng ngồi vào chỗ đối diện với Tân Mộng Lan, cô cúi thấp đầu, khoảng cách của hai người so với lần trước còn gần hơn, mặc dù phục vụ còn đứng bên cạnh, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, mặc dù dọc theo đường đi, cô đã tính toán đầy đủ, lúc này vẫn có chút rối loạn.

"Thương tiểu thư muốn uống gì?" Tân Mộng Lan đẩy thực đơn về phía cô, ngón tay của bà dài mảnh trắng nõn, nhìn qua sống trong nhung lụa, nhẵn màu xanh lên nước sáng bóng, hẳn là phi thủy thượng hạng.

Thương Đồng nghe xong, ngẩng đầu lên, nhân nhật mở miệng: "Sở phu nhân, tôi đến là muốn ngài chuyển lời với Sở Văn Hề tiểu thư một chuyện, nói xong tôi sẽ đi..."

"một ly Mocha được không?" Giọng của Tân Mộng Lan vẫn nhẹ nhàng như cũ, lại mang theo mấy phần hồi ý.

Câu nói vừa rồi giống như đánh rơi Thương Đồng vào trên bông vải, buồn bực và hốt hoảng.

Tân Mộng Lan đã quay đầu đi: "Hai ly Mocha."

Thương Đồng ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt sâu kín của Tân Mộng Lan, trong lòng cô chua chát, nhưng vẫn lạnh giọng nói: "Ta rất xin lỗi, khiến Sở Văn Hề tiểu thư sinh ra hiểu lầm, trên thực tế con của tôi và Nhiễm Đồng Khải không có bất cứ quan hệ gì."

Tân Mộng Lan từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào Thương Đồng, ánh mắt của bà có chút mơ màng, không biết đang nghĩ gì, chờ Thương Đồng nói xong, bà mới hồi phục lại tinh thần: "thật xin lỗi, Thương tiểu thư, cô vừa nói gì?"

Thương Đồng bị thái độ của bà chọc giận, lại không thể không lập lại lần nữa: "Sở phu nhân, tôi nói con của tôi với Nhiễm Đồng Khải không có bất cứ quan hệ gì, xin mời chuyển lời lại với con gái của ngài, để cô ấy không cần lo lắng chuyện này, chẳng những đứa bé và Nhiễm Đồng Khải không có quan hệ, tôi và anh ta cũng không có bất cứ quan hệ gì."

cô nói rất nhanh, âm điệu lại đề nén, bảo đảm đối phương có thể nghe được, cũng không có vẻ quá mức kích động.

"Hả..." Sở phu nhân hơi sững sờ, bà từ từ suy ngẫm những lời này, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Thương Đồng: "cô nói thật sao?"

Thương Đồng mang những gì đã suy nghĩ nói ra: "không sai, tôi chẳng những lừa các người, còn lừa luôn Nhiễm Đông Khải, đứa bé vốn không phải của anh ta, cho nên con gái ngài muốn yêu thì cứ yêu, tôi và Nhiễm Đông Khải không có chút quan hệ nào!"

"Đông Khải nói..." Tân Mộng Lan chậm rãi mở miệng, bà chăm chú nhìn Thương Đồng, nhìn vẻ mặt tức giận của cô, nghe giọng nói của cô, dường như đang cố gắng phân biệt cái gì đó.

"Anh ta không biết chuyện này, không thể trách anh ta. Những gì tôi muốn nói đã nói xong rồi, tiếp theo làm thế nào là chuyện của các người!" Thương Đồng cầm túi đứng dậy, lại bị Tân Mộng Lan đưa tay ấn chặt.

"Tại sao lại làm vậy?" Bà khẽ nói, trong mắt tràn đầy đau khổ.

Tại sao?

Thương Đồng chống lại ánh mắt của bà, bà đau khổ như vậy, nhất định là đau lòng cho con gái của mình phải không?

"Bởi vì tôi cảm thấy Nhiễm Đông Khải có tiền, cho nên ngại nghèo yêu giàu, muốn leo lên cành cao làm bà lớn, bây giờ có người biết được âm mưu của tôi, tôi không thể không thừa nhận sự thật, câu trả lời này ngài hài lòng chưa?" Thương Đồng lạnh lùng nói.

Tân Mộng Lan từ từ rút tay về, vẻ mặt của bà có chút không tốt, lại lẩm bẩm một câu: "không phải như vậy."

"Vậy ngài nghĩ sao?" Thương Đồng cầm túi của mình, nhìn bà ngồi đó, xung quanh dường như vô cùng lạnh lẽo, trong lòng không biết dâng lên đau khổ hay là cảm giác vui mừng, cô nhanh chóng đứng dậy.

Nếu nói xong rồi nên rời khỏi không phải sao?

Bức rèm che đột nhiên bị vén lên, Tân Mộng Lan và Thương Đồng đều giật mình.

"Bốp" một tiếng, một bạt tai nặng nề rơi vào trên mặt Thương Đồng, Tân Mộng Lan đứng dậy, nhẹ nhàng gọi một câu: "Vân Hề?"

Chỗ ngồi đã nhỏ, Sở Ngự Tây và Sở Vân Hề vừa bước vào, lập tức thu hẹp nhiều hơn, tiếng bạt tai kia đến quá nhanh, đến nỗi Thương Đồng che mặt mình, không phản ứng kịp.

Khi nghe trong miệng Tân Mộng Lan gọi hai chữ "Vân Hề", cô mới phục hồi lại tinh thần, đối diện với đôi mắt lạnh của Sở Ngự Tây.

Trong nháy mắt cô đã hiểu, là Sở Ngự Tây mang Sở Vân Hề đến, anh muốn Sở Vân Hề chính tai nghe được lời nói bi ối của mình vừa rồi, nếu không anh sẽ không yên tâm.

"Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy?" Sở Vân Hề run rẩy: "Sao cô có thể lấy chuyện đó ra lừa gạt anh ấy hả?"

Đầu Tân Mộng Lan có chút choáng váng, bà nhìn thấy Sở Ngự Tây cũng ở đây, không biết tại sao lại như vậy, bà còn rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng tất cả đều nghẹn ở cổ họng, chỉ run giọng nói: "Sao các con lại ở đây?"

Trong mắt của Sở Vân Hề ngấn nước mắt, vừa rồi cô gần như cũng không nhận được muốn xông qua đây, cho đến khi không thể chịu đựng nổi nữa, trên thế giới sao lại có người phụ nữ đề tiện như vậy?

Lúc này Thương Đồng đột nhiên rất bình tĩnh, tuy trên mặt rất đau, nhưng nhìn thấy Tân Mộng Lan lo lắng cho Sở Vân Hề như thế, nhìn thấy khóe môi Sở Ngự Tây cười lạnh đắc ý, cô lại bình tĩnh khác thường: "Đúng vậy, tôi là người phụ nữ như vậy đó, cho nên cô có thể yên tâm, cô yêu Nhiễm Đông Khải như vậy, anh ta nhất định sẽ cảm động, hơn nữa cô còn có mẹ và anh trai tốt thế này."

Sau khi cô cắn răng nói ra mấy chữ, vẻ mặt quật cường từ từ hiện lên dấu đỏ, nói đã nói xong, cô cũng không cần thiết phải ở lại, cúi đầu muốn vòng qua bên cạnh rồi đi.

Sở Vân Hề nhất thời không biết nên nói gì cho tốt, cô cũng chưa bao giờ trách móc ai, nhưng nghĩ đến Nhiễm Đông Khải bị người phụ nữ này lừa gạt, cô rất tức giận, thấy Thương Đồng xách túi muốn rời đi, Sở Vân Hề vội vàng dùng tay trái nắm lấy cô: "cô đứng lại..."

Thương Đồng bị cô kéo lấy, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

"Sao cô có thể mang con của mình ra làm công cụ?" Sau khi Sở Vân Hề nói xong câu đó, lại nói thêm một câu: "cô thật...thật vô si!"

"Vân Hề." Tân Mộng Lan bước lên, bà hình như không ngờ tới sẽ có trường hợp như vậy, bà bước lên nắm tay phải của Sở Vân Hề, thấp giọng nói: "Đừng nói nữa."

Hình ảnh này rơi vào trong mắt Thương Đồng, rất chướng mắt, một đôi mẹ con tình thâm.

cô đưa một tay ra, nắm lấy cổ tay của Sở Vân Hề, muốn kéo Sở Vân Hề ra.

đã nghe thấy Sở Vân Hề hét lên một tiếng: "A..."

Sở Ngự Tây đột nhiên nắm cổ tay cô: "Buông ra..."

cô không rõ nguyên do đã bị Sở Ngự Tây kéo ra, ném qua một bên, lui lại sau mấy bước, ngã vào trên băng ghế.

Sở Vân Hề nắm cổ tay trái, về mặt vô cùng đau đớn. Tân Mộng Lan vội vàng cúi đầu: "Là miệng vết thương bị nứt ra sao?"

Ánh mắt của Sở Ngự Tây cũng tập trung trên cổ tay của Sở Vân Hề, hình như không thấy máu chảy, mới quay qua Thương Đồng ở bên cạnh, ánh mắt giống như tên bắn lên.

Đau đớn trước đó cũng không bằng ánh mắt tàn nhẫn này, Thương Đồng từ trên chỗ ngồi đứng lên, cô cúi đầu nói: "Tôi đi trước."

nói xong, cô vội vàng đi ra ngoài.

Bởi vì đi quá nhanh, lại không ngừng đầu, lúc cảm thấy có bóng người đến gần đã quá chậm, hai ly cà phê nóng đều đổ vào trong ngực cô.

"A..." cô kêu ra tiếng.

"thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Phục vụ sợ đến mức nét mặt biến sắc, vội vàng lấy vải trên khay để lau, nhưng vừa đưa tay, lại rút trở về.

Cà phê nóng thấm ướt quần áo của cô, dính vào trên da ở ngực cô, cô hỗn loạn dùng tay thoáng tách ra: "Nhà vệ sinh ở đâu?"

"Bên này..." Phục vụ sợ đến mức chạy chậm, ở phía trước dẫn đường.

Vén rèm lên, Sở Ngự Tây nhìn ly cà phê vỡ vụn trên đất, thấy hai bóng dáng chạy đi, con mắt hơi tối xuống.

Lúc này Sở phu nhân và Sở Vân Hề đi ra, Sở Vân Hề không chú ý tới, đi đến trước mặt Sở Ngự Tây, nhỏ giọng nói một câu: "Anh..."

Sở Ngự Tây quay đầu lại, lộ ra nét mặt lạnh lùng: "Tôi còn có việc, hai người đi trước đi."

Nhưng Tân Mộng Lan lại ngăn người nhìn lướt ra ngoài, không nhìn thấy bóng dáng của Thương Đồng, nên cúi đầu xuống.

"Mẹ, mẹ xem chảy máu rồi." Sở Vân Hề cúi băng gạc ra, miệng vết thương trên cổ tay đã hơi nứt, có tia máu chảy ra.

"A..., trước tiên chúng ta đi băng bó." Tân Mộng Lan đi vài bước, lại quay đầu, không biết đang tìm cái gì.

Cho đến khi hai người ra cửa, Sở Ngự Tây mới thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, đi về phía nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Thương Đồng mở vòi nước, nước lạnh trực tiếp phun lên da, mới làm cho cảm giác nóng rực kia tốt hơn một chút, nhìn vào gương, một mảng lớn da thịt trước ngực đã đỏ bừng, có hai chỗ nhanh chóng nổi lên vết phồng nước.

Vạt áo trước vô cùng nhếch nhác, bị nước cà phê động lại nhuộm thành vết dơ, một mảng màu nâu lớn, ẩm ướt dính lên người.

cô dùng nước lạnh rửa mặt mình, nước mắt cũng lẫn vào nước lạnh rơi xuống.

Người trong gương quá thảm hại, ngay cả tóc cũng ướt, cô nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, cúi đầu xuống.

Trong đầu cô không ngừng xuất hiện hai cảnh tượng, một là vẻ mặt lo lắng của Tân Mộng Lan, bà nắm tay Sở Vân Hề, vẻ mặt rất lo lắng, giống như vừa rồi người tổn thương không phải là cô, mà là Sở Vân Hề.

một cảnh khác là khoảnh khắc Sở Ngự Tây mạnh mẽ đẩy cô ra.

một người là thiên chi kiều nữ, một người thì ướt như chuột lột.

(*Thiên chi kiều nữ: Con gái cưng của trời.)

Nếu như bọn họ chính mắt thấy bộ dạng này của cô, nói không chừng sẽ rất vui vẻ, rất sung sướng!

một người phụ nữ từ trong phòng vệ sinh đi ra, rửa tay ở bồn bên cạnh, thấy bộ dạng này của cô, không khỏi liếc mắt. Thương Đồng rút khăn giấy bên cạnh ra, quay lưng đi, cô lau nước và nước mắt trên mặt, vò khăn giấy thành một cục, vứt vào trong thùng rác, lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, đều dính sát vào ngực, như vậy sao có thể ra ngoài được đây?

Nếu như có thể trốn ở đây, vĩnh viễn không ra có phải thật tốt?

cô chán nản lại đi rút khăn giấy, lau vết bẩn trước ngực, đột nhiên nghe tiếng thét chói tai của người phụ nữ phía sau.

cô có chút hốt hoảng quay đầu, theo tầm mắt của người phụ nữ nhìn lại, thì thấy Sở Ngự Tây với đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Anh thay đổi

Hai tay của Thương Đồng che ngực bị bắn, về mặt đề phòng nhìn Sở Ngự Tây, sao anh không chút cố kỵ đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ như vậy, bộ dạng giống như muốn nuốt chửng cô.

Nghĩ đến việc làm tàn ác của anh ở trong toilet lần trước, cô không khỏi có chút hoảng hốt, chẳng lẽ vừa rồi biểu hiện của cô không tốt? Làm em gái của anh bị thương, cho nên anh rất tức giận? Đuổi đến đây dạy dỗ cô? Bước chân cô không tự chủ được lùi về phía sau, nhưng vừa mới di động, tay lại đột nhiên bị Sở Ngự Tây nắm lấy.

Lực của anh rất lớn, kéo cô tay cô, một tay mang cô ra khỏi nhà vệ sinh, chống đỡ ở bức tường ngoài cửa.

cô sợ đến mức nhắm mắt lại, sợ anh sẽ làm ra hành động gì đó, ai ngờ anh chỉ muốn tách hai tay cô ra, không có động tác gì khác.

cô cẩn thận mở mắt, thấy ánh mắt của anh dừng lại ở một mảng đỏ hồng lộ ra trước ngực cô.

Phục vụ còn đang chờ ở bên ngoài, nhìn thấy tình huống này, sợ đến mức ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, thật xin lỗi, thật xin lỗi, trên lầu của chúng tôi có phòng thay đồ..."

"Tránh ra!" Sở Ngự Tây quay đầu lại, hướng về phía phục vụ đang om sòm quát.

Phục vụ sợ đến mức vội vàng bung khay chạy trốn, còn mang theo vài phần may mắn và nét mặt sợ hãi.

"Tôi...tôi không có ý." Thương Đồng vội vàng mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh nhìn chăm chú và lạnh lẽo của anh thì ngậm miệng lại.

Nhiệt độ pha cà phê bây giờ rất cao, cả hai ly đều đổ vào người cô, bên ngoài chỉ lộ ra một mảng đỏ nhìn thấy đã giật mình, da bên trong lại càng mồng hơn.

Sở Ngự Tây kéo tay cô đi ra ngoài.

"Anh...anh muốn làm gì?" Thương Đồng lão đảo bị anh kéo ra ngoài, đi chưa được mấy bước, anh lại đột nhiên dừng lại.

Thương Đồng thấy anh bắt đầu cười Âu phục, chuông báo động trong lòng mãnh liệt, vội vàng dùng hai tay ôm lấy bả vai.

Sở Ngự Tây cười Âu phục, một tay bao lấy thân thể của cô, lúc này mới lạnh lùng nói: "Cầm lấy."

Thương Đồng sửng sốt một chút, nhìn quần áo trên người, Âu phục che khuất một nửa quần áo của cô, trên Âu phục còn có nhiệt độ ấm áp và hơi thở của anh, thì ra là mình trách nhầm anh. Mũi cô hơi chua xót, cúi đầu xuống, thật vất vả mới kiềm nén được nước mắt.

Tâm tình của cô vẫn còn dễ bị anh ảnh hưởng như vậy, một ánh mắt lạnh lùng của anh, là có thể đẩy cô xuống địa xuống, một chi tiết ấm áp, sẽ làm cho cô giống như đắm chìm trong xuân quang.

Hít mũi, cô từ từ đi theo anh ra ngoài.

Đưa cô đến trước một chiếc xe đang đậu, nhưng Sở Ngự Tây lại mở cửa xe khác, tự mình ngồi vào.

Bước chân cô hơi do dự, không biết có nên đuổi theo anh.

Sở Ngự Tây thấy cô ngăn người đứng đó, bọc Âu phục của anh, trông thân thể càng thêm mảnh mai, không khỏi tức giận, hạ kính xe xuống, lạnh lùng nói: "Còn ngại người ở đó làm gì, lên xe!"

Lúc này cô mới bước nhanh hơn, đi tới trước cửa xe, lúc muốn mở cửa xe sau, phía tay lái phụ đã bị Sở Ngự Tây đẩy ra, cô đành phải bỏ qua, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh anh.

Sở Ngự Tây không biết tại sao lại tức giận, khởi động xe, như mũi tên lao đi.

"Ồ kia..." Thương Đồng không phòng bị, từ trên chỗ ngồi bắn dậy, thiếu chút nữa đụng vào thủy tinh phía trước, luống cuống tay chân nắm lấy tay vịn ở trên.

Sở Ngự Tây nhìn thấy cô hỗn loạn, cau mày, tốc độ xe hơi chậm lại.

Dòng xe yên tĩnh theo sát phía sau bọn họ.

Thương Đồng cúi đầu, quần áo bên trong dính sát vào người, rất khó chịu, cô cẩn thận lấy khăn giấy chùi vạt áo trước, lại đụng đến mảng da thịt bị phỏng, nhúu mày.

cô quá mức tập trung, nên không chú ý đến sắc mặt tái mét của Sở Ngự Tây ở bên cạnh.

Đột nhiên, xe thắng lại, cô lại thiếu chút nữa nhào tới, thân thể nghiêng đến trước, bất mãn liếc mắt nhìn Sở Ngự Tây, ai ngờ về mặt của anh lại càng tức giận.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Giọng nói của Sở Ngự Tây rất tức giận, bàn tay to đã xé cổ áo cô, bỗng nhiên nhìn thấy bên trong đồ một mảng lớn, còn có mấy chỗ đã nổi lên vết phỏng nước.

"Tôi không để ý." Thương Đồng cúi đầu, đưa tay cẩn thận đẩy tay anh ra, anh thế này, chẳng phải là thấy hết của cô sao?

"Chỗ nào tôi chưa thấy qua, giả bộ ngại ngần cái gì? Cởi!" Anh lạnh lùng nói.

Cửa kính xe cũng nâng lên tám che, anh quay người không biết lấy cái gì.

Thương Đồng cắn môi dưới, chân chừ cởi Âu phục của anh ra, gấp rồi để qua một bên.

Sở Ngự Tây xoay người lại, thấy cô không chút động đậy, lập tức quát: "Kêu em cởi ra có nghe thấy không, nhất định tôi phải tự mình ra tay sao?"

Thương Đồng hoảng sợ, thấy trong tay anh cầm áo sơ mi màu đen, mới có chút hiểu rõ, cô cắn môi dưới, nhận lấy áo sơ mi, xoay người sang chỗ khác, cẩn thận cởi áo lên trên người ra, ngay cả áo lót cũng ướt, cô cắn răng, mặc áo sơ mi màu đen của Sở Ngự Tây vào trước, mới cởi áo lót, để vào trong túi.

Sở Ngự Tây không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, có chút buồn phiền mò tìm thuốc lá, mới vừa châm, thì thấy cô xoay người lại, tóc dài tán ra, cả người bọc trong chiếc áo sơ mi của anh, càng lộ ra làn da trắng nõn, đáy mắt có chút đỏ, dấu vết đã khóc trước đó, xinh đẹp động lòng người ngồi đó, cúi đầu nắm ngón tay mình.

Tay áo sơ mi của anh quá dài, cô xắn lên mấy xắn, lộ ra một phần cổ tay trắng nõn, cùng màu đen đối lập hết sức rõ nét. Lại nhìn lên trên, có thể nhìn ra cô không có mặc áo lót, áo sơ mi rộng hở ra đường cong trước ngực không mấy rõ ràng, nhưng có thể tưởng tượng ra được, độ cong mềm mại.

Con mắt của anh có chút u ám, giống như chưa thừa qua trong xe...

Nhưng, anh lại lập tức quay mặt qua chỗ khác, càng thêm phiền muộn.

Hai người cũng không nói chuyện, khói thuốc của Sở Ngự Tây dày đặc trong xe.

"Cảm ơn." Thương Đồng cúi đầu nói một câu, mặc dù anh có vẻ rất bá đạo, nhưng vẫn cho cô cảm giác được sự quan tâm ẩn sau vẻ bá đạo ấy.

Nghe cô nói lời cảm ơn, đôi mắt của Sở Ngự Tây vốn có chút mơ màng đột nhiên lạnh xuống, anh hít sâu một hơi khói, dụi tắt ở trong hộp thuốc lá, lạnh lùng nói: "Điều thứ nhất là gì?"

Thương Đồng có chút mờ mịt nhìn anh, thấy anh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, bỗng dưng nhớ tới anh nói là hợp đồng, điều thứ nhất, thân thể của cô hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của anh.

Thấy vẻ mặt cô dường như có chút bị thương và hiểu ra, ngực của Sở Ngự Tây càng khó chịu, trầm giọng nói: "Xuống xe!"

Thương Đồng lục tìm quần áo của mình, im lặng ôm ở trước ngực, vừa muốn đẩy cửa xe ra, thì nghe thấy Sở Ngự Tây nói: "Âu phục dơ bẩn, thay tôi bỏ đi."

Lông mi Thương Đồng khẽ run, là cô khoác qua, cho nên anh ngại dơ bẩn? Hay là...

Khả năng kia, cô không dám nghĩ đến, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy Âu phục, đẩy cửa xe ra.

Sở Ngự Tây nhìn bóng lưng của cô, có chút kích động, muốn đưa tay giữa chặt lấy cô, sau đó ấn cô ở trên ghế mà hôn, hoặc là tiến thêm một bước.

Nhưng anh không hề động đậy, chỉ lạnh lùng cầm điện thoại, gọi cho tài xế phía sau: "Đưa cô ấy về."

Vốn muốn mang cô đi bệnh viện, nhìn thấy cô mặc thế này, nên thôi.

Thương Đồng xuống xe, gió hơi lạnh, cô lại bọc Âu phục của Sở Ngự Tây, cảm giác rất ấm áp, cũng che khuất cảnh xuân bên trong, trên mặt đất có rất nhiều lá rụng, cây cũng khô héo không khác gì mấy.

Gió thổi lên, từ dưới chân cô nâng lên, xoay vòng rồi bay đi, tóc cô có chút lộn xộn, nhưng vẫn chậm rãi đi đến chiếc xe ở phía sau.

Tài xế xuống xe, thay cô mở cửa xe, mới lên xe quay đầu xe, chạy về hướng biệt thự.

Thương Đồng nhìn lại phía sau, cách cửa kính xe, cô thấy xe của Sở Ngự Tây vẫn đậu ở đó, dòng xe chạy tới chạy lui từ từ che khuất chiếc xe kia, nước mắt cô im lặng rơi xuống.

Sở Ngự Tây thu tầm mắt, bóng lưng cô vừa rời đi, trông mảnh mai và cô đơn như thế, khiến anh nhớ đến năm năm trước, lúc cô từng đánh đàn ở Longago, đầu cũng cúi thấp, dường như không thèm để ý đến ai, chỉ đắm chìm trong cảm xúc của chính mình.

Hoặc nhìn thấy cô từ trong phòng bệnh của cha ra ngoài, xách theo đồ đạc từng bước một bất lực đi ra.

Anh không biết đến cùng là thế nào, tại sao trong lòng anh không có một chút vui sướng, chỉ có chút khó chịu.

Cái gì cũng có thể là giả, nhưng tình cảm cô đối với cha tuyệt đối là thật, anh đã từng rất nhiều lần im lặng quan sát, cô im lặng ngồi bên cạnh giường bệnh của cha cô, bưng chậu nước ấm, dùng khăn lông lần lượt giúp cha cô lau mặt, lau người.

Có khi qua thời gian trở về ký túc xá, cô ngồi ở bên cạnh giường ngủ, gối đầu lên mép giường, tóc đen buông xuống, che khuất khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của cô, nhưng nét mặt của cô không có đau khổ, từ đầu đến cuối rất bình tĩnh, âm thầm chịu đựng, chỉ là lúc ngủ thiếp đi, hai hàng nước mắt sẽ thỉnh thoảng rơi xuống.

Cho dù cô lừa mình, lừa rất nhiều người, nhưng anh không tin cô là một người ham hư vinh, người phụ nữ có mối nói cũ.

Sở Ngự Tây thờ dài một hơi, cô của năm năm trước và cô của năm năm sau, rốt cuộc ai mới là thật?

Hay cô thật sự yêu Nhiễm Đông Khai, mới có thể vì anh ta mà sinh đứa bé, vì anh ta mai danh ẩn tích, vì anh ta lao vào vòng tay của mình?

Vừa rồi anh suýt nữa không khống chế nổi, cũng muốn hỏi cô, rốt cuộc mình có chỗ nào không bằng Nhiễm Đông Khai!

Năm năm trước cô có thể đem chính mình cho anh ta, năm năm sau có thể vì anh ta hy sinh bản thân, Sở Ngự Tây anh thật là thất bại! Từ trước đến nay chưa từng thất bại như vậy!

Đấm một cái lên tay lái, bên cạnh còn có mùi cà phê nhân nhát, anh buồn bực hạ tầm che xuống, mở cửa sổ ra, gọi điện thoại rồi mới chạy về phía công ty.

----- Vũ Quy Lai -----

Trở về biệt thự không lâu, thì Lận Khả Hân mang theo hòm thuốc đến, khi cô nhìn thấy Thương Đồng có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hiện lên nụ cười: "Thương tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Thương Đồng đang ngồi trong phòng ngủ, cô dùng nước sạch tắm rửa thân thể một chút, thay quần áo thoải mái ở nhà, nhìn thấy Lận Khả Hân, có chút lúng túng gật đầu.

"Sở tổng kêu tôi đến, bị bỏng sao?" Lận Khả Hân ngồi ở bên cạnh cô, mở hòm thuốc ra, bên trong có rất nhiều chai lọ, còn có băng gạc, bông y tế, mấy cái kẹp.

"Trước tiên để tôi xem một chút." Lận Khả Hân mỉm cười, tầm mắt dừng lại trước ngực cô, từ cổ áo có thể nhìn thấy một mảng đỏ hồng.

Đóng cửa, Thương Đồng có chút miêng cưỡng, cởi cúc áo ra, chợt nghe tiếng Lận Khả Hân hít không khí.

"Sao có thể thành ra như vậy?" Lận Khả Hân lập tức lấy bông y tế, bắt đầu khử trùng cho cô, sau đó dùng bông băng chấm thuốc, giúp cô bôi lên.

Thương Đồng chỉ qua loa trả lời: "không cần thận làm đổ nước nóng thôi."

Lận Khả Hân không hỏi nhiều, chỉ tập trung giúp cô bôi thuốc mỡ, cuối cùng mới cười nói: "Da của Thương tiểu thư thật đẹp."

Mặt của Thương Đồng hơi đỏ, nhỏ giọng nói: "Lận tiểu thư cũng vậy mà."

"Sao không thấy Niệm Niệm?" Lận Khả Hân đóng nắp bình, thu dọn gì đó trong hòm thuốc, thuận miệng hỏi một câu.

"Con bé...đi thảo cảm viên rồi." Giọng nói của Thương Đồng có chút nghẹn ngào chua chát, cô rất nhớ Niệm Niệm, đã hơn nửa ngày, không biết con bé đi chơi có vui không, điện thoại cũng không gọi đến.

Giống như là tâm ý tương thông vậy, ngay lúc này điện thoại của cô lại vang lên.

cô hướng về phía Lận Khả Hân cười xin lỗi, đứng dậy đi lấy điện thoại di động.

"Alô..."

"Vậy sao? Niệm Niệm chơi vui lắm phải không? Còn quay video nữa à, vậy thì tốt quá, trở về cho mẹ xem Gấu Trúc được không?"

.....

"Còn đi thế giới dưới biển nữa sao? Vậy con đừng chơi quá mệt nhé!"

.....

"Đồng Khải?" Niệm Niệm đưa điện thoại cho Nhiễm Đồng Khải, Thương Đồng nghe được tiếng cười của Nhiễm Đồng Khải bên kia, trong lòng cũng dâng lên một niềm cảm kích.

.....

"Đồng Khải, nếu không cũng đừng mang con bé đi, anh theo con bé một ngày rồi, bên kia anh còn bận rộn như vậy..."

"Được rồi." Thương Đồng thấy không có cách nào thuyết phục anh, đành phải bắt đầu dĩ gậy đầu: "Anh đừng làm hư Niệm Niệm là được rồi."

không biết bên kia nói gì, Lận Khả Hân nghe không được, cô chỉ biết rủ đầu xuống, tay nắm chặt bình thuốc.

Đế điện thoại xuống, cuối cùng khóe môi của Thương Đồng cũng hiện lên nụ cười, chỉ cần Niệm Niệm vui vẻ là được rồi, cô có thể tưởng tượng đến Niệm Niệm nhìn thấy những con Gấu Trúc sẽ vui vẻ bao nhiêu.

"Thương tiểu thư, tôi đi trước, mấy ngày nữa tôi lại đến bôi thuốc cho cô." trên mặt Lận Khả Hân đều là nụ cười nhạt.

Lúc này Thương Đồng mới hồi phục lại tinh thần, vội nói: "không cần, nếu có thuốc mỡ, tự tôi có thể bôi được."

Lận Khả Hân mỉm cười nói: "Vậy sao được, Sở tổng đặc biệt dặn dò, tôi còn có việc, đi trước, ngày mai chúng ta gặp lại."

nói xong, Lận Khả Hân cười rồi đi.

----- Vũ Quy Lai -----

Thế giới dưới biển, ở phía dưới tháp truyền hình, khu vực của sứa đã vô cùng thu hút mọi người, ở dưới ánh đèn đủ loại kiểu dáng, sứa trong suốt tán ra ánh huỳnh quang, có màu xanh, còn có màu hồng mộng ảo.

Niệm Niệm cách tám kính thủy tinh, phấn khởi dùng ngón tay nhỏ nhấn đụng vào những nơi có sứa: "Chú nhiễm, chú xem chúng giống như cái ô vậy, thật là đẹp."

Sứa lác lác tự do, trên mặt Nhiễm Đồng Khải cũng là nụ cười phát ra từ đáy lòng, nhưng đi sau lưng anh là Chu Hi từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt, toàn bộ hành trình đều không có cười.

"Niệm Niệm, nhìn xem bên kia..." Nhiễm Đồng Khải ôm cô bé đi đến một lối vào, dưới chân là băng chuyền, từ đây đi vào, giống như là đi vào đáy biển, bên trong đều là thủy tinh trong suốt, có đủ loại cá biển, còn có rùa biển to lớn, Niệm Niệm ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rõ đều là ngạc nhiên.

"Đồng Khải?" Sau lưng Nhiễm Đồng Khải vang lên một tiếng kêu mềm mại.

Nhiễm Đồng Khải chau mày, thấy là Lận Khả Hân, sao cô lại đến đây?

Lận Khả Hân đi đến bên cạnh anh, thấp giọng nói: "thật đúng lúc."

Nhiễm Đồng Khải lập tức xụ mặt xuống, trước tiên anh hướng về phía Niệm Niệm nói: "Niệm Niệm, để chú Chu dẫn cháu vào trong xem có được không? Chú và cô ấy sẽ ở phía sau cùng cháu."

Niệm Niệm chăm chú nhìn Chu Hi, thấy mặt của anh ta từ đầu đến cuối đều u ám, có chút sợ hãi, lại rút vào trong lồng ngực của Nhiễm Đồng Khải: "không cần..."

Động tác nhỏ như vậy, khiến cho khóe môi của Nhiễm Đồng Khải hiện lên nụ cười hài lòng, anh vỗ cô bé nói: "Được, Vậy chúng ta đi vào thôi."

nói xong, anh liền bước lên băng chuyền điện tử, tiến vào thế giới đáy biển nhân tạo, Niệm Niệm lập tức bị những sinh vật đáy biển quái lạ kia hấp dẫn.

Bên trong có chút tối, Lận Khả Hân theo sát phía sau hoàn toàn không có tâm tình thương thức, nếu đứa bé Nhiễm Đồng Khải ôm trong lòng là con của cô thì tốt biết mấy?

Cái người phụ nữ Thương Đồng kia, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cùng Nhiễm Đồng Khải dây dưa không rõ, bên kia lại ở trong biệt thự của Sở Ngự Tây!

Nếu cô nhớ không sai, lần đầu tiên chính là Sở Ngự Tây mang theo mẹ con bọn họ đến chỗ cô khám bệnh.

Đuổi đi một Sở Văn Hề, lại chạy đến một Thương Đồng!

Ánh mắt của cô lạnh lẽo suy đoán dừng lại trên người Niệm Niệm, cô nhớ lại Nhiễm Đông Khải kêu cô đổi dùm phần báo cáo DNA kia.

Bác sĩ Âu Dương hầu như chưa hề thực hiện xét nghiệm DNA kia, mặc dù trên báo cáo không có bất kỳ chữ ký gì, nhưng rất dễ tìm được, chỉ trong mấy ngày đã có báo cáo xét nghiệm, kết quả xác thực là quan hệ cha-con.

Đứa bé là của Nhiễm Đông Khải, tại sao anh muốn đổi phần báo cáo kia? không muốn để Sở Văn Hề biết sao?

Nhưng không nghĩ đến vấn đề cho cô biết, định công khai sao?

Lận Khả Hân chăm chú nhìn Nhiễm Đông Khải, anh đối với Niệm Niệm rất yêu thích và cưng chiều, không có chút giả tạo nào, cô hiểu rõ anh, dù là cười, cũng chỉ tỏ ý nhàn nhạt, tuyệt đối không giống như bây giờ, trong mắt đều nhìn ra được vui sướng.

Lúc ra khỏi thế giới dưới biển, Nhiễm Đông Khải hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Niệm: "Niệm Niệm ngoan, cháu lên xe trước chờ chú Nhiễm một chút, chú Nhiễm đi mua chai nước."

Niệm Niệm chơi rất vui, cô bé cũng thoả mãn hôn trả một cái lên má của Nhiễm Đông Khải, mới ngồi vào trong xe.

Chu Hi cho dù sốt ruột, nhưng vẫn bất đắc dĩ đem đồ chơi trên xe nhét vào trong tay Niệm Niệm, mới ngồi vào buồng lái, chờ Nhiễm Đông Khải.

Xe ngừng lại hơi xa, Nhiễm Đông Khải ở trên xe của Lận Khả Hân, cửa kính xe che rất kín, nụ cười trên mặt Nhiễm Đông Khải đều thu lại: "Em theo dõi tôi?"

Lận Khả Hân nghe xong, lộ ra nét mặt bi thương: "Đông Khải, ở trong lòng anh, em đã biến thành người như vậy rồi sao? Những năm gần đây, em đã từng theo dõi anh chưa? Có lúc nào gây trở ngại cho anh chưa?"

Nhiễm Đông Khải cũng chú ý đến lời nói của mình có chút không tốt, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: "Vậy em giải thích sao đây?"

cô hẳn không phải là một người nhàn rồi không có việc gì lại đi dạo thế giới dưới biển.

Lận Khả Hân cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Em nghe Thương tiểu thư nói, anh dẫn con bé đến đây."

Mày của Nhiễm Đông Khải cau lại: "cô ấy thế nào?" Hai người các cô có cơ hội ở cùng một chỗ, trừ khi là Thương Đồng bị bệnh!

Lận Khả Hân giấu vào ngọn lửa ghen tị, hiểu tâm ý của anh, mơ hồ nói một câu: "không có gì đáng ngại, bôi thuốc hai ngày là được rồi, chỉ là da ở đó có chút mỏng."

một câu nói, làm cho lòng của Nhiễm Đông Khải có chút khó chịu, Thương Đồng đi đến bước ngày hôm nay, anh mới là người gây ra thật sự.

Anh không muốn nghe tiếp, chỉ lạnh lùng nói: "Chuyện của chúng tôi, em không cần nhúng tay vào."

"Đông Khải! không phải anh nói cô ấy và Sở Văn Hề giống nhau, đều chỉ là kẻ tạm thời thôi sao? Đứa bé kia? Chẳng lẽ đứa bé không phải là của anh?" Lận Khả Hân gấp giọng nói.

Nhiễm Đông Khải đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Tôi nói rồi, chuyện này không cần em lo!"

Lận Khả Hân bị hù dọa, người đàn ông trước mắt căn bản không giống người cô biết, bây giờ anh lại vui vẻ như thế, lại không khống chế được tức giận đối với cô, tất cả đều bởi vì Thương Đồng và đứa bé đáng ghét kia!

"Anh..." ngực của Lận Khả Hân phập phồng, nước mắt trào ra: "Em chỉ quan tâm anh thôi, sao anh có thể đối xử với em như vậy?"

Nhiễm Đông Khải hít sâu một cái, lấy lại bình tĩnh: "Khả Hân, thật xin lỗi, tôi có lý do của tôi, em có vấn đề gì có thể gọi điện thoại cho tôi, gần đây chúng ta không cần gặp mặt."

Lận Khả Hân lau nước mắt, gạt đầu, thấy Nhiễm Đông Khải muốn đẩy cửa rời đi, lại hỏi một câu: "Tiền vốn bên kia, muốn em thay anh đi nói một chút không?"

"không cần." Nhiễm Đông Khải xuống xe, đi đến xe của mình ở phía bên kia.

Lận Khả Hân thu nước mắt, trên mặt hiện đầy lo lắng, Nhiễm Đông Khải, anh thay đổi!

Tôi sẽ khiến các người phải hối hận, tất cả đều sẽ trở về với điểm xuất phát.

----- Vũ Quy Lai -----

trên xe, Niệm Niệm nhận lấy chai nước Nhiễm Đông Khải đưa tới, nắp chai đã mở, cô bé uống vài ngụm, lại đưa cho Nhiễm Đông Khải: "Chú Nhiễm, cháu cũng uống đi ạ."

Chu Hi thấy vậy, thờ dài, vừa muốn lấy chai nước đã chuẩn bị trên xe, ai ngờ Nhiễm Đông Khải lại nhận lấy nước Niệm Niệm đã uống qua, uống một hớp nhỏ rồi lại đưa cho cô bé: "Niệm Niệm thật ngoan."

Niệm Niệm cười, giống như đóa hoa dưới ánh mặt trời rực rỡ, rất xinh đẹp.

Trong lòng của Nhiễm Đông Khải cũng ấm áp, mở miệng nói: "Lái xe, trở về nghỉ ngơi."

"Nhiễm tổng, Sở Văn Hề tiểu thư vừa gọi điện thoại đến, nói có việc muốn gặp ngài để nói chuyện." Chu Hi đưa điện thoại cho Nhiễm Đông Khải, hàm ý là ngài xem và quyết định đi, đưa vị tiểu tử tông này trở về nghỉ ngơi, hay đi gặp vị thiên kim đại tiểu thư kia.

Nhiễm Đông Khải chau mày, nhận lấy điện thoại nói: "Trở về nghỉ ngơi trước."

Chu Hi bắt đầu đi khởi động xe, chẳng lẽ thật là yêu ai yêu cả đường đi?

Niệm Niệm nghe xong, cũng quan tâm nói: "Chú Nhiễm, chú bận thì đi đi ạ."

Nhiễm Đông Khải lắc đầu, xoa đầu của cô bé: "không có gì, chơi mệt rồi, ngủ một chút đi, đến nhà chú sẽ gọi cháu."

Trong mắt anh đầy dịu dàng sáng rỡ, giống như là trở lại hai mươi mấy năm về trước, mẹ nắm tay em gái anh, ký ức của anh đều có chút mơ hồ, anh nhớ không rõ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nhưng cảm giác giống như dáng vẻ của Niệm Niệm, cười rất thuần khiết, rất ngây thơ.

Nghĩ đến đây, lòng của anh bỗng chốc run lên, nhắm hai mắt lại, trong không khí đầy mùi máu tanh.

Sao anh có thể quên?

Hồi lâu, anh mới ổn định hơi thở, mở điện thoại di động ra, bấm một dãy số, nặng nề mở miệng: "Văn Hề, vừa rồi em tìm anh sao?"

.....

"Được, bây giờ anh đang bận, không thuận tiện ra ngoài, đến nhà anh sẽ nói chuyện với em."

.....

Cúp máy, Nhiễm Đông Khải lấy lại bình tĩnh, ý cười trong mắt cũng từ từ thu lại.

Trong biệt thự, đang chuẩn bị bữa ăn tối, bảo mẫu đã giúp Niệm Niệm tắm rửa xong. Trong phòng ngủ, Nhiễm Đông Khải giúp cô bé sấy tóc, cô bé mặc chiếc áo ngủ màu hồng bằng nhung lần trước Nhiễm Đông Khải mua về, mềm mại nằm trên đầu gối của Nhiễm Đông Khải, ngủ thiếp đi.

"Tiên sinh, Sở tiểu thư đến." Nữ quản gia thấy thế, khẽ nói.

"Để cô ấy lên." Nhiễm Đông Khải tắt máy sấy, cẩn thận ôm Niệm Niệm đặt lên giường, đắp chăn cho cô bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô bé, nhẹ nhàng thờ dài, mới vừa rồi cô bé vẫn còn hỏi khi nào mẹ đến đây, bây giờ đã ngủ mất rồi.

Anh chăm chú nhìn một lát, nghe ở cửa có tiếng bước chân, mới từ từ đứng lên: "Em đến rồi à."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ngả bài

Sở Văn Hề đứng ở cửa, nhìn thấy Nhiễm Đông Khải tỉ mỉ giúp cô gái nhỏ kia lau tóc, đắp chăn, nhìn cô bé đi vào giấc ngủ, vốn muốn thốt ra lời nhưng lại cảm thấy có chút khó khăn.

"Em đến rồi à?" Nhiễm Đông Khải không chút giật mình, anh đi đến cửa, ở trước cửa còn liếc nhìn một cái, cô bé ngủ rất say, đáng vẻ thật đáng yêu.

"Đến phòng sách đi." Nhiễm Đông Khải thu lại nụ cười, trên mặt không còn bất kỳ cảm xúc gì.

Sở Văn Hề cũng tâm sự nặng nề theo sát phía sau anh, hai người một trước một sau đi đến phòng sách.

"Đồng Khai..." Vào phòng sách, Sở Văn Hề không ngồi xuống, cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, thấy Nhiễm Đồng Khai quay đầu lại, bắt đầu có chút căng thẳng.

"nói đi, tìm anh có chuyện gì?" Nhiễm Đồng Khai lạnh nhạt ngồi xuống, gọi điện thoại nội bộ, kêu người mang lên hai ly trà.

Sở Văn Hề xoa tay, hơi yên lặng, cô không biết nên nói thế nào, mà Nhiễm Đồng Khai lại cầm tờ báo trên bàn lên, cũng không để ý đến cô.

Trà đưa tới, Sở Văn Hề thấy anh để tờ báo xuống, lúc uống trà, rốt cuộc lại cúi đầu nói một câu: "Đồng Khai, thực ra em đến là để nói cho anh biết một chuyện."

Nhiễm Đồng Khai nâng mày, ý bảo cô nói tiếp.

"Thực ra..." Sở Văn Hề cắn môi dưới: "Hôm nay vị Thương tiểu thư kia đến tìm chúng tôi."

Nhiễm Đồng Khai nghe xong, để ly trà trong tay xuống, ánh mắt hơi lạnh: "cô ấy đã nói gì?"

"cô ấy nói..." Sở Văn Hề bị anh nhìn chằm chằm nên cúi đầu: "cô ấy nói đứa bé không phải của anh, là cô ấy lừa anh."

"Còn gì nữa không?" Nhiễm Đồng Khai không có bất kỳ phản ứng kinh ngạc nào.

Sở Văn Hề có chút sững sốt: "Anh không tức giận sao?"

Nhiễm Đồng Khai cúi đầu, ngón tay vuốt dọc theo ly trà, không biết anh đang nghĩ gì, mày khẽ cau lại, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu nói: "cô ấy nói thật?"

"cô ấy nói thế này. cô ấy nói vì để gả vào nhà giàu có, mới lừa gạt anh! Là cô ấy chủ động đến tìm chúng tôi!" Sở Văn Hề sợ anh không tin, lại vội vàng bổ sung thêm hai câu.

Nhiễm Đồng Khai để ly trà xuống, đứng lên đi tới bên cửa sổ, ánh mắt tối tăm nhìn ra ngoài, Cây Phong đỏ, cũng gần thời kỳ tàn lụi, có chút cảm giác giống như rỉ máu, sao anh có thể không biết đây là thủ đoạn của Sở Ngự Tây, anh ta nhất định không biết, đứa bé kia chính xác không phải của mình, mà là của anh ta.

Nếu anh ta biết, chỉ sợ người tới bây giờ không phải là Sở Văn Hề, mà là anh ta!

Nhưng, tiếp theo nước cờ này, thật sự giống như anh đã dự đoán ban đầu sao?

Tại sao vừa nghĩ đến anh mạng Thương Đồng ném vào trong hồ lửa kia, lại bắt đầu do dự, đây không phù hợp với tác phong trước sau như một của anh.

"Đồng Khai, anh đang nghĩ gì vậy?" Sở Văn Hề lo lắng nhìn bóng lưng của anh, chẳng lẽ anh bị sốc khi nghe tin tức này? Suy cho cùng bất luận kẻ nào nghe được chuyện giống thế này đều sẽ không chịu nổi.

Nhiễm Đồng Khai im lặng một lúc mới xoay người lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Sở Văn Hề, thật có vài phần giống Thương Đồng, nhưng các cô hoàn toàn khác biệt, Thương Đồng giống như một đầm nước thâm sâu, trong vắt lạnh lẽo, lại làm cho người ta không có cách nào không bị cô hấp dẫn.

Mà Sở Văn Hề chính là dòng suối cạn trong veo, liếc mắt là nhìn thấy đáy, không hề thú vị. Khó trách Sở Ngự Tây lại không nhìn ra điểm giống nhau giữa các cô, càng sống chung lâu ngày, càng phát hiện ra hai người quả thật sai lệch quá nhiều.

Sở Văn Hề bị anh nhìn có chút không tự nhiên, cô cúi đầu nhìn chính mình, không có nơi nào không ổn, lại ngẩng đầu, thì nghe Nhiễm Đồng Khai nói: "không có gì, anh chỉ... cần chút thời gian để tiêu hóa."

Sở Văn Hề thấy trên mặt anh hiện lên chút buồn bã, cho rằng tin tức này khiến anh đau lòng, không khỏi nhẹ nhàng nói: "thật xin lỗi, em chỉ muốn nói cho anh biết, đừng lại bị cô ấy lừa, không có gì vậy em đi trước."

nói xong, cô đặt ly trà xuống, có chút lo lắng đi ra, chưa đi được hai bước, cổ tay lập tức bị Nhiễm Đồng Khai nắm lấy, trong mắt anh có vài phần áy náy và dịu dàng: "Văn Hề, thật xin lỗi."

Mũi của Sở Văn Hề đau xót, đây là anh hối hận sao?

Nhiễm Đồng Khai khẽ nói: "Cho anh chút thời gian."

Sở Văn Hề bị anh thỉnh linh đối xử dịu dàng có chút cảm động, uất ức mấy ngày nay chớp mắt tìm được chỗ trút ra, nước mắt cô lộ bệch rơi xuống, nặng nề gạt đầu.

Nhiễm Đồng Khai nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, trong mắt lóe lên một tia mờ ám nào đó.

"Anh đưa em đi." Anh buông cô ra, ánh mắt thâm trầm.

Sở Văn Hề cảm động gật đầu, đi theo anh xuống lầu.

Đọc theo đường đi, Nhiệm Đông Khai từ đầu đến cuối đều giữ im lặng, trên xe lần lượt phát đài phát thanh âm nhạc, Sở Văn Hề len lén nhìn anh, anh vẫn luôn tập trung nhìn về phía trước, lái xe không nhanh không chậm, vô luận tình hình xe chạy không tốt, anh cũng vững vàng như cũ, giống như tác phong làm người của anh.

Cuối cùng đến cổng lớn nhà họ Sở, anh thay cô mở cửa xe, ở cổng lớn nhà họ Sở có hàng cây phong đỏ rất đẹp, Sở Văn Hề có cảm giác chết đi sống lại.

Nhiệm Đông Khai nhìn thoáng qua cô tay cô, thấp giọng nói: "Văn Hề, có lẽ mấy ngày trước đó anh làm rất nhiều chuyện tổn thương đến em, thứ lỗi cho anh."

Sở Văn Hề chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, cô nhẹ nhàng nói: "Em biết anh bị lừa gạt, với lại mẹ nói với em, là anh chuyển máu cho em."

Nhiệm Đông Khai im lặng một chút, lại nói: "Hôm nay anh không đưa em vào được, trước tiên thay anh nói lời xin lỗi với bác trai và bác gái, hôm khác anh sẽ đặc biệt đến nhà thăm viếng."

Sở Văn Hề biết anh nhất định là cảm thấy xấu hổ, khéo hiểu lòng người gật đầu.

cô đi về phía biệt thự, đi vài bước lại quay đầu, thấy Nhiệm Đông Khai vẫn đứng ở đó nhìn cô, bất giác khoe môi hiện lên một nụ cười, anh là người trọng trách nhiệm, có lẽ ở cùng một chỗ với Thương Đồng, là bởi vì đứa bé, Đồng Khai của cô đã trở lại, thật tốt.

"Văn Hề?" Tân Mộng Lan từ trong biệt thự đi ra nghênh đón: "Con đi đâu vậy?"

Bà liếc mắt một cái, nhìn thấy bóng xe của Nhiệm Đông Khai, cau mày: "Con đi tìm Đồng Khai sao?"

trên mặt Sở Văn Hề lộ ra nụ cười xán lạn, cô nặng nề gật đầu.

Tân Mộng Lan có chút mắt mắt nhìn bóng xe đã dần khuất hẳn, nhớ đến nét mặt ngày hôm nay của Thương Đồng, cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

"Mẹ, bây giờ thì tốt rồi, anh Đồng Khai biết mình bị lừa, sẽ không ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia nữa!" Sở Văn Hề kích động ôm Tân Mộng Lan, lại không thấy bà trả lời lại.

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

Tân Mộng Lan thu tầm mắt về, giọng gao lác đầu: "không có gì."

----- Vũ Quy Lai -----

Nhiệm Đông Khai lên xe, bấm một số điện thoại: "Sở Ngự Tây, chúng ta cần nói chuyện một chút."

"Được."

Bên kia truyền đến tiếng trả lời đắc ý của Sở Ngự Tây.

một giờ sau, trong phòng bao của câu lạc bộ Long Bàn, hai người gần như đến cùng một lúc.

trên mặt của Sở Ngự Tây mang theo nụ cười nhạt, ngồi trên ghế xô-pha, tao nhã rót một ly sâm banh, đây vốn là uống rượu để ăn mừng thành công, giờ phút này anh cầm ở trong tay, bọt rượu vàng óng bốc lên, nhìn anh cảnh đẹp ý vui.

Nhiệm Đông Khai đóng cửa phòng lại, đi thẳng vào vấn đề nói: "nói đi, anh làm nhiều chuyện như vậy, đến cùng là muốn gì?"

Sở Ngự Tây mỉm cười nhấp một ngụm rượu, mới dựa vào ghế, ung dung nhìn Nhiệm Đông Khai: "Thế nào, then quá hóa giận à?"

Nhiệm Đông Khai hừ lạnh một tiếng nói: "Bây giờ anh nắm được ngân hàng, chính là nắm được cổ của tôi, bây giờ không chỉ ngoại ô Hàn Thành bị đình công, dù cho tôi có bán ra hay cho thuê thì tiền vốn cũng bị đứt, cổ phiếu rớt giá thê thảm, thậm chí 10% cổ phần của Sở thị anh cũng không cần, không phải bởi vì tôi hủy hôn với Sở Văn Hề sao?"

Sở Ngự Tây thu lại nụ cười, hừ lạnh một tiếng: "Hối hận sao?"

Nhiệm Đông Khai từ từ siết chặt quả đấm, anh nhìn chăm chăm vào Sở Ngự Tây: "Còn nữa, rốt cuộc anh đã làm gì Thương Đồng? Anh ép cô ấy đi nói với Sở Văn Hề, đứa bé không phải của tôi, phải không?"

Sở Ngự Tây nghe anh nhắc đến Thương Đồng, ly rượu 'bóp' một tiếng để lại trên bàn, cười giễu cợt nói: "Là anh đích thân đưa cô ấy cho tôi, nếu không anh cho rằng chuyện tiết lộ bí mật dự án khai phá ngoại ô Hàn Thành sẽ bị ép xuống sao?"

Nhiệm Đông Khai giống như bị anh nắm được chỗ yếu, trên mặt cũng tâm tình bất định: "Nhưng anh biết rõ, Niệm Niệm là con gái của tôi!"

Sở Ngự Tây tức giận chính là việc này, anh lạnh lùng mở miệng nói: "Phải thì thế nào? Hoặc là anh sẽ phá sản, hoặc là triệt để cắt đứt quan hệ với con bé!"

"Anh làm vậy, không phải làm cho tôi cười Sở Vân Hề sao?" Nhiệm Đông Khải đứng dậy: "Anh thật là quá đáng!"

"Quá đáng?" Sở Ngự Tây cũng đứng dậy, anh lạnh lùng nói: "Rốt cuộc là ai quá đáng? không phải anh muốn sống cùng với Thương Đồng sao? Tôi sẽ không để anh toại nguyện!"

"Cho dù anh có thể tách hai chúng tôi ra, anh cũng không thay đổi được sự thật người cô ấy yêu là tôi!" Nhiệm Đông Khải càng thêm tức giận, mỗi một câu của anh đều đâm thẳng vào chỗ đau của Sở Ngự Tây, nhưng anh cũng không dễ chịu.

Hai người giống như bước vào trạng thái chiến đấu của hai con hổ, đều lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đối phương, nếu không phải chưa hoàn toàn mất khống chế, chỉ sợ bây giờ đã ra tay rồi.

Sở Ngự Tây đè nén cơn giận, ngược lại cười lạnh lùng nói: "Cho dù người cô ấy yêu là anh thì sao? Còn không phải nằm ở dưới thân tôi cầu xin tha thứ sao? Người đàn ông anh đây, thật đúng là rộng rãi!"

"Anh...tên cầm thú này!" Nhiệm Đông Khải bị anh chọc giận, lại nghĩ đến lời nói trước đó của Lận Khả Hân, Thương Đồng bị thương, liền cho là bị Sở Ngự Tây tàn bạo xâm phạm, anh bước lên nắm lấy cổ áo của Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây cũng nắm cổ tay anh, lúc này Sở Ngự Tây rất bình tĩnh: "Có bản lĩnh thì anh đoạt lại cô ấy đi!"

Nhiệm Đông Khải nhẫn nhịn, đột nhiên buông tay ra, giống như là đã thú khốn khổ, hận không thể đâm vào mặt Sở Ngự Tây mấy cái.

Nhiệm Đông Khải càng như vậy, anh càng vui vẻ, anh chậm rãi ngồi xuống, đong đưa ly rượu, bọt khí đã không còn nhiều lắm, cảm thấy không có ý nghĩa gì, liền để ly rượu xuống, mở miệng nói: "Nhiệm Đông Khải, cho anh hai lựa chọn, một là chuyển mảnh đất Bắc Giao cho tôi, cắt đứt với Thương Đồng, và quan hệ với đứa bé, kết hôn cùng Vân Hề, tôi sẽ giúp anh giải trừ hạn chế ngân hàng và lời đồn bắt lợi, cái thứ hai rất đơn giản, chính là phá sản."

Nhiệm Đông Khải nheo mắt, dường như rất khó ra quyết định.

Sở Ngự Tây cười nhìn anh rồi rầm, lúc này có cảm giác dễ chịu mà trước nay chưa từng có, ngoài ra còn trừ bỏ được cái gai trong lòng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Nhiệm Đông Khải mới mở miệng...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Trầm luân

Ads Nhiệm Đông Khải nhìn Sở Ngự Tây, cười lạnh nói: "Anh không sợ tôi không cam lòng, không tình nguyện cưới Sở Vân Hề, ngược lại làm hại cô ấy sao?"

Sở Ngự Tây lắc ly rượu: "Cầu người được người, đây cũng là tự nó chuốc phiền, nếu không cả đời nó sẽ không cam tâm. Huống chi..." Anh mỉm cười: "Tôi chỉ biết tôi muốn, còn nó có được hay không, là chuyện của nó, cảm thấy đau, chán, tự nhiên sẽ buông tay."

Anh rũ bỏ sạch sẽ bản thân, dường như không chút để ý.

Nhiệm Đông Khải cũng hừ lạnh một tiếng nói: "Anh tính toán rất khá, nếu bên này tôi đối với cô ấy có chút không tốt, bên kia anh tự nhiên sẽ trả lại gấp đôi trên người Đồng Đồng và đứa bé, tôi chưa thấy qua người nào bi ối giống như anh vậy! Sao có thể lấy đứa bé ra làm con bài?"

Sau khi nói xong câu đó, tim của anh cũng hơi run lên, đáng vẻ ngây thơ khi ngủ của Niệm Niệm lúc nãy, lại vụt qua trước mắt anh. nói về bi ối, có lẽ là anh mới đúng.

Sở Ngự Tây cười nói: "nói vậy, anh đã đồng ý, vậy thì tiếp theo nói về dự án ngoại ô Hàn Thành."

"Tôi không thể chuyển nhượng cho anh, đó là tâm nguyện của Đồng Đồng!" Nhiệm Đông Khải lạnh lùng nói: "Sở Ngự Tây, anh đừng ép người quá đáng!"

"Tôi ép người quá đáng sao?" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Dự án khai phá kia vốn là của tôi, bây giờ anh có vốn để mặc cả với tôi sao? 1.8 tỷ, tôi thu về giá gốc, ba vụ này hoàn thành, anh cũng có thể đến ngân hàng rồi."

Trong mắt của Nhiệm Đông Khải trào ra lửa giận, quả đấm siết chặt lại từ bụng ra: "Anh thắng rồi."

nói xong, Nhiễm Đông Khai đứng dậy, đã không còn gì cần thiết để nói nữa.

Sau khi anh đi khỏi, Sở Ngự Tây cũng không cười, anh từ từ nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, ngồi rất lâu, mới đứng lên.

----- Vũ Quy Lai -----

Biệt thự Hậu Hải, vừa vào đêm, Thương Đồng ngồi bên giường, trên ngực đã bôi thuốc, nhưng vẫn cảm thấy nóng, cô cảm điện thoại di động, chờ điện thoại.

đi chơi có lẽ cũng đã về?

cô do dự hồi lâu, cuối cùng gọi điện thoại cho Nhiễm Đông Khai, rất lâu, bên kia mới nhắc máy: "Đồng Đồng."

"Đồng Khai, hai người đã về rồi sao?" Thương Đồng dè dặt hỏi, cô rất sợ buổi tối Niệm Niệm sẽ nhớ cô, sẽ không ngủ được.

Giọng nói của Nhiễm Đông Khai trầm thấp: "Đúng vậy, trở về tắm rửa cho Niệm Niệm, lúc sấy tóc con bé đã ngủ, kết quả cơm tối cũng chưa ăn."

"Oh..., ngủ." Thương Đồng hơi yên tâm: "Ngày nay làm phiền anh nhiều rồi."

"không có gì, có lẽ cũng lâu rồi tôi không có vui như vậy." Nhiễm Đông Khai bên kia không biết thế nào, tâm tình vô cùng sa sút: "Ngược lại tôi thật hy vọng Niệm Niệm có thể luôn ở bên cạnh tôi."

Lòng của Thương Đồng cũng thoáng lung lay, muốn lập tức bay đến bên cạnh Niệm Niệm, cô có thể tưởng tượng lúc Niệm Niệm ngủ, giống như một con tôm nhỏ, làm cho người ta nhìn không được muốn ôm vào trong ngực, ngửi mùi sữa trên người con bé.

"Con bé ngủ có ra chút mồ hôi, tối nay sẽ không đưa con bé qua đó. Ngày mai dậy sớm, tôi sẽ đưa con bé qua gặp em." Bên kia Nhiễm Đông Khai nhẹ nhàng dùng khăn tay lau trán cho Niệm Niệm, con nít ngủ, luôn không cảnh giác.

"Anh ta...anh ta không chịu." Thương Đồng đau xót mở miệng.

"Anh ta muốn tôi cắt đứt quan hệ với Niệm Niệm." Nhiễm Đông Khai nở nụ cười: "Tôi nghĩ, anh ta chắc chắn rất ghen tị với tôi, đối lại là tôi, cũng sẽ ghen tị với cha của con bé."

"Tại sao anh ta phải làm vậy?" Thương Đồng ngạc nhiên, lo lắng nhất chính là anh sẽ biết thân thế của Niệm Niệm.

"Bởi vì Sở Văn Hề."

Đúng vậy, anh vẫn cho rằng đứa bé thật sự là của Nhiễm Đông Khai, nếu bây giờ anh muốn thành toàn cho Sở Văn Hề, đầu tiên để cho cô đi nói rõ đứa bé và Nhiễm Đông Khai không có bất kỳ quan hệ gì, bước kế tiếp dĩ nhiên là cướp đứa bé từ trong tay của Nhiễm Đông Khai, sau đó Sở Văn Hề có thể vô lo ở cùng một chỗ với Nhiễm Đông Khai.

Làm em gái của anh thật tốt.

Thương Đồng rũ mặt xuống, một tay quần trên dây quần áo ở nhà, ghì đến ngón tay căng ra, cô khẽ nói: "Như vậy rất tốt, anh cũng hãy đối xử tốt với Văn Hề, cô ấy yêu anh như vậy, anh không nên phụ lòng cô ấy."

"Ừ." Sau đó Nhiễm Đông Khai im lặng, dửng dưng.

Thương Đồng lại ngẩn người ngồi đó, từ đầu đến cuối đều cảm thấy tim giống như bị khuấy đi một góc, làm cho cô đứng ngồi không yên, không lâu sau, trong điện thoại truyền đến tin nhắn, cô vừa mở ra nhìn, lại là tin nhắn của Nhiễm Đông Khai gửi đến.

Anh giờ đi ngủ, chiếu vào cái đệm anh đang ngồi, đầu tựa vào Niệm Niệm, Niệm Niệm ngủ rất say, có lẽ do nóng nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lông mi dài rõ ràng có thể đếm được, Nhiễm Đông Khai cũng mỉm cười.

Mắt cô hơi ươn ướt, Niệm Niệm, con gái của cô, đứa con gái ra đời chưa bao giờ khiến cho cô phải lo lắng lại lớn như vậy, đã một ngày cô không nhìn thấy con bé rồi.

Ngón tay vuốt ve Niệm Niệm trên tin nhắn, cô có cảm giác muốn khóc.

Lúc Sở Ngự Tây đi đến cửa, thì thấy cô đang mắt hờn cảm điện thoại, cũng không biết đang nhìn cái gì, lúc thì nở nụ cười nhẹ, lúc lại biến thành buồn bã mông lung.

"Đưa đây..." Sở Ngự Tây đưa tay, đi đến bên cạnh Thương Đồng.

Thương Đồng hoảng sợ, theo phản xạ mang điện thoại giấu ra phía sau, nhưng tay của Sở Ngự Tây lại duỗi ra trước mặt cô.

cô cắn chặt răng, từ từ đưa điện thoại ra.

Trong hình, Nhiễm Đông Khải tỏ vẻ tình thâm, nhìn qua rất chướng mắt, cộng thêm biểu hiện trước đó của Thương Đồng, không khỏi khiến Sở Ngự Tây cho rằng, cô đang nhớ nhung Nhiễm Đông Khải.

Tay anh lạnh lùng trượt đến chỗ xóa, Thương Đồng ý thức được hành động của anh, lập tức đứng dậy, muốn cướp lấy điện thoại di động.

Sở Ngự Tây nâng cao tay, dáng người anh vốn rất cao, Thương Đồng không cướp được, ngẩng đầu nhìn thấy điện thoại sáng lên, trang hiển thị bị xóa, cô rất tức giận: "Sao anh có thể xóa hình của tôi!"

Sở Ngự Tây vung tay một cái, ném điện thoại lên giường, điện thoại di động tung lên rồi hạ xuống, lăn qua một bên. Thương Đồng đến cầm điện thoại, mở ra nhìn, quả nhiên đã bị xóa, cô tức giận ngồi trên giường, nhìn chằm chằm vào Sở Ngự Tây: "không thể nói lý!"

Sở Ngự Tây đang cởi cúc áo Âu phục, nghe câu đó, đột nhiên dừng lại: "Em nói gì?"

Thương Đồng bị ánh mắt anh nhìn đến, bực dọc cũng bị đè xuống, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Tôi đang nhìn đứa bé."

"Vậy sao?" Sở Ngự Tây để Âu phục qua một bên, từ từ đi tới, nắm cổ tay cô, đè cô ngã vào giường lớn: "Tôi lại cảm thấy, em đang nghĩ về đàn ông."

"Tôi không có." Thương Đồng nghiêng mặt đi, mặc dù nửa người trên của anh chống đỡ ở trên giường, nhưng bị anh đè như vậy, không những tim cô run rẩy, mà chỗ ngực bị phỏng cũng cảm giác rõ ràng hơn.

Sở Ngự Tây theo cổ của cô nhìn xuống, thấy chỗ bị phỏng đỏ, ngón tay từ từ di chuyển xuống dưới, đẩy sợi dây của cô ra, quần áo ở nhà nằm qua hai bên, lộ ra một mảng lớn trước ngực.

"Đừng lộn xộn!" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói.

Anh chỉ muốn xem tình hình sau khi bôi thuốc, nhưng ánh mắt lại bị hai bên mướt mà to lớn kia hấp dẫn, ngón tay lạnh lẽo từ từ phủ lên một bên trong đó, cảm giác mềm mại và trắng mịn, làm anh yêu thích không rời tay.

"Anh đừng như vậy!" cô không nhịn được, đưa tay nắm cổ tay anh.

"không được." cô lạnh lẽo mở miệng, ra sức vùng vẫy, đụng phải chỗ đau trước ngực, cả người co lại thành một cục.

"Dù sao cũng đã làm rồi."

"Nhưng anh chê tôi bẩn..."

"Sao nhiều lời dư thừa thế..."

"Ồ..."

----- Vũ Quy Lai -----

Mơ màng đi vào phòng tắm, cả người đều giống như bị rút đi gân cốt, cô bất lực ngồi trong bồn tắm lớn, sao lại biến thành thế này?

Bất luận chống cự thế nào, đều không thể ngăn anh dừng lại.

Cho dù khoảnh khắc sau cùng, anh tránh người ra, nhưng toàn thân đều là mùi vị của anh.

Mặc dù trước ngực vẫn đau, cô cũng không muốn ra ngoài.

Nước lạnh rồi, cô che mặt, im lặng khổ sở..

Hồi lâu, mới run rẩy đứng dậy, lau khô người.

Có lẽ anh đã sớm rời đi?

Ra khỏi phòng tắm, không khí trong phòng vẫn còn nóng như cũ, quả nhiên không thấy bóng dáng của anh.

cô ngây dại ngồi trên giường, giữa hai chân còn truyền tới đau đớn, đến cùng vẫn bị thương.

Giống như là nhớ tới cái gì, cô mang dép vào, lấy cái rương của cô từ trong ngăn kéo ra, mở khóa kéo, lấy bọc giấy trong hộc tối ra, cô ngồi xổm trên mặt đất, từ từ mở bọc giấy, trên cùng là một quyển bút ký, còn lại phía dưới là một cuốn nhật ký.

Đều là di vật của cha cô.

Khi cha cô đã qua đời, lúc thu xếp di vật, mới lần đầu tiên nhìn thấy hai thứ này.

Mặc dù, chúng vẫn luôn bị khóa trong ngăn kéo thấp nhất của tủ sách.

cô run rẩy mở nhật ký ra, lật đến một trang nọ, vừa xem xong một hàng chữ: "Mộng Lan nói người kia đã đến..."

Đột nhiên nghe tiếng mở cửa, cô sợ hãi lập tức mang cuốn nhật ký nhét trở lại trong rương, vừa đóng rương lại, Sở Ngự Tây cũng đã đứng ở cửa, ánh mắt của anh lướt qua, cũng không để ý, mà cầm một bọc đồ ném đến trước mặt cô.

cô sợ đến mức tim đập không thôi, nhặt lấy bọc đồ kia, không rõ nguyên do mở ra.

Là mười hộp nữ, phía sau còn có mấy hộp khác, thuốc tránh thai thông thường.

Từ trước đến nay Thương Đồng không tiếp xúc qua mấy thứ này, mặt lập tức đỏ bừng lên.

"Trước đó không chuẩn bị, uống cái này trước đi." Sở Ngự Tây bước tới, sau khi mở thuốc ra, đưa cho cô.

Đây là lần thứ hai anh ép cô uống thuốc, kỳ thực cho dù anh không làm vậy, cô cũng không thể lại mang thai con của anh.

Chỉ một mình Niệm Niệm, vậy là đủ rồi! cô cũng không gánh vác được loại lo lắng này nữa.

cô lặng lẽ nhận lấy, nuốt vào.

Viên thuốc hơi đắng, kẹt ở trong cổ họng làm cho cô có cảm giác muốn nôn ra.

Sở Ngự Tây chăm chăm nhìn cô nuốt vào, thấy nét mặt của cô có chút khó chịu, lạnh giọng nói: "Về sau tự mình chú ý một chút, đừng để bản thân gặp phiền toái."

cô nghiêng đầu lại, đẩy mắt hơi uрон ướt: "Anh nghĩ nhiều rồi. Tôi thà rằng vĩnh viễn anh không đụng vào tôi."

một câu nói chọc giận Sở Ngự Tây, anh tức giận nói: "Là em nghĩ nhiều thôi. Em đối với tôi chỉ là cái thùng phát tiết có cũng được mà không có cũng không sao."

Thương Đồng gật đầu, không nhìn anh nữa.

Sở Ngự Tây cũng dùng một tiếng đập cửa mà đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thương Đồng, cô giống như là ném củ khoai lang bỏng tay, mang đồng hồ Sở Ngự Tây cầm về kia ném vào tường, những hộp đủ màu tới tấp rơi xuống.

cô che mặt, co lại trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Lòng sắt đá

Trong thư phòng, Sở Ngự Tây không chút buồn ngủ, anh dựa vào ghế ông chủ, chỉ cảm thấy hơi mệt. một cảm giác hư ảo kéo đến, anh giống như lông chim treo lơ lửng trong bầu trời đêm, từ từ rơi xuống, rơi vào trong một đầm lầy màu đỏ.

Nơi đó ảm đạm nổi lên bong bóng nước, sau khi vỡ ra thì mùi máu tanh đậm đặc kéo đến, anh tận mắt nhìn thấy bà cắt cổ tay tự sát, máu đỏ tươi chảy ra, ngừng cũng không ngừng được, anh ra sức nắm cổ tay bà, muốn chặn dòng máu lại, nhưng lại bị bà đẩy ra.

Anh chạy tới gọi điện thoại, nhiều lần bấm sai số, cuối cùng rất không dễ mới kết nối được, lại nghe thấy giọng nói tuyệt tình.

Nhiều năm qua, anh cho rằng mình có thể quên, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên cổ tay của Sở Vân Hề, anh phát hiện tim mình lại treo lơ lửng một lần nữa, thì ra cảm giác sợ hãi máu tươi chưa bao giờ tan biến.

Mà cô... Thương Đồng, cũng giống như Tân Mộng Lan, bọn họ đều muốn đẩy người khác xuống vực thẳm, cô đáng giận như thế, nhưng mình lại không ra tay tàn nhẫn được! Chẳng lẽ nói, mình và cha đều giống nhau, lòng đối với người thân của mình đều rất tàn nhẫn, bị hồ ly tinh làm say mê đến hồn bay phách lạc rồi sao?

Anh tức giận siết chặt nắm tay, lại từ từ buông ra.

----- Vũ Quy Lai -----

Sáng sớm, Thương Đồng bị tiếng chuông quấy nhiễu tỉnh giấc, cô mơ màng nhận điện thoại, nghe được giọng phấn khởi của Niệm Niệm: "Mẹ, mau xuống đây đón con !"

Thương Đồng nghe xong, lập tức tỉnh hẳn, vội vàng mặc quần áo vào, toàn thân đau nhức nói không nên lời, cô vội vàng rửa mặt, cũng không kịp chải tóc, vừa chạy xuống lầu vừa lấy tay tùy ý vuốt một chút.

Vừa chạy đến phòng khách, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo: "đi đâu?"

Thương Đồng không ngờ đến sẽ gặp Sở Ngự Tây, anh đang ngồi trong phòng khách, xem báo.

"Tôi...tôi ra ngoài một chút." Thương Đồng ngó ra ngoài, thấy xe của Nhiễm Đông Khải, xe anh đang lái đến cổng, ôm Niệm Niệm toàn thân mặc đầm ngắn màu hồng xuống xe.

"không được đi." Sở Ngự Tây lạnh lùng mở miệng, cũng không ngẩng đầu lên.

"Niệm Niệm ở bên ngoài." Thương Đồng có chút gấp gáp, cũng không dám chọc giận anh.

"Qua đây." Sở Ngự Tây để tờ báo xuống, xung quanh toả ra hơi thở lạnh lẽo.

Thương Đồng nhìn ra ngoài cổng, lại nhìn Sở Ngự Tây, biết lúc này nếu chọc giận anh, anh nhất định sẽ ở trước mặt Nhiễm Đông Khải và đưa bé làm cho cô khó xử, đành phải từng bước đi về phía anh.

Nhiễm Đông Khải đã tới ngoài cổng, nhấn chuông cửa.

Sở Ngự Tây cầm điều khiển cổng chính từ xa trong tay, có vẻ trầm ngâm.

Thương Đồng thấy Nhiễm Đông Khải ôm Niệm Niệm, tay còn lại xách rất nhiều đồ, có chút sốt ruột, đành phải nhẹ giọng nói: "Anh mở cửa ra, được không?"

Sở Ngự Tây thấy bộ dạng rối rắm của cô, tâm tình cũng dễ chịu hơn, anh tùy ý khoác cánh tay lên ghế xô-pha, nhìn vị trí bên cạnh: "Qua đây."

Thương Đồng bất đắc dĩ cúi đầu, ngồi xuống bên cạnh anh.

Sở Ngự Tây ấn điều khiển từ xa, quần gia đi tới mở cửa.

Thương Đồng cảm thấy trên vai căng thẳng, cả người đều bị Sở Ngự Tây ôm ở trong ngực, không thể không nói, bờ vai của anh rất rộng, cảm giác được anh ôm vô cùng dễ chịu, nhưng thời gian, địa điểm đều không hợp.

Niệm Niệm đã xông đến, bổ nhào về phía cô: "Mẹ!"

cô bé va mạnh vào trong ngực Thương Đồng, Thương Đồng kêu lên một tiếng, nhưng vẫn mỉm cười ôm lấy cô bé: "Niệm Niệm!"

Sở Ngự Tây buông tay ra, mò tìm thuốc lá trên bàn trà, ba một tiếng đốt lên.

"Có mang hợp đồng theo không?" Anh lạnh nhạt mở miệng.

"Có." Mặt của Nhiễm Đông Khải tối xuống: "Chúng ta đến công ty bàn lại."

Sở Ngự Tây bất ngờ mở miệng nói: "không cần, bây giờ đối với tôi mà nói, mảnh đất kia không có chút ý nghĩa và giá trị nào."

Nhiễm Đông Khải nhú mày, chuyện này dường như ngoài sức tưởng tượng của anh, Sở Ngự Tây không mua mảnh đất Bắc Giao ở Hàn Thành nữa sao?

Trong mắt người ngoài, mảnh đất kia quả thực không đáng giá nhiều tiền như vậy, cho dù khai phá, cũng không thu được lợi nhuận, trái lại còn tốn một phần tài chính, lúc đầu anh chắc chắn Sở Ngự Tây sẽ cướp đi mảnh đất kia, thậm chí chịu ra giá cao, không nghĩ đến Sở Ngự Tây lại đột nhiên buông tay!

"Anh chắc chắn?" Giọng nói của Nhiễm Đông Khải lạnh xuống.

Thương Đồng không hiểu bọn họ đang nói gì, cô nhẹ nhàng buông tay, Niệm Niệm vội vã ôm đống đồ của Nhiễm Đông Khải xách tới qua: "Mẹ, mẹ xem, đây là hình bọn con chụp đấy ạ, sửa này gọi là sửa hoa đào, còn có cái này..."

Thương Đồng cẩn thận rời khỏi bên cạnh Sở Ngự Tây, nắm tay Niệm Niệm đến ngồi xuống bên cạnh tấm thảm có ánh mặt trời, Niệm Niệm cầm từng tấm hình, nói với cô về những điều đặc biệt, trên mặt cô bé nở nụ cười vui vẻ và hạnh phúc.

Sở Ngự Tây liếc qua, thấy Nhiễm Đông Khải cũng dời tầm mắt, hừ lạnh một tiếng nói: "Thế nào, anh có vẻ rất thất vọng?"

Nhiễm Đông Khải thần nhiên trả lời: "Tùy anh."

Sở Ngự Tây đứng dậy, anh chỉnh cổ tay áo một chút, mới liếc qua Nhiễm Đông Khải: "Tài chính của anh bị đứt gần một tuần, cần có tin tức khác làm nhặt một chút."

Nhiễm Đông Khải lạnh lùng nhìn anh: "Ý anh là Sở-Nhiễm kết thông gia?"

"Ngoại trừ gờ bó lịch cảm ngân hàng, tôi không thể giúp được anh gì cả." Ý là cho dù kết thông gia, hai nhà cũng không có bất kỳ hợp tác buôn bán nào, nếu không càng thêm dây dưa không rõ.

Sở Ngự Tây đi đến cửa, nhìn thấy Thương Đồng ôm Niệm Niệm, hai người ôm nhau dưới ánh mặt trời, trên mặt đất bày rất nhiều đồ chơi và quần áo, nụ cười trên mặt hai người cũng rất chói mắt, làm cho anh cau mày lại.

"Dì Trần, mang đồ không liên quan ném đi."

Nhiễm Đông Khải thấy thế, đến bên cạnh Thương Đồng và Niệm Niệm, anh sờ tóc Niệm Niệm: "Niệm Niệm, chú đi trước, trở lại sẽ tìm cháu đi chơi nhé!"

"Tạm biệt chú Nhiễm!" Niệm Niệm ôm cổ Nhiễm Đông Khải, hôn anh một cái, mới cười tí mắt vẫy tay với anh.

Thương Đồng sợ hành động của mình sẽ kích thích đến Sở Ngự Tây, không dám quay đầu, cũng không dám nói lung tung, nhưng cảnh này, ở trong mắt Sở Ngự Tây, cũng không có một chút cảm giác gian phu dâm phụ.

"Đồng Đồng." Nhiễm Đông Khải không chút để ý đến ánh mắt giết người của Sở Ngự Tây, anh chỉ vén những sợi tóc rơi rớt ở bên tai cô qua một bên: "Anh đi đây."

Anh thân mật như vậy, cũng làm Thương Đồng hết sức không quen, nhưng vì ngại Sở Ngự Tây ở đây, cô đành phải gật đầu.

Sở Ngự Tây chăm chú nhìn cảnh này, không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ sợ nếu anh tức giận, trùng ý của Nhiễm Đông Khải, anh không để ý đến, lập tức đi ra cửa.

Trần quản gia vội vàng bước lên, nhỏ giọng nói với Thương Đồng: "Thương tiểu thư, tiên sinh ngài ấy không thích đồ bên ngoài, những thứ này có phải nên thu dọn một chút không?"

Niệm Niệm lập tức ôm chúng vào trong ngực: "không cần, những thứ này đều là chú Nhiễm mua cho cháu."

Nhiễm Đông Khải siết chặt nắm tay, cũng đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Nhiễm Đông Khải gọi anh lại: "Sở Ngự Tây, anh cần gì phải làm khó một đứa bé?"

Sở Ngự Tây đi đến cạnh cửa xe, tài xế đã thay anh mở cửa, anh quay đầu liếc nhìn Nhiễm Đông Khải: "Đứa bé trong miệng anh, đã không còn bất kỳ quan hệ gì với anh rồi."

Nhiễm Đông Khải nghe xong giận quá hóa cười: "Được, tùy anh."

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Thương Đồng hình như đang trao đổi với Niệm Niệm, quản gia đang thu dọn những món đồ chơi, Niệm Niệm ôm con thỏ mà cô bé thích nhất nói gì đó với quản gia, Thương Đồng vô cùng khó xử nhìn Niệm Niệm.

Sở Ngự Tây chỉ nhàn nhạt nhìn cảnh này, ngồi vào xe của mình, anh tin chuyện anh cần dặn, thuộc hạ sẽ làm theo.

Nhiễm Đông Khải nhìn xe anh đi khỏi, hơi do dự một chút, nếu bây giờ anh quay lại, có thể lập tức mang Thương Đồng và Niệm Niệm đi, anh còn có thể đưa hai người các cô đến Mỹ, nhưng mà..."

Chuyện đã đến nước này, nếu anh vì hai người anh không liên quan, phá hủy kinh doanh mấy năm nay anh khổ tâm gầy dựng, thì được một mất mười rồi.

Chu Hi từ trên xe bước xuống, khẽ nói: "Nhiễm tổng, ngài đã hẹn với nhà họ Sở, mười giờ đến cửa thăm viếng."

Nhiễm Đông Khải thu tâm mất, sau khi lên xe, nhìn thấy bên trong cửa thủy tinh, Thương Đồng ôm Niệm Niệm, hai người đều đang khóc.

Anh nhần tâm quay đầu lại, nhất thời có chút rối loạn.

"Nhiễm tổng, mấy ngày nay Sở Ngự Tây một mực thu mua giá cổ phiếu thấp nhất của chúng ta." Chu Hi vừa lái xe vừa nói.

"Tùy anh ta." Nhiễm Đông Khải ngả đầu ra sau, trong đầu lúc nào cũng quanh quẩn cảnh Thương Đồng ôm Niệm Niệm, ngồi trên thảm xem hình, còn có nước mắt uất ức của Niệm Niệm khi nhìn con thỏ nhỏ bị người ta lấy vứt đi.

----- Vũ Quy Lai -----

Nhà họ Sở, trong phòng khách đầy ánh nắng mặt trời, nụ cười trên khóe môi của Sở Vân Hề đuổi đi mây mù nhiều ngày nay của nhà họ Sở, Sở Hán

Thần ngồi ở phòng khách xem báo, nhìn cô giống như bướm bướm ra ra vào vào, chốc lát mặc một chiếc váy búp bê màu vàng đi ra, chốc lát lại đổi thành một người phụ nữ trưởng thành thủy mỹ.

"Ba, ba xem con có đẹp không?" Sở Vân Hề có chút không tự tin xoay một vòng.

Sở Hán Thần im lặng để tờ báo xuống nói: "Vân Hề, ba thích con, tự nhiên nhìn con mặc cái gì cũng đều đẹp mắt. Chuyện ăn mặc quần áo, con nên hỏi mẹ con một chút."

"Sáng sớm mẹ đã chạy đến thư phòng, cũng không biết mẹ làm sao nữa, kêu mẹ cũng không trả lời lại." Sở Vân Hề có chút mất mát.

"Ba đi xem bà ấy." Sở Hán Thần đứng dậy, đi lên lầu, nói vậy, hai ngày nay bà quả thực có chút khác thường.

Cửa thư phòng khép hờ, Sở Hán Thần vừa đẩy cửa ra, thì thấy Tân Mộng Lan đang tập trung lau chùi một bình hoa mai dẹt nổi thấp màu đen, Sở Hán Thần thấy thế bước lên nhẹ giọng nói: "Sao tự nhiên lại lấy nó ra?"

Tân Mộng Lan không ngờ tới đột nhiên sẽ có người xuất hiện, sợ hết hồn, quay đầu lại thấy là Sở Hán Thần, mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ vừa trượt tay, bình liền rơi khỏi tay, Sở Hán Thần vội vàng đưa tay thay bà đón được, văng vẳng đặt lên bàn nhỏ.

"Mộng Lan, em sao vậy?" Sở Hán Thần nhẹ nhàng nắm tay Tân Mộng Lan, cẩn thận nhìn bà, cũng thấy, bà quả thực có chỗ nào đó không đúng.

"Em không sao." Tân Mộng Lan muốn rút tay ra, bà cúi đầu, trong lòng rối loạn.

"Có phải lại nghĩ đến sự kiện kia hay không?" Sở Hán Thần thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Che mắt thiên hạ

Tay của Tân Mộng Lan rất lạnh, bà nhìn lại bình sứ dẹt nổi màu đen kia, lắc đầu nói: "không có, em chỉ là..."

Chỉ là trong lòng bà rất rối loạn, nhưng không có cách nào mở miệng.

Sở Hán Thần hiểu lầm ý của bà, ánh mắt cũng nặng nề dừng lại trên bình sứ kia: "Nếu năm đó không phải cha của Đông Khải, có lẽ chúng ta sẽ không còn sống để trở về, chuyện đã qua hai mươi mấy năm, anh cũng không quên."

Đáy mắt của Tân Mộng Lan thoáng qua một chút bối rối, bà lắc đầu: "Hán Thần, đừng nói nữa."

Sở Hán Thần gật đầu: "Được, không nhắc tới nữa. Đứa nhỏ Đông Khải kia tuy trước đó gặp phải chuyện như vậy, nhưng nếu thật là một hiểu lầm, còn chưa tính, Vân Hề cũng không so đo, chúng ta so đo cái gì đây?"

Tân Mộng Lan im lặng gật đầu.

"Được, xuống lầu đi, sắp tới giờ rồi, dù sao vẫn nghe Đông Khải giải thích rõ ràng mới phải." Sở Hán Thần ôm lấy vai của Tân Mộng Lan, muốn dẫn bà xuống lầu.

Lúc này Sở Vân Hề chạy lên tới: "Ba, mẹ, Đông Khải đến, hai người còn ở đây anh anh em em à?"

Sở Hán Thần mỉm cười nói: "Được, bây giờ đi xuống."

Trong lòng Tân Mộng Lan hoảng hốt, bà lui về sau nửa bước, nhìn hai cha con bọn họ nói: "Trước tiên để cậu ấy lên đây, mẹ muốn nói chuyện riêng với cậu ấy."

Sở Hán Thần cau mày, nhưng Sở Vân Hề lại lập tức mở miệng nói: "Mẹ, mẹ đừng làm khó Đông Khải, anh ấy cũng mới biết người phụ nữ kia là kẻ lừa gạt!"

Tân Mộng Lan có chút mệt mỏi nhìn Sở Vân Hề, bà khẽ nói: "Vân Hề, hôn nhân là việc hệ trọng, không phải chuyện nhỏ."

"Vân Hề, con yên tâm đi, mẹ con hiểu rõ con nhất, sẽ không làm khó cậu ấy. thật là một cô gái hướng ngoại!" Sở Hán Thần mỉm cười dắt tay Sở Vân Hề xuống lầu.

Tân Mộng Lan thấp thỏm ngồi trên ghế, bụi cây Thiên Lệ trên bàn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, nhưng lòng bà lại rối loạn như tơ.

"Bác gái, bác tìm cháu?" Nhiễm Đông Khải đứng ngoài cửa, hôm nay anh ăn mặc rất chỉnh tề, thắt cravat màu xám bạc sọc vuông tím, cả người đều có vẻ rất bình tĩnh.

Tân Mộng Lan gạt đầu, ý bảo anh ngồi xuống.

Nhiễm Đông Khải ngồi đối diện với bà, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào bộ trà cụ mới phía trước, đầu tiên lên tiếng: "Bác gái, cháu biết chuyện trước đó rất mạo muội, nói cho cùng trách nhiệm lớn hơn Thái Sơn, cháu không ngờ tới sẽ tổn thương đến Vân Hề như vậy, bây giờ sự thật đã rõ ràng, cháu nghĩ cháu cần phải nghiêm túc nói lời xin lỗi với hai bác đây."

Tân Mộng Lan nắm vòng ngọc trên cổ tay, im lặng một lúc mới buồn bã nói: "Đông Khải, có thể có hiểu lầm gì ở đây không? Bác thấy Thương tiểu thư không giống như người sẽ nói dối, cháu có thể chắc chắn đứa bé không phải của cháu sao?"

Nhiễm Đông Khải cúi đầu, bình tĩnh nghe Tân Mộng Lan nói xong, trong ánh mắt có chút lóe lên: "Là cô ấy nói vậy."

"Đông Khải, cháu làm thế nào quen biết với vị Thương tiểu thư kia? Lần trước bác nghe nói, hình như cô ấy là người Hàn Thành. Kỳ thực không phải bác muốn hỏi chuyện riêng của cháu..." Tân Mộng Lan sợ anh hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Vị Vân Hề, bác cần phải hỏi rõ, để tránh sau này lại có vấn đề gì."

Nhiễm Đông Khải bình tĩnh gạt đầu nói: "Bác gái, cô ấy đúng là người Hàn Thành, nhưng học đại học ở Bắc Kinh."

"Ừ..." Tân Mộng Lan cúi đầu, nước đã đun nóng, bà vừa cầm ấm vừa thấp giọng nói: "thật ra thì bác lại cảm thấy cô gái kia rất tốt."

Nhiễm Đông Khải cười nhạt: "Sao bác gái lại nói thay cho con nhà người ta?"

Tay của Tân Mộng Lan hơi run lên, tiếp theo nhẹ giọng nói: "Bác chỉ cảm thấy cô ấy rất giống một người bạn nữ của bác."

Rót nước vào bình trà, lá trà cuộn lên hai lần, Tân Mộng Lan rửa ấm nước rồi để ngược lên, mới cầm bình trà, rót cho Nhiễm Đông Khải một ly, cũng tự rót cho mình một ly, nhưng không uống, cầm ở trong tay.

"cô ấy không có người thân, cha cũng đã qua đời năm năm trước."

Tân Mộng Lan vẫn cầm ly trà như cũ, khẽ nói: "cô ấy không có mẹ sao?"

"Hình như đã qua đời lúc cô ấy hai tuổi." Nhiễm Đông Khải nhẹ nhàng uống một hớp trà, trà núi Vũ Di, màu của nước trà trong suốt, màu vàng chanh vào miệng, hương nồng thơm ngát, đặc biệt thơm mùi hoa lan, anh nhàn nhạt nói: "Cha cô ấy tên là Thương Khải Văn, bác gái quen biết sao?"

"Hả?" Tân Mộng Lan sững sờ một chút, tiếp theo lắc đầu.

"Xem ra không phải là người bạn mà bác gái quen biết rồi." Nhiễm Đông Khải để ly trà xuống, tiếp tục nói: "Đông Khải biết, trước đó Đông Khải làm những chuyện khiến bác trai và bác gái đau lòng, về sau sẽ không."

Tân Mộng Lan không biết nên nói gì, cô ấy họ Thương, hẳn không phải là đứa bé kia, và lại tên của cha cô ấy là Thương Khải Văn, bà chưa từng nghe qua tên này, có lẽ chỉ là ảo giác thôi.

"không có gì, bác cũng chỉ hỏi một chút thôi." Tân Mộng Lan yếu ớt nở nụ cười, để ly trà xuống, đứng dậy.

Nhiễm Đông Khải cũng đứng dậy, hai người một trước một sau đi xuống lầu.

Sở Vân Hề thấy Nhiễm Đông Khải xuống lầu, hơi đỏ mặt, dù sao cũng có chút xấu hổ về chuyện cãi quấy lúc trước, trốn sau lưng Sở Hán Thần.

Nhiễm Đông Khải thấy vậy, đi đến trước mặt của Sở Hán Thần, cúi đầu thật sâu: "Bác trai, trước ngày mừng thọ của bác, cũng không làm cho bác thoải mái, Đông Khải xin nhận lỗi với bác!"

Sở Hán Thần thờ dài nói: "Thôi, thôi, ngồi xuống rồi nói chuyện."

Tân Mộng Lan cũng đi xuống lầu, dù nhiệt độ trong phòng vừa phải, bà lại khoác một chiếc áo choàng màu trắng, từ từ ngồi xuống.

Trước khi Nhiễm Đông Khải ngồi xuống, anh đi đến trước mặt Sở Vân Hề, nhẹ nhàng cầm cổ tay của cô, dịu dàng nói: "Vân Hề, thật xin lỗi, vì lúc trước muốn làm cho em hết hy vọng mới nói với em những lời tuyệt tình như vậy, chúng ta vốn không có cơ hội, anh đã sai quá thái quá, cho anh một cơ hội, đền bù cho em được không?"

Sở Vân Hề ở trước mặt mọi người, bị anh giữ chặt, trên mặt đã đỏ ửng, cô giậm một chân nói: "Ồ kia, anh mau buông ra."

Nhiễm Đông Khải mỉm cười buông tay cô ra, chuyển sang Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan, giọng điệu chân thành nói: "Bác trai, bác gái, năm năm trước cháu từ Mỹ trở về, hai người đối với cháu giống như con cháu trong nhà, bây giờ cháu kính xin hai bác, gả Vân Hề cho cháu."

Sở Vân Hề đã nghiêng đầu đi, ôm lấy mặt ửng đỏ nóng hổi, ngượng ngùng muốn chui vào lòng của Tân Mộng Lan.

Sở Hán Thần nhìn thấy bộ dạng này của Vân Hề, thở dài nói: "Đồng Khai, cháu cũng biết, Ngự Tây là đứa con ngỗ nghịch, một năm trở về không được mấy lần, Vân Hề từ nhỏ đến lớn được chúng tôi nâng niu trong lòng bàn tay, nói thật, ấn tượng của chúng tôi đối với cháu trước đó rất tốt, gả Vân Hề cho cháu cũng là chuyện hợp lẽ, nhưng chuyện xảy ra trước đó, quả thực không mấy vui vẻ, cháu làm việc luôn chín chắn, nên suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định mới phải, nhưng dù sao cũng đừng để cho Vân Hề chịu một chút uất ức nào nữa."

Mặc dù phê bình, nhưng có vẻ như đã có chút đồng ý.

Nhiệm Đông Khai gật đầu nói: "Bác dạy bảo rất phải, là cháu nhất thời bị ma mê quỷ ám."

"Chuyện này, có lẽ cháu nên tự mình giải thích với Vân Hề đi." Sở Hán Thần mặc dù bất đắc dĩ, nhưng lại càng đau lòng nhiều hơn.

Nhiệm Đông Khai đi tới trước mặt Sở Vân Hề, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, quỳ một chân trên đất nói: "Vân Hề, tha thứ cho anh."

Sở Vân Hề bị cảnh trước mắt làm hoảng sợ, vui sướng nháy mắt trào lên trong lòng, nhưng vẫn dè dặt nhỏ giọng nói: "Anh...anh đứng dậy trước đi."

Nhiệm Đông Khai cười nhạt: "Vậy chính là đồng ý rồi."

Sở Vân Hề đỏ mặt, vung tay chạy lên lầu.

Nhiệm Đông Khai đứng dậy, hướng về phía Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan gật đầu rồi cũng theo lên lầu.

Sở Vân Hề đóng cửa lại, tìm đập thành thịch, ngoài cửa, Nhiệm Đông Khai gõ cửa mấy tiếng, cô càng không biết nên làm sao cho tốt.

Lúc Nhiệm Đông Khai đẩy cửa ra, thì nhìn thấy cô chui vào trong chăn, che mặt, lộ ra quần lụa mỏng màu hồng nhạt.

Sau khi đóng cửa lại, Nhiệm Đông Khai ngồi ở bên cạnh cô nói: "Vân Hề, chúng ta nên đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?"

"Anh...sao anh chắc chắn em nhất định phải gả cho anh." Sở Vân Hề đỏ mặt, ngồi dậy.

Nhiệm Đông Khai khẽ sát vào cô, nhàn nhạt nói: "Vậy em không lấy chồng sao?"

Sở Vân Hề thấy anh có ý lui về sau, chặn lại nói: "Gả...gả thì gả."

Nhiệm Đông Khai mỉm cười mang nhẫn đặt vào trong lòng bàn tay của cô nói: "Anh đi bàn bạc ngày kết hôn với bác trai, em và bác gái đi chọn đồ cưới đi, nên bàn bạc xong trước đầu tháng 11."

"Đầu tháng 11? Nhanh vậy sao? không đến một tháng!" Sở Vân Hề hoàn toàn bị sốc.

"Đúng vậy, anh muốn nhanh cưới em tới tay, để tránh bởi vì anh mà muốn chết muốn sống." Nhiệm Đông Khai cười.

Sở Vân Hề nghe, mặt càng đỏ hơn, cô cúi đầu nói: "Anh lại cười em, còn không phải anh làm hại sao." nói xong, có chút mùi vị ghen ngào.

Nhiệm Đông Khai đưa tay ra, ôm cô vào trong ngực, đôi mắt hơi lạnh xuống.

"Muốn đi Mỹ ra mắt bác gái một chút không?" Sở Vân Hề từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hơi thờ nam tính xa lạ, làm cho cô có chút hoa mắt, đây là lần đầu tiên cô và anh tiếp xúc thân mật như vậy, tìm đập hỗn loạn hơn.

"không cần." Đường nét trên mặt Nhiệm Đông Khai có chút căng thẳng.

"Nhưng mà, hôn nhân là chuyện hệ trọng, ngộ nhờ bác gái không thích em thì phải làm sao bây giờ?" Sở Vân Hề đột nhiên trở nên rất căng thẳng.

"không có gì, anh quyết định rồi." Nhiệm Đông Khai vỗ vai cô, đứng lên nói: "Cứ như vậy, anh đi bàn bạc với bác trai một chút."

"Đồng Khai!" Sở Vân Hề đuổi theo tới, cô từ phía sau ôm lấy anh: "Có phải lúc đầu anh cho rằng đứa bé là của anh, mới nghĩ tới chịu trách nhiệm với người phụ nữ kia, chứ không phải bởi vì thích cô ấy đúng không?"

Thân thể của Nhiệm Đông Khai có chút cứng ngắc, anh im lặng một chút và nói: "Đương nhiên không phải."

"Vậy thì tốt, em rất sợ đây là một giấc mộng, tỉnh mộng anh lại nói với em, tất cả đều là giả, đứa bé vẫn là của anh, anh muốn kết hôn với người phụ nữ kia!" Sở Vân Hề dựa vào tấm lưng vững chắc của anh, giọng nói có chút buồn bã.

Nhiệm Đông Khai im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói: "sẽ không."

"Vâng, em tin anh." Sở Vân Hề cuối cùng cũng buông anh ra.

Nhiệm Đông Khai mở cửa phòng, đôi mắt lạnh lẽo.

Người phụ nữ ngu xuẩn.

Điện thoại di động trong túi rung lên, Nhiệm Đồng Khai lấy điện thoại ra, thấy tin tức của Chu Hi: "Nhiệm tổng, đã tìm thấy ảnh chụp của Thương Khai Văn trong hồ sơ học sinh khoa lịch sử của trường đại học B, trải qua mấy vi tính phân tích, là cùng một người, nhưng tên gọi trong hồ sơ học tịch là Triệu Hải Thâm."

Nhiệm Đồng Khai cầm điện thoại, mỉm cười, tin tức này đến thật đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đưa đến phòng tôi

Sáng sớm, ánh sáng rất tốt, Thương Đồng ngồi trước bàn trang điểm, chải tóc cho Niệm Niệm. Tóc Niệm Niệm rất mềm, Thương Đồng nắm những sợi tóc của cô bé, tinh thần có chút hốt hoảng.

"Mẹ, chúng ta đã ở đây mấy ngày rồi, khi nào thì mẹ dẫn Niệm Niệm đi chơi ạ?" Niệm Niệm từ trong gương nhìn Thương Đồng, giọng nói kháng nghị rất thấp.

Thương Đồng hơi sững sờ, đúng vậy, cô có thể vô điều kiện bị anh giam cầm, nhưng Niệm Niệm vẫn còn nhỏ, con bé không nên bị khóa lại, con bé muốn đi chơi, còn muốn đi nhà trẻ. Nếu anh nhất thời không chịu buông tay, Niệm Niệm còn muốn đến trường tiểu học...

Nhưng mấy ngày nay cô đều không thấy bóng dáng của anh, không biết anh đang bận việc gì.

một chút đau đớn không rõ lan ra, Thương Đồng nhẹ nhàng hôn lên tóc Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Niệm Niệm ngoan, mẹ sẽ dẫn Niệm Niệm đi chơi, còn có đến trường nữa, nhưng hai ngày này mẹ bị bệnh, nên không thể dẫn Niệm Niệm ra ngoài, mấy ngày nữa có được không?"

Niệm Niệm gật đầu, sau đó nói: "Mẹ, con xuống lầu uống miếng nước."

nói xong, từ trên ghế nhỏ nhảy xuống, chạy xuống lầu.

Thương Đồng ngồi yên trước bàn trang điểm, vuốt điện thoại di động, cô có nên gọi điện thoại cho anh hay không? Có lẽ nhìn từ góc độ của anh, chịu đê cho Niệm Niệm và cô ở chung một chỗ, đã là ân huệ quá mức của anh rồi, nếu cô còn đưa ra yêu cầu khác, chỉ sợ anh sẽ tức giận.

Tức giận cũng được, nói không chừng còn có thể đối với cô...

"Mẹ, mẹ uống nước đi!" Niệm Niệm bung ly nước đến trước mặt cô, trên mặt đầy phấn khởi: "Mẹ uống nước thì sẽ đỡ bệnh."

Thương Đồng vốn không nghĩ tới, cô bé lại xuống lầu rót nước cho cô, vội vàng nhận lấy, nước ấm, một tay cô ôm Niệm Niệm vào trong ngực.

Cảm giác ngọt ngào này, làm cô gần như kích động đến muốn khóc.

Niệm Niệm đưa hai cánh tay mềm mại ra ôm cổ của cô, đôi mắt lấp lánh: "Mẹ, sao mẹ không uống ạ?"

"Uống..." Thương Đồng nhận lấy ly nước, uống cạn một hơi, Niệm Niệm của cô đã lớn, đã biết chăm sóc người khác, thật là đứa bé ngoan! Đây là trời cao ban cho cô.

Niệm Niệm có chút mắc cỡ, từ trên đầu gối cô leo xuống, lại đi lấy cái ly không.

"Đợi mẹ!" Thương Đồng nắm tay Niệm Niệm, vừa quét sạch sâu muộn, chỉ cần có Niệm Niệm ở cùng một chỗ với cô, thì có gì đáng sợ đây?

Mới đi đến cửa, điện thoại đột nhiên vang lên.

Thương Đồng giật mình, là Sở Ngự Tây gọi đến sao?

cô vội vàng buông tay Niệm Niệm ra, nhận điện thoại.

"Hàng Viễn? Sao lại là anh?" Thương Đồng hơi bất ngờ, lại là La Hàng Viễn gọi đến, mấy ngày trước đây cô đã hỏi anh, biết được sự kiện tiết lộ bí mật đã im hơi lặng tiếng, biết có lẽ là chân tay của Sở Ngự Tây, nhưng sao anh lại gọi điện thoại đến, chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì?

"Đồng Đồng, rốt cuộc em và Nhiệm tổng có chuyện gì xảy ra? Anh ta...tại sao anh ta lại kết hôn với người phụ nữ khác?" Giọng nói của La Hàng Viễn vô cùng lo lắng, chắc là trước đó đã thấy đưa tin nên gọi cú điện thoại này cho cô.

"Là ba ba sao?" Niệm Niệm cũng đi tới, đóng đưa tay của Thương Đồng, ngược đầu nhìn cô.

Thương Đồng khẽ nói: "Hằng Viễn, anh nói chuyện với Niệm Niệm trước đi, con bé rất nhớ anh đó."

nói xong, liền đưa điện thoại cho Niệm Niệm, mà bản thân cô thì ở bên cạnh ổn định lại tâm trạng, quản gia lên gọi hai mẹ con cô xuống lầu ăn cơm, Niệm Niệm vừa cầm điện thoại, vừa nắm tay Thương Đồng đi xuống lầu.

"Ba ba, bọn con ở đây cũng rất tốt, nhưng không có ba ba, khi nào thì ba ba nghỉ ạ?" Niệm Niệm ngồi trên ghế ăn cơm, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô bé, có thể nhìn thấy những sợi lông tơ nhỏ, cô bé cười rất vui vẻ, sau khi nói mấy câu thì đưa điện thoại cho Thương Đồng: "Ba ba muốn nói chuyện với mẹ."

Thương Đồng nhận lấy điện thoại, để cho Niệm Niệm ăn trước, cô đi đến bên kia phòng khách, đề thấp giọng nói: "Hằng Viễn, là em"

"Đồng Đồng, em nói cho anh biết tại sao? Tại sao Nhiễm Đông Khải lại kết hôn với người khác? Mau nói cho anh biết!"

"Em..." Thương Đồng không biết nên giải thích thế nào, cô lo nhất chính là La Hằng Viễn biết chuyện này, cô đang vắt óc muốn mượn lời để nói đây.

"Có phải vì Nhiễm Đông Khải muốn thoát khỏi nguy cơ của sự kiện tiết lộ bí mật không, muốn vứt bỏ em đi cưới em gái của Sở Ngự Tây?" La Hằng Viễn nhìn thấy nội dung trên báo, càng nghĩ kết quả càng như vậy.

"không phải, Hằng Viễn, chuyện của em anh cũng đừng quan tâm!" Thương Đồng sốt ruột nói.

"Nếu em không chịu nói, anh sẽ trực tiếp đến hỏi Nhiễm Đông Khải!"

"Đừng! Anh ngàn vạn lần đừng đi hỏi anh ấy! Hằng Viễn, anh hãy nghe em nói, kỳ thực..." Thương Đồng không biết nên mở miệng thế nào, chẳng lẽ nói với anh, trước đó cô và Nhiễm Đông Khải đã lừa gạt? Như vậy chẳng phải anh sẽ càng bị thương sao? Hơn nữa anh nhất định sẽ tiếp tục truy hỏi ai là cha thật sự của Niệm Niệm, đến lúc đó đoán được là Sở Ngự Tây, không phải sau đó sẽ càng tội tệ hơn sao?

cô gấp đến mức đã ướt đầm mồ hôi nói: "Hằng Viễn, kỳ thực Đông Khải cũng là bất đắc dĩ, là kẻ thích ứng tạm thời, anh không cần lo lắng chuyện của bọn em, anh ấy đối với em tốt là được rồi! Nếu sự kiện kia đã không còn nhắc đến, anh hãy làm việc cho tốt đi, không cần xen vào chuyện của em nữa!"

"Đồng Đồng, em muốn không danh không phận theo anh ta sao?" La Hằng Viễn nói tiếp: "không được, anh không thể để em chịu uất ức như vậy, nếu anh ta bị khống chế, không chịu cho em danh phận, anh đây đi tự thú, đều là lỗi của một mình anh!"

"Hằng Viễn, anh dù sao cũng không được đi!" Thương Đồng nóng nảy, nếu anh đi, không phải tương lai của anh sẽ bị hủy sao? Tất cả cố gắng của cô đều uổng phí, cô vội vã nói: "Hằng Viễn, em đã đợi năm năm, cũng không kém một hai năm này, nếu anh dám tự hủy tương lai của mình, em sẽ hận anh cả đời! Cũng sẽ không tha thứ cho bản thân!"

"Đồng Đồng, nếu không em trở về bên cạnh anh đi, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con em!" Giọng nói của La Hằng Viễn trầm xuống, những chuyện nhà giàu này, sao cô có thể ứng phó được đây?

Mũi Thương Đồng đau xót, anh luôn đối xử tốt với cô như vậy, cô lại không có cách nào báo đáp, cô đã làm lỡ năm năm thời gian của anh, không thể lại liên lụy đến anh nữa!

"Anh Hằng Viễn, chuyện của em, em sẽ tự mình giải quyết, cho dù bây giờ anh đứng ra cũng vô nghĩa, không thay đổi được gì, chỉ cần..." cô dối lòng nói: "Em và Đông Khải thật lòng yêu nhau, em đã thỏa mãn."

La Hằng Viễn bên kia cuối cùng cũng buông điện thoại xuống.

Thương Đồng giống như ứng phó với một cuộc đại chiến, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi tắt điện thoại. Vừa rồi cô quá mức tập trung, lúc này buông lỏng xuống, mới cảm thấy sau lưng lạnh buốt, quay đầu lại, dọa cô giật mình.

không biết từ lúc nào Sở Ngự Tây đã đứng sau lưng cô, trên tay anh còn vắt áo khoác Tây trang hơi dài và mỏng, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

"Anh...trở lại?" Tim của Thương Đồng treo lơ lửng, có chút vui mừng, vừa rồi thiếu chút nữa cô đã muốn nói ra sự thật với La Hằng Viễn, nhưng sau đó cô mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Sở Ngự Tây liếc cô một cái, hừ lạnh một tiếng, liền đi lên lầu.

Niệm Niệm đã chạy đến ôm chân cô: "Mẹ, mau ăn cơm!"

Quản gia cũng đuổi theo Sở Ngự Tây: "Tiên sinh, ngài đã ăn sáng chưa?"

Sở Ngự Tây liếc qua Thương Đồng một cái: "Để cô ấy đưa đến phòng cho tôi."

Thương Đồng cảm thấy giọng tố sắp kéo tới, cô cúi đầu đi theo quản gia vào nhà ăn, bản thân cô cũng không có khẩu vị, bụng hộp thức ăn từng bước đi lên lầu.

Phòng của anh? Thương Đồng cắn răng, chẳng lẽ là căn phòng năm năm trước anh dẫn cô đến? Thứ hai bên trái? Hay là căn thứ ba? cô có phần không nhớ rõ, đi qua, đưa tay ra gõ cửa.

không có trả lời, cô đành phải đẩy cửa ra, quả nhiên thấy cái giường màu đen viền vàng, không thấy bóng dáng anh đâu, cô cẩn thận mang com đặt lên bàn, thấy trên lưng ghế vắt áo khoác Tây trang của anh, áo sơ mi, quần, cô nghe được tiếng nước, quay đầu đi, tiếng đó truyền ra từ trong phòng tắm.

thì ra là anh đang tắm.

Tối qua không biết đi đâu, cô liếc mắt qua chiếc áo sơ mi màu đen kia, có một chút vết tích mờ không rõ ràng, cô tưởng là vết bản, đến gần nhìn, mới phát hiện là son môi. không biết trong lòng lúc này có mùi vị gì, cô lùi về một bên, đợi anh ra, nói chuyện đi học của Niệm Niệm với anh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cô càng có chút không kiên nhẫn.

Vừa rồi không biết anh nghe được bao nhiêu.

Nhìn dáng vẻ của anh, hình như không có phản ứng gì quá lớn.

Cũng đúng, hiện tại đêm nào anh cũng vui chơi, ngoại trừ chán ghét cô cũng không có tình cảm gì khác, cảm tù cô, là vì loại bỏ chứng ngại cho hạnh phúc hôn nhân của em gái anh.

Nhưng mà, anh lại còn đụng vào cô!

một chút khó chịu và tủi thân kéo đến không nói nên lời, nhưng lại không thể nào trút ra.

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Sở Ngự Tây lộ ra nửa người, lồng ngực trần trụi đỏ nhạt, quần khăn tắm màu trắng, tóc vẫn còn nhỏ giọt, theo cơ ngực từ từ chảy xuống, Thương Đồng giật nảy mình, hình ảnh 'Hoạt Sắc Sinh Hương' như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

*Hoạt Sắc Sinh Hương: Dừng để hình dung nhan sắc của một người.

"Vào đây..."

nói xong, Sở Ngự Tây đã quay trở về, để lại một mình Thương Đồng.

Anh muốn làm gì?

Tại sao cho cô vào trong?

Lòng của cô treo lơ lửng giữa không trung, sẽ không, nhìn bộ dạng này của anh, rõ ràng cho thấy đã sống một đêm mơ màng, nói không chừng để cho cô cầm quần áo, hoặc giúp anh dọn dẹp phòng tắm, hoặc là...

cô không dám nghĩ lung tung, nhưng trong đầu vẫn dao động hình ảnh mỹ nam vừa rồi của anh, anh cho là quay quảng cáo sao? Lộ nhiều như vậy...

Từng bước một đi đến cửa phòng tắm, nhìn thấy anh mất kiên nhẫn ngồi trước bàn trang điểm trong phòng tắm, cầm máy sấy trong tay, lạnh lùng nói: "Sao lè mề thế? Mau đến đây."

"Oh..." Thương Đồng cúi đầu đi qua, mùi hương sữa tắm dễ chịu cùng với hơi thở nam tính của anh chui vào mũi cô, mặt cô đỏ lên đi tới sau lưng anh.

"Sấy tóc." Anh đưa máy sấy trong tay cho cô.

Thương Đồng run rẩy nhận lấy, cô cắn môi dưới, cẩn thận ấn chốt mở, ngón tay nhẹ nhàng khảy tóc anh.

Tóc của anh rất đen và cứng, cùng với ngón tay trắng nõn của cô hoàn toàn trái ngược.

cô không thể dựa quá gần, nếu không sẽ dán lên lưng anh, nhưng vẫn có cảm giác chóng mặt, tiếng máy sấy vù vù truyền ra, cô cố gắng giúp anh sấy khô tóc, đầu ngón tay tinh tế xẹt qua da đầu anh, anh nhắm mắt, mi tâm khẽ nhúu lại. Anh mệt lắm sao?

Hình như từ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh đã nhúu mày.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Nếu em bằng lòng

Hình như từ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh đã nhủ vậy.

Cũng phải, sống trong môi trường như vậy, sao có thể vui vẻ được?

Sở Ngự Tây cảm thấy có chút thoải mái, anh rõ ràng rất tức giận, nhưng không biết có phải vì một mối hay không, hay vì ngón tay cô mát xa da đầu của anh, anh thật không muốn mở mắt.

Có cảm giác như vậy, anh cũng cảm thấy bản thân rất đáng xấu hổ, buồn cười !

Nhưng anh cũng không muốn phá vỡ yên ổn tạm thời này.

Chỉ có tiếng máy sấy liên tiếp vang lên.

Hơi nước ẩm ướt bốc lên, có mùi hương dễ chịu, lượn lờ ở giữa hai người.

Tóc anh đã sấy khô, cho dù cô không muốn, nhưng cũng không thể không tắt máy sấy, anh nhắm mắt lại, làm cô sinh ra vài phần không đành lòng. Kỳ thực, nếu có thể mở miệng, sao cô lại không muốn nói cho anh biết? Nhưng trước mắt giống như là rơi vào vực thẳm rồi, còn muốn nắm lấy anh, đã không kịp, trừ khi cũng kéo anh xuống cùng.

cô có thể cảm giác được da đầu ấm áp của anh, chân tóc cứng rắn, thậm chí mạch máu thỉnh thoảng rung rung, cô thậm chí còn muốn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh, nhưng cuối cùng lại dè dặt phần tình cảm kia, từ từ lui về một bên, thấp giọng nói: "Sấy xong rồi."

Sở Ngự Tây mở mắt, từ trong gương nhìn thấy bóng dáng của Thương Đồng, cô vén tóc đơn giản, trên người vẫn mặc bộ quần áo ở nhà vải cotton thuần chất kia, anh cũng không có tồn tâm tư chuẩn bị quần áo gì cho cô, thậm chí tận lực làm cho mình không cần đối xử tốt với cô.

Ngày đó anh muốn cô từ phía sau, vô cùng phiền muộn.

Nhìn cô nuốt viên thuốc vào, không biết tại sao, rất khinh thường chính mình, chỉ là một người phụ nữ, sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần không khống chế nổi, nếu vừa rồi anh nghe được những lời sau, không khống chế được chính mình, chắc chắn sẽ muốn ra sức chinh chiến cô một trận sao?

Cái gì chỉ cần bọn họ yêu nhau là đủ!

Thương Đồng thấy anh không lên tiếng, muốn đi ra ngoài, nhưng nghĩ tới Niệm Niệm, hơi lo lắng ở lại, thấy anh dường như không có hành động tức giận, có lẽ vừa rồi căn bản không nghe thấy, cho nên thấp giọng nói: "Tôi có chuyện muốn nói với anh một chút."

Sở Ngự Tây cau mày, hừ lạnh một tiếng, khó trách vừa rồi dễ bảo như thế, biết nghe lời. Anh không vui đứng dậy, trừ phòng tắm, không hề để ý đến cô.

Anh mở tủ quần áo ra, tháo khăn tắm của mình xuống, lộ ra cơ thể cường tráng.

Thương Đồng lặng lẽ theo ra, còn chưa mở miệng, bất ngờ nhìn thấy bóng lưng của anh, anh lại ở trước mặt cô không chút kiêng dè thay quần áo.

cô vội vàng xoay người qua chỗ khác, đối mặt với bức tường, nhất thời cũng không dám mở miệng nữa.

một lúc lâu, mới len lén nhìn lên, Sở Ngự Tây đã mặc xong quần, đang cài cúc áo sơ mi, từng cúc, từng cúc đi lên.

"nói đi." Sở Ngự Tây âm thầm mở miệng.

Lúc này Thương Đồng mới quay lại, lắp bắp nói: "Niệm Niệm đã hơn bốn tuổi, có thể đưa con bé đi nhà trẻ không?"

Tay cài cúc áo của Sở Ngự Tây tạm dừng, quay đầu lại, ánh mắt phút chốc trở nên lạnh lùng: "Lặp lại lần nữa."

Thương Đồng sợ hết hồn, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, cố gắng lấy dũng khí chống lại ánh mắt của anh: "Anh có thể giam tôi, nhưng không thể liên lụy người vô tội, Niệm Niệm còn nhỏ như vậy, anh không thể giam giữ con bé!"

Sở Ngự Tây cười lạnh nói: "Là tôi giam giữ nó sao? Em quên rồi sao? Là Nhiễm Đông Khải tự mình đưa nó tới! Anh ta cũng không cần, sao tôi phải quan tâm?"

"Anh..." Thương Đồng không ngờ anh lại nói vậy, tự nhiên tức giận đến run người: "Sao anh có thể đối xử với Niệm Niệm như vậy?"

"Vậy tôi phải đối xử với nó thế nào?" Sở Ngự Tây đi về phía cô, vừa mới dè dặt tức giận, theo sự khiêu khích của cô lại dấy lên, anh đưa tay, chống đỡ trên tường, mang Thương Đồng kẹp giữa anh và bức tường: "Tôi phải nuôi nó thành công chúa sao? Coi nó như con gái của tôi sao? Các người xem tôi là thằng ngốc phải không?"

"không có. Tôi không có ý này..." Thương Đồng khẽ sát vào lòng anh có chút rối loạn, cô không biết nên làm thế nào mới tốt, đành phải hạ giọng nói: "Ngự Tây, anh đối xử với tôi thế nào cũng được, đừng đối xử với Niệm Niệm như vậy được không?"

"Thế nào cũng được?" Sở Ngự Tây nhìn chằm chằm vào cô, ngực phập phồng, anh đột nhiên nắm lấy cằm của cô, lạnh lùng nói: "không phải em ý vào

tôi đã từng yêu em chứ? Em cho rằng chỉ cần em cởi quần áo, cái gì tôi cũng đều nghe em phải không?"

"không phải!" Thương Đồng nghe anh nói những lời khó nghe như vậy, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

Sở Ngự Tây chăm chăm nhìn xuống cổ áo của cô, đường cong lên xuống làm lửa giận của anh càng rực cháy thêm, anh áp về phía cô lạnh lùng nói: "Được, tôi cho em một cơ hội, chỉ cần em bằng lòng, chẳng những tôi có thể cho con bé đến nhà trẻ, còn có thể đưa con bé đến trường học tốt nhất."

Thương Đồng không biết anh muốn làm gì, lại vội vàng gật đầu: "Được, tôi bằng lòng."

"Chín giờ tối, tôi đến đón em." Sở Ngự Tây hát cô ra, bước nhanh ra ngoài.

Thương Đồng nhìn anh rời đi, cả người cũng mềm oặt ngồi ở bên giường, rốt cuộc anh muốn làm gì?

----- Vũ Quy Lai -----

Dưới lầu, Lận Khả Hân mang theo hòm thuốc cười yếu ớt nhẹ nhàng trên chộc Niệm Niệm, thấy Thương Đồng mất hồn đi xuống, lập tức đứng dậy: "Thương tiểu thư."

Thương Đồng gật đầu: "Lận tiểu thư, đến rồi sao? thật ra đã tốt hơn rồi, làm phiền cô quá."

Lận Khả Hân cười nói: "Đây cũng là công việc của tôi, hôm nay là lần bôi thuốc cuối cùng, thật ra da của Thương tiểu thư hồi phục rất tốt."

"Vậy thì đến phòng tôi đi." Tâm tình của Thương Đồng nặng nề, trên mặt cũng không có nụ cười.

Ở trong mắt của Lận Khả Hân, lại là một cảnh tượng khác.

Phòng trên lầu, cuối cùng cũng bôi xong thuốc, lần này Lận Khả Hân không có gấp đi, cô vừa thu dọn đồ vừa nói: "Thương tiểu thư, thời tiết hôm nay không tồi, vài ngày nữa sẽ lạnh, cô không dẫn con bé ra ngoài một chút sao?"

Thương Đồng lắc đầu, sao Sở Ngự Tây có thể để cho cô ra ngoài?

Ngay cả để cho Niệm Niệm đến nhà trẻ, anh còn đưa ra điều kiện.

"Tâm trạng của cô không tốt sao? Xem ra hình như không quá thoải mái, muốn tôi giúp cô kiểm tra một chút không?" Lận Khả Hân ân cần mở miệng.

"Tôi không sao." Thương Đồng chỉ ngồi yên ở đó, lại nghĩ đến tình cảnh sáng nay khi sấy tóc cho Sở Ngự Tây.

"Là vì chuyện của Nhiễm tổng và Sở Văn Hề tiểu thư nên không vui sao?" Lận Khả Hân cũng thờ dãi, khẽ nói: "Tuy tôi không biết cô và Nhiễm tổng có quan hệ gì, nhưng kết quả này thật sự ngoài dự đoán của mọi người."

Thương Đồng chậm rãi gật đầu, cũng không nói gì khác.

"Xe của tôi ở bên ngoài, tôi dẫn hai người ra ngoài cho khuây khỏa nhé?" Lận Khả Hân thu dọn xong đồ, đứng dậy, chân thành nhìn Thương Đồng.

Thương Đồng cũng đứng dậy, cười xin lỗi: "không, cảm ơn Lận tiểu thư."

Hai người đi xuống lầu dưới, Niệm Niệm chạy đến kéo tay Thương Đồng đi: "Di ấy nói muốn dẫn chúng ta đi chơi, Niệm Niệm muốn đi chơi."

Thương Đồng nhìn thoáng qua quần gia, vội vàng ôm lấy Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Niệm Niệm, di ấy có việc, không thể đi theo chúng ta, hôm khác mẹ sẽ dẫn con ra ngoài có được không?"

Niệm Niệm có chút uất ức, nhỏ giọng kháng nghị một chút: "Nhưng mẹ luôn nói vậy, lại luôn không đi, buồn thật!"

Mũi Thương Đồng có chút chua xót, nhưng vẫn nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé một cái: "Ngoan, sẽ sớm thôi."

Lận Khả Hân trông thấy, đành phải nuốt tiếc mà đi.

Ra khỏi biệt thự, Lận Khả Hân ngồi trong xe, mày cau lại, Sở Ngự Tây mang người phụ nữ này và đứa bé nhốt ở đây, nếu không phải cô ta và Sở Ngự Tây cũng có quan hệ gì đó, thì chính là Sở Ngự Tây vì tác thành cho nguyện vọng của em gái anh ta, tách cô ta và Nhiễm Đông Khải ra.

Chắc chắn người phụ nữ này có ý nghĩ đặc biệt với Nhiễm Đông Khải, đến mức Sở Ngự Tây phải tự mình ra tay, bao gồm những chuyện đã làm ra trước đó, cũng là muốn ép Nhiễm Đông Khải cưới Sở Văn Hề. Bọn họ không biết, càng như vậy, Nhiễm Đông Khải sẽ càng chán ghét Sở Văn Hề, mà mục tiêu mình muốn nhắm vào, bây giờ chính là người phụ nữ tên Thương Đồng này!

----- Vũ Quy Lai -----

Buổi tối, Thương Đồng nhìn đồng hồ đã đứng ngồi không yên, đến gần tám giờ, cô liền dỗ Niệm Niệm ngủ, còn mình ngồi trong phòng khách.

một ánh đèn xe thoáng qua, cô sợ hãi đứng dậy.

Cửa mở ra, là Ông Trạch.

Lòng của cô có chút lo lắng, trong tay Ông Trạch xách theo một cái túi lớn đưa cho cô: "Thương tiểu thư, Sở tổng nói để cho cô thay quần áo trên xe."

Thay quần áo? Cho dù Thương Đồng có chút lo lắng, nhưng vẫn nhận lấy, đi vào phòng thay quần áo, cô vừa mở ra nhìn, tay hơi run lên.

Váy cổ chữ V màu đen, vốn không hợp mặc trong tháng này, và lại khi mặc vào, sẽ lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực, tuy hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng quá nóng bỏng, nhưng cảm giác rất lạnh, cũng rất hờ hang.

cô xoay người, phía sau càng đáng sợ hơn, lộ ra một mảng lớn sau lưng.

Nhìn lại trong túi còn có một cái áo choàng, vẫn bảo màu vàng mềm mại, nhưng thế này không phải là phong cách mặc đồ của cô. Rốt cuộc anh muốn làm gì? đi dự tiệc sao?

Nhưng từ trước đến nay cô đều không có kinh nghiệm!

Nhìn đôi giày, là một đôi giày da màu vàng đơn giản, cũng cao đến gần bảy tám tấc.

cô có thể không mặc không đi không?

Cẩn rằng, cô kéo quần áo xuống, lấy chiếc váy hơi dài màu vàng nhạt của mình ra, khoác thêm một cái áo choàng, mang giày đi xuống lầu.

Ông Trạch có chút ngạc nhiên, nhưng không nói thêm gì, im lặng thay cô mở cửa xe, khởi động xe.

Lòng của Thương Đồng treo lơ lửng giữa không trung, nhất là khi xe dừng ở trước cửa một hộp đêm, tìm lại càng đập dồn dập.

"Sở tổng ở trên lầu."

Ông Trạch ở phía trước dẫn đường, Thương Đồng đi theo phía sau, mắt nhìn thấy tất cả đều là trai đẹp gái đẹp, ăn chơi trác táng, cô mặc có lẽ là bảo thủ nhất rồi, trừ áo choàng có vài phần tươi sáng ra, thậm chí cũng chưa trang điểm.

đi tới ngoài cửa phòng bao, Ông Trạch gõ cửa hai tiếng, mới đẩy cửa ra.

một luồng khí nóng phả vào mặt, Thương Đồng gần như có chút đứng không vững, trước mặt phóng tới nhiều khuôn mặt, nam nữ, còn có mùi thuốc lá, mùi rượu, cô nhìn thấy Sở Ngự Tây ngồi trong góc khuất, trong lòng anh đang ôm một người phụ nữ đáng người hờ hang uống rượu, thấy cô lúng túng đứng đó, lạnh lùng nói: "Tới đây..."

cô chưa bao giờ đến những chỗ thế này, càng chưa thấy qua tình huống như vậy, vừa đi đến trước mặt Sở Ngự Tây, đã bị anh tiện tay kéo qua, đẩy ngồi xuống bên cạnh: "Phục vụ Lý tổng cho tốt."

cô cảm thấy phía sau có cảm giác ấm áp, vừa quay lại nhìn, một người đàn ông xa lạ mang theo nụ cười trên môi, ôm cô vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tên khốn nạn này

một luồng khí nóng phả vào mặt, Thương Đồng gần như có chút đứng không vững, trước mặt phóng tới nhiều khuôn mặt, nam nữ, còn có mùi thuốc lá, mùi rượu, cô nhìn thấy Sở Ngự Tây ngồi trong góc khuất, trong lòng anh đang ôm một người phụ nữ đáng người hờ hang uống rượu, thấy cô lúng túng đứng đó, lạnh lùng nói: "Tới đây..."

cô chưa bao giờ đến những chỗ thế này, càng chưa thấy qua tình huống như vậy, vừa đi đến trước mặt Sở Ngự Tây, đã bị anh tiện tay kéo qua, đẩy ngồi xuống bên cạnh: "Phục vụ Lý tổng cho tốt."

cô cảm thấy phía sau có cảm giác ấm áp, vừa quay lại nhìn, một người đàn ông xa lạ mang theo nụ cười trên môi, ôm cô vào trong ngực. Mặc dù chưa làm gì, lại có cảm giác vô cùng mờ ám, cô chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với người ngoài như vậy, cả người giống như cứng đờ, sống lưng cô thẳng tắp.

"Ngự Tây, vị này là?" Vị Lý tổng kia cũng không có động tác gì xúc phạm, chỉ cười yếu ớt nhìn về phía Sở Ngự Tây.

"Mới đến, thế nào, Lý tổng không vừa lòng sao?" Sở Ngự Tây nhàn nhạt cầm ly rượu, cố ý không nhìn tới ánh mắt cầu cứu của Thương Đồng.

Lý tổng cười, mới đưa cánh tay vắt ngang trên xô pha quàng qua vai Thương Đồng, cười nói: "Quả thực rất lạ mặt, tên gì?"

Mặt của Thương Đồng đỏ lên, bọn họ có ý gì? Xem mình như cái gì hả? cô gái tiếp rượu sao?

"Lý tổng hỏi cô đấy." Chân mày của Sở Ngự Tây lạnh xuống, lắc ly rượu trong tay, trong mắt có hai đốm lửa lóe lên, có lẽ là cái bóng của rượu đỏ.

Thương Đồng khó chịu nhìn anh, lại cảm thấy tay của người đàn ông bên cạnh dọc theo eo của cô chuyển động lên xuống, cô đứng phắt dậy: "Sở tổng, tôi có việc tìm ngài!"

Sở Ngự Tây ôm người phụ nữ trong ngực, giống như không nghe thấy lời nói của Thương Đồng, từ từ uống.

Thương Đồng nhìn thấy hâu kết của anh trượt lên trượt xuống, ly rượu đỏ phút chốc đã thấy đầy, anh đặt ly rượu xuống, cười lạnh nói: "Vậy thì tới đây nói."

Tim của Thương Đồng đập dồn dập, anh cười, cô càng cảm thấy hoảng sợ, nhưng vẫn yên lặng ngồi ở bên cạnh anh, bị anh ôm vào trong ngực, môi của anh rất nóng, dán ở lỗ tai cô, khiến cho toàn thân cô tê dại: "Phục vụ ông ta uống cho tốt, tôi sẽ đồng ý yêu cầu sáng nay của em."

Thương Đồng lo sợ không biết có nên tin hay không, đôi mắt của cô nhìn chằm chằm vào Sở Ngự Tây, có lẽ cô vẫn tin tưởng, tin tưởng anh sẽ không làm ra chuyện gì quá trớn.

Sở Ngự Tây vẫn mờ ám ôm cô như cũ, nhưng lời nói lại vô cùng tàn nhẫn: "Lòng mẹ thương con của em ích kỷ như vậy sao? Cũng không phải để cho em chịu thiệt hại gì."

Thương Đồng cắn răng, không biết tại sao anh làm vậy, có lẽ là cảm thấy khó chịu trong lòng, nên muốn giằng vò cô, hoặc chính là muốn nhìn cô xấu hổ. cô nhìn thấy mọi người xung quanh đều đang uống rượu nói chuyện, có lẽ trước mặt nhiều người như vậy, phụ nữ cũng chỉ là vật làm nể mặt thôi, cần bản không ai để ý đến cô là ai.

cô cúi đầu, không vùng vẫy nữa.

Sở Ngự Tây buông tay ra, cánh tay khoác lên xô-pha, nói với người phụ nữ bên cạnh: "Tới đây cho ta, phục vụ Lý tổng cho tốt."

Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, rót hai ly rượu, đưa một ly cho Thương Đồng đang ngẩn người, mình cầm một ly, mê hoặc ngồi vào bên cạnh Lý tổng, không biết ghé vào lỗ tai ông ta nói gì, Lý tổng kia mới lộ ra nụ cười, cô ta lại chuyển sang Thương Đồng nói: "Nhanh đi đồ ngốc, kính Lý tổng ly rượu!"

Thương Đồng bất đắc dĩ, đành phải cầm ly rượu đi tới ngồi bên cạnh người kia, nhỏ giọng nói: "thật xin lỗi."

Lý Minh Nhân cười, nheo đôi mắt hẹp dài: "Thôi, tới đây, cùng uống một ly."

Ông ta nâng ly rượu của mình lên, cùng với Thương Đồng, mỉm cười rồi uống cạn một hơi. Thương Đồng không say rượu, cau mày uống hết rượu đỏ, tự nhiên cũng không có mùi vị gì, chỉ cảm thấy rất đắng, cô ngồi ở một bên, cúi thấp đầu, cảm giác được tay của người kia khoác lên vai cô, cô vô lực rót thêm rượu, hy vọng ông ta có thể say nhanh một chút.

Sở Ngự Tây nhìn đồng hồ đeo tay, mày nhíu lại, Ưông Trạch đã đứng phía sau anh, nhỏ giọng ghé vào tai anh nói: "Xe của Nhiễm tổng vừa đến."

Anh gạt đầu, không lên tiếng nữa.

Thương Đồng chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, cô không uống rượu, không mời rượu, cũng nghe không hiểu Sở Ngự Tây và vị Lý tổng kia nói gì, dù sao cũng không liên quan đến việc cho vay của ngân hàng, cô chỉ cúi đầu rót rượu, cảm thấy tim đập thành thịch, trong người hơi nóng.

"Lý tổng, ngài uống một ly nữa."

Sở Ngự Tây lạnh nhạt liếc xéo cô, cũng chỉ uống hai ly, mặt đã giống như ráng chiều, mắt cũng có thể chảy ra nước, vẫn cứ chớp chớp nhìn đối phương, bộ dạng điềm điềm đáng yêu, nếu cô lúc này không gọi là quyến rũ, còn cái gì gọi là quyến rũ đây?

cô u mê rót rượu, luôn bị người ta khích lệ uống chung nửa ly, một chai rượu đỏ cũng có một nửa vào trong bụng cô, nhưng người đàn ông ở trước mắt còn chưa say, đầu cô lại choáng váng vô cùng. Mơ màng trượt từ trên ghế xuống, mắt từ từ dính cùng một chỗ, nhưng cô lại cố gắng mở mắt, tay không vững bụng ly rượu.

"Em say?" Lý Minh Nhân mỉm cười giúp cô cầm ly rượu, thuận thế ôm cô vào trong ngực, bộ dạng cô say rượu, vô cùng mê người.

Tay của Sở Ngự Tây niết lên cái ly, sắc mặt trở nên rất u ám.

"không có...ngài uống một ly nữa." Thương Đồng đã không thấy rõ người trước mắt, nhưng vẫn làm hết phận sự nâng ly lên.

"không uống..." Lý tổng cười đẩy tay cô ra, tay cô vừa nghiêng qua, rượu đỏ đỏ hết vào trên áo sơ mi trắng của Lý tổng.

"A...thật xin lỗi." Thương Đồng trực giác được đã gây họa, luống cuống tay chân giúp ông ta lau áo sơ mi, nhưng động tác này lại làm cho Lý Minh Nhân nắm cổ tay cô: "không cần lau, đi với anh để đổi lại."

"Sở tổng, cảm ơn lòng tốt của anh." Lý tổng ôm Thương Đồng lão đảo đứng dậy, chỗ bọn họ ngồi là ghế cố định, ông ta một tay vịn eo Thương Đồng, một tay nắm đầu vai cô, đi ra ngoài.

Thương Đồng khước từ, bước chân cũng bắt đầu rã rời, trong đầu cô rối loạn, quay đầu lại nhìn Sở Ngự Tây, lại không thấy rõ anh đang ở đâu.

Người phụ nữ bên cạnh Sở Ngự Tây cười duyên nói: "Lần này Lý tổng nóng lòng quá, thì ra là hợp khẩu vị với loại này."

Ly rượu trong tay của Sở Ngự Tây 'bốp' một tiếng ngã trên thảm, anh đứng phắt dậy, dọa người phụ nữ bên cạnh giật mình.

Ngay lúc này, cửa đột nhiên mở ra, Lý tổng theo bản năng lùi về sau một bước, chợt nghe ở cửa có người nhàn nhạt nói một câu: "thật xin lỗi, tôi đến trễ."

Nhiệm Đông Khai vừa muốn vòng qua người ở cửa đi vào ghế ngồi, nhìn thấy Thương Đồng thì đột nhiên sững sờ, sao cô lại ở chỗ này?

Cả người Thương Đồng giống như đóa hoa đào nở rộ, khuôn mặt đỏ tươi ướt át, tóc mềm mại rủ xuống, cả người bị Lý Minh Nhân ôm vào trong ngực, vừa nhìn đã biết say đến thần trí mơ hồ.

"Nhiệm tổng, anh uống trước đi, một lát chúng ta trò chuyện tiếp!" Lý tổng ôm Thương Đồng đi ra cửa.

Ngay cả Nhiệm Đông Khai luôn bình tĩnh, lúc này cũng bắt đầu không bình tĩnh được, anh nhìn lướt qua Sở Ngự Tây, nhìn thấy Sở Ngự Tây đang cầm ly rượu, khỏe mỗi mang theo nụ cười như có như không.

Là anh ta cố ý!

Thảo nào tối nay hẹn anh ra ngoài!

Tức giận không cách nào nói nên lời tràn ngập trong lòng anh, anh vốn có thể tương kế tựu kế, không để ý tới, đến sau này người hối hận chắc chắn là Sở Ngự Tây, nhưng anh lại không nhẫn tâm! Ngay cả ngu ngốc cũng biết, Lý Minh Nhân dẫn cô đi làm gì!

Tên khốn nạn Sở Ngự Tây này!

Sắc mặt của Nhiệm Đông Khai u ám, còn chưa lên tiếng, Sở Ngự Tây đã đến bên cạnh anh: "Nhiệm tổng, đã đến trễ, không tự phạt một ly sao?"

Thân thể của Nhiệm Đông Khai bị Thương Đồng đụng phải, bước chân cô lão đảo, bị Lý Minh Nhân nửa ôm nửa kéo mang đi.

Anh nghe thấy Sở Ngự Tây ghé vào tai anh nói: "Dù sao tôi cũng đã xài qua, thêm nữa, anh không để ý chứ?"

Nhiệm Đông Khai từ từ quay đầu, nhìn Sở Ngự Tây, anh ngại ít tức giận, nhưng lúc này kích động đã bóp nghẹn anh, anh đẩy Sở Ngự Tây ra, lạnh lùng nói: "Sở Ngự Tây, anh sẽ phải hối hận!"

nói xong sải bước đuổi theo ra ngoài.

Sở Ngự Tây thấy vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi, cũng đuổi ra ngoài.

"Vừa rồi người kia dẫn người đi đâu rồi hả?" Sở Ngự Tây nhìn mới ngán ngùi một phút, hành lang không có một bóng người, gấp đến mức xóc cổ áo của phục vụ lên, lớn tiếng quát.

"không...không nhìn thấy!" Phục vụ rất có đạo đức nghề nghiệp!

Ở đây nhiều phòng như vậy, đợi khi tìm được chỉ sợ tất cả đều đã muộn.

Nhiệm Đông Khai thấy vậy, lấy ra một xấp tiền ném vào trên mặt phục vụ, phục vụ nhìn khí thế kia, nếu không nói có thể sẽ bị đánh, nói lại có tiền cầm, vội vàng run rẩy chỉ về phía thang máy: "Xuống...xuống thang máy rồi."

Nhiệm Đông Khai chạy về phía thang máy, Sở Ngự Tây cũng đuổi theo.

Ra khỏi thang máy, bên ngoài đã không có bóng dáng của Thương Đồng.

Cảm giác say trong Sở Ngự Tây cũng tỉnh vài phần, anh thấy Nhiệm Đông Khai đã điện thoại cho Lý Minh Nhân, nỗi lo lắng này cũng không phải là giả, tim của anh có chút lạnh lẽo, ở giữa bọn họ, anh tính là cái gì?

Anh lại sẽ hối hận!

Nhiệm Đông Khai gọi điện thoại không được, anh nhìn bộ dạng mù tịt như chuyện không liên quan đến mình của Sở Ngự Tây, tức giận đánh tới một quyền, đánh cho Sở Ngự Tây lùi về sau mấy bước.

"Sở Ngự Tây, nếu Thương Đồng xảy ra chuyện gì, tôi...tôi nhất định trả gấp đôi trên người Sở Văn Hề, anh thử nhìn xem!" nói xong, anh chạy về hướng

bãi đỗ xe.

Sở Ngự Tây đứng đó, khoe môi rỉ ra một chút máu, anh ngược lại có cảm giác bị thương đến chết tâm, được rồi, anh vốn không nên có bất kỳ tình cảm gì lưu lại đối với người phụ nữ kia, bây giờ anh buộc chính mình phải kết thúc.

Ở ngoài mặt Lý Minh Nhân là chính nhân quân tử, nhưng những chuyện thế này lại đầy rẫy thủ đoạn, bị ông ta làm qua, chỉ sợ mình tuyệt đối sẽ không gặp mặt nữa.

Tại sao anh lại khó chịu như vậy?

cô uống rượu, cái gì cũng không biết, đợi cô tỉnh, sẽ có phản ứng gì?

cô ở dưới thân mình tâm không cam tình không nguyện như thế, nét mặt giống như muốn chết, nếu ở chỗ người khác...

"Sở tổng..." Ông Trách lái xe tới, thay anh mở cửa xe.

Sở Ngự Tây ngồi trên xe, mày từ từ cau lại, anh có nên đi tìm cô không? đi, hay không đi?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Xe của Nhiễm Đông Khải bỗng chốc chạy qua trước mặt anh, giống như mũi tên rời dây cung.

Sở Ngự Tây nhắm mắt lại, từ trước đến nay chưa từng rồi rắm, anh ra quyết định rất ít khi không quả quyết như vậy, cho dù trước đó để cho Thương Đồng đến đây, gần như cũng đã hạ quyết tâm, anh không thể sa vào mê luyến với người phụ nữ này, chỉ cần cô tồn tại ở đâu, anh liền không khống chế nổi muốn ném cô lên giường, hoặc kéo vào trong xe, anh quả thực điên rồi, cho dù ngày đó cô bị thương, anh vẫn không khống chế được mà muốn cô, hận không thể tan chảy trên người cô.

Cho dù cô đau khổ, anh cũng không bỏ được. Anh tránh ra ngoài mấy ngày nay, bận tới mày tới mặt, nhưng không biết đến cùng nên xử lý người phụ nữ này thế nào, trước đây anh chưa bao giờ tổn thương cô, bắt đầu chỉ là nghe cô đánh đàn, nghe hơn một năm, có mấy lần tình cờ tiếp xúc, mới rơi vào bẫy của cô, anh chưa bao giờ quá để tâm đến cô gái nào, lần đầu động lòng, thậm chí muốn quý trọng cô, yêu thương cô, lại bị cô vứt bỏ giống như dép cũ.

cô muốn ở cùng một chỗ với Nhiễm Đông Khải, nên sau đó một chân đó vắng mình, còn chạy ra một đứa bé.

Bọn họ yêu nhau là tốt rồi!

Từ trong miệng cô nói ra, kích thích người như thế. Nếu không phải những lời này, sáng nay anh làm sao có thể nhẫn tâm như vậy.

Năm năm trước, khi anh đau đớn, nói không chừng bọn họ sống rất hạnh phúc.

Dù tới nay xảy ra chuyện gì, thì cô có thể làm gì đây? Vì Nhiễm Đông Khải, cô có thể lên giường của mình, nên cô không quan tâm, nói không chừng lúc này đã bắt đầu hô mưa gọi gió, anh đi cũng vô dụng.

Đề cô hận anh đi! Vậy thì hận đến triệt để, đây là kết cục thật sự cô phản bội anh!

Nhiễm Đông Khải đi tìm, anh ta mới có thể tìm được!

----- Vũ Quy Lai -----

Nhiễm Đông Khải vừa lái xe, vừa gọi điện thoại, hỏi giám sát, tra biển số xe của Lý Minh Nhân, hỏi sản nghiệp của Lý Minh Nhân có mấy chỗ, hỏi toàn bộ tin tức có thể, tay trái của anh nắm chặt vô lăng, chỉ có người biết rõ nội tình mới biết, những người phụ nữ ở hộp đêm thấy ông ta đi, hận không thể trốn đi thật xa, lần này Sở Ngự Tây thể hiện rõ muốn chính chết Thương Đồng.

Càng như vậy, càng sốt ruột, Nhiễm Đông Khải chưa bao giờ sợ hãi như vậy, chỉ sợ muộn một giây, Thương Đồng sẽ chìm vào vực sâu không thể quay đầu lại.

Chu Hi bên kia cũng tăng lực, tra được phòng bao cố định ở toà cao ốc Lạc Hà của Lý Minh Nhân, hể ông ta gặp được con mồi ngon miệng, đều mang đến đó.

Xe của Nhiễm Đông Khải chạy rất nhanh, ngừng trước cửa Lạc Hà, trơ mắt nhìn Lý Minh Nhân ôm Thương Đồng vào thang máy, lúc anh đuổi theo, đã

không kịp.

Anh nhanh chóng đẩy lối thoát hiểm ở bên cạnh, vội vàng chạy đến lầu hai khi thấy thang máy vừa nhảy số, anh sai bước hấp tấp chạy lên trên, hy vọng có người ấn thang máy ở tầng một, có thể dừng lại, mắt thấy thang máy đi thẳng lên lầu mười, anh thở dốc đuổi tiếp lên trên.

Trong thang máy, Thương Đồng đã không còn biết gì nữa, Lý Minh Nhân cười móc từ trong áo ra viên thuốc bọc vỏ nhôm, đưa đến miệng Thương Đồng, chỉ cần uống vào mấy phút, đến trong phòng, thuốc vừa lúc phát tác.

Thương Đồng cảm thấy rất không thoải mái, cô khưc từ cái ôm làm cho cô khó chịu, tóc dài tán ra, khuôn mặt đỏ ửng.

Thang máy đình một tiếng, mở ra, Lý Minh Nhân ôm Thương Đồng đi đến phòng bao của mình, cơ thể Thương Đồng mềm mại, gần như đều dựa vào trên người ông ta, cảm giác thơm nức mềm mại, làm Lý Minh Nhân đã không khống chế nổi.

Đàn bà, ông ta muốn từ trước đến nay không phải là loại xinh đẹp quyến rũ, càng thuần khiết, càng có thể kích thích dục vọng của đàn ông, nhìn các cô từ trinh nữ biến thành liệt nữ, sau đó buổi sáng vẫn an bình, lúc muốn sống muốn chết, rất thú vị.

Đến lúc tỉnh táo trở lại, càng có cảm giác bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Mở cửa, ông ta ôm ngang Thương Đồng ném lên giường lớn. Lúc quay đầu muốn đóng cửa, cửa đột nhiên bị Nhiễm Đông Khai đẩy ra.

Lý Minh Nhân có chút sững sốt.

Nhiễm Đông Khai đã kéo ông ta ra, đi thẳng vào phòng nghỉ.

Nơi này là hang ổ của Lý Minh Nhân, trên tường treo đủ loại công cụ dạy dỗ, dây thừng, roi da, trên bàn còn có đủ loại thuốc, đèn cầy, áo lót, đối diện với giường treo một cái camera, là dùng để thu hình lại.

Anh nhìn thấy Thương Đồng trên giường, cơ thể cuộn tròn, sắc mặt ửng hồng khác thường, tóc dài rối tung, giống như một con thú nhỏ. Anh quay người tức giận nhìn Lý Minh Nhân nói: "Người phụ nữ này là của tôi, Lý tổng muốn loại gì không có, bây giờ tôi kêu người tôi để đổi cho ngài."

Lý Minh Nhân kéo cổ áo, ông ta cười: "Nhiễm tổng, đây là Sở tổng đích thân tặng cho tôi..."

Mặc dù ông ta bị ham muốn đốt cháy, vẫn còn chưa đánh mất lý trí, nhưng ánh mắt nhìn người phụ nữ đã bắt đầu vận vẹo trên giường, lại cảm thấy có chút nóng, người phụ nữ này nhìn giống như không có gì đặc biệt, nhưng lại hấp dẫn người, làm hại Nhiễm Đông Khai thật xa đuổi đến đây, e rằng là người trong lòng.

Nhiễm Đông Khai bước lên ôm lấy Thương Đồng, cất cao giọng nói: "Lý tổng, chuyện cho đến bây giờ tôi cũng chỉ có thể nói thẳng, ngài cũng biết người tôi muốn cưới là em gái của Sở Ngự Tây, anh ta làm như vậy cũng có chút tàn nhẫn quá, có người đàn ông nào bên ngoài không ném thư một chút thức ăn mặn, người phụ nữ này tôi còn chưa chơi đủ, thiệt hại của ngài tôi sẽ bù lại cho ngài, cũng xem như bán tình yêu của tôi."

Lý tổng nghe xong, có chút khó xử, lời đã nói đến mức này, ông cũng gật đầu: "Thôi, tên tiểu tử Sở Ngự Tây này, gài bẫy để tôi chui vào trong, trở về tự tôi sẽ kêu đồ ăn mua bên ngoài, đêm nay cậu có phúc, đừng lãng phí thuốc nhập khẩu của tôi."

Nhiễm Đông Khai sững sờ, vừa cúi đầu nhìn, Thương Đồng vô thức cọ tới cọ lui trên người anh, trên mặt rỉ ra mồ hôi, anh đột nhiên hiểu rõ, trong lúc này tâm tình phức tạp, ôm lấy cô đi ra.

"Cảm ơn Lý tổng!"

Mới ra đến cửa phòng, Thương Đồng đã bắt đầu vận vẹo, cô rất nóng, nhiệt lưu toàn thân đều chạy tán loạn, cô dán lên cơ thể kia, cảm giác vô cùng thoải mái, tay nhỏ bé chạm vào da thịt một chút, nhịn không được tiếp tục sờ, muốn dán toàn thân lên, quần áo rất nóng, trong miệng cô tràn ra tiếng rên rỉ vô thức.

Ngon lửa trong Nhiễm Đông Khai bỗng chốc dấy lên, cô quyến rũ như vậy anh chưa hề thấy qua, môi khê nhếch giống như hoa đào nở rộ, cô kéo quần áo của mình, hoàn toàn mất ý thức, vận vẹo, anh cảm thấy có bộ vị nổi lên phản ứng, mắt thấy thế này là không thể mang cô đi, anh cố sức đưa ra một tay, gọi điện thoại cho Chu Hi, làm một cái thẻ phòng.

"Nóng..." Thương Đồng ôm anh, trong cơ thể có một chỗ rất khó chịu, gầy vò cô, cô không được thỏa mãn, cơ thể quằn quại khó nhịn, nghe được bên tai có tiếng gọi mơ hồ truyền đến "Đồng Đồng", cô cúi đầu trả lời: "Ngự Tây..."

Nhiễm Đông Khai đã chịu không nổi, không nghe rõ cô đang nói gì, chỉ thấy môi cô hé mở rồi khép lại, giống như cô đang muốn mời gọi, chiếc cổ tinh tế ửng hồng, chỉ cần bàn tay anh xé ra, quần áo của cô sẽ bị xé thành hai mảnh, sẽ lộ ra cơ thể mềm mại của cô, anh cố khống chế bản thân, lần đầu tiên cảm thấy Chu Hi làm việc chậm như thế!

Rốt cuộc đến lúc Chu Hi lên tới, phía sau còn có hai người phụ nữ xinh đẹp đi theo, nhưng hai người phụ nữ kia đi gõ cửa của Lý Minh Nhân.

Mở cửa phòng, Nhiễm Đông Khai vừa ôm Thương Đồng vào phòng ngủ, vừa nói với Chu Hi: "Câu lái xe trở về đi, không cần chờ tôi."

Chu Hi cau mày, nhưng cũng im lặng đi ra ngoài, đóng cửa.

Bên này, Nhiễm Đông Khải đè Thương Đồng ngã trên giường, thân thể của cô mềm mại như vậy, kèm với mùi hương của rượu đỏ, giống như cây anh túc say lòng người...

Toàn thân Nhiễm Đông Khải cũng căng cứng, hơi thở của anh bắt đầu dồn dập, anh đã kiềm chế không cúi người xuống, nặng nề hôn lên cổ cô, hận không thể dúi cô vào trong ngực.

Thân thể mềm mại ở trong ngực anh, hai chân cũng không ngừng vặn vẹo, kích thích dưới nụ hôn của anh, hai tay luồn vào trong áo sơ mi của anh, chạm đến da thịt anh.

Ngon lửa của Nhiễm Đông Khải hoàn toàn bị đốt lên, anh cởi áo sơ mi của mình, áo sơ mi giống như một con bướm nhanh chóng rơi xuống đất, anh còn chưa kịp cởi dây nịt, lúc này đã bị sự quyến rũ của Thương Đồng hấp dẫn, váy của cô đã bị đẩy cao đến eo, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài, cổ áo cũng bị rách, Nhiễm Đông Khải cúi người xuống, dọc theo cổ của cô hôn xuống dưới, xé váy của cô ra.

Xoẹt một tiếng, cô chỉ mặc áo lót, nửa người trên dính sát cùng một chỗ với anh.

Lúc này Nhiễm Đông Khải mới hiểu, báu vật là gì, trước kia anh rất ít khi chịu làm những màn dạo đầu thế này, nhưng bây giờ lại có ý nghĩ điên cuồng hôn khắp toàn thân cô.

Anh chỉ hơi dùng sức, là có thể rút ra một dấu đỏ.

Anh nhìn không được, lại sợ cô lạnh, kéo chăn qua rồi bắt đầu cởi dây nịt của mình, nghe Thương Đồng ngo ngoáy khóc khê: "Ngự Tây..."

Lần này anh nghe rõ ràng, tên cô gọi thật sự là Sở Ngự Tây.

Tay của anh dừng lại trên dây nịt, xuống một chút nữa, chính là anh đã sẵn sàng chờ phát động **, tay anh cứng đờ, nhìn người phụ nữ nằm trong chăn giống như một đóa hoa đang chờ mưa tưới đều, anh chỉ cần bỏ đi chướng ngại cuối cùng, là có thể hoàn toàn có được người phụ nữ này.

"Ngự Tây..." Ngón tay của Thương Đồng vô thức chạy trên người mình, cô rất khó chịu, khó chịu đến hận không thể cấu đau chính mình, cô cảm thấy toàn thân giống như ở trong lửa, cô đã say, lúc này hoàn toàn rơi vào trong mê loạn.

Nhưng tên cô gọi vẫn là Sở Ngự Tây.

Nhiễm Đông Khải giống như bị dội một chậu nước lạnh, anh ôm Thương Đồng, nhìn nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống, cả người mềm mại giống như không xương, nước mắt kia làm cho anh không cách nào xuống tay được nữa.

Anh biết, nếu anh muốn cô, cho dù có bao nhiêu lý do để giải thích, cô cũng sẽ hận anh.

Nhưng, nếu anh muốn cô, như vậy sau này hối hận chắc chắn là Sở Ngự Tây.

Chỉ sợ đã kích này, so với bất cứ điều gì đều mạnh mẽ hơn không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Bức mình đến đường cùng

"Sở tổng..." Ưng Trạch đuổi theo phía sau, nhìn thấy Sở Ngự Tây sai bước vào toà cao ốc Lạc Hà, anh vừa đuổi theo vào, thấy Sở Ngự Tây đã vào thang máy, cũng không chờ anh, thang máy đóng lại.

Đầu của Sở Ngự Tây căng đau, anh chỉ chậm nửa giờ, ở bãi đậu xe không thấy xe của Nhiễm Đông Khải, nên sẽ không xảy ra chuyện gì!

Tay anh có chút tê, trong đầu đều nghĩ đến cảnh cô có thể hầu hạ ở trên người kẻ khác, anh cảm thấy mình thật ngu ngốc, dù đã không còn tình nghĩa đối với người phụ nữ kia, cũng không nên dùng phương pháp bản thủ này. Anh tức đến chút lý trí cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Anh biết đây là hang ổ của Lý Minh Nhân, chung quy là một chỗ chơi đùa, ít nhiều gì cũng biết nền tảng của đối phương, không biết chuyện xấu của đối phương, thì không thể có giao hảo.

Anh đến ngoài cửa, dùng sức gõ cửa.

Phòng ốc cách âm quá tốt, anh không nghe được âm thanh bên trong.

Gõ mấy cái cũng không mở, anh bắt đầu dùng chân đá, đá nửa ngày chân đã mỏi, cửa cũng không mở.

"Sở tổng, nếu không đến quầy lễ tân điện thoại đi!" Ông Trạch theo kịp, thấy anh thế này cũng không phải cách, nghĩ đến điện thoại nội bộ có thể gọi vào.

Sở Ngự Tây nghe xong quát lên: "Vậy cậu còn không mau đi!"

Ông Trạch bắt đầu đi vội vàng liên hệ với quầy lễ tân.

Sở Ngự Tây ở ngoài cửa, đã cảm thấy trong lòng rối loạn.

Sau một lúc lâu, Ông Trạch chạy tới, lắc đầu thất vọng nói: "Lý tổng đã rút đường dây nội bộ, điện thoại di động của ông ta lại không gọi được, làm sao bây giờ?"

Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Kêu phục vụ đưa thẻ phòng dự bị, mau!"

Đáng tiếc bảo toàn ở đây vô cùng nghiêm, Ông Trạch thất vọng lắc đầu, xem ra không lấy được thẻ phòng dự bị, mà người ở bên trong cho dù có gõ nát cửa cũng mất điếc tai ngoi.

Sở Ngự Tây đứng ngoài cửa, chưa bao giờ suy sụp tinh thần như vậy, có lẽ đây là số phận đã định trước.

Anh đến cũng vô dụng, lâu như vậy, kẻ ngốc cũng biết xảy ra chuyện gì.

Anh xông vào thì sao đây? Người là tự tay anh đưa ra.

Anh biết rõ Lý Minh Nhân yêu thích, nhưng vẫn làm vậy.

"Sở tổng, còn kêu người mở khóa không?" Ông Trạch thấy sắc mặt anh xám xịt, cẩn thận nhắc nhở một câu.

Sở Ngự Tây im lặng chốc lát, từ từ lắc đầu, đã quá muộn.

Anh chạy tới chuyện này giống như một thằng ngốc.

Ngay lúc này, cánh cửa mở ra, Lý Minh Nhân chỉ quần khăn tắm, thân trên trần trụi, cơ thể ẩm ướt, trên người có nhiều dấu vết mập mờ không rõ, thấy là Sở Ngự Tây, ông ta cười nói: "Tôi tưởng là ai chứ, vừa rồi bạn không kịp mở."

Sở Ngự Tây nghe ông ta nói những lời này, đầu ông ông, anh vốn nên quay người rời đi, nhưng lại đẩy Lý Minh Nhân ra, đi thẳng đến phòng ngủ.

trên giường, một bóng dáng đang lúc nhúc, trên người trói dây thừng, cẳng nổi bật làn da trắng như tuyết, anh bước lên kéo người phụ nữ kia, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau run rẩy, nhìn kỹ lại, căn bản không phải là Thương Đồng, tim của anh bỗng chốc thả lỏng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ trong phòng tắm, anh bước đến kéo cửa phòng tắm ra, thì nhìn thấy hai tay người phụ nữ bị cột lại, trói dưới vòi sen trong phòng tắm, cả người trần truồng, nước ẩm ào ào chảy xuống, tóc ướt sũng, che khuất mặt của cô.

Sở Ngự Tây bước nhanh vào trong, giơ tay vạch tóc người phụ nữ kia ra, cũng không phải.

Lý Minh Nhân đứng ở cửa, sắc mặt cũng xấu đi: "Sở tổng, không phải cậu muốn chơi tôi đó chứ?"

Sở Ngự Tây đi ra, ấn chặt vai ông ta: "Người đâu, người ông chính ở đâu rồi?"

Lúc này Lý Minh Nhân không cười, ông ta hừ lạnh nói: "Sở tổng, đây là chuyện anh vợ em rể giữa cậu và Nhiễm Đông Khải, kéo người ngoài tôi đây vào làm bia đỡ đạn, còn phá hoại hào hứng của tôi, đây không phải nói rõ là lừa tôi sao?"

Sở Ngự Tây không có tâm trạng nói chuyện với ông ta, nghe ông ta nói xong, sắc mặt dữ tợn: "Nhiễm Đông Khải dẫn người đi?"

Lý Minh Nhân nói: "Cậu đi tìm cậu ta đi."

Sở Ngự Tây không biết là thờ phào nhẹ nhõm hay càng cảm thấy buồn phiền, anh buông Lý Minh Nhân ra, im lặng đi ra.

"Này, Sở tổng..." Lý Minh Nhân đuổi theo hai bước, còn chưa ra tới ngoài, cửa phịch một tiếng đóng lại.

Tiếng vang chấn động.

Sở Ngự Tây chỉ cảm thấy lòng rối loạn, anh đi đến cửa sổ bên cạnh, quả đắm mạnh mẽ nện lên thủy tinh, thủy tinh công nghiệp cũng nứt ra một đường, xương tay của anh đau đớn giống như bị gãy.

Cửa phòng bên cạnh đột nhiên bị kéo ra, anh quay đầu lại, là Nhiễm Đông Khải.

Nhiễm Đông Khải cũng toàn thân ướt sũng, tóc còn nhỏ nước, quần khăn tắm, thấy Sở Ngự Tây, anh nhàn nhạt mở miệng nói: "Chúng ta nói chuyện một chút."

nói xong, anh xoay người nhường ra đường đi.

Sở Ngự Tây đi vào, trên giường không có ai, nhưng còn sót lại hơi thở của cô, chăn bừa bộn chất đống ở một bên, ga giường xốc xếch nhũn lại, có thể nhìn ra bóng người chồng chất, trên mặt đất ném quần áo rách, áo ngực còn đang ở trên ghế, nhưng quần lót lại quăng ở bên chân, trên mặt đất có một hộp mũ đã mở.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cổ họng của Sở Ngự Tây căng thẳng, chuyển sang Nhiệm Đông Khai, không nói hai lời đi lên ra một quyền.

Ai ngờ Nhiệm Đông Khai cũng chống lại, hai người đều xuống tay tàn nhẫn, lách cách rồi thành một núi.

Ghế lật úp trên mặt đất, khăn tắm của Nhiệm Đông Khai bị kéo xuống, bên trong còn có quần lót, cổ áo sơ mi của Sở Ngự Tây cũng bị kéo hỏng.

Nhiệm Đông Khai đột nhiên nhớ đến cái gì đó, quay người chạy vào phòng tắm, Sở Ngự Tây thấy thế, kéo anh vút sang một bên, còn mình chạy vào phòng tắm, chỉ thấy Thương Đồng trần truồng nằm trong bồn tắm lớn, nước đã đổ đầy bồn, ào ào chảy ra ngoài.

cô run rẩy, hai mắt lại nhắm chặt như cũ, Sở Ngự Tây bước lên đưa một tay ôm cô ra, cô ôm cổ anh, cọ xát thân thể đang run lên của anh.

Sở Ngự Tây kéo khăn tắm qua quần lấy cô, ôm cô ra khỏi phòng tắm, Nhiệm Đông Khai liền chặn ngang cửa, lạnh lùng nói: "Sở Ngự Tây, thả người xuống!"

ngực của Sở Ngự Tây muốn nổ tung: "Người là của tôi, tôi muốn mang đi thì mang đi!"

Nhiệm Đông Khai hơi sững sờ, dường như từ trong xung động tỉnh táo lại, anh siết chặt quả đấm: "Cô ấy uống rượu, không biết chuyện tối nay, nếu anh không muốn cô ấy tìm cái chết, đừng nói với cô ấy."

"Ý anh là gì?" Hồi chuông báo động trong lòng Sở Ngự Tây nổi lên, cúi đầu nhìn người phụ nữ trong ngực, trên vai trắng nõn của cô là vết hôn rõ ràng, chẳng chịt, trên mặt ửng đỏ khác thường, rõ ràng là ý thức đã không còn mình mẫn, ở trên người anh vận vẹo.

"Anh bỏ thuốc cô ấy rồi phải không hả?" Sở Ngự Tây sợ hãi nói.

"không phải tôi." Nhiệm Đông Khai quay người, rồi rầm của anh lúc này làm sao ít hơn Sở Ngự Tây, nhưng một giây sau, anh nặng nề nói: "Tối nay tôi không nên đụng vào cô ấy, cũng là không có cách nào khác, sau này anh đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa, cùng lắm là mang hai mẹ con cô ấy đưa ra nước ngoài, tôi cũng không gặp là xong."

nói xong, anh đi mặc quần áo, áo sơ mi: "Tính khí cô ấy mạnh mẽ, đừng nói chuyện của Lý Minh Nhân với cô ấy."

Phịch một tiếng, Nhiệm Đông Khai đập cửa mà đi.

Còn lại một mình Sở Ngự Tây, nhìn người phụ nữ trong ngực, anh giống như đang ôm một củ khoai lang phồng tay, một tay ném cô lên giường, nhưng khăn tắm cũng theo đó rớt ra, cả người cô cuộn tròn, có thể là bị ném đau, lú lú rên rì.

cô đau đón nắm ga giường, trong người có hai loại cảm giác đáng sợ quấn lấy nhau, một là nóng, một là lạnh, cô chỉ có thể rên rì, một tiếng so với một tiếng càng khó chịu hơn.

Sở Ngự Tây ngăn người ngồi ở trên giường, cô đụng phải anh, liền từ từ dính tới, một đôi tay nhỏ dao động trên người anh, cả cơ thể trần trụi của cô đều dán lên lưng anh.

Anh chỉ cảm thấy mình giống như một cái hộp đóng kín, sức ép không ngừng tăng, sẽ phải nổ tung.

cô lại bắt đầu cắn vào vai anh, ô ô khóc lên.

Sở Ngự Tây cứng nhắc ngồi đó, đột nhiên giống như bị điên, một tay đẩy ngã Thương Đồng, anh cũng xé rách quần áo của mình, cầm lấy cái mũ ở đầu giường, qua loa đeo lên, bắt lấy cô rồi đâm vào giống như trút đi sự tức giận.

....

Giống như trở về năm năm trước, lần đó anh tưởng là cô, do say rượu nên giống như con ác thú lần lượt muốn không ngừng, anh chưa bao giờ biết linh hồn và thể xác hợp nhất lại tốt đẹp như vậy, đáng tiếc chỉ là âm mưu của cô mà thôi.

cô đã vô lực nằm rạp ở trên giường, trên người đều là dấu vết của anh để lại, anh dường như không biết mệt mỏi, hoàn toàn khiến cho cô không có cách nào đáp lại, chỉ mềm nhũn tiếp nhận, đến lần phát tiết cuối cùng của anh, cô đã ngất đi.

Anh nằm một bên, thấy trên mặt đất ném đồ ngổn ngang, mớ thuốc lá đã chuẩn bị sẵn trên đầu giường khách sạn, tuy không phải nhãn hiệu anh thích, nhưng cũng cảm hút một điếu.

Anh đang nghĩ, anh nhất định là điên rồi.

Nếu không sao đến mức này, còn có thể lên giường với cô?

Lúc cô ngủ, trên mặt vẫn ửng hồng, tóc đã khô, trán ướt mồ hôi.

Lông mi rất dày, môi hơi sưng, có một hai vết máu, là lúc này anh cần nát.

Anh muốn suy nghĩ lại thật tốt, rốt cuộc anh làm sao thế này. Thực ra đối với chuyện năm năm trước anh vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng kiểm tra DNA của Niệm Niệm, mới hoàn toàn hết hy vọng. cô vì người khác mà sinh con, anh còn cái gì để tin nữa?

Cho dù chuyện năm năm trước là thật, anh thật sự cùng cô xảy ra quan hệ trong khách sạn, nhưng thân thể của cô cũng không thuộc về anh.

Anh thích sạch sẽ, ghét phụ nữ trên mặt trang điểm, môi son bóng, mùi thuốc uốn tóc, trên người xịt nước hoa, thậm chí ngoài tướng mạo còn có vẻ mặt, nếu lộ ra nụ cười nịnh nọt, anh đều cảm thấy chán ghét.

Càng dùng bàn đến phụ nữ đã lên giường với người khác.

Coi như anh nói chuyện làm ăn, gặp dịp thì chơi, nhưng cũng chỉ ôm các cô sờ nắn một chút, sẽ không hôn môi các cô, cũng sẽ không mang về nhà đó, nếu anh thư giãn, cũng sẽ chọn một hai người phụ nữ cố định, chán lại đổi.

Trừ gặp phải cô ở bên ngoài.

Anh thật sự thích cô, năm năm trước anh cảm thấy vậy, nhưng không phát hiện mình đã không có thuốc chữa. Bây giờ, anh lại không có cách nào tự kiểm chế, trước đó vốn muốn hủy hoại cô, nhưng lại cắt đứt đường lui của mình. Hôm nay, cô vẫn như vậy, anh cũng không cần.

thật sự không cần.

Đứng dậy đi vào phòng tắm, anh đứng dưới vòi sen thật lâu, đến khi cảm thấy mình đã đủ tỉnh táo lại, mới tắt vòi sen, anh đã quyết định từ bỏ, anh cầm tù cô, không đi gặp cô nữa là được.

Mặc quần áo tử tế, anh nhíu mày, bọc đồ ngủ của khách sạn cho cô, ôm cô ra khỏi thang máy.

Vẫn lái xe về biệt thự Hậu Hải.

Năm sáu giờ sáng, anh lái xe, người phụ nữ ở sau xe ngủ rất sâu, anh nhìn từ trong kính chiếu hậu, tóc của cô có chút lộn xộn, anh thu tầm mắt về, thấy một mảng sương mù phía trước.

Đến biệt thự, anh ôm cô lên lầu, Niệm Niệm vẫn còn ngủ, anh đặt cô xuống, rồi đi xuống lầu.

Quản gia thấy anh về sớm như vậy, vội vàng bước lên: "Tiên sinh..."

Sở Ngự Tây đứng đó, nhìn thoáng qua phòng khách, lạnh lẽo nặng nề, anh nhíu mày, nhìn lên lầu nói: "Sau này ở đây có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, không có việc gì đừng cho cô ấy gặp khách."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Xem mắt

Ads giường, Lận Khả Hân thở hổn hển nằm rạp trên người Nhiễm Đông Khải, tay vừa đặt lên eo của anh, đã bị anh gạt qua một bên.

"Đông Khải, anh sao vậy?" Lận Khả Hân vẫn đắm chìm trong cơn kích thích vừa rồi, anh đã rất lâu rồi không điên cuồng như vậy.

Bình thường Nhiễm Đông Khải đều rất bình tĩnh, thậm chí lúc ở trên giường cũng không dễ động tình, tối qua lại giống như thay đổi thành một người khác, cô trải lại rất vui vẻ, chỉ cảm thấy có chút lo lắng.

Nhiễm Đông Khải đẩy cô ra, đứng lên, đi tắm rồi quay lại, bắt đầu thay quần áo.

"Đông Khải, hay là ngủ tiếp một lát?" Lận Khả Hân trần trụi nửa người trên bắt lấy áo sơ mi của anh, Nhiễm Đông Khải nhàn nhạt mở miệng nói: "Muốn kết hôn ngay, rất nhiều chuyện phải làm."

Lận Khả Hân nghe xong, không hài lòng trở về ngồi xuống, che chắn nói: "Chuyện vui lớn như vậy, không nói với bác gái một tiếng sao?"

Tay cài nút áo của Nhiễm Đông Khải ngừng lại, lạnh lùng liếc qua Lận Khả Hân nói: "Tôi biết rõ em đang có ý định gì, đừng làm loạn."

Lận Khả Hân bị dáng vẻ của anh dọa sợ, cô thấp giọng nói: "Em không có ý đó."

Nhiễm Đông Khải cau mày nói: "Thay tôi tường thuật lại với mẹ tôi bên kia, nếu bên bà ấy có chuyện gì, ai cho em chỗ dựa."

"Biết rồi." Lận Khả Hân không dám nhiều lời, chỉ hạ giọng nói: "Em đây không phải bởi vì yêu anh sao!"

Nhiễm Đông Khải nghe xong cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ thờ dài nói: "Em yên tâm."

Lận Khả Hân nghe vậy, cũng sinh ra vui sướng.

Nhiễm Đông Khải nói tiếp: "Mẹ tôi đã chọn em, em còn lo lắng cái gì? Đừng tự cho mình thông minh là tốt rồi."

Lận Khả Hân nghe xong, trên mặt thoáng qua một chút không tự nhiên, cô khoác áo ngủ đứng dậy: "Đông Khải, em sai rồi, em biết, anh yên tâm, kỳ thực em cũng không có làm gì."

Nhiễm Đông Khải đi tới cửa, nhìn cô đi qua nói: "Đừng để mọi người nhìn thấy."

nói xong, kéo cửa đi ra ngoài.

----- Vũ Quy Lai -----

Sở Ngự Tây ngồi trên xe, anh đã rất mệt mỏi, nhưng không muốn ngủ, cách biệt thự phía sau ngày càng xa, anh lên tiểu học thi ở nội trú, đến trung học thi xin ra nước ngoài, tất cả đều thực hiện độc lập, đơn giản là phiền chán cái nhà kia, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy mấy khuôn mặt đó.

Sau khi anh trở về vẫn ở bên ngoài, sau đó chọn biệt thự kia, chỉ dẫn về một người phụ nữ là cô, cuối cùng hôm nay anh cũng không muốn trở về nữa.

Tất cả đều cho cô.

Dù anh không cần cô, cũng cảm tù cô.

Ít nhất biết cô ở đâu, anh cũng không cảm thấy trái tim trống trải.

Bình minh, mặc dù còn có sương mù, nhưng dù sao trời cũng gần sáng, anh phải về công ty.

Đề Ưông Trạch đi làm chuyện anh đã đồng ý với cô, một mình anh ở trong phòng nghỉ của phòng làm việc nghỉ ngơi một chút, ngủ mê man nửa ngày, giống như bị bệnh, đến lúc tỉnh, đã hai giờ chiều.

Điện thoại lần lượt vang lên, anh ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, thấy là điện thoại của Mạch Tử Long, liền nhắc máy.

"Sở đại thiếu gia, sao giờ mới nghe điện thoại?" Mạch Tử Long bên kia hình như rất sốt ruột: "nói cho anh biết một tin, buổi sáng em nghe ba gọi điện thoại, hình như nội dung có liên quan đến anh, anh nhất định phải chuẩn bị tâm lý!"

Cổ họng của Sở Ngự Tây có chút chất, anh dựa vào đầu giường, trái tim giống như tro tàn: "Là muốn cho tôi đi xem mắt?"

Mạch Tử Long cường điệu trả lời: "Anh biết rồi hả?"

"không có, khụ khụ..." Sở Ngự Tây ho hai tiếng, cơ thể anh thời gian qua rất tốt, có thể là gần đây quá mệt mỏi, mày cũng nhú lại: "Tôi biết rồi."

"Vậy tự anh tìm lý do từ chối đi! Đừng nói em không mặt báo à!"

Sở Ngự Tây cúp điện thoại, theo gương lớn nhìn bản thân, tóc hơi dài quá, áo sơ mi cũng nhăn nhoe, bộ dạng này nhìn qua rất ẻo lả, anh tắm rửa, thay quần áo, ngồi vào trước bàn làm việc.

Trong máy vi tính là tin tức Nhiễm Đông Khải và Sở Văn Hê đi thử áo cưới, chọn nhẫn cưới, góc độ hình rất khá, nhưng anh không có tâm trạng để xem, tắt trang wed, Mạch Hành Kiện điện thoại tới, anh đứng dậy, đến cạnh cửa sổ sát đất nhận điện thoại: "Cậu!"

Giọng nói của Mạch Hành Kiện bình tĩnh quá quyết, đi thẳng vào vấn đề: "Ngự Tây, cậu hẹn bộ trưởng Lâm bảy giờ tối, con gái của ông ta cũng đến, cậu sẽ để thư ký báo địa điểm cho con."

Sở Ngự Tây không có bất kỳ cảm xúc gì trả lời: "Con biết rồi cậu."

Mạch Hành Kiện thu điện thoại vào.

Sở Ngự Tây nhìn ra cửa sổ, mới hai giờ đã cảm thấy ánh mặt trời mờ đi, có lẽ anh nên đi quá khứ xuống, bắt đầu một lần nữa, kỳ thực giới thiệu ai thì

có ý nghĩa gì? Nhưng là cậu giới thiệu, ông nhìn nhất định đạt tiêu chuẩn, sẽ không sai.

Buổi chiều thu dọn đồ đạc xong, lúc chuẩn bị rời đi, Uông Trạch đi vào, có chút ấp úng, đây không giống tác phong của anh ta.

"Sở tổng..."

"Có chuyện gì sao?" trên tay Sở Ngự Tây vắt áo khoác dài.

"Biệt thự điện thoại tôi, nói Thương tiểu thư bị bệnh."

Bước chân của Sở Ngự Tây dừng lại một chút, cô bị bệnh? Vừa nghe đến tin này, lòng của anh vẫn không thể không chế được bị ảnh hưởng theo, ngược lại lạnh giọng nói: "Sau này chuyện bên kia, cậu tôi xử lý là được rồi, không cần nói với tôi."

Uông Trạch nghe xong, đành phải gật đầu nói: "Đã biết."

Tối nay anh thoái thác tất cả việc công, dù sao cũng đi sớm một chút, mới là tôn trọng cậu, đi tới cửa, anh dừng bước lại, từ trong ví tiền rút ra một tấm thẻ, ném cho Uông Trạch: "Để bác sĩ Lận đến xem cho cô ấy."

Uông Trạch nhận tấm thẻ tín dụng kia, đây là đặc biệt dùng để chi tiêu cho mẹ con các cô.

Sở Ngự Tây lái xe, nhưng khuôn mặt đẹp trai từ đầu đến cuối có chút u ám, không biết có phải lúc gần đi nghe tin cô bị bệnh hay không, hay sắp phải xem mắt.

Đèn hoa vừa lên, bao la mờ mịt.

Trong hội quán ở Duệ Vương Phủ, kết cấu vương phủ vẫn còn, phục vụ ngoài cửa và người đậu xe đều mặc phục cổ, anh nhìn mũ chòm và sườn xám, bất giác nhũn mày, vào vương phủ, có người dẫn đường vòng qua tiền sảnh, hành lang, đi tới sân sau, đèn lồng treo cao, bên trong chỉ là đèn điện, nhưng thật có mấy phần hương vị.

Người bình thường cũng không đến chỗ tốt như vậy. Sở Ngự Tây dựa vào hành lang, nhìn đồng hồ một chút, chỉ mới sáu giờ ba mươi, anh hút một điếu thuốc, khói lượn lơ bay lên, bóng cả người anh đều nằm dưới bóng râm của đèn lồng, đầu điếu thuốc giữa ngón tay thon dài chói sáng chói tối.

"Ba, con không vào! Sao ba có thể gạt con tới xem mắt?" Giọng nói của một cô gái.

"Tiểu Lôi, đừng quấy rối, ba nói hơi muộn, nhưng người tới nay là cháu trai của chú Mạch, con xem qua rồi hãy nói." Giọng của người kia hùng hậu vang lên.

"Con không xem, con thấy tổng giám đốc CEO gì đó khá hơn, các người đừng nghĩ cấu kết thương nghiệp!"

"Lâm Lôi!" Người đàn ông nổi giận: "không đồng ý cũng được, vậy cũng phải tôn trọng bề trên!"

Sở Ngự Tây dụi tắt thuốc lá, không có bất kỳ cảm xúc gì, anh đi tới phòng bao, bên trong phòng cổ kính, có mùi bếp đồng hun khói, tấm nệm nhỏ bày trên bàn chạm hoa văn, tầng trên tấm nệm bắt đầu thêu hoa, bốn phục vụ ăn mặc theo cách cung nữ đã qua chào đón, nhận lấy áo khoác bạc trong tay của Sở Ngự Tây.

trên mặt đất là mấy chiếc ghế dựa bàn vuông, anh yên lặng ngồi đó, đã có người bước đến chào hỏi, tất cả đều là đáng điệu giả cổ, hỏi uống trà gì.

Sở Ngự Tây uống trà ô long đông lạnh, mặc áo sơ mi trắng, kim cương trên cổ tay áo sáng bóng, anh thờ ơ thổi trà, có lẽ vì đối phương không thêm đề ý, anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngoài cửa sổ có người hô: "Khách quý đến."

Tiếp theo có người vén rèm cửa, Mạch Hành Kiện, Lâm Khả Long và Lâm Lôi ba người trước sau đi vào.

Sở Ngự Tây để ly trà xuống, lạnh nhạt đứng lên, nói một câu: "Cậu!" Lại nhìn về phía hai cha con tranh chấp vừa rồi, lễ phép mà xa cách gật đầu: "Bác Lâm, Lâm tiểu thư."

"Bộ trưởng Lâm, tiểu Lôi, đây là cháu trai Sở Ngự Tây của bác." Mạch Hành Kiện gật đầu với nhân viên phục vụ ở bên cạnh, chợt nghe một nhân viên phục vụ truyền thanh ra ngoài: "Mang thức ăn..."

Có người bưng chậu nước tới, cho từng người rửa tay, Lâm Khả Long cười nói: "Chỗ này được lắm, chủ tịch Mạch thật có mắt."

Lâm Lôi bên cạnh nhìn Sở Ngự Tây, đầu tiên là hơi sững sờ, mới sáng giọng: "Ba cũng biết nhìn à."

Những lời nói này, Sở Ngự Tây chỉ cười nhạt.

Tiệc rượu bày ra, lại không phải thịt cá, cách làm nội phủ từng món truyền lên, đi kèm là rượu tốt ủ lâu năm, vô cùng có ý vị. (Cách làm nội phủ: làm theo phong cách trong cung.)

Bởi vì Mạch Hành Kiện thích yên tĩnh, nên tại chỗ vốn có diễn tấu kéo đàn và hát đều lui xuống.

Sở Ngự Tây cũng không chen vào nói, nói rất ít, Lâm Khả Long vốn là ở bộ thương vụ, hỏi mấy câu, anh trả lời cũng rất ổn thỏa, theo cái nhìn của bề trên, không còn gì tốt hơn.

Sau khi Mạch Hành Kiện uống mấy ly thì thở dài nói: "Lúc trước chúng ta hận không thể phá đi những thứ này, phá bốn cũ, hôm nay lại tự mình chạy tới, cảm thấy cũ vẫn có mùi vị." (Phá bốn cũ: là chỉ bài trừ tư tưởng cũ, văn hoá cũ, phong tục cũ, tập quán cũ.)

Lâm Khả Long nói: "Đúng vậy, ông xem bọn trẻ bây giờ, đều chạy theo trào lưu. Lôi Lôi, kỳ sau con làm chuyên đề gì? Phở nhỏ biến mất phải không?"

Nhắc đến chuyên ngành của Lâm Lôi, mặt mày cô nhú lại, lập tức lộ ra dáng vẻ người chủ trì sắc bén của đài phát thanh, chậm rãi mà nói, phê phán về việc câu kết thương nghiệp, đề khai phá bất động sản...

Sở Ngự Tây nghe xong, chỉ cười nhạt.

Ăn xong cơm tối, Mạch Hành Kiện kéo Lâm Khả Long, đương nhiên hai người đều có tài xế và thư ký đi theo, ném Lâm Lôi cho Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây mở cửa xe, thấy Lâm Lôi ôm vai, nhàn nhạt mở miệng nói: "Tôi biết em không tình nguyện, em yên tâm đi."

Lâm Lôi nghe anh nói xong, cúi đầu ngồi vào bên kia ghế phụ, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong lòng Sở Ngự Tây cũng không có gì khác, anh chỉ tập trung lái xe, vì trước đó có uống chút rượu, nên lái xe rất chậm, cộng thêm xe rất đông, nên mùi rượu lan ra trong xe.

"Anh không thích tôi?" Cuối cùng Lâm Lôi cũng ngẩng đầu lên, nhìn Sở Ngự Tây, cô luôn nghĩ với quyền thế của cha mình, đương nhiên đối phương là người nịnh bợ, trước kia xem qua mấy con em thế gia, mặc dù không tính là nịnh hót, nhưng cũng luôn khen cô tài mạo song toàn, lúc đầu cô còn tưởng Sở Ngự Tây chỉ là lạt mềm buộc chặt, giả đúng đắn, nhưng bây giờ anh nhìn thẳng về phía trước, dường như không có ý trả lời mình.

Sở Ngự Tây nghe cô hỏi vậy, cũng không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu như cô không muốn, coi như xong."

"Vậy còn anh?" Lâm Lôi có chút bất mãn, một bên mặt của anh làm cho người ta cảm thấy tim đập thình thịch, những người chủ trì trong đài đều không có bộ dạng đẹp mắt giống anh, lại còn lạnh nhạt với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Không yên lòng

Ads Sở Ngự Tây tiếp tục lái xe, mắt nhìn phía trước, bình tĩnh trả lời: "Tôi nghe em."

Lâm Lôi không biết tại sao, chỉ cảm thấy tức giận, cô ở một bên lạnh lùng nói: "Sở Ngự Tây, thái độ của anh là sao?"

Sở Ngự Tây nghe xong, cũng không tức giận, anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh một chút, vẫn lịch sự trả lời: "Lâm tiểu thư, là lần đầu tiên tôi đi xem mắt, không biết nên có thái độ gì, nhưng tôi thật sự nghiêm túc, nếu em bằng lòng kết hôn với tôi, chúng ta qua lại thử xem, nếu em không muốn, chúng ta ngừng ở đây."

Lâm Lôi nói không ra lời, mắt anh rất đẹp, đen nhánh, khi nhìn cô chăm chăm, cô lại có cảm giác mình bị đối phương phỏng vấn, cô còn có một chút cảm giác luống cuống, nhưng vẫn kiên trì hỏi: "Có phải tôi nói bằng lòng, anh cũng ưng thuận hay không? Vậy anh có cảm giác với tôi không?"

Sở Ngự Tây chuyển tầm mắt, bình tĩnh nhìn về phía trước, cảm giác? Anh còn có thể có cảm giác với người khác sao?

"Tạm thời không có." Anh bình tĩnh trả lời: "Dù sao cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt."

không khí trong xe có chút ngột ngạt, Lâm Lôi cắn môi dưới, nhất thời cũng túng lúng, thái độ của anh rất rõ ràng, nếu cô bằng lòng, anh sẽ thử qua lại cùng cô, cô không bằng lòng, anh cũng không quan tâm. Nhưng cô lại không nói được gì, người ta nói rất đúng, mới thấy mặt một lần, cô có thể yêu cầu cái gì đây?

Từ trong kính, cô nhìn bản thân mình, sức hấp dẫn giảm xuống rồi sao?

không khí trong xe có chút ngột ngạt, Lâm Lôi nói: "Có nhạc không, có thể nghe một chút chứ?"

nói xong, tự cô ấn nhạc trong xe.

Đoạn mở đầu vừa vang lên, tay của Sở Ngự Tây khẽ run, xe hơi lắc lư, anh đưa tay ấn nút dừng và nói: "Bài này không dễ nghe, đổi bài khác."

"Tôi cảm thấy rất hay." Lâm Lôi đối đầu với anh, xem anh có phản ứng gì.

《Cỏ hoa lan》tiếng hát lan ra trong xe, Sở Ngự Tây mấy lần muốn đưa tay tắt, sau đó cũng mặc kệ nó vang lên.

Tôi đến từ trong núi, mang theo cỏ hoa lan.

Loài nhỏ bé trong vườn, hi vọng hoa nở sớm.

một ngày nhìn ba lần, thấy mùa hoa đi qua.

Hoa lan lại như cũ, vẫn đâm chồi này lộc.

Đào mất mùa thu đến, di lan vào phòng ấm.

Bao thương tiếc dâng trào, hàng đêm không thể quên.

Mong đợi Xuân hoa nở, thỏa mãn ý nguyện xưa.

Đầy phòng là hương hoa, tăng thêm nhiều thơm mát.

Giống như lại trở về năm năm trước, lúc anh đang chuẩn bị xuống lầu, bỗng dừng nghe phía sau vang lên ca khúc này, quay đầu nhìn lại, thấy bóng lưng của Thương Đồng, cô đàn rất nghiêm túc, hoàn toàn chìm đắm trong ca khúc.

"Bao thương tiếc dâng trào, hàng đêm không thể quên." Mặt anh tối xuống, ngay cả một bài hát cũng không bỏ xuống được, còn nói gì đây?

Lặp lại nhiều lần, Lâm Lôi giống như không để ý hỏi: "Bài này rất êm tai, có ý nghĩa gì đặc biệt sao?"

Sở Ngự Tây im lặng chốc lát, mới nói: "không có."

Lâm Lôi thấy anh rất tập trung, cũng không mở miệng nữa, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, theo phản quang nhìn thấy một bên mặt của Sở Ngự Tây, hình như không có gì khác thường, xe bắt đầu dừng lại, cô có chút ngạc nhiên, đến nhà rồi? Sao nhanh như vậy?

"Lâm tiểu thư, ngủ ngon." Sở Ngự Tây xuống xe, rất lịch sự thay cô mở cửa xe.

Lâm Lôi xách túi, cười nói: "Tôi nhìn ra, anh thật sự không định qua lại với tôi, ngay cả điện thoại của tôi cũng không muốn biết."

cô nói rất thẳng thắn, Sở Ngự Tây nghe xong, trả lời: "Nếu Lâm tiểu thư không có ý định đó, không cần thiết phải liên lạc."

Lâm Lôi nghe xong cũng nở nụ cười, từ trong túi lấy danh thiếp của mình ra nói: "Xin chỉ giáo thêm" nói xong thì chạy về phía biệt thự.

Sở Ngự Tây nhận lấy, người chủ trì Lâm Lôi đài Ưng thị, bên cạnh hộp thư, có đầy đủ số điện thoại, anh trở lên xe, nhạc trong xe còn đang phát, anh lấy cái đĩa ra, im lặng chốc lát, bẻ cái đĩa thành nhiều mảnh, ném ra ngoài xe, một trận gió thổi tới, mang những mảnh vụn kia thổi đi.

Nên bắt đầu lại lần nữa rồi.

----- Vũ Quy Lai -----

Thương Đồng bị bệnh, không biết bởi vì ngâm trong nước lạnh, hay làm nhiều quá, bắt đầu phát sốt.

Cổ họng của cô vừa khô vừa đau, trong phòng không có ai.

Niệm Niệm cũng không ở đây, cô muốn đứng dậy xuống lầu tìm nước uống, vừa ngồi dậy, cả người giống như vỡ vụn, phịch một tiếng ngã xuống đất.

Rốt cuộc là thế nào? Tay cô chống đỡ sàn nhà, ngày hôm qua cô đi tiếp rượu, sau đó thì sao?

cô uống say sao?

Sở Ngự Tây bế cô trở về?

"Niệm Niệm?" Cổ họng cô khàn khàn, kêu không ra tiếng.

Miền cưỡng đứng dậy, nhưng dưới chân giống như đạp lên bông mềm, vịn tường từng bước ra khỏi phòng, vừa đi đến cửa thì thở gấp không ngừng.

Cửa đẩy không ra, cô tổn sức xoay nửa buổi, tay trơn ướt, rất vất vả mới đẩy được cửa ra, bản thân của theo cửa ngã ra ngoài.

"Thương tiểu thư?" Quân gia vốn ở dưới lầu, nghe phịch một tiếng, thấy cô ngã lăn trên đất, vội vàng chạy tới.

Vừa sờ thân thể của cô, vẫn bông đến dọa người như cũ, vội vàng đỡ cô trở về phòng ngồi xuống.

Lại rót cho cô một ly nước, cô bắt đầu run rẩy uống hết.

Quân gia nghe cô hỏi Niệm Niệm, vội vàng nói: "Tiên sinh đã sắp xếp cho Niệm Niệm tiểu thư đi nhà trẻ, đặc biệt có người đưa đón, xin Thương tiểu thư yên tâm."

cô nhẹ nhàng thở ra, cả người vẫn bủn rủn không có sức, mặc dù mơ màng, nhưng cũng biết anh không trở về.

"Lát nữa bác sĩ Lận sẽ đến." Quân gia lại đi rót nước cho cô.

Mặt Thương Đồng sốt đến đỏ bừng, cô nhẹ giọng hỏi: "Hôm qua tôi trở về lúc nào?"

"Hôm qua?" Quân gia hơi sững sờ, trả lời: "Thương tiểu thư mê man ba ngày, nhưng tối hôm đó là tiên sinh trở về cùng với cô."

Lúc này thần kinh của Thương Đồng mới buông lỏng xuống, cô chỉ cảm thấy mỗi một chỗ của mình đều giống như bị bánh xe nghiền qua, tay mỗi nhừ, chân mỗi nhừ, eo cũng vậy, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cũng cảm giác được thân thể không khỏe.

"Bác sĩ Lận đến."

Lận Khả Hân mang theo hòm thuốc lên lầu, thấy Thương Đồng đã tỉnh, cũng có vài phần kinh ngạc, nhưng vẫn cười nói: "Cuối cùng cô đã tỉnh, lúc đầu tôi còn nghĩ nếu không tỉnh sẽ đưa đến bệnh viện kiểm tra."

Thương Đồng không muốn nói chuyện, nhưng vẫn gật đầu: "Cảm ơn cô."

cô dựa vào gối, Lận Khả Hân giúp cô tiêm xong, lại lấy từ trong hòm thuốc ra một bình thuốc nhỏ nói: "Cái này, nếu cô thức dậy, thì tự mình bôi thuốc, tôi để lại cho cô một hộp bông băng."

Thương Đồng nhận lấy, đọc hướng dẫn, lập tức cúi đầu xuống, thì ra là dùng cho chỗ kín.

Lận Khả Hân cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra.

Thương Đồng bôi thuốc, lại nằm mê man cả buổi chiều, nghe được tiếng của Niệm Niệm, ngo ngoay ngồi dậy.

"Mẹ..." Niệm Niệm thay quần áo mới, ôm cặp sách chạy vào.

Thương Đồng vội nói: "Đừng tới đây, mẹ bị bệnh, sẽ lây cho con."

Niệm Niệm nghe xong, đành phải ngoan ngoãn đứng ở cửa, hết sức phấn khởi nói: "Mẹ, trường học rất tốt, mấy ngày nay lúc nào mẹ cũng ngủ, con không có thời gian nói với mẹ..."

Quân gia đi tới, đỡ dành cô bé đi rửa tay, Thương Đồng nhìn cảnh này, trên mặt cũng hiện ra nụ cười, thực ra như vậy cũng rất tốt, anh đã đồng ý đề nghị của cô, cô hy sinh một chút cũng đáng.

Lại qua mấy ngày, cuối cùng cô có thể đứng lên, cô cảm đi động ở đầu giường, suy nghĩ hồi lâu, vẫn bấm một số điện thoại, bên kia vang lên mấy tiếng, liên cúp.

Có lẽ là đang họp.

cô gửi đi một tin nhắn, cũng thật lâu không có trả lời.

Có một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng, cô cắn răng, muốn gọi lại lần nữa, nhưng điện thoại không điện được.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong nhà hàng xoay, Sở Ngự Tây và Lâm Lôi ngồi đối diện nhau, phục vụ đưa Beefsteak lên.

Lâm Lôi mặc style mới trong năm nay của Chanel, ngồi đó, trang nhã tự nhiên, nhìn điện thoại di động của anh để trên bàn vang lên, cười nói: "Điện thoại của anh."

Sở Ngự Tây nhìn lướt qua dây số phía trên, đưa tay ngắt máy.

"Sao không nhận?" Lâm Lôi để dao nĩa xuống, đôi mắt xinh đẹp sáng quắc nhìn chăm chăm vào anh.

Sở Ngự Tây cầm điện thoại, thấy phía trên có tin nhắn gửi đến, anh hơi do dự, chỉ nghe thấy Lâm Lôi nói: "Đưa điện thoại di động cho tôi."

Sở Ngự Tây nhú mồm nói: "Vậy được sao?"

Lâm Lôi cười nói: "Tôi nghĩ, anh ở trước mặt tôi, còn không chặt đứt thối đào hoa, có lời gì, anh cũng nên nói thẳng cho tôi biết, trong lòng tôi mạnh mẽ lắm, không được thì tan. Nhưng cũng đừng gạt tôi, muốn tôi biết, cho anh tới trước đài truyền hình nói rõ."

Sở Ngự Tây nghe cô nói xong, đưa dây số kia vào danh sách đen, thần thiên mở miệng nói: "Tùy em."

Lâm Lôi nghe xong, tay hơi run lên, có chút không dám tin nhìn anh: "Sở Ngự Tây, anh có ý gì?"

Sở Ngự Tây dùng khăn lau khóe môi, ngẩng đầu nhìn Lâm Lôi nói: "Nếu như tôi có?"

Lâm Lôi tức giận đứng phắt dậy, cầm túi xách của mình lên nói: "Anh thật vô sỉ!"

nói xong, không hết tức giận, lại cầm ly rượu để trên bàn hất vào Sở Ngự Tây, mới xoay người rời đi.

Sở Ngự Tây vẫn ngồi chỗ đó, không nhúc nhích, tầm mắt của anh dừng lại trên điện thoại di động, một cuộc điện thoại của cô, một tin nhắn có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, nhưng hôm nay là lần gặp thứ hai của anh và Lâm Lôi, kết quả làm hư rồi.

"Tiên sinh, cần giúp gì không?" Phục vụ cẩn thận đến bên cạnh anh.

Sở Ngự Tây lắc đầu, lấy khăn ăn lau vết rượu đỏ trên người, bỗng dưng nhớ tới lúc Thương Đồng lau rượu cho Lý Minh Nhân, anh lại ném khăn ăn qua một bên.

Kêu tài xế đưa lên một bộ quần áo.

Bầu trời ngoài cửa sổ mờ tối, ngồi trên nhà hàng xoay, có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh vật, anh nhìn cái đu quay kia, lại nghĩ đến Thương Đồng và Nhiệm Đồng Khải tình chàng ý thiếp ở bên trong.

Anh làm sao thế này?

Chẳng lẽ không có cách nào thoát khỏi sự ảnh hưởng của cô sao?

----- Vũ Quy Lai -----

Tiệm áo cưới, Sở Vân Hề thử một bộ áo cưới, áo cưới vai trần rậm rạp, rất hợp với các cô gái có diện mạo ngọt ngào như cô, cộng với chất liệu tốt, mặc lên người cô, nhất thời có cảm giác giống như cô công chúa nhỏ trong lâu đài.

"Đồng Khải, thế nào?" Sở Vân Hề cười rất ngọt ngào, cô ở trước gương soi một lúc lâu, cũng không thấy Nhiệm Đồng Khải trả lời.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện anh đang xem điện thoại di động, cô bất mãn đi tới trước mặt anh, kéo cánh tay của anh: "Đồng Khải, anh xem có được không?"

Nhiệm Đồng Khải ngẩng đầu, lúc này mới liếc nhìn cô nói: "Rất đẹp, vậy thì cái này đi."

Sở Vân Hề có chút không vui: "Đồng Khải, sao anh có vẻ không vui vậy?"

"không có, em nghĩ nhiều rồi." Nhiệm Đồng Khải vỗ vỗ cô, khẽ nói: "không phải còn chưa đi xem nhẫn sao?"

Sở Vân Hề gạt đầu, lập tức khôi phục nụ cười.

Chọn nhẫn, anh từ đầu đến cuối duy trì trạng thái giống như đi vào cõi thần tiên, Sở Vân Hề hỏi mấy lần, anh đều nói không có gì, nếu không thì nói là chuyện công ty, làm cô ngượng ngùng không nói gì nữa. Nhưng thấy đã chọn được áo cưới đẹp, nhẫn, trong lòng luôn vui vẻ.

trên xe, Sở Vân Hề nói: "Đồng Khải, lễ phục của anh còn chưa đặt, anh làm việc bận rộn, nếu không em giúp anh chọn kiểu dáng và vải nhé?"

"Được."

"Em hỏi công ty tổ chức hôn lễ, bọn họ còn sắp xếp hai thiên thần nhỏ, đưa nhẫn cho chúng ta, anh nói sáng ý này có được không?"

"Được."

"Em không gọi điện thoại cho bác gái, cảm thấy..."

"không cần." Nhiệm Đồng Khải buồn bực nói: "Thân thể của bà không tốt, đừng quấy rầy bà."

"Nhưng mà..." Giọng nói của Sở Vân Hề yếu đi: "Như vậy có phải không tốt lắm không?"

"không có gì."

Nhiệm Đông Khải rất chuyên tâm lái xe.

Sở Văn Hề im lặng một lát, lại nói: "Đông Khải, anh có biết chuyện xem mắt của anh em không?"

Nhiệm Đông Khải nghe xong lời này, mới quay đầu lại: "Cái gì?"

Sở Văn Hề cười nói: "Trước đó em còn nghĩ, anh ấy chưa có bạn gái, em đã muốn kết hôn, trong lòng có chút xấu hổ, nhưng lần này dường như nghe nói hơi nhanh, em có bạn học ở đại phát thanh, nói giữa trưa anh ấy còn đến đại đón rồi bọn họ cùng đi ăn cơm."

Nhiệm Đông Khải cau mày nói: "Có lẽ chỉ là ăn một bữa cơm bình thường thôi."

"không phải, em đặc biệt thăm dò người nằm vùng của em, để cô ấy hỏi bóng hỏi gió về cô gái Lâm Lôi kia, chính cô ấy nói là đối tượng xem mắt mà người ta giới thiệu. Tại anh không biết anh em thôi, nếu anh ấy chán ghét, sẽ không quan tâm tới." Sở Văn Hề rất vui vẻ, còn nói thêm một câu: "Lần này em nghĩ là thật."

Sắc mặt của Nhiệm Đông Khải hơi tối xuống, lạnh lùng nói: "Vậy sao?"

Sở Văn Hề vừa nhìn bản vẽ trên tay, vừa gật đầu: "Có lẽ vậy, cô gái Lâm Lôi kia hình như là con gái của bộ trưởng nào đó, không có người đứng sau căn bản không vào được, trong đại bọn họ đều biết."

Nhiệm Đông Khải không nói thêm gì nữa, đến cửa nhà họ Sở, Sở Văn Hề cời dây an toàn cười nói: "Vậy em đi vào trước."

"Anh đi với em"

Sở Văn Hề nghe xong, rất vui vẻ khoác tay anh đi vào cửa.

"Ba, mẹ, bọn con về rồi."

cô vừa bước vào, Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan liền ra nghênh đón, trong phòng khách bày rất nhiều thiệp mời, vừa rồi hai người đang bàn bạc về khách mời.

"Đông Khải cũng đến đây, bác đi pha trà cho các người." Tân Mộng Lan cười, đứng dậy và đi lấy trà cụ.

Sở Văn Hề ngồi bên cạnh Sở Hán Thần, mang áo cưới chọn hôm nay, bản vẽ nhả cho Sở Hán Thần xem, một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ.

"Cháu cảm giúp bác." Nhiệm Đông Khải đi theo Tân Mộng Lan lên lầu, đẩy cánh cửa kia ra, Tân Mộng Lan mang trà cụ xếp lên trên khay, đi lấy lá trà.

Nhiệm Đông Khải nhìn bộ trà cụ kia, có chút mất hồn, chờ Tân Mộng Lan lấy lá trà, thấy anh vẫn không nhúc nhích, trong mắt như có điều suy nghĩ, cũng hiểu được.

"Đông Khải, cháu còn gì không bỏ xuống được sao?"

Nhiệm Đông Khải ngẩng đầu, nhìn Tân Mộng Lan, dường như có chút chần chừ, nhưng vẫn mở miệng..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Là anh không chống chế nổi

Ads Nhiệm Đông Khải trầm ngâm một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Bác gái, bác biết Thương Khải Văn sao? Chính là cha của Thương Đồng."

Thương Đồng? cô gái kia? Trước mắt Tân Mộng Lan lại hiện lên vẻ mặt lúc ấy cô nói chuyện, sao cô có thể hận bà như vậy? Cảm giác khó hiểu dấy lên trong lòng bà, bà từ từ lắc đầu: "Bác không nhớ rõ mình có biết người này hay không."

Nhiệm Đông Khải từ trong túi áo lấy ra một tấm hình, chỉ vào người đứng thứ nhất bên trái cho Tân Mộng Lan xem: "Bác xem người này, bác thật sự không biết sao?"

một tấm hình chụp chung trắng đen, ước chừng đã hai mươi mấy năm, bối cảnh tấm hình là ký hiệu kiến trúc của trường đại học nào đó, bảy tám người trên ảnh chụp tùy ý đứng chung một chỗ, cao thấp, mặc quần áo của thời đại đó, trên mặt đều mang theo hơi thở của tuổi trẻ, người đàn ông đứng thứ nhất bên trái có khuôn mặt gầy gò, mang một cặp kính tròn, đáng vẻ lịch sự nho nhã.

Tay của Tân Mộng Lan run lên, bà xem một lần.

"Bác gái?" Nhiễm Đông Khải bước lên một bước: "Bác sao vậy ạ?"

Tân Mộng Lan ngẩng đầu, sắc mặt đã trắng bệch như tuyết: "Cháu nói, ông ấy là cha của Thương Đồng?"

Nhiễm Đông Khải gật đầu nói: "Đúng vậy. Cháu đến Hàn Thành, đã từng cùng Thương Đồng đi cúng tế cha cô ấy, cảm thấy tấm hình trên mộ rất quen mặt, trở về tìm được tấm hình chụp chung bạn học của cha cháu, đúng là rất giống, chỉ là một người tên Thương Khải Văn, một người tên Triệu Hải Thâm, nên có chút thắc mắc."

Tân Mộng Lan cảm tấm hình, run giọng nói: "Cha của Thương Đồng làm gì?"

"Nghe cô ấy nói là tốt nghiệp trường đại học B, làm việc ở khoa lịch sử đại học H, nhưng đã mất hơn năm năm rồi."

Tân Mộng Lan vịn tủ, từ từ ngã ngồi trên mặt đất.

thì ra thật sự là ông ấy!

Chỉ là ông ấy đổi tên mà thôi.

Thương Đồng chính là con gái của bà! Con bé không chết, con bé còn sống!

Tim của Tân Mộng Lan thất lại, bà tỉ mỉ nhớ lại từng vè mặt của Thương Đồng, từng câu nói, thì ra con bé đã biết!

Biết mình chính là mẹ của con bé!

Nhưng mình lại tàn nhẫn nói với con bé như thế, mình chỉ có một đứa con gái là Vân Hề!

Con bé chắc chắn rất hận bà!

Như vậy, đứa con của cô? Đứa bé kia có phải là con gái của Nhiễm Đông Khải hay không?

"Bác gái, bác sao vậy ạ?" Nhiễm Đông Khải bước lên đỡ bà dậy: "Sao sắc mặt bác lại kém như vậy?"

Tân Mộng Lan hồn bay phách lạc ngồi trên ghế mây, từ từ lắc đầu: "Bác không sao."

"Cần cháu gọi bác sĩ đến đây không?"

"không cần, bác muốn yên tĩnh một chút." Tân Mộng Lan vẫy tay, bà thật sự muốn suy nghĩ kỹ một chút, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Qua rất lâu, Sở Vân Hề lên gõ cửa, đi vào ôm bà từ phía sau: "Mẹ, sao mẹ còn không xuống lầu, không tìm được lá trà, ăn cơm luôn!"

Tân Mộng Lan ngẩng lên nhìn Sở Vân Hề: "Vân Hề, con yêu Đông Khải sao?"

Sở Vân Hề bị hỏi những lời này nên mặt đỏ bừng: "Mẹ, tuần sau đã kết hôn, mẹ còn hỏi cái này?"

Lòng của Tân Mộng Lan chua chát, bà đưa tay cầm cổ tay trái của Sở Vân Hề, miệng vết thương ở đó đã khép lại, vì che giấu đã đeo lên một cái lắc tay rất đẹp, bà liên tục mò mẫm, vẻ mặt rất phức tạp.

"Mẹ?" Sở Vân Hề bị bà làm vậy có chút kỳ quái: "Mẹ sao vậy?"

"Vân Hề..." Tân Mộng Lan ôm Sở Vân Hề, nước mắt rơi xuống: "không có gì, mẹ nghĩ lại..."

"Có phải không nhớ cho con lấy chồng hay không?" Sở Vân Hề cười nói: "Mới phát hiện con tốt phải không?"

Tân Mộng Lan từ từ lau nước mắt, không biết nên nói gì, đành phải theo cô xuống lầu.

Sở Vân Hề ăn bữa cơm này rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn hỏi Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan chi tiết hôn lễ, Nhiễm Đông Khải ngồi bên cạnh lâu lâu mỉm cười đáp lại một chút, mà Tân Mộng Lan lại cúi đầu, ăn không biết ngon, có lúc hỏi bà mấy lần, bà mới nghe thấy.

Đến tối, tiễn Nhiễm Đông Khải, Tân Mộng Lan cầm điện thoại di động một mình trở về phòng trà của bà, tra dây số mới gọi đến, bà do dự rất lâu, cuối cùng gọi đi.

Điện thoại đã tắt máy.

Nghe nhắc nhở bên kia, bà cuộn lại trong ghế mây, cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Bà suy nghĩ một lúc lâu, lại gửi đi một tin nhắn, cài đặt thông báo đối phương đã đọc, liền ôm điện thoại cuộn lại trong ghế mây, không mở đèn, bà chỉ cảm thấy xung quanh rất lạnh.

----- Vũ Quy Lai -----

Đêm, vô cùng im ắng, cô đơn cũng không thể không kéo đến.

Xe của Sở Ngự Tây bắt đầu chạy về hướng của biệt thự, có lần anh muốn quay đầu chạy đi, nhưng bên tai lại văng vẳng lời nói của Uông Trạch, cô bị bệnh.

Hôm đó cô ngâm trong nước lạnh, lại bị anh gầy vò suốt một đêm, ngay cả anh cũng khó chịu rất lâu, huống chi là cô?

Vấn kiện gì đó anh đều không xem vào.

Quyết định hẹn Lâm Lôi, bất kể cô ta tốt bao nhiêu, anh đều không có hứng thú, cho dù cô ta hất rượu vào người anh, anh cũng cảm thấy không có gì để nói.

Anh chỉ nghĩ đến cô, một cú điện thoại và một tin nhắn thì đã hoàn toàn quấy nhiễu trái tim anh. Nếu không có cú điện thoại kia, có lẽ tâm trí của anh sẽ không rối loạn, lúc anh muốn mở tin nhắn kia ra, lại phát hiện đã bị anh xóa.

cô đã nói gì?

Anh cần gì phải day đoạ mình như vậy? Anh nhớ cô, tại sao không thể đến nhìn cô?

Xe dừng ở cửa biệt thự, đèn ở lầu hai sáng rõ, sao cô còn chưa ngủ? Lúc này, dù cô không ngủ, cũng nên sớm dỗ đứa bé kia ngủ.

Anh ngồi trong xe, tay nắm chặt vô-lăng, dường như chỉ cần vừa rời khỏi vô-lăng, anh sẽ không khống chế nổi mà muốn đi vào.

Đến cùng là anh làm sai.

Bất luận anh làm gì đối với cô, anh cũng không khống chế nổi mà nghĩ đến cô, anh không rõ đây là yêu hay hận, hay chỉ vì anh không cam lòng.

"Ngự Tây..." Giống như là giọng nói của cô, đêm đó lúc cô ở trong trạng thái mơ màng, gọi tên của anh, anh hận không thể làm vỡ cô, cả người giống như hạ hỏa. muốn hoà tan cô, cũng hoà tan chính mình.

Vào lúc đó cô còn nhớ tên anh, có phải đại biểu, trong lòng cô còn có anh?

Đôi mắt của anh nhìn chằm chằm vào cửa biệt thự, thấy quần gia vội vã từ trên lầu chạy xuống, vẻ mặt sợ hãi đi gọi điện thoại, anh cũng không kìm được nữa, đứng nhanh dậy, đẩy cửa xe ra.

"Tiên sinh..." Quần gia đã nói năng lộn xộn: "Ngài đã trở về?"

"đã trễ thế này, gọi điện thoại cho ai?"

Quần gia nhanh chóng chỉ lên lầu nói: "Thương tiểu thư lại phát sốt, vừa rồi dùng nhiệt kế đo, đã 41 độ, tôi chuẩn bị cho Lận..." Bà còn chưa nói xong, đã thấy Sở Ngự Tây chạy nhanh lên lầu.

Tim của Sở Ngự Tây bỗng chốc treo lơ lửng, anh đẩy cửa phòng ra, thấy Thương Đồng nằm trên giường, anh đi lên ôm lấy cô, cơ thể cô nóng hổi, cả người đều mềm nhũn không có sức, mắt nhắm chặt, môi đã khô nứt, hai tay vô lực rũ xuống.

"Tiên sinh..." Quần gia nhìn thấy Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng xông ra ngoài, vội vàng nói lớn: "Gọi điện thoại cho Lận tiểu thư, cô ấy lập tức đến..."

Sở Ngự Tây đã hét lên: "Tài xế, nhanh đến bệnh viện Trùng Tâm."

Tài xế vội vàng lái xe tới, Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng lên xe, đến trên xe, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn người phụ nữ trong ngực, cô đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ mềm yếu giống như cây thiếu nước ỉu xìu trong lòng anh.

"Thương Đồng... Đồng Đồng..." Sở Ngự Tây gọi tên cô, sao cô có thể sốt đến mức này? không phải kêu bác sĩ đến xem sao? Tại sao có thể như vậy?

Đến bệnh viện, phòng cấp cứu, cả người anh xụi lơ ở bên ngoài.

Bác sĩ nói: "đã viêm phổi cấp trung bình, sao không đưa đến sớm một chút?"

Sao không sớm một chút?

Đầu óc của anh gần như tê liệt, tại sao có thể như vậy?

Lận Khả Hân cũng từ bên ngoài vội vã chạy tới: "Sở tổng, tôi nghe quần gia nói, hôm nay Thương tiểu thư đột nhiên phát sốt? Giữa trưa cô ấy đã hạ rồi mà!"

Con mắt của Sở Ngự Tây đỏ rực, làm sao anh biết sẽ như thế này.

"Sở tổng, thật xin lỗi, mấy ngày nay rõ ràng đã chuyển biến tốt..."

cô nói gì, anh cũng không nghe vào, chỉ cảm thấy ồn ào, chỉ nghĩ đến giữa trưa cô gọi điện thoại cho anh, nếu lúc đó anh trở về, có phải sẽ không như vậy hay không?

Di động của anh lại vang lên, anh cũng không muốn nhận, là điện thoại của Uông Trạch.

Anh nhắc máy, lạnh lùng nói: "Công việc ngày mai đều dời lại."

"Sở tổng, tôi nghe người bên biệt thự nói, Niệm Niệm tiểu thư cũng phát sốt rồi." Uông Trạch mở miệng nói.

Sở Ngự Tây hơi sững sờ, thì ra không phải chuyện công việc, anh nặng nề thở dài: "Cho người đưa đến Trùng Tâm."

Có lẽ là Thương Đồng bị viêm phổi lây qua.

Bác sĩ đẩy Thương Đồng ra, mang theo máy thở, tiêm thuốc điều trị viêm phổi, được đưa đến phòng bệnh, tài xế đã chạy đôn chạy đáo làm tốt các thủ tục nhập viện, Sở Ngự Tây đứng dậy đi theo, theo Thương Đồng vào phòng bệnh.

Bác sĩ mang tất cả các kết quả xét nghiệm chất đông trước mặt Sở Ngự Tây: "Sốt cao đến mức độ này, có thể làm tổn hại đến phổi của người bệnh, nếu người bệnh sốt cao không lùi, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nên nhất định phải nằm viện."

"Tốt." Lúc này bác sĩ nói tất cả đều tốt.

Sở Ngự Tây bị chỉ trích, nhưng cũng không phản bác câu nào, đến khi bác sĩ, y tá đều đi ra, anh mới ngồi xuống, lẳng lặng nhìn người phụ nữ trên giường bệnh.

Trong tích tắc vừa rồi, anh lại nghĩ đến người mẹ đã cắt cổ tay tự sát, lúc bà chết, thân thể mềm yếu, cậu ôm mẹ đi bệnh viện, nhưng không còn kịp, truyền máu cũng không kịp, tay bà rủ xuống, cứ như vậy mà chết.

Thương Đồng chỉ là viêm phổi, anh đã có cảm giác sinh lý tử biệt. Anh không chịu được khả năng này, nếu cô chết, anh nên nghĩ đến ai? Bất luận anh hận cô thế nào, nhưng cũng không hy vọng cô chết, anh muốn cô sống thật khỏe mạnh.

Ngồi rất lâu, Uông Trạch gọi điện thoại tới, nói đã giúp Niệm Niệm nhập viện, cũng ở lại theo dõi vài ngày, còn đưa quần áo và đồ dùng hàng ngày đến cho quán gia.

"Điện thoại của cô ấy đâu?" Sở Ngự Tây hỏi.

Nửa tiếng sau, Uông Trạch thở hổn hển đưa điện thoại và đồ sạc pin đến.

Kết nối với đồ sạc pin, Sở Ngự Tây cầm cái điện thoại kia, chỉ muốn xem rốt cuộc trước đó cô đã gửi cái gì cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Anh thích cô

Khởi động điện thoại, thông báo hai tin nhắn gửi đến, một cuộc gọi nhớ, tin nhắn chưa đọc, đều là cùng một số gửi đến, anh chưa bao giờ xem tin nhắn của người khác, nhưng vẫn mở tin nhắn kia ra.

"Thương tiểu thư, mở máy xin gọi lại cho tôi, chúng ta có thể nói chuyện không?"

Là ai? không phải số của Nhiễm Đông Khai.

Nét mặt anh hơi lạnh xuống, lúc này đột nhiên có điện thoại gọi đến.

Sở Ngự Tây nhìn xuống, vẫn là số máy kia, anh lạnh lùng nhận, nhưng không nói chuyện.

"Alô..." một giọng nữ khẽ run từ bên kia truyền đến: "Là Thương Đồng tiểu thư sao?"

Giọng nói này? Mày của Sở Ngự Tây hơi cau lại, là Tân Mộng Lan?

Sao bà ta còn gọi điện thoại cho Thương Đồng? Chẳng lẽ Sở Văn Hề bên kia lại xảy ra chuyện gì?

Tân Mộng Lan cầm điện thoại, bà cũng đang run rẩy, bà không biết nên mở miệng thế nào, vừa rồi khi nhìn thấy thông báo cô mở máy thì lòng đã hoảng lên, nhưng thấy ngày kết hôn của Văn Hề và Đông Khai sắp đến, nếu Thương Đồng chính là con gái của bà, nếu Niệm Niệm thật là con của Thương Đồng và Niệm Đông Khai...

Như vậy tất cả những sai lầm còn kịp cứu vãn hay không?

"Bà tìm cô ấy có chuyện gì?" Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng mở miệng.

Nghe giọng nói của một người đàn ông từ bên trong truyền tới, Tân Mộng Lan hoảng sợ, bà chưa bao giờ gọi điện thoại cho Sở Ngự Tây, giọng nói bên kia lại khàn, bà nhất thời nghe không ra: "Cậu...cậu là ai?"

Sở Ngự Tây rất ghét người phụ nữ này, đoán trước bà chắc chắn muốn quấy rối Thương Đồng mới gọi đến, nên ngắt điện thoại.

Anh vuốt nhẹ điện thoại đi động, mở hộp thư gửi đi của Thương Đồng ra, chỉ có một tin nhắn.

"Ngự Tây, vẫn nên cảm ơn anh." Đơn giản có mấy chữ.

Nhưng lòng của anh lại lập tức cuộn lên cơn gió lớn, cô cảm ơn anh! Sau khi anh làm chuyện bỉ ổi như vậy, cô lại còn cảm ơn anh!

Anh khò sở củi đầu, ngón tay cắm vào trong tóc, rốt cuộc anh đang làm gì?

Anh điên rồi sao?

Anh nắm tay không truyền dịch của cô, mềm yếu không xương, anh còn nhớ lúc cô đàn dương cầm, ngón tay linh hoạt nhảy tới nhảy lui trên bàn phím.

Đợi cô tỉnh, lại để cô đàn cho anh một khúc.

Năm năm rồi, dáng vẻ của cô dường như chưa từng thay đổi, Sở Ngự Tây yên lặng nhìn cô, giống như cứ nhìn như vậy, bất an trước đó của anh sẽ tan thành mây khói, ở cùng một chỗ với cô, anh không biết tại sao lòng lại cảm thấy bình yên. Dù chỉ nhìn, cảm giác này rất giống cái đêm năm năm trước, anh ôm cô, lau nước mắt cho cô, sau khi dỗ cô ngủ, ngắm khuôn mặt của cô.

Hai người kẻ cận sưởi ấm cho nhau.

----- Vũ Quy Lai -----

Nhi khoa, Ưông Trạch cầm tờ giấy xét nghiệm của Thương Niệm Niệm đưa đến trước mặt Lận Khả Hân: "Bác sĩ Lận, thủ tục nhập viện đã làm xong."

"Ừ, tôi xem kết quả xét nghiệm rồi nói tiếp." Lận Khả Hân cầm kết quả xét nghiệm mở ra xem, sau đó lại nhìn qua hình chụp phổi nói: "Phổi tạm thời không bị lây nhiễm gì, theo dõi một đêm rồi nói sau."

Ưông Trạch gật đầu đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Lận Khả Hân, cô xem mấy tờ xét nghiệm kia, mặt mày u ám không rõ, Thương Đồng vốn bị viêm phổi, cô cho một chút nước muối sinh lý, cần bản không phải thuốc kháng viêm, ai biết Sở Ngự Tây lại đưa cô ta đến bệnh viện. Điều này cũng thôi đi, nếu tối nay không phải cô chạy tới, chỉ sợ chuyện của đứa bé sẽ bại lộ.

cô nên làm gì bây giờ?

Suy tính một lúc lâu, Lận Khả Hân xé báo cáo, ném vào trong thùng rác y tế.

----- Vũ Quy Lai -----

Đêm khuya, nhiều chỗ mất ngủ.

Nhiệm Đông Khai ngồi một mình trước cửa sổ sát đất, đang uống rượu, anh không say.

Đêm hôm đó, anh ôm Thương Đồng bị hạ dược, nhìn cô khó chịu xé rách quần áo, lúc ấy anh chỉ có một ý nghĩ, muốn cô.

Anh hôn lên cổ cô, cởi quần áo của cô ra, lại nghe cô gọi tên của Sở Ngự Tây.

Thiếu chút nữa anh đã quên, cô yêu Sở Ngự Tây! Sao cô có thể yêu anh ta như thế! yêu đến bất kể anh ta hiểu làm cô như thế nào, cô cũng im lặng chịu đựng!

Nếu lúc ấy mình tiến thêm một bước, là có thể hoàn toàn huỷ hoại cô, nhưng ở thời điểm quan trọng anh lại hối hận, anh nảy sinh thương tiếc đối với người phụ nữ dưới thân.

Anh cầm khăn tắm bọc lấy cô đi vào trong bồn tắm, mở nước cho cô, muốn làm giảm nhiệt trong cơ thể của cô, anh nghe thấy Sở Ngự Tây ở sát vách, muốn phá cánh cửa bên đó.

Anh nhìn Thương Đồng bị thuốc giầy vò, cuối cùng mềm lòng. Chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh chưa từng làm qua, nhưng đối tượng là Thương Đồng, anh lại không không chế được.

Anh để nơi này lại cho Sở Ngự Tây, để anh ta làm thuốc giải cho cô.

Anh làm sao thế này?

Chẳng lẽ, anh thích cô rồi sao?

không thể nào! Sao anh có thể thích cô?

không thích sao?

Anh cau mày lại.

----- Vũ Quy Lai -----

Mở mắt ra, khuôn mặt nhợt nhạt, đầu óc trống rỗng, lồng ngực nghèn nghẹn, cô rất khó chịu, muốn uống nước, cảm giác này giống như lúc tỉnh lại trước đó.

Cơ thể cũng rất mệt mỏi, cô hơi động đậy thì nghe thấy một giọng nói: "Em đã tỉnh?"

Theo giọng nói, cô ngẩng đầu nhìn lại, hình ảnh rất rõ ràng, Sở Ngự Tây?

"Tôi đi gọi bác sĩ!"

Thương Đồng vô lực mở mắt ra, trước đó cô ở trong biệt thự, giữa trưa chỉ miễn cưỡng ăn một chút, lại cảm thấy buồn ngủ, liền nằm lên giường, cảm giác mơ hồ giống như mình nhảy vào trong biển lửa, rất nóng, thiêu đốt toàn thân cô.

Hơi động đậy thì đụng phải kim tiêm, cô ngẩng đầu nhìn lại, còn hơn nửa bình nước biển.

Bác sĩ đi theo Sở Ngự Tây tới đây, kiểm tra một chút mới nói: "đã không chế được, bắt đầu có chuyển biến tốt, tiếp tục ở lại bệnh viện theo dõi, khoảng hai tuần mới có thể chữa khỏi."

Mấy ngày nay cô không tỉnh, luôn truyền chất dinh dưỡng, thấy cô tỉnh, Sở Ngự Tây kêu người trong biệt thự đưa qua chút canh.

"Niệm Niệm?" Thương Đồng nhẹ giọng hỏi ra câu đầu tiên.

"Con bé không sao cả." Sở Ngự Tây ngồi xuống bên cạnh cô.

Thương Đồng cúi đầu, khẽ nói: "Cảm ơn anh đưa Niệm Niệm đi học."

Sở Ngự Tây không lên tiếng, anh vẫn im lặng ngồi trước mặt cô như vẫn.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên gượng gạo, Thương Đồng cũng không biết nên nói gì.

Nước biển từng giọt từng giọt nhỏ xuống, điện thoại của Sở Ngự Tây vang lên mấy lần, anh cũng không nhúc nhích.

"Điện thoại của anh." Thương Đồng nhẹ nhàng nhắc nhở anh.

Lúc này Sở Ngự Tây mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Ngoại trừ công việc, còn có Sở Văn Hề gọi tới.

"Anh, mấy ngày nay anh đều không nhận điện thoại của em, ngày mốt chính là ngày kết hôn của em, anh nhất định phải đến nhé!"

Sở Ngự Tây cau mày: "Được."

"Còn nữa, cái đó...anh có thể dẫn bạn đến..." Sở Văn Hề nhỏ giọng nói.

Sở Ngự Tây nghe nhưng không trả lời, trở tay cúp điện thoại.

Trở lại phòng bệnh, Thương Đồng đã ngo ngoáy ngồi dậy, thấy anh đi vào, thấp giọng nói: "Anh có việc bận thì đi đi, khụ khụ..."

Sở Ngự Tây rót cho cô ly nước, cẩn thận nhìn chằm chằm vào nét mặt của cô nói: "Ngày mốt Nhiễm Đông Khải và em gái tôi sẽ kết hôn."

Thương Đồng hơi sững sờ, không trả lời lại.

Sở Văn Hề yêu Nhiễm Đông Khai như thế, có thể yêu đến mức tự sát, cô không làm không được như vậy.

Sở Ngự Tây im lặng ngồi đó, nhưng trong lòng vô cùng tức giận, anh không hiểu Nhiễm Đông Khai có thể vì bảo vệ bản thân, vứt bỏ cô và đứa bé, cô cũng không lời oán thán, tình yêu này, khiến anh sinh ra tuyệt vọng.

"Tôi cho là em đã chết tâm rồi chứ." Sở Ngự Tây lạnh lùng nói.

"Hả..., tôi biết." Thương Đồng cúi đầu, từ trước đến nay cô chưa từng động lòng, chết tâm cái gì?

Sở Ngự Tây không lên tiếng nữa, không biết nên nói gì.

"Cái đó, cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện." Thương Đồng phá vỡ cục diện bế tắc, lại cúi đầu nói: "Đêm hôm đó, tôi không làm anh mất mặt chứ?"

Vừa nhắc đến đêm hôm đó, Sở Ngự Tây nghiêng mặt qua một bên: "Em uống say, tôi ôm em về, nặng chết tôi."

Mặt Thương Đồng vốn đã hồng, lúc này càng cảm thấy nóng hừng hực, cô cúi đầu không nói thêm gì nữa.

"Mẹ..." Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Niệm Niệm đi theo phía sau quản gia, cô bé mặc quần áo bệnh nhân, bộ dạng lại trong sáng đáng yêu như cũ.

"Tiên sinh, Niệm Niệm tiểu thư nhất định muốn qua đây."

Thương Đồng vội vàng nói: "Niệm Niệm, mẹ bị bệnh, con đừng tới đây."

Niệm Niệm đành phải ngoan ngoãn đứng ở cửa, nhìn thấy Sở Ngự Tây ở một bên, bĩu môi nói: "Nhưng bệnh viện rất chán."

"Bác sĩ nói sao?" Sở Ngự Tây liếc mắt nhìn quản gia.

Quản gia khẽ nói: "Tiên sinh, Niệm Niệm tiểu thư chỉ bị lây một chút, bây giờ đã hạ sốt, có thể xuất viện."

Tầm mắt của Sở Ngự Tây dừng lại trên người Niệm Niệm, thấy thân người cô bé nhỏ nhắn, đứng sát vách tường, bộ dạng ngoan ngoãn, mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào Thương Đồng, hai mẹ con cô rất giống nhau, anh khẽ thở dài, nếu là con của anh thì tốt biết mấy?

"Kiểm tra lại một chút, xác định không sao thì xuất viện đi." Sở Ngự Tây khẽ nói.

Thương Đồng từ đầu đến cuối đều ở trong trạng thái căng thẳng, đến khi Niệm Niệm không ngừng vẫy tay với cô, đi ra cửa, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Sợ tôi ăn con bé sao?" Mắt của Sở Ngự Tây lạnh xuống không vui.

"không có." Thương Đồng vội vàng lắc đầu.

"Ăn ở hai lòng."

"thật không có." Thương Đồng nhỏ giọng kháng nghị.

Sở Ngự Tây thấy cô vô tình lộ ra hờn mát, trong lòng mềm nhũn, đi tới cạnh giường, nhìn xuống cô: "thật?"

Thương Đồng bị anh nhìn nên không tự nhiên, nghiêng đầu đi: "thật."

Sở Ngự Tây nâng cằm cô lên, dường như đang quan sát xem cô nói thật hay không, đột nhiên hỏi một câu: "Uống say, tại sao gọi tên tôi?"

"Hả?" Thương Đồng bị dọa sợ: "Tôi...tôi còn nói gì nữa không?"

"Em đang sợ cái gì?"

"không có, tôi nói bậy, tôi uống say, tôi đều không nhớ gì cả."

cô càng như vậy, càng khiến cho Sở Ngự Tây nghi ngờ: "Em run rẩy cái gì?"

"không có." Thương Đồng bị dọa không ít, cô sợ nhất chính là ngộ nhờ uống say, nói ra sự thật, ngộ nhờ cô nói với anh đứa bé là của anh, nói người cô yêu chính là anh, không phải nguy rồi sao?

Lúc hai người đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Thương Đồng giật mình, mượn lúc này thoát khỏi anh, vội vàng hô một tiếng: "Mời vào."

Đẩy cửa vào lại là Tân Mộng Lan.

Sở Ngự Tây vừa thấy bà, mặt tức khắc lạnh xuống: "Sao bà lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tàn nhẫn

Sở Ngự Tây vừa thấy bà, mặt tức khắc lạnh xuống: "Sao bà lại tới đây?"

Tân Mộng Lan nhìn thấy Sở Ngự Tây trong phòng bệnh, cũng hơi sững sờ, sao bọn họ lại ở cùng nhau?

"Tôi không muốn gặp bà." Thương Đồng xoay mặt vào trong giường, tìm lại đập thành thịch, sao bà ta lại đến đây?

Sở Ngự Tây đứng dậy, hướng về phía Tân Mộng Lan, lạnh lùng nói: "Ra ngoài, nơi này không hoan nghênh bà."

Khuôn mặt tao nhã của Tân Mộng Lan hiện ra một chút lúng túng và bi ai, tay cầm túi xách hơi run rẩy, bà ngẩng đầu nhìn Sở Ngự Tây, nhẹ nhàng nói: "Ngự Tây, đây là chuyện riêng giữa di và Thương tiểu thư, xin con tránh đi một chút được không?"

"Bà còn muốn sao nữa?" Sắc mặt của Sở Ngự Tây không thay đổi, anh rất ghét người phụ nữ này, muốn bà lập tức biến mất, con gái bà bây giờ cũng thành công gả cho Nhiễm Đông Khải rồi, bà còn quấy nhiễu Thương Đồng làm gì?

"Thương tiểu thư..." Tân Mộng Lan nhìn Thương Đồng, nặng nề thở dài: "Cho tôi 10 phút thôi."

Thương Đồng cúi thấp đầu, nhìn Sở Ngự Tây, đầu từ từ rũ xuống, nhỏ giọng nói: "Được."

Sở Ngự Tây thấy thế, hừ lạnh một tiếng sập cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Nhiễm Đông Khải đưa lưng về phía cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

"Là anh đưa người đến?" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói.

Nhiễm Đông Khải quay đầu lại, không nhìn đến vẻ mặt mệt mỏi ngày nay của Sở Ngự Tây, lạnh nhạt trả lời: "Bà ấy cầu xin tôi, tôi chỉ thay bà hỏi thăm một chút."

"Anh nói gì?" Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Đưa mẹ vợ đến gặp bạn gái trước của anh, anh hành hạ cô ấy còn chưa đủ phải không?"

Nhiễm Đông Khải quay người, nhìn chằm chằm vào Sở Ngự Tây nói: "Thiếu chút nữa cô ấy bị viêm phổi nặng, là ai hành hạ? Nếu không phải tôi hỏi thăm ra, không phải anh muốn hành hạ cô ấy đến chết mới hài lòng sao?"

Sở Ngự Tây hừ lạnh nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi muốn thế nào, không liên quan đến anh!"

"Anh..." Nhiễm Đông Khải siết chặt nắm tay, lại từ từ buông ra nói: "Người phụ nữ của anh? Chỉ cần tôi muốn, có thể lập tức đoạt cô ấy về!"

"Anh dám không?" Sở Ngự Tây hừ lạnh nói: "Cho dù tôi phá hủy cô ấy, cũng sẽ không đưa cô ấy cho anh!"

"Vậy sao?" Nhiễm Đông Khải lộ ra ánh mắt lạnh lùng: "Thiếu chút nữa anh đã hủy hoại cô ấy! Anh lại muốn chuốc cô ấy say rượu, đưa đến trên giường của Lý Minh Nhân, anh đúng là điên rồi!"

"Câm miệng!" Sở Ngự Tây ngắt lời nói của Nhiễm Đông Khải, đây là chuyện làm anh khổ sở nhất, cũng hối hận nhất, anh chưa bao giờ cảm thấy mình bị ồ như vậy.

Nhiễm Đông Khải quay đầu về phía cửa sổ, anh cũng đang kiểm chế, cuối cùng bình tĩnh lại nói: "Sở Ngự Tây, anh biết không? Nếu Đồng Đồng bằng lòng gả cho tôi, tôi nghĩ tôi sẽ thật sự hủy bỏ hôn ước."

Sở Ngự Tây nghe xong, nét mặt lạnh xuống: "Anh có ý gì? Lúc này, anh muốn hủy hôn?"

Nhiễm Đông Khải nặng nề nói: "Sở Ngự Tây, nếu tôi là anh, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với Thương Đồng, nếu anh cho tôi một cơ hội, cho dù tôi kết hôn, cũng sẽ tranh giành với anh."

"Anh...cần bản không có cơ hội!" Sở Ngự Tây hừ lạnh một tiếng, muốn quay người đi vào phòng bệnh, anh thật sự không yên lòng để người phụ nữ đáng ghét và cô gái gốc kia ở chung quá lâu, ai biết bà ta lại dùng thủ đoạn gì.

"Chờ một chút!" Nhiễm Đông Khải kéo anh, chưa kịp lên tiếng, lại đột nhiên nghe tiếng lách cách trong phòng bệnh truyền tới, hai người kinh hãi, cùng

mở cửa ra.

Ai cũng không chú ý ở chỗ rẽ của hành lang, thoáng qua một bóng dáng màu trắng.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong phòng bệnh, Thương Đồng quay người lại, ánh mắt lạnh tanh nhìn chằm chằm vào bà: "Sở phu nhân, có chuyện gì xin cứ nói."

Tân Mộng Lan run rẩy bước lên, bà từ trong túi lấy ra tấm hình mà hôm đó Nhiễm Đồng Khải cho bà, chỉ vào Triệu Hải Thâm nói: "Ông ấy...có phải là cha của cô không?"

Trái ngược với sự kích động của bà, Thương Đồng lại hoàn toàn thờ ơ, lộ ra nụ cười khẩy và nói: "Tiếp theo bà muốn nói gì? nói với tôi, bà là người sinh tôi ra rồi vứt bỏ tôi, sau đó lại chia rẽ một gia đình khác, một người phụ nữ không biết xấu hổ?"

Tân Mộng Lan nhất thời bị những lời nói sắc bén của cô làm cho chết lặng, bà muốn lắc đầu, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"thật xin lỗi..."

"không cần." Thương Đồng thu cảm xúc về, cô có chút choáng váng hoa mắt, nguyên nhân có lẽ là do hôn mê nhiều ngày nay.

"Năm đó không phải ta không cần con, ta thật sự không biết con còn sống..." Tân Mộng Lan ôm mặt, nước mắt ào ào chảy xuống.

Thương Đồng thấy bộ dạng này của bà, vẻ mặt có chút hốt hoảng, người trước mắt giống như không chân thật, bà nên thành thật đứng ở trong ánh, được cho là người đã đi một nơi rất xa.

"Mẹ tôi đã chết, tôi sẽ không nhận bà." Thương Đồng thấp giọng nói: "Bà đi đi."

"Đồng Đồng..." Lòng của Tân Mộng Lan đau xót, hai mắt bà đầm lệ nhìn cô gái trước mắt, cô xanh xao gầy yếu như thế, có thể tưởng tượng ra cô và Hải Thâm ở chung đã có bao nhiêu khổ cực.

"Đừng gọi tên tôi." Thương Đồng quay người đi, khàn giọng nói: "Tôi nhớ rất rõ ràng, tôi chỉ có một đứa con gái, nhìn con bé hạnh phúc là được rồi, đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa."

"Ta biết ta nói gì, con cũng không tha thứ cho ta." Tân Mộng Lan cầm khăn tay, lau đi nước mắt, bà run giọng nói: "Hôm nay ta đến chỉ muốn hỏi con, đứa bé kia là của con và Đồng Khải, phải không?"

"Bà hỏi cái này làm gì? Sợ tôi tiếp tục quẩn luyến anh ấy? Phá hoại hạnh phúc của con gái bà sao?" Thương Đồng chưa xót mở miệng.

"Con hiểu lầm rồi." Tân Mộng Lan cúi đầu, lại một hàng nước mắt chảy xuống: "Ta sẽ ngăn cản Vân Hề, sẽ ngừng đám cưới lại."

"Bà cam lòng sao?" Thương Đồng nhìn bà chằm chằm: "Bà không sợ con bé lại tự sát à?"

Tân Mộng Lan nắm chặt khăn tay, bà nức nở nói: "Ta chỉ muốn nghe con nói thật, đứa bé có phải là của Đồng Khải hay không thôi."

Thương Đồng vốn không muốn trả lời vấn đề này, nhưng lúc này cũng có chút kiềm chế không được, cô quay đầu lại nhìn bà chằm chằm: "Tôi hỏi bà, tôi là con của ai?"

"Con...con nói cái gì?" Sắc mặt của Tân Mộng Lan trắng bệch không còn chút máu.

Thương Đồng thấy bộ dạng này của bà, giận đến run giọng nói: "Vậy bà tưởng tôi cũng giống như bà, lẳng lơ, không biết liêm sỉ, một chân đạp hai thuyền sao?"

Tân Mộng Lan lao đảo đứng dậy, bà lắc đầu: "không phải, ta với Hán Thần...chúng tôi không phải như vậy."

"không phải loại nào? Các người không phá hủy hai gia đình? Sao các người có thể yên tâm hạnh phúc trên đầu khổ của nhiều người như vậy?" Thương Đồng run rẩy, cô rất muốn lớn tiếng nói với bà, nếu không phải bọn họ, cô và Sở Ngự Tây sao có thể đi đến tình trạng này?

Tân Mộng Lan lùi về sau một bước, không cẩn thận đụng ngã ly nước trên bàn bên cạnh, rơi trên mặt đất phát ra tiếng.

"Đồng Đồng..."

Sở Ngự Tây và Nhiễm Đồng Khải cùng xông vào, nhìn thấy Thương Đồng an toàn ngồi trên giường mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhiễm Đồng Khải bước lên đỡ Tân Mộng Lan: "Bác gái, bác sao vậy?"

Tân Mộng Lan nhìn thấy Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng, bà không dám tin cảnh này, sao bọn họ có thể ở cùng một chỗ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Bác gái, cháu đưa bác về." Nhiễm Đông Khải đỡ bà, còn quay đầu lại nhìn Thương Đồng, chỉ thấy sắc mặt Thương Đồng cũng trắng bệch như tuyết, run rẩy không ngừng.

Tân Mộng Lan lao đảo được Nhiễm Đông Khải đỡ ra ngoài, tay mảnh mai của bà nắm lấy Nhiễm Đông Khải, lo lắng hỏi: "Đông Khải, bọn họ...sao bọn họ lại ở cùng một chỗ?"

Nhiễm Đông Khải đỡ bà, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta lên xe rồi nói ạ."

Ra thang máy, Nhiễm Đông Khải đỡ bà ngồi vào ghế phụ, anh cũng rơi vào im lặng, nên giải thích thế nào đây?

"Đông Khải..." Tân Mộng Lan nhìn qua có chút không khỏe.

"Bác gái, bác sao vậy ạ? Hay là đi khám bác sĩ một chút?" Nhiễm Đông Khải rút khăn giấy ra đưa cho bà.

Tân Mộng Lan mắt tròn nhìn sang Nhiễm Đông Khải, bà nhất thời cũng không biết nên nói gì, Thương Đồng chính là con gái của bà, không, bà nên gọi là Triệu Đồng, Đồng Đồng...Đồng Đồng, bà nên sớm nghĩ đến! Ông thật sự gạt bà, gạt bà nói là đứa bé sinh ra đã chết!

Tân Mộng Lan cúi xuống, nước mắt ào ào chảy ra, tại sao ông phải làm như vậy?

"Bác gái..." Mặc dù Nhiễm Đông Khải biết rõ nội tình, nhưng cũng hơi hoảng sợ, vì không biết Thương Đồng bên kia thế nào, nên cũng có chút lo lắng.

"Bác không sao." thật lâu sau Tân Mộng Lan mới không chế được cảm xúc của mình, bà lau nước mắt rồi nhìn Nhiễm Đông Khải, dùng ánh mắt thành khẩn nhìn anh: "Đông Khải, nói cho bác biết, cháu và Ngự Tây, còn có vị Thương tiểu thư kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, được không?"

Nhiễm Đông Khải nghe xong, quay mặt sang chỗ khác, một lúc lâu mới nói: "Bác gái, Sở Ngự Tây không muốn Đồng Đồng phá hoại hôn sự của cháu và Văn Hề, cho nên..."

Anh nói những lời này có chút khó khăn.

"Cháu yêu cô ấy phải không? Đứa bé cũng là của cháu phải không?" Tân Mộng Lan nín thở, bà vô lực nắm tay vịn, cả người giống như rơi vào trong một vũng lầy, hoàn toàn không tức giận.

Nhiễm Đông Khải không biết nên nói gì, anh khởi động xe, thấp giọng nói: "Bác gái, cháu đưa bác về."

----- Vũ Quy Lai -----

Trong phòng bệnh, Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng, thấy bộ dạng mất hồn của cô, nhất thời tức giận nói: "Bà ta nói gì với em? Có phải uy hiếp em hay không? nói cho tôi biết!"

Thương Đồng bị anh ôm, giống như năm năm trước từ trong mưa ôm lấy cô, lúc cô đau khổ nhất, hỗn loạn nhất, anh luôn ở bên cạnh.

cô nhắm mắt lại, cổ nén nước mắt không chảy xuống.

Nước mắt ướt đầm áo sơ mi của Sở Ngự Tây, anh ôm cô, cảm thấy toàn thân cô đều đang run rẩy, hai tay vòng qua ôm lấy eo anh, một khắc kia, tim của anh lập tức sụp đổ.

cô đột nhiên rên lên một tiếng, anh vội vàng kéo ra khoảng cách giữa hai người, thì ra là kim bị lệch, máu chảy ra.

"Tôi đi gọi bác sĩ." Sở Ngự Tây nhấn máy gọi, vội vàng giúp cô ấn chặt, thấy trên mu bàn tay trắng nõn của cô có một chỗ đã bầm tím, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

Thương Đồng nhìn anh, anh cúi đầu, tóc hơi dài, lại có chút không kiềm chế được, nhìn khuôn mặt của anh, hình như mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, vừa tỉnh dậy anh đã ở ngay bên cạnh, không biết chăm sóc mình bao lâu.

Nghĩ đến đây, mũi không khỏi đau xót.

"Đau không?" Sở Ngự Tây hỏi xong, mới phát hiện mình hỏi một câu hỏi ngu ngốc đến cỡ nào, sau có thể không đau, vội vàng chuyển đề tài: "yêu bà kia đã nói gì với em?"

"yêu bà?" Thương Đồng phản ứng kịp, anh nói là Tân Mộng Lan, tâm trạng bất ổn vừa rồi lại giảm xuống: "không nói gì cả."

"Tự tôi đi hỏi bà ta." Sở Ngự Tây thấy cô không nói, sắc mặt trầm xuống, anh tuyệt đối không thể để cho cô chịu đựng sự uy hiếp của người phụ nữ kia.

"thật sự không có!" Thương Đồng kéo anh, cô nhìn Sở Ngự Tây, không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn buông tay ra.

"Đồng...đồng...đồng..." Bác sĩ đi vào, giúp cô chỉnh kim lại lần nữa, nhìn thấy đã là chai thứ ba, ghi chép lại rồi mới ra ngoài.

Sắc mặt Thương Đồng lúc này có chút không tốt.

"Em sao vậy?" Sở Ngự Tây nhìn cô nhăn nhó nửa ngày.

"Anh đi ra ngoài trước một chút được không." Thương Đồng xấu hổ mở miệng.

"Hả?" Sở Ngự Tây có chút thắc mắc: "Em muốn làm gì?"

"Anh làm ơn gọi y tá vào đây." Mặt Thương Đồng càng đỏ hơn.

Sở Ngự Tây nghe xong, giúp cô nhấn máy gọi, một lát sau, y tá đến, Thương Đồng mới đỏ mặt nói: "Xin hãy đỡ tôi đi vào toilet."

Sở Ngự Tây nghe vậy, mới bừng hiểu ra, bối rối nói: "Tôi đến công ty một chuyến, buổi tối sẽ đến đây."

Đến khi Thương Đồng từ trong toilet đi ra, Sở Ngự Tây đã đi rồi, y tá cười nói: "Chồng của cô thật tốt, mấy ngày nay đều là anh ta ở đây chăm sóc cô, chúng tôi đều rất hâm mộ!"

Mặt của Thương Đồng ửng hồng: "không phải."

Sở Ngự Tây cho người đưa canh đến, cô ngồi đó mới cảm thấy ở một mình cô đơn cỡ nào. Hôm nay Tân Mộng Lan đến tìm cô, bây giờ cô chỉ cảm thấy có chút giống như một giấc mơ, mặc dù không biết trong mơ thế nào, nhưng tỉnh lại mới phát hiện lúc đó mình bình tĩnh bao nhiêu.

Bây giờ cô nên làm gì?

nói thật với Sở Ngự Tây?

Hay là...?

"Tôi có thể vào được không?" Lận Khả Hân mỉm cười mở cửa, đứng ở cửa, đang cầm một chút đồ ăn nhẹ.

"Mời vào." Thương Đồng nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Bác sĩ Lận, tôi nghe y tá nói Niệm Niệm đã không sao, cảm ơn cô."

"không có gì." Lận Khả Hân ngồi xuống, nhìn cô muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì sao?" Thương Đồng thấy cô nhìn mình chằm chằm, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Thương tiểu thư..." Lận Khả Hân thờ dãi nói: "Buổi chiều muốn qua đây thăm cô, nhưng..."

cô hơi do dự, lấy Ipad của mình ra, bấm tìm kiếm tên Lý Minh Nhân và nói: "cô từng gặp người này chưa?"

Thương Đồng nhìn qua một lần, bỗng dưng nhớ tới, là người Sở Ngự Tây kêu cô tiếp rượu, lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

"Cái đó...chúng tôi làm nghề này, nhiều hoặc ít gì cũng biết một số kẻ có tiền đều có chút quái gở, vị Lý tổng này là ví dụ điển hình, thường xuyên kêu một người bạn của tôi đi xử lý cục diện rối rắm của ông ta, chính là chữa trị cho những người bạn giường của mình."

Thương Đồng hoàn toàn không biết cô nói thế là có ý gì, trong lòng lại bắt đầu dâng lên lo lắng.

"nói như thế, vị Lý tổng này có thể là người mang bệnh HIV, vừa rồi ở ngoài cửa tôi nghe được Nhiễm tổng và Sở tổng nói chuyện mấy hôm trước..." Lận Khả Hân tới đây thì dừng lại, cô nhìn thấy sắc mặt của Thương Đồng hoàn toàn thay đổi, cũng có chút lo lắng mở miệng: "Tôi nghĩ hay là cô đi làm xét nghiệm máu một chút?"

Đầu của Thương Đồng ông ông một tiếng, ý của cô ấy là mình và Lý Minh Nhân đã xảy ra chuyện gì?

Sao có thể như vậy?

Là cô ấy nghe Nhiễm Đồng Khải và Sở Ngự Tây nói?

Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

cô đến hộp đêm, tiếp rượu ông ta, ông ta không đụng vào cô, chỉ không ngừng để cho cô uống, sau đó cô mơ màng không biết gì, sau đó thì sao?

Buổi chiều ngày thứ hai cô mới tỉnh lại, mỗi một chỗ trên người đều là dấu hôn, cô mệt mỏi giống như một vùng nước.

Sau đó thì bị bệnh.

Trời ạ!

Chẳng lẽ Sở Ngự Tây đưa cô ra? cô không tin, không, đây không phải là thật...

thật ra con lận khả hân chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, thẳng chó sở ngự tây kô làm thì lấy gì mà nó nói cho thương đồng biết

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Nói cho tôi biết sự thật

Cây phong đã tàn, lá rơi bay lên, xe dừng lại ở cửa biệt thự, Nhiệm Đông Khải nhìn Tân Mộng Lan nhọt nhọt bên cạnh, khẽ nói: "Bác gái, hay là cháu đưa bác vào?"

Tân Mộng Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, nhanh như vậy đã đến rồi sao? Tay của bà run rẩy đưa về phía nắm cửa, nhưng lại giống như chưa có quyết định, bà quay đầu lại nhìn Nhiệm Đông Khải, thấy vẻ mặt ân cần của anh, trong lòng nảy ra một ý định.

Lời nói của Thương Đồng vang vọng bên tai bà: "Bà tưởng tôi cũng giống như bà, lẳng lơ, không biết liêm sỉ, một chân đạp hai thuyền sao?"

Con của con bé, nhất định là của Nhiệm Đông Khải.

Có phải con bé nhìn thấy Vân Hề tự sát, mới muốn ra đi? Nếu là vậy, người làm mẹ như bà thật sự nợ cô quá nhiều, quá nhiều...

"Đông Khải, bác muốn gặp đứa bé kia." Tân Mộng Lan thờ dãi, bà vậy mà đã làm bà ngoại sao? một mình Đồng Đồng làm thế nào nuôi lớn đứa bé? Nếu không phải vì yêu, sao có thể chịu được giày vò và đau khổ như vậy?

Nhiệm Đông Khải cau mày: "Bác gái, sợ rằng không tiện." Sau khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của bà, Nhiệm Đông Khải lấy điện thoại di động ra, nhẹ nhàng nói: "Nhưng ở chỗ cháu có hình của con bé."

Anh mở album ảnh ra, bên trong là tấm hình chụp chung mà hôm đó anh tự chụp, trên tấm hình Niệm Niệm đang ngủ say, Nhiệm Đông Khải tựa vào bên cạnh cô bé, mỉm cười nhìn ống kính.

Lúc Tân Mộng Lan nhận lấy điện thoại, lòng đã ngổn ngang trăm mối, đứa bé kia giống như một thiên sứ, lông mi dài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, lúc ngủ cũng rất giống Vân Hề khi còn bé. Ngón tay bà cẩn thận lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Niệm, sao bà nhớ nhẩn tâm để đứa bé đáng yêu như vậy mất đi một gia đình hoàn chỉnh?

"Bác gái, bác sao vậy?" Nhiệm Đông Khải rút khăn giấy ra đưa cho Tân Mộng Lan, thấy bà quay mặt qua chỗ khác, từ từ lau nước mắt.

Cuối cùng Tân Mộng Lan cũng quay đầu lại, đưa điện thoại di động cho anh, đưa tay đẩy cửa xe.

Nhiệm Đông Khải vội vàng xuống xe, thay bà mở cửa xe, đỡ bà xuống xe.

"Mẹ...Đông Khải..." Vân Hề từ trong biệt thự chạy ra, phấn khởi nói: "Đông Khải, anh tới vừa đúng lúc, áo cưới đã đến, nhẫn cũng vừa đưa đến, anh muốn thử lại lần nữa không?"

Tân Mộng Lan nắm tay Vân Hề, bà có chút đảo đảo, thân thể mềm mại dựa vào người Vân Hề: "Vân Hề, Đông Khải còn bận việc."

"Mẹ!" Vân Hề có chút bất mãn, bộ dạng hờn dỗi thêm mấy phần đáng yêu.

Nhiệm Đông Khải đứng đó, mặt mày u ám, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ: "Vân Hề, em đỡ bác gái vào đi, nhìn bà hình như không thoải mái, anh còn có việc ở công ty, xử lý xong, buổi tối anh lại đến đây."

"Vậy cũng được!" Vân Hề cười rạng rỡ, đỡ Tân Mộng Lan vào biệt thự.

Trong phòng ngủ, cả người Tân Mộng Lan xụi lơ trên giường, sắc mặt bà tái nhợt, Vân Hề ôm áo cưới đến cho bà xem: "Mẹ, mẹ xem, tuy thời gian có chút gấp, nhưng thợ làm vẫn rất tốt, con mặc vào cho mẹ xem nhé!"

cô hào hứng đóng cửa phòng, mặc áo cưới vào, nhìn gương bên trái một vòng, bên phải một vòng, vô cùng hài lòng: "Mẹ, đẹp không?"

không có trả lời.

Sở Vân Hề bất mãn quay đầu lại, đột nhiên phát hiện Tân Mộng Lan đang khóc.

cô có chút sợ hãi, mặc áo cưới đến ngồi xuống cạnh giường: "Mẹ, mẹ sao vậy?"

Tay của Tân Mộng Lan lạnh ngắt, bà nhìn Vân Hề mặc áo cưới, buồn bã mở miệng: "Vân Hề, hủy hôn đi."

"Cái gì?" Sở Văn Hề không nghe rõ: "Mẹ, mẹ nói gì?"

Tân Mộng Lan giữ chặt cô, bà ngẩng đầu nhìn Văn Hề mình cũng chiều hai mươi mấy năm, lần đầu tiên nói những lời tàn nhẫn như vậy: "Văn Hề, con chia tay với Đồng Khải đi."

Sở Văn Hề hoàn toàn ngây người, cô không dám tin nhìn Tân Mộng Lan, còn hai ngày, cô sẽ cùng Đồng Khải kết hôn, thiệp mời đám cưới đã phát đi, khách sạn cũng đặt rồi, cô thông báo cho tất cả bạn bè của mình, bây giờ bà lại kêu cô hủy hôn?

"Tại sao? Mẹ, mẹ sao vậy?" Sở Văn Hề ra sức lắc đầu: "đã xảy ra chuyện gì? Là Đồng Khải nói gì sao? Là anh ấy muốn hủy hôn phải không, Con đi hỏi anh ấy..."

"không phải!" Tân Mộng Lan từ trên giường bước xuống, giữ chặt Sở Văn Hề, nước mắt của bà càng chảy nhiều hơn: "Đều do mẹ! Là mẹ!"

"Con không hiểu..." Sở Văn Hề ra sức lắc đầu, cô không thể tin được: "Tại sao mẹ muốn con hủy hôn? Con yêu anh ấy, Đồng Khải sớm muộn gì cũng sẽ yêu con!"

"Văn Hề, đứa bé kia là của Đồng Khải!" Tân Mộng Lan nói xong câu đó, cả người giống như bị rút gân, không còn chút sức lực.

"Cái gì?" Sở Văn Hề ngăn người đứng yên ở đó, đứa bé? Bà nói đứa bé của Thương Đồng kia sao? "không, cô ta đã chính miệng thừa nhận đứa bé là của người khác, cô ta chỉ ham hư vinh, chỉ muốn gạt anh ấy, nhưng gạt không được nữa!"

"Văn Hề, mẹ đi gặp cô ấy rồi. Con từ bỏ Đồng Khải đi, sao con tàn nhẫn để đứa bé nhỏ như vậy mất đi cha? Sao con có thể phá hoại một gia đình vốn có thể hạnh phúc?" Tân Mộng Lan vừa khóc vừa nói: "Con yêu Đồng Khải, nên tác thành cho cậu ấy mới đúng."

Sở Văn Hề giống như bị một chậu nước lạnh tưới xuống từ trên đầu, cả người run rẩy, cô còn mặc áo cưới, mấy đêm nay cô đều nghĩ đến trở thành cô dâu của Nhiễm Đồng Khải, bây giờ lại biết, đứa bé kia thật sự là con của Đồng Khải sao?

sẽ không, chỉ là cô ta không cam lòng! cô ta không muốn buông tay! Muốn tiếp tục lừa gạt mà thôi.

"Văn Hề, con đi đâu vậy?" Tân Mộng Lan thấy Sở Văn Hề mặc áo cưới chạy ra ngoài, vội vã đuổi theo, mới ra đến cửa phòng, đã thấy Sở Hán Thần đứng ở cầu thang nói: "Văn Hề, con sao vậy?"

Sở Văn Hề đẩy Sở Hán Thần ra.

"Giữ chặt con bé!" Tân Mộng Lan gấp giọng nói.

Sở Hán Thần giữ chặt Sở Văn Hề, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, hết sức ngạc nhiên: "Văn Hề, ai bắt nạt con?"

Sở Văn Hề oa một tiếng khóc tiếng, cô không thể tin đây là sự thật, sao có thể như vậy?

Tân Mộng Lan cũng đuổi theo tới, bà thấy Văn Hề căng thẳng như vậy, cũng rối loạn chân tay, gấp giọng nói: "Văn Hề, con nghe mẹ nói..."

Sở Văn Hề ra sức lắc đầu: "không, con không nghe, con không nghe."

Sở Hán Thần hoàn toàn không rõ tình hình, mà lời nói của Tân Mộng Lan lại ngắt quãng, thật lâu mới dụ được Văn Hề trở về phòng ngủ của cô.

Mở đèn lên, ánh sáng trong phòng chói chang, Sở Văn Hề buồn bực ngồi một chút, mới bắt đầu thay quần áo đi ra ngoài.

"Con muốn làm gì?" Tân Mộng Lan có chút nôn nóng.

"Mẹ, con muốn tự mình đi hỏi rõ ràng, tại sao cô ta lật lọng, nếu là thật..." Giọng nói của Sở Văn Hề nghẹn ngào: "Con cần phải chính tai nghe mới được."

"Văn Hề..." Tân Mộng Lan giữ chặt cô: "Con đừng đi."

"không!" Sở Văn Hề khò sở lắc đầu: "Mẹ không cho con đi, con sẽ đau khổ chết mất."

cô cầm điện thoại, bắt đầu gọi số lần trước Thương Đồng gọi đến.

"Văn Hề..." Tân Mộng Lan vô lực hạ tay xuống, có lẽ để cô hỏi rõ ràng, cô sẽ chết tâm.

Điện thoại thông qua, rất lâu sau đó mới có người nhấc máy, giọng nói của Thương Đồng giống như lúc có lúc không từ trong không trung truyền tới.

"Thương Đồng, tôi là Sở Văn Hề, cô đang ở đâu, tôi có việc muốn tìm cô nói chuyện một chút."

"không có gì để nói cả." Giọng của Thương Đồng nghe rất lạ.

"không! Chúng ta nhất định phải nói chuyện, tôi nhất định phải chính tai nghe cô nói, đứa bé của cô và Đồng Khải không có bất cứ quan hệ gì." Sở Văn

Hề kích động cảm điện thoại, lòng bàn tay đã chảy mồ hôi.

"thật không có quan hệ, sao có thể?"

Tân Mộng Lan ở bên cạnh ngẩn cả người, buổi chiều rõ ràng không phải cô nói...

"cô nói thật chứ?" Sở Văn Hề có chút kích động: "Nhưng buổi chiều không phải cô nói với mẹ tôi, đứa bé là của Nhiễm Đồng Khải sao? cô gạt bà phải không?"

Thương Đồng bên kia không trả lời, một lúc lâu mới buồn bã nói: "Bà ấy hiểu lầm rồi."

"thật sao?" Sở Văn Hề gần như muốn nhảy lên: "cô có biết không, cũng bởi vì cô khiến bà hiểu lầm, bà đã kêu ta hủy hôn với Đồng Khải! cô có thể thề những lời cô nói là thật không? Tôi thật sự sợ chúng tôi kết hôn, cô lại xuất hiện lần nữa, cô sẽ hại chết tôi mất!"

Thương Đồng ở bên kia vô cùng đau khổ, từng hồi quặn đau, cô vốn không nên nhận cú điện thoại này, càng không nên nói nhiều như vậy, nhưng nghĩ đến vết dao trên tay của Sở Văn Hề, lại nhớ đến chuyện của buổi chiều, cô giống như hoàn toàn không trang bị và hơi sức, cô mệt mỏi quá, cô đã không còn sức đóng vai bất kỳ nhân vật nào nữa, Sở Văn Hề không biết gì cả, cô là người vô tội.

"cô nói đi!" Sở Văn Hề nóng nảy.

"Đứa bé không phải của anh ấy, là thật." Thương Đồng nói xong câu đó, ngắt điện thoại. Cả người cô co lại trong chăn, vẫn còn sốt nhẹ, toàn thân có chút lạnh.

cô không đi làm xét nghiệm, bởi vì cô vẫn không cách nào tiêu hóa được tin tức Lận Khả Hân mang đến.

Sắc trời bên ngoài dần tối, canh đưa đến cô hoàn toàn không đụng tới, trong phòng bệnh, cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Cửa bị đẩy nhẹ ra, cô tưởng là Sở Ngự Tây, không ngờ lại là Nhiễm Đồng Khải, anh xách đồ đi tới, nhìn bộ dạng bất lực của cô, bất giác bước thật nhẹ.

"Đồng Đồng." Nhiễm Đồng Khải đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, vừa muốn đưa tay nắm tay cô, ai ngờ cô rút mạnh về, còn lùi đến trong giường.

"Em sao vậy?" Nhiễm Đồng Khải vừa từ công ty ra, đến nơi này trước tiên, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, vô tình nổi lên thương tiếc nhiều hơn.

"Đồng Khải..." Thương Đồng nhìn anh, ngực đau âm ỉ, cô nhìn không được ho mấy tiếng, Nhiễm Đồng Khải muốn bước lên giúp cô vỗ lưng, đã bị cô đẩy ra.

Anh chỉ rót cho cô ly nước.

Thương Đồng ho đến chảy nước mắt, cô nhận lấy ly nước, sau khi vắt vãi bình phục lại, cô lùi ra xa nói: "Đồng Khải, tôi có hai chuyện muốn nói với anh."

Đáy lòng của Nhiễm Đồng Khải nổi lên một dự cảm xấu, nhưng vẫn bình tĩnh gạt đầu: "Em nói đi."

Thương Đồng chịu đựng đau xót ở đáy lòng nói: "Đồng Khải, còn hai ngày nữa anh đã kết hôn, tôi không thể tham dự hôn lễ của anh, nhưng tôi hy vọng anh có thể hạnh phúc."

"Đồng Đồng..." Mây của Nhiễm Đồng Khải cau lại.

"Anh hãy nghe tôi nói..." Thương Đồng nói ra một mạch: "Tôi đã nói với Sở Văn Hề, đứa bé thật sự không có bất cứ quan hệ gì với anh, xin anh trân trọng tình cảm của cô ấy."

Nhiễm Đồng Khải siết chặt nắm tay: "cô ấy lại đến tìm em sao?"

Thương Đồng thở dài nói: "Tôi hỏi anh chuyện thứ hai, xin anh nhất định phải trả lời thật với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Lỡ sai rất khó sửa

Nhiễm Đồng Khải nhìn chăm chăm vào bàn tay trắng bệch của cô, bên trên tiêm rất nhiều kim, gân xanh nổi lên, anh cúi đầu, không biết chuyện cô muốn hỏi là chuyện nào, chẳng lẽ muốn hỏi anh có phải cố ý tiếp cận cô không? Hay đã biết quan hệ giữa cô và Tân Mộng Lan? Hay...

Thương Đồng không chú ý đến vẻ mặt phức tạp của Nhiễm Đông Khai, tầm mắt cô bị phủ hơi nước mờ mờ, giọng nói cũng thấp hơn: "Đông Khai, buổi trưa anh và Sở Ngự Tây đã nói gì ngoài cửa?"

"Hả?" Nhiễm Đông Khai sững sờ, anh đã nói gì? nói nếu Đồng Đồng bằng lòng, anh sẽ cưới cô? Là câu này sao?

"Tôi muốn biết, đêm hôm đó Sở Ngự Tây để tôi đi tiếp rượu, sau đó xảy ra chuyện gì."

Thương Đồng nói xong câu đó, mặt của Nhiễm Đông Khai liền biến sắc, lập tức nắm tay cô: "Ai nói với em?"

Thương Đồng kinh hãi, vội vàng rút tay của mình ra, nhưng anh nắm quá chặt, Thương Đồng sợ đến mức hét lên: "Đừng đụng vào tôi, tôi bắn!"

"không! Em không bắn!" Nhiễm Đông Khai ôm cô vào lòng, bộ dạng mất hồn của cô làm cho anh cảm thấy sợ hãi.

Nước mắt của Thương Đồng chảy xuống, cô vẫn đẩy nhẹ Nhiễm Đông Khai ra, dùng ánh mắt vô cùng bi ai nhìn anh: "Anh cũng biết, phải không?"

"Đồng Đồng, em hãy nghe tôi nói, hôm đó thật sự không có gì xảy ra cả! thật đó!" Nhiễm Đông Khai quả thực muốn gạt cô, gạt cô rằng đã xảy ra chuyện gì đó, với mình, hay Lý Minh Nhân, để cô càng hận Sở Ngự Tây, nhưng anh thật sự gạt cô không nổi nữa, bộ dạng của cô khiến anh hoảng hốt, thậm chí lo lắng cô sẽ vì vậy mà nghĩ quẩn, anh không sợ Sở Văn Hề tự sát, nhưng anh lại sợ cảm giác này, nếu Thương Đồng quyết định chuyện gì, sẽ rất khó thay đổi.

cô rất ngoan cường, nhưng cũng hết sức yếu đuối, cô có thể kiên trì đến bảy giờ mà không nói sự thật với Sở Ngự Tây, nói không chừng sau này biết được sự thật sẽ mãi mãi không tin tưởng anh nữa!

Thương Đồng ngăn người nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

"Tôi thề, tôi nói đều là sự thật!" Nhiễm Đông Khai đưa tay ra, anh trầm giọng nói: "Hôm đó em thật sự uống rất nhiều, còn bị Lý Minh Nhân dẫn đi, tôi đuổi đến ngoài cửa thang máy, ông ta chưa dẫn em tới phòng, tôi đã cứu em đi, ông ta chỉ cho em uống thuốc, nhưng chưa xảy ra chuyện gì cả!"

Thương Đồng run rẩy, tiếp tục nghe anh nói.

"Em uống thuốc..." Ngay lúc này bóng dáng của Thương Đồng đột nhiên vụt qua trước mắt Nhiễm Đông Khai, thân thể cô mềm mại, nép vào trên người anh...

"Anh..." Tay của Thương Đồng cuộn tròn, căng thẳng không cách nào hô hấp.

"không có." Nhiễm Đông Khai cúi đầu: "Mặc dù tôi rất muốn, nhưng tôi biết, nếu tôi ở trong trường hợp này chạm vào em, em chắc chắn sẽ không tha thứ cho tôi, tôi chỉ cởi quần áo của em, đặt em ở trong nước lạnh, còn chưa gọi bác sĩ, Sở Ngự Tây đã đuổi theo tôi."

Giọng của anh rất thấp, bên trong có ý nói hết cách, cùng với những lời nuối tiếc.

"Anh không gạt tôi chứ?" Thương Đồng không kiềm chế được, ngón tay cuộn tròn quá lâu, lúc duỗi ra cũng có chút phồng rộp.

Nhiễm Đông Khai nhìn vào đôi mắt giống như nước của cô, bên trong đầy khát vọng, lo lắng và mong đợi, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhiều ngày trôi qua đây là lần duy nhất nở nụ cười không thẹn với lương tâm, anh nặng nề gật đầu: "thật."

nói xong, anh còn giơ tay trái lên nói: "Tôi có thể lấy danh nghĩa của mẹ tôi ra thề, chuyện này tôi thật sự không gạt em, em vẫn trong sạch!"

Nước mắt của Thương Đồng rơi xuống, cô đưa tay ôm lấy Nhiễm Đông Khai: "Cảm ơn anh, cảm ơn."

Nhiễm Đông Khai cuối cùng cũng yên lòng, anh có thể cảm nhận được lúc này cô biết ơn mình đến cỡ nào, tin tưởng mình bao nhiêu, cảm giác này rất dễ chịu, anh chỉ hy vọng giờ phút này có thể dừng lại lâu một chút, lâu một chút.

Nhưng lại không thể như mong muốn.

Cửa mở ra, Sở Ngự Tây thấy cảnh này, sắc mặt lập tức đen lại, sao anh ta lại đến nữa?

"Các người đang làm gì?"

Lúc này Thương Đồng không chút sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy bản thân vừa rồi thật sự quá kích động, cô rời khỏi vòng ôm của Nhiễm Đông Khai, Nhiễm Đông Khai đứng dậy, chặn ở phía trước cô, lạnh lùng nói: "Ngự Tây, anh hiểu lầm rồi."

Sở Ngự Tây không ngừng xử lý xong công việc, từ chối tất cả sắp xếp, thay quần áo rồi chạy đến đây, ai ngờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai người họ thân mật ôm nhau, dựa sát vào nhau, ân ái triền miên, anh đứng đó, hoa đang cầm trong tay rơi xuống mặt đất, lạnh lùng nói: "Tôi hiểu lầm cái gì?"

Thương Đồng trông thấy Sở Ngự Tây, ngực sôi sùng sục, cô không nói ra lời, xoay người ho một trận, Nhiễm Đông Khai vội vàng trở lại bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô.

Sở Ngự Tây bước lên, kéo Nhiễm Đông Khải ra, tức giận nói: "Anh...cút cho tôi..."

Thương Đồng quay đầu lại, mặt đã kìm nén đến đỏ bừng, cô chỉ vào Sở Ngự Tây nói: "Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa."

Những lời này giống như một thùng dầu đổ vào lửa, Sở Ngự Tây nhìn xuống Thương Đồng, tức giận nên nói bừa: "Em còn che chở cho anh ta như vậy sao? Rốt cuộc tôi có chỗ nào không bằng anh ta?"

Thương Đồng không khuất phục ngẩng đầu lên, gần từng tiếng trả lời: "Anh ấy sẽ không đưa tôi lên giường của cậu đâu."

Sở Ngự Tây buông lỏng tay, nhìn đáy mắt ửng đỏ của cô, trên mặt đầy nước mắt, chuông báo động nổi dậy trong lòng, anh buông cô ra, quay người nhìn về phía Nhiễm Đông Khải: "Anh...là anh nói với cô ấy?"

Nhiễm Đông Khải không phủ nhận, chỉ lạnh lùng nói: "Là anh bị ối..."

Xong rồi, lúc ấy Sở Ngự Tây chỉ có một ý nghĩ, giữa anh và Thương Đồng hoàn toàn kết thúc.

Đầu sỏ của tất cả những chuyện này là anh, mà Nhiễm Đông Khải cũng không thoát được liên quan!

Anh túm lấy Nhiễm Đông Khải, đánh qua một quyền.

Nhiễm Đông Khải không kháng cự, bị anh đánh một quyền lui về sau mấy bước, va vào tường, tất cả ly trên bàn đều rơi xuống đất, loảng xoảng vang lên.

"Dừng tay!" Thương Đồng tung chân ra, nhảy đến trước mặt Nhiễm Đông Khải, ôm lấy anh: "Đông Khải..."

Thân thể của Sở Ngự Tây hơi run rẩy, anh nhìn Thương Đồng và Nhiễm Đông Khải, anh biết Nhiễm Đông Khải vốn có thể tránh một quyền kia, nhưng anh ta không tránh, anh trở mặt nhìn bọn họ ôm nhau, cô ở trước mặt anh, lo lắng nhìn anh ta như thế, hoàn toàn coi anh không tồn tại.

"Xảy ra chuyện gì?" Bác sĩ đến kiểm tra phòng, nhìn thấy tình huống như thế thì hoảng sợ.

"Cút..." Sở Ngự Tây tức giận hướng về phía bác sĩ ở cửa hét lớn, bác sĩ sợ đến mức bỏ chạy.

Nhiễm Đông Khải đứng lên, thấy Thương Đồng cả gầy cũng chưa mang, anh đỡ cô ngồi xuống bên giường, cố nặn ra nụ cười: "Tôi không sao."

Lúc này Thương Đồng mới quay sang Sở Ngự Tây, trước đó cô không biết sự thật, từng cảm ơn anh, thương anh, thậm chí sau khi biết sự thật, một mình khổ sở, rồi rầm, nhưng từ trước đến nay đều không muốn để anh khổ sở theo, cô biết, anh cũng là vô tội, giống như cô, nhưng bây giờ, anh lại có thể làm ra chuyện như vậy, nếu không có Nhiễm Đông Khải, vậy không phải cô đã bị làm bẩn rồi sao?

cô còn mặt mũi nào để sống nữa?

Anh đây là bức cô đến đường cùng, anh hận cô đến mức này sao.

"Sở Ngự Tây, chúng ta kết thúc."

Sau khi cô nói ra những lời này, có cảm giác mệt mỏi và tuyệt vọng.

Giữa bọn họ đã là quá khứ, đều kết thúc từ lúc ấy.

Sở Ngự Tây nghe xong, từ đầu đến chân anh đều cảm thấy có một luồng khí lạnh đang chuyển động, anh chỉ có thể đứng đó, không chút cảm xúc nhìn bọn họ, một nỗi đau không thể diễn tả từ đáy lòng truyền đến, anh gần như không nói ra lời.

Anh nghe Nhiễm Đông Khải nói với Thương Đồng: "Đồng Đồng, nếu em bằng lòng, gả cho anh đi, anh thật sự..."

Anh không nghe được cô trả lời, trong tai ông ông, chính là câu nói kia của Thương Đồng: "Sở Ngự Tây, chúng ta kết thúc."

Kết thúc.

Anh lỡ sai rất khó sửa, tự đẩy mình xuống vực thẳm. Lúc trước anh nghĩ, anh sẽ không muốn cô nữa.

Nhưng, bây giờ cô không còn muốn anh nữa. cô vô tình tàn nhẫn như vậy, có lẽ chỉ là một cái cớ, cuối cùng cô có thể không cần cảm thấy áy náy với mình nữa. Bọn họ thanh toán xong rồi.

Thương Đồng vùng khỏi tay của Nhiễm Đông Khải, nghiêm túc nhìn anh nói: "Đông Khải, lòng tôi đã chết, sau này đừng nói những lời như vậy nữa, chúc anh tân hôn vui vẻ, đây là nguyện vọng duy nhất của tôi."

cô từ từ nhắm hai mắt lại.

"Tôi dẫn em đi!" Nhiễm Đông Khải đứng dậy, muốn ôm cô rồi đi.

Sở Ngự Tây hồi phục lại tinh thần, anh bước lên vài bước, mỗi bước đều đi rất khó khăn, anh nhìn Nhiệm Đông Khai, gằn từng chữ: "Tôi sẽ không cho anh toại nguyện, anh đi..."

"Sở Ngự Tây, tôi nhất định phải dẫn cô ấy đi." Nhiệm Đông Khai đứng thẳng người, hai người đứng đối mặt nhau.

Sở Ngự Tây lắc đầu, nhìn Thương Đồng nói: "Em dám đi cùng anh ta sao?"

không phải cô không dám, nhưng không muốn gây rối nữa.

cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Các người đi hết đi."

"Đồng Đồng!" Nhiệm Đông Khai không cam lòng mở miệng, muốn đấu tranh một lần sau cùng: "Em không cần sợ, tôi thật sự có thể bảo vệ em và Niệm Niệm!"

"Cút!" Sở Ngự Tây tức giận túm lấy áo của Nhiệm Đông Khai, anh kéo Nhiệm Đông Khai về phía cửa.

Cuối cùng Nhiệm Đông Khai cũng không nhịn được đánh trả, hai người từ trong phòng đánh tới ngoài phòng, đã có y tá tò mò đi ra, rất nhiều người cũng chen chúc ở khúc quanh đến xem náo nhiệt.

Lận Khả Hân đứng cách đó không xa, đỏ mắt nhìn hai người đàn ông, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Bọn họ đánh một lúc, mỗi người đều trở nên vô cùng nhếch nhác.

Trong phòng, Thương Đồng giấu người ở trong chăn, nước mắt ào ào chảy xuống.

Năm Năm trước, Sở Ngự Tây dẫn cô đến nhà họ Sở, cách hàng rào chạm hoa, nhìn thấy Tân Mộng Lan ở vườn hoa tưới hoa thì cô có cảm giác, bọn họ đã kết thúc.

Nhưng cô vẫn còn yêu anh.

Giống như anh, cũng có thể như vậy.

Nhưng bây giờ bị thương như vậy, bọn họ lần này, hoàn toàn kết thúc thật rồi.

cô không thể yêu anh nữa, nên trả, cô đã trả, bọn họ làm cha cô đau khổ, ai đến trả?

Ai có thể đến trả?

một lúc sau, có mấy vệ sĩ ở cửa, điện thoại của cô đã bị lấy đi.

Ngoài cửa đã không thấy bóng dáng của Nhiệm Đông Khai và Sở Ngự Tây.

Trong phòng bệnh rơi vào im lặng.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong quán bar, Mạch Từ Long vỗ lưng của Sở Ngự Tây nói: "Này, đừng uống như vậy, anh điên rồi sao?"

Sở Ngự Tây không đếm xỉa tới anh ta, anh rót thêm một ly, mắt đã đỏ rực.

"Này, tuần sau em đã bị đưa đi tham gia quân ngũ, không có người uống rượu với anh rồi!" Mạch Từ Long thở dài, điện thoại của anh ta không ngừng rung lên trong túi, anh ta vừa nhìn cuộc gọi, lập tức hét lên với Sở Ngự Tây: "Em ra ngoài nhận điện thoại!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Người phụ nữ kia

Trong quán bar, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, trai gái ăn chơi trác táng, ồn ào phát tiết cảm xúc, đều trở thành cảnh tượng hỗn loạn lòng người, Sở Ngự Tây nằm trên quầy bar, anh không muốn đến phòng bao, không chịu nổi buồn tẻ, nhưng càng náo nhiệt anh càng cảm thấy khổ sở.

"Sở Ngự Tây, chúng ta kết thúc..." Về mặt khi cô nói những lời này còn đang đu đưa trước mắt anh, khuôn mặt cô xanh xao, chỉ có ho kịch liệt mới ừng

đồ lên, anh vì cô mà làm nhiều như vậy, từ lần đầu tiên gặp cô, về sau còn giúp cô chăm sóc cha của cô, sắp xếp tang lễ, cầu hôn với cô, anh chưa bao giờ đối xử với bất kỳ người phụ nữ nào tốt như vậy, cô không chỉ phản bội anh, còn sinh con cho người khác.

Nếu không cách nào tha thứ cho anh, vậy Nhiệm Đồng Khải? Hành vi của anh ta tốt đến đâu? không phải vì sống còn của bản thân mà tặng cô cho mình sao? không phải quay người chuẩn bị kết hôn với người phụ nữ khác sao? Tại sao khoan dung với anh ta như thế, đối với mình thì tàn nhẫn như vậy!

Thương Đồng, sao em có thể tàn nhẫn như vậy!

Xoảng một tiếng ly rượu bị anh quét xuống đất, anh không chịu được loại đau đớn và ghen tị này, bước chân lao đảo đi ra ngoài. Rất nhiều cô gái thử đến gần, đều bị anh vô tình lấy tay đẩy ra.

Anh loạng choạng muốn đi ra, đột nhiên nghe phía trước có tiếng cười nham nhở của một người phụ nữ: "Lát nữa anh muốn sao cũng được..."

Anh cau mày, chỉ tùy ý nhìn lướt qua, đột nhiên đầu có chút choáng váng, khuôn mặt của người phụ nữ kia vụt qua, anh nhớ chắc chắn đã gặp qua ở đâu!

đã gặp qua ở đâu?

Anh đi về phía trước mấy bước, ra khỏi cửa quán bar, một trận gió lạnh thổi đến, nhìn người phụ nữ kia kéo một người đàn ông lên một chiếc xe, người phụ nữ kia quay mặt qua cười quyến rũ, lúc trông thấy anh, nụ cười đột nhiên cứng đờ, giống như là tránh nạn nhanh chóng quay đầu đi, sau đó chui vào trong xe.

cô ta biết mình?

Trong đầu Sở Ngự Tây rối loạn, đã gặp qua ở đâu?

Anh đi về phía xe của mình, trong đầu xuất hiện một đoạn hình ảnh ngắn, người phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn anh, sau đó chạy trốn chết...

Rốt cuộc đã gặp qua ở đâu? Anh nổi nóng vỗ một cái lên cửa xe, lúc này có một bàn tay nắm lấy cổ tay anh: "Anh uống nhiều, không thể lái xe!"

Sở Ngự Tây đang vô cùng phiền não, cũng không thèm nhìn đến người phụ nữ kia, hất cô ta ra: "Cút..."

Nhưng chỉ hất như vậy, đột nhiên làm cho anh nhớ đến, người phụ nữ kia, hình như là người năm năm trước! Tuy phụ nữ lên giường với anh không nhiều lắm, anh cũng không nhớ rõ, nhưng người người kia là đặc biệt nhất, sau này anh muốn tìm cô ta hỏi rõ chuyện đêm hôm đó, nhưng không tìm thấy, cho nên đã nhớ ra người phụ nữ kia.

Hôm nay không dễ gì có thể gặp được cô ta, sao anh có thể buông tha được?

Nghĩ đến đây, anh lập tức mở cửa xe, đuổi theo hướng của chiếc xe vừa rồi.

Lâm Lôi và đồng nghiệp đi ra, vốn có lòng tốt nhắc nhở, chỉ thấy anh uống rất nhiều rượu ở trong quầy bar, nhưng anh chưa bao giờ để bất kỳ người phụ nữ nào đến gần, cô cũng đang chuẩn bị về nhà nên dứt khoát theo ra ngoài, ai ngờ anh lại thô lỗ như vậy.

"Anh đúng là không phân biệt tốt xấu!" Lâm Lôi từ trước đến nay chưa từng bị như vậy, cô chống mặt đất ngồi dậy, thấy Sở Ngự Tây đã lên xe, cô cũng chịu đựng đau đớn vội vàng mở cửa xe BMW màu đỏ của mình ra, vừa lái vừa gọi điện thoại: "Alô, tôi muốn báo, có người say rượu lái xe, đúng, số xe là Bắc Kinh A..."

Lâm Lôi vừa tức giận, vừa lái xe theo phía sau, nhìn xe phía trước chạy rất nhanh, cô vừa nhăn gà vừa tức giận nói: "Sở Ngự Tây, để cho anh phách lối, sau đó mang hình chụp anh say rượu lái xe, phát trong đài, xem anh còn phách lối nữa không!"

Sở Ngự Tây lái xe, đoạn ký ức ngắn ngủi năm năm trước lộn xộn hiện ra trong đầu anh, lòng bàn tay anh đã ướt đầm mồ hôi, giờ phút này tim anh đã treo lơ lửng, cảm giác say đậm đặc, anh còn nhớ ngày hôm sau anh kiểm tra máy theo dõi, người phụ nữ kia là Thương Đồng dẫn đến, nhưng rốt cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì, giữa các cô đã nói gì, anh muốn hỏi rõ ràng!

"Dừng xe..." Cảnh sát giao thông ở phía trước đưa tay ngăn cản.

Nhưng Sở Ngự Tây đã thấy bóng của chiếc xe kia, anh vòng qua cảnh sát giao thông tiếp tục đuổi theo, Lâm Lôi ở phía sau cũng nhanh chóng đuổi tới, tuy cô không làm phóng viên, nhưng các phóng viên đến trước cũng có thể lấy tài liệu trực tiếp, nghĩ tới bộ dạng phách lối kia của anh, cô nghiêng rằng trào trạo.

Điện thoại của Sở Ngự Tây không ngừng vang lên.

Anh không để ý tới, phía trước đã có xe bắt đầu chặn anh lại, thấy đèn giao thông sắp chuyển sang màu đỏ, anh đột nhiên đạp ga, xe bên cạnh chuẩn bị ép xe của anh dừng vào một bên, lại có một chiếc xe vượt qua, ánh sáng chói mắt vụt qua, mắt của Sở Ngự Tây hơi híp lại, đánh tay lái, chợt nghe phịch một tiếng, xe đụng vào hàng rào bảo vệ.

Lâm Lôi vội vàng đạp thắng xe, theo cảnh sát giao thông chạy lên phía trước, sốt ruột nên không kịp mang theo gì cả, đừng nói là camera, ý nghĩ duy nhất lúc này chính là "Xong rồi, xảy ra tai nạn xe cộ rồi!"

Anh ta sẽ không chết chứ?

Xe của cảnh sát giao thông gào thét chạy tới, Lâm Lôi đẩy mọi người ra rồi vội vàng chạy vào trong, cảnh sát giao thông ra sức ngăn mọi người bên ngoài, Lâm Lôi lấy thẻ công tác của mình ra, lại nói biết tài xế gây chuyện, mới được vào.

đã mở túi khí an toàn ra, Sở Ngự Tây có lẽ bị đụng vào trán, ngất xỉu ở trong xe, trên trán có máu chảy ra, không biết là chấn thương sọ não hay gì đó, phần trước xe bị bóp méo không ra hình dạng, điện thoại ở trong xe không ngừng vang lên như cũ.

Lâm Lôi cầm lấy điện thoại, nhìn thấy ba chữ 'Mạch Tử Long', cô nhấc máy và nói: "A lô."

Bên kia hơi sững sốt: "cô...cô là ai?"

"Anh là ai của Sở Ngự Tây?" Lâm Lôi bình tĩnh hỏi.

"cô là gì của anh ấy?" Mạch Tử Long còn tưởng là phụ nữ quán lấy Sở Ngự Tây, khinh thường nói: "Mau đưa điện thoại cho anh ấy..."

"Sở Ngự Tây bị tai nạn xe cộ, không thể nghe điện thoại..." Lâm Lôi nhìn một chút, cảnh sát giao thông đang khiêng anh ra ngoài, cô che trước ống nghe, nói với cảnh sát giao thông: "Xin đưa đến bệnh viện trước, tôi sẽ thông báo cho người nhà."

Mạch Tử Long bên kia đã sốt ruột: "Này...này..."

Lâm Lôi cầm điện thoại nói: "Nếu anh là bạn của anh ta, nhanh đến bệnh viện làm thủ tục nhập viện cho anh ta."

"Bệnh viện nào?" Mạch Tử Long thu lại vẻ bất cần vừa rồi, vô cùng lo lắng.

Lâm Lôi hỏi cảnh sát giao thông mới nói: "Bệnh viện Trùng Tâm."

"Tôi sẽ đến ngay!"

Lâm Lôi theo xe của cảnh sát giao thông chạy thẳng đến bệnh viện Trùng Tâm, đưa Sở Ngự Tây tới phòng cấp cứu mới thở ra, cảnh sát giao thông đã đi đến: "Lâm tiểu thư, chúng tôi muốn làm một kỷ lục."

Mạch Tử Long đã thờ hồn hên chạy tới: "không cần!" trên đường tới anh ta đã chào hỏi qua, vội vàng lấy điện thoại ra gọi đi: "Đội trưởng Lưu, đứng, em là Tử Long, bạn của em chỉ uống một chút rượu, đứng, tự mình đụng vào hàng rào bảo vệ, không ai bị gì cả, anh nói với cấp dưới một chút, tránh phiền phức..."

nói xong, Mạch Tử Long đưa điện thoại cho cảnh sát giao thông kia, lúc nhìn cảnh sát giao thông nghe điện thoại, cơ thể lập tức căng đến thẳng đứng, biết không có chuyện gì nữa.

Quả nhiên cảnh sát giao thông trả điện thoại lại cho Mạch Tử Long: "Được, chúng tôi đi trước đây, nói với anh ta lần sau say rượu đừng lái xe, lần này làm bị thương mình, lần sau làm bị thương người khác thì hết cách, gần đây ở trên kiểm tra rất nghiêm ngặt!"

Mạch Tử Long nói hai câu, đưa cảnh sát giao thông ra ngoài, quay lại mới nhìn thấy Lâm Lôi, thấy cô giống như băng som mỹ nhân, cười nói: "cô gái xinh đẹp, cảm ơn cô thế nào đây?"

Lâm Lôi nghiêm mặt nói: "Tôi đang nghĩ tiết mục kỳ sau đôi là bao che say rượu lái xe, mưu lợi riêng làm rối kỉ cương nhất định."

Mạch Tử Long sững sốt: "cô là phóng viên?"

Lâm Lôi hừ lạnh một tiếng nói: "Thế nào? không giống sao?"

Mạch Tử Long vượt qua chặn đường đi, đưa tay nói: "Mang điện thoại, máy chụp hình đều giao hết ra đây."

Lâm Lôi vốn không kịp chụp hình, vừa nghe anh ta nói vậy, chỉ phát câu: "Thế nào, cậu muốn tiêu huỷ bằng chứng sao? Tôi đã truyền tới đài rồi, các người cứ chờ đi."

"cô ở đài nào?" Mạch Tử Long quen biết nhiều, con của cán bộ cao cấp ở trong đài phát thanh có mấy người đều lớn lên trong đại viện, cho dù anh ta không biết, cũng có thể tùy tiện tìm người khác đến nói chuyện, ngày một là đám cưới của Sở Vân Hề, nếu lúc này bùng lên Sở Ngự Tây say rượu lái xe, chỉ làm lộn xộn thôi! Hơn nữa thời gian gần đây, danh tiếng quả thực rất quan trọng, anh ta phải lập tức đi lính, chuyện này cần phải ép xuống.

"Hừ, ý thế hiếp người, tôi không sợ, cậu có thể làm gì tôi? Tin tức này tôi không thể không truyền bá! Tôi là Lâm Lôi, đài truyền hình Bắc Kinh."

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng mở mở ra, bác sĩ đi ra nói: "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Là tôi." Mạch Tử Long bước lên, có chút căng thẳng.

Lâm Lôi cũng vậy.

Bác sĩ nói: "Chụp CT, não chấn động nhẹ, chân trái có hiện tượng gãy xương, cần nằm viện điều dưỡng."

"Gãy xương? Nghiêm trọng không?" Mạch Tử Long sợ hãi, chẳng lẽ anh ấy phải ngồi xe lăn?

Lâm Lô cũng hít một hơi.

"không có gãy xương, không có vấn đề gì lớn." Bác sĩ tránh qua, y tá đẩy Sở Ngự Tây hôn mê từ trong phòng mổ ra.

Mạch Tử Long chạy đi nộp viện phí, mở phòng bệnh, còn nhân tiện gọi đi hai cuộc điện thoại.

"Cái gì? Lâm Lô? Cậu nói là người ở đài truyền hình Bắc Kinh? Thôi, không được, cậu tự đi tìm cô ta đi, ba cô ta là bộ trưởng Lâm, nghe nói mới từ nước ngoài trở về, tôi cũng không quen lắm."

Hỏi mấy câu, còn đặc biệt trâu đùa nói: "Lâm Lô? Anh tìm Sở Ngự Tây à, chưa xem tin tức sao? Hình như hai người bọn họ rất thân, tin đồn bạn gái..."

Cuối cùng hỏi được mấy tin tức hữu ích, lúc Mạch Tử Long tới, nhìn thấy Lâm Lô ở trong phòng bệnh không đi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, sau khi đi vào thì cười nói: "Chị dâu, người một nhà không nhận ra nhau mới sinh ra hiểu lầm, vừa rồi chị làm em hết hồn, thôi đừng nói nữa!"

Lâm Lô nghe xong, mặt không hiểu sao đỏ lên: "Cậu nói bậy gì đó? Ai là chị dâu của cậu!"

Mạch Tử Long cười nói: "Người ngoài cũng không biết, thực ra Sở đại thiếu gia là anh họ của em, vậy chị không phải là chị dâu của em sao? Chính là ba em giới thiệu, tôi làm quen một chút, em là Mạch Tử Long, sau này chúng ta là người một nhà!"

Lâm Lô tức giận nói: "Ai là người một nhà với cậu, đừng lôi kéo làm quen, tôi và anh ta vốn không có bất kỳ quan hệ gì. Tôi ở đây, là chờ anh ta tỉnh lại để lấy tài liệu trực tiếp!"

Mạch Tử Long hơi ngạc nhiên: "không đúng, sao có thể không có quan hệ chứ? Anh em chưa bao giờ đi ăn với phụ nữ, không phải chị không hiểu, anh ấy là như vậy, chịu đi gặp chị thì chúng tôi là thật rồi."

Lâm Lô vừa nghe anh ta nói vậy, liếc qua Sở Ngự Tây, nghĩ tới lúc đó anh từ chối không nghe điện thoại, hừ lạnh nói: "Thôi, đừng gạt người, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy, các người có mấy ai giữ mình trong sạch."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Người hận nhất

Mạch Tử Long quắc mắt: "Chị dâu, chị nói vậy cũng không đúng, không nói người khác, chỉ hai chúng ta, tuyệt đối không phải heo có thể chạy, em đã nói với chị, đối với anh họ em, người khác không biết chứ em biết rất rõ, tuyệt đối giữ mình trong sạch, tự chị đi thăm dò đi, xem anh ấy đã từng có những vụ tai tiếng âm ỉ nào chưa? Nếu là người không tốt, ba em có thể tự mình đứng ra sao?"

Lâm Lô nghe xong, cũng có mấy phần xấu hổ, cúi đầu nói: "Ai tin."

Mạch Tử Long thấy cô không tin, cũng không nói thêm nữa, chỉ bước lên nhìn Sở Ngự Tây, trán quần băng gạc, có thể là đầu bị va chạm, anh ta lại nhìn chân của anh, bắp chân bó thạch cao, không khỏi thở dài nói: "thật là đáng thương, đã như vậy, cũng không ai quan tâm, em phải lập tức vào bộ đội, anh tự sinh tự diệt đi."

Lâm Lô muốn đi, lại có chút do dự, điện thoại trong túi vang lên, làm chấn động, cô nhớ đây không phải là tiếng chuông điện thoại của mình, lấy ra nhìn mới nhớ tới là của Sở Ngự Tây, cô đưa cho Mạch Tử Long.

"Alô?" Mạch Tử Long nhắc má, bên trong truyền ra giọng nói của một cô gái.

Lâm Lô lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Mạch Tử Long ấn loa ngoài, nghe thấy lời nói nhỏ nhẹ của cô gái kia: "Anh?"

Mạch Tử Long nói: "Sở Vân Hà?"

"Anh...là?" Giọng nói của Sở Vân Hà có chút ngập ngừng, có lẽ không đoán ra là ai, cũng khó trách, Mạch Tử Long hầu như không đến Sở gia, cho dù lần trước là mừng thọ 60 của Sở Hán Thần cũng chỉ ở cửa tặng lễ vật rồi đi.

Mạch Tử Long không quan tâm nhiều, mở miệng nói: "Anh cô uống say, không thể nhận điện thoại của cô, tôi sẽ kêu anh ấy gọi lại cho cô sau."

"Hà..., vậy...vậy trước tiên anh nói với anh ấy, nhất định phải đến tham dự hôn lễ của tôi, mười giờ sáng ngày mốt, ở cao ốc Quốc Tân..." không đợi Sở Ngự Tây nói xong, Mạch Tử Long đã ngắt máy, điện thoại của Mạch Tử Long cũng có một cuộc gọi đến, vừa thấy số điện thoại kia, Mạch Tử Long lập tức giống như biến thành một người khác, mặt cười tươi như hoa: "Tiểu Đoá, em kết thúc tự học buổi tối rồi hả? Anh đến đón em, em chờ một lát...lập tức đến ngay!"

Anh ta ném điện thoại của Sở Ngự Tây cho Lâm Lôi, cầm chìa khóa xe của mình, chạy ra ngoài: "Người giao cho chị."

"Này..." Lâm Lôi đuổi theo hai bước, nhìn anh ta chạy rất nhanh, tự nhiên có chút chán nản.

Trở lại phòng bệnh, Sở Ngự Tây có thể là say, cũng có lẽ là bị đụng nên ngất xỉu, nằm ở đó làm cho người ta cảm thấy tội nghiệp. cô ngồi ở bên cạnh giường anh, tự nghĩ chuyện ở đây cũng không phải của mình, nghĩ tới thì cầm lấy điện thoại của Sở Ngự Tây, gọi điện thoại cho cha mẹ hay em gái của anh ta, mình cũng không cần khó xử như vậy.

Mở danh bạ ra, cô nhìn từng số, đều là tên của công ty và đối tác, lại không thấy tên của người phụ nữ nào cả, cô bất giác mỉm cười, mình sao thế này, nhìn lướt qua Sở Ngự Tây, thấy anh nhíu mày, như muốn tỉnh lại, vội vàng mang điện thoại trả về.

Đầu của Sở Ngự Tây có chút choáng váng, nhưng chỉ tạm thời, anh cảm thấy hơi đau đốn, mờ mắt, sao thế này?

Lâm Lôi bước lên phía trước: "Sở Ngự Tây, anh cảm thấy thế nào?"

Sở Ngự Tây từ từ quay đầu lại, nhìn lướt qua, thấy là bệnh viện, lại nhìn bản thân một chút, dường như cũng không lo ngại, mới nhắm mắt, nhớ lại cảnh tượng trước đó, anh uống say, đụng xe, để chiếc xe kia chạy mất!

"Đưa điện thoại cho tôi..." Sở Ngự Tây còn một chút chệnh choáng, anh nhận lấy điện thoại, gọi đi: "Ông Trạch, giúp tôi kiểm tra máy theo dõi ở cửa quán bar tối nay, đưa đến đây cho tôi."

"Vừa rồi em gái anh gọi điện thoại đến, kêu anh đi tham dự hôn lễ." Lâm Lôi có lòng tốt nhắc nhở.

Sở Ngự Tây ngồi dậy, thấy là Lâm Lôi, nhìn lướt qua nói: "Em đưa tôi tới? Cảm ơn."

"Sau này anh không thể say rượu mà lái xe, lần này đụng mình bị thương là chuyện nhỏ, nếu đụng bị thương người khác thì hối hận không kịp! Này, anh đi đâu vậy?" Lâm Lôi đang nói thì nhìn thấy Sở Ngự Tây từ trên giường bước xuống, chân trái của anh không được khỏe, nhưng vẫn chuẩn bị đi ra ngoài.

Sở Ngự Tây không vui nhìn cô nắm lấy cánh tay mình, lạnh lùng nói: "Tôi và Lâm tiểu thư hình như không quen thuộc như vậy."

"Anh...anh đúng là không biết phân biệt!"

Sở Ngự Tây chỉ nghĩ đến một chuyện, chính là muốn đi hỏi Thương Đồng rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì, không quan tâm đến Lâm Lôi, đây là bệnh viện Trùng Tâm, anh nhìn ra được ký hiệu, kéo chân trái ra khỏi phòng bệnh, đúng lúc cùng tầng với Thương Đồng.

Lâm Lôi đuổi theo phía sau, cô vốn không muốn quan tâm tới anh, nhưng nếu anh đối với cô như vậy, thì cô sẽ coi anh giống như đối tượng phỏng vấn, để anh ném thử một chút đau khổ.

Cửa phòng bệnh của Thương Đồng đột ngột bị đẩy ra, trán của Sở Ngự Tây chảy mồ hôi, chân trái truyền đến cơn đau giống như kim châm muối xát, nhưng vừa nhìn thấy người phụ nữ trên giường, anh không dừng lại được.

Lâm Lôi đuổi theo đến cửa, nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên giường bệnh, cô mặc quần áo bệnh nhân màu trắng sọc xanh, cả người vô cùng gầy yếu, thoạt nhìn là một cô gái rất bình thường, nhưng quay đầu lại, mới nhìn thấy cô có một đôi mắt rất đẹp và yên tĩnh.

Thương Đồng không ngờ Sở Ngự Tây sẽ đến, cũng không nghĩ tới anh lại biến thành bộ dạng này.

Giọng nói của Sở Ngự Tây nghẹn ngào, anh kéo chân trái từng bước đi về phía Thương Đồng, cho đến mép giường của cô, mới nắm lấy tay cô: "hỏi cho tôi biết, hai tiếng kia em ở trong phòng tôi làm gì!"

Thương Đồng hơi sững sờ, cô không nghe rõ anh đang nói gì, cô ngăn người nhìn băng gạc quấn trên đầu và thạch cao bó ở chân anh: "Anh bị sao vậy?"

"Tôi trở nên thế này, em sẽ quan tâm sao?" Sở Ngự Tây đã say, trong mắt anh tràn đầy bi thương.

Thương Đồng hoàn toàn ngăn người, anh sao thế này? Nhìn vết máu trên áo sơ mi, cô sợ đến mức không biết phải làm sao: "Anh và Đồng Khai đánh nhau sao?"

Sở Ngự Tây đau đốn bước lên nửa bước: "Đồng Khai, Nhiễm Đồng Khai, trong lòng em chỉ có anh ta thôi sao?"

Thương Đồng bị bóng người của anh bao phủ, nước mắt cô trào ra: "Sở Ngự Tây, anh biến bản thân thành như vậy, tưởng tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Tôi nói rồi, chúng ta kết thúc, mời anh thu vào những trò diễn buồn cười này..."

cô nghiêng đầu qua chỗ khác, không muốn nhìn anh, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống.

"Em nghĩ rằng tôi đang lừa em?" Sở Ngự Tây tức giận nói: "Cho đến bây giờ đều là em gạt tôi, tôi đã từng lừa gạt em chưa?"

Thương Đồng ho kịch liệt, cô ôm ngực của mình, nước mắt càng rơi càng dữ dội hơn, cô không thể mềm lòng, nếu mềm lòng thì bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển, cô quay đầu, vùng khỏi tay của Sở Ngự Tây và hét lên: "Anh có thể làm ra chuyện bi ối như vậy, còn muốn tôi tin tưởng anh sao? Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi đi..."

Sở Ngự Tây bị cô đẩy, đứng không vững, lập tức ngã xuống đất, Lâm Lôi ở bên ngoài vốn không muốn vào, nghe phịch một tiếng thì vội vàng chạy vào, thấy Sở Ngự Tây nhếch nhác ngã trên đất, có hai vệ sĩ bước lên đỡ anh dậy, anh mất hồn nhìn người phụ nữ ngay cả đầu cũng không quay lại kia, chậm rãi nói: "Thương Đồng, em thật sự chưa bao giờ thật lòng với tôi sao?"

Câu nói kia giống như một sợi dây thừng từng chút kéo dài ra vết thương đã sớm chất chồng trong tim cô, cô lau nước mắt sau lưng anh, từ từ quay đầu lại, nhìn Sở Ngự Tây, gần từng chữ: "Sở Ngự Tây, từ trước đến nay tôi chưa từng thích anh, tôi ước gì cả cuộc đời này chưa bao giờ gặp qua anh, nếu có thể...tôi hy vọng mãi mãi cũng không nhìn thấy anh nữa."

Cơ thể của Sở Ngự Tây lắc lư, anh đau đớn gật đầu: "Tốt...tốt..."

Anh xoay người, cũng không nhìn đến Lâm Lôi, đẩy vệ sĩ đang dìu anh ra, mở cửa, nghe phịch một tiếng, cả người ngã xuống.

Lâm Lôi hoảng sợ, vội vàng cùng vệ sĩ đỡ anh dậy.

"Sở Ngự Tây..."

Bộ dạng của Sở Ngự Tây vô cùng bi thương, anh biết, bọn họ hoàn toàn kết thúc rồi, anh hủy hoại sự trong sạch của cô, anh đưa cô cho tên Lý Minh Nhân biến thái kia, anh còn chia rẽ cô và Nhiễm Đồng Khải, sao cô có thể không hận anh?

cô muốn mãi mãi không nhìn thấy anh nữa.

Bác sĩ nhìn hình chụp X-ray nói với Lâm Lôi: "Các người chăm sóc thể nào vậy, anh ta vừa mới ổn định, còn để ngã, phải phẫu thuật lần nữa."

Lâm Lôi vẫn liên tục nhớ lại cảnh vừa rồi.

Hai người bọn họ có quan hệ gì?

Sở Ngự Tây trở ra, sắc mặt đã trắng bệch, anh không có hôn mê, chỉ ngẩn người nhìn trần nhà.

"Anh yêu cô ấy?" Lâm Lôi nhỏ giọng nói.

Sở Ngự Tây không mở miệng, một lúc sau mới nói: "cô ấy không yêu tôi."

Nhìn đối tượng ưu tú để hẹn hò với mình lại yêu người khác sâu đậm như vậy, trong lòng cô tự nhiên có chút không vui, đành phải lạnh lùng nói: "Có lẽ người ta cũng yêu một người chết đi sống lại, mấy người diễn vở kịch tình cảm khổ sở à."

Sở Ngự Tây vẫn ngây người nhìn trần nhà, tiếp tục khàn giọng nói: "cô ấy không yêu tôi, người cô ấy hận nhất là tôi."

"yêu tới cực điểm, mới hận chứ sao." Lâm Lôi buồn bực lay nhẹ chuỗi treo trên điện thoại của mình, nghĩ thầm, mình thật nhiều lời.

Sở Ngự Tây cười khổ, cảm giác say trong anh chưa tan hết, ánh mắt phủ một lớp mỏng bi thương: "cô ấy hận tôi chia rẽ một nhà ba người bọn họ, hận tôi đưa cô ấy lên giường của người khác, cả đời này cô ấy cũng sẽ không tha thứ cho tôi."

Lâm Lôi mở to hai mắt: "Anh...anh nói là cô ấy đã kết hôn? Còn có con nữa? Anh đưa cô ấy lên giường của ai?"

Sở Ngự Tây từ từ nhắm mắt lại, anh mệt mỏi quá, đêm nay anh nói quá nhiều.

"Này..." Lâm Lôi thấy anh muốn ngủ, vội vàng nói: "Tôi giúp anh gọi người nhà anh tới nhé?"

Sở Ngự Tây lắc đầu, cầm điện thoại qua, bảo thư ký cho người đến, rồi nhắm hai mắt lại.

Lâm Lôi đứng lên, cầm túi xách của mình, cô nên hỏi anh, tại sao đã có người trong lòng, còn muốn đi xem mắt với mình, nhưng lúc này có chút chán nản, cô đi ra ngoài, nhìn phòng bệnh của Thương Đồng cách đó không xa, suy nghĩ một chút, đi về phía đó.

Phòng bệnh, vệ sĩ ngăn đường đi của Lâm Lôi.

Thương Đồng vui mình ở trong chăn, không thấy được bộ dạng của cô, chỉ không ngừng ho.

Lâm Lôi suy nghĩ một chút, đi đến phòng làm việc của bác sĩ.

----- Vũ Quy Lai -----

Biệt thự nhà họ Sở, phòng trà của Tân Mộng Lan.

Nhiễm Đông Khải ngồi đó, im lặng thưởng thức trà trong ly.

Sắc mặt của Tân Mộng Lan trắng bệch, tay bà hơi run rẩy, qua một lúc lâu mới khó khăn ngẩng đầu, nhìn Nhiễm Đông Khải, nhẹ nhàng nói: "Đông Khải, buổi chiều Vân Hề gọi điện thoại cho Thương tiểu thư, Thương tiểu thư nói đứa bé thật sự không phải của cháu, đúng không?"

Nhiễm Đông Khải để chén xuống, sắc mặt có chút thay đổi: "cô ấy nói vậy sao?"

Trong mắt của Tân Mộng Lan có một tầng hơi nước thật mỏng, bà thấp giọng nói: "Đông Khải, bác có một chuyện muốn nói với cháu, xin cháu đừng nói với người thứ ba..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Em đừng hối hận

Nhiễm Đông Khải ngồi đó, im lặng thưởng thức trà trong ly.

Sắc mặt của Tân Mộng Lan trắng bệch, tay bà hơi run rẩy, qua một lúc lâu mới khó khăn ngẩng đầu, nhìn Nhiễm Đông Khải, nhẹ nhàng nói: "Đông Khải, buổi chiều Vân Hề gọi điện thoại cho Thương tiểu thư, Thương tiểu thư nói đứa bé thật sự không phải của cháu, đúng không?"

Nhiễm Đông Khải để chén xuống, sắc mặt có chút thay đổi: "cô ấy nói vậy sao?"

Trong mắt của Tân Mộng Lan có một tầng hơi nước thật mỏng, bà thấp giọng nói: "Đông Khải, bác có một chuyện muốn nói với cháu, xin cháu đừng nói với người thứ ba..."

Dưới ánh đèn, nét mặt buồn bã của Tân Mộng Lan hiện trên đồ sứ màu trắng, bà đang cầm ly trà, tay hơi run rẩy: "Đông Khải, vị Thương tiểu thư kia là con gái của bác..."

Tuy Nhiễm Đông Khải đã sớm đoán được, nhưng lúc này cũng làm ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Tân Mộng Lan từ đầu đến cuối đều cúi đầu, bà giống như chỉ đơn giản muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, mang chuyện đã đè nén nhiều năm thổ lộ ra: "Nhưng cho đến bây giờ bác cũng không biết con bé còn sống, 27 năm rồi."

Nhiễm Đông Khải im lặng nghe tiếp, cảm xúc anh lúc này cũng lên xuống thất thường, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

Tân Mộng Lan nói tiếp: "27 năm trước, có một lần bạn học của chúng tôi quyết định tụ hội ở Hàn Thành, cả cha cháu cũng từ Mỹ trở về, lúc đó bác sắp sinh, đành phải ở lại Bắc Kinh. Ai ngờ lại xảy ra biến cố lớn..."

Nhiễm Đông Khải nheo mắt, anh đã từng nói bóng nói gió rất nhiều lần, Sở Hán Thần cũng chưa từng cho câu trả lời thật sự.

Tân Mộng Lan vẫn đắm chìm trong đau khổ của riêng mình: "Khi Hải Thâm trở về, đúng lúc bác đang khó sinh ở bệnh viện, khí trời lúc ấy rất lạnh, bác nhớ rất rõ ràng, trên giường sinh đều bị mở hơi và máu loãng thấm lạnh ngắt, bác tưởng là sẽ chết, Hải Thâm lại trở về, khi bác nghe tin ông ấy trở về, cuối cùng ngất đi, nhưng bác còn nghe bác sĩ nói với bác, là con gái..."

Nước mắt của Tân Mộng Lan rơi không ngừng, bà lấy khăn tay ra, từ từ lau đi nước mắt trên mặt: "Nhưng chờ bác tỉnh dậy, lại thấy Hải Thâm ngồi ở bên cạnh giường, cả người ông ấy đều giống như chạy nạn trở về, chẳng những gầy không ra hình dạng, ngay cả người cũng trở nên vô cùng trầm lặng, ông ấy nói cho bác biết là đứa bé vừa sinh ra đã chết."

Nhiễm Đông Khải bỗng dừng ngẩng đầu: "Rốt cuộc bọn họ ở Hàn Thành đã xảy ra chuyện gì?"

Tân Mộng Lan lắc đầu, bông tai màu xanh lúc ẩn lúc hiện, giống như hai giọt lệ, bà cúi đầu, ưu sầu nói: "Sao bác lại không muốn biết, nhưng Hải Thâm không nói, sau này bác lại hỏi Hán Thần, ông ấy chỉ nói gặp phải con bão, cha cháu cũng gặp tai nạn không may ở lần đó."

không phải như thế, Nhiễm Đông Khải chậm rãi lắc đầu.

Tân Mộng Lan tiếp tục nói hết: "Bác vừa ra viện, Hải Thâm lại đưa đơn ly hôn, ông ấy nói rất nhiều lời khó hiểu, nhưng bác không thể tránh né được, bác chỉ có thể đồng ý. Ngày thứ hai sau khi ký tên thì ông ấy biến mất, khoảng thời gian đó bác trải qua rất u ám, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới ông ấy lại mang theo đứa bé thay tên đổi họ trốn bác nhiều năm như vậy..."

Nhiệm Đông Khai đưa khăn giấy qua, thấp giọng nói: "Có lẽ không phải là lỗi của bác gái, nhưng bác không muốn biết 27 năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Hàn Thành, làm bọn họ có thay đổi lớn như vậy sao?"

Tân Mộng Lan yếu ớt thờ dãi: "Sao bác lại không muốn biết, nhưng Hán Thần sống chết không nói, những bạn học khác lại nhất mực không biết, có lẽ con bão kia là ký ức thảm khốc nhất. Đông Khai, sở dĩ bác nói những chuyện này cho cháu, là muốn cháu có thể thành thật cho bác một câu trả lời, cháu và Thương Đồng là thật lòng yêu nhau sao? Nếu vậy, bác nhất định sẽ tác thành cho các người..."

Tay của Nhiệm Đông Khai từ từ nắm chặt, anh biết câu trả lời này đối với anh mà nói là vô cùng quan trọng, anh vẫn luôn mâu thuẫn chuyện này, cuối cùng cũng đến lúc cần phải lựa chọn rồi, anh không thích Sở Văn Hề, vẫn luôn là vậy! Nhưng ngoại trừ gần gũi cô, gần gũi Sở Hán Thần, sẽ không ai biết nội tình của năm đó, hiện tại Sở Hán Thần là người duy nhất biết rõ nội tình.

Cha anh cũng không phải chết vì con bão, mà là chết vì bị giết! Bởi vì...

"Văn Hề..." Tân Mộng Lan khẽ gọi một tiếng, kéo cảm xúc của Nhiệm Đông Khai trở về.

Nhiệm Đông Khai chỉ hơi sững sờ, nhìn thấy Tân Mộng Lan đứng dậy, nhìn về phía cửa thì thấy Sở Văn Hề đang đứng đó, thân thể run rẩy nhìn bọn họ.

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khai cũng đứng dậy.

không biết cô nghe được bao nhiêu, Tân Mộng Lan nhìn Sở Văn Hề, sinh ra một chút rối rắm, hai người đều là con của bà, mà bà mắc nợ Thương Đồng nhiều hơn, bà bước lên giữ chặt Sở Văn Hề, run giọng nói: "Văn Hề, con hãy nghe mẹ nói, Đồng Đồng..."

"Tại sao lại như vậy?" Sở Văn Hề khẽ sờ nhìn Tân Mộng Lan: "Con biết tại sao mẹ muốn con buông tay, tại sao muốn con tác thành, mẹ áy náy với cô ấy, nên muốn dùng hạnh phúc của con trả nợ..."

"Văn Hề..." Tân Mộng Lan muốn đuổi theo cô, nhưng Sở Văn Hề đã chạy ra ngoài.

Hôm nay là đêm gặp sau cùng của bọn họ trước hôn lễ, bởi vì ngày mai theo thường lệ, chú rể và cô dâu không thể gặp mặt, cho đến buổi sáng anh tới đón dâu. Từng giây từng phút cô đều nhớ tới anh, thấy anh đến phòng trà lâu quá, nhưng vừa đi tới cửa thì nghe thấy Tân Mộng Lan nói: "Đồng Khai, vị Thương tiểu thư kia là con gái của bác."

Bước chân của cô giống như mọc rễ, người mẹ luôn đoan trang chừng chặc trong mắt cô, lại có một cô con gái riêng! Toàn thân cô giống như ngâm trong nước đá, khó trách biểu hiện của mẹ kỳ quái như thế.

cô nghe được loáng thoáng, chỉ có một chút nhưng vô cùng rõ ràng, mẹ muốn tác thành cho Nhiệm Đông Khai và Thương Đồng kia!

Chị gái cùng mẹ khác cha của cô!

Mặc dù đứa bé của cô ấy không phải của Đông Khai!

Mặc dù biết mình yêu Đông Khai, bà cũng muốn tác thành cho bọn họ!

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khai bắt được cô ở đầu cầu thang, dẫn cô đi về hướng phòng ngủ.

Sở Văn Hề bị anh dùng sức nắm lấy, đến khi 'ba' một tiếng Nhiệm Đông Khai đóng cửa lại, cô mới sợ đến mức choáng váng nhìn Nhiệm Đông Khai: "Anh muốn làm gì?"

Sắc mặt của Nhiệm Đông Khai lạnh lùng trước giờ chưa từng có: "Em muốn đi đâu? đi tìm Đồng Đồng hay đi nói với ba em?"

Sở Văn Hề sợ hãi, ánh mắt của anh đây là có ý gì?

Nhiệm Đông Khai đề cô lên ván cửa, nếu cô nói ra thân thể của Thương Đồng, đó nhất định là kết quả Thương Đồng không muốn biết nhất, cô che giấu lâu như vậy, chịu nhiều uất ức như vậy, chính là vì không muốn Sở Ngự Tây biết, không muốn người khác biết! Nếu Sở Văn Hề nói ra, vậy bao nhiêu công sức của Thương Đồng sẽ đổ sông đổ biển rồi!

Tuy anh cũng không biết tại sao Thương Đồng cho đến bây giờ vẫn cố gắng che giấu, nhưng nếu cô muốn giấu thì anh tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.

"Đồng Khai?" trên khuôn mặt trắng nõn của Sở Văn Hề vẫn còn vương nước mắt, cô nhìn Nhiệm Đông Khai, vẻ mặt đột nhiên hiện lên một chút tuyệt vọng: "Anh...anh thật sự yêu cô ấy?"

Nhiệm Đông Khai hít một hơi thật sâu, anh nhìn cô gái trước mặt, cô yếu đuối, đơn thuần, lại dễ tin, nhưng lúc cô có chấp, cũng sẽ bất chấp tất cả, anh vừa ra quyết định, lúc này cũng càng kiên định hơn: "Nếu anh nói là phải?"

Sở Văn Hề hoàn toàn bị chấn động, cô run rẩy lắc đầu: "không, không phải như thế..."

"Anh vẫn luôn khó chịu, các người có đáng đáp giống nhau, tại sao anh lại yêu cô ấy..."

Sở Văn Hề mở miệng vết thương ra, cô đau đớn nhìn Nhiệm Đông Khai: "Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao? Em thật sự yêu anh mà!"

Nhiệm Đông Khải nhìn cô thật sâu: "Em thật sự yêu anh? Em có thể chấp nhận trong lòng anh yêu người khác, lại sống chung một chỗ với em?"

Sở Vân Hề hít vào một hơi, cô ngẩng đầu nhìn Nhiệm Đông Khải, run giọng nói: "Nếu...nếu đứa bé của cô ấy thật sự là của anh..."

"không phải." Nhiệm Đông Khải ngắt lời cô, mặc dù thất vọng nhưng cũng nói ra sự thật: "Đứa bé của cô ấy quả thực không phải là của anh."

Sở Vân Hề như trút được gánh nặng, cô ngẩng đầu lên nói: "Nếu vậy, em bằng lòng, bằng lòng chờ anh chấp nhận em, yêu em."

Nhiệm Đông Khải nhìn chăm chú một lúc, mới chậm rãi nói: "Hy vọng em đừng hối hận, điều kiện của anh chỉ có một, giúp cô ấy giữ bí mật thân thể."

Sở Vân Hề không rõ nguyên do, nhưng vẫn gật đầu.

"Tuyệt đối không thể để Sở Ngự Tây biết, em có thể làm được không?"

"Anh sợ anh em sẽ đối phó với cô ấy?" Sở Vân Hề khẽ nói.

"Em có thể làm được không?" Nhiệm Đông Khải chỉ nặng nề nhìn cô.

"Em có thể, thật!"

Nhiệm Đông Khải thu tâm mắt về, lạnh nhạt nói: "Ngày mai chờ anh tới đón em."

nói xong, anh đẩy cửa rời đi.

Còn lại một mình Sở Vân Hề từ từ trượt xuống mặt đất, cô cần phải tiêu hoá sự thật tối nay nghe được.

"Đông...đông...đông...Vân Hề..." Tân Mộng Lan ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, bà cũng rất lo lắng, tiếng gõ cửa quấy rầy đến Sở Hán Thần, ông cũng đi tới: "Mộng Lan...sao vậy?"

Tân Mộng Lan xoay người, lúc không biết nên giải thích với Sở Hán Thần thế nào, Sở Vân Hề đã mở cửa ra, mặc dù cô có dấu vết đã khóc, nhưng vẫn miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "không có gì, Đông Khải trở về chuẩn bị hôn lễ, con muốn nghỉ ngơi sớm chút."

Sở Hán Thần gật đầu nói: "Cũng được, Mộng Lan, chúng ta cũng đi thử lễ phục."

Tân Mộng Lan sợ Sở Vân Hề lại nghĩ quẩn, nhỏ giọng nói: "Hán Thần, ông đi trước đi, tôi còn chút lời muốn nói với Vân Hề."

Sở Hán Thần không nghĩ ngợi gì, mỉm cười nói: "Đừng vậy, con gái phải lấy chồng, đương nhiên muốn dọn dờ thật tốt."

Cho đến khi Sở Hán Thần đi lên lầu, Tân Mộng Lan mới thở phào nhẹ nhõm, bà đóng cửa phòng của Sở Vân Hề lại, thấy cô nhìn mình chằm chằm, đành phải thờ dài nói: "Vân Hề, thật xin lỗi, không phải mẹ không thương con, chỉ là..."

Sở Vân Hề ngắt lời bà, khẽ nói: "Con biết."

Tân Mộng Lan cúi đầu xuống, nắm tay Sở Vân Hề, nhẹ giọng nói: "Chờ con có con rồi, con sẽ hiểu lòng của mẹ, từ nhỏ con có ba mẹ yêu thương, chưa bao giờ biết khó khăn, nhưng con bé...là mẹ có lỗi với con bé."

Nước mắt rơi trên mu bàn tay của Sở Vân Hề, trong lòng Sở Vân Hề đau xót, nhỏ giọng nói: "Nếu đứa bé kia thật sự là của Đông Khải, cho dù con đau khổ, hay yêu anh ấy đi nữa, cũng sẽ buông tay, nhưng không phải, may mà không phải."

Tân Mộng Lan im lặng ngồi đó, bà cúi đầu, chỉ cảm thấy rất rối loạn, rất rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chị đến là để báo thù sao?

Trong bệnh viện, bình minh vừa lên, Sở Ngự Tây ngồi dậy, đêm qua anh ngủ mơ màng, sau khi phẫu thuật gia cố lần thứ hai, cảm giác say cuộn cuộn lên, anh ôm lấy đầu đau đớn, sau đó lại bị ngoại thương, những chuyện của ngày hôm qua lại hiện lên trong đầu.

Cuối cùng cô cũng hận anh thấu xương.

Ngay cả anh trở thành bộ dạng này, cũng không có bất cứ phản ứng gì.

"Anh đã tỉnh? Đúng lúc tôi muốn đi lên đài, những thứ này là bữa sáng cho anh." Lâm Lôi xách theo một hộp đựng cơm đặt ở trên tủ đầu giường, nhìn chân của anh nói: "Bác sĩ nói anh cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày, anh đừng ra khỏi giường đấy."

Sở Ngự Tây nhú mảy, nhìn lướt qua Lâm Lôi, sao lại là cô?

trên mặt Lâm Lôi cũng có chút không tự nhiên, cô để hộp đựng cơm xuống, chuẩn bị rời đi.

Sở Ngự Tây không thèm nhìn mấy thứ ở đầu giường đó, anh cầm điện thoại, gọi cho Uông Trạch.

"đã tìm được băng ghi hình đêm qua chưa?"

"Sở tổng, đã tìm được, lát nữa đưa qua cho ngài."

Đề điện thoại xuống, Sở Ngự Tây nhìn lướt qua Lâm Lôi: "Sao em còn chưa đi?"

Lâm Lôi trừng mắt nhìn anh nói: "Đêm qua là tôi đưa anh tới, anh có thái độ này với ân nhân sao?"

"Cảm ơn." Sở Ngự Tây xoa huyết Thái Dương, cau mày nhìn chân trái của mình, vịn đầu giường chuẩn bị xuống giường.

"Anh làm gì đấy?" Lâm Lôi bước lên muốn đỡ anh.

Sở Ngự Tây cầm cây nạng bệnh viện chuẩn bị bên cạnh, cũng không nhìn Lâm Lôi, đi ra ngoài, nhân viên chăm sóc vội vàng qua đỡ anh, Lâm Lôi cùng đi ra ngoài, nhìn anh đi tới trước cửa sổ phòng bệnh của Thương Đồng, nhưng không vào, chỉ đứng ở ngoài cửa sổ, lẳng lặng nhìn vào trong.

Sở Ngự Tây cách cửa sổ, nhìn thấy ánh nắng chiếu vào trên mặt Thương Đồng, khuôn mặt cô nổi bật lên giống như đóa hoa hồng trong nắng sớm, cô đang cúi đầu xem một quyển sách, trên người đắp chăn màu trắng, dường như hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của cô.

Anh lẳng lặng núp ở một bên cửa sổ nhìn cô, không biết trong lòng có mùi vị gì.

Thấy cô để sách xuống, giống như có cảm giác, cũng nhìn về phía này.

Tay anh đã ướt đầm mồ hôi, lùi về sau một bước, cơ thể bất ổn, dựa vào tường.

Anh không dám nhìn cô, sợ nhìn thấy ánh mắt lên án của cô.

Lâm Lôi đứng ở một bên, thấy cảnh này, mày hơi cau lại, cô bước về phía trước khẽ nói: "Anh yêu cô ấy, sao không vào trong gặp cô ấy."

Sở Ngự Tây xoay người, dùng hết sức chống đỡ đuôi phải, cánh tay trái đang kẹp nạng, từ từ đi về phía phòng mình.

Giữa bọn họ đã kết thúc rồi. Vốn không có bất cứ hy vọng gì, bây giờ chỉ có thể trở nên như vậy. cô hận anh, hận đến tận cùng, anh cũng oán cô, nhưng so với việc cô từng phản bội, anh đã làm càng thái quá hơn.

Thậm chí đến khi anh tỉnh táo lại, đã là lúc không có cách vãn hồi, anh mới cảm thấy mình ngu ngốc đến cỡ nào.

"Này, Sở Ngự Tây!" Lâm Lôi bước lên một bước, giữ chặt anh: "Rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì? Nếu yêu cô ấy, cứ tiếp tục theo đuổi, người trong lòng cô ấy ngày mai sẽ kết hôn, về sau anh còn lo lắng gì nữa?"

Sở Ngự Tây siết chặt nắm tay, anh lạnh lùng nhìn Lâm Lôi: "Em quản nhiều quá."

"Cả đám đàn ông các người đều ngu ngốc khủng khiếp, nếu anh yêu, phải đi đấu tranh, bắt luận cô ấy đã từng yêu ai, đã từng sinh con cho ai, không đấu tranh một lần, sẽ nuối tiếc cả đời, cho dù thất bại, cũng sẽ không hối hận, bộ dạng này của anh, coi là đàn ông sao?"

Đấu tranh? Anh phải đấu tranh thế nào? Lần đầu tiên anh lộ ra vẻ mặt bi thương, nhàn nhạt lắc đầu, đưa tay đẩy Lâm Lôi ra, vẫn im lặng đi về phía phòng bệnh của mình.

"Sở tổng..." Uông Trạch hỏi há chạy đến, xách theo một chiếc cặp công văn thật dày, nhìn thấy Lâm Lôi đầu tiên là gạt đầu một cái, mới đỡ Sở Ngự Tây vào phòng bệnh.

Lâm Lôi đứng ở cửa, cô chưa từng thấy người đàn ông nào trên mặt lại có biểu hiện như vậy, một người đàn ông si tình thế này, đối tượng si tình lại không phải là cô.

Trong phòng bệnh, Uông Trạch mở máy tính ra, khôi phục lại một phần của băng ghi hình, bởi vì đã vào đêm, nhìn không rõ ràng, chỉ thấy một bóng người lơ mơ, trải qua xử lý kỹ thuật, phóng rõ xuống bảng số xe.

Sở Ngự Tây mệt mỏi dựa vào giường, chỉ vào bảng số nói: "Truy tìm tới cùng, nhất định phải tìm được người phụ nữ lên chiếc xe này."

"Sở tổng, ngày mai là đám cưới của Vân Hề tiểu thư, bên phía cô ấy đã có hỏi nhiều lần, ngài có thể tham dự không?"

Sở Ngự Tây lắc đầu, đôi mắt lạnh lùng.

Chốc lát, vệ sĩ đi qua, thấp giọng nói: "Tiên sinh, Thương tiểu thư muốn xuất viện."

Sở Ngự Tây thờ dãi, cô không muốn ở cùng một bệnh viện với mình sao?

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói, không thể xuất hiện."

Đôi mắt của Sở Ngự Tây phút chốc đã đóng băng, sau đó chậm rãi nói: "Để cô ấy ở lại đến khi nào khỏe. Ưông Trạch, giúp tôi làm thủ tục chuyển viện."

Ưông Trạch sững sờ, nhưng khoa chính hình ở đây là tốt nhất! Với lại đều là bác sĩ quen.

"Đi!"

Vệ sĩ tưởng nói mình, vội vàng chạy trở về.

Ưông Trạch đành phải đi làm thủ tục.

Trời rất trong, nhưng bầu không khí bắt đầu lạnh và khô ráo, lúc Sở Ngự Tây đi ra bệnh viện, có ống kính nhô ra ở một chỗ cách đó không xa, Sở Ngự Tây nhìn lướt qua, bảo Ưông Trạch đi xử lý, được nhân viên chăm sóc đỡ lên xe.

Để một mình cô ở lại, an tâm dưỡng bệnh.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong bệnh viện, một vị khách không mời mà đến.

"Vân Hề tiểu thư, sao cô lại ở đây?" Lúc Lận Khả Hân cầm một hộp thuốc đi qua phòng bệnh của Thương Đồng, nhìn thấy Sở Vân Hề, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Sở Vân Hề có chút lúng túng: "Bác sĩ Lận, xin hỏi phòng bệnh của Thương Đồng tiểu thư ở đâu?"

Lận Khả Hân mỉm cười chỉ đường đi cho cô, lại có lòng tốt nói một câu: "Vân Hề tiểu thư, chúc cô tân hôn vui vẻ."

Sở Vân Hề mỉm cười, đi về hướng phòng bệnh của Thương Đồng.

cô đứng ở cửa sổ nhìn người phụ nữ bên trong, Thương Đồng đang nghe điện thoại, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Nhìn từ một bên, các cô thật sự có chút giống nhau, nhưng cô không có phong cách nhã nhặn như ngọc của Thương Đồng.

Thảo nào Nhiễm Đồng Khải lại thích cô ấy.

Ngay cả cô, cũng cảm thấy hơi tự ti.

Tình yêu chính là vậy, bất luận mình xuất sắc cỡ nào, chỉ cần anh ta yêu một người khác, bạn sẽ sinh ra tự ti.

cô siết chặt túi xách trong tay, nhẹ nhàng gõ cửa.

Vệ sĩ mở cửa, tầm mắt của cô và Thương Đồng giao nhau.

Thương Đồng nhìn cô, dịu dàng nói với Niệm Niệm trong điện thoại: "Niệm Niệm, con nhất định phải ngoan, mẹ hết bệnh, sẽ đi cùng con được không?"

"Vây ba ba? Sao lâu như vậy ba ba cũng không tới ạ?"

Thương Đồng nhìn Sở Vân Hề, khẽ nói: "Niệm Niệm ngoan, bây giờ mẹ có việc, lát nữa gọi điện thoại lại cho con, cuối tuần ở nhà chơi vui vẻ nhé."

Gác máy, cô mới quay sang Sở Vân Hề, lúc này không phải cô ấy nên chuẩn bị hôn lễ của cô ấy cho tốt sao? Sao lại chạy đến đây?

"Chúng ta nói chuyện được không?" Sở Vân Hề hít một hơi thật sâu, từ từ đi về phía cô.

Vệ sĩ định ngăn cản, cũng bị Thương Đồng lắc đầu mà ngừng lại.

"Chúng ta không có gì để nói cả." Thương Đồng lấy tay vuốt ve điện thoại, cúi đầu đều là nghĩ đến Sở Ngự Tây, không biết anh thế nào, sao lại biến thành bộ dạng đó, cô vừa nghĩ anh ở ngay bên cạnh thì không cách nào ngủ được, lần qua lần lại đều là hình bóng của anh.

Nhưng Sở Văn Hề vẫn kiên trì ngồi ở bên giường của Thương Đồng, cô nhỏ giọng nói: "Bởi vì chị hận mẹ, nên muốn đoạt đi Đông Khải để trả thù sao?"

Thương Đồng cau mày, nhìn chăm chăm vào Sở Văn Hề, ý cô là gì, cô cũng biết rồi sao?

Trả thù?

Đoạt đi Nhiễm Đông Khải để trả thù?

cô nở nụ cười nhạt: "Sở tiểu thư, cô nghĩ nhiều rồi."

Trong phim Hàn Quốc《Nhân ngư tiểu thư》, Nhã Lệ Anh muốn trả thù cho mẹ, cho em trai, nên mới dụ dỗ em rể Lý Chu Vượng, hại em gái Ân Nhuế Oánh đau khổ.

cô tưởng đây là tình tiết trong phim Hàn sao?

Sở Văn Hề siết chặt túi xách trong tay mình, cô nhìn Thương Đồng, dùng giọng nói thật chậm và kiên định: "thật ra tôi mặc kệ chị có phải muốn trả thù hay không, tôi chỉ muốn nói với chị, tôi yêu Đông Khải, tôi nhất định sẽ yêu anh ấy thật nhiều, chúng tôi sẽ lập tức kết hôn, xin chị đừng làm phiền đến cuộc sống của chúng tôi."

Ngón tay của Thương Đồng từ từ siết chặt, cô nghe xong những lời này, lạnh nhạt trả lời: "Chúc các người hạnh phúc."

Sở Văn Hề hăng hái nói tiếp: "Mẹ nói bà vốn không biết chị còn sống, vì vậy chị không nên hận bà, nên hận chính là người che giấu sự thật."

Nụ cười trên mặt Thương Đồng tan biến, môi cô từ từ hiện lên nụ cười khẩy: "Vậy sao? Tôi chưa từng nghe qua lời nói nào vô sỉ hơn thế này, nếu cô là người đến để nói giúp bà ta, mời về cho, tôi cũng không hy vọng các người đến để làm phiền cuộc sống của tôi."

"Sao chị có thể nói như vậy?" Sở Văn Hề có chút tức giận, cô vốn là có ý tốt đến đây, nhưng lại bị sự lạnh lùng, coi thường và vô tình của Thương Đồng công kích.

Thương Đồng cũng đè nén đau đớn trong ngực, cô chỉ vào cửa nói: "cô đi đi, tôi không muốn nghe cô nói những thứ này..."

"Chị...người sai căn bản chính là chị!" Sở Văn Hề đứng dậy, về mặt càng thêm xấu hổ.

"Đồng Đồng..." Nhận được điện thoại của Lận Khả Hân, Nhiễm Đông Khải thật ra đã đến dưới lầu của bệnh viện, đúng lúc anh muốn đến thăm Đồng Đồng, ai ngờ lại biết được Sở Văn Hề đến đây gây sự, người phụ nữ nào ngán này!

Sở Văn Hề nghe được tiếng của Nhiễm Đông Khải, sợ hãi, cô quay đầu lại, thấy Nhiễm Đông Khải bước qua đây, kéo cổ tay cô: "Em tới làm gì?"

Sở Văn Hề bị bắt ngay tại trận, cô nhất thời cứng họng: "Em...Em tới đưa thiệp mời."

Nhiễm Đông Khải kéo cô ra cửa, sắc mặt lập tức trở nên tái mét: "không có chuyện gì đừng tới làm phiền cô ấy!"

"Vậy còn anh?" Sở Văn Hề bị thái độ đáng sợ của anh kích thích, cũng hét lên.

Nhiễm Đông Khải nhìn chăm chăm vào cô: "Trong lòng tôi có cô ấy, nếu em không muốn, có thể hủy bỏ hôn lễ ngày mai!"

nói xong, hất Sở Văn Hề ra, trở lại phòng bệnh.

Sở Văn Hề đau đớn tới cùng, Lận Khả Hân đi tới đỡ cô dậy: "Văn Hề tiểu thư, cô sao vậy?"

Sở Văn Hề hỗn loạn lau nước mắt, đẩy Lận Khả Hân ra rồi bỏ chạy.

Để lại một mình Lận Khả Hân mỉm cười đứng đó, người nào cười đến cuối cùng, người đó mới thật sự chiến thắng.

"Đông Khải..."

Hai vệ sĩ ngăn Nhiễm Đông Khải lại, trách nhiệm của bọn họ là tránh cho hai người gần gũi.

Nhiễm Đông Khải muốn bước lên, thấy Thương Đồng hoàn toàn vô sự mới yên lòng, lạnh lùng nói: "cô ấy nói gì với em?"

Thương Đồng nhìn anh, anh luôn làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng vừa rồi, lại biểu hiện vô tình như thế, giống như biến thành một người khác, cô gần như có chút chần chừ, đây là Nhiễm Đông Khải cô quen sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tuyệt đối không thể

Nhiễm Đông Khải thấy Thương Đồng kinh ngạc, cũng ý thức được biểu hiện của mình hơi quá trớn, anh hít sâu một cái, khẽ nói: "Tôi biết cả rồi."

"Biết gì?"

Có vẻ sĩ nhin anh chăm chăm, anh im lặng một chút, mới nói: "Hôm qua lúc tôi đưa người đó đến gặp em, tôi biết ngay nỗi khổ tâm của em, em yên tâm, tôi sẽ không nói, cũng sẽ không để người khác làm tổn thương em."

Ánh mắt của anh rất kiên định, luôn có một chút ấm áp, cũng có kỳ vọng mơ hồ.

Anh ta đã biết? Thương Đồng cúi đầu, ngón tay đan chặt vào nhau, không, không ai biết tầng bí mật sâu xa đó, ngoại trừ cô và người phụ nữ kia! Mà chuyện này, hai người họ sẽ không nói ra.

"Đồng Đồng, nếu em và Sở Ngự Tây thật sự không thể, em có thể suy nghĩ đến tôi không?" Giọng nói của Nhiễm Đông Khải có mấy phần không chắc chắn, trong đôi mắt anh cũng hiện ra tình cảm dịu dàng.

Thương Đồng lập tức lắc đầu: "Đồng Khải, anh ở đây nói bậy bạ gì đó? Vốn không thể nào!"

"Tại sao không thể? Tại sao tôi không thể thích em?" Sắc mặt của Nhiễm Đông Khải hơi tối xuống, anh cho đến bây giờ, đều ngấm ngấm chịu đựng, ngay cả năm năm trước đối với Sở Vân Hề lúc nóng lúc lạnh, anh cũng có thể làm không để lại dấu vết, nhưng sau khi gặp Thương Đồng, anh lại có một cảm giác khác, chính là cam tâm tình nguyện đi làm một chuyện cho một người phụ nữ, dù có mưu đồ, cũng là xuôi theo ý muốn ban đầu.

Sau này, tuy còn có mục đích khác, nhưng tấm lòng chân thành của anh vẫn như cũ.

Thương Đồng cúi đầu nói: "Tôi rất biết ơn anh, điều này làm tôi cảm thấy rất ấm áp, cảm thấy trên thế giới này còn có một người bạn, có thể để tôi không cảm thấy một mình chống đỡ với khó khăn. Nhưng mà, bất luận anh thương hại hay đồng cảm, tôi cũng sẽ không huỷ hoại bản thân, huỷ hoại người khác."

Lòng của cô đã chết.

Cho dù vậy, nghĩ đến Sở Ngự Tây vẫn sẽ đau lòng. Đó không phải là hận, cô chỉ mệt mỏi trong cái vương mắc hận và yêu. cô hận Sở Hán Thần, đoạt đi tất cả của cha, hận Tân Mộng Lan, bỏ rơi cha và cô, hận hai người họ mang tới đau khổ cho cha con bọn họ, nhưng cô không cách nào hận Sở Ngự Tây.

Bởi vì năm năm trước, nếu không có sự xuất hiện của anh, không có anh làm bạn, cô có thể vượt qua những ngày đau khổ kia sao? Lúc cha bệnh chết, lúc bầu trời sập xuống, là Sở Ngự Tây giúp cô chống đỡ.

Lúc đó, cô vốn không biết ân oán sau lưng bọn họ, yêu đơn thuần như vậy.

Anh cho cô một tình yêu thuần khiết, thậm chí hứa sẽ cho cô một cuộc hôn nhân quý giá, chuẩn bị mang cô bé mồ côi hai bàn tay trắng như cô về nhà.

Nếu không phải cô nhìn thấy Tân Mộng Lan, biết được người phụ nữ trong miệng anh hận đến chết kia, dĩ nhiên mẹ của cô vốn đã chết, nếu không phải cô xem nhật ký của cha, biết được cái khả năng đáng sợ kia, có lẽ trước đó bọn họ đã sống chung với nhau.(trong nhật ký cha TĐ nghĩ SHT và TML đã có qhđ trước đó)

Nhưng, không thể nào.

một lời thật lòng của Sở Ngự Tây, lại gặp phải "Phản bội" của mình, anh hận cô là đương nhiên. Nhưng cách làm quá cực đoan, anh gần như huỷ đi tất cả của cô, cô cũng biết, bọn họ không có cách nào quay lại quá khứ, vì vậy cắt đứt thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn yêu.

cô không thể yêu người khác nữa.

không thể.

Đoạn tình cảm này đủ để cô thương tích đầy mình rồi.

"Đồng Đồng..." Nhiễm Đông Khải khẽ giọng gọi một câu, cô như vậy làm anh có chút lo lắng.

Thương Đồng quay đầu, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, cô nhẹ nhàng nói: "Đồng Khải, anh là người tốt, nhất định sẽ làm Sở Vân Hề hạnh phúc."

Anh là người tốt sao?

Lòng của Nhiễm Đông Khai hơi lạnh xuống, anh nhìn Thương Đồng giống như một đóa hoa mã đề nở rộ, tinh khiết và thanh lịch, mặc dù cô bị bệnh, nhưng vẫn động lòng người.

Ý của cô đã nói rất rõ ràng, ngày mai chính là ngày kết hôn của anh và Sở Vân Hề, anh là người tốt, tuyệt đối không nên nói như vậy vào lúc này. Vân Hề trong miệng cô, không chỉ...là vợ chưa cưới của anh, còn là em gái cùng mẹ khác cha với cô, anh thật hồ đồ, sao cô có thể đồng ý được?

Nhiễm Đông Khai có cảm giác, chính là đời này kiếp này, chỉ cần ngày mai anh kết hôn, anh sẽ mãi mãi là bạn với người phụ nữ trước mắt này, không có bất kỳ thay đổi gì.

Có một cảm giác khó hiểu lượn lờ ở trong lòng, anh biết, anh thích Thương Đồng, nhưng loại yêu thích này không nhiều đến mức vì cô mà bất chấp tất cả, tuy nhiên không diễn tả được tâm trạng trong lòng.

"Vậy còn em? sẽ hạnh phúc sao?" Anh cẩn thận hỏi ra những lời này, thấy Thương Đồng quay đầu lại, đôi mắt trong suốt nhìn mình, tim không khỏi rung động.

"Sẽ. Tôi có Niệm Niệm, con bé là hạnh phúc của tôi, tất cả của tôi."

Nhiễm Đông Khai im lặng gật đầu, anh biết, năm năm nay, Thương Đồng chắc chắn chịu rất nhiều khổ sở, tuy nhiên cũng rất kiên trì, chính là vì Niệm Niệm, ngày cả anh, cũng thích đứa bé trong sáng thuần khiết đó.

"Đồng Đồng, vậy em nhất định phải nhớ rõ, em còn có tôi...người bạn này!" Sau khi Nhiễm Đông Khai dùng giọng nói trầm thấp để nói ra những lời này, nhìn thấy Thương Đồng yếu ớt mỉm cười, lặng lẽ quay người ra khỏi phòng bệnh.

Anh đi ra ngoài, nghĩ đến buổi tối ở Hàn Thành kia, lúc lần đầu tiên nhìn thấy Thương Đồng, cô mất hồn đứng ở trước xe anh, Chu Hi suýt nữa đụng vào cô, nhưng cô đứng dậy vẫn cúi đầu như cũ, không nói câu nào, thậm chí cũng không nhìn người gây chuyện, định bỏ đi.

Khuôn mặt đầm nước mắt dưới ánh đèn của cô, lại một lần nữa hiện ra trước mặt anh.

thì ra thật sự có cảm giác, làm tim đập thình thịch.

"Nhiễm tông?" Lận Khả Hân đuổi kịp, mỉm cười ẩn thưng máy, hình như chỉ vô tình gặp được.

Thang máy mở ra, hai người một trước một sau đi vào thang máy, sắc mặt của Nhiễm Đông Khai lập tức trở nên rất khó coi: "Sao Thương Đồng lại sốt đến viêm phổi?"

Lận Khả Hân dường như hơi sùng sốt: "Ý anh là sao? cô ấy sốt đến viêm phổi liên quan gì tới em?"

Mắt của Nhiễm Đông Khai nheo lại, lạnh lùng nói: "Em kích động cái gì?"

Cơ thể của Lận Khả Hân hơi run rẩy, cô cố nén không tranh cãi với Nhiễm Đông Khai, chỉ lạnh lùng nói: "Em muốn ghen tỵ, cũng ghen tỵ với vợ chưa cưới của anh, sao phải ghen tỵ với một người phụ nữ muốn chết."

Nhiễm Đông Khai đột nhiên nắm lấy cổ tay cô: "Em nói bậy gì đó?"

Lận Khả Hân sợ hãi: "Là em nói bậy, anh làm em sợ muốn chết."

Thang máy mở ra, lại có người đi lên, Nhiễm Đông Khai lập tức buông tay ra, chỉnh lại quần áo một chút, ánh mắt lộ ra một chút lạnh lẽo, trước lúc thang máy mở ra, lạnh lùng liếc Lận Khả Hân một cái, ném ra mấy chữ: "không được đụng đến cô ấy."

Sau khi Lận Khả Hân nhìn thấy xe của Nhiễm Đông Khai đi khỏi, mới thu ánh mắt căm hận vào. Xem ra bây giờ, cô nên lo lắng căn bản không phải là Sở Vân Hề, mà là người phụ nữ đáng ghét trên kia.

----- Vũ Quy Lai -----

Bác sĩ đến đây chích thuốc, Thương Đồng do dự rất lâu, muốn hỏi một chút về tình hình của Sở Ngự Tây, nhưng ngoài ý muốn biết được, anh đã chuyển viện.

Nghe nói là xảy ra tai nạn xe cộ khi say rượu, gãy chân, chấn thương não nhẹ.

Thương Đồng nghe xong thì giật mình, thảo nào hôm qua nhìn anh thảm hại như thế, sao anh lại xảy ra tai nạn xe cộ?

Bác sĩ vừa ra cửa, đã nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ: "Chào bác sĩ, xin hỏi người bệnh ở phòng 8025 đâu rồi ạ?"

"Chuyển viện rồi." Bác sĩ thuận miệng trả lời một câu, sau khi nhìn thấy mặt của người phụ nữ kia, hơi sùng sốt: "cô là Lâm Lôi? Chính là người chủ trì các chương trình trên TV?"

"Là tôi." Giọng nói của người phụ nữ rất dễ nghe, cũng bay vào tai Thương Đồng.

"Chúng tôi rất thích chương trình của cô..." Bác sĩ nói chuyện với cô rất nhiều, bị y tá kêu mới rời khỏi.

"Tôi có thể vào không?" Là giọng nói của Lâm Lôi.

Thương Đồng quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Lôi, là người phụ nữ đêm qua đỡ Sở Ngự Tây, cô cũng xem qua chương trình trên TV, đối với Lâm Lôi cũng có chút ấn tượng.

"Có chuyện gì sao?" Thương Đồng có chút bất an.

Lâm Lôi tao nhã đi tới, cô mỉm cười cầm một bó hoa bách hợp để xuống trên tủ cạnh giường: "Tôi đến thăm Sở Ngự Tây, nhưng vừa nghe anh ta chuyển viện, bó hoa này tặng lại cho Thương tiểu thư, cô sẽ không chê bụng chứ?"

cô nói rất chân thành, ngược lại Thương Đồng có chút bối rối, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

Lâm Lôi nhìn nước biển tí tách rơi xuống, mỉm cười nói: "Có phải cô cảm thấy tôi rất mạo muội? cô không biết tôi, tôi còn tự mình chạy đến làm phiền cô?"

Thương Đồng mỉm cười, vừa nghe cô nói vậy, Thương Đồng cũng không biết nói gì, chỉ lắc đầu nói: "không có, chỉ là tôi bị viêm phổi, nên có thể sẽ lây nhiễm."

"Tôi đã hỏi bác sĩ, không sao, chúng tôi làm tin tức, bách độc bất xâm." Lâm Lôi cười rộ lên: "Thực ra tôi đến đây, rất muốn biết chuyện giữa cô và Sở Ngự Tây."

Từ miệng Lâm Lôi nói ra hai chữ Sở Ngự Tây, mắt Thương Đồng hơi tối xuống.

"Thương tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, kỳ thực tôi và Sở Ngự Tây không có quan hệ gì cả, chúng tôi vừa mới quen biết mấy ngày trước, nhưng chung đụng không thoải mái lắm, nên tách ra."

"Tại sao?" Thương Đồng vừa buột miệng hỏi xong thì có chút hối hận, nếu cô đoán không sai, có thể cũng là bởi vì mình.

Lâm Lôi cười nói: "Có thể là tôi không có sức quyến rũ, cũng có thể là trong lòng anh ta đã có đối tượng."

Hồ hạp của Thương Đồng có chút dồn dập, ngực khó chịu, cảnh đêm qua Lâm Lôi đều nhìn thấy, cô là người thẳng thắn như thế, thật không giống đến để truy tội, mà giống như xem mình là đối tượng để phỏng vấn.

"Lâm tiểu thư..." Thương Đồng khẽ nói: "Tôi cũng có xem qua chương trình của cô, rất nhiều chương trình cũng đi thẳng vào chủ đề nóng hổi, chú ý đến dân sinh, nên Lâm tiểu thư chắc chắn là người nhiệt tình, lương thiện, cô lại xinh đẹp như vậy, sao có thể không có sức quyến rũ được? Thực ra Ngự Tây..."

nói đến đây, khuôn mặt của cô ửng đỏ: "Quả thực từng có mối quan hệ tình cảm không dài lắm với tôi, hơn nữa đã xảy ra cách đây năm năm trước, nên Lâm tiểu thư vốn không cần để ý, chúng tôi tuyệt đối không thể nữa rồi."

"Tại sao?" Lâm Lôi ngạc nhiên nhìn Thương Đồng, cô có thể nhìn ra, người phụ nữ trước mặt này nhất định có tình cảm với Sở Ngự Tây, đây là trực giác của người làm tin tức như cô, nhưng Thương Đồng nói chắc như đinh đóng cột như thế, làm cô không thể nào khám phá tiếp nữa. Phải biết, buổi sáng hôm nay, cô làm xong chương trình trong đài, liên tục điều tra về tin tức của Sở Ngự Tây, thu thập tư liệu của anh đến xem, năm năm trước Sở Ngự Tây hầu như không có xì căng đan, anh không dính đến Làng Giải Trí, chỉ có một ca sĩ dường như rất gần gũi với anh, nhưng đây không tính là gì, anh không có bất kỳ xì căng đan bạn gái nào, cũng không chụp được hình ảnh đi ăn cơm với phụ nữ, mướn phòng, dĩ nhiên là ngoại trừ lần bọn họ đi ăn cơm hai ngày trước.

cô đã hoàn toàn nảy sinh hiếu kỳ đối với Sở Ngự Tây!

Anh kinh doanh tài như vậy, lại tách biệt với các vụ bê bối, một có thể là thân thể của anh có vấn đề, một cái khác có thể là trong lòng anh sớm đã có đối tượng.

Nhưng, sao anh có thể si tình với người phụ nữ trước mặt này như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Không kìm được đau lòng

Lòng của Thương Đồng không phải là không đau, Lâm Lôi hỏi cô, tại sao cô và Sở Ngự Tây tuyệt đối không thể, cô nên trả lời cô ấy thế nào đây?

Ngay cả khi Nhiễm Đông Khai hỏi cô, cô cũng không có cách nào trả lời được. Bởi vì câu trả lời đó, cô không dám đụng vào.

cô đã từng muốn chất vấn Tân Mộng Lan, nhưng bà lại không đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Ngay cả khi cô không đoán ra, cô và Sở Ngự Tây cũng tuyệt đối không thể nữa rồi.

Lâm Lôi vẫn đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Thương Đồng từ từ ngẩng đầu, nhìn Lâm Lôi: "cô thích anh ta sao?"

một câu hỏi làm hai người đảo ngược vị trí, Lâm Lôi không ngờ tới Thương Đồng sẽ hỏi vấn đề này, cô hơi sững sờ, mặt đỏ lên, lập tức lắc đầu: "cô hiểu lầm rồi, vì tôi chỉ tò mò thôi, thật đó!"

Thương Đồng thấy mặt Lâm Lôi ửng đỏ, cô có chút hốt hoảng, còn nhớ rõ cách đây năm năm trước, ở quán cà phê "Longago" lúc cô nhận được công việc đánh đàn, rất lâu cũng không gặp lại Sở Ngự Tây, có một ngày trời mưa, Sở Ngự Tây lên lầu, một mình anh ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, trong lúc cô vô ý nhìn thoáng qua, tạm thời đổi lại bài hát.

Chính là bài《Cỏ Hoa Lan》.

Khi đó Sở Ngự Tây quay đầu lại, nhìn cô, đúng lúc đụng phải ánh mắt của cô, cô cúi đầu, không nhìn anh nữa, tim lại nhảy loạn thành thịch, mặt cũng nóng lên.

Từ đó về sau, trong một thời gian dài, cô chỉ cúi đầu đánh đàn, mặc dù nhìn thấy anh đến, cô cũng không ngẩng đầu, chỉ im lặng đổi lại bài hát, vì anh mà đàn bài《Cỏ Hoa Lan》, tuy bọn họ không nói chuyện, nhưng im lặng giống như một giao ước ngầm, anh tất nhiên sẽ nghe xong bài hát đó, mới rời đi.

Mà bây giờ cô nhớ lại, lúc đó đỏ mặt, có lẽ cũng không biết mình động lòng.

Mà Lâm Lôi lúc này, mặt cũng đỏ. cô là một người chủ trì nổi tiếng, gương mặt của công chúng, nhiều kinh nghiệm hơn so với cô, nhưng lại trở tay không kịp với một vấn đề như vậy, có thể thấy được, mặc dù bản thân cô cũng chưa chắc biết, nhưng có thể đã thích Sở Ngự Tây.

Lâm Lôi thấy Thương Đồng cúi đầu không nói, cô lúng túng mở miệng nói: "nói thật, tôi thật sự chỉ tò mò..."

Thương Đồng cắn môi dưới, quay đầu lại, trên mặt thoáng hiện lên nụ cười, mặc dù có chút yếu ớt: "Lâm tiểu thư, kỳ thực tôi rất hy vọng ai đó có thể thích Sở Ngự Tây, thật ra anh ta rất...cô độc."

"cô độc?" Lâm Lôi cau mày, sao có thể? Người giống như Sở Ngự Tây, không khác gì những người sống trong đại viện kia, sao có thể cô độc? Nhưng Thương Đồng vừa nói vậy, cô mới có cảm giác, Sở Ngự Tây thật sự làm cho người ta có cảm giác tự nhiên không vui.

Cổ họng của Thương Đồng cảm thấy hơi chát, cô nhỏ giọng nói: "Mẹ của anh ta mất lúc anh ta còn rất nhỏ, anh ta luôn ở nội trú tại trường, anh ta cũng luôn luôn không vui vẻ..."

Rất nhiều bí mật cô không thể nói, chẳng hạn như mẹ anh là cất cổ tay tự sát, chẳng hạn như anh căm hận cha và mẹ kế, chẳng hạn như khúc mắc phức tạp giữa bọn họ.

cô chỉ có thể dùng giọng nói chân thành nói với Lâm Lôi: "Anh ta rất tận tâm với tình yêu, nếu anh ta chịu quên, chịu bắt đầu lại lần nữa, nhất định sẽ cho người kia hạnh phúc."

Tim của Lâm Lôi đập thành thịch, cô vẫn sắc bén nhìn Thương Đồng: "Anh ta vẫn còn yêu cô."

Thương Đồng lắc đầu, cô cúi đầu xuống, vẫn là câu nói đó: "Chúng tôi tuyệt đối không thể nữa rồi."

Rốt cuộc là lý do gì, có thể làm cho cô nói tuyệt đối không thể chắc chắn như vậy?

Thương Đồng cố nén không cho nước mắt rơi xuống, cô hít một hơi thật sâu, nhìn Lâm Lôi: "cô yên tâm, anh ta cũng nghĩ vậy."

"Các người..." Trong lòng Lâm Lôi đầy nghi ngờ, cô cắn môi dưới và nói: "Có phải cô xem tôi giống như người thứ ba? Tôi thừa nhận, tôi quả thực có nảy sinh hứng thú với Sở Ngự Tây, nhưng tuyệt đối không phá hoại một đôi đang yêu nhau, nếu cô cũng yêu Sở Ngự Tây, có chuyện gì không thể thẳng thắn?"

Tại sao không thể thẳng thắn?

Thương Đồng run rẩy quay sang Lâm Lôi, cô truy hỏi sắc bén như vậy, làm Thương Đồng suýt nữa không cách nào che giấu, nhưng cô chỉ có thể đưa ra một lý do: "Bởi vì tôi không thích anh ta."

"Sao có thể như thế được?" Lâm Lôi không tin lắc đầu.

Nước mắt của Thương Đồng cuối cùng cũng từ từ trào ra, cô thấp giọng nói: "Tin hay không tùy cô."

Lâm Lôi thấy cô không nói thêm gì nữa, đành phải đứng dậy ra về.

----- Vũ Quy Lai -----

Gần tối, bầu trời tối xuống, xem ra ngày mai có thể là có tuyết.

Sở Ngự Tây ở bệnh viện quân đội, điện thoại vang lên không ngừng, anh nhìn thấy dây số, đều tắt đi.

Tin nhắn của Sở Văn Hề gửi đến: "Anh, cả đời em chỉ có một lần kết hôn, anh nhất định phải đến! Nhất định!"

Anh ném điện thoại qua một bên, nhìn thấy Lâm Lôi đứng ở cửa.

cô có phải là Thuận Phong Nhi, Thiên Lý Nhân không? Sao đối bệnh viện còn có thể tìm đến được đây?

Lâm Lôi không để ý tới sự lạnh nhạt của anh, lập tức đi đến ngồi xuống bên cạnh anh: "Sao anh lại đối bệnh viện?"

Sở Ngự Tây cau mày: "Tôi cần phải báo cáo cho em sao?"

Lâm Lôi mang hoa để xuống, hai tay chống cằm ngồi ở bên giường, nhìn Sở Ngự Tây giống như nhìn con ếch trong phòng thí nghiệm

Dáng dấp rất tuần tú.

cô đã gặp qua rất nhiều anh chàng tuần tú, các loại hình dáng, nhưng cũng không bằng người đàn không chân thật trước mắt. Có rất nhiều tài năng trẻ thành công, trong mắt đầy tình tẻ, khôn khéo, còn rất thông minh. Cũng gặp qua loại không có ngoại hình, mồm mép lâu linh hoặc toàn thân hào nhoáng, cũng gặp qua đa mưu túc trí, tình anh trong các tình anh.

Sở Ngự Tây vốn không đếm xỉa tới cô, nhưng thấy bộ dạng này của cô, sắc mặt trầm xuống: "Em có chuyện gì sao?"

"cô ấy nói các người tuyệt đối không thể, tôi đang suy nghĩ tại sao." Lâm Lôi thở dài nói: "Ngay cả tôi cũng động lòng, sao cô ấy có thể không động lòng?"

"cô ấy?" Sau khi Sở Ngự Tây nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Em đi tìm cô ấy làm gì?"

Lâm Lôi thấy dáng vẻ này của anh, thở dài, trong lòng cô rất khổ sở: "Tôi chỉ muốn biết, khả năng các người có thể hợp lại là bao nhiêu, nếu có hy vọng tôi quyết định làm người giảng hoà cho hai người."

Sở Ngự Tây nghe những lời này, nắm tay từ từ siết chặt, nét mặt u ám: "Đừng uống phí tâm tư, chúng tôi tuyệt đối không thể nữa rồi."

Lại là một người tuyệt đối không thể.

"Tại sao?" Lâm Lôi nhìn anh: "Anh phải nói cho tôi biết lý do thật sự, tôi mới có thể phán đoán, các người tuyệt đối không có khả năng, có phải là thật hay không."

"Cái này có liên quan gì đến em?" Ánh mắt của Sở Ngự Tây sắc bén nhìn Lâm Lôi.

"Nếu các người có thể gương vỡ lại lành, tôi sẽ tích được công đức, nếu các người thật sự không thể, vậy...tôi muốn chúng ta cứ tiếp tục thử xem!" Lâm Lôi nói rất táo bạo, nhưng mặt vẫn có chút nóng lên.

Sở Ngự Tây chưa từng thấy người phụ nữ nào thẳng thắn như vậy, ngày thường chỉ cần anh vừa tức giận, hầu như không ai dám đứng chạm anh nữa, không ngờ người phụ nữ này lại ở đây mạnh miệng với anh! Anh lạnh lùng nói: "Chuyện của tôi và cô ấy không cần em quan tâm!"

"Vậy sao được?" Lâm Lôi cau mày: "Anh nghĩ đi, cậu anh nghiêm túc giới thiệu anh với tôi, nếu anh không cho tôi một lời giải thích hợp lý, sao tôi có thể nói rõ với ba tôi và cậu anh chứ?"

Sở Ngự Tây có thể không cho bất kỳ ai mặt mũi, cũng không thể không bận tâm đến cảm nhận của cậu anh.

Sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

Lâm Lôi mỉm cười nói: "Trước kia tôi đã làm các tiết mục tình cảm, anh nói xem, rốt cuộc anh đã làm gì, nếu các người có thể, tôi nhất định sẽ làm cho các người hợp lại! Anh yên tâm, tôi không có những hành vi bi ối của tiểu nhân!"

"Người cô ấy yêu không phải tôi." Cuối cùng Sở Ngự Tây lạnh nhạt mở miệng.

"Nhưng tôi không cảm thấy vậy." Lâm Lôi rất khách quan: "Trực giác của tôi nói cho tôi biết, tình cảm của cô ấy đối với anh rất sâu đậm, thật đó."

"Con của cô ấy cũng không phải của tôi." Sở Ngự Tây nói ra câu thứ hai.

"Hả?" Lâm Lôi hơi sùng sờ, đây thật sự là một lý do trí mạng: "Vậy anh biết là của ai à?"

Sở Ngự Tây gật đầu.

"Có thể là nghĩ sai rồi hay không?" Lâm Lôi nhẹ nhàng nhắc nhở anh: "Có lẽ cô ấy đang gạt anh thì sao?"

"Tôi đã làm DNA." Sở Ngự Tây khàn giọng nói.

"Hả?" Lâm Lôi không còn bình tĩnh nữa, sao Sở Ngự Tây có thể si tình như vậy? "Vậy có phải cô ấy có nỗi khổ tâm khác hay không, ví dụ như bị cưỡng bạo rồi có con, cho nên cảm thấy không xứng với anh, vì vậy mới chia tay với anh?"

Sở Ngự Tây cúi đầu, nói ra câu thứ ba: "cô ấy yêu cha của đứa bé."

"Anh biết cha của đứa bé là ai sao?" Lâm Lôi không bình tĩnh được nữa: "Anh ta là ai?"

Sở Ngự Tây hơi do dự, không nói.

"Anh yên tâm, tôi lấy đạo đức nghề nghiệp của tôi ra đảm bảo, nếu anh không đồng ý công khai, tôi nhất định bảo vệ bí mật cho anh * *!" Lâm Lôi sốt ruột cam đoan.

Sở Ngự Tây nặng nề thờ dài nói: "Người đàn ông sắp trở thành em rể của tôi."

Mặc dù đã phỏng vấn rất nhiều tin tức, nhưng đều là dân sinh, phương diện văn hóa, Lâm Lôi nhất thời có chút choáng váng, nhưng cũng hiểu được mối liên quan trong đó, chuyện này cũng thật phức tạp, cô nói: "Nhưng, nếu người cô ấy yêu muốn lập tức kết hôn thì cô ấy sẽ trong tình trạng độc thân, nếu anh thật sự yêu cô ấy, đừng vì mối quan hệ lộn xộn này mà buông tay! Cho dù..."

cô không nói được gì nữa, quả thực có chút lộn xộn.

Sở Ngự Tây nở nụ cười, cuối cùng anh nói ra một câu: "Tôi vì làm cho cô ấy và Nhiễm Đông Khai cắt đứt, cũng muốn làm cho bản thân tôi không ảo tưởng nữa, tự tay mang cô ấy đưa lên giường của một người khác."

"Anh...anh thật là..." Lâm Lôi đứng phắt dậy, cô tức đến run người, hoàn toàn quên mất lập trường của mình: "Vô sỉ! Cầm thú!"

Sở Ngự Tây đưa tay kiểm thuốc lá bên cạnh, rút ra một điếu rồi đốt lên, làn khói lượn lờ giữa không trung, anh khàn giọng nói: "Mặc dù vậy, tôi vẫn yêu cô ấy."

Lâm Lôi chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lần đầu tiên cô cảm giác được bất lực trong lời nói, cô không biết nên nói gì, cuối cùng cô cũng hiểu, tại sao hai người đều nói tuyệt đối không thể.

Bất luận Thương Đồng có thích Sở Ngự Tây hay không, bất luận Sở Ngự Tây yêu Thương Đồng thể nào, bọn họ thật sự không có khả năng nữa.

Chỉ riêng vướng mắc phức tạp trước kia, cũng đã rất khó ở cùng một chỗ, huống chi anh lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế. Anh đã hoàn toàn phá hủy ranh giới cuối cùng của một người phụ nữ, đó là chuyện mà bất kỳ ai cũng không thể tha thứ.

Lòng của Sở Ngự Tây cũng rất đau đớn, đốt xong điếu thuốc, anh giống như người gỗ ngẩng đầu nhìn Lâm Lôi, cười khổ sở: "Tôi là cầm thú, cho nên cách xa tôi một chút."

Lâm Lôi không nói gì, cầm túi xách nhỏ của cô xoay người bỏ đi.

cô là một thuyết khách thất bại.

Người đàn ông như vậy, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Tuyệt đối!

Nhưng, lúc ra khỏi phòng bệnh, cô nhìn không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Ngự Tây cúi đầu, mười ngón tay cắm vào trong tóc.

cô còn nhớ anh đã nói: "Mặc dù vậy, tôi vẫn yêu cô ấy."

không kìm được đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đêm tân hôn khác biệt

Trong phòng bệnh, yên tĩnh lại.

Sở Ngự Tây vừa đốt liều thuốc thứ hai, điện thoại vang lên lần nữa, nhìn dãy số, anh chán ghét ném qua một bên.

Hôn lễ, bọn họ vui vẻ chuẩn bị hôn lễ cho con gái của bọn họ, ăn mừng thắng lợi trong tình yêu tội lỗi của bọn họ, tại sao muốn anh tham dự?

Tin nhắn nhảy vào.

"Anh, anh ở đâu?" Sở Vân Hề gửi đến.

Sở Ngự Tây hút thuốc, ngực đau đớn. Trước khi Lâm Lôi đến, trước mắt anh giống như là mây mù, biết rõ kết cục tàn nhẫn ở phía sau, cũng không suy nghĩ, không muốn suy nghĩ.

Nhưng thực tế còn ở đó, anh không thể không chấp nhận, giữa bọn họ thật sự không thể nữa rồi.

Đúng như dự đoán lúc anh quyết định.

Nhưng anh không dự liệu được tim của mình, lại vì hành động đó mà khiến cho bản thân càng rơi vào vị trí bị động. Anh không cách nào quên cô, cũng không thể đối mặt với cô.

Để cô tự do?

không thể nào.

Vậy thì để anh là chim, cô là cá.

Đêm dần khuya, anh dứt khoát tắt điện thoại di động.

Bất luận bên ngoài là gió hay là tuyết, đều không liên quan đến anh.

một đêm này, người khó ngủ đầu chỉ một mình anh?

----- Vũ Quy Lai -----

Mặc dù hôn lễ rất đơn giản, nhưng cách thức cũng rất cao quý. Sở Vân Hề gọi mấy cuộc điện thoại, còn gửi đi nhiều tin nhắn, cũng không nhận được trả lời.

Sở Hán Thần càng vì sự vắng mặt của Sở Ngự Tây mà sắc mặt không tốt, nhưng vẫn chào hỏi với khách khứa.

Lúc Nhiệm Đông Khải lên phía trước đón tiếp mọi người, mặc một bộ lễ phục tinh xảo, nhìn thấy tuyết đã đến.

Bởi vì vừa vào đông, trận tuyết đầu mùa còn có chút êm dịu, bay lả tả rơi xuống, cũng không lạnh lắm.

Sở Vân Hề mặc váy cưới trắng tinh, tuy trên mặt mang theo nụ cười, nhưng đáy lòng cũng thấp thỏm, cô thật sự rất lo lắng, lo lắng Nhiệm Đông Khải sẽ nhất thời thay đổi.

Nhưng Nhiệm Đông Khải vẫn đến, từ đầu đến cuối đều nở nụ cười nhẹ nhàng, theo xe cưới của gia trưởng tới, anh mặc bộ âu phục màu trắng, anh đưa tay ra, lúc tay Sở Vân Hề khoác lên tay anh, anh ôm cô lên xe bằng kiểu công chúa.

Đèn flash tới tấp theo sát cảnh này, hình ảnh đẹp tự nhiên giống như tranh phong cảnh.

Sau đó tất cả mọi thứ đều dựa theo trình tự, chuyện Sở Vân Hề vẫn lo lắng cũng không xảy ra.

Hôn lễ kiểu Tây, Mục Sư hỏi ý nguyện của hai người, tuyên bố bọn họ kết làm vợ chồng, kỳ thực cô rất sợ, Nhiệm Đông Khải lại đột nhiên nói ra một câu: "Tôi không bằng lòng."

Nhưng anh rất bình tĩnh nắm tay cô nói: "Tôi bằng lòng."

Sở Hán Thần đỡ Tân Mộng Lan, bà có chút hốt hoảng, từ đầu đến cuối đều giống như có tâm sự.

"Mộng Lan, em mệt sao?" Sở Hán Thần không nghĩ nhiều.

"không có gì." Tân Mộng Lan lắc đầu, bà nhỏ giọng nói: "Ngự Tây vẫn không chịu tha thứ cho chúng ta."

Sở Hán Thần cau mày: "Đề cập đến nó làm gì?"

"Cuối cùng vẫn là chúng ta có lỗi với nó."

"Hôm nay là ngày vui của Vân Hề, đừng nhắc đến những chuyện này. Thấy Vân Hề lấy chồng, anh thật sự cảm thấy mấy năm nay uất ức cho em, chưa từng cho em một hôn lễ."

Tân Mộng Lan lắc đầu, khuôn mặt trắng ngần có chút bi thương, bà khẽ nói: "Thôi, anh lại đề cập đến chuyện này làm gì?"

Cuối cùng tiệc cưới kết thúc, khách khứa tản ra, Sở Vân Hề cũng từ từ bớt lo lắng.

Sau khi Nhiễm Đông Khai tiễn hết những người khách cuối cùng, nhận một cuộc điện thoại, lúc này mới lạnh nhạt quay sang Sở Vân Hề: "Tài xế đưa em trở về trước."

"Anh đi đâu vậy?" Sở Vân Hề hơi sững sốt, hôm nay là ngày cưới của bọn họ, anh muốn đi đâu?

Nhiễm Đông Khai nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Tôi còn có việc."

nói xong, anh lên xe đi mất.

Sở Vân Hề mặc lễ phục đứng đó, Chu Hi đi tới sau lưng cô, khẽ nói: "Phu nhân, xe ở bên này..."

Sở Vân Hề im lặng đi theo Chu Hi, sau khi ngồi lên xe, tâm trạng đột nhiên suy sụp.

Anh có chuyện gì, lại có thể bỏ cô đi mất?

Phía trước là một mảng trắng xóa, giống như lòng của cô, hôm qua cô đột nhiên ý thức được một chuyện, người trong lòng của Nhiễm Đông Khai không phải cô, mà là Thương Đồng.

Thiếu chút nữa anh đã hủy hôn.

Nhưng, cô thật sự yêu anh, anh chắc chắn cảm giác được.

Chỉ là tại sao lo lắng của cô lại giống như một quả bóng, lần này làm sao cũng không ép xuống được?

----- Vũ Quy Lai -----

Khách sạn.

Nhiễm Đông Khai vừa đi vào, đã bị Lận Khả Hân ôm lấy.

Cửa phịch một tiếng đóng lại.

Lận Khả Hân vừa tắm gội, sấy tóc, toả ra mùi thơm, cô bọc áo choàng tắm, cơ thể tinh tế nửa kín nửa hở, vừa đủ khiêu khích.

"Gọi tôi đến có chuyện gì?"

Nhiễm Đông Khai vẫn mặc lễ phục chú rể, trên mặt vô cùng lạnh lùng.

"Thế nào, nhanh như vậy đã bước vào vai chú rể? không phải hai người chưa có giấy chứng nhận sao?" Lận Khả Hân mỉm cười ôm anh: "Thử cảm giác yêu đương vụng trộm xem sao?"

Đôi mắt u ám của Nhiễm Đông Khai theo cái cổ trắng nõn trần trụi của cô nhìn xuống, ngực của cô chỉ lộ ra một nửa, khéo léo che khuất một chút chỗ, anh bị cô đè trên cánh cửa, ngón tay linh hoạt đưa về phía lưng quần của anh, quỳ xuống, làm cơ thể anh nóng lên.

Nhiễm Đông Khai hiểu ý của cô, muốn ở đêm tân hôn, cho người phụ nữ kia một đòn, anh vốn cũng không **, lại mặc cô làm.

Tư thế của cô vô cùng động lòng người, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt quyến rũ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng.

Ý cười ở khóe mắt cô ngày càng đậm, bởi vì có thể cảm giác được sự bành trướng của anh.

Cuối cùng Nhiễm Đông Khai kéo cô dậy, ném cô lên giường. Lận Khả Hân lập tức xé rách quần áo của anh, cô cuồng nhiệt, mạnh dạn, tất cả đều là kết quả dạy dỗ của anh, hai người phối hợp đã mấy năm, đã sớm quen thuộc, cô biết rõ từng chỗ mẫn cảm của anh, biết làm thế nào anh mới có thể thoải mái hơn, tính phúc hơn.

Tận lực để lại dấu vết của cô trên người anh, anh cũng thần nhiên không để ý tới.

Trong phòng không ngừng nóng lên, đến khi Lận Khả Hân thoải mái xụi lơ ngã xuống trên giường, ngoài cửa sổ đã hoàn toàn tối đen.

Tuyết rơi trên cửa sổ, sau khi Nhiệm Đông Khải tắm gội, cơ thể trần truồng nằm trên giường hút thuốc.

không phải anh không muốn đi, mà là quần áo đều đã bị Lận Khả Hân xé rách.

Chu Hi đang trên đường đưa quần áo đến.

"Đông Khải..." Lận Khả Hân giống như một con mèo nằm sấp ở trong ngực anh, cảm nhận lồng ngực rộng rãi của anh, hài lòng nhìn dấu hôn cô để lại trên cổ anh.

"Hài lòng chưa?" Nhiệm Đông Khải đẩy tay cô ra, vô cùng lạnh nhạt.

Tâm tư của Lận Khả Hân bị vạch trần, nhưng không xấu hổ, chỉ dịu dàng nói: "không phải em đang phối hợp với anh sao."

Nhiệm Đông Khải không lên tiếng, anh cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối.

Sau đó anh không muốn nói chuyện, không thích người khác đụng vào anh, Lận Khả Hân biết, cô thông minh ngậm miệng lại, nhưng vẫn nằm ở bên cạnh anh, thoáng giữ một khoảng cách.

Nhưng Chu Hi đến rất nhanh, đưa quần áo cho anh, Nhiệm Đông Khải nhanh chóng mặc xong, chuẩn bị rời đi.

"Đông Khải..." Lận Khả Hân ôm eo anh: "Gấp trở về động phòng sao? Ở lại với em được không?"

Nhiệm Đông Khải cau mày, anh chưa bao giờ qua đêm ở khách sạn, anh không thích cảm giác và mùi vị này: "Em vẫn còn chưa hài lòng sao?"

Lận Khả Hân còn muốn nói gì đó, Nhiệm Đông Khải đã kéo tay cô ra, đi tới cửa, anh quay đầu lại nói: "Tôi sẽ gọi cho em sau."

nói xong mới bỏ đi.

Lận Khả Hân mặc dù có bất mãn, nhưng nhìn giường vừa mới làm bừa bộn, vẫn lộ ra nụ cười sáng khoái.

cô nằm dài trên giường lần nữa, ở chỗ Nhiệm Đông Khải rời đi, ngửi hơi thở của anh, ôm chần, lộ ra vẻ mặt say mê.

Nhiệm Đông Khải là của cô.

----- Vũ Quy Lai -----

Sở Vân Hề ngồi trên giường lớn, chiếc giường này không có trải ga màu đỏ của tân hôn, trong phòng thậm chí không có treo hình cưới của bọn họ.

đã mười hai giờ khuya, Nhiệm Đông Khải còn chưa trở về.

Lúc ăn cơm tối, quần gia kêu cô xuống ăn cơm, cô có thể cảm giác được mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

cô cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng tất cả cũng không sánh bằng lúc Nhiệm Đông Khải bỏ đi. cô tẩy trang, tắm rửa, mặc bộ đồ ngủ mà mình mang đến từ nhà, ngồi trên giường lớn chờ anh.

Đêm qua, cô còn đặc biệt lo lắng đêm tân hôn trong truyền thuyết kia, phải biết rằng, kỳ thực cô và Nhiệm Đông Khải ngay cả một nụ hôn cũng chưa có.

cô thật sự rất sợ.

Nhưng lúc này, cô càng cảm thấy sợ hãi hơn, bởi vì anh cứ nhiên không trở về.

Suốt cả đêm, Nhiệm Đông Khải cũng không trở về.

Cuối cùng cô cũng chịu không được, lúc tờ mờ sáng đã ôm chần ngủ.

Lúc Nhiệm Đông Khải trở về, nhìn thấy cảnh tượng thế này, Sở Vân Hề nằm trên giường của anh, làm cho giường cũng nhăn nhu, trên tủ đầu giường đặt quần áo của cô.

đã bảy giờ, cô còn đang ngủ say.

Mặc dù đêm qua anh đi ra khách sạn, nhưng không trở về, mà tìm một căn phòng ngủ khác.

không ngờ tới sáng sớm trở về, lại nhìn thấy cảnh tượng này.

"Đứng dậy..." Anh nắm lấy cổ tay của Sở Vân Hà, kéo cô từ trên giường của mình xuống.

Sở Vân Hà vừa mới ngủ, bị sức mạnh bên ngoài lôi kéo, phịch một tiếng kéo xuống trên mặt đất, cô giật mình, mở đôi mắt buồn ngủ ra, thấy Nhiệm Đông Khải, có chút mơ màng: "Anh đã về?"

cô dụi mắt, hình như với việc mình ngã xuống đất có chút buồn bực, chân trần đứng dậy, Nhiệm Đông Khải thấy cô mặc chiếc áo ngủ cổ tròn màu hồng, phía trên lại in hình con thỏ trắng, mặc dù rất rộng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đường cong hở ra trước ngực, anh lạnh lùng nói: "Đến phòng khách mà ngủ."

"Tại sao?" Sở Vân Hà vẫn còn chút mơ màng, cô quả thực rất buồn ngủ, vẫn không quên hỏi một câu: "Sao trẻ thế này anh mới về?"

Nhiệm Đông Khải thấy bộ dạng này của cô, sắc mặt tối xuống, kéo cô đi tới cửa, đẩy cô ra ngoài, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài."

Anh không thích người khác ngủ trên giường của anh, trừ một ngoại lệ duy nhất, đó chính là Niệm Niệm.

Hôm đó Niệm Niệm mệt mỏi, anh kể chuyện cổ tích cho cô bé nghe, cô bé mềm mại chui vào trong chăn, mệt mỏi mở mắt không ra, mơ màng ngủ thiếp đi. Anh không nhớ quấy rầy đến cô bé, để cho cô bé ngủ trên giường mình.

Bởi vì lúc cô bé ngủ, rất giống Thương Đồng, anh nghĩ tới Thương Đồng khi còn nhỏ, có phải cũng đơn thuần như vậy hay không. Hai người bọn họ rất giống nhau, một người mất cha, một người mất mẹ, cho nên tuổi thơ chắc là cũng không vui vẻ bằng Niệm Niệm?

"Đông Khải..." Sở Vân Hà chân trần, đập cửa: "Anh mở cửa ra!"

Nhiệm Đông Khải mở cửa, lần này là cầm quần áo của Sở Vân Hà ném ra, tiếp đến là ga giường, gối, chăn.

"Quần gia, thay cho tôi một bộ khác!"

Đến mức này, Sở Vân Hà rốt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt của cô ào ào rơi xuống: "Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

Nhiệm Đông Khải lạnh lùng nói: "Vậy em muốn tôi đối với em thế nào? Tôi đã nói với em, lòng của tôi đã có người khác, em vẫn muốn gả vào! Em muốn tôi đối với em thế nào?"

Sở Vân Hà uất ức nhìn anh: "Sao anh lại trở nên như vậy? Em...chúng ta đã là vợ chồng!"

"Em gấp muốn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng vậy sao?" Nhiệm Đông Khải thấy cô đi chân trần, đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, bàn chân trắng nõn run rẩy, trên quần ngủ trang trí hai con thỏ trắng ngây thơ bằng nhung rất buồn cười, anh tới gần một bước, nắm lấy cổ tay cô, kéo về hướng phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Ly biệt

Cổ tay của Sở Vân Hà bị kéo rất đau, bị kéo đến phòng bên cạnh, Nhiệm Đông Khải ném cô vào trong, đè ở trên tường, trong mắt Sở Vân Hà lộ ra mấy phần sợ hãi, nhưng uất ức nhiều hơn.

Nhiệm Đông Khải cúi đầu nhìn thấy ngực cô phập phồng, hình vẽ con thỏ trắng lông xù trước ngực cô hết sức buồn cười, anh đẩy áo ngủ của cô lên cao, bàn tay to lớn phủ lên.

Sở Vân Hà sợ đến run rẩy, vội vàng kéo cổ tay anh ra: "Đông Khải..."

Lúc tầm mắt của Nhiệm Đông Khải rơi vào vết cắt trên cổ tay trái của cô, đột nhiên rút tay mình về, anh đang làm gì thế này?

Sở Vân Hà ôm chặt mình, thấy Nhiệm Đông Khải dường như rất tức giận, hiện tại cô không biết nên làm gì, chẳng lẽ bởi vì mình từ chối anh?

cô run rẩy kéo ống tay áo của anh, cẩn thận không đụng đến tay anh: "thật xin lỗi, em...em sợ."

Yết hầu của Nhiệm Đông Khải hơi chuyển động, ánh mắt lạnh xuống vài phần, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh: "Quên đi."

Sở Vân Hà cắn môi dưới, từ từ kéo tay anh qua, đặt lên eo mình, mặt lập tức đỏ bừng: "Anh có thể dạy em..."

Eo của cô rất mềm, vừa rồi chỉ lộ ra một chút, đã giống như bạch ngọc đẹp đẽ, có thể tưởng tượng nếu theo đường cong này đi lên trên, hay là trượt xuống dưới, sẽ là phong cảnh rất đẹp.

Hai người đứng đối diện nhau, Nhiễm Đông Khải rất cao, hiện tại Sở Văn Hề không nhìn thấy vẻ mặt của anh, mũi của cô chạm vào lồng ngực cứng rắn của anh, tay anh vẫn đặt trên eo cô, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh truyền đến, cả người cô gần như bị thiêu đốt.

Nhưng một lúc sau, Nhiễm Đông Khải lại từ từ rút tay mình về.

Sở Văn Hề ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Nhiễm Đông Khải, chỉ thấy tầm mắt anh đã nhìn đi nơi khác, lạnh nhạt nói: "Em cũng không hy vọng trong lòng tôi nhớ đến người khác lại lên giường với em phải không?"

Ánh mắt của Sở Văn Hề liếc nhìn những dấu hôn rõ ràng trên cổ Nhiễm Đông Khải, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cô cúi đầu khàn giọng nói: "Em sẽ chờ, chờ ngày nào đó anh tiếp nhận em."

Nhiễm Đông Khải theo bản năng chỉnh lại cổ áo một chút: "Trước tiên em hãy ở phòng này, có cần gì thì nói với bọn họ. Ngày mai trở về nhà em, em đi mua chút quà tặng đi."

Sở Văn Hề giống như cô vợ nhỏ gật đầu.

Nhiễm Đông Khải hít một hơi thật sâu, đi ra cửa, lúc đóng cửa lại, nhìn thấy Sở Văn Hề đang lén lút vỗ ngực mình thở ra.

----- Vũ Quy Lai -----

Tin tức báo đài thật sự lợi hại, ngay cả ở phòng bệnh của Thương Đồng, cũng nhìn thấy tin tức trên TV, cô nửa ngồi trên giường, chăm chú xem tin tức hôm qua, trong màn hình bóng tuyết bay là tả, Nhiễm Đông Khải nắm tay Sở Văn Hề, ôm cô lên xe, nhìn cảnh đó giống như trong đồng thoại.

cô nhìn áo cưới của Sở Văn Hề, vẻ mặt hơi thất thần, áo cưới thật đẹp, trắng tinh không tỳ vết, nụ cười của Sở Văn Hề cũng rất chân thật, cô có thể gả cho người cô yêu, thật tốt!

Nhưng hai người khác trên màn hình, lại rất chói mắt.

Rút kim xong, Thương Đồng ngồi dậy, vào toilet thay quần áo, quay lại thu dọn đồ đạc của cô.

cô khẳng khái muốn xuất viện, sau khi hỏi hai lần, bác sĩ đã đồng ý.

cô không mang đồ gì cả, ra khỏi cửa bệnh viện, tuyết ngừng rơi, trời vẫn mưa lất phất, bánh xe in trên mặt đất không nhiều, tất cả đều giống như lắng đọng xuống, không còn màu sắc tươi sáng.

Thương Đồng hướng về phía chiếc xe chạy tới đón cô, thân thể cô rất mỏng manh, dù mặc áo khoác nhưng lồng cừu màu vàng nhạt rộng thùng thình, người cũng có vẻ hơi ốm yếu. Đột nhiên từ trong phòng đi ra, không khí bên ngoài lại lạnh như vậy, cô ho hai lần, khuôn mặt ửng đỏ.

Vệ sĩ phía sau thay cô mở cửa xe, trước khi cô lên xe, vô tình liếc mắt sang đường cái đối diện.

Chỗ đó có một chiếc xe hơi màu đen, lặng lẽ đậu ở đó.

Cửa sổ xe màu đen, cô không thấy rõ người ngồi phía sau, nhưng tim không tự chủ được có chút rung động.

Giống như là ở một nơi nào đó, bất luận anh có xuất hiện hay không, cô đều có thể cảm giác được anh ở đó.

Vệ sĩ theo tầm mắt của cô nhìn lại, im lặng đóng cửa xe.

Sở Ngự Tây ngồi ở ghế sau, trên chân của anh vẫn bó thạch cao, trừ bông gạc trên đầu, chỉ bị ngoại thương nhẹ.

Anh đã đổi xe, nhưng không nghĩ đến Thương Đồng lại nhìn qua bên này.

Cách cửa sổ xe, cách một lần đường màu trắng, cách những chiếc xe thừa thớt tới lui, cô đứng đó, lẳng lặng nhìn anh.

Uông Trạch ở phía trước, rồi rầm thay hai người, lại suy nghĩ có nên thay anh hạ kính xe xuống hay không, hoặc là mở cửa xe, nhưng Sở Ngự Tây vẫn bất động nhìn Thương Đồng ở đường cái đối diện.

cô gầy.

Anh không dám xuống xe, cũng không thể xuống xe.

Coi như trở lại nhìn cô một cái, sau đó tạm biệt với quá khứ.

Thương Đồng từ từ cúi đầu xuống, làm một hành động bất ngờ, cô đi về phía xe của Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây thấy cô càng đi càng gần, tay để trên đầu gối từ từ siết chặt, vẻ mặt cũng lặng lẽ thay đổi.

Uông Trạch thấy vậy, vội vàng xuống xe, thay Sở Ngự Tây mở cửa xe bên kia.

Nhưng Thương Đồng đứng ngoài xe, ánh mắt của cô dừng lại trên đùi Sở Ngự Tây, nhìn chân trái của Sở Ngự Tây, bó thạch cao, lại từ từ nhìn về phía trán của Sở Ngự Tây, sau cùng mới dừng lại trên mặt anh.

Cổ họng của Sở Ngự Tây căng ra, nhưng cũng không động đậy.

Ngược lại Thương Đồng, sau khi nhìn xong nhẹ nhàng nói một câu: "Sau này chú ý giữ gìn sức khỏe nhiều hơn một chút."

Đây là ly biệt sao?

cô ấy qua đây là vì nói với mình chuyện này sao?

Anh chuyển tầm mắt đi, không biết nên nói gì, nhưng lúc anh quay đầu lại, phát hiện Thương Đồng đã quay người đi, chỉ để lại bóng lưng của cô.

Ý của cô là gì?

Sở Ngự Tây siết chặt nắm tay, nhưng không có hành động gì, anh không nói gì cả, chỉ nhìn Thương Đồng lên xe, đóng cửa xe, xe từ trước mặt anh chạy qua.

Uông Trạch bắt đắ dĩ thay anh đóng cửa xe, trở lại trên ghế trước, im lặng chờ Sở Ngự Tây ra mệnh lệnh tiếp theo.

Qua rất lâu, xe mới khởi động lại, nhưng cũng không cùng một hướng với Thương Đồng.

một con đường, mang hai người kéo đi càng ngày càng xa.

Cứ như vậy đi, không thể ở chung một chỗ, vậy thì không cần làm tổn thương lẫn nhau nữa.

Anh sẽ không để cô đi, nhưng cũng sẽ không đi gặp cô nữa, biết cô ở chỗ nào là được rồi.

Anh không biết, Thương Đồng ở trên xe, hai mắt đã sớm nhắm lệ mơ hồ.

----- Vũ Quy Lai -----

"Sở đại thiếu gia, ngày mai em đã đi rồi, ba em nói tối nay kêu anh đến nhà ăn cơm." Giọng nói đau khổ của Mạch Tử Long từ bên kia truyền tới, một tuần qua thật sự rất vui vẻ, những ngày tháng tốt lành của anh ta cũng kết thúc.

Vết thương của Sở Ngự Tây đã tốt lên, anh đang ký văn kiện, sau khi nghe thì cau mày: "Đến nhà?"

Bình thường không phải nên làm tiệc rượu trước ngày đi bộ đội sao?

"Khiêm tốn, anh cũng biết ba em khiêm tốn đến cỡ nào! Ông ấy chê em mất mặt, hận không thể không cho người khác biết, nhưng anh tự đoán ý của ông ấy đi, đúng là gọi anh đến để dự tiệc, nhưng nếu đi một mình, anh cũng đừng đến đây." Mạch Tử Long thở dài một hơi: "Em vẫn còn dính hào quang của anh, nếu không đoán chừng ông ấy cũng không muốn liếc mắt nhìn em một cái, càng đừng nói tới muốn tiễn em."

"Tôi biết rồi." Sở Ngự Tây để cây bút ký tên xuống, cúp điện thoại.

Suốt một tuần, chỉ cần anh nhắm mắt lại, đều là dáng vẻ Thương Đồng nói chuyện với anh ngày đó, cô đứng trong tuyết, khuôn mặt đỏ ửng, cúi đầu nói với anh, bảo anh sau này chú ý giữ gìn sức khỏe.

một tuần, anh không hỏi đến chuyện của cô. Ngay cả Uông Trạch, cũng cẩn thận không đề cập đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến cô. Ngoài cửa sổ đã trời quang mây tạnh, trận tuyết đầu mùa cũng đã đi, nhưng trời càng lạnh.

Ý của cậu rất rõ ràng, cũng là mượn cơ hội này để hỏi một chút về tiến triển giữa anh và Lâm Lôi.

Tiến triển?

không có.

Anh thẳng thắn mang một mặt tội ác của mình tiết lộ với cô, chỉ cần là phụ nữ, đều sẽ cách thật xa.

Dựa vào ghế, lông mày anh hơi cau lại.

đi một mình là tốt nhất.

Cũng không có gì không thể đối mặt.

Lúc Uông Trạch đi vào, thấy tâm trạng của anh không tốt, sau khi báo cáo xong hành trình buổi chiều, mới nói một chuyện: "Sở tổng, tháng trước đài

truyền hình tài chính và kinh tế muốn phỏng vấn ngài, khi đó ngài nói không có thời gian, kéo dài đến bây giờ, vừa rồi bên đài truyền hình gọi điện thoại đến, muốn hẹn thời gian cụ thể với ngài."

"Thực tiếp từ chối." Sở Ngự Tây dụi tắt thuốc lá, anh rất ghét mấy loại tiết mục này, lần trước cũng không đồng ý, là Uông Trạch tự áp dụng chủ trương. Đối đáp ngoại giao, đẩy qua một thời gian ngắn, ai ngờ bọn họ lại gọi đến đây.

"Bên kia nói lần phỏng vấn này là Lâm tiểu thư tự mình phụ trách..." Uông Trạch nói thêm một câu, lên theo dõi phản ứng của Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây cau mày, đây là ý gì?

cô phụ trách?

Ý là muốn bán cho cô một ân tình?

Sau một lúc lâu, Sở Ngự Tây mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Cậu đi làm đi."

Uông Trạch lên thờ ra, gật đầu.

Nửa tiếng sau quay lại nói: "Sở tổng, người xem hay là sắp xếp vào ngày mai? Nếu không thì sau mười một giờ hôm nay."

Sở Ngự Tây nhìn đồng hồ, bởi vì buổi tối muốn đến nhà họ Mạch, buổi chiều còn có hai buổi tiệc rượu, mấy chuyện như vậy càng xong sớm càng tốt, lạnh lùng nói: "Cậu đi sắp xếp đi."

11 giờ rưỡi, người khác đều chuẩn bị đến nhà ăn công nhân, Sở Ngự Tây vẫn ở phòng làm việc.

Có người gõ cửa, anh không nhìn lên mà nói: "Vào đi."

"Lâm tiểu thư, đến hai giờ chiều Sở tổng vẫn không rảnh." Là tiếng của Uông Trạch.

Sở Ngự Tây ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Lôi đích thân đến, phía sau còn có hai nhân viên thu hình đi theo.

"Sở tổng, ngài khỏe chứ." Lâm Lôi đi tới bên cạnh anh, phóng khoáng vươn tay.

không phải cô là chủ trì thực hiện tin tức sao? Sao lại đi làm tài chính và kinh tế? Sở Ngự Tây vẫn đứng dậy, đơn giản bắt lấy tay cô, hai người chia ra chủ và khách ngồi xuống.

Lâm Lôi quay đầu lại, nói với người thu hình mấy câu, bao gồm xử lý bối cảnh, hạ màn cửa, điều chỉnh các loại đèn, sau khi sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, cô mới quay đầu lại cười nói: "Chúng ta bắt đầu được chứ?"

Sở Ngự Tây chỉ lạnh nhạt ngồi đó, nhìn cô sắp xếp xong từng việc, bình tĩnh mở miệng: "Nửa tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Lấy kết hôn làm mục đích

Thu hình đã thiết lập xong, Lâm Lôi vừa cầm micro rồi ngồi xuống, Sở Ngự Tây dựa vào ghế sofa, nhàn nhạt nói: "Tôi không tiếp nhận phỏng vấn, em nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi không thích quanh co." Sở Ngự Tây không có biểu hiện gì.

cô rõ ràng là chủ trì thực hiện tin tức, lại thay mặt kênh kinh tế đến phỏng vấn anh, đây chắc chắn là có vấn đề.

Lâm Lôi nhìn hai trợ thủ kia, Sở Ngự Tây thấy vậy, nói với Uông Trạch: "Cậu đi sắp xếp đi."

Hai người kia đi theo Uông Trạch ra ngoài, trong phòng làm việc chỉ còn lại Lâm Lôi và Sở Ngự Tây, bọn họ cũng đã một tuần không gặp mặt, Lâm Lôi tắt micro, để qua một bên: "Được rồi, tôi đứng là lấy việc công làm việc tư, tôi đến là muốn hỏi anh một chút, có phải anh đối với người phản bội anh, người làm tổn thương anh đều có thù tất báo?"

"Chuyện này có liên quan gì đến em?" Sở Ngự Tây biết cô đang nói Thương Đồng, không khỏi cau mày.

"Anh trả lời tôi trước."

Sở Ngự Tây im lặng một lúc, lạnh lùng quay ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt trả lời: "Có lẽ vậy."

"không, anh không phải là người như vậy!" Lâm Lôi có chút kích động: "Hằng năm anh đều làm từ thiện, nhưng từ trước đến giờ chưa một lần tham gia hoạt động từ thiện, anh và những người mua danh trực lợi hoàn toàn khác nhau."

"Em nghĩ nhiều rồi, vậy tôi có thể miễn giảm rất nhiều thuế." Sở Ngự Tây cầm một điều thuốc, lạnh nhạt hít một hơi, anh xoay người, nhìn Lâm Lôi: "Em điều tra tôi?"

"Nếu chúng ta ở chung, tôi phản bội anh, anh có làm chuyện như vậy để tổn thương tôi không?" Cuối cùng Lâm Lôi cũng hỏi ra câu cô muốn hỏi.

Sở Ngự Tây cau mày, rốt cuộc cô muốn làm gì?

"Sở Ngự Tây, tôi bằng lòng cùng anh tiếp tục thử một lần." Lâm Lôi thần tiên nhìn anh: "Lấy kết hôn làm mục đích, nhưng xin anh trả lời vấn đề vừa rồi của tôi, tôi muốn câu trả lời thành thật nhất."

"sẽ không." Sở Ngự Tây chậm rãi mở miệng: "Bởi vì, có lẽ tôi sẽ không yêu một người như vậy, cũng sẽ không làm ra chuyện xung động như thế."

"Tuy rất tổn thương người khác, nhưng tôi tin tưởng anh." Lâm Lôi mỉm cười, cô đứng lên nói: "đi thôi, chúc mừng một chút, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Sở Ngự Tây dụi thuốc trong tay, lúc này anh yên lặng nhìn Lâm Lôi, thấy vẻ mặt cô có chút ngượng ngùng, anh đứng dậy, đi lấy áo khoác, gật đầu: "Được."

----- Vũ Quy Lai -----

Buổi tối, trước biệt thự nhà họ Mạch, xe từ từ dừng lại, Sở Ngự Tây xuống xe, mở cửa tay lái phụ, đưa tay ra, khuôn mặt Lâm Lôi đỏ lên, đặt tay lên tay anh nói: "Lịch sự vậy sao?"

Sở Ngự Tây cười nhạt, nhưng trong mắt có nỗi buồn không giải thích được, Lâm Lôi đứng bên cạnh anh, kéo cánh tay anh, hai người cùng đi vào.

"Ngự Tây..." Mạch phu nhân ra nghênh đón, vừa thấy Lâm Lôi, vốn có chút ngạc nhiên, lập tức niềm nở tiếp đãi nói: "Ngự Tây, cháu dẫn theo bạn gái đến, thật tốt quá, cậu của cháu sẽ trở về ngay!"

"Lâm Lôi, mẹ của tôi." Sở Ngự Tây mỉm cười, anh chỉ vào Lâm Lôi nói: "Mẹ, cô ấy là Lâm Lôi."

"Mẹ biết, mẹ biết! Cậu cháu đã từng nhắc đến. Vừa rồi nhìn quen mắt, bây giờ nhìn gần, so với trên TV còn đẹp hơn, mau vào..."

Lâm Lôi cũng ngượng ngùng, đưa quà tặng ra, cùng Sở Ngự Tây đi vào biệt thự nhà họ Mạch.

"Đêm nay nói là đưa tiễn Tử Long, kết quả thắng nhóc đó chế giễu, bây giờ còn chưa về, may mà không có ba nó ở nhà, nếu không lại trách mắng nó một trận." Mạch phu nhân dẫn hai người họ đến phòng khách ngồi, còn mình chạy đi bưng trà.

Lâm Lôi đứng dậy, đón lấy trà và cười nói: "Cảm ơn bác."

Mạch phu nhân ngồi đối diện bọn họ, nhìn Lâm Lôi khen không dứt miệng: "Cháu không biết chứ, cha con bọn họ thường xuyên không có ở nhà, đã một năm Ngự Tây không đến, một mình bác trông coi căn nhà lớn này rất cô đơn, bác luôn muốn có một đứa con gái, có thể theo bác trò chuyện và đi dạo phố, bây giờ cháu đã đến thì tốt quá, không cần phải để ý Ngự Tây bọn họ có thời gian hay không, cháu rảnh rồi thì đến đây ngồi một chút..."

Sở Ngự Tây ho nhẹ một tiếng, lập tức bị Mạch phu nhân nhìn chằm chằm: "Ngự Tây, sợ mẹ hù dọa Lôi Lôi sao?"

Sở Ngự Tây vội vàng cười nói: "không có ạ." Anh quay sang Lâm Lôi, có chút xấu hổ: "Mẹ tôi là như vậy."

Lâm Lôi cười nói: "không sao, tôi thật sự rất thích tính cách của mẹ anh, có gì nói đó, rất tốt! Vừa rồi tôi còn rất thận trọng, bây giờ có thể thả lỏng rồi."

"Vậy thì tốt!" Mạch phu nhân càng thêm vui vẻ, nắm tay Lâm Lôi trò chuyện không ngừng.

Sở Ngự Tây không tiện xen vào, anh đứng dậy: "Mẹ, cháu đi gọi điện thoại cho Tử Long."

"Được, cậu cháu nói 6 giờ rưỡi sẽ về đến nhà, cũng rất nhanh."

Sở Ngự Tây đi khỏi, Mạch phu nhân nắm tay Lâm Lôi, thờ dài nói: "Lôi Lôi, đứa nhỏ Ngự Tây này từ bé đã chịu rất nhiều khổ sở, chúng tôi luôn xem nó như là con của mình, thấy nó đã 30 rồi, còn lẻ loi một mình, cũng sốt ruột thay nó, bây giờ tìm được đứa nhỏ tốt như cháu, bác và cậu nó cũng yên tâm rồi."

Lâm Lôi nói xong có chút ngượng ngùng: "Thực ra...chúng cháu cũng vừa mới bắt đầu."

"Bác biết, bác biết!" Mạch phu nhân vỗ vỗ tay cô nói: "Bác nhìn người rất chuẩn, cháu là đứa nhỏ tốt, bác chỉ sợ tính cách của Ngự Tây làm mất lòng cháu, cho nên mới ra mặt giúp nó, cháu yên tâm, nếu sau này có chuyện gì, mẹ sẽ đứng về phía cháu!"

Lâm Lôi cười nói: "Cảm ơn mẹ, cháu không nghĩ tới sẽ tiến nhanh như vậy."

Mạch phu nhân nghe xong thì cười nói: "Vậy thì tốt!"

"Mẹ nói trước kia anh ấy chịu rất nhiều khổ sở, là...bởi vì bác trai bên kia sao ạ?" Lâm Lôi cẩn thận mở miệng, chuyện nhà anh cô không điều tra được, ngoại trừ biết anh có một người mẹ kế ra, cụ thể tình hình cô cũng không biết rõ.

Mạch phu nhân nghe xong những lời này, thờ dãi, lắc đầu nói: "Chuyện này...thật sự rất khó nói..."

Lâm Lôi nhìn thấy Mạch phu nhân lộ ra vẻ mặt khó xử, trong đầu liền nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ cha anh thay lòng đổi dạ, mẹ kế ngược đãi anh? Cho nên từ nhỏ anh đã ở trường nội trú?

"Mẹ..." Sở Ngự Tây quay lại, ngồi bên cạnh Lâm Lôi: "đang nói chuyện gì?"

"không có gì..."

Sở Ngự Tây không quá để ý đến vẻ mặt có gì đó kỳ lạ của hai người bọn họ, chỉ nhàn nhạt nói: "Có lẽ tối nay Từ Long trở về."

Cửa biệt thự mở ra, tài xế đẩy cửa, Mạch Hành Kiện và bộ trưởng Lâm cùng đi vào.

Lâm Lôi giật mình: "Ba, sao ba lại đến đây?"

Bộ trưởng Lâm mỉm cười nói: "Thế nào, chỉ cho con đến, không cho ba đến sao?"

"Ý con không phải vậy..."

Mạch Hành Kiện cười nói: "Là Ngự Tây gọi điện thoại, nói hai người các con cùng qua đây, cho nên ta mời bộ trưởng Lâm cùng đến ăn bữa cơm gia đình." Ông quay sang bộ trưởng Lâm nói: "Chúng ta cũng qua lại hai mươi ba mươi năm, lần đầu tiên mời bộ trưởng Lâm đến nhà ăn cơm, còn phải dựa vào cơ duyên của bọn nhỏ."

Bộ trưởng Lâm cũng cười, hài lòng nhìn Sở Ngự Tây.

"Bác Lâm." Sở Ngự Tây đứng ở một bên, lễ phép mở miệng.

Mạch phu nhân cười nói: "Tôi cũng chuẩn bị tốt hết rồi, nếu là ở nhà, thì đều là đồ ăn thường ngày của gia đình, Hành Kiện nói lúc tham gia quân ngũ, các người giết heo để làm thức ăn là thơm nhất, tự tôi ngâm dưa chua, cộng thêm thịt heo đất mua hai ngày trước, hầm cho các người một nồi, chờ chút, tôi đi mang thức ăn lên."

Mạch Hành Kiện cười nói: "Đừng khách sáo, bà ấy không thay đổi chút nào cả."

Bộ trưởng Lâm cảm khái nói: "Vậy thì tốt, mấy năm nay cuộc sống sung sướng, đồ ăn ngày càng tinh tế, ngược lại càng không có mùi vị, vừa nói, tôi ngược lại thêm ăn."

Lâm Lôi và Sở Ngự Tây đi theo sau bọn họ, im lặng ngồi vào chỗ.

"Cậu, Từ Long cũng sắp trở về." Sở Ngự Tây khẽ nói với Mạch Hành Kiện.

Mạch Hành Kiện cau mày, lạnh lùng nói: "không cần để ý tới nó, còn muốn chúng ta chờ nó sao?"

Mạch phu nhân tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn, tuy đều là làm tại nhà, nhưng rất có mùi vị.

"Lôi Lôi, không biết có hợp với khẩu vị của cháu không, nếu cháu muốn ăn gì, bác lại đi làm cho cháu?" Mạch phu nhân nhiệt tình gấp thức ăn cho Lâm Lôi.

Lâm Lôi cười nói: "Mẹ, cháu thật sự cảm thấy ăn rất ngon, ngày mai cháu theo mẹ học kỹ năng."

"Tốt lắm, cháu không ghét bỏ là được rồi, Ngự Tây, cháu xem tính cách của Lâm Lôi thật tốt."

Sở Ngự Tây vốn đang im lặng ăn cơm, sau khi nghe câu đó, ngừng đưa lại, nhìn về phía Lâm Lôi, cô cười rất thật, ăn cũng rất ngon miệng, tuy thịt heo hầm dưa chua có chút dầu mỡ, nhưng cô ăn rất vui vẻ, hoà mình cùng tất cả mọi người, ngay cả cậu luôn nghiêm túc cũng lộ ra nụ cười.

"Anh nhìn cái gì?" Lâm Lôi thấy anh không nói gì, nhìn mình chăm chăm, có chút xấu hổ, cho là trên mặt dính cái gì, vội vàng cúi đầu dùng muỗng soi mặt mình.

"Đúng là rất tốt." Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng mở miệng.

Bộ trưởng Lâm dùng ánh mắt xem con rể nhìn Sở Ngự Tây, hỏi anh mấy câu, cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

"Ba, mẹ..." Mạch Tử Long tháo mũ bảo hiểm xuống rồi đi vào, nhìn thấy Lâm Lôi, lại nhìn thấy có người lớn lạ mặt ở đây, anh ta thấp giọng nói: "Xin lỗi, con về trễ."

Mạch Hành Kiện vốn đang cười, thấy vậy thì để ly rượu xuống, sắc mặt lập tức tối sầm: "Hư không tưởng nổi."

Mạch phu nhân ngượng ngùng đứng dậy, nhìn bộ dạng cúi đầu chán nản của Mạch Tử Long, vội vàng nói: "Tử Long, con xem con biến thành cái gì rồi, nhanh đi rửa tay rồi thay quần áo, xong xuống đây."

"Dạ." Bước chân của Mạch Tử Long có chút nặng nề, anh ta từng bước đi lên lầu.

Sở Ngự Tây nhìn thấy, khẽ thở dài.

Bữa cơm ăn vẫn rất vui vẻ, chuyện của Mạch Tử Long tự động bị bỏ quên ở ngoài.

Sở Ngự Tây đưa bộ trưởng Lâm lên xe, bộ trưởng Lâm có uống chút rượu, nhưng không say, ông nhìn Sở Ngự Tây đứng ở cửa xe, cười nhạt nói: "Ngự Tây, hôm nào đến nhà, gặp bác gái cháu một chút."

"Được ạ." Sở Ngự Tây gạt đầu, thay ông đóng cửa xe, mới quay người lại.

"Tôi đưa em về." Anh nói với Lâm Lôi.

Lâm Lôi cười nói: "Thôi, hay là tôi đưa anh đi, tôi thấy anh cũng uống không ít."

Sở Ngự Tây cũng không từ chối, vết thương ở chân của anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cũng may bình thường đều ngồi, nếu lái xe, có lẽ sẽ có chút không tiện, hơn nữa lần trước là anh uống rượu lái xe, vì vậy ném chìa khóa cho Lâm Lôi, hai người ngồi lên xe.

trên xe, từ đầu đến cuối hai người đều không nói chuyện, hồi lâu, Lâm Lôi nói thấp giọng nói: "Tôi không biết hôm nay ba tôi sẽ đến."

"Tôi biết." Sở Ngự Tây nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cậu tôi sắp xếp."

"Anh cũng không cần có áp lực tâm lý, nếu chúng ta thử nghiệm không thành công, vẫn có thể chia tay."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Em tự do

Sở Ngự Tây không lên tiếng, qua một lúc lâu, mới nói: "Em rất tốt, không tốt là tôi, nếu em cảm thấy không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra."

Lâm Lôi mỉm cười: "Tôi đương nhiên tốt, vì vậy nếu anh không cẩn thận suy tính, có thể anh sẽ hối hận."

Tròng mắt của Sở Ngự Tây rất đen, anh chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa rồi anh chỉ thuận miệng nói ra một chỗ, bây giờ nhìn đường, phát hiện lại đi nhầm: "Dừng xe!"

Lâm Lôi hơi giật mình, nhưng vẫn đạp thắng xe lại.

"Sao vậy?"

"không cần đưa, tôi gọi tài xế lái xe đến đây, để cậu ta đưa em về."

"Vậy còn anh?" Lâm Lôi khó hiểu hỏi.

Sở Ngự Tây nói chuyện điện thoại xong, nhàn nhạt trả lời: "Về công ty."

"Mấy ngày nay anh đều ăn ở công ty sao?" Lâm Lôi có chút ngạc nhiên.

Sở Ngự Tây xoay người nhìn Lâm Lôi, cô rất đẹp, cũng rất có cá tính, con người cũng rất lương thiện và hào phóng, hiếm có cô gái nào không làm anh phản cảm, anh thật bình tĩnh mở miệng nói: "Lâm Lôi..."

"Hà?"

"Tôi nghĩ chúng ta nên xác định lại, bởi vì...có thể tôi sẽ không yêu em, nhưng lại rất tôn trọng em, tôi hy vọng em cũng vậy." Sở Ngự Tây bình tĩnh mở miệng, giống như đang đàm phán.

Lâm Lôi cúi đầu, hồi lâu mới thở dài nói: "Thực ra, có lẽ anh nghĩ tôi quá đơn giản rồi. Tình yêu quá mờ ảo, nếu sớm muộn gì tôi cũng phải kết hôn, tại sao không thừa dịp mình còn trẻ, tìm một người đàn ông tôi vừa mắt? Tiếc là, tôi đã quá kén chọn, hiện tại anh chính là người duy nhất phù hợp với điều kiện đó."

Đáy mắt của cô thoáng qua một chút khổ sở không dễ nhận thấy, nhưng rất nhanh đã biến mất.

"Vậy thì tốt." Sở Ngự Tây cũng buông lỏng, anh dựa vào ghế: "Có lẽ nửa tiếng nữa tài xế đến, giờ này đúng lúc kẹt xe."

"không sao, chúng ta có thể thừa dịp lúc này nói chuyện phiếm, nghe nhạc, chẳng hạn như bài hát lần trước..." Lâm Lôi đưa tay mở nhạc, phát hiện bên trong không có CD.

Sở Ngự Tây đã vứt, bẻ đĩa CD kia thành từng mảnh.

Anh muốn cắt đứt với tất cả quá khứ.

Lâm Lôi không nghe được nhạc, đành phải quay sang anh: "Hay là nói chuyện một chút, anh và Thương tiểu như đã bắt đầu thế nào?"

Đôi mắt của Sở Ngự Tây vô cùng lạnh nhạt: "không muốn nói."

"Vậy anh không muốn hỏi một chút chuyện trước kia của tôi sao?"

"không muốn biết."

"Sao anh không để ý đến tôi chút nào vậy?" Lâm Lôi thở dài nói.

"Quá khứ đã qua, cần gì phải nhắc lại?"

Lâm Lôi cũng không nói nữa, hai người đều bắt đầu im lặng.

Sở Ngự Tây uống một chút rượu, cả xe đều có mùi rượu nhàn nhạt, anh lười biếng dựa vào trên ghế ngồi, cũng không có bất kỳ hành động gây rối gì, rất lâu sau, điện thoại mới vang lên.

"Tài xế đã đến, để cậu ta đưa em về." Sở Ngự Tây chỉ chiếc xe phía sau.

"Vậy còn anh?" Lâm Lôi hỏi một câu.

"Về công ty." Sở Ngự Tây lại nói thêm một câu: "Cuối tuần có thời gian, em sắp xếp một chút, tôi đến thăm hỏi bác trai, bác gái."

Lâm Lôi do dự gật đầu: "Anh có thể lái được sao?"

"Ừ." Sở Ngự Tây lái xe, từ từ chạy về hướng công ty.

Địa chỉ vừa rồi anh nói, là biệt thự Hậu Hải bây giờ Thương Đồng đang sống.

Nhưng, nếu đã quyết định cắt đứt, hà tất phải đến nhìn?

Anh im lặng rất lâu, xe vẫn chạy đến cửa biệt thự, cách đó không xa, có thể nhìn thấy ánh đèn của phòng ngủ, màn cửa che khuất toàn bộ bên trong, anh chỉ có thể tưởng tượng, cô và con gái của cô, lúc này không chừng đã nằm ở trên giường, cô đang kể chuyện cổ tích cho con bé, hai người tắt đèn, sau đó thản nhiên đi vào giấc mơ đẹp.

cô đã từng nói, cô không có mẹ, nếu sau này cô làm mẹ, nhất định sẽ làm người mẹ tốt nhất trên thế giới này.

Anh cũng từng nghĩ, nếu anh và cô trở thành một gia đình, anh cũng tuyệt đối không giống cha của anh, đứng núi này trông núi nọ, vô trách nhiệm, nhất định sẽ làm một người cha tốt.

Nhưng bây giờ cô đã có con, lại không phải là của anh.

Cảm giác này giống như Chu Tự Thanh viết trong 《Ánh trăng bên hồ sen》.

Anh mệt mỏi.

Rất mệt mỏi.

Cứ như vậy đi.

Trong biệt thự, Niệm Niệm nằm trên giường, mắt đã có chút buồn ngủ mở không ra, cô bé mơ màng nói: "Mẹ, sao chúng ta không trở về nhà ạ? Con nhớ ba ba."

Thương Đồng nói không ra lời, cô chỉ có thể nhẹ nhàng hôn lên đầu Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Ngủ đi, ngày mai còn phải đi nhà trẻ."

Niệm Niệm dán sát vào trong ngực Thương Đồng, hơi thở dần đều đặn, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp đi.

Nhưng Thương Đồng làm thế nào cũng không ngủ được, cô ôm gối, nằm ở bên cạnh, không biết nên trả lời câu hỏi của Niệm Niệm ra sao.

Chẳng lẽ cả đời đều như vậy sao?

Ngoài cửa, Sở Ngự Tây đứng giữa trời, cuối cùng cũng mở cửa.

Trong phòng ngủ không bật đèn, Thương Đồng nhìn thấy cửa mở, quay đầu lại, ánh đèn trên hành lang chiếu vào trên người Sở Ngự Tây, ở đầu vai anh sinh ra một luồng sáng.

Sao anh lại đến đây?

Thương Đồng ngồi dậy, thấy anh đứng ngoài cửa.

Hai người nhìn nhau trong bóng tối.

Cuối cùng Sở Ngự Tây mở miệng: "Đến thư phòng của tôi."

nói xong, tự anh đi đến thư phòng.

Thương Đồng mặc đồ ngủ, nhìn Niệm Niệm ngủ say, im lặng đứng lên, mang dép vào, đẩy cửa ra, tim đã đập thình thịch.

Trong thư phòng, Sở Ngự Tây mở đèn trên tường, anh ngồi phía sau bàn làm việc, sắc mặt không tốt lắm.

Thương Đồng đi mấy bước, cách anh một khoảng thì dừng lại.

Sở Ngự Tây từ phía dưới lấy ra một xấp văn kiện, đặt lên trên bàn, nhìn cô, khuôn mặt có chút tuyệt vọng và khổ sở.

"Em tự do rồi." Anh nhẹ nhàng mở miệng, đẩy văn kiện về phía Thương Đồng.

Ý anh là gì?

Sở Ngự Tây im lặng nhìn cô nhận lấy phần hợp đồng đó, anh bật cái bật lửa, không biết bao nhiêu lần, tiếng răng rắc rắc rắc, trong đêm rất rõ ràng.

"Cảm ơn." Thương Đồng run rẩy nhìn phần hợp đồng kia, cuối cùng anh quyết định không trói buộc cô nữa? Cũng đại biểu anh đã quyết định buông tay hoàn toàn phải không?

Sở Ngự Tây hình như rất mệt mỏi, anh đứng dậy, mở bật lửa ra, đốt phần văn kiện kia, ngọn lửa lập tức bốc lên, Thương Đồng nhìn hợp đồng bốc cháy thành tro trên tay mình, trong mắt đột nhiên đau xót, rơi lệ.

Mắt thấy lửa nhanh đốt đến tay cô, Sở Ngự Tây kéo mảnh giấy chưa cháy hết từ trong tay cô, cầm ở trong tay, nhìn văn kiện cuối cùng cũng đốt thành tro, mới buông tay ra.

Tro giấy bay là tả rơi xuống, trong ánh lửa vừa rồi đáy mắt anh cũng có chút tối xuống.

Sở Ngự Tây từ trong túi lấy ra một tấm thẻ, đưa cho cô.

Nước mắt của Thương Đồng ào ào chảy xuống, cô không ngẩng đầu, lấy tay nhẹ nhàng đẩy trở về.

"Dù em phản bội tôi, tôi cũng có lỗi với em, những thứ này xem như bồi thường đi." Sở Ngự Tây nhét tấm thẻ kia vào trong tay cô, dùng bàn tay lớn ôm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, nước mắt của cô rơi vào trên tay anh.

"không cần." Thương Đồng nhỏ giọng nói: "Ngày mai tôi và Niệm Niệm sẽ đi."

Tim của Sở Ngự Tây cũng thất lại, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì khác, anh gật đầu, buông tay ra, xoay người nói: "Được rồi."

Thương Đồng lặng lẽ cầm tấm thẻ kia đặt lên bàn anh, cô nhìn thấy Sở Ngự Tây đưa lưng về phía cô, ngồi trên ghế tựa, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đơn không kể xiết.

Có lúc cô thật muốn chạy qua, ôm lấy anh, nhưng vẫn từ từ lui ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Sở Ngự Tây mới xoay người, anh cúi đầu, vây hãm bản thân giữa cái bàn và ghế tựa. Rất lâu sau, anh mới mở ngăn kéo dưới cùng, lấy ra một cái hộp.

Đó là năm năm trước anh chuẩn bị đưa cho cô, mẹ anh để lại một bộ trang sức, màu hồng ngọc dành cho ngày vui, nhưng lúc này bông tai, chiếc nhẫn nhìn qua giống như giọt máu, tim của anh thắt chặt đau đớn.

Cuối cùng cũng buông tay.

Vậy thì buông tay hoàn toàn thôi.

Phòng ngủ của Thương Đồng, cô ôm mặt khóc trở về, lúc đóng cửa phòng, cuối cùng cô cũng òa lên. Ngày mai chia tay, phải chăng là mãi mãi?

cô không nở, không nở bỏ anh, nhưng phải làm thế nào đây?

Đau khổ của cô, ai biết được?

Lúc mở vali ra, nâng cuốn nhật ký bên trong ra, nước mắt cô lúc xem đến trang kia, lại một lần nữa ào ào chảy xuống.

"....Cuối cùng anh ta cũng nói ra sự thật..."

"Tôi không nghĩ tới Mộng Lan lại gạt tôi, thì ra bọn họ đã sớm ở chung rồi..."

Thương Đồng cầm cuốn nhật ký, sức lực toàn thân đều bị rút đi.

Nếu cô không nhìn thấy cuốn nhật ký này của cha, cho dù cô phải đối mặt với tất cả, cô cũng sẽ không sợ. Nhưng, sau khi cô yêu anh, mới phát hiện, sao sự thật lại tàn nhẫn như vậy?

cô không dám xác minh.

Bởi vì sợ kết quả sẽ làm cho cô hoàn toàn sụp đổ, nếu thật sự phải gách vác tội lỗi, để một mình cô gánh là được rồi.

Nhưng, nếu đó là sự thật?

cô không dám nghĩ.

Niệm Niệm sinh ra, dường như rất khỏe mạnh, nhưng cô luôn lo lắng, sợ cô lại có chỗ thiếu sót.

Trời cao phù hộ.

Có lẽ, tất cả đều là cha suy đoán mà thôi.

cô đánh cuộc không được.

không dám đi hỏi đáp án.

Thay vì như vậy, không bằng hoàn toàn chôn dấu bí mật này, lặng lẽ ra đi.

----- Vũ Quy Lai -----

Sáng sớm, Thương Đồng đã thu dọn xong đồ đạc, vẫn là cái vali trước đó, chờ Niệm Niệm ngủ dậy, cô mỉm cười hôn lên trán cô bé: "Niệm Niệm, chúng ta về nhà, không phải con nhớ nhà sao?"

Niệm Niệm vô cùng vui vẻ, dù bên ngoài có tốt, cũng vẫn cảm thấy ở nhà tốt hơn.

Hai người một lớn một nhỏ đi xuống lầu, trong phòng ăn, Sở Ngự Tây ngồi đó, im lặng ăn bữa sáng.

Thương Đồng thấy anh ngồi một mình ở đó, trong lòng hơi chua xót, vừa đi đến cửa thì nghe thấy Sở Ngự Tây nhàn nhàn mở miệng: "Ăn xong bữa sáng, Ưông Trạch sẽ đưa em đi."

Thương Đồng hơi chùn bước, vẫn im lặng đi qua.

Đây là bữa ăn cuối cùng?

Ba người cùng nhau ăn bữa cơm, đều ăn trong im lặng.

Điện thoại của Sở Ngự Tây vang lên, anh nhìn số gọi đến, nhấc máy: "Alô..."

"Chủ nhật này? Được rồi, em sắp xếp đi."

không biết bên kia Lâm Lôi nói gì, Sở Ngự Tây chỉ nhàn nhạt trả lời lại: "Được, tôi biết rồi."

....

"Giữa trưa tôi không có thời gian, buổi tối đi chung."

....

"Được."

Thương Đồng có thể nghe được là giọng của phụ nữ, cô ăn không ngon miệng, đặt muỗng nữa xuống.

Sở Ngự Tây hình như cũng không có cảm giác ngon miệng, anh đứng dậy, nhìn thoáng qua hai người, cầm chìa khóa đi ra cửa.

"Chờ chút..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bí mật của Nhiễm Đông Khả

Sở Ngự Tây đứng yên, anh không quay đầu lại, nhưng thân thể vẫn hơi run rẩy.

Thương Đồng ôm Niệm Niệm, nhẹ nhàng đi tới sau lưng anh, nhỏ giọng nói: "Niệm Niệm, nói tạm biệt với chú đi."

Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng quay đầu lại, thấy Niệm Niệm nở nụ cười xán lạn, ngọt ngào nói với anh một câu: "Chú, tạm biệt!"

Thương Đồng cúi đầu, một đêm không ngủ, cô có vẻ hơi gầy đi.

Sở Ngự Tây nhìn Niệm Niệm, cô bé này, anh đã từng gặp mấy lần, bởi vì trong lòng luôn có khúc mắc, nên rất ít nhìn thẳng, lúc này nhìn qua, trong lòng lại có chút chua xót, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ: "Tạm biệt."

không gặp lại nữa.

Anh xoay người đi ra cửa chính, nghe được giọng nói của Niệm Niệm sau lưng: "Mẹ, sao mẹ lại khóc?"

Sở Ngự Tây đóng cửa xe, đúng lúc thấy Ưông Trạch lái xe đến cửa biệt thự.

Thương Đồng kéo va li, dẫn Niệm Niệm lên xe của Ưông Trạch, cuối cùng bọn họ cũng rời đi.

Vậy thì kết thúc thôi.

----- Vũ Quy Lai -----

Lúc Nhiễm Đông Khải trở về, thấy Sở Văn Hề nằm trên sofa, trên người đắp một tấm chăn mỏng, chân trần co lại thành một cục, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ, ánh mặt trời chiếu vào trên lông mi của cô, có một vòng bóng mờ.

"Đông Khải..." Sở Văn Hề nghe thấy tiếng động, dụi mắt, ngồi dậy: "Anh đã về?"

trên tay Nhiễm Đông Khải vắt áo khoác, thấy mặt cô buồn ngủ mờ không ra, bộ dạng mơ màng, không khỏi cau mày: "Ai cho em đợi?"

Sở Văn Hề mang dép vào, đi tới bên cạnh nhận lấy áo của anh, bộ dạng ngoan ngoãn giống như cô vợ nhỏ: "Em muốn đợi anh."

Trong lòng Nhiễm Đông Khải hơi buồn phiền, không nhìn tới cô, lập tức đi lên lầu.

Anh trở về thay quần áo, vừa cởi quần áo thì thấy Sở Văn Hề đứng ở cửa, bởi vì anh không cho cô vào, cô chỉ có thể đáng thương đứng ở ngoài cửa.

"Có chuyện gì sao?" Nhiễm Đông Khải có chút không vui.

"Ba mẹ kêu chúng ta trở về ăn cơm chiều." Sở Văn Hề cắn môi dưới, cẩn thận mở miệng.

Khuôn mặt của Nhiễm Đông Khải hơi tối xuống: "Tôi biết rồi."

Anh cởi áo len ra, lúc cởi cúc áo sơ mi thì ngẩng đầu lên, phát hiện Sở Văn Hề vẫn chưa đi.

"Còn chuyện gì sao?"

Sở Vân Hề đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "không có."

"Có gì mà nhìn?" Nhiệm Đông Khai cởi áo sơ mi, lộ ra vòm ngực cường tráng, tiếp tục tháo dây nịt.

Mặt của Sở Vân Hề đã đỏ bừng, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nhiệm Đông Khai vốn không để ý, nhưng thấy cô rõ ràng rất xấu hổ, vẫn đánh liều nhìn diện mạo của anh, làm anh có chút không tự nhiên, anh cầm quần áo, đi vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, Sở Vân Hề ở ngoài ôm mặt đỏ bừng của mình, tim đập thình thịch.

Thiếu chút nữa!

Thiếu chút nữa cô đã thấy được. Máy ngày nay có mấy người bạn hẹn cô ra ngoài tán gẫu, nhưng lúc hỏi đến chuyện này, cô không biết nên trả lời thế nào.

Ngay cả cái kia của anh cô còn chưa thấy qua, sao biết lớn bao nhiêu, dùng tốt hay không tốt?

Quá xấu hổ.

Sau một lúc lâu, Nhiệm Đông Khai tắm gội, thay quần áo đi ra ngoài, thấy cô ngẩn người đứng ở cửa, cúi đầu, khuôn mặt đỏ ửng, anh cau mày, tránh qua cô đi xuống lầu.

"Đông Khai..." Sở Vân Hề thấy anh đi xuống lầu, mới đuổi theo: "Anh ăn sáng rồi đi." Nhiệm Đông Khai quay đầu lại, nhìn cô, trong mắt có chút khác thường: "Lần sau đừng mặc bộ đồ ngủ này."

Sở Vân Hề hơi sững sờ, bộ đồ ngủ này thế nào? cô cúi đầu nhìn, rất sạch sẽ, phía trước có con thỏ trắng lông xù, không thấy có chỗ nào không tốt.

Ngẩng đầu lên, thấy Nhiệm Đông Khai đã đi ra cửa.

cô bĩu môi, có chút thất vọng.

Đến tối, Nhiệm Đông Khai đứng giờ trở về đón cô, cô nén thất vọng một ngày, đến trên xe, cuối cùng nhịn không được mà hỏi ra miệng.

"Tại sao không cho em mặc bộ đồ ngủ đó?"

Nhiệm Đông Khai vốn đang xem văn kiện, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, nhìn Sở Vân Hề ở bên cạnh: "Đừng mặc là được."

"Tại sao." Giọng nói của cô có chút êm dịu và ngọt ngào, mang theo mấy phần nũng nịu.

"Ngây thơ."

Sở Vân Hề thở ra một hơi, bất mãn cúi đầu, cũng không nói gì nữa.

Đến biệt thự nhà họ Sở, Sở Vân Hề vắt tay mình lên cánh tay Nhiệm Đông Khai, anh không từ chối, điều này làm cô có chút vui mừng.

Tân Mộng Lan thấy bọn họ trở về, tự nhiên rất vui mừng, đã chuẩn bị cơm chiều, Sở Hán Thần rất hăng hái, mở một bình rượu ra.

Từ đầu đến cuối Nhiệm Đông Khai đều mỉm cười, thỉnh thoảng nói chuyện với Sở Vân Hề, mọi thứ nhìn qua đều rất hài hòa.

"Đông Khai, cơ thể của mẹ con thế nào?" Tân Mộng Lan hỏi.

Nhiệm Đông Khai buông muỗng đũa trong tay ra, che giấu nụ cười: "không tốt lắm ạ."

Tân Mộng Lan yếu ớt thở dài nói: "Dù không có tuần trăng mật, con cũng nên dẫn Vân Hề về gặp mặt mẹ con, bà ấy ở bên kia chắc cũng rất cô đơn, hay là đón bà ấy về đây đi."

Sở Vân Hề cũng gật đầu, nhẹ nhàng nói với Nhiệm Đông Khai: "Phải đó Đông Khai, chúng ta đón bà về đây đi."

Nhiệm Đông Khai cúi đầu, khẽ nói: "Bà ấy không muốn trở về."

"Vậy thì dẫn Vân Hề đi gặp đi." Tân Mộng Lan thở dài nói: "Người càng lớn tuổi, lại càng hy vọng con cái có thể ở bên cạnh..."

Nhiệm Đông Khai im lặng một chút, quay sang Sở Hán Thần luôn im lặng nói: "Có thể là bà ấy có tâm kết không mở ra được."

Sau khi Sở Hán Thần nghe câu đó, buông đũa xuống, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Đông Khai, con đi lên với ta."

Hai người kẻ trước người sau đi lên lầu.

Sở Văn Hề có chút thắc mắc: "Mẹ, ba có chuyện gì muốn nói riêng với Đông Khải vậy ạ?"

Tân Mộng Lan lắc đầu nói: "Có lẽ là chuyện của cha mẹ cậu ấy thôi. Văn Hề, Đông Khải đối với con thế nào?"

Sở Văn Hề cúi đầu, vẻ mặt có chút lúng túng: "Rất tốt ạ."

Tân Mộng Lan lặng lẽ cúi đầu xuống, tâm trạng trở nên nặng nề.

Thư phòng trên lầu, Sở Hán Thần đứng lại trước một giá sách, ông thở dài một tiếng, xoay người nhìn Nhiệm Đông Khải nói: "Đông Khải, ta nghe nói hiện tại con có một hạng mục, là khai phá mảnh đất hoang ở ngoại ô Hán Thành, phải không?"

Nhiệm Đông Khải nghe xong cũng không phủ nhận: "Vâng."

"Tại sao lại khai phá chỗ đó?" Ánh mắt của Sở Hán Thần sâu sắc tìm tòi tra cứu.

Nhiệm Đông Khải im lặng một chút, thẳng thắn trả lời: "Là Sở Ngự Tây muốn khai phá mảnh đất đó, con không có cách, Ngự Tây vì tranh giành, anh ta đã kiểm soát tín dụng ngân hàng, khiến con rất thảm hại."

Sở Hán Thần cau mày: "Sao nó lại đột nhiên để ý tới mảnh đất đó?"

"không rõ lắm, nếu không thì người hỏi anh ta thử xem?"

Sở Hán Thần ngồi xuống, dường như đối với tin tức này có chút không tiêu hóa được, Ngự Tây và bọn họ gần như cũng không qua lại, sao có thể nảy sinh hứng thú với mảnh đất đó?

"Đông Khải, đừng động đến mảnh đất đó." Sở Hán Thần trầm giọng nói: "Nếu có tổn thất về tài chính, ta giúp con đắp vào."

Nhiệm Đông Khải thấy ông cuối cùng cũng nhắc đến chuyện này, anh thử dò hỏi: "Bởi vì chuyện của năm đó sao?"

"Đừng hỏi, miễn không khai phá là được."

Dường như Sở Hán Thần không muốn tiếp tục vấn đề này.

ngực của Nhiệm Đông Khải phập phồng lên xuống, anh nhìn Sở Hán Thần, trầm giọng nói: "Ba, ba vẫn không muốn đề cập đến chuyện này, nhưng con hy vọng ba có thể nói cho con biết, hay ba vẫn xem con là người ngoài? Mỗi lần hỏi, ba đều từ chối trả lời, chẳng lẽ ba muốn giấu chúng con cả đời sao?"

Sở Hán Thần lộ ra vẻ mặt không vui, ông trầm giọng nói: "Con muốn biết cái gì?"

"Con muốn biết, ba tổ chức hộp mặt lần đó, có phải vì cỗ mộ thời Tống được chôn ở Bắc Giao!"

Sắc mặt của Sở Hán Thần hơi thay đổi: "Làm sao con biết?"

"Ba, đến bây giờ ba còn chưa chịu nói cho con biết, ba của con chết như thế nào sao?" Nhiệm Đông Khải cũng có chút kích động.

Sở Hán Thần nhìn Nhiệm Đông Khải chằm chằm, một lúc lâu mới nói: "không phải ta đã nói với con rồi sao? trên đường về chúng tôi gặp bão tuyết, vì lạc đường nên..."

"Nên ông ấy bị chết vì lạnh, phải không?"

Sở Hán Thần thở dài: "Đông Khải, ở đó quả thực có cỗ mộ nhà Tống thời kỳ Tĩnh Khang, nhưng chúng tôi cũng chỉ căn cứ theo tài liệu lịch sử ghi chép mà suy đoán, bởi vì không muốn động đến nhóm khảo cổ quốc gia, nên chúng tôi định mượn danh nghĩa hộp mặt bạn học, đi khảo sát thực tế một chút, lúc ấy ba của con đã ra nước ngoài, ông ấy vẫn luôn cảm thấy hứng thú với khía cạnh này, sau khi biết tin, liền chạy về. Ai ngờ sau đó lại xảy ra chuyện như vậy."

"Vậy sao?" Giọng nói của Nhiệm Đông Khải có chút quái lạ: "thật sự là lạnh đến chết sao ạ?"

Sở Hán Thần dường như nhớ lại điều gì, thần thờ gật đầu.

"Vậy các người tìm được cỗ mộ kia không?"

Sở Hán Thần lắc đầu.

Rất lâu sau, Sở Hán Thần mới đứng lên: "Đông Khải, ta biết con vẫn không quên chuyện này, mấy năm nay con cũng liên tục hỏi ta, trước đó ta không nói chuyện cỗ mộ cho con nghe, là vì chuyện này biết càng ít càng tốt. Mấy ngày nay ta mới biết được chuyện con khai phá mảnh đất đó, nên tìm con trở

về, đây cũng là ý của ta, ta nghĩ cha con chắc chắn cũng không hy vọng ngôi mộ kia bị phá huỷ."

Nhiệm Đông Khải im lặng gật đầu, anh cũng đứng lên, đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì lại dừng bước: "Ba, ba con có đi vật gì không ạ?"

Sở Hán Thần hơi sững sờ, rồi lắc đầu.

Nhiệm Đông Khải không hỏi nhiều nữa, từ từ đi xuống lầu.

trên xe trở về, sắc mặt của Nhiệm Đông Khải rất xấu, Sở Vân Hề thắc mắc lắc tay anh: "Đông Khải, anh sao vậy? Ba em đã nói gì với anh?"

Ánh mắt lạnh lùng của Nhiệm Đông Khải dừng lại trên tay Sở Vân Hề, từ từ kéo tay cô ra.

Từ thư phòng đi ra, anh biết, Sở Hán Thần sẽ không nói sự thật với anh.

Năm năm nay anh hỏi, câu trả lời của Sở Hán Thần từ đầu đến cuối đều là một.

Chỉ có chiều nay ông mới nói chuyện cổ mộ với anh, cũng bởi vì giấu không được nữa.

Nhưng anh biết, cha của anh không phải chết vì lạnh, mà là vì ngoại thương và trúng độc.

Bởi vì năm năm trước anh từng đến Hàn Thành, tìm được mộ của cha anh, lúc ấy hoá táng chưa hoàn toàn phổ biến, Lận Khả Hân và bác sĩ Hoa Kỳ đã khám nghiệm tử thi.

Tại sao Sở Hán Thần muốn giấu anh?

Còn một người biết chuyện lúc ấy, chính là Triệu Hải Tâm cha của Thương Đồng, nhưng ông đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Một mối

trên xe, Nhiệm Đông Khải im lặng không lên tiếng, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Sở Vân Hề không hiểu chuyện gì, ở bên cạnh cũng im lặng.

Trở lại biệt thự, Nhiệm Đông Khải đến thư phòng, anh tìm số điện thoại của Thương Đồng trong danh bạ, gọi đi đã tắt máy.

Nhiệm Đông Khải cau mày, sao lại tắt máy?

Nhiệm Đông Khải vừa muốn cầm chìa khóa xuống lầu thì đụng phải Sở Vân Hề, cô đang đứng ở cửa phòng mình, bộ dạng chán chừ không quyết đoán.

"Đông Khải, đã trễ thế này, anh đi đâu vậy?" Sở Vân Hề đuổi theo.

Nhiệm Đông Khải không để ý tới cô, ra xe lái đi.

Còn lại mình cô đứng ở phòng khách, nước mắt đảo quanh trong vành mắt.

Biệt thự Hậu Hải, ánh đèn sáng choang, từ bên ngoài nhìn vào, cửa sổ đều che lụa mỏng, không nhìn thấy bóng người ở bên trong, Nhiệm Đông Khải ngồi trong xe, chán chừ một lúc, vẫn mở cửa xe đi về phía biệt thự.

Án chuông cửa, anh yên lặng chờ ở bên ngoài. không khí hơi lạnh, khóe miệng hà hơi màu trắng, tối như vậy, có lẽ là anh đến không đúng lúc, nhưng hiện tại lại muốn nhìn thấy cô, biết rõ sẽ không hỏi được kết quả gì, nhưng vẫn không kìm lòng được.

Sở Ngự Tây ở trên lầu, nghe người báo cáo, anh cau mày, lạnh nhạt mở miệng: "Cho anh ta vào."

Nhiệm Đông Khải theo quản gia lên lầu, đến cửa thư phòng, nhìn thấy Sở Ngự Tây ngồi ở phía sau thư phòng, dường như có chút giật mình, nhưng vẫn quyết tâm ổn định lại tinh thần: "Tôi có việc tìm cô ấy."

Sở Ngự Tây lạnh nhạt liếc qua Nhiệm Đông Khải: "Anh quên chuyện đã hứa với tôi rồi sao?"

"Tôi thật sự có việc." Nhiệm Đông Khải cũng không vui hỏi: "cô ấy không có ở đây?"

Trong phòng vắng vẻ, anh không nghe thấy tiếng của Niệm Niệm, không cảm nhận được hơi thở của Thương Đồng, chẳng lẽ Sở Ngự Tây bắt cô đi rồi sao?

"Anh tìm cô ấy có chuyện gì?" Giọng nói của Sở Ngự Tây nghe rất thấp: "Kề góc Sở Vân Hề kia còn đang ở nhà chờ anh."

"Anh giấu Thương Đồng ở đâu?" Niệm Đông Khai bắt mắt với thái độ của anh, đi nhanh tới trước, hai tay chống lên trên bàn anh, nhìn chăm chăm vào anh chất vấn.

Sở Ngự Tây không giận chút nào, anh nằm trên ghế ông chủ, hơi đóng đũa, ở trước mặt anh, có đặt một cái gạt tàn thuốc, anh mở bật lửa, đốt một điếu thuốc, thân nhiên mở miệng: "Tôi không biết."

"Sao anh có thể không biết?"

Sở Ngự Tây hít sâu một ngụm khói, đôi mắt anh thân nhiên quay sang Niệm Đông Khai, thấy Niệm Đông Khai đè nén tức giận, giấu cợt mở miệng: "Tôi biết, cũng sẽ không nói với anh."

"Anh lại làm gì cô ấy?"

Lại làm gì? Sở Ngự Tây nghe xong những lời này, cười lạnh lùng, anh bình tĩnh nhìn Niệm Đông Khai nói: "Quả thực, tội của tôi không thể tha thứ, nhưng tôi thừa nhận. Vậy còn anh? Anh có tư cách gì ở đây chỉ trích tôi? Đừng nghĩ tôi không biết, là anh tự tay đưa cô ấy đến trước mặt tôi, nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì!"

Về mặt của Niệm Đông Khai hơi thay đổi, anh nheo mắt lại thật chặt: "Ý anh là gì?"

Sở Ngự Tây nhìn khói thuốc lượn lờ trước mắt, anh lạnh nhạt nói: "Cô ấy bị viện bảo tàng Hàn Thành đuổi việc không liên quan đến anh sao? Chuyện La Hằng Viễn ăn cắp giả đầu thấp nhất không liên quan đến anh sao?"

Niệm Đông Khai nhất thời á khẩu, tuy hai chuyện này anh làm không để lại dấu vết, nhưng vẫn bị Sở Ngự Tây biết: "Mạc Thanh Uyển là người của anh?"

Sở Ngự Tây dụi tắt thuốc lá, anh lạnh lùng nhìn Niệm Đông Khai nói: "Tôi chỉ không hiểu, rốt cuộc Thương Đồng thích anh ở điểm nào! Anh từng bước ép cô ấy đi vào đường cùng, còn mình lại bày ra bộ dạng người bị hại và tình cảm, người đàn ông hèn hạ giống như anh, chỉ có người phụ nữ ngốc như cô ấy mới tin, anh nói xem, nếu cô ấy biết anh mới là người đứng phía sau giật dây, cô ấy còn có thể một lòng với anh không?"

"Anh...anh đã nói cho cô ấy biết?" Niệm Đông Khai ngạc nhiên.

"Anh sợ cô ấy biết sao?"

Anh sợ sao? Trước mắt của Niệm Đông Khai lại hiện lên ánh mắt đầy tin tưởng của Thương Đồng, anh đột nhiên sinh ra một chút không nỡ.

"Niệm Đông Khai, anh còn không biết đủ sao?" Cả người của Sở Ngự Tây nhìn qua có chút mất tinh thần, kéo ống tay áo sơ mi, hệ thống sưởi ấm trong phòng rất vừa, mặt anh có chút phờ phạc, có lẽ là mấy ngày không ngủ được: "Anh muốn tôi vạch trần những chuyện anh làm, anh mới chịu hết hy vọng? Với tính cách của Thương Đồng, tôi nghĩ anh cũng biết, cô ấy có thể hận tôi, sau khi biết được sự thật, cũng có thể hận anh như thế."

"Đừng nói với cô ấy!" Niệm Đông Khai buột miệng nói ra, anh không dám tưởng tượng nếu Thương Đồng biết được mọi chuyện, sẽ chịu đả kích như thế nào.

"Chuyện này, cô ấy biết, không có hại đối với tôi." Sở Ngự Tây nở nụ cười nhạt.

"Anh sẽ không nói với cô ấy." Niệm Đông Khai khôi phục lại tâm trạng của mình, anh chắc chắn mở miệng: "Anh không muốn cô ấy đau lòng thêm lần nữa."

Sở Ngự Tây nở nụ cười, nhưng nụ cười có chút bi ai: "Niệm Đông Khai, anh đúng là hiểu tôi!"

Giọng nói của Niệm Đông Khai cũng thấp xuống: "Anh hãy đối xử tốt với cô ấy, đừng tổn thương cô ấy nữa, kỳ thực..." Anh hơi chần chừ, không biết nên nói hay không thì một tấm thiệp mời màu đỏ bay đến trước mặt anh.

Sở Ngự Tây lạnh nhạt nhìn về mặt ngạc nhiên của Niệm Đông Khai khi xem xong tấm thiệp mời đó, anh dường như cũng không quan tâm nói: "Tôi không có tâm trạng để tiếp tục, thứ sáu này là tiệc đính hôn của tôi, anh đến hay không thì tùy."

"Anh đính hôn với Lâm Lôi?" Niệm Đông Khai cảm thiệp mời, trong mắt lóe lên một chút khó tin: "Anh không yêu Thương Đồng sao?"

Sở Ngự Tây cười vô vị: "Một mời rồi."

Niệm Đông Khai không biết phải nói gì, anh nhìn tấm thiệp đính hôn mấy lần, mấy ngày nay có truyền ra xì căng đan của bọn họ, không nghĩ tới lại đính hôn nhanh như vậy, cô ấy làm sao bây giờ? Niệm Niệm làm sao bây giờ?

"Cô ấy biết không?"

"Có ý nghĩa gì sao?" Nụ cười của Sở Ngự Tây từ từ cứng lại: "Người cô ấy yêu không phải là tôi, chẳng lẽ cả đời tôi phải tiếp tục như vậy? Anh có thể cười Sở Văn Hề, tôi thì không thể có hạnh phúc sao?"

"không được!" Nhiệm Đông Khải nắm chặt tấm thiệp mời: "Anh không thể cười Lâm Lôi!"

"Tại sao?" Sở Ngự Tây cười lạnh.

Bởi vì...người cô ấy yêu là anh, từ đầu đến cuối cô ấy đều chỉ thuộc về anh! Nhiệm Đông Khải kiềm chế, anh không thể nói ra, bởi vì anh đã đồng ý với Thương Đồng, tuyệt đối sẽ không nói ra bí mật này.

Nhưng nếu thật sự tổ chức tiệc đính hôn, chỉ sợ khó mà hủy hôn!

"Bây giờ Đồng Đồng đang ở đâu?" Nhiệm Đông Khải đứng dậy, anh nhất định phải hỏi rõ ràng, anh không thể để cô hối tiếc!

"Tìm cô ấy để nói chuyện xấu của anh sao?" Sở Ngự Tây đứng dậy, lạnh lùng nói: "Tôi đã buông tay, nếu anh không từ bỏ, tôi chỉ có thể làm cho cô ấy buông tay."

"Anh..." Nhiệm Đông Khải nắm chặt thiệp mời, không nói ra lời.

Anh xoay người đi đến phòng ngủ chính, đẩy cửa ra, phát hiện bên trong không có một bóng người, lại đến phòng dành cho khách, cũng không thấy dấu vết.

"Anh đã mang người đi đâu rồi?" Nhiệm Đông Khải nóng nảy.

"Hình như anh một chút cũng không nhớ lời tôi nói ở trong lòng." Sở Ngự Tây dựa vào lan can ở hành lang lầu hai, lạnh nhạt nhìn Nhiệm Đông Khải: "Tôi đã đưa cô ấy đi, anh không cần phải hao tâm tổn trí. Nếu Văn Hề nói những lời tôi không muốn nghe, tôi không ngại khiến Thương Đồng triệt để hận anh."

Nhiệm Đông Khải siết chặt nắm tay, nhìn Sở Ngự Tây, sau một lúc lâu mới ném ra mấy chữ: "Anh sẽ hối hận."

Sở Ngự Tây nhìn Nhiệm Đông Khải đi khỏi, anh dựa vào trên lan can lầu hai, nhìn cả biệt thự, tuy chỉ ngăn ngui mấy ngày, nhưng nơi này đều để lại bóng dáng của Thương Đồng, lúc cô đi, kêu đứa bé kia nói lời tạm biệt với anh.

Tạm biệt.

không bao giờ gặp lại nữa.

Tất cả đã là quá khứ.

----- Vũ Quy Lai -----

Nhiệm Đông Khải ở trên xe nhìn tấm thiệp mời, giống như nhìn thấy nước mắt của Thương Đồng.

Nếu cô biết tin này, sẽ thế nào?

Có lẽ trong năm năm cô ra đi, cô đã sớm nghĩ tới khả năng này! Nếu không phải Sở Ngự Tây tìm đến Hàn Thành, có phải cô sẽ sống ở đó cả đời không?

Sở Ngự Tây đã giấu cô đi đâu?

Đưa ra nước ngoài? Hay nhốt ở một chỗ khác mà anh không biết?

Anh ta yêu cô ấy như vậy, sao đột nhiên lại buông tay?

Anh lái xe trở về, vào phòng khách, nhìn thấy Sở Văn Hề vẫn còn ôm chần ngồi đó xem TV, thấy anh về, lập tức nghênh đón.

"Đông Khải..."

Nhiệm Đông Khải không cần suy nghĩ, ném tấm thiệp trong tay đến dưới chân Sở Văn Hề, tự mình đi lên lầu.

Sở Văn Hề nhặt thiệp mời lên, thấy là thiệp đính hôn của Sở Ngự Tây và Lâm Lôi, lập tức vui vẻ đuổi theo: "Đông Khải, anh em muốn đính hôn sao? Thiệp mời này là anh ấy đưa cho anh sao?"

Nhiệm Đông Khải đột nhiên dừng bước lại, Sở Văn Hề lập tức dưng vào trong ngực anh.

Dáng vẻ của anh nhìn rất đáng sợ, Sở Văn Hề vốn rất vui vẻ, tới đây cũng thu lại nụ cười: "Anh...anh sao vậy?"

"Anh em ngu ngốc giống nhau!" Nhiệm Đồng Khai nói ra những lời này, tức giận đóng sầm cửa thư phòng.

Ngu ngốc? Tầm mắt của Sở Vân Hề dừng lại trên thiệp mời, đính hôn có gì ngu ngốc? cô vội vàng trở về phòng, gọi điện thoại cho Tần Mộng Lan, nói cho bọn họ biết tin tốt này.

Nhiệm Đồng Khai ở trong thư phòng, không cách nào bình tĩnh.

Anh làm sao để ngăn cản tiệc đính hôn này đây?

Nếu vì Sở Ngự Tây mà nói, anh nhất định sẽ mỉm cười nhìn anh ta sau này đau khổ, nhưng nghĩ đến Thương Đồng, anh lại không cách nào bình tĩnh.

Ruột cuộc Thương Đồng đi đâu?

Có phải cô trở về Hàn Thành hay không?

Nghĩ đến đây, Nhiệm Đồng Khai cầm lấy điện thoại: "Chu Hi, giúp tôi điều tra một chút, có phải Thương Đồng trở về Hàn Thành hay không, mau chóng nói cho tôi biết!"

Cách lễ đính hôn của anh ta, còn thời gian bốn ngày.

Nhiệm Đồng Khai cầm điện thoại, anh có nên nói sự thật với Sở Ngự Tây hay không?

Nhưng sự thật anh muốn biết, ai có thể nói với anh?

Ngay lúc anh băn khoăn do dự, điện thoại của Lận Khả Hân đột nhiên gọi đến: "Đồng Khai, bác sĩ phụ trách của bác gái gọi đến, nói bác gái vừa vào bệnh viện..."

Nhiệm Đồng Khai đứng phắt dậy: "Sao lại như vậy? không phải nói bệnh tình đã ổn định rồi sao?"

"Em cũng không biết, em vừa nhận được điện thoại, anh mau hỏi đi, nếu cần đặt vé máy bay về Mỹ, em lập tức đi đặt."

Nhiệm Đồng Khai gấp gấp gọi lại, nghe bác sĩ trưởng liên tiếp nói tiếng anh, đúng là tình hình vô cùng nguy cấp, anh cầm Tây trang chạy ra ngoài.

"Đồng Khai, anh đi đâu vậy?" Sở Vân Hề đuổi theo, nhưng không thấy anh quay đầu lại.

"Khả Hân, đặt hai vé, chúng ta cùng trở về!" Nhiệm Đồng Khai gấp giọng nói: "Bây giờ tôi đến đón em."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tủy xương

khí của Hàn Thành ngày càng lạnh, sau khi rơi xuống một trận tuyết, tuyết cũng không rơi xuống nữa.

Trong phòng, Thương Đồng đun một bình trà nóng, đưa cho La Hằng Viễn một ly, hai người ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

"Niệm Niệm đã đến trường?" La Hằng Viễn nhìn căn nhà không hề thay đổi, cuối cuộc cũng có cảm giác thiết thực.

Thương Đồng thả lỏng xuống, nước nóng bốc lên khuôn mặt đỏ hồng của cô, cô cười nhạt: "Vâng, nếu biết anh trở về, nhất định rất vui mừng."

La Hằng Viễn cũng cúi đầu, không biết nên mở miệng thế nào thì nghe Thương Đồng nói tiếp: "Hằng Viễn, bây giờ anh đang tạm giữ chức rèn luyện, hai ba năm nữa có thể chuyển về thành phố sao?"

La Hằng Viễn gật đầu, cười khổ nói: "Thực ra...anh cũng không có hứng thú với con đường làm quan."

"Rất tốt, có lẽ như vậy cũng làm được nhiều việc có ích." Thương Đồng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười.

"Đồng Đồng..." La Hằng Viễn lấy hết dũng khí nói: "Chuyện của em và Nhiệm tổng..."

"không có gì." Thương Đồng thấy anh lộ ra vẻ mặt khó xử, nở nụ cười nói: "Thực ra chuyện không phải như anh nghĩ, anh xem em bây giờ thật sự cảm thấy rất tốt, mỗi ngày đưa Niệm Niệm đến trường, đón con bé tan học, vừa tìm được công việc ở nhà sách."

La Hằng Viễn chịu đựng một lúc lâu cuối cùng mới mở miệng nói: "Hay là chúng ta tái hôn đi."

Thương Đồng nghe xong, mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn cười lắc đầu nói: "Lần trước em kéo anh xuống nước đến bây giờ còn hối hận, hiện tại anh trở lại độc thân, không biết có bao nhiêu người muốn cảm ơn em."

"Anh đang nghiêm túc." La Hằng Viễn nhìn Thương Đồng, làm sao cũng không yên tâm.

"Hằng Viễn, em biết. Cho nên em cảm thấy rất hạnh phúc, em không có anh trai, anh đối với em còn hơn anh ruột, em biết anh lo lắng cho em, bây giờ anh cũng thấy đầy, em đang rất tốt, thật đó."

La Hằng Viễn thở dài, cô là như vậy, chuyện đã quyết định thì làm thế nào cũng không thay đổi được.

"không phải anh còn bận đi họp sao?" Thương Đồng để ly trà xuống, điện thoại trong nhà vang lên, cô đứng dậy đi nghe điện thoại.

"Alô, là mẹ của Thương Niệm Niệm sao?" Là giọng của cô giáo Vương ở nhà trẻ.

"Là tôi." Thương Đồng có chút lo lắng, không biết có chuyện gì?

"Tôi là cô giáo của Niệm Niệm, Niệm Niệm vừa ăn đều ói ra, còn hơi sốt nhẹ, chị xem có phải nên đưa con bé đến bệnh viện nhìn một chút hay không?"

Sắc mặt của Thương Đồng trắng bệch: "Được, tôi lập tức đến ngay."

La Hằng Viễn cũng đứng lên: "Niệm Niệm sao vậy?"

Thương Đồng cầm túi xách nhỏ lên, có chút sốt ruột: "cô giáo ở nhà trẻ nói Niệm Niệm ói mửa, hơi sốt nhẹ, em đi đón con bé."

"Anh đưa em đi!" La Hằng Viễn đuổi theo, lại nói thêm một câu: "Đừng lúc tiện đường!"

Thương Đồng không từ chối, hai người đi xuống lầu, tài xế lái xe đến, chạy về hướng nhà trẻ.

La Hằng Viễn khẽ nói: "Đừng lo lắng, thời tiết gần đây hơi lạnh, con nít đều rất dễ bị cảm, lát nữa đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra, xét nghiệm một chút."

Thương Đồng gật đầu, nhưng lòng không khỏi rối loạn, mấy ngày nay Niệm Niệm quả thực ăn không ngon miệng, cô đổi món làm cho con bé ăn, nhưng con bé ăn không nhiều, không ngờ hôm nay lại ói mửa.

Lúc chạy đến nhà trẻ Miêu Miêu, cô giáo ra đón, Thương Đồng nhìn thấy mấy đứa trẻ đang chơi trò chơi, một mình Niệm Niệm nằm sấp trên bàn, sắc mặt trắng bệch, cô giáo đang cho cô bé uống nước ấm.

"Niệm Niệm..." Thương Đồng đi qua ôm lấy cô bé: "Mẹ dẫn con đến bệnh viện kiểm tra."

Niệm Niệm có chút phờ phạc, cô bé ghé vào trên lưng Thương Đồng, nhìn cô giáo nói: "Tạm biệt cô giáo..."

Giọng nói rất dài, nhưng cũng ừ ừ.

Ra khỏi nhà trẻ, La Hằng Viễn đã xuống xe, đứng chờ ở cửa, thấy Thương Đồng ôm Niệm Niệm ra, vội vàng đón lấy Niệm Niệm, đưa lên xe: "Đến bệnh viện...bệnh viện hạng nhất."

Tài xế nghe xong, nhanh chóng lái xe.

trên xe, La Hằng Viễn ôm Niệm Niệm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô bé, lập tức đau lòng giúp cô bé xoa bụng: "Có phải bụng của Niệm Niệm khó chịu hay không?"

Niệm Niệm oa lên một tiếng nhỏ, nhưng vẫn nũng nịu nói: "Ba ba..."

Thương Đồng nôn nóng, sợ nỗi lo lắng ở đáy lòng sẽ xuất hiện, cô luôn lo lắng cho cơ thể của Niệm Niệm, lần làm kiểm tra ở Bắc Kinh, nói không có vấn đề gì mới yên tâm.

Đến bệnh viện, La Hằng Viễn tự mình chạy đi đăng ký.

Khoa nhi, bác sĩ theo thường lệ làm xét nghiệm máu thông thường, kim đâm vào cánh tay Niệm Niệm, Niệm Niệm bậm môi cố không khóc ra, nhưng rút kim ra thì nước mắt cô bé rơi xuống.

Thương Đồng không có cách, chỉ có thể ôm lấy cô bé, bệnh viện bây giờ bất luận làm gì cũng phải làm xét nghiệm máu, lần này cũng vậy.

Đưa đi xét nghiệm, La Hằng Viễn liên tục nhìn đồng hồ.

"Anh mau đi họp đi, đừng chậm trễ chuyện quan trọng." Thương Đồng thấy anh thực sự gấp gáp thì kêu anh đi.

La Hằng Viễn rất lo lắng, nhưng nghĩ có lẽ chỉ là cảm cúm, nên nói: "Anh hợp xong lập tức đến ngay."

"Được rồi!"

một mình Thương Đồng ôm Niệm Niệm ngồi chờ ở trong phòng đợi khám bệnh.

Qua nửa tiếng, cô ôm Niệm Niệm đi lấy kết quả xét nghiệm máu. Bởi vì xem không hiểu lắm, chỉ thấy số lượng bạch cầu hơi nhiều, nên chạy đi hỏi bác sĩ.

Tế bào non là gì?

Lúc cô cầm tờ giấy xét nghiệm trong tay đưa cho bác sĩ, bác sĩ xem một hồi, lại mở một tờ giấy ra, đưa cho Thương Đồng: "Hay là làm kiểm tra tủy xương đi?"

"Tủy xương?" Thương Đồng nghe thấy danh từ lạ, sắc mặt sợ đến mức trắng bệch: "Bác sĩ, tại sao phải làm cái này?"

Bác sĩ nhìn tờ xét nghiệm của Niệm Niệm, vẻ mặt nặng nề, mở miệng nói: "cô yên tâm, làm kiểm tra tủy xương đối với thân thể không có hại, tủy rút ra cũng rất ít, tình hình của cô bé nhìn qua không được tốt, làm kiểm tra tủy xương chúng tôi mới có thể chuẩn đoán chính xác có phải bệnh bạch cầu hay không, là loại bệnh bạch cầu nào."

"Bệnh bạch cầu?" Thương Đồng ngẩn người, đó là gì?

Tầm mắt của cô từ từ dừng lại trên người Niệm Niệm, cô bé lơ mơ dựa vào trong ngực cô, giống như một con mèo nhỏ. Bệnh bạch cầu, cái tên đáng sợ này làm cho cô hoàn toàn mất đi lý trí, liên tục quay cuồng trong đầu, có phải cô nghe lầm rồi không?

"Bác sĩ, mấy tuần trước con bé đã làm kiểm tra một lần ở Bắc Kinh, nhưng không phát hiện bất thường!" Giọng nói của Thương Đồng run rẩy, hy vọng có thể nghe bác sĩ nói, có lẽ là kết quả xét nghiệm máu của bọn họ có vấn đề, hoặc là gì đó.

Nhưng sau khi bác sĩ nghe xong thì sắc mặt càng thêm nặng nề: "Nếu đây là bệnh bạch cầu cấp tính, thì vấn đề càng nghiêm trọng, cô lập tức đi làm kiểm tra tủy xương, ra kết quả, lập tức đưa đến đây."

Thương Đồng kinh hồn bạt vía ôm Niệm Niệm, cô đi nộp phí, xếp hàng.

"Mẹ..." Niệm Niệm mệt mỏi ghé vào trong ngực cô: "Khi nào ba ba trở lại?"

Mũi Thương Đồng đau xót, cô dịu dàng nói: "Ba ba đi họp, buổi trưa sẽ trở lại, bây giờ con không thoải mái sao?"

Niệm Niệm nhẹ nhàng nói: "Con buồn ngủ..."

"Niệm Niệm ngoan." Nước mắt của Thương Đồng rơi xuống, cô cố Niệm Niệm, đến phòng chuyên xét nghiệm tủy, Niệm Niệm vào trong, cô chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Mấy phút này sao lại trôi qua khó khăn như vậy, hai chân của cô hoàn toàn không có sức, chỉ có thể chống tường ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

cô rất sợ, sợ kết quả kiểm tra, nhưng vẫn giữ tâm lý may mắn, Niệm Niệm ở bệnh viện lớn Bắc Kinh đã làm kiểm tra tổng quát, không có vấn đề gì, có lẽ ở đây chỉ lầm lẫn mà thôi.

Đôi khi bệnh viện cũng xảy ra chuyện như vậy.

cô thà rằng bây giờ cũng vậy, lát nữa kết quả ra đây, nói với cô tất cả đều là lầm lẫn.

Nhưng, một giây đồng hồ sau, cô lại rơi vào trong khủng hoảng, bởi vì cô vẫn lo lắng cho thân thể của Niệm Niệm, cô vẫn không dám đi chứng thực, sợ điều mình lo lắng chính là sự thật.

Ba mươi lăm phút, thời gian rất ngắn, nhưng với Thương Đồng mà nói, lại giống như một thế kỷ.

Niệm Niệm mặc quần áo vô khuẩn ra ngoài, cô bé bị chích thuốc tê, yếu ớt nằm ở trong lòng Thương Đồng.

Kết quả kiểm tra phải chờ đến chiều mới ra.

một mình cô ngồi ở đó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Đồng Đồng..." Lúc La Hằng Viễn tìm được cô, thấy cô mất hồn ngồi ở đó, trong lòng ôm Niệm Niệm.

cô từ từ quay tầm mắt lại, lúc cô nhìn thấy La Hằng Viễn, chỉ khẽ gật đầu.

"Niệm Niệm thế nào?" Vừa rồi La Hằng Viễn đến phòng làm việc của bác sĩ, đã hết giờ làm việc, phải chờ đến 1 giờ rưỡi chiều mới làm việc lại.

"Chờ kết quả." Thương Đồng khăn khăn mở miệng.

Niệm Niệm nhìn thấy La Hằng Viễn, vờn tay: "Ba ba..."

La Hằng Viễn ôm Niệm Niệm qua, dịu dàng nói: "Niệm Niệm đói bụng không? Ba ba dẫn hai người đi ăn trưa nhé?"

"Vâng." Niệm Niệm rất ngoan, dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không buồn không lo.

Thương Đồng máy móc đứng dậy đi theo, La Hằng Viễn hỏi cô muốn ăn gì, cô giống như có ba linh hồn mà đã đánh mất hai, luôn ở trong trạng thái đi vào cõi thần tiên.

Mặc dù La Hằng Viễn muốn hỏi cô, nhưng cũng không dám nhiều lời, nghĩ tới khẩu vị của Niệm Niệm không tốt thì đi đến tiệm cháo ở Quảng Đông.

Kêu một phần cháo hải sản, mấy món ăn, Niệm Niệm có chút thèm ăn, cô bé thổi một muống cháo, đưa đến trước mặt Thương Đồng: "Mẹ, nguội, mẹ ăn..."

Thương Đồng im lặng cúi đầu, ăn xong muống cháo đó, nước mắt cũng rơi xuống.

La Hằng Viễn thấy thế, ở bên tai cô thấp giọng nói: "Đồng Đồng, em sao vậy?"

Thương Đồng lắc đầu, chưa có kết quả, cô không tin là bệnh đó, lau nước mắt một chút, miễn cưỡng cười nói: "Là vì Niệm Niệm rất hiểu chuyện."

Niệm Niệm vô cùng vui vẻ: "cô giáo đã dạy bọn con 《Đệ tử quy》, trước hết là phải hiểu thuận, thứ hai là biết..."

(Đệ Tử Quy này là lời dạy của cổ thánh tiên hiền Trung Quốc. Trước hết là dạy cho chúng ta phải hiểu thuận với cha mẹ và tôn kính thương yêu anh em chị em của chúng ta. Sau đó dạy cho chúng ta trong cuộc sống hằng ngày đối xử với người, đối xử với việc, đối xử với vật phải làm sao giữ cho tâm mình luôn luôn cẩn thận, phải làm thế nào để cho mọi người tin tưởng chúng ta. Chúng ta cũng tin tưởng lời dạy của cổ thánh tiên hiền.)

Thương Đồng thấy đáng vẻ của cô bé điềm nhiên như không, lo lắng ở đáy lòng cũng giảm xuống mấy phần, không sao, nhất định!

"Hằng Viễn?" một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trước mặt bọn họ, Thương Đồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạc Thanh Uyển.

Mạc Thanh Uyển dường như có chút ngạc nhiên nhìn La Hằng Viễn và Thương Đồng, cô mỉm cười: "thật trùng hợp."

trên mặt La Hằng Viễn có chút mất tự nhiên: "Em cũng đến đây?"

Mạc Thanh Uyển nhìn lướt qua Thương Đồng và Niệm Niệm, mỉm cười nói: "Phải, mấy ngày nay khẩu vị không tốt, nên muốn đến đây ăn chút cháo."

Thương Đồng im lặng ngồi đó, cô không có tâm trạng chú ý giữa hai người kia có gì khác thường hay không, chỉ nhìn Niệm Niệm.

"Vây thôi, không làm phiền các người, chỗ của tôi ở bên kia...." Mạc Thanh Uyển cười đi qua, ngồi xuống

vị trí gần cửa sổ cách đó không xa, cô ăn vài miếng đột nhiên bụm miệng chạy về phía nhà vệ sinh.

La Hằng Viễn thu tầm mắt lại, nhìn hai người các cô: "Hai người ăn no chưa?"

Niệm Niệm để muống xuống, gật đầu.

Thương Đồng cầm túi lên, nắm tay Niệm Niệm đi ra ngoài.

"Hai người lên xe chờ anh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Bệnh biến

Ads Thương Đồng không quan tâm tới, cô chỉ ôm Niệm Niệm, để đầu cô bé tựa vào trên vai mình, buổi chiều ra kết quả, cô thật hy vọng tất cả đều là một sự lầm lẫn, cô tuyệt đối sẽ không truy cứu bệnh viện làm cho tâm lý của cô bị hoảng loạn.

một lát sau, La Hằng Viễn trở lại, nhưng không phải một mình, Mạc Thanh Uyển đi theo phía sau anh.

"Thương tiểu thư, không ngại chúng ta cùng đường chứ? Tôi cũng đi bệnh viện." Mạc Thanh Uyển mỉm cười, cô ngồi vào chỗ cạnh tài xế.

La Hằng Viễn tự mình lái xe, im lặng chạy về hướng bệnh viện.

Đến đại sảnh, Thương Đồng nắm tay Niệm Niệm, đưa cho La Hằng Viễn rồi khẽ nói: "Hằng Viễn, em đi lấy kết quả xét nghiệm trước đã, anh và Niệm Niệm ở đây chờ em là được rồi."

La Hằng Viễn không nói nhiều, nắm tay Niệm Niệm, trong lòng có chút vô vị.

"Em đi đi, tôi ở đây chờ em." La Hằng Viễn nhẹ giọng nói với Mạc Thanh Uyển.

Về mặt của hai người đều có chút gượng gạo, một lát sau, Thương Đồng chưa trở về, Mạc Thanh Uyển đã về đến, trong tay cô cầm một phần báo cáo kiểm tra, đưa đến trước mặt La Hằng Viễn.

Phía trên có dấu cộng dương tính, bên cạnh còn có chuẩn đoán của bác sĩ, làm cho La Hằng Viễn ngây người: "Sao có thể như vậy?"

"Hôm đó chúng qua đều uống rất nhiều." Sắc mặt của Mạc Thanh Uyển trở nên rất kém: "Anh tính xử lý thế nào?"

La Hằng Viễn lúng túng đứng đó, hôm đó mở thư của Thương Đồng ra, anh cho rằng cô đi Bắc Kinh, anh gọi điện thoại cho cô, chuẩn bị sẵn sàng để vào tù, nhưng Mạc Thanh Uyển và anh, hai người đều uống rất nhiều rượu, nói chuyện bị Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây hại, thì ra số phận của bọn họ đều bị hai người kia nắm trong tay, sau đó...

"Thôi, tôi cũng không ngờ tới, vậy thì phá bỏ đi." Mạc Thanh Uyển cầm tờ giấy xét nghiệm kia, cô hơi cuộn lại, nhét vào trong túi của mình.

La Hằng Viễn đang đấu tranh thì thấy Thương Đồng cầm một tờ giấy xét nghiệm, loạng choạng đi tới.

"Đồng Đồng?" Mặt Thương Đồng trắng bệch như tuyết, trong mắt cô chỉ có Niệm Niệm, đi đến trước mặt La Hằng Viễn, cơ thể đột nhiên mềm nhũn, lập tức ngã xuống.

"Đồng Đồng..."

"Mẹ..."

La Hằng Viễn không quan tâm nhiều, vội vàng đỡ Thương Đồng dậy, ngay cả Mạc Thanh Uyển cũng đưa ra một tay.

La Hằng Viễn luống cuống tay chân giúp cô ấn huyết nhân trung (huyệt giữa miệng và mũi), nhưng Mạc Thanh Uyển lại nhặt phần kết quả kia lên, khi thấy những dòng chữ trên đó, cũng giật mình, nguy cơ hình thành bệnh bạch cầu lymphocytic mãn tính?

Sao có thể như vậy?

Là ai bị bệnh bạch cầu?

cô cẩn thận xem tên phía trên, viết "Thương Niệm Niệm, nữ, 4 tuổi lẻ 5 tháng."

Là đứa bé này?

Bác sĩ cũng chạy đến, nhưng chưa kịp đến gần, Thương Đồng đã tỉnh táo lại, cô nhìn Niệm Niệm đầu tiên, lập tức run rẩy ôm lấy Niệm Niệm, nước mắt ào ào chảy xuống.

Mạc Thanh Uyển im lặng cầm bản báo cáo kiểm tra đưa cho La Hằng Viễn, sau khi La Hằng Viễn nhìn xong, tay chân cũng run rẩy đứng đó, Niệm Niệm bị bệnh bạch cầu? Sao có thể như vậy?

Thương Đồng chậm rãi đứng lên, lấy tờ giấy xét nghiệm qua, khẽ nói: "Em đi hỏi bác sĩ một chút."

Bóng lưng của cô nhìn qua rất cô đơn, cả người giống như một trận gió cũng có thể thổi ngã.

La Hằng Viễn có chút ngạc nhiên, lập tức ôm Niệm Niệm đuổi theo, chỉ còn lại một mình Mạc Thanh Uyển đứng đó.

Trong phòng làm việc, bác sĩ nhìn bản báo cáo, sắc mặt cũng thay đổi: "Tình hình rất nghiêm trọng, phải lập tức hóa trị, nhưng cũng không thể đảm bảo sẽ chữa khỏi, cách tốt nhất là cấy ghép tủy, nếu có thể tìm thấy loại hình phù hợp, có thể sống ba năm trở lên, một số cá thể có thể sống qua năm năm trở lên. Nếu trị liệu thông thường, chỉ có 10 đến 15% người có thể sống ba năm, thời gian sống trung bình chỉ khoảng chừng một năm..."

"Chỉ một năm?" Trước mặt Thương Đồng lại tối sầm, cô ngăn người ngồi đó, nghe bác sĩ tiếp tục mở miệng nói, nhưng bác sĩ nói gì, cô đều không nghe thấy, trong đầu chỉ có một câu nói tàn nhẫn kia, chừng một năm...

Chẳng lẽ Niệm Niệm chỉ có thể sống chừng một năm?

không!

cô nắm lấy ống tay áo của bác sĩ, trong mắt lộ ra khát vọng: "Bác sĩ, cầu xin ông, chỉ cần có thể chữa trị tốt cho con bé, muốn tôi làm gì cũng được."

Bác sĩ bắt đầu gật đầu nói: "Chúng tôi còn phải để cô bé làm kiểm tra tổng quát, xem gan và dạ dày của cô bé có xảy ra bệnh biến hay không, trước tiên làm thủ tục nhập viện, có mang tiền cọc để nhập viện không?"

"Tiền cọc?" Thương Đồng hơi sững sờ.

Bác sĩ gật đầu nói: "Chi phí hoá trị giai đoạn đầu bệnh này, đại khái cần mười vạn đến sáu mươi vạn, nếu điều kiện cho phép, chúng tôi có thể liên hệ với ngân hàng tủy xương Trung Hoa, xem có thể tìm thấy tủy thích hợp hay không, với cấy ghép mà nói, cũng có thể cần một khoản chi phí lớn."

Thương Đồng thần thờ gật đầu: "Được, chỉ cần có thể chữa trị tốt cho con bé là được."

La Hằng Viễn nắm tay cô, nhẹ nhàng nói: "Đồng Đồng, đừng sợ, anh sẽ đi đặt tiền cọc."

Cái gì cô cũng không có, chỉ còn có Niệm Niệm, tại sao lại đối xử với cô như vậy? Tại sao?

La Hằng Viễn đi đóng tiền thuốc men, cô ngồi đó, tay chân lạnh ngắt.

Bác sĩ đồng cảm nhìn cô và đứa bé, thở dài nói: "Tiếp theo có thể sẽ chịu rất nhiều khổ sở, người lớn phải kiên cường một chút. Còn phải làm kiểm tra tổng quát, xem gan và dạ dày có bệnh biến gì hay không, trước tiên đi nộp chi phí."

La Hằng Viễn đã đóng tiền thuốc men, suy nghĩ nửa ngày, mới lấy điện thoại gọi đến một số, là Nhiễm Đông Khai.

Nhưng bên kia thông báo tắt máy.

Anh im lặng thật lâu, gửi đi một tin nhắn, bất luận thế nào, anh cũng không thể để Đồng Đồng chịu đựng một mình.

Trong phòng bệnh, Niệm Niệm không hiểu đã xảy ra chuyện gì, Thương Đồng chỉ ngồi bên cạnh cô bé, run rẩy lật xem sổ tay y tế.

"Đồng Đồng..." La Hằng Viễn im lặng đi qua, đến bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng, Niệm Niệm nhất định sẽ không sao, nhất định."

Thương Đồng ngẩng người ngồi đó, môi cô run rẩy, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Mạc Thanh Uyển đứng ngoài cửa, không biết nên làm gì bây giờ, qua hơn nửa ngày, cô mới lặng lẽ rời đi.

Ra kết quả rồi.

Bác sĩ thở dài nói: "Tình hình so với chúng tôi nghĩ còn nghiêm trọng hơn, nếu không tìm thấy tủy thích hợp, chỉ dựa vào hóa trị, sợ rằng cũng chỉ có thể chống đỡ đến một năm, cô bé phát bệnh rất nhanh, nếu có thể khống chế sớm một chút, có lẽ so với bây giờ sẽ tốt hơn. Chúng tôi đã đưa đơn đến ngân hàng tủy xương Trung Hoa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn chưa chắc có thể tìm thấy tủy thích hợp."

"Còn cách nào khác không?" La Hằng Viễn nắm bàn tay lạnh ngắt của Thương Đồng, bây giờ anh là trụ cột duy nhất của cô.

Bác sĩ suy nghĩ rồi nói: "Bình thường anh em, chị em ruột đều nhận lấy nhiễm sắc thể trên mỗi loại gene của cha mẹ, cho nên là gen di truyền thể đơn bội. Tỷ lệ gene giống nhau giữa anh chị em ruột chỉ chiếm 25%, nếu có anh chị em sinh đôi sẽ tăng cao một chút. Thương Niệm Niệm là con một sao?"

La Hằng Viễn gật đầu.

Bác sĩ thở dài nói: "Cha mẹ hoặc là họ hàng thân thuộc cũng có thể làm đối chiếu, tuy tỷ lệ thấp hơn. Nhưng dù sao cũng thử xem sao."

"Thử của tôi đi." Thương Đồng đứng dậy, cô đã hoàn toàn không còn sức lực, chỉ cần có một chút hy vọng thì cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

La Hằng Viễn canh giữ bên cạnh giường bệnh, Niệm Niệm nước mắt lưng tròng nhìn anh: "Ba ba, có phải con bị bệnh nặng không ạ, tối qua mẹ đã khóc rất lâu."

"không sao, con sẽ tốt thôi!"

Niệm Niệm cười nói: "Chờ khỏe lên, con nói với mẹ muốn cùng ba ba đi Bắc Kinh, lần trước bọn con đi cùng chú Nhiễm đến thảo cảm viên, còn xem thể giới dưới đáy biển, đáng tiếc ba ba không nhìn thấy, con rửa biển rất lớn..."

Mắt La Hằng Viễn đau xót, nhẹ giọng nói: "Ừ, chờ Niệm Niệm khỏe, ba ba dẫn con đi xem rửa biển lớn hơn nữa."

"Dạ, nhất định, ba ba chưa từng dẫn con đi chơi." Niệm Niệm cười ngọt ngào.

----- Vũ Quy Lai -----

Nước Mỹ, viện điều dưỡng Moore.

Lúc Nhiễm Đông Khải và Lận Khả Hân đến, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Trong phòng bệnh, Nhiễm phu nhân hình như rất mệt mỏi, bà nằm trên giường, thấy Nhiễm Đông Khải đến, nở nụ cười yếu ớt: "Đông Khải, sao con lại qua đây?"

Lận Khả Hân vội hỏi: "Bác gái, Đông Khải vừa nghe bác ngã bệnh, lập tức chạy qua xem bác."

"Chao ôi, không sao nữa rồi." Nhiễm phu nhân thở dài nói: "Đi qua đi lại làm gì."

Tim của Nhiễm Đông Khải treo lơ lửng, nhìn thấy tình hình này cũng không yên tâm, anh mở miệng nói: "Khả Hân, bây giờ em ở đây trông nom, tôi đi hỏi bác sĩ James một chút."

Lận Khả Hân thấy anh đi ra cửa, mới xoay người cười nói với Nhiễm phu nhân: "Bác gái, bác xem bác làm Đông Khải hoảng sợ chưa kia."

Nhiễm phu nhân nở nụ cười: "Nó thật sự là chuyện bé xé ra to."

"Còn không phải không yên tâm về bác sao?" Lận Khả Hân cười ngọt ngào.

"Chao ôi, trái lại nó làm cho bác yên tâm mới phải." Nhiễm phu nhân vỗ vỗ tay cô.

Nhiễm Đông Khải để túi ở tủ đầu giường, lúc này vang lên một tiếng, Lận Khả Hân lấy ra, nhìn thấy một tin nhắn, mặt cô hơi thay đổi, ngón tay lập tức bấm nút xóa, rồi trở về.

Nhiễm Đông Khải sai bước chạy trở về, cả đêm anh vẫn chưa ngủ ngon, nhìn có chút mệt mỏi: "Mẹ, lần này chỉ là ngã xiu, hay là mẹ theo con trở về Trung Quốc đi?"

Nhiễm phu nhân lắc đầu nói: "Ta không bao giờ muốn trở về nữa, muốn chết cũng phải để ta chết ở đây."

"Mẹ đừng nói vậy." Nhiễm Đông Khải gấp giọng nói.

"Ta già rồi, lần này con trở về cũng tốt, con và Khả Hân đã quen rất lâu, mẹ cũng không có tâm nguyện gì, lần này trở về thì kết hôn luôn đi."

Nhiễm Đông Khải hơi sững sờ: "Mẹ, có thể đợi một thời gian hay không?"

Lận Khả Hân cúi đầu, không có biểu hiện gì.

Nhiễm phu nhân thở dài, bà ngồi dậy nói: "Đợi? Đợi đến ngày ta chết, hay đến khi nào? Khả Hân cùng con đến Trung Quốc hơn năm năm, các con cũng đều trưởng thành rồi."

"Nhưng..." Nhiễm Đông Khải lộ ra vẻ mặt khó xử.

Lận Khả Hân lập tức nói tiếp: "Bác gái, không cần vội, kết hôn là chuyện hệ trọng, nếu làm hôn lễ phải cần thời gian dài, với lại thân thích của nhà cháu bên kia cũng nhiều, dù sao cũng còn một thời gian, kỳ thực không cần phiền phức như vậy..."

"Vậy thì đăng ký trước, ta cũng không muốn ở đây, các con đăng ký, Khả Hân cùng ta về nhà sống tốt hơn." Vẻ mặt của Nhiễm phu nhân lộ ra chút mệt mỏi.

Nhiễm Đông Khải cau mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu: "Được rồi."

Nhìn thấy Nhiễm phu nhân cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng, Nhiễm Đông Khải bất đắc dĩ cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Cô ấy gọi điện thoại đến

Mùi chất khử trùng ở bệnh viện rất nặng.

Thương Đồng lấy hết tiền bạc ra, nhưng chỉ có ba vạn, La Hằng Viễn góp năm vạn, anh vừa giữ chức rèn luyện, trên tay cũng không có bao nhiêu tiền.

Miền cường đóng được chi phí nằm viện và tiền cọc.

Kết quả đối chiếu tuỷ xương của Thương Đồng và Niệm Niệm đã có, cô không dám mở ra xem kết quả.

La Hằng Viễn thay cô mở ra, sau khi xem xong thì im lặng đưa cho cô.

Thương Đồng nhận lấy tờ giấy, từ biểu hiện của La Hằng Viễn đã biết đáp án.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Nếu hóa trị không thành công, lại không tin thấy tuỷ phù hợp...

Thương Đồng cúi đầu, ôm mặt, cô đã khóc đến đầu óc trống rỗng, cả khóc cũng không có sức.

"Đồng Đồng..." La Hằng Viễn ngồi ở bên cạnh cô, lặng lẽ ôm cô vào trong ngực.

Thương Đồng cũng không từ chối, cô thật sự muốn sụp đổ. Chi phí sau khi điều trị giai đoạn đầu phải kiểm thế nào, nhưng nỗi sợ hãi của cái chết làm cho cô không còn sức chịu đựng. Niệm Niệm là hy vọng sống của cô.

cô không thể không có con bé!

Cách đó không xa, Mạc Thanh Uyển đeo túi xách nhìn cảnh này, không đi về phía trước.

La Hằng Viễn ngẩng đầu, lơ đãng nhìn thấy Mạc Thanh Uyển đứng ở phía trước, thở dài đứng dậy, đi về phía cô...

Thương Đồng đứng lên, cô quay lại phòng bệnh, thấy Niệm Niệm bị chích thuốc tê còn đang mê man, cô bé ngủ rất say, không biết bắt đầu từ ngày mai phải tiếp nhận hóa trị tàn nhẫn, nghe nói rất nhiều người lớn cũng không chịu nổi loại bức xạ này, có người vì không chịu nổi mà từ bỏ hy vọng sống.

Con bé nhỏ như vậy, sao nhẫn tâm để con bé chịu tội thế này?

Thương Đồng ngồi ở bên cạnh Niệm Niệm, lấp lánh nước mắt, không biết nên làm thế nào.

nói với Sở Ngự Tây sao?

Hơn nửa buổi, sắc mặt La Hằng Viễn rất khó coi quay trở lại.

"Hằng Viễn, cho em mượn điện thoại của anh dùng được không?" Thương Đồng đã không còn tâm trí để ý đến những chuyện khác, cô nhận lấy điện thoại của La Hằng Viễn, ra khỏi phòng, đi tới cuối hành lang gọi điện thoại.

Cú điện thoại này, cô muốn gọi cho Sở Ngự Tây.

cô nên nói cho anh biết, Niệm Niệm là con của anh, nói với anh, Niệm Niệm sắp chịu đựng tra tấn.

cô không có nhiều tiền để điều trị cho Niệm Niệm, cô không thể để Niệm Niệm vì lý do riêng của mình làm trì hoãn trị liệu.

Nhưng cô nên nói với anh thế nào đây?

cô không biết, bây giờ cô chỉ có thể nghĩ đến anh.

Gọi qua mười mấy con số kia, điện thoại kết nối, tay cầm điện thoại của cô không ngừng run rẩy, cuối cùng bên kia cũng truyền đến tiếng trả lời.

Là một giọng nữ trong trẻo: "Xin chào?"

Thương Đồng ngẩn người, cô không chắc chắn nhìn lại số điện thoại, không bấm sai.

"Xin chào..." cô mới mở miệng, nước mắt ào ào chảy xuống, vị mặn ứa vào miệng.

Bên kia hơi do dự, mới mở miệng nói: "cô là Thương tiểu thư?"

Thương Đồng cũng nghe ra giọng của Lâm Lôi, cô không nói ra lời, chợt nghe Lâm Lôi khẽ nói: "Thương tiểu thư, Ngự Tây đang thử quần áo, chờ anh ấy ra, tôi kêu anh ấy gọi lại cho cô nhé."

"Cảm ơn." Để điện thoại xuống, Thương Đồng hoàn toàn không còn hơi sức.

Rốt cuộc cô đang làm gì?

Mấy ngày trước lúc Niệm Niệm không có chuyện gì, cô cũng để ý tin tức đưa tin, Sở Ngự Tây muốn đính hôn, đối tượng đính hôn chính là Lâm Lôi.

----- Vũ Quy Lai -----

Từ phòng thử đồ đi ra, Sở Ngự Tây vô cùng bình tĩnh, lễ phục màu trắng mặc trên người anh, vô cùng đẹp đẽ, dù là lễ đính hôn, nhưng cũng được chuẩn bị rất khéo léo, có thể thấy được mức độ coi trọng của bộ trưởng Lâm đối với vấn đề này.

"Ngự Tây..." Lâm Lôi đứng dậy, mang theo nụ cười ở khóe môi, đưa điện thoại di động cho anh: "Vì sợ anh có chuyện quan trọng, điện thoại vừa vang lên, tôi giúp anh nhắc máy, anh gọi lại hỏi chút đi."

Sở Ngự Tây thân nhiên nhận lấy điện thoại, nhìn một hàng số, anh thuận miệng hỏi: "Ai vậy?"

"Là Thương tiểu thư." Lâm Lôi cười nói.

Sở Ngự Tây cầm điện thoại, đôi mắt tối xuống, anh hơi do dự.

Sao cô lại gọi điện thoại cho anh?

đã xảy ra chuyện gì sao?

"Nghe giọng của cô ấy, hình như không ổn lắm, hay là anh gọi lại đi." Lâm Lôi nhìn ra sự do dự của anh, ở bên cạnh khẽ nói.

Sở Ngự Tây nhìn Lâm Lôi thật sâu, cô tin tưởng và rộng lượng nhìn anh, anh im lặng một lúc, rồi gật đầu, bước sang một bên.

Lâm Lôi nhìn bóng lưng của anh, trong mắt có chút chán nản.

Gọi điện thoại đi, Sở Ngự Tây suy nghĩ đến mấy khả năng có thể, cô gặp phải khó khăn sao? Nếu là phương diện tiền bạc, cô sẽ đi tìm Nhiễm Đông Khải, sẽ không tìm anh, hay là gặp vấn đề khó khăn khác? Nhưng có chuyện gì, làm cô chủ động gọi điện thoại cho anh?

Tim vẫn không tự chủ được treo lơ lửng.

Nhưng điện thoại gọi đi, đường dây lại bận.

Tiếng bíp...bíp...bíp vang lên, không lý do làm cho người ta khó chịu.

Anh cúp điện thoại, thấy Lâm Lôi đang ký tên cho mấy nhân viên nhỏ, anh thờ dãi một hồi, tắt điện thoại, vậy thì trễ một chút rồi gọi lại.

"Gọi xong rồi sao?" Lâm Lôi mỉm cười đứng lên.

Sở Ngự Tây không muốn nói nhiều, chỉ im lặng gật đầu.

Lâm Lôi cảm lễ phục màu trắng lên nói: "Tôi cũng thử tốt rồi, chúng ta đi thôi, ba nói tối nay đã chuẩn bị rượu Mao Đài thượng hạng, chờ anh đến uống."

Sở Ngự Tây gật đầu: "Tôi đi thay quần áo."

một lát sau, Sở Ngự Tây thay lại quần áo ban đầu, áo khoác lông màu xám đen hơi dài, khăn quàng cổ caro xanh xám, nhìn qua chừng chặc mà không lỗi thời, Lâm Lôi kéo cánh tay anh, khẽ nói: "cô ấy tìm anh có chuyện gì?"

Sở Ngự Tây nhàn nhạt trả lời: "không biết, vừa rồi gọi qua thì đường dây bận."

"Nếu bây giờ cô ấy nói muốn hợp lại với anh thì sao?" Lâm Lôi ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực.

Sở Ngự Tây cười tự giễu, khẽ nói: "sẽ không đâu."

"Nếu là thật?" Lâm Lôi ngoan cố hỏi tiếp: "Ngự Tây, trước kia chúng ta đã nói qua, bất luận sau này có chuyện gì, chúng ta phải thẳng thắn với đối phương, không phải tôi đang ghen, mà là đối mặt với vấn đề đầu tiên phải suy nghĩ rõ ràng, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

cô sẽ sao? Làm sao có thể?

Nếu cô muốn ở chung với anh, sao phải đợi đến bây giờ? Năm năm trước anh muốn cưới hỏi đảng hoàng, cô trốn đi thật xa, năm năm sau, cô cũng hận không thể hoàn toàn vạch rõ ranh giới với mình.

Nhưng nếu là thật?

Cho dù có một phần vạn khả năng, anh sẽ làm sao?

"Lâm Lôi..." Anh dừng lại, xoay người nhìn Lâm Lôi nói: "Tôi nghĩ lo lắng của em hoàn toàn dư thừa, giữa chúng tôi tuyệt đối không có khả năng. Cho dù giống như lời của em, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không quay đầu lại, tôi thừa nhận mặc dù tôi vẫn không cách nào quên cô ấy, nhưng nếu chúng ta đã có ước hẹn hôn nhân, tôi sẽ có trách nhiệm với em, với lại khi tôi kết hôn, cũng sẽ không phản bội hôn nhân của chúng ta."

Lâm Lôi nghe xong, im lặng một lúc, khẽ nói: "Ngự Tây, tôi nghĩ tôi không thể nặng nề trách móc anh, tình cảm sâu đậm của anh cũng là điểm thu hút tôi,

nên tôi có thể chấp nhận anh từ từ buông xuống phần tình cảm trước kia của anh, hy vọng trước hôn nhân của chúng ta có thể giải quyết tốt. Nhưng tôi cũng không phải người không hiểu lý lẽ, nếu cô ấy...tôi đang nói Thương tiểu thư có khó khăn gì, tôi vẫn hy vọng anh có thể quan tâm cô ấy như đối với một người bạn, giúp đỡ cho cô ấy."

Sở Ngự Tây nghe xong, đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm Lâm Lôi vào trong ngực. Đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc thân mật, mà còn là Sở Ngự Tây chủ động.

Mặc dù chỉ là một cái ôm nhẹ nhàng, nhưng chắc chắn có thể làm cho khoảng cách giữa bọn họ kéo gần lại một chút.

----- Vũ Quy Lai -----

Thương Đồng gọi cho Nhiễm Đông Khai, điện thoại vẫn không kết nối được, gọi đi đều là đường dây bận.

Cuối cùng cô cũng lặng lẽ để điện thoại xuống, quay người trở về.

Trở lại phòng bệnh, cô đưa điện thoại cho La Hằng Viễn, im lặng ngồi xuống.

"Đồng Đồng, anh đi mua cho em chút đồ ăn, lát nữa Niệm Niệm cũng thức dậy, anh đến tiệm cháo buổi trưa." La Hằng Viễn đứng dậy.

Thương Đồng im lặng gật đầu.

La Hằng Viễn vừa đi, Mạc Thanh Uyển gõ cửa đi vào.

"Mạc tiểu thư." Thương Đồng không biết tại sao cô lại đến đây, vừa lên tiếng chào hỏi thì thấy nước mắt của Mạc Thanh Uyển rơi xuống: "cô sao vậy?"

Mạc Thanh Uyển ngồi xuống đối diện với Thương Đồng, cô từ trong túi lấy ra hai vụn đưa đến tay Thương Đồng, nhẹ giọng nói: "Thương tiểu thư, đây là một chút tâm ý của tôi, cho Niệm Niệm chữa bệnh."

Thương Đồng đau xót, từ từ đẩy trở về: "Cảm ơn cô, tôi không thể nhận tiền của cô, tôi sẽ nghĩ cách."

Mạc Thanh Uyển lau nước mắt, lại từ trong túi lấy ra một tờ giấy xét nghiệm, cô thút thít nói: "Thương tiểu thư, thật xin lỗi, tôi thật không nên nói chuyện này vào bây giờ, tôi đang mang thai, là con của Hằng Viễn. cô đừng hiểu lầm, thực ra trước đó tôi vẫn không biết hai người là vợ chồng, với lại anh ấy cũng không có làm chuyện phản bội cô, chỉ vì hôm đó chúng tôi đều uống say. Tôi nghĩ, nếu tôi sinh đứa bé này ra, có lẽ bởi vì cùng huyết thống với Niệm Niệm mà có thể đối chiếu thành công? Mặc dù ba tôi bên kia muốn nghỉ hưu sớm, nhưng tôi cũng không thể chưa kết hôn đã có con, cho nên...cho nên..."

Thương Đồng nghe xong, nước mắt rơi xuống, run giọng nói: "Mạc tiểu thư, có lẽ cô đã hiểu lầm rồi. Thực ra tôi và Hằng Viễn không có bất cứ quan hệ gì, Niệm Niệm không phải là con của Hằng Viễn, lúc trước là chúng tôi giả kết hôn, nên tôi xin chúc mừng cho cô và Hằng Viễn!"

Mạc Thanh Uyển bị tin này làm giật mình, cô lập lại: "cô và Hằng Viễn giả kết hôn?"

Thương Đồng thờ dãi, cúi đầu nói: "Tôi đã liên lụy anh ấy quá nhiều, bây giờ, rất tốt, thật sự rất tốt."

"Vây...cha của con bé là Nhiễm tổng sao?" Mạc Thanh Uyển run giọng nói.

Thương Đồng quay mặt sang chỗ khác, cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Niệm Niệm, lòng thất lại.

"thật xin lỗi, tôi không hỏi, tôi..." Mạc Thanh Uyển không biết nên nói gì, trước đó cô vốn tràn đầy áy náy, lại nghĩ tới rất nhiều khả năng tốt, bây giờ hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của cô.

Thương Đồng lắc đầu: "không sao. Hằng Viễn là một người tốt, nghe tin này, cuối cùng tôi cũng bớt đi một nỗi lo rồi."

"Thương tiểu thư, kỳ thực nếu là trước kia, tôi sẽ không cân nhắc đến Hằng Viễn, trải qua chuyện lần này, tôi mới nhận ra trước kia mình quá ngây thơ. Mặc dù ba tôi là thị trưởng, nhưng chính trị rất đáng sợ, ông ấy cũng muốn buông tay, gỡ từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, cuối năm nay sẽ làm thủ tục nghỉ hưu. Bây giờ đều là người đi trà lạnh, tôi chỉ muốn tìm một người tốt, không cầu giàu có, sống tốt một đời là được rồi."

Thương Đồng gật đầu, nhẹ giọng nói: "sẽ, hai người sẽ sống tốt một đời."

Có thể sống tốt qua một đời, bình đạm, không phải là hạnh phúc lớn nhất sao?

cô cúi đầu, nắm bàn tay nhỏ của Niệm Niệm, trong lòng vô cùng thế lương.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Cả đời cũng sẽ không tha thứ

La Hằng Viễn đi tới dưới lầu của bệnh viện, nghe điện thoại vang lên, anh vừa xách cháo vừa đi vào cổng bệnh viện: "Ai vậy?"

Sở Ngự Tây nhìn lại điện thoại, là số vừa rồi Lâm Lôi nhận, nhàn nhạt nói: "Tôi là Sở Ngự Tây, tôi tìm Thương Đồng."

La Hằng Viễn nghe xong, không kịp suy nghĩ đã hỏi: "Sở tổng, anh biết làm thế nào có thể liên lạc với Nhiệm tổng hay không?"

Sở Ngự Tây nghe xong câu đó, sắc mặt sa sầm, cầm điện thoại lạnh lùng nói: "Tìm anh ta có việc sao?"

La Hằng Viễn vào thang máy, thấy thang máy muốn khép lại, anh gấp giọng nói: "Chúng tôi tìm Nhiệm tổng có việc gấp, nếu Sở tổng có thể liên lạc với anh ta..."

Thang máy khép lại, thang máy ở đây không có tín hiệu mạng lưới, cho nên tín hiệu bị cắt.

La Hằng Viễn cúp điện thoại, để vào trong túi, chuẩn bị vào phòng bệnh nói lại chuyện này cho Thương Đồng.

Anh vừa bước vào phòng bệnh thì thấy Mạc Thanh Uyển ở đó.

Thương Đồng trông thấy, đứng dậy nhận cặp lồng trong tay anh, khẽ nói: "Hằng Viễn, cảm ơn anh và Mạc tiểu thư, các người còn bận việc, nhanh đi đi."

La Hằng Viễn vừa nhìn đã biết, Thương Đồng chắc chắn đã biết hết chuyện, anh cũng không có cách nào giải thích chuyện này, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thương Đồng miễn cưỡng cười nói: "Hằng Viễn, đi đi, em bên này không có chuyện gì đâu, em sẽ tìm cha của con bé đến, anh đã làm cho em rất nhiều rồi, đừng để em lại mắc nợ các người."

Mạc Thanh Uyển đứng dậy, thấp giọng nói: "Thương tiểu thư, hôm khác tôi trở lại."

"không cần, trong bệnh viện đều là người bệnh, bây giờ cô đang mang thai, các người còn phải làm chuyện vui, tôi không sao..." nói xong, cô cười đẩy La Hằng Viễn và Mạc Thanh Uyển ra khỏi phòng bệnh, mỉm cười nhìn hai người bọn họ có vẻ mặt khác nhau rồi khỏi, mới một mình một mồi đóng cửa lại.

Làm sao bây giờ?

Bên Nhiệm Đồng Khai căn bản không gọi được.

Bên Sở Ngự Tây, cũng không có hồi âm.

Đứa bé trên giường chậm chạp động đậy mấy cái, thì ra đã tỉnh dậy.

Qua một lúc, Niệm Niệm mới ngồi dậy, mắt to chớp chớp nhìn xung quanh, thấy Thương Đồng mới khẽ cười: "Mẹ, trời đã sáng rồi sao?"

Thương Đồng đi qua, ôm lấy cô bé: "không phải, trời sắp tối rồi."

cô bé ngủ cả một buổi chiều.

"Đói bụng không?" Thương Đồng ôm Niệm Niệm, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô bé.

Niệm Niệm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "không đói bụng ạ. Mẹ, ngày mai con có thể đi nhà trẻ không? Bọn con muốn trao đổi công việc, con không làm, phải làm sao bây giờ?"

Thương Đồng nhẹ giọng nói: "Chúng ta ăn chút cháo trước, sau đó mẹ dạy con làm thủ công được không?"

Niệm Niệm suy nghĩ một chút: "Vậy thì ăn một chút!"

"Được." Thương Đồng nén nước mắt, mở cặp lồng ra, từng chút một đút cho Niệm Niệm.

"Mẹ, sao mẹ không ăn?" Niệm Niệm cũng không có gì thay đổi, nhưng sắc mặt có chút trắng bệch.

Thương Đồng quay người qua chỗ khác, một lát sau mới quay lại, húp vào hai miếng, cười nói: "Mẹ đã ăn trước, Niệm Niệm ăn vài miếng nữa đi."

"Con ăn không vào, chúng ta làm thủ công đi ạ." Niệm Niệm không đói bụng, lại rất muốn làm thủ công, có thể nộ lên.

Làm gì đây?

Tầm mắt của Thương Đồng dừng lại trên ống truyền dịch vừa dùng qua, cô cắt hai đầu ống truyền dịch, dịu dàng nói: "Mẹ chỉ con đan cá nhỏ nhé? Nếu

con thích, mẹ đi mua dây màu, được không?"

"Đan cá nhỏ?" Niệm Niệm vô cùng háng hái.

Trong phòng bệnh bật sáng đèn, bình nước biển trống không treo trên giá đỡ, Thương Đồng ngồi trên giường, cúi đầu đan cá, hai lọn tóc rơi xuống, Niệm Niệm giúp cô vén ra sau tai, cô bé chui vào trong lòng Thương Đồng, im lặng nhìn cô đan cá nhỏ.

Chỉ là chỉnh sửa, nhưng nước mắt Thương Đồng lại rơi xuống.

Ngư Tây...

Ngư Tây...

"Đan rất đẹp!" Niệm Niệm cầm cá nhỏ trong suốt kia, vô cùng vui vẻ: "Mẹ, mau dạy con đi ạ."

----- Vũ Quy Lai -----

Nước Mỹ, lúc này là ban ngày.

Nơi đăng ký kết hôn, Nhiễm Đông Khải vô cùng im lặng, trong túi của anh là giấy chứng nhận, hộ chiếu. Lận Khả Hân kéo cánh tay anh, nghiêng về phía anh.

"Sắp đến lượt chúng ta rồi." Lận Khả Hân có chút kích động.

Về mặt của Nhiễm Đông Khải lại nặng nề, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Nhìn thấy gần đến bọn họ, Nhiễm Đông Khải đột nhiên kéo cô qua một bên nói: "Khả Hân, tuy tôi và Sở Vân Hề không đi đăng ký, nhưng dù sao cũng cử hành hôn lễ, nếu bây giờ chúng ta đăng ký ở Mỹ, có thể sẽ có vấn đề trùng hôn, hay là em chờ một thời gian, xử lý xong chuyện bên kia thì chúng ta làm đám cưới với nhau.

(Trùng hôn: kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có chồng)

Lận Khả Hân cúi đầu, khẽ nói: "Bác gái đang chờ chúng ta cầm giấy hôn thú đưa cho bác ấy xem."

Nhiễm Đông Khải cau mày lại.

Lận Khả Hân nhẹ nhàng nói: "Anh yên tâm, ngoại trừ bác gái, em sẽ không nói với bất kỳ ai, bao gồm cả người nhà của em. Chờ anh xử lý tốt, chúng ta tổ chức hôn lễ cũng được, tất cả em đều nghe theo anh."

Nhiễm Đông Khải nghe xong, hồi lâu mới mở miệng nói: "Sau khi đăng ký, em ở lại bên này, không cần đi với tôi về Trung Quốc. Chăm sóc cho cơ thể mẹ tôi thật tốt."

"Được, tất cả em đều nghe theo anh!" Lận Khả Hân vội vàng gật đầu.

Hai người đều là người Mỹ gốc Hoa, cho nên xử lý vô cùng suông sẻ. Nhiễm Đông Khải không có cảm giác gì, giống như hoàn thành một cuộc giao dịch.

Ngược lại Lận Khả Hân, kích động nhìn đi nhìn lại, ôm lấy Nhiễm Đông Khải nói: "Đông Khải, em rất hạnh phúc!"

"đi thôi, mẹ tôi đang chờ để nhìn thấy nó."

Lận Khả Hân vô cùng hưng phấn, cẩn thận cầm phần của mình cất kỹ, gấp lại để vào trong túi, kéo tay Nhiễm Đông Khải ra khỏi chỗ đăng ký.

Bây giờ cô mới là bà Nhiễm danh chính ngôn thuận, không cần phải sợ điều gì!

Chỉ cần cô mang thai con của anh...

Nhiễm Đông Khải từ đầu đến cuối đều nhíu mày, lái xe về nhà, Lận Khả Hân xuống xe, vội vã chạy vào trong, nói tin tức này cho Nhiễm phu nhân, cách cửa sổ thủy tinh trong suốt, Nhiễm Đông Khải nhìn thấy mẹ mình lộ ra nụ cười, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ đi vào.

Vừa đi đến cửa thì điện thoại của anh vang lên.

Lận Khả Hân vênh tai lên, nghe trong miệng anh truyền ra hai chữ "Chu Hi", lòng mới buông lỏng xuống, cô đã thay anh cài đặt từ chối số điện thoại kia, hẳn là không có chuyện gì. Với lại cho dù có xảy ra chuyện gì, cô cũng không quan tâm, bởi vì cô đã có Thượng Phương Bảo Kiềm, cô là vợ hợp pháp của anh! Anh đã là của cô!

Nhưng Nhiễm Đông Khải nghe bên kia nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cậu nói gì?"

Anh ra khỏi cửa lớn, gấp giọng nói: "Tìm được cô ấy rồi sao?"

Chu Hi: "Đúng vậy, ngài bảo tôi điều tra tầm tích của Thương tiểu thư, tôi điều tra được rồi. Thương tiểu thư đã về đến Hàn Thành, nhưng có một tin xấu, đó là con gái của Thương tiểu thư nằm bệnh viện, tôi cho người bên kia hỏi thăm, hình như là...bệnh bạch cầu."

Nhiệm Đông Khải hơi sững sờ: "Bệnh bạch cầu?"

"Đúng vậy, vừa nhập viện, cụ thể tình hình vẫn không rõ lắm."

Nhiệm Đông Khải nhanh chóng ổn định lại: "Chu Hi, cậu đích thân đến Hàn Thành một chuyến, càng nhanh càng tốt! Làm thủ tục chuyển viện cho bọn họ, liên hệ với bệnh viện và bác sĩ tốt nhất Bắc Kinh, tôi sẽ lập tức trở về."

"Vâng, Nhiệm tổng."

Đề điện thoại xuống, toàn thân của Nhiệm Đông Khải lạnh ngắt, anh luôn rất bình tĩnh, nhưng chuyện này dù thế nào cũng không làm anh bình tĩnh được, nhất định là chuẩn đoán nhầm!

Những nơi nhỏ như thế, thường xuyên chuẩn đoán nhầm!

Anh lập tức gọi điện thoại cho Thương Đồng, nhưng điện thoại đã sớm tắt máy.

Anh phải lập tức trở về!

Nghĩ đến đây, anh vội vã đi vào biệt thự, đi đến trước mặt Nhiệm phu nhân: "Mẹ, con có việc gấp phải trở về Trung Quốc, Khả Hân ở đây với mẹ, mẹ có vấn đề gì con sẽ trở lại đây."

Nhiệm phu nhân đang xem giấy hôn thú với Lận Khả Hân, nụ cười trên mặt chưa kịp dứt, thấy vậy thì giận dữ nói: "Chuyện gì làm con gấp đến như vậy?"

Lận Khả Hân mỉm cười nói: "Bác gái, Đông Khải có việc, cứ để anh ấy đi đi, xong việc sẽ cùng cháu ở bên cạnh bác mỗi ngày."

Mặc dù Nhiệm phu nhân không vui, nhưng lúc quay sang Lận Khả Hân lại mang theo nụ cười: "Con nha, thật là dung túng nó, đăng ký kết hôn cũng là chuyện lớn, thôi, lần này con nói giúp cho nó, thì để nó đi đi. Đông Khải..." Nhiệm phu nhân quay sang Nhiệm Đông Khải: "Xong việc, con phải cho Khả Hân một hôn lễ, sau đó mẹ chờ bông cháu."

Nhiệm Đông Khải gật đầu nói: "Mẹ, con biết rồi. Lần này con nhất định sẽ xử lý tốt."

nói xong, anh cũng gật đầu với Lận Khả Hân, ý bảo cô chăm sóc tốt bên này, mới xoay người rời khỏi.

Lận Khả Hân cười nhạt, dáng vẻ kia của anh, có lẽ là đã biết gì đó, cho dù trên thế giới không có gió lùa vào tường, nhưng bây giờ chỉ sợ cũng vô dụng.

Nhiệm Đông Khải đang trên đường đến sân bay.

Anh lấy điện thoại ra, chán chừ, có nên nói với Sở Ngự Tây không?

Có nên không hay?

Bệnh bạch cầu? Cũng là bệnh huyết trắng.

Anh không tin Niệm Niệm lại bị bệnh này. Trước đó Niệm Niệm ở Bắc Kinh đã có làm kiểm tra một lần, không có vấn đề gì, nếu có vấn đề, nhất định bác sĩ đã sớm cho biết, nói không chừng là chuẩn đoán nhầm!

Vậy thì chờ một thời gian, nhất định không phải như vậy!

Tay anh trượt đến vị trí album ảnh, mở tấm hình kia ra, Niệm Niệm ở trong lòng anh ngủ rất say, đôi má phúng phính, lông mi dài, miệng nhỏ giống như quả anh đào, giống như một con búp bê.

Anh không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

----- Vũ Quy Lai -----

Màn đêm dày đặc.

Lâm Lôi mặc áo khoác tiến Sở Ngự Tây ra khỏi biệt thự nhà họ Lâm, thấy tài xế im lặng chờ trong xe, cuối cùng cũng có chút yên tâm: "Cũng may lần này anh dẫn theo tài xế, nếu không ba tôi cho anh uống nhiều rượu như vậy, tôi còn lo lắng phải đưa anh trở về."

Sở Ngự Tây mỉm cười, trên mặt anh mang theo mấy phần say rượu: "sẽ không xung động như vậy nữa."

Lâm Lôi cười, nhưng nhớ tới chuyện trên bàn ăn thì nhin không được hỏi một câu: "Ngự Tây, tiệc đính hôn thật sự không mời bác trai, bác gái tham dự sao?"

Tay của Sở Ngự Tây đã đặt lên cửa xe, sau khi nghe câu này, anh xoay người, nhìn Lâm Lôi, lạnh lùng trả lời: "Tôi và bọn họ không có quan hệ gì cả."

"Ngự Tây..." Lâm Lôi nhú mày, trước đó nghe Mạch phu nhân nói đôi ba câu, cô không khỏi tò mò nói: "Cho dù có khúc mắc lớn, tháo ra sẽ không có sao nữa, cần gì phải như vậy?"

Trước mắt Sở Ngự Tây lại hiện lên máu tươi nhìn thấy mà đau lòng, đó là khi mẹ anh cắt cổ tay tự sát, trên mặt đất chảy một vũng máu lớn, sắc mặt anh tối xuống, giọng nói còn thêm lạnh lẽo: "Cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho bọn họ, không cần hỏi, sau này tôi sẽ nói cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Niệm Niệm là con của anh

Sở Ngự Tây ngồi trên xe, nhắm mắt lại, đều là màu đỏ tươi.

Mùi máu tanh làm cho người ta có chút khó thở.

Anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ.

----- Vũ Quy Lai -----

Lúc Chu Hi mệt mỏi chạy đến Hàn Thành, đã là sáng ngày hôm sau.

Khi Thương Đồng nhìn thấy Chu Hi đại biểu cho Nhiễm Đồng Khải đến, trái tim nguội lạnh đột nhiên dâng lên một chút hy vọng.

"Anh nói có phải chuẩn đoán nhầm hay không?" cô nắm chặt lòng bàn tay mình, run rẩy hỏi người trước mắt.

Chu Hi gật đầu nói: "Thương tiểu thư, bây giờ chắc là Nhiễm tổng đang trên đường về nước, ngài ấy vừa nghe tin này thì lập tức bảo tôi đến đây, làm thủ tục chuyển viện cho Niệm Niệm tiểu thư, thứ nhất là điều kiện chữa trị ở Hàn Thành chưa chắc theo kịp thủ đô, không loại trừ khả năng chuẩn đoán nhầm, thứ hai là ở Bắc Kinh cũng dễ dàng chăm sóc hơn. Tôi đã liên hệ với bệnh viện tốt nhất, chuyện này không nên chậm trễ, nhanh lên đường đi."

Mang theo một chút may mắn sau cùng, Thương Đồng dẫn Niệm Niệm đi theo Chu Hi, trở lại Bắc Kinh.

Tại bệnh viện Hiệp Đồng.

Chờ kết quả kiểm tra tổng quát.

Thương Đồng chấp hai tay trước ngực, không biết nên cầu nguyện với ai, cô thật hy vọng những người uy tín ở đây nói cho cô biết kết quả chuẩn đoán ở Hàn Thành là lầm lẫn.

Nhưng đến hơn năm giờ chiều, cuối cùng cũng ra kết quả.

Nhiễm Đồng Khải cũng về tới, lúc anh ra thang máy thì nhìn thấy Thương Đồng cầm tờ giấy xét nghiệm, sắc mặt trắng bệch.

"Đồng Đồng..." Nhiễm Đồng Khải chạy đến, cơ thể mềm mại của Thương Đồng trượt xuống, được anh đỡ lấy.

cô không nói ra lời, chỉ có thể đưa tờ giấy xét nghiệm cho Nhiễm Đồng Khải.

Sau khi Nhiễm Đồng Khải nhìn thấy chuẩn đoán phía trên, đầu cũng ông ông một tiếng.

Quả nhiên là thật.

thật sự bị bệnh bạch cầu.

Anh đỡ cô vào phòng bệnh phía sau lưng cô, Niệm Niệm đã làm một loạt kiểm tra, đang ở cùng Chu Hi.

"Chú Nhiễm, chú cũng đến rồi." Niệm Niệm vô cùng vui vẻ, mặc dù thoát nhìn có chút nhợt nhạt, nhưng cũng không có biểu hiện thay đổi rõ ràng, lòng của Nhiễm Đồng Khải cũng hơi đau xót.

"Niệm Niệm..." Nhiễm Đồng Khải ôm cô bé vào lòng, một đứa bé nhỏ như vậy, lại phải đối mặt với số phận đáng sợ như thế.

Thương Đồng mắt tròn ngồi ở bên cạnh, một chút hy vọng cuối cùng của cô đã bị đập tan, chỉ có một ý nghĩ, đó là nếu Niệm Niệm có chuyện gì, cô sống cũng không còn ý nghĩa.

"Niệm Niệm có muốn ăn gì không?" Nhiễm Đông Khai vuốt tóc Niệm Niệm.

Niệm Niệm mỉm cười gật đầu: "Chú Nhiễm, chúng ta có thể đến Đông Lai Thuận ăn được không ạ?"

(Đông Lai Thuận - 东来顺: là quán lẩu thịt cừu nổi tiếng có lịch sử trên 100 năm của Bắc Kinh. Lẩu của họ chỉ dùng thịt cừu của Nội Mông, nòi lẩu bằng đồng và được đun bằng than củi.)

"Có thể. Chỉ cần Niệm Niệm muốn ăn, chú Nhiễm sẽ dẫn cháu đi ăn có được không?" Nhiễm Đông Khai ôm Niệm Niệm, trong lòng chua xót, lần trước dẫn con bé đi ăn một lần, con bé đã nhớ rõ như thế.

"Chu Hi, cậu đi làm thủ tục nhập viện, sau khi có kết quả của chuyên gia hội chuẩn, nói cho tôi biết, phải chọn giải pháp hiệu quả nhất, mặc kệ chi phí thế nào."

Chu Hi tiến hành làm thủ tục.

Nếu dựa theo trình tự thông thường, ngày mai liền bắt đầu giai đoạn điều trị.

"đi thôi, tôi dẫn hai người đi ăn." Nhiễm Đông Khai ôm Niệm Niệm, nhìn về phía Thương Đồng.

Thương Đồng cúi đầu, im lặng đi theo phía sau anh.

một bữa cơm, ngoại trừ Niệm Niệm, hai người bọn họ đều im lặng không lên tiếng.

đi qua đi lại đến tối, Niệm Niệm đã ngủ.

Cả phòng bệnh đều yên tĩnh, Nhiễm Đông Khai mới quay sang Thương Đồng: "Muốn nói với anh ta không?"

Thương Đồng im lặng thật lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Đây là lúc nên nói cho anh biết sự thật.

"Điện thoại của em gọi không được, nếu hết pin thì dùng của tôi." Nhiễm Đông Khai lấy điện thoại di động ra, đưa cho Thương Đồng, còn mình im lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

Anh muốn đi liên hệ với bác sĩ, bất luận tốn bao nhiêu chi phí, cũng phải chữa khỏi cho Niệm Niệm.

Thương Đồng cắn môi dưới, mở điện thoại ra, gọi qua số của Sở Ngự Tây, nghe bên kia truyền đến tiếng chờ đợi dài đằng đẳng, nhớ tới hôm qua khi gọi điện thoại cho anh, là Lâm Lôi nhắc máy, lòng không khỏi sợ hãi.

Ngộ nhờ là cô ấy nhắc máy thì làm sao đây?

Ngay lúc cô đang nghĩ ngợi lung tung, điện thoại lại kết nối, giọng nói lạnh lẽo của Sở Ngự Tây từ bên kia truyền tới: "Tìm tôi có chuyện gì?"

cô hơi sững sờ, run giọng nói: "Là tôi."

Sở Ngự Tây ngạc nhiên, giọng nói này...là cô ấy.

cô và Nhiễm Đông Khai ở chung một chỗ!

Bọn họ lại ở cùng nhau!

Vậy cô gọi điện thoại cho anh làm gì? Khoe khoang hay có ý gì khác?

"Ngự Tây..." Thương Đồng thốt ra tên này, nước mắt không tiếng động rơi xuống: "Chúng ta có thể nói chuyện được không?"

"Điều này cần thiết sao?" Sở Ngự Tây còn ngồi trong xe, anh nhìn cảnh xa hoa trụy lạc bên ngoài, đông ngất, trong lòng có chút hoảng hốt.

Thương Đồng bịt miệng, không cho anh nghe thấy tiếng khóc của mình, cô sợ tiếng của mình bật ra, nên cũng không nói được gì.

Sở Ngự Tây nghe bên kia im lặng quá lâu, trong lòng chán nản, anh lạnh lùng nói: "không nói thì cúp, sau này đừng làm phiền tôi nữa, giữa chúng ta đã không có bất cứ quan hệ gì."

"Đừng..." Cuối cùng Thương Đồng cũng khổ sở lên tiếng, cô chống đỡ không nổi: "Ngự Tây...Niệm Niệm là con của anh!"

Sở Ngự Tây nghe thấy tiếng khóc của cô, lòng đã có chút rối loạn, sau khi nghe cô nói câu sau cùng, anh ngồi thẳng người: "Em nói cái gì?"

Thương Đồng run giọng nói: "Ngự Tây, em..."

"không thể nào!" Sau khi Sở Ngự Tây kinh ngạc, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, cô dùng điện thoại của Nhiễm Đông Khải gọi cho anh, hai người bọn họ kết hợp lại đốt lửa để lừa gạt anh!

Bởi vì ngày mai anh sẽ đính hôn, nên Nhiễm Đông Khải muốn lập kế hoạch phá hoại anh, rốt cuộc anh ta và mình có thù hận gì?

"Tôi đã làm DNA, đứa bé vốn không phải của tôi, em còn ngại gạt tôi chưa đủ sao?"

Sau khi anh nói xong câu đó thì ngắt điện thoại.

Anh sợ anh nghe tiếp, sẽ tin lời cô! Nếu lúc trước anh không có làm DNA, bây giờ anh nhất định sẽ cho rằng lời cô nói là thật, nhất định sẽ hạnh phúc đến không cách nào kiềm chế.

Nhưng, sao cô lại dùng chuyện này để gạt anh!

Tại sao?

Anh ném điện thoại đi, điện thoại rơi xuống lòng bàn chân, một lát sau lại vang lên, nhưng anh không có tâm trạng để nhận.

Trở lại biệt thự, chuyện đầu tiên anh làm là chạy đến thư phòng, từ trong ngăn kéo cuối cùng lấy phần báo cáo kia ra.

Anh không nhìn lầm!

Phía trên rõ ràng đã viết không có quan hệ cha con.

không có!

Tại sao cô hết lần này đến lần khác muốn lừa gạt anh?

----- Vũ Quy Lai -----

Thương Đồng nắm chặt điện thoại, cả người giống như bị tưới một xô nước lạnh, lạnh thấu xương.

cô xoay người, thấy Nhiễm Đông Khải đứng ở cửa.

Nhiễm Đông Khải cầm một xấp tư liệu đi tới, anh im lặng đặt tư liệu ở đầu giường, thấy cuộc điện thoại đã kết thúc, nhẹ giọng nói: "Thế nào?"

Điện thoại lại vang lên.

Nhiễm Đông Khải cầm lấy, đi ra ngoài nhận.

Thương Đồng lau nước mắt của mình, mới bắt đầu nhớ lại lời nói của Sở Ngự Tây.

Anh đã làm DNA, chuyện lúc nào?

Sao con bé lại không phải của anh?

Ý anh là gì?

không, cô muốn đi tìm anh, nói cho anh biết sự thật!

Nhưng, cô đi đâu tìm anh đây?

Biệt thự Hậu Hải?

Chờ Nhiễm Đông Khải trở lại, cô đứng lên, lau nước mắt, khẽ nói: "Đông Khải, anh có thể giúp tôi trông chừng Niệm Niệm một chút được không? Tôi có việc ra ngoài một chuyến."

Nhiễm Đông Khải nhìn sâu vào cô và nói: "đi tìm Sở Ngự Tây?"

Thương Đồng không phủ nhận.

Nhiễm Đông Khải cau mày, anh xoay người suy nghĩ một lúc, mới gật đầu nói: "Được."

Thương Đồng cầm túi xách đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh, còn lại Nhiễm Đông Khải và Niệm Niệm đang ngủ say, anh ngồi đó, đôi mắt u ám.

----- Vũ Quy Lai -----

Biệt thự Hậu Hải, Thương Đồng trả tiền xe, xuống xe, cách hàng rào sắt, nhìn thấy thư phòng ở lầu hai sáng đèn, cô lấy hết can đảm, đến nhấn chuông cửa.

Rất lâu sau, quản gia mới đi ra.

"Thương tiểu thư..."

"Tôi có việc muốn gặp anh ấy."

Quản gia có chút khó xử: "Thương tiểu thư, tiên sinh ngài ấy..."

"Tôi biết anh ấy đang ở đây!" Thương Đồng nhìn ánh đèn ở lầu hai, từ trước đến nay anh đều không cho phép người khác đến thư phòng của anh, đèn sáng, chứng minh anh nhất định đang ở nhà.

"Tiên sinh không muốn gặp cô, hay là cô trở về đi." Quản gia bắt buộc dĩ trả lời.

"Tôi thật sự có việc, có việc gấp muốn gặp anh ấy." Thương Đồng mặc áo khoác ngoài, nhưng nhiệt độ buổi tối hơi thấp, cô đứng bên ngoài hàng rào sắt, có vẻ vô cùng mong manh.

"Tôi sẽ giúp cô hỏi một chút." Quản gia cảm thấy không đành lòng, quay người đi lên lầu.

Sở Ngự Tây ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt u ám dừng lại trên phần giám định DNA kia.

Quản gia gõ cửa, đợi một lúc, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra nói: "Tiên sinh, Thương tiểu thư nói có chuyện muốn gặp ngài."

Chuyện quan trọng?

Nắm tay của Sở Ngự Tây hơi siết chặt, anh đứng dậy, đi đến cạnh cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng mong manh ngoài cửa, cách hàng rào sắt, nhìn về phía cửa sổ của anh.

Cô ấy nhất định là chắc chắn mình sẽ gặp cô ấy.

Thời tiết lạnh như vậy, cô lại ăn mặc rất ít.

"không gặp." Sở Ngự Tây xoay người, một lần nữa trở lại ghế tựa.

Anh rút phần thiệp mời đính hôn ra, đếm danh sách phía trên.

Bởi vì có hai bên tổ chức, một là bộ trưởng Lâm, hai là Mạch Hành Kiện, nên dù không mời nhiều người lắm, nhưng tất cả đều là những nhân vật vô cùng lừng lẫy.

Tiệc đính hôn rất đơn giản, bao một khách sạn, Lâm Lôi đều đã làm tốt các chi tiết. Tuy cô làm trong ngành truyền thông, nhưng đối với chuyện này lại kiên trì giữ bí mật không cho ai biết.

Nghĩ vậy, anh điện thoại cho Lâm Lôi.

"Ngự Tây, anh về đến nhà rồi hả?" Là giọng nói vui vẻ của Lâm Lôi.

Sở Ngự Tây cũng nở nụ cười nhạt: "Ừ."

"Em và ba mẹ đang xem danh sách khách mời, bên khách sạn đã xác nhận, còn thiếu hình chụp chung của hai chúng ta, em nói anh không thích chụp, nên không chụp."

Sở Ngự Tây khề nói: "Em quyết định đi."

"Được rồi, anh bận gì thì làm đi." Lâm Lôi cười rồi cúp điện thoại.

Sở Ngự Tây để điện thoại xuống, nặng nề thở ra một hơi, anh đã bị đoạn tình cảm này làm phiền năm sáu năm, năm năm nay anh trải qua trong ngỡ ngàng đại đột, bây giờ đã kết thúc, cứ như vậy đi.

Nhìn đồng hồ, đã qua nửa tiếng.

Quản gia đã đi.

Anh đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Quản gia lại đi tới lần nữa, khẽ giọng nói: "Tiên sinh..."

Tay của Sở Ngự Tây đã đặt lên nắm cửa phòng ngủ, anh cau mày: "Có chuyện gì?"

"Thương tiểu thư còn đang chờ."

Sắc mặt của Sở Ngự Tây trầm xuống, theo bản năng nhìn lại từ cửa sổ sát đất, cô ôm hai vai, cơ thể có chút run rẩy, vẫn đứng ở cửa như cũ.

Đáng chết!

Tim của anh thất lại, không khỏi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Phải làm sao anh mới tin

Ngoài cửa sổ, cơ thể cô yếu ớt run rẩy, hai tay ôm chặt vai, gió thổi bay tóc của cô, che khuất gương mặt cô.

Quản gia thấy tình cảnh này, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh, đêm nay nhiệt độ xuống thấp, Thương tiểu thư ở bên ngoài đợi gần một tiếng rồi."

Sở Ngự Tây nhìn chằm chằm vào bóng dáng kia, từ từ rút tay đang đặt trên cánh cửa xuống, lạnh lùng nói: "Đề cô ấy đến thư phòng gặp tôi."

Anh quay lại thư phòng, buồn phiền ngồi đó, biết rõ có thể là một cái bẫy, nhưng cuối cùng cũng không đành lòng.

một lát sau, nhìn thấy bóng dáng của Thương Đồng xuất hiện ở cửa.

Môi của cô tái mét, gò má lạnh đến đỏ bừng, hai tay siết chặt lại với nhau, dường như đã khóc.

Sở Ngự Tây không nhìn nổi nữa, cầm đồ bật lửa đốt một điếu thuốc, lạnh lùng nói: "nói đi, rốt cuộc em và Nhiệm Đồng Khải muốn làm gì?"

Cả người của Thương Đồng lạnh đến run rẩy, từ trong ra ngoài đều giống như đông cứng, nhưng vừa thấy Sở Ngự Tây, nước mắt lại không tự chủ được mà rơi xuống.

Tay kẹp thuốc lá của Sở Ngự Tây hơi dừng lại, đột nhiên tức giận dụi tắt thuốc lá, đi tới trước mặt Thương Đồng, nắm cầm của cô, nước mắt của cô theo gò má rơi xuống trên tay anh, vô cùng lạnh lẽo.

Sở Ngự Tây buông tay ra, xoay người sang chỗ khác, trầm giọng nói: "Em đợi lâu như vậy, chỉ vì khóc cho tôi xem sao? Có chuyện gì thì nói mau!"

Thương Đồng chậm rãi đi về phía trước, ôm anh từ phía sau, vùi mặt mình vào sau lưng anh, cô thật sự rất lạnh, cũng rất mệt mỏi, giấu điếm lâu như vậy, già bộ lâu như vậy, cô đã không chống đỡ nổi nữa.

cô yêu anh, từ trước đến nay vẫn không thay đổi.

Nhưng tất cả đều là lỗi của cô, bất luận thế nào, cũng không nên trừng phạt lên người Nhiệm Nhiệm.

Cơ thể của Sở Ngự Tây cứng ngắc, anh biết lúc này nên lập tức đẩy cô ra, nhưng cơ thể của cô thật sự rất lạnh, ngay cả tay đặt trên eo mình cũng lạnh ngắt.

cô thể này, làm anh nhớ đến năm năm trước, cô cũng như vậy, hồn bay phách lạc trong mưa to, vô cùng tuyệt vọng. Anh ôm cô, cảm giác được cái lạnh bị mưa làm ướt trên người cô, muốn dùng hơi ấm của mình sưởi ấm cho cô.

Cũng là ở đây, anh dẫn cô trở về đây, tắm rửa cho cô, mặc áo ngủ cho cô, sấy tóc cho cô, ôm cô vào trong ngực.

Đêm hôm đó, bọn họ ôm nhau ngủ, cô giống như một đứa trẻ, hoàn toàn ỷ lại vào anh, từ tuyệt vọng đến sinh ra từng tia hy vọng.

Sao Thương Đồng lại không nhớ chứ?

Nước mắt của cô ướt đầm áo sơ mi của Sở Ngự Tây, lạnh lạnh.

Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng từ từ nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo anh của cô, cầm lấy hai bàn tay cô. Mềm mại không xương, mảnh mai lạnh lẽo.

Rất lâu sau, anh xoay người lại, yết hầu hơi chuyển động, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: "đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Đồng ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, khàn giọng nói: "Ngự Tây, xin lỗi, em đã gạt anh, gạt rất nhiều lần, nhưng Niệm Niệm là con của anh, con bé..."

Về mặt của Sở Ngự Tây trầm xuống, hất tay cô ra, cũng cắt ngang lời cô sắp nói.

"Em cảm thấy gạt tôi rất vui sao?" Sở Ngự Tây tức giận nắm lên bàn, phát ra một tiếng phịch rất lớn.

"Em không có! Lần này thật sự không có!" Thương Đồng bước lên, kéo cánh tay anh, thần trí của cô đã rất mệt mỏi.

"Tự em xem đi..." Sở Ngự Tây ném phần DNA còn chưa cắt vào trên mặt Thương Đồng: "Em muốn gạt tôi đến khi nào?"

Thương Đồng nhìn tờ giấy rơi xuống kia, giống như một con bướm trắng, vỗ cánh lảo lảo ngã nhào xuống đất.

cô khom lưng xuống, nhặt tờ giấy kia lên, xem một lần, nhưng cũng không xem được gì bên trong, ý thức của cô bắt đầu có chút tan rã, những chữ màu đen này, giống như con kiến, cô không biết viết cái gì, xem hồi lâu, kết quả giám định rõ ràng viết không có quan hệ cha con.

cô không dám tin ngẩng đầu nhìn Sở Ngự Tây, lại nhìn vào báo cáo: "Đây là gì?"

Sở Ngự Tây đã hơi tức giận, nhưng anh lại kiềm chế chính mình, lạnh lùng nói: "Tự em không nhìn thấy sao? Đây là kết quả giám định DNA, tôi cho rằng buổi tối năm năm trước, có lẽ em thật sự đã gạt tôi, có lẽ thật sự có nỗi khổ tâm, tôi ôm một chút hy vọng đi làm cái giám định này, nhưng đây là kết quả!"

"không thể nào, nhất định là nhầm lẫn." Thương Đồng đứng lên, đầu cô có chút choáng váng, nhìn thấy vẻ mặt của Sở Ngự Tây, anh rất thất vọng, rất khổ sở.

Sở Ngự Tây không nhìn tới Thương Đồng, anh không chịu nổi ánh mắt của cô: "Tôi cũng hy vọng là nhầm lẫn, nhưng em làm sao để tôi tin em? Em nói..."

Thương Đồng đứng đó, ngón tay cô tê dại, máu đỏ xô lên não, cô không thể di chuyển bước chân, trong đầu chỉ nghĩ đến cậu bé chán chường, cô gạt anh rất nhiều lần, sau năm năm, chuyện đầu tiên anh làm, chính là truy hỏi cô có phải có nỗi khổ tâm hay không, nếu lúc đó thẳng thắn, có lẽ sẽ không đi đến bước này.

Tất cả những gì cô và Niệm Đồng Khải làm đều không chệ vào đâu được.

Bây giờ cô gặp báo ứng, nhưng phần giám định này là thế nào.

"Con bé thật sự là con của anh." Thương Đồng run rẩy mở miệng: "Buổi tối năm năm trước, chúng ta thật sự ở chung..."

"Đủ rồi!" Sở Ngự Tây đẩy những thứ trên bàn xuống đất, giấy bay tứ tung, cặp hồ sơ rơi trên thảm phát ra tiếng.

Anh xoay người, giận dữ nhìn Thương Đồng: "Tôi đã hỏi em, không chỉ một lần, rốt cuộc tại sao em lại làm như vậy, em đều nói với tôi, em yêu người khác! Em nói chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì! Bây giờ, tôi đã quyết định từ bỏ, em còn muốn thế nào?"

Anh không khống chế được bản thân, anh không thể làm tổn thương cô nữa, nhưng không cách nào trút ra cơn tức giận của mình, chỉ có thể trút vào những thứ trên bàn.

Thương Đồng ngồi xổm xuống, cô nhặt những văn kiện kia lên, đồ đạc quá nặng, cô mất rất nhiều sức đặt văn kiện lên bàn, cả người cũng xụi lơ trên bàn, cô lúng túng nói: "Lần này, em thật sự không gạt anh, Niệm Niệm là con của anh, con bé...con bé bị bệnh bạch cầu, em..."

Nước mắt của cô tràn tràn, trượt vào trong miệng, cô nhẹ nhàng lau nước mắt của mình, ngẩng đầu nhìn Sở Ngự Tây, thấy anh đưa lưng về phía mình, trái tim của cô cũng giống như rơi vào trong vực thẳm, còn lại một chút tự tôn cuối cùng, cũng đã biến mất.

Sở Ngự Tây cảm thấy có gì đó nắm lấy đuôi, quay đầu lại nhìn thấy Thương Đồng quỳ xuống phía sau anh, hai tay nắm ống quần của anh, cúi thấp đầu: "Em cầu xin anh..."

Thảm hoa vẫn là màu đen u ám, giống như một vòng xoáy, cô vừa lạnh vừa đối, nhưng cũng không bằng cảm giác bất lực lúc này.

Sở Ngự Tây không dám nhìn cô, cô thật sự quỳ xuống trước mặt anh, lúc trước anh ép buộc cô, hiếp bức cô, nhưng cô ngoài chịu đựng ra, chưa bao giờ cúi đầu, thậm chí mấy lần bị anh thô bạo, cô cũng nên chịu đau đớn, im lặng chịu đựng.

Trái tim của anh đã mềm nhũn.

Anh không cách nào chống lại cô.

cô giống như khắc tinh đã định trước trong số mệnh của anh.

Nhưng, anh có thể làm gì đây?

Anh xoay người, ngồi xổm xuống, chỉ khẽ vươn tay, là có thể ôm cô vào lòng, nếu làm vậy, anh sẽ hoàn toàn sụp đổ, những cố gắng của anh cũng uổng phí.

"Em nên đi tìm Nhiễm Đông Khải..." Sở Ngự Tây khó nhọc nói ra những lời này, nhẹ giọng nói: "Nếu thiếu tiền, tôi có thể..."

Chân của Thương Đồng tê cứng, cô chỉ nắm lấy chân anh, giống như người sắp chết khao khát một chiếc phao cuối cùng, cô không biết tại sao DNA lại nhầm lẫn, nhưng cô biết, Niệm Niệm là con của anh.

cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có chút mơ hồ, nặng nề mà từ tốn mở miệng nói: "Xin anh, anh đi làm đôi chiếc, nếu thành công, em thật sự sẽ không trở lại tìm anh nữa."

Sở Ngự Tây chậm rãi đứng lên, anh cau mày, cô sẽ dùng chuyện như vậy để lừa gạt anh sao?

Hắn là không.

Chỉ ít đứa bé kia bệnh là thật.

Có lẽ...buổi tối năm năm trước, thật sự là cô, nhưng có lẽ cô đồng thời cũng ở chung với Nhiễm Đông Khải, nên đứa bé bị bệnh, Nhiễm Đông Khải đối chiếu không thành công, cô lại nghĩ đến anh?

Anh từ từ tách tay cô ra, một lần nữa trở lại trên ghế ngồi, thấp giọng nói: "Tôi nghĩ, em thật sự tìm nhầm người rồi, đừng trì hoãn bệnh tình của đứa bé, em đi đi."

Đứa bé không phải của anh.

Đôi chiếc cũng sẽ không thành công.

Cần gì uổng công vô ích?

Thương Đồng tuyệt vọng nhìn anh, anh thật sự không tin.

"Phải làm sao anh mới chịu tin em?" cô buồn bã mở miệng.

Sở Ngự Tây xoay người qua chỗ khác, lắc đầu, không nhìn cô nữa.

Thương Đồng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sở Ngự Tây, cô đã hoàn toàn không có đường lui, bên ngân hàng tuy xương căn bản không có tùy thích hợp, bản thân cô lại không phù hợp, trước mắt Sở Ngự Tây là hy vọng duy nhất.

Tầm mắt của cô dừng lại ở dao rọc giấy trên bàn, cô đứng dậy, chân mềm nhũn, nhưng vẫn đỡ bàn đứng dậy, từ từ rút dao rọc giấy kia ra, đặt ngang trên cổ tay.

Sở Ngự Tây không quay đầu lại, không biết cô đang làm gì, chợt nghe cô khẽ giọng nói: "Ngự Tây, anh đã từng nói, anh khó vượt qua nhất chính là cái chết của mẹ anh, anh hận nhất là người phụ nữ đã phá hoại gia đình anh, bởi vì bà ta hại mẹ anh cắt cổ tay tự sát. Nếu em chết, anh có thể tin tưởng em, có thể không hận người phụ nữ đó nữa, có thể đi cứu Niệm Niệm, vậy thì em trả lại cho anh tất cả..."

Sở Ngự Tây nghe đến đoạn sau, trong lòng chợt lạnh lẽo, dự cảm bất an trong nháy mắt làm anh quay đầu lại, nhìn thấy tay phải của Thương Đồng khẽ rạch, một dòng máu tuôn ra.

Giống như đã từng quen thuộc, máu tươi như vậy, mùi tanh nồng đậm...

Anh bước lên nắm lấy cổ tay trái của cô, lạnh lùng nói: "Em điên rồi hả?"

Mẹ anh cũng như vậy, Sở Vân Hề cũng như vậy, cô cũng như vậy!

Anh giận đỏ mặt, nắm phía trên cổ tay đang chảy máu của Thương Đồng, hận không thể cho cô một bạt tai, đánh cô tỉnh.

Nhưng Thương Đồng lại giống như được giải thoát, cô nhìn Sở Ngự Tây, khẽ giọng nói: "Cứu...cứu Niệm Niệm."

Anh bắt lấy cô đi nhanh xuống lầu, trong mắt anh lóe lên lửa giận, căn bản không có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc.

Máu tươi đầm đìa nhỏ trên sàn nhà, cho dù đọng lại, cũng đỏ đến đáng sợ.

Quần gia sợ hãi đi theo phía sau: "Tiên sinh, Thương tiểu thư...có cần băng bó cho Thương tiểu thư một chút không?"

Sở Ngự Tây không lên tiếng, lúi đến phòng khách, tức giận kéo lấy cô, một tay mở hộp cứu thương ra.

Quản gia bước lên giúp đỡ.

Sắc mặt của Thương Đồng có chút nhợt nhạt, cô nhìn thấy đáng về tức giận của Sở Ngự Tây, có cảm giác hơi bay bổng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hộp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Thù hận khởi nguồn từ đâu

Thương Đồng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Sở Ngự Tây, cô đã hoàn toàn không có đường lui, bên kho tuỷ xương căn bản không có tuỷ thích hợp, bản thân cô lại không phù hợp, trước mắt Sở Ngự Tây là hy vọng duy nhất.

Tầm mắt của cô dừng lại ở dao rọc giấy trên bàn, cô đứng dậy, chân mềm nhũn, nhưng vẫn đỡ bàn đứng dậy, từ từ rút dao rọc giấy kia ra, đặt ngang trên cổ tay.

Sở Ngự Tây không quay đầu lại, không biết cô đang làm gì, chợt nghe cô khẽ giọng nói: "Ngự Tây, anh đã từng nói, anh khó vượt qua nhất chính là cái chính của mẹ anh, anh hận nhất là người phụ nữ đã phá hoại gia đình anh, bởi vì bà ta hại mẹ anh cắt cổ tay tự sát. Nếu em chết, anh có thể tin tưởng em, có thể không hận người phụ nữ đó nữa, có thể đi cứu Niệm Niệm, vậy thì em trả lại cho anh tất cả..."

Sở Ngự Tây nghe đến đoạn sau, trong lòng chợt lạnh lẽo, dự cảm bất an trong nháy mắt làm anh quay đầu lại, nhìn thấy tay phải của Thương Đồng khẽ rạch, một dòng máu tuôn ra.

Giống như đã từng quen thuộc, máu tươi như vậy, mùi tanh nồng đậm..

Anh bước lên nắm lấy cổ tay trái của cô, lạnh lùng nói: "Em điên rồi hả?"

Mẹ anh cũng như vậy, Sở Vân Hê cũng như vậy, cô cũng như vậy!

Anh giận đỏ mặt, nắm phía trên cổ tay đang chảy máu của Thương Đồng, hận không thể cho cô một bạt tai, đánh cô tỉnh.

Nhưng Thương Đồng lại giống như được giải thoát, cô nhìn Sở Ngự Tây, khẽ giọng nói: "Cứu...cứu Niệm Niệm."

Anh bắt lấy cô đi nhanh xuống lầu, trong mắt anh lóe lên lửa giận, căn bản không có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc.

Máu tươi đầm đìa nhỏ trên sàn nhà, cho dù đọng lại, cũng đỏ đến đáng sợ.

Quản gia sợ hãi đi theo phía sau: "Tiên sinh, Thương tiểu thư...có cần băng bó cho Thương tiểu thư một chút không?"

Sở Ngự Tây không lên tiếng, lúi đến phòng khách, tức giận kéo lấy cô, một tay mở hộp cứu thương ra.

Quản gia bước lên giúp đỡ.

Sắc mặt của Thương Đồng có chút nhợt nhạt, cô nhìn thấy đáng về tức giận của Sở Ngự Tây, có cảm giác hơi bay bổng.

Anh vẫn còn quan tâm đến cô.

Sở Ngự Tây thả tay ra, nhưng vết cắt quá sâu, máu không đông lại, máu tươi lại một lần nữa tuôn ra.

Quản gia cũng bước lên giúp đỡ, Sở Ngự Tây xuống tay vô cùng tàn nhẫn, bàn tay to lớn của anh bóp cổ tay Thương Đồng xuất hiện hai vết xanh tím, băng gạc cũng quấn rất chặt.

trên tay anh, trên quần áo anh đều dính vết máu, băng bó xong, anh chán nản ngồi trên ghế xô pha, thờ dốt.

Sau một lúc lâu, anh cũng ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn Thương Đồng: "Tại sao em lại muốn dồn ép tôi như vậy? Rốt cuộc em muốn thế nào? Em cho rằng em làm như vậy, tôi có thể đồng ý với em, tôi có thể tin tưởng em sao? Em dứt đi...cút đi..."

Thương Đồng ngây người đứng đó, cô lấy cái chết uy hiếp, nhưng anh vẫn không tin.

Sở Ngự Tây càng thêm tức giận, anh đứng dậy, hét to: "Tài xế, đưa cô ấy đến bệnh viện!"

nói xong, anh đẩy Thương Đồng đi ra cửa, còn mình thì dựa vào cửa thủy tinh, nhìn màu đỏ ghê người kia.

cô biết rõ anh không thể khoanh tay đứng nhìn, nên cô dùng cách này đến ép buộc anh!

Thương Đồng, sao em có thể tàn nhẫn như vậy?

một luồng gió lạnh lùa vào trên người cô, máu toàn thân cô đều giống như bị đông cứng.

Tài xế đã đến, muốn đỡ cô, nhưng lại bị cô chậm rãi đẩy ra.

Anh không chịu giúp đỡ, Niệm Niệm phải làm thế nào đây?

cô không còn hơi sức, lúc đi xuống bậc thang, cô bị trượt chân, cả người ngã xuống.

Sở Ngự Tây vẫn đi ra, anh nhanh chóng ôm lấy Thương Đồng, đi tới cạnh xe. Tài xế vội vàng mở cửa xe, anh lạnh giọng nói ra địa chỉ bệnh viện gần nhất.

Trong bệnh viện, miếng vết thương của Thương Đồng đã được băng bó tốt, cô im lặng đứng lên, không nhìn lại Sở Ngự Tây, xoay người đi ra ngoài.

Sở Ngự Tây dựa vào cửa, lạnh lùng hỏi: "đi đâu?"

"Trở lại bệnh viện." Thương Đồng cúi thấp đầu, cô không dám nhìn Sở Ngự Tây, cũng không muốn nhìn lại, nhìn lại thì thế nào?

Sở Ngự Tây tránh đường, anh cũng không biết nên nói gì, chờ Thương Đồng đi vài bước, anh mới lặng lẽ đuổi theo cô, đi ra cửa lớn của bệnh viện, anh mới giữ chặt tay cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: "Lên xe."

Thương Đồng ngược lên nhìn anh, chỉ thấy anh cau mày: "Bệnh viện nào?"

nói xong địa chỉ, Thương Đồng lặng lẽ ngồi lên xe.

Xe xuôi theo đường lớn từ từ chạy về phía trước, lòng của Sở Ngự Tây giống như con cá trượt vào đáy biển lạnh lẽo, anh cảm thấy phía trước có một vòng xoáy khổng lồ, thu hút anh, làm cho anh không cách nào thoát được, anh đã cố gắng, đã vùng vẫy, đã vô tình, nhưng không cách nào chống lại sự hấp dẫn của vòng xoáy đó.

Anh rõ ràng không nên tin cô.

cô đã nắm được nhược điểm của anh.

Mặc dù anh không tin, nhưng vẫn theo cô đến bệnh viện Hiệp Đồng.

Từ đầu đến cuối Thương Đồng đều im lặng, cô ra khỏi thang máy, đi đến phòng bệnh, nhìn thấy một mình Chu Hi ngồi cạnh giường bệnh, không thấy Nhiệm Đông Khai đâu.

"Thương tiểu thư..." Chu Hi đứng dậy, nhìn thấy Sở Ngự Tây ở bên cạnh, giật mình, trên người anh đều nhễ nhại máu tươi, tuy đã khô, nhưng nhìn vẫn rất đáng sợ.

Thương Đồng gạt đầu, nói tiếng cảm ơn, rồi ngồi xuống.

Chu Hi đi ra ngoài, Trong phòng chỉ còn lại Thương Đồng, Sở Ngự Tây và Niệm Niệm đang ngủ say.

Sở Ngự Tây nhìn thấy tay của Thương Đồng cẩn thận vuốt tóc Niệm Niệm, cô bé ngủ vô cùng ngọt ngào, nhìn không thấy vẻ mặt đau đớn, dường như cũng giống như trước đây.

Nước mắt của Thương Đồng rơi xuống, rơi trong im lặng.

Xung quanh nồng nặc mùi thuốc khử trùng, cảm giác này, làm cho toàn thân người ta đều toát ra hơi lạnh.

Sở Ngự Tây không chịu được nữa, anh quay người đi.

Thương Đồng một mình ở trong phòng bệnh, dựa vào bên giường của Niệm Niệm, im lặng khóc ra tiếng.

Sở Ngự Tây đứng ở hành lang, sương ẩm trong bệnh viện rất vừa, nhưng anh vẫn cảm thấy lạnh.

Có ý tá đi tới kiểm tra phòng, nhìn thấy bộ dạng của anh, cũng không nhìn được quay đầu nhìn hai lần.

Anh im lặng một lúc, gọi đi một dãy số.

Điện thoại thông qua.

"Nhiễm Đông Khai, chúng ta nói chuyện một chút đi." Anh nhất định phải hỏi rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu Nhiễm Đông Khai muốn nhắm vào anh, vậy nên trực tiếp nhắm thẳng vào anh, đừng dùng cô để đối phó với anh.

"Tôi đang ở nhà anh, tôi chờ anh." Giọng nói của Nhiễm Đông Khai cũng vô cùng lạnh lùng.

Hai người cúp điện thoại, Sở Ngự Tây siết chặt nắm tay, tối nay, anh nhất định phải hỏi rõ ràng.

----- Vũ Quy Lai -----

Lá phong đã rụng, cành khô nghiêng ngả.

Lúc Sở Ngự Tây về đến, đã sắp nửa đêm.

Trong toà biệt thự kia vẫn sáng đèn.

Anh đi vào, thấy Sở Vân Hề ngồi trên xô pha, khóc lóc thảm thiết, Tân Mộng Lan ngồi bên cạnh cô, khóe mắt cũng ngấn lệ.

Anh ngừng đầu nhìn lên phía trên, thư phòng sáng đèn.

Trong biệt thự tràn ngập hơi thở lạ thường, rốt cuộc Nhiễm Đông Khai đang làm gì?

Anh đá văng cửa thư phòng ra, nhìn thấy dưới đất bừa bộn, Sở Hán Thần ngồi trên ghế tựa phía sau bàn làm việc, giống như đột nhiên già đi vài tuổi.

Mà Nhiễm Đông Khai đang cầm một quyển sổ, sắc mặt tái mét.

Thấy Sở Ngự Tây đi vào, Sở Hán Thần đứng phắt dậy: "Ngự Tây..."

Sở Ngự Tây nhìn lướt qua ông, cũng không quan tâm tới, mà chuyển sang Nhiễm Đông Khai, lạnh lùng nói: "nói đi, rốt cuộc anh có âm mưu gì?"

Nhiễm Đông Khai cầm quyển sổ kia, từ từ đứng dậy, khi ánh mắt rơi vào vết máu trên người Sở Ngự Tây, sắc mặt hơi thay đổi: "Đây là máu...của Thương Đồng sao?"

Sở Ngự Tây cúi đầu nhìn lại, trên áo len của mình có vết máu màu nâu, anh chợt nhớ lại lúc Thương Đồng vung dao cắt mạch máu, và cả ánh mắt tuyệt vọng kia.

Anh nhìn thấy kích động trong mắt Nhiễm Đông Khai, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều: "Đúng vậy, anh hài lòng chưa, cô ấy tự sát."

"Cái gì?" Nhiễm Đông Khai không dám tin nhìn chằm chằm vào anh, bước lên nắm lấy cổ tay anh: "cô ấy thế nào rồi? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

Sở Ngự Tây rất bình tĩnh, tay rút trong túi quần, lạnh lùng nói: "Anh hài lòng rồi chứ gì? Tôi nên sớm nghĩ tới, anh nhất định có chuẩn bị mà đến! Năm năm trước, anh dụ dỗ Thương Đồng là vì muốn đối phó với tôi phải không? cô ấy đã chết, anh không vui sao?"

"Anh..." Nhiễm Đông Khai không nói ra lời, anh không tin, nếu Thương Đồng xảy ra chuyện gì, sao Sở Ngự Tây còn có phản ứng này?

Sở Ngự Tây trở tay giữ chặt Nhiễm Đông Khai, lạnh lùng nói: "Tôi không ngờ, anh lại bĩ ối như vậy, nếu anh muốn làm gì, thì quang minh chính đại nhắm vào tôi! Tại sao lại lừa gạt những người phụ nữ ngu ngốc kia?"

"Anh hỏi tôi tại sao lại nhắm vào anh phải không? Anh đi hỏi ông ta đi..." Nhiễm Đông Khai chỉ tay về phía Sở Hán Thần, hiện lên sự kích động mà trước nay chưa từng có.

Sở Ngự Tây quay đầu qua, nhìn thấy vẻ mặt đau thương của Sở Hán Thần, anh từng nghĩ ra vô số ý nghĩ, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ có liên quan đến ông ấy.

Sở Hán Thần chán nản ngồi đó, thấp giọng nói: "Dừng tay hết đi."

Ông đứng dậy, vịn bàn, nhìn Nhiễm Đông Khai nói: "Đông Khai, ta thừa nhận, năm đó chúng tôi quyết định đến Hàn Thành khảo sát toà cổ mộ thời kỳ Tĩnh Khang, là chủ ý của ta. Lúc đó cha con đã di cư sang Mỹ, nếu không phải nhận được lời mời của ta, thì sẽ không về nước, cũng sẽ không chết ở Hàn Thành."

Sở Ngự Tây nghe xong những lời này, sắc mặt trầm xuống, từ trước đến nay anh đều không quan tâm đến chuyện của bọn họ, nhưng nhắc tới Hàn Thành, nhắc tới chuyện năm đó, chẳng lẽ phía sau cất giấu bí mật gì mà anh không biết? Làm cho Nhiễm Đông Khai đối xử với anh như vậy?

Hàn Thành...

Anh dường như nghĩ tới điều gì đó không đúng, nhưng lại không bắt được đầu mối.

Sở Hán Thần tiếp tục nói: "Quả thực, cha của con cũng không phải chết trong trận bão kia, mà là...độc phát mà chết."

"Ông nói vậy! Vậy sao trên người ông ấy bị thương?" Nhiễm Đông Khai buông Sở Ngự Tây ra, lạnh lùng nói: "Tôi đã hỏi ông rất nhiều lần, ông đều che giấu không nói, có phải bây giờ muốn tôi mang báo cáo khám nghiệm tử thi tới đặt trước mặt ông, ông mới chịu thừa nhận! Vậy chất độc của ông ấy đến từ đâu? Vết thương đến từ đâu?"

Sở Hán Thần nhìn Nhiễm Đông Khai, đầu xót mồ miêng: "thì ra con vừa về đã điều tra chuyện này, nên con nghĩ rằng ta là người giết chết cha con, mới cười Vân Hề, đúng không?"

"không phải sao?" Lúc Nhiễm Đông Khai cầm quyển sổ kia, sắc mặt đã trở nên rất khó coi: "Đây là nhật ký của ông! Chính tay ông viết..."

Nhiễm Đông Khai mở quyển sổ ra, anh lật đến trang kia, ném lên bàn: "Tự ông xem đi!"

Nhưng Sở Ngự Tây đến trước cầm lấy quyển nhật ký kia, chữ viết bằng bút máy màu xanh đen phía trên đã có chút phai màu, trang giấy hơi ố vàng, trên trang đó, viết mấy hàng chữ lộn xộn:

"Cái chết bi thảm của Từ Lâm, Trình Hải lại một lần nữa xuất hiện trong giấc mơ, lúc ấy tôi buộc lòng phải làm như vậy, nếu không cũng không trốn thoát, lúc nào cũng áy náy, cuối cùng trở thành một con ác mộng..."

Từ Lâm?

Sở Hán Thần từ từ lấy quyển nhật ký trong tay Sở Ngự Tây về, hạ giọng nói: "Đông Khai, cái chết của cha con không phải như con tưởng tượng đâu! Lúc đó bốn người chúng tôi xuống cổ mộ, Trình Hải chết ở bên trong, khi ấy cha con cũng trúng độc, nhưng lại bị thương rất nặng, ta và Hải Thâm kéo ông ấy từ trong cổ mộ ra ngoài, nhưng chưa trở ra tới ngoài, thì đã chết giữa đường rồi."

Nhiễm Đông Khai lạnh lùng nói: "Vậy sao? Trình Hải đã chết, cha tôi cũng chết, Triệu Hải Thâm cũng không còn ở trên đời, bây giờ chỉ còn lại một mình ông, tôi làm sao tin ông đây? Nếu là vậy, tại sao ông không nói sớm với tôi?"

Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng nghe hiểu, anh xoay người nắm lấy Nhiễm Đông Khai: "Nhiễm Đông Khai, mối thù giết cha của anh tôi mặc kệ, anh muốn làm gì để báo thù là chuyện của anh, nhưng anh lại lợi dụng Thương Đồng và Vân Hề, anh thật bỉ ổi!"

Nhiễm Đông Khai nắm cổ tay của Sở Ngự Tây, kích động nói: "Mẹ tôi và em gái tôi không phải vô tội sao? Sau khi nhận được tin cha tôi chết, mẹ tôi dẫn em gái tôi theo bưu cục trở về, về mặt bà hết hoảng, xảy ra tai nạn xe cộ, em gái tôi mới bốn năm tuổi, chết ngay tại chỗ. Ông ta huỷ hoại gia đình của chúng tôi..."

Sở Hán Thần chán nản ngồi xuống, khề giọng nói: "Đều là lòng tham rước lấy hoạ, ông ấy vốn không nên..."

"Cho nên, anh muốn huỷ hoại em, phải không?" Giọng nói của Sở Vân Hề vang lên, hai mắt cô đắm lệ mông lung nhìn Nhiễm Đông Khai, nước nở nói: "Em giúp anh trộm nhật ký, bây giờ anh gạt em cũng không có ý nghĩa và giá trị gì nữa phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Thù hận khởi nguồn từ đâu (2)

Nhiễm Đông Khai quay đầu lại, thấy Sở Vân Hề và Tân Mộng Lan đều đứng ở cửa, hai người cũng vô cùng kinh hoàng, nhưng nhìn sắc mặt của Sở Vân Hề tái hon.

Sở Hán Thần thấy thế, đứng phắt dậy, trầm giọng nói: "Đông Khai, Vân Hề không có lỗi! Con không thể có lỗi với con bé! Cái chết của cha con, mặc dù ta cũng có trách nhiệm, nhưng cũng là ông ấy tự chuốc vạ vào thân, chúng tôi chỉ đi khảo sát, mà ông ấy đi ngược với nguyên tắc, định trộm mộ, mới trúng độc bị thương!"

Sắc mặt của Nhiễm Đông Khai tái mét, anh quay đầu, tức giận nói: "Bây giờ ông nói gì tôi cũng sẽ không tin, tự tôi đi tìm hiểu chân tướng!"

nói xong, anh đẩy Sở Ngự Tây ra, đi nhanh ra ngoài.

Lúc anh đi ngang qua Sở Vân Hề và Tân Mộng Lan, bước chân hơi dừng lại, chuẩn bị vượt qua.

"Đông Khai..." Tân Mộng Lan đột nhiên mở miệng, buồn bã nhìn Nhiễm Đông Khai nói: "Cậu tiếp cận Vân Hề và Đồng Đồng, đều vì báo thù sao?"

Nhiễm Đông Khai nghe bà nhắc đến tên Thương Đồng, cuối cùng cũng dừng bước, anh xoay người, nhìn Sở Ngự Tây, gần từng tiếng trả lời: "Sở Ngự Tây, tôi không chỉ nói qua một lần, anh thật sự rất ngu ngốc! Ngu ngốc đến tin cả lời nói dối có hàng trăm chỗ hở. Tôi không ngại nói thật cho anh biết, từ đầu đến cuối, tôi và Thương Đồng, đều không có quan hệ gì cả, ba tháng trước đây, tôi mới lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy. Nhưng tôi thà rằng người trong lòng cô ấy là tôi, thà rằng xem Niệm Niệm là con của mình, nhưng không phải! Người cô ấy yêu vẫn là anh, nhưng anh xem anh đã là chuyện gì? Tôi hôm đó, nếu không phải tôi đến kịp lúc, chưa xảy ra chuyện gì, nếu không ngay cả tôi cũng sẽ hận anh!"

Sở Ngự Tây sững sốt: "Anh nói cô ấy và Lý Minh Nhân chưa xảy ra chuyện gì sao?"

Nhiệm Đông Khai siết chặt nắm tay, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Sở Ngự Tây, nghĩ tới xông vào nhìn thấy cảnh kia, lại còn ngay trước mắt, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng lại cố nén sự căm phẫn, lạnh giọng nói: "Tôi nói với anh những chuyện này, không phải vì bất cứ kẻ nào ở đây, mà vì Đồng Đồng và Niệm Niệm, bọn họ có làm gì sai, phải thay các người gánh vác nhiều tội lỗi như vậy? không phải anh muốn đánh hôn sao? Anh đi đi, tôi sẽ không cho anh cơ hội làm tổn thương cô ấy lần nữa!"

"Tại sao cô ấy lại muốn gạt tôi?" Sở Ngự Tây vừa nóng vừa giận, anh không thể tin, người Thương Đồng yêu là anh, vậy năm năm trước, lúc bọn họ yêu nhau, tại sao cô lại đột nhiên đề nghị chia tay? Nếu Niệm Niệm là con của anh, tại sao cô lại muốn dùng mọi cách để lừa gạt?

"Anh đi hỏi bọn họ đi!" Nhiệm Đông Khai chỉ vào Tân Mộng Lan và Sở Hán Thần ở phía sau, mới giận dữ bỏ đi.

"Đồng Khai..." Sở Vân Hề đuổi theo xuống lầu, cô nắm lấy ống tay áo của anh, khàn giọng nói: "Anh xem ba em là kẻ thù giết cha, cho nên mới đối xử với em như vậy phải không?"

Nhiệm Đông Khai từ từ kéo tay cô ra, anh nguy trang như vậy đã đủ rồi, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt rung rung kia, từ tốn mở miệng: "Sở Vân Hề, em nói không sai, người trong lòng của tôi không phải là em, với lại..." Anh dừng lại một chút: "Hôn nhân của chúng ta không có hiệu lực, cũng không phải vì tôi ngại phiền phức, không đến toà lãnh sự làm giấy chứng nhận, mà là tôi vốn đang gạt em, tôi đã kết hôn rồi, nên, chúng tôi hoàn toàn kết thúc."

Sở Vân Hề run rẩy nhìn anh: "Em không tin."

"Chấp nhận thực tế đi, ngây thơ và vô tội không thể thay đổi được thực tế. Em có thể đi điều tra, xem lời tôi nói có thật hay không. Nhưng mà, em cũng không cần quá khổ sở, bởi vì...cho đến bây giờ tôi vẫn chưa chạm qua em, sau này chúng tôi đường ai nấy đi."

Nhiệm Đông Khai nặng nề thở ra, mở cửa biệt thự, lái xe về hướng bệnh viện.

trên lầu, Sở Ngự Tây từng bước đến gần, anh đi tới trước mặt Sở Hán Thần, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thương Đồng phải gạt tôi?"

Sở Hán Thần hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Thương Đồng

Là cô gái lúc trước Nhiệm Đông Khai dẫn đến cho ông nhìn sao?

cô ta và Ngự Tây có quan hệ gì?

Tân Mộng Lan thấy thế, nhẹ giọng nói: "Đừng hỏi ông ấy, ông ấy không biết chuyện gì cả, ta sẽ nói cho con biết câu trả lời."

Người mà Sở Ngự Tây ghét nhất, thù hận nhất là Tân Mộng Lan, nghe thấy câu này, ngực của anh gần như muốn nổ tung: "Lại có liên quan đến bà? Năm năm trước, có phải bà đã làm gì cô ấy hay không?"

Tân Mộng Lan bị anh gào thét chấn động mà lui về sau một bước, bà ôm ngực, khẽ giọng nói: "Con bé...con bé là con gái của ta."

Sau khi nghe những lời này, Sở Hán Thần cũng ngây người.

Sao bà ấy lại có một đứa con gái?

Đột nhiên, một ý nghĩ bùng lên trong đầu Sở Hán Thần, ông run giọng nói: "không phải con bé nên mang họ Triệu sao?"

Tân Mộng Lan vô lực gạt đầu, nước mắt đã chảy ròng ròng: "Hải Tâm gạt em, nói con bé vừa sinh thì...thì chết yểu."

Sở Hán Thần vô cùng kinh ngạc, ông bước lên một bước, ôm Tân Mộng Lan vào lòng: "Mộng Lan, đều là lỗi của anh! Đều là lỗi của anh!"

Sở Ngự Tây chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tin tức này giống như là pháo hoa trong đêm tối, đột nhiên nổ tung, từng mảnh vụn lộn xộn trong đầu anh, tới tấp rơi xuống, anh cần phải làm sạch dòng suy nghĩ một chút.

Anh sớm nên cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Anh cần phải cẩn thận suy nghĩ lại, lần đầu tiên anh gặp cô, ca khúc cô đàn là 《Cỏ Hoa Lan》，cô nói cha cô thích nghe, mà trùng hợp là mẹ anh cũng thích ca khúc này, anh vẫn cho đây là ngẫu nhiên.

không, không phải ngẫu nhiên, Sở Hán Thần vì Tân Mộng Lan mới thích ca khúc đó. Mà cha Thương Đồng, chắc hẳn cũng là lý do này.

cô nói từ nhỏ cô đã không có mẹ.

Mà anh cũng vậy.

thì ra bởi vì Tần Mộng Lan, hại mẹ anh cắt cổ tay tự sát.

Bọn họ quan tâm đến mảnh đất ở ngoại ô Hàn Thành, đơn giản là cổ mộ có liên quan đến sự kiện Tĩnh Khang, anh sớm nên nghĩ tới mối liên quan trong đó.

Lần đầu tiên anh dẫn Thương Đồng trở về, cô không có bất kỳ khác thường nào, đến khi tới cửa biệt thự, vẻ mặt của cô mới đột nhiên thay đổi, thậm chí sau đó còn đề nghị chia tay. Rốt cuộc hôm đó cô đã nhìn thấy cái gì? Là thấy Tần Mộng Lan sao? Phát hiện bà ta chính là lý do khiến mẹ anh chết, trở thành mẹ kế anh thù hận nhất?

Nghĩ đến đây, Sở Ngự Tây không có hứng thú hỏi tiếp nữa, chuyện anh phải làm, chính là lập tức đến bệnh viện, truy hỏi rõ ràng!

Sở Ngự Tây xoay người chạy ra ngoài.

"Ngự Tây..." không biết chuyện giữa anh và Thương Đồng là thế nào, Tần Mộng Lan và Sở Hán Thần đuổi theo mấy bước, lại đuổi không kịp, trở mắt nhìn bóng dáng của Sở Ngự Tây biến mất trong màn đêm

Lầu một, Sở Vân Hề ngây người ngồi trên ghế xô pha.

Tần Mộng Lan sợ hãi, bà bước lên ôm lấy Sở Vân Hề, lo lắng nói: "Vân Hề, con ngàn lần đừng suy nghĩ đại đột nữa!"

Sở Vân Hề nâng hai mắt đầm lệ mông lung lên, ngược lại mỉm cười nói: "Mẹ, con không sao, anh ấy sẽ không gạt con nữa."

Tần Mộng Lan ôm cô vào lòng, khóc thành tiếng.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong bệnh viện, Thương Đồng vẫn ngồi ở đó, sắc mặt của cô hoàn toàn trắng bệch.

không ngủ được.

Trước mắt không ngừng xuất hiện vẻ mặt đau khổ của Sở Ngự Tây, cô gạt anh nhiều lần như vậy, cô xứng đáng nhận điều đó.

Nhưng Niệm Niệm vô tội.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên sau lưng cô, cô đỡ đầu quay đầu lại, là Nhiễm Đông Khải.

Nhiễm Đông Khải thấy cô bình yên vô sự, nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau khi nhìn thấy băng gạc quấn trên cổ tay cô, sắc mặt liền thay đổi, bước nhanh về phía trước, ôm cô vào lòng.

"Đông Khải..." Thương Đồng ngây người, cô cứng ngắc ở trong lòng Nhiễm Đông Khải.

"Em không sao thì tốt!" Nhiễm Đông Khải dùng sức ôm cô, sau đó mới cầm cổ tay cô nói: "Sao em lại ngốc như vậy? Tại sao em muốn che giấu những chuyện đó? Nếu không phải Niệm Niệm xảy ra chuyện thế này, em định một mình gánh vác tất cả phải không?"

Thương Đồng ngạc nhiên nhìn Nhiễm Đông Khải, anh sao thế này?

"Tôi dẫn em đi băng bó!" Nhiễm Đông Khải không phân bua gì cả, kéo cổ tay không bị thương của Thương Đồng đi ra ngoài.

"Đông Khải, tôi đã băng bó rồi." Thương Đồng thờ dãi, khẽ giọng nói: "không sao đâu, thật sự cảm ơn anh."

Nhiễm Đông Khải không biết nên nói gì, anh nhìn thoáng qua Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: "thật xin lỗi, tôi đã nói cho Sở Ngự Tây biết rồi."

"Cái gì?" cô hỏi lại một câu, mới hiểu được ý của anh là gì.

cô cười buồn: "Vô dụng, anh ấy không tin, anh ấy đã làm DNA, nói Niệm Niệm không phải là con của anh ấy."

Nhiễm Đông Khải siết chặt quả đấm, anh nắm hai vai của Thương Đồng, nhìn vào mắt cô, áy náy nói: "Đồng Đồng, thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi, tôi biết sau khi tôi nói ra, em nhất định sẽ hận tôi, ghét tôi, nhưng xin em nhất định hãy nghe tôi nói hết. Phân báo cáo DNA kia là do tôi đổi."

"Hả?" Thương Đồng ngây người, trước đây cô vẫn không hiểu, sao lại xuất hiện kết quả giám định như vậy.

"Tôi biết Sở Ngự Tây chắc chắn sẽ nghi ngờ chuyện năm năm trước, nên tôi kêu Lận Khả Hân giúp tôi đổi báo cáo, báo cáo thật sự còn đang ở chỗ tôi!"

"Tại sao anh phải làm như vậy?" Thương Đồng ghen ngào mở miệng: "Là vì giúp tôi che giấu sự thật sao?"

Đến bây giờ, Thương Đồng vẫn nghĩ anh rất tốt, điều này làm cho Nhiễm Đông Khải càng thêm xấu hổ.

Lúc này Sở Ngự Tây cũng đuổi đến, anh mở cửa phòng, thấy Nhiễm Đông Khải đang nắm hai vai Thương Đồng, lòng của anh chùng xuống. Trước đó phát điên muốn chạy đến đây, đến được đây, lại không biết nên hỏi gì. Anh ở bên ngoài đã nghe được lời nói của Nhiễm Đông Khải.

"Ngự Tây..." Thương Đồng nhìn Sở Ngự Tây, cô cảm thấy những chuyện tối nay đã xảy ra quá đột ngột.

Anh sẽ tin tưởng cô sao?

Sở Ngự Tây từ từ bước lên.

Nhưng Thương Đồng lại hoàn toàn không biết nên nói gì.

Mặc dù Nhiễm Đông Khải buông Thương Đồng ra, nhưng lại siết chặt quả đấm, anh nghĩ Sở Ngự Tây chắc chắn đã biết Thương Đồng là con gái của Tân Mộng Lan, anh ta hận Tân Mộng Lan như thế, sẽ không vì vậy mà trút lên người Thương Đồng chứ?

Sở Ngự Tây đến gần, đến gần.

Đến trước mặt Thương Đồng, yết hầu của anh hơi chuyển động, dường như có lời muốn nói, nhưng lại quay đầu đi, nhìn về phía giường bệnh của Niệm Niệm.

cô bé ngủ rất say, đèn ở đầu giường không quá sáng.

Lông mày của cô bé khẽ run, làn da trên mặt tái nhợt, nhưng lại mang theo nụ cười.

Con bé bị bệnh bạch cầu?

Sở Ngự Tây quay đầu, nhìn thấy hoảng hốt trong mắt Thương Đồng...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Để anh cẩn thận suy nghĩ lại

Thương Đồng hơi hộp cúi đầu, cô có thể nhìn thấy đôi giày da của Sở Ngự Tây ngày càng đến gần, mãi đến trước mặt cô mới dừng lại. cô có thể cảm giác được hơi thở của anh, rất gần, rất gần.

Anh muốn làm gì?

Tại sao vẫn không nhúc nhích?

Đáy lòng của Thương Đồng lan ra một chút lo lắng, cô từ từ ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của Sở Ngự Tây đang nhìn mình chăm chăm, tầm mắt của hai người đối diện nhau, tim cô đập rất mạnh.

Sở Ngự Tây đột nhiên đưa tay ra, ôm Thương Đồng vào trong ngực.

Thương Đồng bối rối, cô không dám tin mở to hai mắt, cảm giác được vòng ôm của anh rất ấm áp, vững chắc.

Chốc lát sau, cô mới nhắm mắt lại, hai tay vòng trở về.

Cảnh tượng ôm nhau đẹp như thế, cũng làm cho người ta vô cùng đau xót. Nhiễm Đông Khải im lặng ở bên cạnh nhìn, anh thở dài, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đôi mắt của Sở Ngự Tây trầm xuống, anh kéo ra khoảng cách giữa hai người, hai tay vẫn đặt trên vai cô như cũ, tầm mắt anh dừng lại trên cổ tay cô. thì ra thật sự không phải cô uy hiếp anh, mà là muốn dùng cách này để trả nợ máu cho người phụ nữ kia.

"Em biết chuyện từ lúc nào?" Cuối cùng anh cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp từ tốn, anh nắm cổ tay của cô, lòng bàn tay lướt qua da thịt cô.

Thương Đồng cắn môi dưới, cúi đầu: "Năm năm trước, lần anh dẫn em trở về."

Sở Ngự Tây hít một hơi thật sâu: "Chính vì vậy mà rời khỏi anh?"

Thương Đồng từ từ tách tay anh ra, chán nản ngồi xuống: "Nếu anh là người biết trước, anh sẽ làm sao?"

Sở Ngự Tây đưa lưng về phía cô, anh không xoay người lại, đứng đó giống như một pho tượng điêu khắc, nếu lúc đó anh là người biết trước, sẽ thế nào

đây?

Anh có thể tiếp nhận con gái của Tân Mộng Lan sao? Anh làm thế nào đối mặt với người mẹ đã chết?

Có lẽ anh cũng sẽ chọn cách chia tay, nhưng sẽ nói rõ ràng lý do xa nhau với cô. Nhưng sau khi xa nhau thì sao?

Anh sẽ quên cô sao?

một ngày nào đó sẽ quên thôi.

Anh không biết, lúc ấy yêu không đủ sâu, có lẽ chia tay còn kịp?

Thương Đồng cũng rơi vào im lặng. cô biết, anh không thể tiếp nhận, nhiều năm nay anh vẫn canh cánh bên lòng cái chết của mẹ anh, cho dù anh có tình cảm với cô cũng tuyệt đối không gạt bỏ thù hận của anh.

cô muốn chạy trốn, bởi vì lúc ấy tình yêu của anh chưa sâu, nhưng đêm đó, cũng là chuyện ngoài ý muốn, nếu khi đó cô thật sự hạ quyết tâm, không nhận điện thoại của anh, không đến khách sạn nhìn anh, có lẽ, sẽ không sai lại càng thêm sai.

không những anh hận, thậm chí cô, làm sao không hận Sở Hán Thần và người phụ nữ kia!

một lát sau anh mới quay người lại, cũng ngồi xuống bên cạnh cô, bóng dáng của anh ở trong bóng tối, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Niệm Niệm.

Đây là con gái của anh.

Con gái đáng thương của anh.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến, mình lại không biết cảm giác làm cha trong năm năm. cô ở trong tâm trạng như thế nào sinh ra con của anh? Năm năm nay, cô đã tuyệt vọng ra sao khi nhớ lại tình yêu của bọn họ?

Thời gian trôi qua trong bóng tối, ánh sáng cũng mờ nhạt, không biết thời gian qua bao lâu. Sở Ngự Tây nhẹ giọng nói: "Em là người vô tội, con bé cũng vậy, cho nên..."

Anh không nghiêng đầu, lại nắm tay cô, hai người ở trong bóng tối cũng có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

"Đề anh cẩn thận suy nghĩ lại." Sở Ngự Tây nói ra mấy chữ này, đã là hạ quyết tâm rất lớn.

Thương Đồng nằm cạnh giường, nước mắt của cô ào ào chảy xuống.

----- Vũ Quy Lai -----

Buổi sáng, trong bệnh viện.

Sở Ngự Tây đã thay quần áo, anh mặc chiếc áo bông màu đen, từ phòng vô khuẩn đi ra.

Làm đôi chiếu tủy xương, phải đợi một lát mới có kết quả.

Trong phòng làm việc, giáo sư Hạ nhìn bọn họ, thờ dãi: "Tình hình của đứa bé không lạc quan lắm, hiện nay ngân hàng tủy xương không có tủy phù hợp, hôm qua chúng tôi đã lập ra kết hoạch hóa trị, phải luôn luôn quan sát, cố gắng tránh tình hình chuyển biến xấu."

Sở Ngự Tây gật đầu, chăm chú xem bệnh án của Niệm Niệm, mày hơi cau lại.

Anh nhớ trước đây không lâu, Niệm Niệm đã làm kiểm tra, không phát hiện bất cứ khác thường gì, sao đột nhiên lại phát bệnh nghiêm trọng như vậy?

Lúc anh đang nghi ngờ, bác sĩ Lô cầm một xấp văn kiện đi tới.

Thương Đồng và Sở Ngự Tây cùng đứng lên, nhìn phần kết quả đôi chiếu tủy xương đưa đến tay giáo sư Hạ, tất cả hy vọng của cô bé đều đặt ở trên phần báo cáo này.

Giáo sư Hạ mở báo cáo ra, nghiêm túc nhìn xuống phía dưới, sau đó ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt đầy hy vọng của Sở Ngự Tây và Thương Đồng, lắc đầu nuối tiếc.

Hai chân Thương Đồng mềm nhũn, bắt lấy cánh tay của Sở Ngự Tây mới có thể đứng vững. Sở Ngự Tây cũng nhanh chóng đỡ cánh tay cô, nâng cô dậy.

Anh cố giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói phát ra cũng có chút run rẩy: "Tủy của tôi cũng không phù hợp sao?"

Giáo sư Hạ gật đầu, đưa báo cáo kiểm tra cho anh, khẽ nói: "Nhưng đừng quá thất vọng, còn có biện pháp, hôm nay chúng tôi sẽ bắt đầu hóa trị, hy vọng trong vòng một năm, có thể tìm được tủy phù hợp, đứa bé vẫn có thể cứu chữa."

"Nếu...chờ không được tuy phù hợp, chỉ dựa vào hóa trị, có thể khỏi hẳn không?" Sở Ngự Tây đỡ Thương Đồng, hỏi tiếp.

"Chúng tôi sẽ tận hết khả năng, cũng không phải không có trường hợp lành công, nhưng phải chuẩn bị tâm lý cho trường hợp xấu nhất." Giáo sư Hạ im lặng một lúc, nhìn hai người dựa vào nhau, nói ra đề nghị của mình: "Có một cách, tuy chưa chắc có thể thành công, nhưng đã có người thử qua, các người có thể thử xem."

"Là gì?" Thương Đồng kích động hỏi.

Giáo sư Hạ đẩy đẩy gọng kính trên mũi: "Các người có thể mang thai thêm đứa nữa, tỷ lệ tuy phù hợp sẽ lên đến 25%, ngoài ra, tuy chưa chắc thành công, cũng có thể làm đau khổ rơi xuống mức thấp nhất."

Cơ thể của Sở Ngự Tây cứng đờ, trong khi đó Thương Đồng lại gục đầu xuống.

cô không chắc chắn, có phải Niệm Niệm bởi vì lý do kia mới dẫn đến bệnh bạch cầu hay không, nếu thật là vậy, thì đứa bé kế tiếp có thể tránh khỏi sao?

"Cảm ơn." Sở Ngự Tây nặng nề gạt đầu, đỡ Thương Đồng ra khỏi văn phòng chuyên môn.

Phòng hóa trị, bọn họ im lặng nhìn Niệm Niệm ở bên trong.

Con bé nhỏ như vậy, về sau mỗi ngày đều phải tiếp nhận sự đau đớn này.

Tay của Sở Ngự Tây siết thành quả đấm, lúc này anh đang chịu đựng nỗi khổ sở không ít hơn bao nhiêu. Con bé vô tội, anh không thể thờ ơ, huống chi, anh đã từng hy vọng con bé là con của mình!

Anh xoay người, bàn tay rơi vào trên vai Thương Đồng, nhẹ giọng nói: "Anh đồng ý đề nghị của bác sĩ, em thì sao?"

Thương Đồng ngẩng đầu nhìn anh, còn chưa trả lời, điện thoại của Sở Ngự Tây lại vang lên lần nữa.

Từ sáng đến trưa, điện thoại của anh đã vang lên rất nhiều lần, nhưng lần này, làm cho anh cau mày, đi về phía cửa quẹo ở hành lang, nhấc máy.

"Lâm Lôi?"

"Ngự Tây, bây giờ em đến đài truyền hình, hôm nay có thể sẽ kết thúc sớm một chút, người ở trong đài cũng sẽ tham gia, mọi thứ bên hội trường đều dựa vào anh." Giọng nói vui vẻ của Lâm Lôi từ bên kia truyền tới, hình như cô vừa đi vừa nói chuyện, còn chào hỏi những người xung quanh.

Sở Ngự Tây bận rộn đến trưa, lúc này mới nhớ tới, tối nay là lễ đính hôn của anh.

Chỉ trong một đêm, tất cả đều đã thay đổi.

"Lâm Lôi, tôi có chuyện muốn nói với em.." Sở Ngự Tây khó khăn mở miệng, không phải ngượng ngùng, mà là có cảm xúc phức tạp không nói nên lời, lúc này anh đã hoàn toàn bị bệnh tình của Niệm Niệm ảnh hưởng, những thứ khác đã làm anh mất đi hứng thú.

"Em vào phòng thu âm, lát nữa nói tiếp." Điện thoại của Lâm Lôi bên kia đã cúp máy.

Gọi lại, đã tắt điện thoại.

Sở Ngự Tây rơi vào im lặng, tiệc đính hôn tối nay, thiệp mời đã phát đi, đây không phải là chuyện nhỏ, mặc dù bọn họ vô cùng khiêm tốn, nhưng cũng có một số báo chí bắt đầu ồn ào về liên hôn chính trị và kinh doanh.

Những thứ khác anh đều không để ý, nhưng chuyện trước mắt có chút trở tay không kịp.

Uông Trạch từ trong thang máy đi ra, đi tới sau lưng Sở Ngự Tây, thấy anh không quay đầu lại thì nhẹ nhàng nhắc nhở một chút: "Sở tổng?"

Sở Ngự Tây quay đầu, nhìn Uông Trạch, thấy trong tay anh ta cầm một xấp văn kiện, anh không có tâm trạng xử lý công việc, khẽ giọng nói: "Những thứ này để qua một bên trước đi."

Uông Trạch cảm thấy có gì đó không bình thường, anh ta bước lên nửa bước, khẽ nói: "Sở tổng, người phụ nữ hôm đó ngài bảo điều tra, chính là người phụ nữ trên chiếc xe màu đỏ trong băng ghi hình, đã điều tra xong."

Sở Ngự Tây lạnh nhạt lắc đầu: "không cần điều tra." Anh tin tưởng trực giác của mình, lúc đó cảm thấy Thương Đồng đang gạt anh, là anh bị Nhiễm Đồng Khai lừa.

Uông Trạch vốn đang cảm phiền báo cáo kia, nghe xong những lời này, không đưa báo cáo lên, nhưng vẫn kẹp ở trong văn kiện.

"Sở tổng.." Uông Trạch nhẹ giọng nhắc nhở: "Bên khách sạn, đều đã chuẩn bị tốt, đúng bây giờ tối khai tiệc, ngài xem có nên qua sớm một chút hay không? Còn phải chờ lễ phục."

Sở Ngự Tây im lặng quay đầu lại, thấy Thương Đồng đứng cách đó không xa, cô khẽ nói: "Anh có thể theo em đến nhà anh một lần không? Em có chuyện hỏi bọn họ."

Sở Ngự Tây nhìn đồng hồ, gật đầu, anh quay về phía Uông Trạch, trầm giọng nói: "Giúp tôi thu xếp một chút, tìm người đến chăm sóc con bé."

Uông Trạch gật đầu, sang một bên gọi điện thoại.

Sở Ngự Tây và Thương Đồng trở về phòng hóa trị, Nhiệm Đông Khải và Chu Hi đã đến.

Nhiệm Đông Khải bước lên phía trước, từ trong cặp công văn lấy ra một bao hồ sơ, đưa cho Sở Ngự Tây: "Đây là phân báo cáo DNA thật sự."

Sở Ngự Tây nhận trong tay, anh suy nghĩ một chút, tiện tay xé nát.

Nhiệm Đông Khải biến sắc: "Anh không xem sao?"

trên mặt Sở Ngự Tây không có bất kỳ biểu hiện gì, anh thuận tay nhét giấy vụn vào trong tay Nhiệm Đông Khải, tiếp tục đi về phía trước. Anh không cần thiết phải xem.

Thương Đồng nhìn Nhiệm Đông Khải bằng ánh mắt phức tạp, lúc đi ngang qua bên cạnh anh thì nghe anh nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng..."

Bước chân của Thương Đồng hơi dừng lại, thì thấy anh nghiêm túc mở miệng: "thật xin lỗi."

Thương Đồng cảm động gật đầu, đi theo Sở Ngự Tây ra ngoài.

Hai người ở trên xe đều im lặng.

Cuối cùng, đến biệt thự nhà họ Sở.

Bàn tay to lớn của Sở Ngự Tây nắm chặt vô lăng, lúc này và tình cảnh năm năm trước có chút giống nhau, anh lái xe đưa cô đến đây. Nhưng, tâm trạng lúc này lại khác hẳn.

Cửa biệt thự mở ra.

Sở Ngự Tây chậm rãi đi vào, trong biệt thự có chút khác thường.

Anh nhìn lên, Sở Vân Hề đang kéo một cái va li từ trong phòng đi ra, từ trên lan can nhìn thấy hai người bọn họ, có chút ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Đây mới là lý do thật sự

Sở Vân Hề im lặng đi về phía bọn họ, cô cúi đầu, kéo theo va li của mình, đi ra biệt thự.

một chiếc xe từ trong ga-ra chạy ra, dừng lại trước cửa biệt thự, Sở Hán Thần từ trên xe bước xuống.

Sở Vân Hề im lặng mở cửa biệt thự, mở cửa xe, nhìn lại biệt thự, giống như đang chờ người.

Lúc này, Tân Mộng Lan từ trong phòng Sở Vân Hề đi ra, một đêm không ngủ, bà có vẻ hốc hác hơn rất nhiều, trong tay cầm va li đi xuống lầu, lúc thấy Thương Đồng, bà dừng lại bước chân.

Thương Đồng cũng tiêu tụy đi rất nhiều.

Hai người đứng đối diện nhau, lúc này Sở Ngự Tây mới nhìn thấy chỗ giống nhau của bọn họ.

"Chờ một chút, tôi có chuyện muốn hỏi bà." Thương Đồng cho là bà phải đi, vì thế lạnh lùng nói.

Tân Mộng Lan gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chờ ta một chút."

Bà xách cái va li đó đi ra cửa, mang va li đặt vào trong xe, khẽ nói với Sở Hán Thần: "Thời gian không còn sớm, hai người đến sân bay trước đi."

Sở Hán Thần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thấy Sở Vân Hề ở bên cạnh thì im lặng gật đầu, lái xe đi.

Tân Mộng Lan trở lại biệt thự, nhìn thấy hai người bọn họ đứng cạnh nhau, tối qua bà ngủ rất trễ, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện, lại luôn canh chừng Vân Hê, sợ cô xảy ra chuyện, cả đêm cũng không chợp mắt.

Tân Mộng Lan liếc mắt nhìn hai người đi chung với nhau, đáy lòng không biết có mùi vị gì: "Con hỏi đi."

Thương Đồng lấy nhật ký từ trong túi xách ra, mở đến trang kia, đặt vào tay bà: "Tự bà xem đi."

Sở Ngự Tây không rõ nguyên do, nhưng vẫn đứng chờ ở bên cạnh.

Tân Mộng Lan cúi đầu, nhìn thấy nét chữ, huyết sắc trên mặt đều bị rút đi, bà xem mấy hàng chữ kia, bóp một tiếng đóng nhật ký lại: "Chuyện đó không thể nào!"

Thương Đồng cắn môi dưới, trong mắt gần như muốn trào ra nước mắt: "Vậy bản thân bà không biết sao?"

Tân Mộng Lan cầm nhật ký, bà run rẩy nhìn Sở Ngự Tây và Thương Đồng: "Hai người...hai người..."

Thương Đồng nhìn thấy cảnh này, lòng đã lạnh xuống phân nửa, xong rồi.

Chẳng lẽ suy đoán của cô là thật?

Sở Ngự Tây thấy vậy, bước lên giật lấy cuốn nhật ký kia, bí mật này, anh không thể chịu được, mở trang giấy bị gấp ra, nhìn mấy hàng chữ, trong đầu ông một tiếng.

"Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, Mộng Lan lại phản bội tôi...rốt cuộc đứa bé là con của tôi, hay của anh ta?"

"Ồ mộ thất, chúng tôi đều nghĩ chắc chắn sẽ chết, mới biết được những sai lầm trước đây. Bây giờ còn sống, tôi biết, tôi nhất định sẽ mất đi Mộng Lan. Tôi có nên ích kỷ một lần nữa không..."

Nhật ký viết đến đây, cũng không còn nữa, nhưng mỗi hàng chữ, đều tương đương với một quả bom, nổ tung thần trí của Sở Ngự Tây.

Ý của nhật ký là gì?

Đứa bé trong nhật ký, dĩ nhiên là Thương Đồng.

Chẳng lẽ cô không phải là con gái của cha cô? Mà là...

Anh không dám đoán tiếp, lại bước lên bắt lấy Tân Mộng Lan, hét lớn: "Tôi hỏi bà, ý ở trên đây là gì?"

Tân Mộng Lan lắc đầu: "Ta không biết, ta thật sự không biết!"

"Rốt cuộc cô ấy là con của ai?" Sở Ngự Tây chỉ vào Thương Đồng, giọng nói đã vượt ngoài sự tức giận.

Tân Mộng Lan nhìn Thương Đồng, nước mắt rơi xuống, bà chưa từng nghĩ bản thân lại có lúc cảm thấy xấu hổ như vậy, bà cho rằng không có đứa nhỏ, nên chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng có một ngày con bé đột nhiên xuống hiện trước mặt mình, chất vấn mình về vấn đề này, bà mới nhớ đến rồi rấm của 27 năm trước.

cô là con của ai?

Năm đó, bà cũng rất lo lắng tự hỏi mình về vấn đề này.

Bây giờ Thương Đồng đứng sờ sờ trước mặt bà, hỏi bà câu đó, bà không cách nào đưa ra câu trả lời.

Tân Mộng Lan chần chờ, lại làm cho Thương Đồng mất đi hy vọng, cô mất hồn cầm cuốn nhật ký từ trong tay của Sở Ngự Tây, đi ra ngoài.

một lát sau Sở Ngự Tây mới hồi phục lại tinh thần, chạy ra giữ chặt lấy cô: "Đây mới là lý do thật sự em ra đi phải không?"

Hai mắt Thương Đồng ngấn lệ mông lung nhìn anh, tại sao giữa bọn họ lại khó như thế? Khó lắm anh mới vì Niệm Niệm từ bỏ thù hận năm đó, nhưng lại bị ngăn cách bởi sông dài trời rộng.

"Ngự Tây..." Hai mắt Thương Đồng đầm lệ, những lời muốn nói đều bị nghẹn ở cổ họng, chẳng lẽ bọn họ thật sự là anh em?

Có phải bởi vì lý do này, Niệm Niệm mới bị bệnh bạch cầu?

cô rất hận, rất hận mấy người đó! Tại sao lại để người vô tội như Niệm Niệm phải nhận lấy những điều này. cô càng hận bản thân mình hơn, nếu không phải lúc ấy nhất thời mềm lòng, sẽ đẩy Sở Ngự Tây đang say rượu ra.

cô không nói ra lời, xoay người chạy ra ngoài.

Sở Ngự Tây đứng đó, anh rối rắm, khổ sở, thế nhưng tất cả đều là một lý do chưa bao giờ nghĩ tới.

Đây không phải là sự thật!

Anh và Thương Đồng không thể nào là anh em! Anh vừa muốn đuổi theo cô, nhưng lại đột nhiên dừng bước chân.

"Đồng Đồng..." Tân Mộng Lan ra sức đuổi theo, bà nhìn thấy bóng lưng của Thương Đồng chạy đi, nhưng chạy ra đến biệt thự thì thấy Thương Đồng đã đón xe đi mất.

Bà thở hổn hển vịn vào lan can ven đường, cả người đều suy sụp.

Sở Ngự Tây chậm rãi lái xe, anh thật sự cần yên tĩnh một chút.

Yên tĩnh một chút.

Nhưng điện thoại vẫn cố chấp vang lên, anh ấn loa ngoài thì nghe thấy giọng nói vui vẻ của Lâm Lôi truyền đến: "Ngự Tây, em đã xong chương trình, anh đến đây đón em đi."

Sở Ngự Tây đột nhiên đạp thắng xe, anh không biết nên trả lời thế nào, lúc này, anh đã hoàn toàn không quan tâm đến tiệc đính hôn gì đó, anh gục trên tay lái, ngắt điện thoại.

Tin nhắn nhảy vào, anh cũng không muốn xem.

Dòng xe cộ chạy tới chạy lui trên đường, tiếng còi ầm ỉ không dứt bên tai, trong lòng anh rối bời. Cho đến nay, anh cũng không hiểu tại sao Thương Đồng lại làm vậy, dù tới qua biết cô là con gái của Tân Mộng Lan, anh cũng cảm thấy cô đã không tin tưởng mình.

không ngờ, đây mới là lý do cuối cùng.

Cảm giác giống như trời sập xuống, nhưng là sự thật.

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Anh nhìn lên, mặt trời đã ngã về tây, kim đồng hồ chỉ 3 giờ rưỡi.

"Alô..." Sở Ngự Tây khẽ giọng nhận điện thoại.

"Ngự Tây, nghe giọng của anh có gì đó không bình thường, xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Lôi vừa lái xe, vừa gọi điện thoại.

Sở Ngự Tây nghe được tiếng của Lâm Lôi, anh nên nói gì đây?

"Anh đang ở đâu?" Lâm Lôi rõ ràng cảm giác được sự khác thường của anh, không đợi anh trả lời, tiếp tục nói: "Ngự Tây, nếu anh gặp phải chuyện gì, hay có ý kiến gì, chúng ta gặp nhau nói chuyện, anh không cần lo lắng."

Ý không cần lo lắng, Sở Ngự Tây hiểu.

Anh nhìn xung quanh, nói ra địa chỉ, im lặng đốt một điếu thuốc, chờ Lâm Lôi đến.

Nửa tiếng sau, Lâm Lôi mới chạy đến, cô dừng lại sau xe của Sở Ngự Tây, thấy kính xe hạ xuống, một tàn thuốc bị ném ra ngoài, nhìn lại trên mặt đất, đã có mười mấy tàn thuốc.

cô đi lên mở cửa ghế lái phụ ra, ngồi vào, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh muốn hủy hôn sao?"

Trong xe đều là khói thuốc, Lâm Lôi làm chủ trì đài phát thanh, chịu không nổi nhất là khói thuốc như vậy, cô hạ cửa sổ xuống, gió lại thổi vào, cô nhin không được ho hai tiếng.

Sở Ngự Tây yếu ớt mở miệng nói: "Nếu bây giờ tôi đề nghị hủy hôn, em có đồng ý không?"

Mặc dù dọc trên đường đi Lâm Lôi đã suy nghĩ rất nhiều, có thể làm anh trở nên khác thường như vậy, nhất định có liên quan đến Thương Đồng, nên đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng không ngờ Sở Ngự Tây thật sự nói ra miệng.

cô hít sâu một hơi, hắng giọng nói: "nói cho em biết lý do thật sự đi."

Sở Ngự Tây nắm chặt vô lăng, anh im lặng một lúc lâu, mới quay đầu nhìn Lâm Lôi: "Tôi sẽ không yêu người khác. Trước đó tôi đã nói, muốn cùng em thử một lần, là sai lầm."

"Bởi vì anh còn yêu Thương Đồng, em biết." Lâm Lôi bình tĩnh gạt đầu: "không phải anh nói giữa các người không thể nào sao? Bây giờ giữa các người đã có thể?"

Sở Ngự Tây tuyệt vọng lắc đầu.

Lâm Lôi im lặng một lúc, khẽ nói: "Ngự Tây, em có thể đồng ý với quyết định của anh, nhưng hôm nay không phải dịp thích hợp, bởi vì bữa tiệc tối nay không phải lúc trước em đã rất cẩn thận hỏi qua anh rồi sao, em tin anh nhất định cũng không phải loại người nói một đằng làm một nẻo, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì không thể biết trước được, làm anh quyết định như vậy, nhưng em vẫn hy vọng anh suy nghĩ kỹ lại một chút."

"Đứa bé kia, là của tôi." Sở Ngự Tây nghĩ tới Niệm Niệm đang chịu khổ trong bệnh viện, anh rất đau lòng, cảm giác hối hận và bi thương càng dày vò anh hơn.

Lâm Lôi nghe xong, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo: "Nếu hai người vì đứa bé mà hợp lại, em đồng ý thành toàn."

Sở Ngự Tây lắc đầu, anh không còn sức để giải thích nữa.

Lâm Lôi nhìn phản ứng của anh, nhẹ giọng nói: "Nếu, nếu em nói là vì tin tức đột ngột này, làm anh đề nghị huỷ hôn, em nghĩ không cần thiết. Em có thể tiếp nhận, dù sao đứa bé cũng là người vô tội."

"Lâm Lôi, em rất tốt, xứng đáng với người tốt hơn." Sở Ngự Tây vô lực mở miệng: "Chúng ta kết thúc đi."

Lâm Lôi cắn môi dưới, cô im lặng chốc lát, mới gật đầu: "Được rồi. Nhưng mà, bây giờ đã không kịp thông báo cho khách mời, bây giờ tối, anh đến tuyên bố quyết định của anh đi."

Sở Ngự Tây gật đầu, anh khẽ giọng nói: "thật xin lỗi."

"Em không muốn nghe ba từ đó." Lâm Lôi che mặt mình, lại từ từ buông ra, có thể thấy được đáy mắt cô hơi ngấn lệ: "Chỉ hy vọng, tối nay anh có thể giải thích khéo léo một chút."

cô đẩy cửa xe ra, gió rất lạnh, nước mắt cô rơi xuống.

----- Vũ Quy Lai -----

Trong bệnh viện, Niệm Niệm đã kết thúc cuộc hóa trị của hôm nay.

Nhiễm Đông Khải đang ôm Niệm Niệm, cùng cô bé xem tập tranh.

Lúc Thương Đồng trở lại phòng bệnh, bước chân của cô rất nặng nề, đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng Nhiễm Đông Khải ôm Niệm Niệm, nước mắt chảy xuống.

Niệm Niệm thấy cô, nở nụ cười: "Mẹ..."

Thương Đồng đi vào, cô ôm Niệm Niệm vào trong ngực, lòng cũng bị giày xéo.

Nhiễm Đông Khải thấy thế, đứng dậy, khẽ nói: "Đồng Đồng, Niệm Niệm muốn đi xem thế giới đầy biển, lần này ba người chúng ta cùng đi được không?"

Tuy Niệm Niệm bị bệnh, nhưng trong mắt vẫn lộ ra tia sáng khát vọng, cô bé nhẹ nhàng lắc tay Thương Đồng: "Mẹ..."

Thương Đồng gật đầu, cô cúi đầu lau nước mắt của mình, nhưng càng lau càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Phải tiếp tục

trên đường, Nhiễm Đông Khải từ đầu đến cuối đều giữ im lặng.

Thương Đồng cũng vậy.

cô quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc vẫn luôn quay cuồng. cô đang rối rắm, chuyện đau đớn nhất, lại có thể trở thành sự thật.

cô và Sở Ngự Tây, nếu là anh em cùng cha khác mẹ, thì sự tồn tại của Niệm Niệm, sẽ là một tội lỗi.

Nhưng tại sao lại muốn trừng phạt lên đứa trẻ vô tội? Tại sao không trừng phạt lên người cô?

Đến viện Hải Dương học.

Niệm Niệm trở lại chỗ cũ, cô bé vô cùng vui vẻ giải thích cho Thương Đồng, một đám cá bơi qua, thế giới đáy biển đẹp lạ thường, làm cho Niệm Niệm quên đi đau đớn, trên mặt cô bé hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Nhiệm Đồng Khải ôm Niệm Niệm, thỉnh thoảng quay đầu lại, lúc đến chỗ những con sứa, anh dừng bước chân, đợi Thương Đồng đi tới bên cạnh, mới nhẹ giọng nói: "Em và Ngự Tây đã giải trừ hiểu lầm rồi sao?"

Thương Đồng gật đầu, ánh mắt càng thêm âm đạm.

"Vậy...hai người sẽ hòa lại sao?"

Thương Đồng lắc đầu: "sẽ không."

"Tại sao?"

Thương Đồng nhìn đèn huỳnh quang màu xanh chiếu vào con sứa, khẽ giọng nói: "thật sự sẽ không."

"Sao anh ta có thể như vậy?" Nhiệm Đồng Khải cau mày: "Đến bây giờ, anh ta còn kiên trì đính hôn?"

"Đính hôn?"

Nhiệm Đồng Khải nhìn đồng hồ, anh nhớ rất rõ ràng, tiệc đính hôn của Sở Ngự Tây tổ chức vào bây giờ tối, nếu bây giờ anh lái xe qua, còn kịp!

"Chúng ta đi." Nhiệm Đồng Khải kéo cô đi ra ngoài.

"đi đâu?" Thương Đồng có chút khó hiểu.

Lên xe, Nhiệm Đồng Khải cho Niệm Niệm ngồi xong, anh thắt dây an toàn, khởi động xe, chạy về hướng khách sạn tổ chức tiệc đính hôn.

"Đồng Khải..." Thương Đồng bất an nhìn anh: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Sở Ngự Tây không thể đính hôn! Anh ta phải cho em một công đạo!" Nhiệm Đồng Khải nắm chặt vô lăng, vẻ mặt lạnh lùng.

Thương Đồng hồi phục lại tinh thần, gấp giọng nói: "Đồng Khải, anh không cần phải lo chuyện này!"

cô và Sở Ngự Tây tuyệt đối không thể nào ở chung, vậy Sở Ngự Tây đính hôn cũng là một chuyện tốt!

Nhiệm Đồng Khải không chịu nghe, anh cố chấp lái xe, nhất định phải ngăn cản lễ đính hôn của Sở Ngự Tây.

---- Vũ Quy Lai ----

Sở Ngự Tây ngồi trong phòng nghỉ của khách sạn, chưa đến một tiếng nữa sẽ khai tiệc.

Anh không thể chấp nhận kết quả như vậy, cho dù Thương Đồng không yêu anh, hay bởi vì lý do nào khác, giữa bọn họ cũng còn có đường cứu vãn, nhưng mà chuyện này thì hoàn toàn không thể nào.

Hết lần này đến lần khác đều là lý do trí mạng.

Điện thoại di động đã hết pin.

Tốt nhất là anh nên đến nhà họ Lâm giải thích rõ ràng, sau đó nói lời xin lỗi với khách khứa. Trốn tránh không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Lý trí rất tỉnh táo, nhưng anh không muốn nghĩ gì cả, căn phòng vắng vẻ so với hội trường ồn ào, hoàn toàn trái ngược nhau.

Dưới mặt đất đã có rất nhiều tàn thuốc.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Sở Ngự Tây đứng lên, đi đôi mắt.

Ngoài cửa, phục vụ của khách sạn dẫn theo vợ chồng nhà họ Mạch.

"Ngự Tây..." Mạch Hành Kiện cau mày, thấy Sở Ngự Tây chưa thay lễ phục, lạnh lùng nói: "Sao cháu còn ở đây?"

Sở Ngự Tây cúi đầu: "Cậu, xin lỗi, cháu nghĩ có lẽ cháu đã phụ ý tốt của cậu."

Mạch phu nhân bước lên một bước: "Ngự Tây, ý của cháu là gì? Khách mời cũng sắp đến, sao cháu còn không ra ngoài đón tiếp? Đứa nhỏ Lôi Lôi cũng không thấy đâu, đây là giờ phút quan trọng, các cháu không thể trẻ con như vậy được!"

"Cậu..." Sở Ngự Tây cúi đầu, bây giờ anh cảm thấy vô cùng xấu hổ: "Cháu đã nói chuyện với Lâm Lôi, cô ấy đã đồng ý."

"Ta không cho phép." Mạch Hành Kiện trầm mặt xuống: "Tôi nay ngoại trừ người của giới kinh doanh ra, còn có một số người giới chính trị, quân nhân, không thể làm mất mặt bộ trưởng Lâm! Cậu cũng không thể đẩy người khác vào chỗ bất nghĩa, cho nên tôi nay phải đính hôn!"

"Cậu!" Sở Ngự Tây ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Mạch Hành Kiện: "Chuyện này quả thực là lỗi của cháu, nhưng cháu thật sự không thể ở chung với Lâm Lôi, bởi vì cháu..."

"Ngự Tây! không phải cậu bắt cháu ở chung với Lâm Lôi, nhưng lễ đính hôn tôi nay phải tiến hành, qua một thời gian ngắn, các cháu có thể lấy bất cứ lý do gì để tuyên bố chia tay, nhưng trước mắt phải hoàn thành hình thức này! Thông báo cho Lâm Lôi, lập tức đến ngay, ta nói chuyện với con bé." Mạch Hành Kiện nói chắc như đinh đóng cột, vô cùng bình tĩnh.

Sở Ngự Tây im lặng, biện pháp Mạch Hành Kiện nói rất tốt, có thể ứng phó với khách khứa sắp đến, làm cho mình và Lâm Lôi không đến mức bị chê trách, cũng sẽ không làm cậu và bộ trưởng Lâm rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, nhưng anh vẫn có chút do dự.

"Ngự Tây, sao đột nhiên lại muốn hủy hôn? Lôi Lôi đích thực là một đứa nhỏ không tệ, dù sao cháu cũng đừng để bị quỷ ma mê hoặc tâm hồn." Mạch phu nhân rất sốt ruột, ấn tượng của bà đối với Lâm Lôi vô cùng tốt, vì vậy ra sức khuyên nhủ.

Mạch Hành Kiện kêu phục vụ qua, lập tức chuẩn bị tiệc tối, tất cả đều như cũ.

Sở Ngự Tây cầm lấy điện thoại, đã tắt máy, anh không nhớ số của Lâm Lôi, đang lúc bối rối, Lâm Lôi lại xuất hiện ở cửa phòng.

"Lâm Lôi?" Sở Ngự Tây cau mày, để điện thoại xuống.

Mạch phu nhân quay đầu lại, thấy Lâm Lôi cũng chỉ mặc quần áo bình thường, vội vàng bước lên nắm lấy tay cô: "Lôi Lôi, cháu ngàn lần đừng tức giận với Ngự Tây, có uất ức gì cứ nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ phân xử cho cháu!"

Sắc mặt của Lâm Lôi không tốt lắm, cô mỉm cười với Mạch phu nhân, đôi mắt hơi ửng đỏ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Mẹ hiểu lầm rồi, cháu không sao, chỉ là nghĩ đến chuyện tối nay, cháu có thể lên lễ đài, để tránh anh ấy một mình đối mặt với nhiều chất vấn, tương đối khó xử."

Mạch Hành Kiện trừng mắt nhìn Sở Ngự Tây, rồi quay sang Lâm Lôi, ông mang lời nói trước đó đã nói với Sở Ngự Tây nhắc lại cho Lâm Lôi, hơn nữa vô cùng chắc chắn nói: "Lễ đính hôn phải tiến hành, đây không phải là chuyện của hai người, nghe không?"

Lâm Lôi cũng hết sức khó xử, cô nhìn khuôn mặt xanh xao của Sở Ngự Tây và tàn thuốc trên mặt đất, tâm trạng vô cùng suy sụp.

Mạch Hành Kiện liếc nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Ngự Tây, cháu và Lâm Lôi nói chuyện đi. Ta đi gọi điện thoại cho bộ trưởng Lâm, mời ông ấy qua đây."

Lâm Lôi sững sốt: "Hay là bỏ đi?"

Tâm trạng trước đó của cô rất xấu, cũng không biết nên giải thích với cha mẹ thế nào, vốn định để một mình Sở Ngự Tây đối mặt với tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn không yên tâm, nên chạy tới, phục vụ dẫn cô đến phòng nghỉ này, không ngờ lại gặp vợ chồng Mạch Hành Kiện.

không ngờ sự việc lại biến thành thế này.

Mạch Hành Kiện đã lấy điện thoại ra, đi tới phòng khác, Mạch phu nhân chỉ biết đuổi theo, hy vọng có thể để cho bọn họ nói chuyện ổn thỏa.

"thật xin lỗi." Sở Ngự Tây bắt đầu đi ngồi xuống, không phải anh không nhìn thấy dấu vết đã khóc của Lâm Lôi: "Tôi nghĩ nên dựa theo kế hoạch trước đó của tôi, nếu không sẽ mắc thêm sai lầm."

Lâm Lôi im lặng một lúc, mới ngẩng đầu lên: "Em cảm thấy lời của cậu anh nói rất phải, tuy là một âm mưu, nhưng em không thể để ba em rơi vào hoàn cảnh khó xử, chúng ta không thể vì sự tùy hứng của mình mà để người chúng ta quan tâm nhất bị tổn thương. Nếu anh cảm thấy áy náy với em, vậy thì cùng em đính hôn. Nhưng anh hoàn toàn không cần lo lắng, đây là trên hình thức, qua một thời gian ngắn thì chúng ta giải trừ hôn ước, đến lúc đó dù có chuyện xấu gì, cũng sẽ không quá chấn động."

Lời cô nói không có bất kỳ chỗ nào để vặn lại.

Sở Ngự Tây từ từ nắm chặt tay, trong mắt lóe ra một chút đau xót: "Được, vậy làm theo lời các người nói đi."

Anh chậm rãi dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Anh rất mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi.

Mạch Hành Kiện nói chuyện điện thoại xong, nhìn thấy hai người bọn họ thì ho nhẹ một tiếng.

Sở Ngự Tây lập tức đứng lên, Lâm Lôi cũng vậy.

"Thế nào?" Mạch Hành Kien trầm giọng hỏi.

"Theo lời cậu nói đi." Sở Ngự Tây khẽ giọng nói.

"Được, bộ trưởng Lâm cũng sắp đến, hai người thay quần áo rồi ra tiếp đón khách khứa." Mạch Hành Kien kéo Mạch phu nhân đi.

Lâm Lôi cười khò: "Bây giờ lấy lễ phục, hình như không kịp nữa."

"Quyết định vậy đi." Sở Ngự Tây thờ dãi.

"Được rồi." Lâm Lôi cúi đầu xuống: "Em dùng phòng hóa trang một chút."

Bởi vì cô thường xuyên ra nước ngoài, trong túi xách có một hộp trang điểm nhỏ, nếu không hóa trang, cũng không được.

Sở Ngự Tây chỉ phòng rửa tay.

Rất nhanh, Lâm Lôi đã trang điểm xong, thành công che khuất gương mặt xanh xao.

Hai người từ từ bước ra, bữa tiệc đã sắp bắt đầu, ở đại sảnh trang trí hoa hồng rất lãng mạn, trên bàn tròn kiểu Tây phủ khăn trải bàn màu hồng, mỗi bàn đều bày những món ăn tinh xảo, nhân viên phục vụ mang rượu ra.

Lễ đài hoa, champagne đều đã chuẩn bị tốt.

Dàn nhạc bắt đầu tấu nhạc.

một bữa tiệc đính hôn giống như một hôn lễ diễn tập, có mặt đều là khách quan trọng.

Mặc dù nhỏ nhưng không mất sự long trọng.

đã có khách đến, thấy Sở Ngự Tây và Lâm Lôi, lập tức mỉm cười chào hỏi.

Có đồng nghiệp của Lâm Lôi, cũng có đối tác quan trọng trên thương trường của Sở Ngự Tây.

Nhân vật quan trọng nhất cuối cùng cũng ra mặt, lúc bộ trưởng Lâm và Mạch Hành Kien bước vào hội trường, mọi người đều vây quanh hai người bọn họ, rối rít chúc mừng, những người trước đó không biết thân phận của Sở Ngự Tây, vô cùng kinh ngạc.

"thì ra là cháu trai của chủ tịch Mạch (chủ tịch ngân hàng), khó trách là một thiếu niên thành công như vậy..."

"Trước kia nhìn thấy Lâm tiểu thư phong cách quý phái, không ngờ lại là thiên kim của bộ trưởng Lâm, danh môn khuê tú..."

"Đúng vậy, thật sự là trai tài gái sắc, thật sự là nhân duyên của Kim Đồng Ngọc Nữ!"

Từng tiếng khen tặng có thật có giả truyền đến, một nữ đồng nghiệp của Lâm Lôi đi tới, là hoa đán hiện nay của kênh thiếu nhi, sau khi thấy Sở Ngự Tây thì cười nói: "Tôi phải nhìn xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể mê hoặc tâm hồn thiếu nữ của Lâm mỹ nhân chúng tôi, phải biết rằng, Lôi Lôi của chúng tôi có tiếng khó theo đuổi, năm ngoái có người tặng cô ấy một chiếc BNW trên trăm vạn, cô ấy nhìn cũng không thèm nhìn, ném chìa khóa xuống lầu, kết quả BNW đó bị phủ đầy bụi, còn có người chưa từ bỏ ý định..."

"Tiểu Nhã..." Lâm Lôi thật sự không có tâm trạng trêu đùa, cô chỉ cười nhạt: "Đừng nói nữa."

Lúc này, người dẫn chương trình đã chạy đến, khẽ giọng nói: "Sở tổng, khách mời đều đã đến, vừa đúng thời gian, có thể bắt đầu chưa?"

Sở Ngự Tây gật đầu xong thì thấy Nhiệm Đông Khải đang ôm Niệm Niệm ở cửa, kéo Thương Đồng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Có sao phải mắc thêm sai lầm

Sở Ngự Tây đang dẫn Lâm Lôi đi lên lễ đài, nhìn thấy Nhiệm Đông Khải, Thương Đồng và Niệm Niệm cùng đi vào, bước chân của anh lập tức dừng lại. Mà Lâm Lôi cũng quay đầu lại, nhìn thấy bé gái Nhiệm Đông Khải đang ôm trong lòng, tim khẽ run, cô bé đáng yêu đến cỡ nào, đôi mắt long lanh nhìn mọi người, cánh tay trắng nõn quấn trên cổ Nhiệm Đông Khải, mềm mại động lòng người.

Sở Ngự Tây quay qua, nhẹ nhàng kéo tay của Lâm Lôi ra, đi tới trước mặt Nhiễm Đông Khai. Ánh mắt của mọi người đồng thời cũng nhìn qua bên này, có người bắt đầu thì thầm bàn tán, bởi vì Nhiễm Đông Khai và Sở Văn Hề vừa mới kết hôn, cho nên những người biết anh cũng không ít, nhưng bé gái anh đang ôm trong ngực là sao?

Sở dĩ không dẫn tới phản ứng quá đà, là vì người bình thường cũng cho rằng Nhiễm Đông Khai đến chúc mừng, nhưng dẫn theo tình nhân mà thôi.

Điều này cũng đủ làm người ta khó chịu nổi rồi.

May là không có Sở Văn Hề ở đây.

Sở Ngự Tây đi về phía cửa, Lâm Lôi hơi do dự, cũng đuổi theo anh.

Nhiễm Đông Khai đè nén tức giận, từ trước đến nay anh đều rất lý trí, nhìn thấy Sở Ngự Tây cư nhiên không để ý đến cảm nhận của Thương Đồng, không quan tâm đến bệnh tình của Niệm Niệm, vẫn muốn đính hôn, anh không thể ngồi nhìn.

"Đông Khai, anh không biết rõ sự việc, chúng ta đi nhanh đi!" Thương Đồng kéo lấy cánh tay anh, muốn dẫn anh ra khỏi hội trường.

Nhiễm Đông Khai nhìn lướt qua Niệm Niệm, lại nhìn Thương Đồng nói: "không được, tôi nhất định phải ngăn cản hành động hoang đường này của anh ta!"

Thương Đồng gấp đến mức không còn cách.

Sở Ngự Tây chạy về phía bọn họ, Lâm Lôi ở phía sau anh.

"Em đến rồi?" Sở Ngự Tây nhìn Thương Đồng, trong mắt đã không có người khác, tách ra từ giữa trưa, đến bây giờ chỉ mới có mấy giờ, lại có cảm giác giống như cách một thế kỷ.

Thương Đồng thấy Lâm Lôi ở phía sau, cô cố gắng bình tĩnh, khẽ nói: "Chúc mừng hai người!"

Nhiễm Đông Khai kéo Thương Đồng ra sau, lạnh lùng nói với Sở Ngự Tây: "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Anh không thể vạch mặt ngay tại chỗ, áp chế giọng nói, có thể cảm giác được anh đang nhẫn nhịn sự tức giận.

Sở Ngự Tây dùng tay ra hiệu với người dẫn chương trình, anh lại nhìn Niệm Niệm, mới nói với Nhiễm Đông Khai: "đi thôi."

Thương Đồng đón lấy Niệm Niệm, cô đi đến bên cạnh Sở Ngự Tây, nhẹ giọng nói: "Anh nói sự thật cho anh ấy biết đi, để tránh anh ấy mắc thêm sai lầm."

Sở Ngự Tây nhìn Thương Đồng và Niệm Niệm thật sâu, không ừ hừ gì mà rời đi.

"Thương tiểu thư, con của cô thật sự rất đáng yêu, tôi có thể ôm một chút không?" Lâm Lôi mỉm cười nhìn Niệm Niệm, nhưng hơi miễn cưỡng.

Thương Đồng nhìn Niệm Niệm, dịu dàng nói với cô bé hai câu, thấy Niệm Niệm gật đầu, mới đưa đến tay Lâm Lôi.

"Chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút đi." Lâm Lôi chỉ vào ghế ngồi ở bên cạnh, cô khẽ thở dài.

Nhạc ở đại sảnh vẫn vang lên như cũ, khách khứa đang nói chuyện phiếm, cảnh vừa rồi nhìn có vẻ bình thường, thực ra vô cùng nguy hiểm, Thương Đồng căng thẳng đến mức lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, hai chân cũng mềm nhũn, sau khi ngồi xuống, cô quay sang Lâm Lôi nói: "Lâm tiểu thư, thật xin lỗi, quả thực quá mạo muội."

Niệm Niệm tránh khỏi vòng ôm của Lâm Lôi, nhảy xuống mặt đất, bị hoa tươi trên bàn thu hút sự chú ý.

Lâm Lôi cúi đầu, cô dùng giọng nói rất thấp: "Thương tiểu thư, tôi biết cha của cô bé là Ngự Tây rồi."

Thương Đồng nắm chặt ngón tay mình: "Lâm tiểu thư..."

"không sao." Tay của Lâm Lôi nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của cô: "Tuy biết hơi muộn, nhưng dù sao so với sau này kết hôn mới biết thì tốt hơn một chút, không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại đi đến bước ngày hôm nay, tôi nghĩ người Ngự Tây yêu nhất định là cô, trước đó anh ấy đã đề nghị hủy bỏ bữa tiệc tối nay, đây cũng là bất đắc dĩ mới cử hành."

Tim của Thương Đồng lại đập loạn lên, cô buồn bã nói: "Lâm tiểu thư, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt, ai có thể có được người vợ như cô, nhất định là người hạnh phúc nhất trên thế giới."

Lâm Lôi lắc đầu, trong mắt có chút bi ai.

"không, không ở cùng người mình yêu, tuyệt đối sẽ không hạnh phúc." Lâm Lôi khẽ nói: "Tôi đồng ý ra đi, nhưng tôi có một yêu cầu quá đáng, hy vọng cô có thể chờ một thời gian, tôi sẽ mang Sở Ngự Tây nguyên vẹn trả lại cho cô."

Thương Đồng cay đắng lắc đầu, cô dặt tay Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: "Ở đây không có chuyện của tôi, tôi về trước."

"cô không đợi bọn họ ra sao?" Lâm Lôi đứng lên.

"không," Thương Đồng ôm Niệm Niệm, cô đi tới cửa, Lâm Lôi vẫn tiến cô.

Cho đến khi Thương Đồng lên xe đi khỏi, Lâm Lôi mới thu tầm mắt, bước chân của cô vô cùng nặng nề.

Quay đầu lại, Nhiễm Đông Khai cũng đã ra tới cửa, anh gấp giọng hỏi: "Thương Đồng đâu?"

Lâm Lôi chỉ Thương Đồng vừa đi khỏi, chán nản quay đầu.

Đúng lúc Sở Ngự Tây đi tới.

Sở Ngự Tây cũng đứng ở cửa, ngăn người nhìn ra phía xa.

Mạch Hành Kiện đi tới, lạnh lùng nói: "Ngự Tây, cháu còn chờ gì nữa?"

Sở Ngự Tây quay đầu, đi tới bên cạnh Lâm Lôi, nhẹ giọng nói: "đi thôi."

Lâm Lôi im lặng gật đầu, hai người cùng bước lên phía trước lễ đài.

Ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào hai người bọn họ, Sở Ngự Tây không nở nụ cười, mà Lâm Lôi lại mang tâm sự nặng nề, cô nhìn khách mời ở dưới lễ đài, thấy bóng dáng một người, khẽ run rẩy, lại cúi đầu xuống.

"Bên dưới, xin mời nhân vật chính của đêm nay...ngài Sở Ngự Tây và Lâm tiểu thư xin hướng về phía tân khách đọc diễn văn."

Người dẫn chương trình đưa Micro đến tay hai người.

Lâm Lôi nhìn thoáng qua Sở Ngự Tây, cô cầm lấy Micro, khôi phục lại sắc mặt, bình tĩnh và vững vàng: "Chân thành cảm ơn các vị đã đến tham dự lễ đính hôn của tôi và ngài Sở Ngự Tây, tôi và Ngự Tây có chung nhận thức, đó là hy vọng có thể mang đến hạnh phúc cho đối phương, vì vậy mấy ngày trước mới chuẩn bị nghi lễ cho lần này, cũng trịnh trọng mời mọi người tham dự, làm chứng cho quyết định của chúng tôi. Nhưng..."

Những lời trước đó cô nói, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tán thưởng, hâm mộ nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này, ai ngờ Lâm Lôi lại dùng từ "Nhưng", nhất thời làm cho vợ chồng Mạch Hành Kiện và ba mẹ Lâm ở dưới đài cau mày.

Lâm Lôi mỉm cười nói hết: "Nhưng thật xin lỗi, trải qua mấy ngày nay cẩn thận suy nghĩ, vừa rồi, tôi mới phát hiện, tôi chưa sẵn sàng cho chuyện cưới xin. Tôi biết mọi người ở đây sẽ thông cảm cho sự xúc động của tôi, dù sao các vị cũng thật tâm hy vọng chúng tôi có thể hạnh phúc, vậy xin hãy hiểu cho quyết định này của tôi, là vì để tránh cho tương lai mắc thêm sai lầm."

Bộ trưởng Lâm đứng lên, lạnh lùng nói: "Lôi Lôi, con ở đây càn quấy cái gì thế hả?"

Sở Ngự Tây ngạc nhiên nhìn Lâm Lôi, cô quay đầu mỉm cười, nhìn anh: "Ngự Tây, anh là một người trọng tình trọng nghĩa, cho nên em chúc phúc cho anh."

nói xong, cô hạ micro xuống, cúi đầu thật sâu với mọi người, chuẩn bị ra khỏi bữa tiệc.

"Lôi Lôi..." Mẹ Lâm và Mạch phu nhân cũng đứng dậy, bước lên ngăn cô lại.

Lúc này Sở Ngự Tây cầm lấy Micro, trầm giọng nói: "Các vị, đều bởi vì lý do cá nhân của tôi, Lâm Lôi tiểu thư mới quyết định từ bỏ, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi."

nói xong, anh ném Micro, bước xuống bậc thềm, đi tới trước mặt bộ trưởng Lâm, chân thành nhận lỗi: "Bộ trưởng Lâm, đều là lỗi của cháu, xin đừng trách cứ Lâm tiểu thư."

Bộ trưởng Lâm không rõ nguyên do, chỉ lạnh lùng nói: "Là Lâm Lôi quá càn quấy."

Mạch Hành Kiện cũng bước lên phía trước và lạnh lùng nói: "Ngự Tây, cháu ồn ào đủ chưa, mau giải thích với Lâm Lôi!"

Sở Ngự Tây đi tới trước mặt Lâm Lôi, mặc dù tiếp xúc không nhiều, nhưng anh có thể cảm giác được, cô là một cô gái vô cùng đặc biệt, thẳng thắn, rộng rãi, lương thiện, hiểu biết, anh rất thương thức, nhưng không nảy sinh tình cảm. Tình cảm là thế này, có khi biết rõ đối phương không tốt, nhưng vẫn mù quáng, có khi bất luận đối phương tốt như thế nào, cũng không có cách nảy sinh cảm giác.

"Lâm Lôi, nhiều lời cũng vô ích, nếu sau này có chuyện cần đến tôi, tôi sẽ không ngần ngại."

Lâm Lôi mỉm cười, khẽ lắc đầu: "Anh không cần áy náy, cũng không cần cảm thấy có lỗi, là vì em nghĩ cho hạnh phúc của mình, mới quyết định như vậy, em muốn một tình yêu trong sáng, em cũng tin chắc chắn sẽ có một người như thế, sẽ dành cho em cảm giác thuần túy nhất."

Sở Ngự Tây gật đầu: "Sẽ có."

Lâm Lôi quay người, đi ra ngoài.

Bộ trưởng Lâm thấy vậy, cũng chán nản phất áo bỏ đi.

Trong hội trường vô cùng im lặng, đều nhìn về phía Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây trở lại lễ đài, nói lời xin lỗi một lần nữa, xin mọi người quay trở về, đối với truyền thông, anh cũng chỉ tuyên bố, hôm khác sẽ trả lời.

Mạch Hành Kiện nhìn thấy tất cả mọi người đã đi, mới bước lên lạnh lùng nói: "Ngự Tây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lý do cháu hủy hôn, rốt cuộc là gì, chẳng lẽ là người phụ nữ Nhiệm Đồng Khải dẫn đến?"

Sở Ngự Tây cúi đầu: "Cậu, chuyện này để cháu tự xử lý."

Mạch Hành Kiện tức đến mức lắc đầu, ông vỗ bàn, lạnh lùng nói: "Được, vậy cháu tự xử lý đi!"

Phục vụ bắt đầu thu dọn hội trường, anh cầm lấy chìa khóa xe, đang chuẩn bị rời đi, có người đuổi theo từ phía sau: "Sở tiên sinh, di động của ngài."

Anh nhận lấy, biết điện thoại không còn pin, mới bỏ vào túi.

Anh có thể đi đâu đây?

Ra khỏi khách sạn, anh ngồi lên xe, chạy về hướng bệnh viện.

Trời đã tối, hai người một lớn một nhỏ là ánh sáng duy nhất trong lòng anh, anh giống như một con thiêu thân, biết rõ sau khi đi qua sẽ thịt nát xương tan, muôn đời muôn kiếp không trở lại được, nhưng vẫn không thể từ bỏ.

Trong bệnh viện, Thương Đồng và Nhiệm Nhiệm vẫn chưa ngủ, hai người đang ngồi trên giường bệnh đan cá nhỏ.

Ánh đèn màu da cam, chiếu vào trên các cô, có quang sáng nhạt.

Sở Ngự Tây cách cửa sổ nhìn thấy cô đan cá nhỏ, nghĩ đến sau năm năm gặp lại, cô đánh rơi chìa khóa trên giường của anh, phía trên cũng treo cá nhỏ như vậy.

Bây giờ nghĩ tới, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót.

Thương Đồng vô thức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Sở Ngự Tây ở ngoài cửa sổ, cô dừng tay lại, đột nhiên có cảm giác bưng tỉnh.

"Mẹ...chú kia đang nhìn mẹ..." Nhiệm Nhiệm cũng nhìn thấy, cô bé tò mò nhìn ra ngoài.

Sở Ngự Tây đẩy cửa ra, từ từ đi tới, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, nhìn cá nhỏ trong tay Nhiệm Nhiệm, anh nhẹ nhàng cầm lên: "Nhiệm Nhiệm, đây là cháu đan à?"

Nhiệm Nhiệm cười nói: "Đúng vậy, mẹ dạy cháu rất nhiều lần, chú xem mẹ đang rất đẹp!"

"Có thể tặng cái này cho chú không?" Sở Ngự Tây cầm con cá kia, nhìn Nhiệm Nhiệm thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Ông tự mình nói với họ

Chương 132: Ông tự mình nói với bọn họ

Sở Ngự Tây nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nhiệm Nhiệm, anh đã bỏ lỡ bao nhiêu thời gian nhìn con bé lớn lên?

"Vậy chú đừng vứt đi nhé!" Nhiệm Nhiệm ngẩng đầu nhìn Sở Ngự Tây, cô bé muốn rút tay về, nhưng Sở Ngự Tây không buông tay, cô bé quay qua nhìn Thương Đồng, thấy cô đang khóc.

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Nhiệm Nhiệm ngạc nhiên nhìn Thương Đồng.

Thương Đồng nghiêng mặt đi, lau lệ ở khóe mắt.

Sở Ngự Tây buông tay Niệm Niệm ra, bàn tay to lớn của anh xoa nhẹ lên mặt cô, dùng lòng bàn tay thô ráp lau lệ ở khóe mắt cô, ấn đầu cô vào trong ngực mình.

"Đừng như vậy..." Thương Đồng nhẹ nhàng đẩy anh ra, sao bọn họ có thể như vậy?

Trong lòng của Sở Ngự Tây cũng vô cùng khổ sở, anh nhìn nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt của Thương Đồng, nhẹ giọng nói: "Vậy anh nên làm thế nào? Anh muốn không yêu em, nhưng anh làm không được, em có thể làm được sao?"

Thương Đồng cúi đầu xuống, trốn tránh nói: "Em có thể."

"Vậy đây là gì?" Sở Ngự Tây đưa cá nhỏ đến trước mặt cô: "Tại sao dạy con bé ăn cái này? Tại sao đặt tên cho con bé là Niệm Niệm? Nhớ mãi không quên, không phải cho đến bây giờ em cũng không quên quá khứ của chúng ta sao?"

"nói những điều này có tác dụng gì?" Giọng của Thương Đồng càng nói càng yếu đi, cô cũng biết, mình không có cách nào thuyết phục bản thân.

Sở Ngự Tây đau lòng nhìn chăm chăm vào cô: "Chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều, em còn đối xử với anh như vậy sao? Em gạt anh lâu như vậy, mọi người đều biết, chỉ gạt một mình anh, đối với anh như vậy công bằng sao? Đối với con bé công bằng sao? Con bé có quyền được biết, ai mới là cha ruột của con bé, anh không muốn để con gái của anh gọi người khác là cha! Em cũng không có quyền làm vậy!"

Niệm Niệm không rõ nguyên do nhìn hai người bọn họ, cô bé thấy Thương Đồng vẫn im lặng rơi nước mắt, cũng có chút lo lắng, nhẹ nhàng lắc Thương Đồng: "Mẹ, mẹ đừng khóc..."

Thương Đồng nhẹ nhàng lau nước mắt, vỗ vỗ Niệm Niệm, dịu dàng nói: "Niệm Niệm, mẹ không sao, mẹ và...chú có chút chuyện muốn nói, con chờ một chút nhé."

Thương Đồng lặng lẽ đi ra ngoài, Sở Ngự Tây cũng đứng dậy đi theo.

trên hành lang, Sở Ngự Tây bước lên ôm Thương Đồng vào trong ngực.

Rời khỏi tầm mắt của Niệm Niệm, anh cũng không thể khống chế cảm xúc của chính mình, hận không thể mang người phụ nữ nhỏ bé này hoà tan vào xương máu mình.

"Ngự Tây..." Cơ thể của Thương Đồng cứng ngắc: "Anh không thể như vậy, anh đã đính hôn, giữa chúng ta nên cắt đứt quan hệ, không thể tiếp tục sai lầm. Lâm tiểu thư là một người tốt, cô ấy lương thiện hào phóng lại có cá tính, anh nhất định sẽ yêu cô ấy!"

"Lễ đính hôn huỷ bỏ rồi." Sở Ngự Tây hơi nói lỏng, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt càng nghiêm túc hơn: "Cho dù người khác tốt thế nào, anh cũng chỉ muốn em. Có lẽ sự việc không tệ như chúng ta tưởng tượng, có lẽ...có lẽ em và anh vốn dĩ không có bất cứ quan hệ gì, chúng ta có thể đi làm DNA, đi ngay bây giờ..."

Thương Đồng bị anh kéo đi hai bước, cô níu cổ tay anh: "Ngự Tây, cho dù không phải, anh có thể bỏ qua khúc mắc, ở cùng một chỗ với em sao?"

Sở Ngự Tây dừng bước lại, anh nhìn Thương Đồng, khẽ nói: "Vậy còn em? Em thương cha của em như thế, sẽ không căm hận chúng tôi sao?"

Lời nói của anh, lập tức đâm trúng chỗ đau của Thương Đồng.

cô cắn môi dưới, nhìn Sở Ngự Tây nói: "không sai, quả thực em rất căm hận cha của anh! Cũng căm hận người phụ nữ dễ dàng thay đổi, nếu chúng ta ở chung, em sẽ cảm thấy có lỗi với cha em, nên đây cũng là một trong những lý do em từ chối anh. Em nghĩ anh cũng vậy, vì vậy chúng ta không cần rồi rầm rừ, bất luận giữa chúng ta có quan hệ máu mủ hay không, chúng ta cũng không gánh nổi oán hận sâu nặng và sự bất an."

Sở Ngự Tây im lặng một lúc, anh từ từ nắm lấy hai tay Thương Đồng, nhìn vết dao trên cổ tay cô, khẽ nói: "không sai, quả thực khi anh vừa biết em là con gái của Tần Mộng Lan, đã từng đấu tranh. Em cũng nói, chúng ta đều không gánh nổi trách nhiệm nặng nề, nhưng chuyện đời trước của bọn họ, liên quan gì đến chúng ta? Muốn oán muốn hận thì oán hận hai người đó, là bọn họ huỷ hoại tuổi thơ của chúng ta, huỷ hoại hạnh phúc của chúng ta! Anh không muốn so đo, em cũng vậy có được không?"

Anh chờ câu trả lời của cô, ánh mắt tha thiết, cơ thể của anh che khuất ánh đèn, bóng đen chiếu lên trên người cô.

"Nếu...là kết quả kiểm tra chúng ta không muốn nhìn thấy nhất?" Thương Đồng khẽ nói.

Sở Ngự Tây cau mày, anh nhìn Thương Đồng thật sâu, chậm rãi lắc đầu: "sẽ không."

Sao anh có thể chắc chắn như thế?

Đáy mắt của Sở Ngự Tây hiện lên vẻ đau đớn.

Cho dù bọn họ là anh em, anh cũng sẽ không để cô biết! Bởi vì lần này, sẽ do anh gánh lấy tất cả đau khổ.

Cuối hành lang, hai người cuối cùng cũng ôm lấy nhau.

Vòng ôm của anh rất ấm áp, làm cho Thương Đồng một mình chống đỡ năm năm rốt cuộc cũng thả lỏng, cô mặc kệ, ít nhất trước khi biết kết quả, cô còn có thể phóng túng một lần, lưu luyến vòng ôm của anh.

Có lẽ đây là cái ôm cuối cùng.

cô vùi vào trong ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh.

Chỉ hy vọng, giờ khắc này có thể kéo dài mãi mãi.

---- Vũ Quy Lai ----

Biệt thự nhà họ Sở, Nhiệm Đông Khải vội vàng đạp thắng xe, anh sai bước đến cửa, nhấn chuông mấy lần.

Vào biệt thự, Sở Hán Thần biết tin, xuống lầu, sắc mặt vô cùng xấu.

"đã trễ thế này, có chuyện gì sao?"

Nhiệm Đông Khải bước lên một bước, đi tới trước mặt Sở Hán Thần, anh trầm giọng nói: "Ông có biết không, tôi nay Sở Ngự Tây muốn đính hôn?"

Sở Hán Thần nghe xong có chút đau xót: "Nó không nói cho chúng tôi biết."

"Tôi mặc kệ tại sao cha con các người lại cương với nhau như vậy, tôi đến là hy vọng ông có thể nói cho tôi biết sự thật, rốt cuộc Thương Đồng là con gái của ai! Là ông hay Triệu Hải Thâm?"

Sở Hán Thần hơi sững sốt, ông nhìn Nhiệm Đông Khải từ trên xuống dưới: "Con...sao con lại hỏi như vậy?"

Ánh mắt của Nhiệm Đông Khải tối xuống, anh lạnh lùng nói: "Ông nói cho tôi biết câu trả lời trước đi."

"Đồng Khải, ta biết con vẫn còn oán trách ta, cho rằng cái chết của cha con có liên quan đến ta, ta cũng đã giải thích với con, lúc đó là tình thế bất đắc dĩ, con tôn thương Vân Hê, bây giờ còn muốn tôn thương Thương Đồng sao?"

Nhiệm Đông Khải siết chặt nắm tay: "nói vậy, cô ấy cũng là con gái của ông?"

Sở Hán Thần im lặng chốc lát, ông cau mày nói: "không phải."

"không phải? không phải ông đang gạt tôi chứ?" Nhiệm Đông Khải có chút kích động: "Vậy tại sao bác gái không biết?"

Sở Hán Thần xoa huyệt thái dương, ông cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhìn Nhiệm Đông Khải nói: "Bọn họ đã hiểu lầm rồi."

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Nhiệm Đông Khải nóng nảy, anh nhất định phải giúp Thương Đồng hỏi ra sự thật.

Sở Hán Thần thờ dãi nói: "Thôi, chuyện cũng đã qua nhiều năm, đừng nhắc đến nữa."

"không được, ông nhất định phải nói cho tôi biết sự thật!" Nhiệm Đông Khải chặn đường đi của Sở Hán Thần, anh trầm giọng nói: "Ông có biết không, năm năm trước Sở Ngự Tây và Thương Đồng yêu nhau, bọn họ còn sinh Niệm Niệm, nếu không phải vì các người, sao bọn họ lại tách ra, sao lại chịu nhiều đau khổ như vậy? Nếu Thương Đồng là con gái của ông, ông xem ông đã làm ra chuyện tốt gì!"

Sở Hán Thần kinh ngạc: "Con nói Ngự Tây và Thương Đồng có một đứa con gái?"

"không sai, nhưng bây giờ con bé đang bị bệnh bạch cầu, bác sĩ nói nếu không tìm được tủy phù hợp, chỉ có 1 đến 5 năm cuộc sống!"

Sắc mặt của Sở Hán Thần lập tức trắng bệch: "Sao có thể như vậy?"

"Đó là bởi vì ông làm việc ác quá nhiều!" Nhiệm Đông Khải không chút lưu tình mở miệng, anh lập tức lấy điện thoại của mình ra, muốn gọi cho Sở Ngự Tây.

Điện thoại không thông, anh gấp giọng nói: "Bây giờ Sở Ngự Tây sắp đính hôn với người khác, ông đi nói sự thật cho anh ta biết đi! Ngay bây giờ..."

Sở Hán Thần vừa bước mấy bước, lại dừng chân: "Ta đi gọi Mộng Lan cùng đi!"

Nhiệm Đông Khải buông tay ra, anh nặng nề thở ra một hơi, nhìn Sở Hán Thần đi lên lầu.

Nhưng chờ 2 phút, Sở Hán Thần không xuống lầu, anh có chút nóng nảy chạy lên lầu, mới đi nửa đường, thì thấy Sở Hán Thần ôm Tần Mộng Lan xong ra: "Đồng Khải...mau...mau..."

Nhiệm Đông Khải hơi sững sốt, thấy bộ dạng ngủ say của Tần Mộng Lan, một dự cảm không lành nổi lên trong lòng.

"Mau đưa đến bệnh viện!" Sở Hán Thần chạy về phía bậc thang.

Nhiệm Đông Khai đuổi theo, mở cửa xe ra, Sở Hán Thần chân tay lúng túng ôm Tân Mộng Lan lên xe.

"Mộng Lan...Mộng Lan..." Sở Hán Thần rối loạn, ông ôm Tân Mộng Lan sắc mặt trắng bệch, trong tay cầm di thư bà viết, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Nhiệm Đông Khai cũng luống cuống, chắc là Tân Mộng Lan biết được sự thật, nên mới tự tử, anh đập ga, chạy về hướng bệnh viện gần nhất.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Sở Hán Thần cầm di thư bất lực vịn cửa sổ, trên mặt lộ ra vẻ bi ai: "Mộng Lan, đều là lỗi của tôi! Lỗi của một mình tôi!"

Sắc mặt của Nhiệm Đông Khai cũng không tốt, mặc dù ở đây lòng anh hận Sở Hán Thần, nhưng Tân Mộng Lan đối với anh vẫn rất tốt, bà cũng không có tham gia lần họp mặt đó, chắc hẳn cũng không biết chuyện gì, bây giờ thấy bà uống thuốc tự tử, tức giận trong lòng anh đối với Sở Hán Thần tăng thêm mấy phần.

Anh gọi điện thoại cho Sở Ngự Tây lần nữa, nhưng vẫn không thông, đành phải để Chu Hi đi tìm, một là đến hội trường, sau đó đến chỗ bệnh viện của Thương Đồng.

Sở Hán Thần đã hoàn toàn suy sụp, ông bi thương nhìn cửa phòng cấp cứu, rơi vào trong đau đớn cùng cực.

"Mộng Lan, hôm đó chúng ta không xảy ra chuyện gì cả, tôi đã có lỗi với bà, sao tôi có thể ở lúc bà ngủ say mà xâm phạm bà được?"

"Mộng Lan, tại sao con đường của chúng ta lại khó khăn như thế? Tại sao?"

Nhiệm Đông Khai đi tới sau lưng ông, trầm giọng nói: "Tôi hỏi ông lần nữa, ông dám thề Thương Đồng không phải là con gái của ông không?"

Sở Hán Thần khò sở lắc đầu, ông không nói ra lời, chỉ ôm ngực.

"Tôi gọi bọn họ đến đây, ông tự mình nói với bọn họ!"

Ngoài hành lang dài, Sở Hán Thần suy sụp ngồi xuống, tầm mắt của ông dừng lại trên di thư của Tân Mộng Lan, cơ thể không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Lật lại chuyện cũ

Ads "Nhiệm tổng, Sở tổng đang ở bệnh viện Hiệp Đồng." Chu Hi báo cáo hành tung của Sở Ngự Tây.

Lúc Nhiệm Đông Phái chạy đến ngoài phòng bệnh, thì thấy bóng dáng Sở Ngự Tây và Thương Đồng đang ôm nhau.

Tâm trạng anh vô cùng phức tạp.

Nhìn bọn họ như vậy, anh cũng không rõ trong lòng mình có cảm giác gì, lúc này chỉ có thể bước lên, bởi vì tình hình bên kia vô cùng khẩn cấp.

Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng, anh ngừng đầu, thấy Nhiệm Đông Khai ở cách đó không xa, bất giác cau mày lại.

Thương Đồng cảm giác được sự khác thường của anh, quay đầu lại, cũng nhìn thấy Nhiệm Đông Khai, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô nhẹ nhàng đẩy vòng ôm của Sở Ngự Tây ra, nhỏ giọng nói: "Đông Khai."

Nhiệm Đông Khai đi tới trước mặt bọn họ, nhìn Thương Đồng, lại nhìn Sở Ngự Tây tràn đầy địch ý, thu vào cảm xúc phức tạp của bản thân, trầm giọng nói: "Đồng Đồng, bác gái uống thuốc tự tử, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện Minh Trạch, em qua nhìn bà ấy đi, ngoài ra người kia cũng có lời muốn nói với hai người."

"Hả?" Thương Đồng sợ hãi: "Bà ấy tự tử?"

Tại sao bà ấy lại tự tử? Chẳng lẽ bởi vì cảm thấy áy náy với những chuyện mình đã làm, bởi vì ân oán đời trước của bọn họ, khiến cô và Ngự Tây rơi vào hoàn cảnh loạn luân, cảm thấy không có mặt mũi nào để đối diện, nên tự tử?

Nhưng sớm biết như vậy, hà tất lúc trước phải làm thế?

Sao cô có thể thờ ơ được đây?

cô hận bà, hận bà tổn thương trái tim của cha, hận bà bỏ rơi mình, nhưng nghĩ tới những giọt nước mắt ướt át, người phụ nữ dịu dàng nhu hoà, lòng của cô lại mềm nhũn.

đã đến lúc này, cô còn so đo cái gì? Còn tranh luận cái gì?

Sở Ngự Tây đứng im không nhúc nhích, ánh mắt của anh chỉ dừng lại trên người Thương Đồng.

"Dẫn tôi đi nhìn bà ấy." Thương Đồng run giọng nói.

Sở Ngự Tây bước lên một bước: "Anh đi với em."

Thương Đồng biết người anh hận nhất chính là Tân Mộng Lan, anh đồng ý đi với cô, cũng bởi vì cô. Anh càng như vậy, cô càng cảm thấy khó sở: "Ngự Tây, anh ở cùng Niệm Niệm đi, em không sao."

Nhiệm Đông Khải thờ dài nói: "Tôi ở lại với Niệm Niệm, hai người cùng đi đi, bởi vì tôi nghĩ chuyện kế tiếp, sẽ có liên quan đến cả hai người."

Sở Ngự Tây cau mày, nhìn thoáng qua Nhiệm Đông Khải, anh nắm tay Thương Đồng, đi về phía thang máy.

Nhiệm Đông Khải đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, rơi vào trầm tư.

Anh nên làm gì? Có nên tin lời của Sở Hán Thần nói không?

---- Vũ Quy Lai ----

Sở Ngự Tây và Thương Đồng đi tới ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện Minh Trạch, cách rất xa thì nhìn thấy Sở Hán Thần một mình đứng ở đó, ông ngăn người nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, cả người nhìn qua cũng già đi rất nhiều.

Hai người còn chưa đi về phía trước, cửa đã mở ra.

Tim của Thương Đồng cũng treo lơ lửng giữa không trung, bà ấy thế nào?

Cảm giác này rất giống năm năm trước, cô chờ bên ngoài phòng cấp cứu, nhưng cuối cùng cha cũng không tỉnh lại.

Sở Ngự Tây bước lên nắm lấy tay cô, mười ngón tay đây đưa cùng một chỗ.

Bác sĩ đẩy Tân Mộng Lan ra, về mặt có chút nặng nề.

"Bác sĩ, bà ấy...có sao không?" Giọng nói của Sở Hán Thần run lên.

Bác sĩ thờ dài nói: "Người bệnh dùng thuốc ngủ quá liều, tuy đã cứu được mạng sống, nhưng chức năng của cơ thể và chức năng của não đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể sẽ trở thành người thực vật, vẫn cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi thêm."

"Người thực vật?" Sở Hán Thần run rẩy theo phía sau cánh cửa thương, nắm lấy tay Tân Mộng Lan: "Mộng Lan, tỉnh lại đi, Mộng Lan..."

Mọi người im lặng đưa Tân Mộng Lan đến phòng bệnh.

Bác sĩ căn dặn một hồi, mới rời đi.

Trong phòng bệnh, Sở Hán Thần chán nản ngồi ở bên cạnh, ông nhìn Thương Đồng, lại nhìn Sở Ngự Tây, trong mắt hiện ra vẻ đau khổ.

"Hai con đã tới rồi à?"

Thương Đồng nhìn người phụ nữ ngủ say trên giường bệnh, không biết tại sao lại trở nên như vậy, chân của cô giống như đóng đinh trên mặt đất, cả lời nói cũng nghẹn lại.

"Được, ta sẽ nói cho hai con biết, ta nói tất cả cho hai con biết..." Sở Hán Thần trải qua đã kích như vậy, trong mắt ông mất đi sự rạng rỡ.

Thương Đồng và Sở Ngự Tây không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, chiếc hộp Pandora sắp mở ra, nhưng bọn họ không biết, chờ đợi bọn họ là cái gì.

Cách ba mươi năm trước, ánh mắt của Sở Hán Thần bắt đầu trở nên mơ hồ...

"Ba mươi năm trước, chúng tôi cùng học khoa lịch sử ở đại học B, bao gồm cha mẹ của Đông Khải, Mộng Lan, Hải Tâm, còn có Từ Quân mẹ của con..." Sở Hán Thần nhìn Sở Ngự Tây, ông siết chặt nắm tay, đặt lên trán mình, chống đỡ bản thân: "Bởi vì Mộng Lan rất quan tâm đến nhóm người lưu lạc của công chúa Kim quốc trong thời kỳ khó khăn của Tĩnh Khang, cho nên trước khi tốt nghiệp, chúng tôi lập thành một nhóm nhỏ, định mang cái này làm đối tượng để nghiên cứu. Lúc đó ta và Mộng Lan là một đôi tình nhân mà ai ai cũng biết, nên ta đối với chuyện này vô cùng hăng hái."

Thương Đồng ngây người, bọn họ là người yêu? Sao có thể như vậy?

Bọn họ không phải là kẻ xấu huỷ hoại tình cảm của người khác sao?

Sở Ngự Tây vẫn nghiêm mặt, nghe ông nói tiếp.

"Chúng tôi ước hẹn tốt nghiệp xong cùng đi Hàn Thành, nhưng sau bữa tiệc tốt nghiệp, ta uống rất nhiều rượu, chờ ta tỉnh dậy, lại phát hiện Từ Quân nằm bên cạnh ta, ta hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà ấy lấy cái chết uy hiếp..."

"không thể nào!" Sở Ngự Tây lạnh giọng ngắt lời ông: "Ông nói bậy..."

Sở Hán Thần hoàn toàn bị cuốn vào sự đau thương của mình, ông run giọng nói: "Mộng Lan cũng không tin lời ta nói, tính bà ấy là thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, sau này ta mới biết, Từ Quân đi tìm bà ấy. Mộng Lan vì đoạn tuyệt nhớ nhung của ta, cùng người thăm men bà ấy là Hải Thâm đi làm giấy chứng nhận kết hôn. Lúc đó mẹ con cầm dao để ngang trên cổ tay, nói nếu ta không kết hôn với bà ấy, bà ấy sẽ chết cho ta xem."

"Im ngay, đừng nói nữa!" Sở Ngự Tây nghe không nổi nữa, anh lạnh lùng nói: "Mẹ tôi đã chết, ông còn nói xấu bà ấy như vậy sao? Ông chỉ đang tự tìm lý do cho chính mình!"

Sở Hán Thần đứng dậy, ông nhìn chằm chằm vào Sở Ngự Tây, trong mắt toàn là vẻ bi thương: "Cậu của con cũng biết sự thật, con có thể đi hỏi ông ấy, xem ta có gạt con không! Là bà ấy gạt chúng tôi! Mãi đến khi ta và bà ấy ở chung, ta mới biết, tối hôm đó giữa chúng tôi vốn không xảy ra chuyện gì cả, toàn bộ đều là bà ấy làm ra! Nhưng bởi vì có con, ta muốn cố gắng kinh doanh. Nhưng, ta không có cách nào yêu bà ấy, người ta yêu từ đầu đến cuối đều là Mộng Lan."

"Ông không hạnh phúc, nên ông cũng huỷ hoại gia đình bà ấy, để cha tôi đau khổ phải không?" Thương Đồng run giọng nói.

Sở Hán Thần lắc đầu, ông đau đớn nhìn lại Tân Mộng Lan, lẩm bẩm nói: "Sao ta có thể làm vậy? Ta chỉ lên nhìn bà ấy, thỉnh thoảng có thể nghe bà ấy đàn một khúc Piano, cũng đã cảm thấy thoải mái rồi. Giữa chúng tôi chưa từng xảy ra chuyện gì cả, nếu không phải sau này ta phát động đi tụ hội bạn học ở Hàn Thành, trải qua khốn cảnh sống chết đáng sợ kia, có lẽ đời này của chúng tôi cũng chỉ như vậy."

"Ý của ông là...giữa ông và bà ấy trước đó đều trong sạch?" Thương Đồng hỏi câu này, thì thấy ánh mắt đang chịu đựng của Sở Ngự Tây cũng trở nên nóng rực.

Sở Hán Thần cúi đầu, ông lắc đầu, phủ nhận đáp án này.

Tay chân của Thương Đồng lạnh lẽo, vậy rốt cuộc cô có phải con gái của ông ta hay không?

Sở Hán Thần thấp giọng nói: "Con không phải con gái của ta. Bởi vì sau khi bà ấy kết hôn, đã hoàn toàn phân rõ ranh giới với ta. Bà ấy kiên cường như thế, nhất định rất căm hận sự phản bội của ta."

"Vậy tại sao hai người lại ở chung một chỗ?" Thương Đồng không tin lời nói của ông lắm, nhưng lại bị cảm xúc của ông lôi cuốn.

"Lúc ta triệu tập bạn học, Mộng Lan đã sắp sinh nên không tham gia, ta và Hải Thâm, Từ Lân, Trình Hải mượn danh nghĩa tụ hội bạn học, trên thực tế là muốn hoàn thành nguyện vọng của Mộng Lan, chính là khảo sát toà cô mộ công chúa thời Tống, dựa vào tài liệu lịch sử ghi lại, hẳn là ở ngoại ô Hàn Thành, quả nhiên bị chúng tôi tìm được, nhưng toà mộ kia được xây dựng rất công phu, trên mặt đất không có dấu vết, trong lòng đất cũng rất phức tạp, chúng tôi bị vây ở phía dưới, lúc cho rằng chắc chắn phải chết, thì từng người nhả nhủ lời trắng trối, hy vọng ai đó có thể toàn mạng ra ngoài, hoàn thành tâm nguyện. Nuối tiếc lớn nhất lúc đó của ta, chính là không thể ở cùng với Mộng Lan."

Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Cho nên ông còn sống trở về, chuyện đầu tiên là bức chết mẹ của tôi?"

Sở Hán Thần nghe xong thì nở nụ cười, nhưng khóe mắt ông lại ngấn lệ: "Nên con hận ta như thế? không sai, ta đưa đơn xin ly hôn, sau đó Hải Thâm cũng bỏ rơi Mộng Lan."

Thương Đồng buồn bực nói: "Sao cha tôi lại có thể bỏ rơi bà ấy? Ông yêu bà ấy như vậy, yêu đến sắp chết cũng nhớ mãi không quên!"

"Nhưng lúc đó quả thực như thế, Mộng Lan sinh con ra, nhưng Hải Thâm lại nói đứa bé sinh ra đã chết, hơn nữa Mộng Lan chưa xuất viện, thì đã đề nghị ly hôn với bà ấy. Ta nhận được tin, lúc đến bệnh viện, Mộng Lan gầy đến nỗi người không ra người, bên cạnh bà ấy vắng vẻ, không có một người, tìm ta cũng tan nát, ta không thể để bà ấy như vậy, bà ấy trở nên thế này, hoàn toàn là trách nhiệm của ta, lúc đó ta đang làm thủ tục xuất viện cho bà ấy, Từ Quân lại gọi điện thoại đến, nghe ta và Mộng Lan ở chung một chỗ, bà ấy vô cùng tức giận, ta cũng đưa ra đề nghị ly hôn với bà ấy, bao nhiêu lần bà ấy đều lấy cái chết để uy hiếp ta, ta đã chịu đủ rồi! Nhưng ai ngờ, bà ấy thật sự tự sát."

Sở Hán Thần nói đến đây thì rơi vào trong im lặng, dường như cũng rất áy náy, ông cúi lưng xuống, kéo tay của Tân Mộng Lan vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Mộng Lan, bà thật khờ, thật khờ, ngày đó tôi chỉ ở cạnh bà một đêm, là bà hiểu lầm, tôi không nên có ý giấu bà, nếu không bà cũng sẽ không nghĩ lầm Thương Đồng là con gái của tôi, đều là lỗi của tôi, là lỗi của tôi..."

Sở Ngự Tây chịu cú sốc lớn nhất, anh không thể tin, người mẹ lương thiện của mình, mới thật sự là người thứ ba phá hoại tình cảm của người khác! Anh lắc đầu lùi về sau nói: "Tôi không tin, là ông đang lấp liếm sai lầm! Ông không muốn mang danh Trần Thế Mỹ trên lưng mà thôi!"

"Đến hỏi cậu của con đi." Sở Hán Thần không quan tâm nói tiếp, ông khổ sở dựa vào bên cạnh Tân Mộng Lan, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Sở Ngự Tây siết chặt quả đấm, bước nhanh ra ngoài.

"Ngự Tây..." Thương Đồng đuổi theo: "Em đi với anh!"

Giống như lúc anh đến cùng cô, cô cũng phải đi cùng anh, cô không dám chắc Sở Hán Thần có nói dối hay không, nhưng đoán trước được cậu của Sở Ngự Tây nhất định sẽ không!

Sở Ngự Tây mang về mặt phức tạp nhìn Thương Đồng, kéo tay cô, đi nhanh ra ngoài.

Nếu bọn họ nhất định phải đối mặt, thì cùng đối mặt cũng tốt!

Bất luận sự thật thế nào, phải biết tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tình yêu đến muộn

Sau khi Sở Ngự Tây từ nhà họ Mạch đi ra, không nói một lời.

Gió đêm rất lạnh, thổi buốt đầu óc.

Thương Đồng im lặng theo phía sau anh, hai người đi tới cạnh xe, Sở Ngự Tây chống tay lên xe, anh cúi đầu, cả người đều bị vây quanh bởi bóng tối.

Ở trong lòng của anh, mẹ anh rất đẹp, ký ức mãi mãi dừng lại ở lúc bà ngồi bên Piano, nhọc tâm học ca khúc 《Cỏ Hoa Lan》. Bà xuất thân trong gia đình cách mạng, đều tiếp xúc với những ca khúc mãnh liệt dâng trào, tiếp thu nền giáo dục một là không sợ khổ, hai là không sợ chết, nên đối với tình cảm vô cùng cố chấp. Bà cũng chưa bao giờ học qua Piano, không giống Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan, bọn họ xuất thân không tốt, vốn dĩ là giai cấp tư sản, nhưng vì để có thể lấy lòng Sở Hán Thần, bà lại đi học Piano mà lúc đầu rất coi thường, để đánh một ca khúc được trích ra từ thơ.

Nhưng, bà vẫn không chiếm được trái tim của cha.

Bà thà rằng cắt cổ tay tự sát, cũng tuyệt đối không cho ông ấy tự do.

một nỗi đau đớn khó tả quán lấy anh. Tình yêu này, rốt cuộc là loại tình yêu gì?

Bản thân bà không hạnh phúc, còn trút lên nhiều người như vậy. Nhưng anh cũng không trách bà, bởi vì đó là mẹ của anh, một người phụ nữ vì yêu mà hy sinh, vì yêu mà chết...

Thương Đồng đi theo phía sau anh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh, tựa cơ thể vào trong vòng tay anh.

Sở Ngự Tây cảm giác được cơ thể mềm mại của cô giống như một con mèo đang run rẩy trong ngực anh, đôi mắt anh hiện lên vẻ đau đớn: "Rốt cuộc anh cũng hiểu lúc ấy em ra đi có tâm trạng gì."

Thương Đồng dựa vào anh, vòm ngực rộng rãi của anh che đi gió thổi đến, ban đêm, chỉ có hai người bọn họ, lòng của cô dịu xuống, khẽ nói: "Ngự Tây, đừng nghĩ nữa, đều đã qua rồi. Cũng giống như anh nói, chúng ta không nên gánh trên lưng ân oán nặng nề như vậy. Mẹ của anh cũng rất đáng thương, bà ấy không tìm được một người thật sự yêu bà ấy."

Sở Ngự Tây lắc đầu, anh đang rất kiềm nén: "Anh thật sự hy vọng, không bao giờ biết được sự thật, có thể dựa và thù hận mà sống, khi đó, anh hận hai người bọn họ, ngay cả Vân Hề là em ruột của anh, anh cũng ghét nó. Nhưng bây giờ, anh lại vô cùng hận bản thân anh..."

"không, Ngự Tây!" Thương Đồng ôm eo của anh, khẽ nói: "Anh đối với Vân Hề rất tốt, em biết, anh chưa bao giờ thật sự làm tổn thương hai người bọn họ, bản thân anh đã khổ sở nhiều năm như vậy, bây giờ, chúng ta buông xuống hết có được không?"

Sở Ngự Tây cúi đầu nhìn Thương Đồng, đôi mắt trong veo như nước, chỉ có anh mới hiểu bên trong chứa đầy sự hiểu biết và khoan dung.

Tâm trạng của anh, cũng giống như lúc cô phát hiện Tân Mộng Lan không chết, ngược lại còn trở thành người phụ nữ xấu xa phá hoại gia đình người khác. không cách nào đối mặt, chỉ có thể im lặng chịu đựng một mình.

Năm năm nay, cô đã trải qua trong rối rắm như thế nào?

Mà anh lại lần lượt làm tổn thương cô, anh thật sự không bằng cảm thú.

Nhưng lúc này cô lại có thể buông xuống tất cả, mở rộng lòng để tiếp nhận anh.

Anh đã từng không cách nào chấp nhận những chuyện mẹ cô làm, mà khi cô biết được sự thật lại có thể độ lượng đáp trả.

"Đồng Đồng..." Sở Ngự Tây ôm lấy cô, lỗ khuyết trong lòng cuối cùng cũng được lấp đầy.

Bọn họ đều đã quá mệt mỏi.

Mệt mỏi đến không còn sức để vùng vẫy, không còn sức để rồi rãm, chỉ muốn trân trọng mỗi tình quanh đi quẩn lại này.

"Lên xe..." Sở Ngự Tây phát hiện ra cô đang lạnh, mở cửa xe, anh muốn dẫn cô đến một nơi.

Mở hệ thống sưởi ấm, Sở Ngự Tây săn sóc choàng áo khoác lên người cô, tỉ mỉ thắt dây an toàn cho cô.

"Đi đâu vậy?" Thương Đồng nhẹ giọng hỏi.

"Đến nơi em sẽ biết."

Sở Ngự Tây lái xe tốc hành, chuyện xưa của bọn họ bắt đầu từ nơi nào, cần phải đến nơi đó để bắt đầu lại một lần nữa.

Cuối cùng cũng đến nơi, quán cà phê "Longago".

Sở Ngự Tây nắm tay Thương Đồng, nhìn bảng hiệu kia, trong nháy mắt, hai người đều có cảm giác trở lại năm năm trước.

Thương Đồng quay đầu nhìn Sở Ngự Tây, thấy anh cũng đang nhìn cô.

"Đồng Đồng, đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em biết không? Vì có thể nghe em đàn ca khúc kia, anh đã mua lại nhà hàng Tây này."

Mũi Thương Đồng đau xót, nghĩ đến năm năm trước, cô bán nhà, đưa cha đến Bắc Kinh chữa bệnh, cô muốn tìm việc lật vật, chống đỡ chi phí nằm viện, ngày đó nhìn thấy quảng cáo nên đi tới đây, liền thích cái tên này, "Longago", "Rất lâu trước kia." Nghe qua giống như nói về một câu chuyện cổ tích, "Rất lâu trước kia, có một cô gái gặp được một vị hoàng tử, từ đó bọn họ đã sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn..."

Sở Ngự Tây nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, dẫn cô từ từ đi vào quán, vẫn là phong cách trang trí của năm năm trước, dường như thời gian đã dừng lại ở đây.

Lúc này, quản lý liếc mắt thấy Sở Ngự Tây, vội vàng bước lên.

Sở Ngự Tây lắc đầu, dẫn Thương Đồng đi lên lầu hai.

Piano vẫn đặt ở vị trí ban đầu, không có nhiều người uống cà phê, ngồi tựa lưng vào tường.

Ánh đèn màu da cam, làm nổi bật lên nhân vật hoa cỏ rất nhẹ nhàng, còn có một cô gái đang đàn Piano, mái tóc dài và thẳng, váy màu đỏ rất đẹp, giống Thương Đồng năm năm trước.

Ngày trước, anh chuẩn bị đi xuống lầu, nghe thấy ca khúc kia, anh bất giác dừng bước chân, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của cô, thì ma xui quỷ khiến xoay người, bây giờ nhớ tới, có lẽ đó là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Thương Đồng cũng nhớ lại ngày trước, lúc nào anh cũng ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, cách chậu cây xanh mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng cô đơn của anh. Anh rất im lặng, luôn luôn đi một mình, cô sẽ vì sự hiện diện của anh, mà im lặng đối lại ca khúc đó 《Cỏ Hoa Lan》, đàn hết ca khúc đó, anh mới rời đi.

Đó là sự ấn tượng của bọn họ.

Sở Ngự Tây đi lên phía trước, nói với cô gái đánh đàn hai ba câu, cô gái đó lui qua một bên.

Sở Ngự Tây ngồi xuống trước đàn Piano, đưa ra một tay, đợi Thương Đồng đi qua.

Thương Đồng im lặng ngồi xuống bên cạnh anh, bị anh nhẹ nhàng lôi kéo, hai người cùng ngồi trên một chiếc ghế dài.

Tay của Sở Ngự Tây đặt lên Piano, ngón tay anh thon dài, lúc bay nhảy trên phím đàn trắng đen, vô cùng động lòng người.

Nhạc khúc nhẹ nhàng xuôi chảy, có chút u thương, nhưng lại mang theo hy vọng...

Tôi đến từ trong núi, mang theo cỏ hoa lan.

Loài nhỏ bé trong vườn, hi vọng hoa nở sớm.

một ngày nhìn ba lần, thấy mùa hoa đi qua.

Hoa lan lại như cũ, vẫn đâm chồi nảy lộc.

Đào mất mùa thu đến, di lan vào phòng ấm.

Bao thương tiếc dâng trào, hàng đêm không thể quên.

Mong đợi Xuân hoa nở, thỏa mãn ý nguyện xưa.

Đây phòng là hương hoa, tăng thêm nhiều thom mát.

Sở Ngự Tây vừa đàn vừa trêu mến nhìn Thương Đồng.

Thương Đồng cũng đưa tay ra, đàn tiếp theo hồi cuối của anh. Hai người một cao một thấp, đàn hết ca khúc.

Dư âm lượn lơ.

Thấy Thương Đồng cúi mặt xuống, anh đưa tay ra, cẩn thận nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn xuống.

Giống như đối đãi với một vật báu đã mất mà tìm lại được, bọn họ đều là những người đã đau khổ quá lâu.

Bọn họ đều khát vọng một hạnh phúc đơn giản, đều đã từng mang bao nhiêu gánh nặng trên lưng, bọn họ đều ở lúc đối phương đau khổ nhất, thất vọng nhất mà hỗ trợ đối phương, giống như hai chiếc cánh của thiên sứ, chỉ có ở cùng một chỗ, mới có thể bay khỏi đau khổ.

Triền miên, ti mi hôn, chỉ hy vọng từ nay về sau trời đất hoang vu.

Lấy nụ hôn làm dấu, sau này không xa không rời.

Giống như hai vũng bùn, dây dưa cùng một chỗ, anh giữ chặt em, em giữ chặt anh, về sau trong anh có em, trong em có anh.

Rất lâu sau, Thương Đồng chống đỡ không nổi nữa, tay ấn lên phím đàn, phát ra âm thanh nặng nề, cô cũng từ trong hỗn độn tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Sở Ngự Tây ra.

Mặt của cô đã đỏ bừng, lúc này mới chú ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

Mà trong mắt của Sở Ngự Tây chỉ có cô.

"Anh còn nợ em một lễ vật..." Sở Ngự Tây dặt tay cô: "Bây giờ anh sẽ bù lại cho em!"

"Là cái gì?" Thương Đồng để anh tùy ý kéo cô rời đi.

Quản lý chưa kịp bước lên nhỉnh nốt, thì thấy Sở Ngự Tây đã đi mất.

Sở Ngự Tây dẫn Thương Đồng đến biệt thự Hậu Hải, anh đưa cô lên thư phòng, mở ngăn kéo cuối cùng, lấy hộp nữ trang kia ra, đi tới trước mặt Thương Đồng.

"Đồng Đồng, năm năm trước, anh dẫn em trở về nhà cũ, chính là vì bộ nữ trang này, đây là mẹ anh để lại. Bây giờ, anh không biết, em còn có thể tiếp nhận anh không."

Thương Đồng nhìn thấy Sở Ngự Tây quỳ một gối xuống, nâng hộp nữ trang đến trước mặt cô.

cô biết, ý của anh là gì, có thể chấp nhận ân oán phức tạp ở thế hệ trước của bọn họ hay không, không so đo là ai phá hoại hạnh phúc của ai.

cô run rẩy đưa tay ra, mở hộp nữ trang, bên trong là một bộ nữ trang ruby(ngọc đỏ) tinh xảo, nhẫn, dây chuyền và một đôi bông tai.

Ngọc đỏ tượng trưng cho lòng nhân ái.

Sở Ngự Tây đứng dậy, lấy chiếc nhẫn xuống, cầm ngón tay Thương Đồng, nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng, anh biết, chúng ta nên lập tức cho Niệm Niệm thêm một đứa em trai hay một đứa em gái."

Thương Đồng run lên, nghĩ tới Niệm Niệm, ngón tay lập tức rút trở lại, mẹ của cô còn đang nằm trong bệnh viện, có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, sao lúc này cô có thể chấp nhận lời cầu hôn?

Sở Ngự Tây nắm lấy tay cô, ánh mắt chuyên chú: "Đồng Đồng, đời này chúng ta cũng không có cách nào tách ra, chiếc nhẫn này, chỉ là hình thức thôi, hôn nhân cũng vậy, bởi vì đời này anh chỉ có thể yêu em, anh cũng sẽ không để em chạy trốn nữa."

Thương Đồng cúi đầu, một lát sau, cô mới ngẩng đầu lên, đưa ngón tay ra nói: "Em sẽ không chạy trốn. Chờ Niệm Niệm hết bệnh, chúng ta sẽ kết hôn."

Sở Ngự Tây nghe xong những lời này, trong mắt hơi buồn bã, nhưng cũng nặng nề gật đầu: "Nhất định!"

Anh cẩn thận đeo nhẫn vào tay cô, sau đó hôn xuống thật sâu.

Nụ hôn này, hôn đến trời đất đảo lộn.

Đầu óc của Thương Đồng choáng váng, bị anh nhấc lên.

"Ngự Tây..."

"Chúng ta phải cứu Niệm Niệm, vì vậy chuyện này không nên chậm trễ..."

"Nhưng, không phải thời kỳ nguy hiểm của em..."

"không có thời kỳ nguy hiểm tuyệt đối..."

"Hơi đau..."

"thật xin lỗi, bây giờ anh nhất định sẽ nhẹ nhàng..."

Đêm rất dài, ngoài cửa sổ là một ngày đông giá rét, bên trong, ý xuân đang dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Để bọn con đến

Trời sáng, Sở Ngự Tây nhìn Thương Đồng ngủ rất say, không nhịn được hôn lên trán cô một cái, mới đứng dậy mặc quần áo vào, anh viết tám giấy để lại trên đầu giường, mới rời khỏi biệt thự Hậu Hải.

Dọc theo đường đi, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù trời lạnh, nhưng rất trong, giống như tâm trạng của anh lúc này, vô cùng yên tĩnh.

Bệnh viện Hiệp Đồng.

Nhiệm Đông Khải đang ăn sáng cùng Niệm Niệm, Niệm Niệm nhìn thấy Sở Ngự Tây, nở nụ cười rạng rỡ.

Nhiệm Đông Khải quay đầu lại, thấy Sở Ngự Tây từ từ đi tới, lòng mày của anh cũng không tối tăm như thường ngày, có mấy phần lạnh nhạt và thoải mái.

Sở Ngự Tây liếc nhìn Nhiệm Đông Khải, không có biểu hiện gì, nhưng nhìn đến Niệm Niệm ở bên cạnh, lại lộ ra sự dịu dàng xán lạn, anh ngồi xổm người xuống, lấy khăn tay cẩn thận lau chấu ở khóe môi cho Niệm Niệm, mỉm cười nói: "Niệm Niệm, hôm qua mẹ cháu rất mệt, trễ một chút nữa sẽ đến thăm cháu."

Niệm Niệm nghe không hiểu, nhưng rất khéo léo gạt đầu: "Chú Nhiệm ở cùng với cháu, để mẹ ngủ nhiều một chút."

Nhiệm Đông Khải hiểu ý của anh, để bát cháo trong tay xuống, đứng dậy: "Ngự Tây, chỗ này giao cho anh, tôi phải đi."

"Anh đi đâu?" Sở Ngự Tây đứng dậy, gấp khăn tay.

Nhiệm Đông Khải sờ đầu Niệm Niệm, anh nhìn Sở Ngự Tây: "Tôi muốn đi Hàn Thành, tìm toà cổ mộ kia, xem có thật sự như lời cha của anh nói hay không, bọn họ gặp nạn ở mộ thất, mới dẫn đến cái chết của cha tôi."

"Anh muốn chuyển động toà cổ mộ kia?" Sở Ngự Tây cay mảy.

Nguyện vọng của cha Thương Đồng chính là bảo vệ toà cổ mộ kia. Đương nhiên, cũng bởi vì Tân Mộng Lan.

"Tôi sẽ không khai phá, nhưng nhất định phải biết rõ sự thật." Nhiệm Đông Khải đã hạ quyết tâm, nếu không anh sẽ không cam lòng.

"Tôi sẽ không để anh làm vậy." Sở Ngự Tây lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta đều đã sai, anh nghĩ cha tôi giết chết cha anh, nên mới tiếp cận bọn họ, muốn moi ra sự thật, thậm chí còn lấy điều này để làm tổn thương Văn Hề, trước kia là tôi quá vô tình, nên mới để anh tùy ý làm vậy, nhưng sau này sẽ không."

Đôi mắt của Nhiệm Đông Khải ngưng tụ, thê lương cười nói: "Xem ra, anh đã tháo gỡ được nút thắt. Tôi và anh đều giống nhau, nếu tôi không biết được

sự thật, anh nghĩ tôi sẽ dừng tay sao? nói đến Vân Hề, thực ra từ trước đến nay tôi chưa từng chạm qua cô ấy, tôi không giống anh, bốc đồng như thế."

Anh ta nói không chê vào đâu được, đổi lại là mình, e rằng cũng phải điều tra triệt để.

Anh ta nói với mình, anh ta không có chạm vào Vân Hề, trên thực tế đã có lưu lại đường sống, để mình không cần can thiệp vào chuyện của anh ta nữa.

Sở Ngự Tây đứng đó, im lặng chốc lát và nói: "Chuyện này, nói với Đồng Đồng rồi hãy tính."

Nhiệm Đồng Khai suy nghĩ một lúc, đang do dự, lúc này điện thoại đột nhiên vang lên.

Anh đi qua một bên, nhắc điện thoại, sắc mặt cũng thay đổi.

Sau khi cúp điện thoại, anh đi tới trước mặt của Sở Ngự Tây, gấp giọng nói: "Bệnh tình của mẹ tôi đang nguy kịch, ta trở lại Mỹ, chờ tôi về, nhất định phải đi tìm hiểu sự thật!"

Anh chạy hai bước, lại dừng chân lại: "Ngự Tây, nhất định phải đối xử tốt với hai mẹ con bọn họ, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Chú Nhiệm..." Nhiệm Nhiệm thấy anh phải đi gấp thì từ trên chỗ ngồi nhảy xuống, chạy về phía Nhiệm Đồng Khai.

Nhiệm Đồng Khai ôm lấy Nhiệm Nhiệm, hôn vài cái, thấy sắc mặt của Sở Ngự Tây đã vô cùng khó coi, anh mới nở nụ cười: "Nhiệm Nhiệm chờ nhé, chú Nhiệm sẽ nhanh chóng trở lại!"

"Vâng ạ, Nhiệm Nhiệm chờ chú Nhiệm!"

Sở Ngự Tây đưa tay ra, có chút không cam lòng mở miệng: "Nhiệm Nhiệm ngoan, chú ấy phải đi, đừng làm trễ thời gian lên đường của chú ấy. Đến đây, để...chú ôm!"

Hiện tại Sở Ngự Tây rất muốn nói cho cô bé biết, mình mới là cha ruột của cô bé, nhưng không muốn dọa đến cô bé, đành phải uất ức hạ mình.

Nhiệm Đồng Khai thấy thế, khẽ thở dài, bởi vì lo lắng, đành phải tạm thời rời đi.

Ngược lại Nhiệm Nhiệm rất nuối tiếc, cô bé ngồi đó, có chút buồn bã.

Sở Ngự Tây nhẹ giọng nói: "Anh ta có gì tốt?"

Đôi mắt của Nhiệm Nhiệm ngẩn lệ nhìn bóng lưng của Nhiệm Đồng Khai rời đi và nói: "Chú ấy dẫn cháu đi thảo cầm viên, nhìn hươu cao cổ có cái cổ rất dài, còn đi thế giới đáy biển, có rất nhiều sửa đẹp, tham quan rửa biển, chú ấy đối xử với bọn cháu rất tốt, còn mua rất nhiều đồ chơi..."

Sở Ngự Tây có chút tức giận, anh dịu giọng nói: "Nhiệm Nhiệm, sau này cháu muốn gì, chú cũng sẽ cho cháu có được không?"

"Lần trước chú Nhiệm mua đồ chơi, đều là do chú ném đi!" Nhiệm Nhiệm bĩu môi, rõ ràng thù rất dai.

Sở Ngự Tây vô cùng áy náy, anh vuốt tóc Nhiệm Nhiệm, dịu dàng nói: "Chú xin lỗi, sau này chú sẽ không như vậy nữa, có được không?"

Nhiệm Nhiệm tràn đầy nghi ngờ nhìn anh, dường như đang xem xét lại, ý là để xem biểu hiện về sau.

Bác sĩ đã đến, hôm nay phải tiếp tục trị liệu.

Nhiệm Nhiệm vừa thấy bác sĩ đến, lập tức chui vào lòng của Sở Ngự Tây.

Cô bé có chút sợ hãi, đáng thương nhìn Sở Ngự Tây.

Cuối cùng Sở Ngự Tây cũng không chịu được nữa, anh ôm lấy Nhiệm Nhiệm, trong lòng vô cùng đau xót, rốt cuộc anh đã bỏ lỡ bao nhiêu thời gian ở cùng con bé? Bây giờ anh hận không thể lấy tất cả mọi thứ để bù đắp cho con bé!

Nhiệm Nhiệm đi trị liệu, Sở Ngự Tây đứng ở bên ngoài, anh gục đầu xuống, hy vọng duy nhất bây giờ, chính là Đồng Đồng có thể mang thai. Anh nghĩ đến mấy lần trước đó, anh lại còn để cô uống thuốc, thật sự là một tên khốn khiếp!

Lúc đang phiền muộn, thì bên cạnh có một người dựa vào.

không cần quay đầu lại, cũng biết là Thương Đồng, chỉ có cô, mới mềm mại như vậy, làm cho anh có cảm giác ấm áp.

"Sao không gọi em?" trên mặt Thương Đồng còn mang theo một chút ửng đỏ, cô nhìn vào trong cửa sổ thủy tinh, Nhiệm Nhiệm đang tiếp nhận trị liệu, đôi mắt không nhìn được rồi lệ.

Sở Ngự Tây khẽ nói: "Anh sợ em quá mệt mỏi."

Thương Đồng cúi đầu xuống, cô cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Em...sáng nay cái kia tới."

"Cái nào?" Sở Ngự Tây không rõ nguyên do, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở và thất vọng của Thương Đồng, lập tức hiểu được. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Anh sẽ tiếp tục cố gắng."

Im lặng một lúc, Sở Ngự Tây lại mở miệng nói: "Em định khi nào nói với Niệm Niệm, anh là cha của con bé?"

Thương Đồng sùng sốt: "Cái này...hình như bây giờ không phải lúc?"

Vội lại, bây giờ Niệm Niệm đang trị liệu, con bé nhỏ như vậy, không hiểu được gì cả, nếu nói cho con bé biết, Sở Ngự Tây mới là cha của con bé, không biết có ảnh hưởng đến tâm trạng của con bé hay không, con bé cũng chưa chắc hiểu hết.

Sở Ngự Tây bất đắc dĩ thở dài nói: "Được rồi."

"Chiều nay, em muốn dẫn Niệm Niệm đi gặp...bà ngoại của con bé." Thương Đồng nhẹ giọng nói, cẩn thận nhìn sắc mặt của Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau: "Cũng nên để ông nội của con bé nhìn con bé một chút."

Hai người cùng nhìn Niệm Niệm ở bên trong cửa sổ thủy tinh, hy vọng duy nhất, chính là các cô đều có thể bình an.

----- Vũ Quy Lai -----

Buổi chiều, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Sở Hán Thần ngồi trước giường, từ đầu đến cuối ông đều nắm lấy tay của Tân Mộng Lan, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Thương Đồng cẩn thận đi lên phía trước, nhìn người phụ nữ ngủ say trên giường, bà vẫn đẹp như thế, cho dù đã lớn tuổi, vẻ ngoài vẫn rất xinh đẹp, tính cách lại càng đặc biệt. Khi cô còn bé, xem qua ảnh chụp của bà, đã cảm thấy bà là một mỹ nhân, sau này nhìn thấy bà thật sự, mới phát hiện, bà so với trong hình còn đẹp hơn.

Đáng tiếc lúc đó, lập tức tràn đầy căm hận đối với bà, cho rằng bà là người phụ nữ xấu xa phá hoại hạnh phúc gia đình người khác trong miệng của Sở Ngự Tây, cũng hận bà vứt bỏ mình và cha.

Ai ngờ, còn có một đoạn quá khứ như vậy.

Có lẽ, bởi vì cha muốn tác thành cho bà, mới kiên quyết ra đi, thay tên đổi họ, nhưng vẫn yêu bà như cũ.

Thương Đồng cúi đầu, dặt Niệm Niệm, khẽ nói: "Niệm Niệm, gọi bà ngoại đi..."

Niệm Niệm cẩn thận đi lên phía trước, nhìn Tân Mộng Lan, lại nhìn Thương Đồng: "Mẹ, sao bà ngoại vẫn còn ngủ vậy ạ?"

Sở Hán Thần từ từ quay đầu lại, nhìn thấy ba người Sở Ngự Tây, Thương Đồng và Niệm Niệm, nét mặt của ông hơi dần ra, lại nói không nên lời, hiển nhiên gặp cú sốc lớn mới trở nên như vậy.

Thương Đồng ngồi xổm người xuống, khẽ nói: "Đúng vậy, bà ngoại mệt mỏi, nên muốn ngủ một lát, chờ bà ngoại ngủ đủ, sẽ tỉnh lại."

Sở Hán Thần nghe xong những lời này, mới có phản ứng, lắp bắp nói: "Mộng Lan, nếu bà mệt, thì ngủ một lát, tôi chờ bà, chờ bà tỉnh lại."

Sở Ngự Tây nhìn thấy tóc bạc ở thái dương của Sở Hán Thần, nhiều năm qua, anh chưa bao giờ cẩn thận nhìn kỹ ông, thì ra ông đã già như vậy!

Con người không đâu lại năm tháng.

Tầm mắt của Sở Hán Thần từ từ dừng lại trên người Niệm Niệm, trong mắt ông bắt đầu ngấn lệ.

"Niệm Niệm, gọi ông nội đi." Thương Đồng nhẹ nhàng nói.

Niệm Niệm dè dặt gọi một tiếng: "Ông nội..."

Sở Hán Thần không ngừng gật đầu, ông đưa tay, run giọng nói: "Mộng Lan, bà mau tỉnh lại đi, đây là con gái của Ngự Tây, bà hiểu lắm rồi, bọn họ...bọn họ rất tốt, thật sự rất tốt..."

Sở Hán Thần lau đi nước mắt của mình, ông đã hoàn toàn suy sụp, hối hận và tự trách hoàn toàn đánh bại ông.

Sở Ngự Tây thấy vậy, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Anh nhìn Thương Đồng đối xử ôn hoà với cha mình, Niệm Niệm lại vô cùng hiểu chuyện, bọn họ từng trải qua nhiều thứ như vậy, sự bình yên này, khó có được cỡ nào.

Sở Hán Thần nắm lấy bàn tay nhỏ của Niệm Niệm: "Hình ảnh của Vân Hề, Vân Hề lúc nhỏ cũng như vậy..."

Sở Ngự Tây ở sau lưng ông khẽ nói: "Báo tin cho Vân Hề chưa?"

Sở Hán Thần gật đầu, thấp giọng nói: "Nó đang trên máy bay trở về."

Sở Ngự Tây không nói nữa, một lát sau, anh mới bước lên phía trước và nói: "Hay là chuyển viện đi, như vậy bọn con sẽ dễ dàng chăm sóc hơn."

Sở Hán Thần không dám tin ngẩng đầu lên, thằng bé nói thằng bé muốn chăm sóc Mộng Lan sao? Thằng bé thật sự không hận bọn họ nữa?

Sở Ngự Tây nhận thấy sự ngạc nhiên trong mắt ông, nghiêm túc gật đầu, anh đưa tay nắm lấy tay Thương Đồng: "Bọn con, sau này sẽ chăm sóc tốt cho hai người."

Thương Đồng cũng gật đầu.

Bây giờ, chỉ mong các cô đều có thể bình an.

---- Vũ Quy Lai ----

"Ba, con đã về." Sở Vân Hề ném va li, chạy đến bên giường, thấy Tân Mộng Lan không có ý thức, nước mắt lập tức rơi như mưa.

"Mẹ..."

Sở Hán Thần im lặng ngồi một bên.

Sở Ngự Tây đi làm thủ tục chuyển viện trở về, nhìn thấy Sở Vân Hề, anh dừng bước chân.

"Vân Hề..." Thương Đồng ở bên cạnh anh nhẹ nhàng mở miệng.

Sở Vân Hề quay đầu lại, nhìn Thương Đồng, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, rốt cuộc chị ta muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Trở về

Trong phòng bệnh, Sở Vân Hề nhìn Thương Đồng, từ từ đi tới trước mặt cô, khẽ giọng nói: "Chị không ở cùng Nhiễm Đồng Khai sao?"

Thương Đồng biết cô còn đang hiểu lầm, vừa muốn giải thích thì nghe Sở Vân Hề nói tiếp: "Tôi không muốn quan tâm đến chuyện riêng của hai người, chỉ hy vọng hai người dừng tay lại, mẹ tôi đã biến thành thế này, hai người không cần làm tổn thương ba tôi nữa."

"không phải vậy." Thương Đồng thấp giọng nói.

Sở Ngự Tây đưa tay ra, ôm Thương Đồng vào ngực, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi đi trước."

Tầm mắt của Sở Vân Hề dừng lại trên người Sở Ngự Tây, dường như cô không cách nào hiểu được tại sao hai người bọn họ có thể ở cùng một chỗ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sở Ngự Tây ôm Niệm Niệm, nắm tay Thương Đồng, đi tới trước mặt Sở Hán Thần.

Sở Hán Thần cũng đứng dậy, có lẽ do ông ngồi quá lâu, hai chân đau xót, thiếu chút nữa đứng không vững, là Sở Vân Hề đỡ ông.

"đã làm tốt thủ tục, lát nữa con sẽ đề Uông Trạch qua đây, sắp xếp cho các người chuyển viện."

Sở Hán Thần im lặng gật đầu, không khỏi nhìn Niệm Niệm một lúc.

Sở Vân Hề không hiểu ra sao, đỡ Sở Hán Thần, nhìn ba người bọn họ rời đi.

---- Vũ Quy Lai ----

Cố Cung.

đã 3h chiều.

"Sao lại đến đây?" Thương Đồng có chút ngạc nhiên, mặc dù cô rất muốn đến, nhưng lúc này, dường như không hợp thời.

Sở Ngự Tây ôm Niệm Niệm, đi tới quỳ bán vế: "đi thôi, không phải em muốn đi xem mấy bức vẽ Huy Tông kia sao?"

Anh nghe Niệm Niệm nói Nhiễm Đông Khải đưa các cô đi rất nhiều chỗ, mà anh gần như chưa lần nào đi cùng các cô, trong lòng vô cùng khó chịu.

Ba người đi thẳng đến phòng triển lãm thư họa.

Mặc dù Niệm Niệm không nhìn ra xấu đẹp, nhưng cũng vô cùng khâm phục nhìn chằm chằm vào những bức họa kia.

Thương Đồng đứng trước 《Phù Dung Cẩm Kê Đồ 》, màu sắc rực rỡ, tác phẩm nghệ thuật tinh tế, một con gà cảnh ngũ sắc đứng đầu cảnh Phù Dung, đang nhìn hai con bướm nhẹ nhàng bay lượn trong bụi hoa.

Bài thơ của Triệu Cát phía trên làm cho bức họa vẽ theo lối tinh vi càng thêm hấp dẫn.

"Triệt dạ tây phong hám phá phi, tiêu điều cô quán nhất đăng vi. Gia sơn hồi thủ tam thiên lý, mục đoạn sơn nam vô nhận phi." Khi Thương Đồng nhớ đến bài thơ này, về mặt đau thương buồn bã: "không thể tưởng tượng được một đời thiên tử phong lưu, an hưởng mấy chục năm thái bình, vậy mà chết ở Ngũ Quốc Thành Hắc Long Giang, chịu hết lắng nhục, không có chết già..." (Mình giữ nguyên đoạn thơ không dịch ra thuần việt là vì thấy nó vần nghe cũng hay vs lại sợ dịch ra không đúng)

Sở Ngự Tây có vẻ trầm ngâm: "Toà mộ ở ngoại ô Hàn Thành, cũng có liên quan đến Triệu Cát sao?"

Thương Đồng khẽ nói: "Hắn là vậy. Cha em kiểm tra rất nhiều tư liệu lịch sử, lúc đó là sự biến Tĩnh Khang, người Kim không những mang Huy Khâm Nhị Đế đi, còn mang hoàng hậu và phi tần, hoàng thân quốc thích, mấy ngàn quan lại cũng bị bắt chung, rất nhiều kho báu, tàng thư hoàng gia, tiền tích góp công và tư cũng bị cướp bóc không còn. Người Kim đã từng mang Tống Huy Tông giam giữ ở Hàn Châu, chính là Liêu Ninh ngày nay, sau dời đến Ngũ Quốc Thành, chính là Hàn Thành bây giờ. Công nguyên năm 1135, Tống Huy Tông chết ở Ngũ Quốc Thành. Lúc đó có rất nhiều công chúa có số phận bi thảm hơn, dựa theo cha em nghiên cứu, chủ nhân người toà mộ kia, hẳn là công chúa hoàng thất, căn cứ vào kích thước bên ngoài mộ thất, có thể là hậu táng, như vậy có lẽ là có một số lượng lớn báu vật chôn theo."

Sở Ngự Tây nghe xong, thờ dài nói: "Anh biết, các người chắc chắn không hy vọng tư liệu nghiên cứu để lộ ra ngoài, dù sao bây giờ trộm mộ cũng hung hăng ngang ngược, nhưng Nhiễm Đông Khải quyết định muốn tìm hiểu kết quả, nếu không anh ta sẽ không cam tâm."

"Tại sao?" Thương Đồng ngạc nhiên mở miệng: "Anh ấy đã đồng ý với em là sẽ không động đến toà mộ kia."

Sở Ngự Tây mang ân oán của hai mươi mấy năm trước nói cho Thương Đồng nghe, Thương Đồng gục đầu xuống, khẽ nói: "Em rất hiểu anh ấy, nhưng..."

cô cũng đã đồng ý với cha của cô là sẽ trong coi toà mộ kia.

"Đông Khải đâu?" cô phải nói chuyện với anh.

"Bệnh tình của mẹ anh ta đang nguy kịch, trở lại Mỹ rồi. Chờ anh ta về rồi nói sau." Sở Ngự Tây ôm Niệm Niệm đi ra ngoài, nhiều tranh cổ như vậy, tuy được bảo vệ nhiều lớp, nhưng đứng ở bên trong lâu, cũng có chút ngột ngạt không nói nên lời.

Chỉ nhìn bức họa mấy lần, đã đến giờ hội quán đóng cửa.

Thương Đồng nhìn lại toà Cổ Cung kia, nhớ đến những văn vật đó, e rằng mỗi một món đều có chuyện xưa chấn động lòng người, mà các triều đại khỏi thương binh lửa, không biết đã phá hủy bao nhiêu.

Trong cuộc sống, cái gì là vĩnh hằng nhất?

Cho dù bây giờ tất cả châu báu đều thuộc về cô, nhưng sau khi chết thì sao? Lại không biết thuộc về người nào.

Nhưng con người vĩnh viễn không hiểu đạo lý này.

Nếu là cô, cô thà rằng vứt bỏ tất cả, thậm chí tính mạng, để đổi về sự khoẻ mạnh của Niệm Niệm.

Toà mộ kia, tốt nhất để cho nó mãi mãi phủ đầy bụi.

----- Vũ Quy Lai -----

một tháng sau, nước Mỹ.

Nghĩa trang, toàn thân Nhiễm Đông Khải là một bộ Tây trang màu đen, đứng trước hai ngôi mộ, một là của Nhiễm phu nhân, một cái khác là của em gái anh, trong trí nhớ vĩnh viễn là một cô gái nhỏ 4, 5 tuổi.

Khí trời có chút lạnh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Roi vào im lặng thật lâu.

"Đông Khải, trời rất lạnh, mẹ cũng không hy vọng anh bị lạnh đâu." Lận Khả Hân mặc bộ đồ màu trắng, trong tay cầm một bó hoa cúc vàng, đặt xuống trước bia mộ, nhẹ nhàng đứng ở phía sau Nhiệm Đông Khải.

Nhiệm Đông Khải vẫn làm thinh như cũ.

Nhiều năm qua, anh chưa từng hưởng thụ tình thương của cha, anh nhớ rất rõ ràng, ngày đó sau khi mẹ anh nhận được tin dữ của cha anh ở trạm điện thoại, lập tức kinh hồn bạt vía, anh tro mắt nhìn bà nắm tay em gái, từ đường cái bên kia đi về phía anh.

một chiếc xe lao nhanh tới, anh chưa kịp chạy qua, thì thấy một bóng dáng nhỏ nhắn bị chiếc xe đụng bay, máu tươi trào ra.

Tinh thần của mẹ anh cũng vì vậy mà thất thường rất lâu, còn bị va chạm hông hai chân.

Mà em gái của anh, lại chết ngay tại chỗ.

Hạnh phúc của gia đình anh, lập tức bị phá hủy.

Nhiều năm qua, thù hận chính là thứ đã chống đỡ anh cố gắng đấu tranh, anh từng chút điều tra ra, người bạn học phát động lúc ấy chính là Sở Hán Thần, anh cố gắng xây dựng lực lượng lớn mạnh, mới về nước điều tra rõ sự thật.

Nên anh lấy thân phận con cháu đi vào nhà họ Sở, chiếm được ưu ái của bọn họ, thậm chí ngầm đồng ý cho anh và Sở Vân Hề qua lại.

Nhưng cái gì anh cũng không quan tâm, ngoại trừ điều tra rõ sự thật.

Bây giờ, mẹ anh đã chết, anh buộc phải hạ quyết tâm một lần nữa, anh không thể để bà cứ như vậy mà ra đi, anh nhất định phải tự mình đi khảo sát cổ mộ, ít nhất năm đó bọn họ bị nhốt trong phòng tối, chắc chắn vẫn còn sót lại dấu vết.

"Đông Khải?" Toàn thân của Lận Khả Hân lạnh đến phát run, cô nhẹ nhàng lắc Nhiệm Đông Khải, hy vọng có thể nhắc nhở anh, cần phải trở về.

Nhiệm Đông Khải đã hạ quyết tâm, xoay người lại, không thèm nhìn tới Lận Khả Hân, đi nhanh ra khỏi nghĩa trang.

"Đông Khải..." Lận Khả Hân đuổi theo, ôm lấy anh: "Đông Khải, em biết anh đang buồn, em cũng rất khó chịu, nhưng anh còn có em, em sẽ luôn ở cùng với anh."

Nhiệm Đông Khải từ từ kéo tay của Lận Khả Hân ra, anh mở cửa xe, thờ ơ với tình cảm dịu dàng đó.

Lận Khả Hân cũng mở cửa xe, chui vào trong xe của anh.

Nhiệm Đông Khải gọi điện thoại: "Chu Hi, đặt cho tôi một vé máy bay trở về, càng nhanh càng tốt."

Đề điện thoại xuống, anh nặng nề thở ra một hơi.

"Đông Khải, anh muốn trở về Trung Quốc sao?" Lận Khả Hân có chút nôn nóng, cũng có chút lo lắng, chẳng lẽ anh còn muốn Thương Đồng và đứa bé kia?

Nhiệm Đông Khải gạt đầu, lạnh lùng nói: "Có một số việc phải xử lý."

"Em đi với anh có được không?"

"không cần." Nhiệm Đông Khải lái xe, chuẩn bị trở về thu xếp.

"Đông Khải, em là vợ của anh, đừng bỏ em lại vào lúc này được không? Mẹ chắc chắn hy vọng em có thể chăm sóc tốt cho anh..." Lận Khả Hân nhắc tới Nhiệm phu nhân vừa mất, làm đôi mắt của Nhiệm Đông Khải càng thêm bi thương.

Lận Khả Hân thấy anh cuối cùng cũng không phản đối, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

---- Vũ Quy Lai ----

Nguyên Đán vừa qua, khí trời còn rất lạnh.

Gió Bắc Kinh rất lớn.

Sau khi Nhiệm Đông Khải nghỉ ngơi ở khách sạn xong, đầu tiên chính là đi xem Niệm Niệm.

Trong phòng bệnh của bệnh viện Hiệp Đồng, tình hình của Niệm Niệm vẫn không lạc quan lắm, mà Tân Mộng Lan cũng ngủ mê mết. Sở Hán Thần hoàn toàn biến thành một ông già, cả ngày ông đều nói chuyện với Tân Mộng Lan, hy vọng bà có thể tỉnh lại.

Sở Văn Hề biết được sự thật, càng trở nên trầm lặng, cũng bắt đầu gánh vác tất cả.

Nhiệm Đông Khai gõ cửa phòng bệnh, Sở Văn Hề đi tới cửa, vừa mở ra, thì thấy Nhiệm Đông Khai mặc áo khoác dài màu xanh đen.

"Là anh..." Sở Văn Hề đứng ở cửa, nhìn Nhiệm Đông Khai đã cách biệt gần hai tháng, anh đã gầy đi.

Nhiệm Đông Khai nhìn Sở Văn Hề, cũng có chút giật mình, anh lại nhìn thấy Sở Hán Thần ở trong phòng bệnh, mới biết mình không đi sai chỗ, tóc của Sở Văn Hề mềm mại buông xuống, đôi mắt to mênh mông như nước của ban đầu lúc này có mấy phần chán nản, nhưng làn da vẫn trong suốt như cũ, có chút cảm giác đầm ấm đáng yêu, làm anh nhớ đến dáng vẻ cô mặc bộ đồ ngủ kia.

"Đông Khai..." Lận Khả Hân đi lên phía trước, đưa tay khoác lên cánh tay của Nhiệm Đông Khai, cô nhìn thấy Sở Văn Hề, mới cười xấu hổ nói: "Văn Hề, là cô sao, đã lâu không gặp."

Sở Văn Hề từ trong lúng túng khôi phục lại tinh thần, lại nhìn thấy Lận Khả Hân kéo cánh tay của Nhiệm Đông Khai, trong mấy tháng nay, cô trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng biết Nhiệm Đông Khai và Thương Đồng không có bất cứ quan hệ gì, cô cũng từng suy đoán, rốt cuộc người phụ nữ kết hôn với Nhiệm Đông Khai là ai, nhưng cô chưa từng quan tâm đến chuyện bên ngoài, hoàn toàn không biết gì về quá khứ của anh, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô mới hiểu rõ, thì ra là Lận Khả Hân.

Nhiệm Đông Khai nhìn thấy dáng vẻ trầm lặng của Sở Văn Hề, im lặng kéo tay Lận Khả Hân ra, đi vào trong phòng bệnh: "Niệm Niệm..."

Niệm Niệm đang mang một chiếc mũ, bởi vì trị liệu, cơ thể càng trở nên suy yếu, cô bé nhìn thấy Nhiệm Đông Khai thì mỉm cười nói: "Chú Nhiệm, chú đã trở lại rồi sao?"

Trong lòng của Nhiệm Đông Khai đau xót, bước lên ôm chặt lấy cô bé: "Niệm Niệm ngoan..."

"Văn Hề, thật xin lỗi, là Đông Khai bảo tôi gạt cô." Lận Khả Hân bước lên, vô cùng xấu hổ giải thích với Sở Văn Hề.

cô cho rằng Sở Văn Hề sẽ giận dữ, ai ngờ Sở Văn Hề chỉ cười nhạt, rồi quay đi, xem như trong có sự hiện diện của hai người, ngồi xuống cạnh giường của Tân Mộng Lan, gọt táo cho Sở Hán Thần.

"Chú Nhiệm, đây là dì út của cháu..." Niệm Niệm chỉ vào Văn Hề, nhiệt tình giới thiệu với Nhiệm Đông Khai.

Nhiệm Đông Khai liếc nhìn Sở Văn Hề đang cúi đầu, im lặng gọt táo, đột nhiên dao trái cây trượt qua, lập tức đâm vào tay cô, máu tươi trào ra.

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khai đứng dậy, nhanh chóng đi qua phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Phiên muộn

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khai đứng dậy, đi qua phía cô.

"Đông Khai, để em xử lý cho." Lận Khả Hân lập tức bước lên, nắm lấy ngón tay của Sở Văn Hề.

Nhưng Sở Văn Hề rút tay lại, cô cúi đầu nói khẽ: "không cần làm phiền Nhiệm phu nhân bận tâm."

nói xong, cô mở nhà vệ sinh ra, tự mình cọ rửa.

Nhiệm Đông Khai nhìn bóng lưng của cô, có chút mất hồn, từ lúc nào cô lại trở nên như vậy? một cô gái được nuông chiều bị một chút tổn thương sẽ khóc vô cùng uất ức không thấy đầu nữa, rõ ràng cô rất đau, nhưng không rên một tiếng.

"Chú Nhiệm, dì út của cháu chảy máu!" Niệm Niệm kéo góc áo của anh: "Chú đi xem đi ấy đi."

Tiếng nước chảy ào ào từ bên trong truyền ra, nước rửa miệng vết thương không cần nhiều như vậy.

Trong nhà vệ sinh, nước mắt của Sở Văn Hề vẫn không nhận được rơi xuống, vết sẹo trên cổ tay cô còn rất rõ ràng, khi đó, cô thật sự quá ngây thơ, cho rằng lấy cái chết uy hiếp, là có thể đạt được anh.

Hoá ra mối quan hệ của anh và Thương Đồng chỉ là một âm mưu, ở chung với cô, cũng là một âm mưu.

Hôm nay mới biết được, thì ra người phụ nữ cô xem là tri kỷ, mới là người trong lòng của anh.

cô thật ngu ngốc, đã chẳng hay biết gì.

Cửa bị đẩy ra, không phải là Nhiễm Đông Khai, mà là Lận Khả Hân.

cô cầm thuốc nước và bông băng đi vào, mỉm cười nhìn Sở Văn Hề nói: "Chỉ dùng nước để rửa thì không đủ, tôi giúp cô băng bó một chút nhé."

Sở Văn Hề quay người, dựa lưng vào bồn rửa tay, chăm chú nhìn Lận Khả Hân, lạnh nhạt mở miệng: "Vết thương này có tính là gì?"

"Văn Hề, là Đông Khai bảo tôi gạt cô, trên thực tế tôi thật sự đã suy nghĩ quá đơn giản, tôi có chút không đành lòng..."

Sở Văn Hề cười nhẹ: "không đành lòng? Tôi cảm thấy hai người đã diễn rất tốt, nếu không đổi nghề đi làm diễn viên, thật là đáng tiếc, bây giờ tôi đã biết rồi, không cần giả bộ nữa."

cô cúi đầu, không muốn để Lận Khả Hân nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của cô, vòng qua người của Lận Khả Hân đi ra.

Lận Khả Hân cũng không so đo, từ từ nở nụ cười, không phải cô không nhìn thấy sự thương tâm của Sở Văn Hề, trước kia chỉ có cô mới cảm thấy khó chịu, bây giờ cô đã toàn thắng, cảm giác này, thật sự rất tốt.

Sở Văn Hề từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy Nhiễm Đông Khai đứng yên tại chỗ, cô cũng không muốn nói gì cả, bởi vì sợ vừa lên tiếng, nước mắt sẽ rơi xuống.

"Đông Khai, anh đã trở lại rồi à?" Thương Đồng từ bên ngoài trở về, Sở Ngự Tây đi theo phía sau cô.

Nhiễm Đông Khai chuyển tầm mắt qua, dừng lại trên người Thương Đồng, xem ra cô đã tốt hơn so với lúc trước rất nhiều, ít nhất trên khuôn mặt có mấy phần động lòng người.

"Đồng Đồng, em vẫn khỏe chứ?" Nhiễm Đông Khai bước lên, nhận lấy hộp đựng com trong tay cô, nói không nên lời là nuôi tiếc, nhớ nhung hay là lo lắng.

"Anh đến làm gì?" Sở Ngự Tây đưa tay, kéo Thương Đồng vào trong ngực, lạnh lùng nhìn Nhiễm Đông Khai.

Ánh mắt của Nhiễm Đông Khai vô cùng trầm tĩnh: "Lần này tôi trở về, nhất định phải đến toà mộ kia điều tra rõ sự thật."

"Đông Khai...nhất định phải làm vậy sao?" Thương Đồng lo lắng mở miệng.

Nhiễm Đông Khai kiên định gật đầu: "Tôi nhất định phải làm vậy."

Sở Hán Thần ở một bên nghe xong, ông từ từ đứng dậy, Sở Văn Hề cẩn thận đỡ ông, ông thờ dài nói: "Đông Khai, ta biết con không tin ta, bên trong đóng kín lâu năm, tình hình lại có vẻ phức tạp, nếu con thật sự muốn điều tra rõ sự thật, ở bên ngoài mộ thất cũng có thể nhìn thấy, dấu vết năm đó chúng tôi để lại, ngàn lần đừng phá huỷ toà mộ kia, cũng đừng nghĩ đào trộm bất cứ văn vật gì!"

Nhiễm Đông Khai lạnh lùng nói: "Đó là đương nhiên, tôi chỉ muốn biết sự thật."

Trước khi chưa điều tra rõ sự thật, anh tuyệt đối sẽ không làm hại đến người vô tội.

Thương Đồng cắn môi dưới, im lặng một lúc rồi nói: "Đông Khai, tôi cũng muốn đi!"

Nhiễm Đông Khai cau mày: "không được, tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng."

Thương Đồng cũng vô cùng kiên quyết: "Đó là nguyện vọng của cha tôi! Tôi không thể để anh phá huỷ nó, với lại cha tôi còn có một phần ghi chép, thu thập rất nhiều tư liệu có liên quan, còn bao gồm cả cấu trúc của mộ thất Hậu Kim và Bắc Tống lúc đó, phong tục mai táng, gồm tư liệu lịch sử của Ngự Quốc Thành, nếu đến đó, tôi cũng có thể có một chút phát hiện mới, mặc dù tôi không thể mang nó truyền ra ngoài, nhưng cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của cha, không thể để người khác khai phá nó."

Nhiễm Đông Khai có chút do dự, anh biết sự hiểu biết của Thương Đồng đối với tình hình toà mộ kia nhất định phong phú hơn anh, nhưng không loại trừ chỗ đó có một chút nguy hiểm.

Sở Ngự Tây nắm lấy tay Thương Đồng, trầm giọng nói: "Anh đi với em."

Anh không hy vọng cô gặp nguy hiểm, càng không hy vọng cô ở một mình với Nhiễm Đông Khai.

Thương Đồng quay đầu lại, nhìn thấy Sở Ngự Tây đang nghiêm túc, triu mến nhìn cô, cô nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, nhỏ giọng nói: "thật ra thì không cần."

Lận Khả Hân thấy vậy, ở sau lưng Nhiễm Đông Khai khẽ nói: "Đông Khai, em là bác sĩ, em nghĩ em cũng giúp được lúc cần thiết, em cũng đi."

Chuyện này không thể để nhiều người biết, mặc dù Nhiễm Đông Khai hơi chần chừ, nhưng cũng gật đầu.

Sở Hán Thần lắc đầu, ông run rẩy từ trong túi áo lấy ra một cái chìa khóa, đặt vào trong tay của Sở Văn Hề, rồi quay đầu nói với Nhiễm Đông Khải: "Con khẳng khẳng muốn đi, ta cũng không cản được con, bác gái của con mấy năm trước cũng vậy, cũng không từ bỏ sự quan tâm đối với đoạn lịch sử kia, bây giờ ta là nhân chứng duy nhất của toà mộ đó, nhưng lúc này ta không thể di chuyển được, Mộng Lan ở đây, ta không thể đi đâu, tất cả tư liệu trong tay chúng tôi đều đưa cho các con."

Sở Văn Hề cầm chìa khóa kia, cúi đầu.

"đi đi, trong lọ hoa màu đen ở thư phòng của mẹ con, có một cái hộp nhỏ." Sở Hán Thần vỗ vỗ lưng của Sở Văn Hề.

Sở Văn Hề gạt đầu, cô cầm chìa khóa chạy ra ngoài, nhưng bị Nhiễm Đông Khải gọi lại: "Tôi đưa em đi."

Sở Văn Hề lắc đầu: "không cần."

Lận Khả Hân cũng nắm lấy ống tay áo của Nhiễm Đông Khải, nhưng Nhiễm Đông Khải lại kéo tay Lận Khả Hân ra, đuổi theo Sở Văn Hề.

trên xe, Sở Văn Hề luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

cô không tự đa tình cho rằng Nhiễm Đông Khải là vì cô, anh chỉ vì những tư liệu kia mà thôi.

Hai người đều im lặng, tình cảnh như vậy thật sự có chút không tự nhiên.

Đến cửa biệt thự, Nhiễm Đông Khải dừng xe lại, Sở Văn Hề lập tức đẩy cửa ra, chạy về phía cầu thang, thậm chí không quay đầu lại.

Nhiễm Đông Khải im lặng dõi theo, năm năm trước lúc anh vừa đến, cô còn đang học đại học, thỉnh thoảng đi đón cô, cô cười rạng rỡ giống như mùa xuân, dọc trên đường đi không ngừng nói chuyện với anh, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, mang theo cô gái nhỏ khờ khạo, đôi khi cũng có chút cẩn thận, dường như sợ nói quá nhiều, làm anh cảm thấy phiền.

Thời gian năm năm, phút chốc đã qua.

Anh nhìn bóng lưng của Sở Văn Hề, từ khi nào cô gái nhỏ kia đã bắt đầu trưởng thành rồi?

Đẩy cửa xe ra, anh cũng đi theo vào.

Thư phòng của Tân Mộng Lan ở lầu hai, không gian lộ ra sự thanh lịch và cổ xưa, Sở Văn Hề đang dời chiếc ghế, muốn đặt ở giá sách để lấy bình hoa màu đen ở trên cao, cô nhón chân, ngửa mặt, mái tóc mềm mại buông xuống, đưa hai tay về phía trước, lộ ra một phần cổ tay, trên cổ tay trái có vết sẹo rất rõ ràng, rất rõ ràng.

cô đã sờ đến chiếc bình sứ kia, nhưng có lẽ không nghĩ tới chiếc bình lại nặng như vậy, cả cô và chiếc bình đều ngã về phía sau.

"A..." Sở Văn Hề sợ hãi, chiếc ghế cũng đột nhiên đập lao đảo, cô giơ cao bình sứ, nhắm mắt lại, chuẩn bị nặng nề té xuống đất, nhưng con đầu đón trong tưởng tượng không truyền đến, ngược lại là một vòng ôm ấm áp dịu dàng.

cô mở to mắt, thấy là Nhiễm Đông Khải, sắc mặt lập tức đỏ bừng, vùng đứng dậy: "Cảm ơn."

Nhiễm Đông Khải cũng từ từ thu tay về, có chút không vui nhìn cô. Hai người bọn họ trở nên xa lạ như vậy, có lẽ ngược lại là một chuyện tốt, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác mất mát.

Sở Văn Hề quay lưng đi, cô đặt bình sứ lên bàn trà, đưa bàn tay nhỏ bé sờ soạn vào bên trong, quả nhiên đụng phải một cái hộp gỗ hình chữ nhật.

Lấy cái hộp ra, Sở Văn Hề mở nắp, bên trong là một xấp ghi chú.

cô nhìn cũng không nhìn, mà đưa cho Nhiễm Đông Khải.

Nhiễm Đông Khải chăm chú nhìn Sở Văn Hề, anh đưa tay nhận lấy, không cẩn thận nắm phải tay của Sở Văn Hề.

Cảm giác vô cùng mềm mại mịn màng, tầm mắt của Nhiễm Đông Khải dừng lại trên những ghi chú kia, thì ra anh thật sự nắm tay của Sở Văn Hề.

Sở Văn Hề rút tay mình ra, nhưng lại bị Nhiễm Đông Khải nắm chặt.

nói không rõ là cảm giác gì, Nhiễm Đông Khải nắm tay của Sở Văn Hề, đưa đến trước mặt mình, kỳ thực anh không có cảm giác với Sở Văn Hề, chẳng qua chỉ cảm thấy áy náy: "Văn Hề...thật xin lỗi."

Sở Văn Hề vùng vẫy, cổ tay lại bị anh nắm đến phát đau, đáy lòng cuộn lên một chút tủi thân, không muốn bị anh xem thường, cô quay mặt qua chỗ khác, lạnh lùng nói: "Bây giờ anh nói những điều này có tác dụng gì?"

Quả thực không có tác dụng gì. Bản thân của Nhiễm Đông Khải cũng vô cùng ngạc nhiên với hành động của mình, anh thu tay về, bình tĩnh khẽ nói: "nói chung bất luận tôi có thù hận gì, cũng không nên đối xử với em như vậy, chờ tôi điều tra rõ sự thật..."

Sở Văn Hề quay đầu, cắt đứt lời của anh: "Tôi tin tưởng ba tôi! Đến lúc đó, anh chỉ cần xin lỗi với ông ấy là được."

Nét mặt của Nhiệm Đông Khải hơi trầm xuống, không muốn tiếp tục đề tài này nữa: "Tôi đưa em trở lại."

Sở Văn Hề cúi đầu, im lặng đi ra khỏi thư phòng, Nhiệm Đông Khải đi theo phía sau cô, hai người kẻ trước người sau lên xe.

Tay phải của Sở Văn Hề vô thức vuốt vết sẹo trên cổ tay trái của mình, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố quen thuộc, cũng hoàn toàn trở nên xa lạ, trên thế giới này, cô càng ngày càng cảm thấy cô đơn...

Mẹ bị bệnh, nằm trên giường không còn biết gì.

Ba cũng đã già, cả ngày đều ở bên cạnh giường bệnh muốn đánh thức mẹ.

Bệnh tình của Niệm Niệm lúc tốt lúc xấu, ngân hàng tuỷ xương vẫn không có tin tức.

Cả thế giới của cô đều suy sụp.

Nhiệm Đông Khải vừa lái xe, vừa nhìn Sở Văn Hề từ đầu đến cuối đều đưa lưng về phía mình, lúc thắng xe lại khi đèn đỏ, anh nhìn thấy tuyến lệ lấp lánh.

cô khóc?

Nhiệm Đông Khải dừng xe qua một bên, quay mặt Sở Văn Hề lại, quả nhiên nhìn thấy nước mắt đầy mặt.

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khải đưa tay lau nước mắt cho cô, ai ngờ càng lau càng nhiều.

Sở Văn Hề đẩy tay anh ra: "Anh đừng đụng vào mặt tôi..."

Nếu đã chọn làm tổn thương cô, tại sao còn lộ ra bộ mặt dịu dàng như vậy?

Tim của Nhiệm Đông Khải hơi run lên, anh đưa tay kéo Sở Văn Hề vào lòng, ngón tay xuyên qua tóc của cô, cầm đặt trên đầu cô: "Văn Hề, thật xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tôi Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Mạo hiểm

Sở Văn Hề vô cùng lưu luyến vòng ôm của Nhiệm Đông Khải, cô khóc giống như một đứa trẻ, nước mắt chảy xuống, mỗi vì khóc mà đỏ ửng, miệng hơi vênh lên, đáng vẻ có chút đáng thương.

Cho dù vòng ôm làm cho cô luyến tiếc, nhưng cô cũng thật hận và khinh thường bản thân, lấy tay đẩy Nhiệm Đông Khải ra, nhưng cánh tay của Nhiệm Đông Khải cũng rất mạnh mẽ, làm cô không cách nào tránh thoát, cô đành phải giận dữ mở miệng: "Anh buông tôi ra..."

Nhiệm Đông Khải nghe vậy, có chút hờn mát.

Anh cúi đầu, nhìn đôi môi mềm mại giống như đóa anh đào của Sở Văn Hề, không tự chủ được hôn lên.

Mềm mại thơm ngát, anh hơi dùng sức, có thể mang tất cả của cô vào nát.

Sở Văn Hề đầu tiên là ngẩn người, cô mở to mắt, nhìn Nhiệm Đông Khải phóng đại trước mắt, lông mi của anh và cô gần trong gang tấc, hơi thở nóng bỏng quần lấy cô.

thật sự là chuyện gì xảy ra?

cô hơi sững sốt, đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức đẩy mạnh Nhiệm Đông Khải ra.

Nhiệm Đông Khải cũng không nghĩ tới, Sở Văn Hề lại đột nhiên dùng sức như vậy, anh suýt đụng vào cửa kính xe, mà Sở Văn Hề lại mở cửa xe ra, chạy xuống.

Anh không kịp nghĩ, đẩy cửa xe đi tìm cô.

Đầu óc của Sở Văn Hề hoàn toàn trống rỗng, nước mắt mờ nhạt tầm mắt của cô, vừa chạy mấy bước, thì nghe thấy một tiếng thắng xe rất gấp, sau đó cơ thể của cô đột nhiên bị ôm lấy, đưa đến bên lề đường.

Nhiệm Đông Khai hỗn hển kéo lấy cô và lạnh lùng nói: "Em điên rồi sao? không biết xe không có mắt sao?"

Sở Văn Hề từ trong sợ hãi vừa rồi tỉnh lại, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe hạ cửa sổ xuống, nhìn thấy không có chuyện gì mới lái đi.

"Em muốn chết như vậy sao?" Nhiệm Đông Khai nhìn bộ dạng mù mờ của cô, tức giận công tâm, không khỏi nói ra những lời khiến Sở Văn Hề đau nhói.

Sở Văn Hề phục hồi lại tinh thần, cô quay sang Nhiệm Đông Khai, từng chút đẩy anh ra: "Anh nghĩ rằng tôi muốn tự sát sao? Tại sao tôi phải chết? Anh tự mình đa tình quá rồi."

Nhiệm Đông Khai nghĩ đến lần cô tự sát, mới biết lời nói vừa rồi đụng chạm đến ký ức khó chịu nhất của cô, cô vì anh đã chết qua một lần, suy cho cùng, đều là lỗi của anh, lúc ấy không có cảm giác gì, bây giờ lại sinh ra áy náy.

Anh nhẹ giọng nói: "thật xin lỗi, em gái của tôi ra đi chính là vì bị tai nạn xe cộ."

Vừa rồi sở dĩ anh kích động như thế, là vì bản năng sợ hãi với đường cái, trên thực tế, nếu vừa rồi anh đủ bình tĩnh, có thể thấy thật ra Sở Văn Hề chạy dọc theo ven đường, nhưng anh vẫn không tự chủ được chạy tới, dẫn cô qua một bên.

Anh không quên được 27 năm trước, anh đứng ở đường cái đối diện, nhìn thấy em gái của mình bị xe đâm vào, cảnh kia nặng nề lặp đi lặp lại.

Sở Văn Hề nghe thấy lời nói đau thương của anh, mặc dù trong lòng mềm xuống, nhưng cô chỉ còn lại một chút tự tôn, nếu lúc này mất đi nữa, cô sẽ không còn gì. Nếu là trong quá khứ, cô nhất định sẽ khó chịu hơn cả anh, nghĩ mọi cách để anh người ngoài, bứt bứt. Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cô cũng hiểu rõ một đạo lý, đó là bất luận xảy ra chuyện gì, lời khuyên nhủ của người khác đều không có tác dụng, chỉ có bản thân mình nghĩ thông suốt, mới có thể thật sự buông xuôi.

cô cúi đầu, đưa tay bắt một chiếc taxi, bỏ một mình Nhiệm Đông Khai ở ven đường, cô cũng có một chút khó chịu.

Vết sẹo xấu xí trên cổ tay, luôn luôn nhắc nhở cô, đừng ngu ngốc nữa.

----- Vũ Quy Lai -----

Bọn họ chưa kịp quyết định khi nào xuất phát, bên Hàn Thành đã có tin tức truyền đến, dự báo Hàn Thành trong mấy ngày nay sẽ có bão tuyết, lúc đó trời lạnh cản trở thi công, công trường đều chuẩn bị đình công.

Nếu đình công, lúc đó bọn họ xuất hiện sẽ rất đột ngột.

Trong phòng bệnh, Niệm Niệm so với bình thường yếu ớt hơn một chút, Sở Hán Thần ôm cô bé, đọc truyện cổ tích cho cô bé nghe, trở thành trụ cột trên tinh thần của ông.

Nhiệm Đông Khai chuẩn bị cho Niệm Niệm rất nhiều đồ chơi.

Lận Khả Hân ở bên cạnh anh, kéo cánh tay anh khẽ nói: "Đông Khai, Niệm Niệm thật đáng yêu, anh thích trẻ con như vậy, sau này chúng ta sinh mấy đứa có được không?"

Nhiệm Đông Khai không quan tâm tới, anh chỉ vuốt tóc Niệm Niệm, lấy điện thoại ra, chụp chung với Niệm Niệm mấy tấm hình.

Niệm Niệm biết bọn họ muốn đi Hàn Thành, vô cùng không vui, cô kéo góc áo của Thương Đồng: "Mẹ, con muốn về nhà, muốn trở về gặp ba ba."

Sở Ngự Tây nghe xong, trong lòng đau xót, anh ôm lấy Niệm Niệm, trung cầu ý kiến của Thương Đồng.

Thương Đồng đi tới trước mặt cô bé, xoa tóc của cô bé, kiên nhẫn nói: "Niệm Niệm, bây giờ mỗi ngày con đều phải uống thuốc, trị liệu, mẹ và các chú có lẽ phải trở về tới ba đến năm ngày, con không thể ngừng uống thuốc được."

Niệm Niệm đáng thương nhìn bọn họ: "Mẹ, nhưng con rất nhớ nhà, mùa đông tuyết rơi nhiều, con muốn trở về đắp người tuyết, cũng nhớ ba ba."

Thương Đồng nghe xong thì rơi nước mắt, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều rơi vào im lặng.

"Hay là, để con bé đi theo, em chăm sóc con bé cho." Sở Văn Hề khẽ nói.

"Đi út..." Niệm Niệm giống như bắt được một chiếc phao cứu mạng, nắm lấy Sở Văn Hề, trong mắt tràn đầy van xin và khát vọng.

Lòng của Thương Đồng mềm xuống: "Hay là dẫn theo con bé trở về, dù sao cũng chỉ có ba đến năm ngày."

trên thực tế, đáy lòng của cô vẫn rất lo lắng, bởi vì bệnh tình của Niệm Niệm, cô hận không thể thỏa mãn tất cả những nguyện vọng của cô bé, nếu bây giờ từ chối cô bé, sợ sẽ để lại hối tiếc cả đời, nên cô quay sang Sở Ngự Tây.

Sở Ngự Tây cũng vậy, tuy sợ chậm trễ bệnh tình của cô bé, nhưng cũng không nhẫn tâm từ chối cô bé.

Niệm Niệm thấy Sở Ngự Tây hơi gật đầu, lập tức hoan hô: "thật tốt quá, thật tốt quá!"

Hiếm khi Niệm Niệm vui vẻ như vậy, Thương Đồng, Sở Ngự Tây, và bọn người của Nhiễm Đông Khai đều nhẹ nhàng thở ra.

Lúc xuất phát, Sở Hán Thần không có ra tiễn, ông quả thực đã già, lần này bọn họ chuẩn bị so với các ông năm đó nhất định phong phú hơn, tất cả mọi vấn đề đều được viết trên ghi chú.

Hy vọng duy nhất của ông chính là Tân Mộng Lan có thể tỉnh lại.

Bọn họ trải qua nửa đời gió sương mưa tuyết, chẳng lẽ không thể có tuổi già bình yên và hạnh phúc sao?

---- Vũ Quy Lai ----

Hàn Thành, khi trời đã bắt đầu hạ xuống, các công trường cũng bắt đầu kết thúc, chuẩn bị tháng ba tháng tư trời ấm sẽ khởi công trở lại.

La Hằng Viễn đi đón Niệm Niệm, anh và Mạc Thanh Uyển cũng sắp cử hành hôn lễ, bụng của Mạc Thanh Uyển chưa phình lên, nhưng trên mặt đã lộ ra vẻ hạnh phúc.

Thu xếp tốt cho Niệm Niệm, trong khách sạn, Nhiễm Đông Khai mở bản đồ ra, anh chỉ vào vị trí ở vùng ngoại ô phía bắc, vẽ một vòng tròn: "Lúc trước bọn họ chính là từ chỗ này đi xuống, tiến vào Thạch Thất, chúng ta cũng từ chỗ này đi xuống, đường vào mộ lúc trước khai thác đã bị bọn họ lấp đầy, chúng ta phải tự mình động tay, dọn dẹp sạch sẽ một lần nữa mới được."

Sở Ngự Tây gật đầu: "Hai chúng ta sẽ làm việc này."

Thương Đồng khẽ nói: "Lớp đất bây giờ hẳn là đang đóng băng, theo như ghi chép của cha em nói, kết cấu của mộ thất này là theo phong tục của thời Bắc Tống, mỗi một viên gạch xây quanh mộ huyết đều là thanh gạch, sau khi đi vào, phải phòng ngừa sạt lở, khí đốt và sự cố bất ngờ."

Nhiễm Đông Khai nói: "Tôi đã chuẩn bị tốt mặt nạ phòng độc, đèn pha, dụng cụ cấp cứu."

Lận Khả Hân kéo Nhiễm Đông Khai nói: "Em cũng chuẩn bị thuốc cứu thương."

Chỉ có Sở Vân Hề, cô gục đầu xuống, không biết mình có thể làm gì.

Thương Đồng thấy vậy, nhẹ nhàng kéo lấy cô: "Vân Hề, chúng tôi đều mang theo các thiết bị liên lạc, em có thể chờ ở phía trên, nếu chúng tôi đi xuống, hẳn là rất nhanh có thể điều tra rõ ràng, nếu xuống quá lâu, em có thể giữ liên lạc với chúng tôi, có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, em có thể kịp thời thông báo cho bọn người của Chu Hi."

Sở Vân Hề khẽ nói: "Em cũng muốn xuống cùng các người, bởi vì em cũng có nghĩa vụ hiểu rõ sự thật."

Vi để tránh bị người khác phát hiện, bọn họ chọn hành động vào lúc gần tối.

Từ bên ngoài quan sát, khắp vùng hoang vu không có chỗ khác thường, ngoại trừ mấy gò đất bên ngoài, xung quanh cũng có người lập vài ngôi mộ, cỏ dại khô héo bị gió thổi lộn xộn.

Đám người của Sở Ngự Tây và Nhiễm Đông Khai căn cứ theo ghi chép của Sở Hán Thần và Triệu Hải Thâm, tìm thấy lối vào lúc trước, bọn họ từng chút dọn sạch vùng đất lạnh cứng, trong miệng thở ra khí nóng, không lâu sau lông mày, tóc đều là màu trắng.

Đào hơn ba thước, chiếc xẻng đụng phải tảng đá cứng.

Bọn họ vô cùng kích động, Nhiễm Đông Khai cẩn thận lấy tay móc khe đá, mà lối vào của lần này và lần trước không nhất trí, bởi vì rất khó móc.

một lát sau, cuối cùng cũng có thể mở ra lỗ hổng đủ cho một người thông qua, thanh gạch được cẩn thận đặt ở một bên, chờ bọn họ khảo sát xong sẽ trả về.

Trời rất lạnh, đến năm sáu giờ, đã hoàn toàn tối đen. Nhóm phụ nữ đầu tiên là chờ ở trong xe, thấy Sở Ngự Tây và Nhiễm Đông Khai vẫy tay, các cô mới đi ra.

Mở đèn pin ra, từ lỗ hổng nhìn lại, có thể thấp thoáng nhìn thấy những thứ bên trong.

Lận Khả Hân "A" lên một tiếng, sợ đến mức hét to: "Bên trong có người..."

Nhiễm Đông Khai và Sở Ngự Tây nhìn thoáng qua, cũng cau mày, nhưng hai người họ vô cùng bình tĩnh, Nhiễm Đông Khai buộc lại dây thừng bên hông, nói với Sở Ngự Tây: "Để tôi xuống."

Từ phía trên mộ thất đi vào, sau khi anh rơi vào đáy, đeo mặt nạ phòng độc, đi tới nhìn kỹ mấy vật thể giống như con người phía trước, mới phát hiện là những bức tượng bằng sứ.

Sở Ngự Tây đã đi xuống, Thương Đồng, Lận Khả Hân cũng dồn dập xuống mộ thất, để lại một mình Sở Văn Hề ở phía trên.

Thương Đồng cẩn thận quan sát những chữ khắc bên ngoài lăng mộ, cũng không nhìn thấy có gì khác thường, nhưng có những bức vẽ liên tiếp nhau trên gạch của mộ thất, đầu tiên là có rất nhiều người bị trói chặt trên lưng ngựa, trong đó có một người đàn ông quý tộc của Hậu Kim, đang cầm đao xoi mói xác chết của một cô gái, mà cô gái mặc quần áo rách rưới ôm theo một cây đao găm.

Bức thứ hai là ở trong phòng ngủ, một người đàn ông đang ngồi để trần thân trên, bên eo cắm một cây đao, mà dưới giường của hắn ta, có mấy tên lính Kim đang áp chế một cô gái, muốn giết chết.

Bức thứ ba có một cô gái bị một người đàn ông khác áp chế, trên người đầy vết thương, mà cô gái kia cắn lưỡi tự sát.

Bức thứ tư là một người đàn ông đang ôm một người phụ nữ, bụng dưới của người phụ nữ nhô lên, trong tay cầm cây đao đâm về phía ngực của người đàn ông, người đàn ông ôm ngực của mình, ngửa mặt nhìn lên, dường như muốn nói gì đó.

Bức thứ năm bị một bóng đen cản mắt, Thương Đồng nhẹ nhàng đẩy ra một chút, thì nghe tiếng phù phù, Lận Khả Hân kêu lên: "Xác chết..."

Thương Đồng quay đầu lại, đã bị Sở Ngự Tây ôm vào trong ngực.

Nhiệm Đông Khai giờ đèn pin, thấy trên mặt đất có một bộ xương rời rạc, quần áo đã bị phân mảnh, nhưng lò mờ có thể thấy áo khoác ngoài có kiểu dáng quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Tái diễn

Mọi người nhìn thấy cỗ thi thể kia, cũng có chút sợ hãi, Nhiệm Đông Khai và Sở Ngự Tây đeo bao tay, bước lên lật quần áo lẻ tẻ ra, nếu dựa theo lời của Sở Hán Thần nói, hẳn là Trình Hải chưa kịp ra ngoài.

Lận Khả Hân bước lên kiểm tra nguyên nhân dẫn đến cái chết, cô mang đầy đủ các thứ, xác chết chưa hoàn toàn hư hóa, rất nhanh cho ra một kết luận, chết vì trúng độc.

Tất cả mọi người bắt đầu căng thẳng, rốt cuộc là trúng độc gì? Tạm thời còn chưa điều tra ra.

Nhiệm Đông Khai không cam lòng, anh tỉ mỉ kiểm tra lại bên ngoài mộ thất, phát hiện phía sau xác chết của Trình Hải, là một bức tường đá, dưới bức tường có một lỗ hồng, trước đó chỗ này bị lấp kín, cho nên anh nghiêng xuống mới nhìn thấy.

Sở Ngự Tây trầm giọng nói: "Ồ đây có ngôi nỏ."

Nhiệm Đông Khai cũng nhìn thấy vết tích trên mặt đất. Chẳng lẽ trước kia bọn họ đã từng tác động đến toà mộ này? Nhìn lỗ hồng kia, là dùng mấy viên gạch che lại, chắc chắn đã từng phát nổ.

Nhiệm Đông Khai từ bên ngoài nhìn vào không thấy có chứng cứ gì đáng nghi ngờ, chuẩn bị di chuyển những khối đá, tiến vào trong mộ thất.

Thương Đồng giữ chặt anh: "Đồng Khai, anh đừng vào, bên trong sẽ rất nguy hiểm."

cô chỉ vào những chữ viết ở bức vẽ phía dưới gạch, tuy không toàn hoàn là chữ Hán, nhưng căn bản có thể giải thích ra: "Đây là phần mộ Hoàn Nhan Tông Hàng xây cho con trai của ông ta, là mộ hợp táng, không cho phép người khác quấy rầy, nếu không..."

Nhiệm Đông Khai liếc nhìn, gật đầu nói: "Tôi biết, nhưng tôi nghĩ năm đó bọn họ nhất định cũng đi vào bên trong, bởi vì vết tích màu nâu sẫm ở đây, hẳn là máu người."

Tất cả bí mật sau cùng đều ở bên trong, nếu anh không đi vào xem một chút, thì sẽ không cam tâm.

Nhiệm Đông Khai hít sâu vào một hơi rồi nói: "Những vết máu này, hẳn là lúc chạy trốn ra từ bên trong để lại, cha tôi bị thương, sự thật bị trúng độc đang ở bên trong, tôi đã đến đây, không thể không vào xem!"

"Nhưng nếu anh cũng gặp nguy hiểm, thì phải làm sao?" Thương Đồng có chút nóng nảy.

Nhiệm Đông Khai im lặng một chút rồi nói: "không phải bọn họ vẫn còn sống trở về sao? Với lại tôi đã chuẩn bị tốt mặt nạ phòng độc, quần áo cách ly, súng ống, tôi phải đi xem, các người ở bên ngoài chờ tôi là được."

Sở Ngự Tây bước lên một bước, khề nói: "Đồng Đồng, anh đi vào cùng anh ta, hai người có thể ở bên ngoài chờ, nếu 20 phút chúng tôi vẫn chưa ra, hai

người liên lạc với Vân Hề, tìm người cứu viện."

Thương Đồng vẫn không yên lòng: "Hay là em cũng vào trong!"

"không cần!" Nhiệm Đồng Khải và Sở Ngự Tây cùng mở miệng.

Hai người bọn họ là đàn ông, với lại đều muốn vì cha của mình tìm một lời giải thích, nên hai người bắt đầu lặng lẽ di chuyển khỏi đá, bên trong lộ ra một đoạn đường hẹp dài.

Lận Khả Hân có chút bất an: "Đồng Khải, hay là đừng vào trong."

"Hai người chờ ở đây." Hai người bọn họ đã leo vào trong.

Thương Đồng lo lắng nhìn đường vào mộ hẹp dài tối đen kìa, không ngừng cầu nguyện. Sở Vân Hề đột nhiên từ phía trên rơi xuống, thân thể của cô lạnh đến phát run, lúc rơi xuống, hù Lận Khả Hân và Thương Đồng giật mình.

"Vân Hề, sao em lại rơi xuống đây?" Thương Đồng bước lên, nắm lấy tay của Sở Vân Hề, phát hiện cô cóng đến lạnh ngắt.

"Xe bị tắt máy, không có sưởi ấm, em sợ mới đến đây xem một chút, ai ngờ tuyết tron, lập tức rơi xuống." Sở Vân Hề nhìn thoáng qua, ngạc nhiên hỏi: "Hai người bọn họ đâu?"

"đã vào bên trong." Lận Khả Hân chỉ đường vào mộ kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba người đã vô cùng căng thẳng, mắt hồn nhìn chăm chăm vào lối đi kìa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Mộ thất vô cùng yên lặng, đèn pha phát sáng, gió lạnh từ phía trên khe hở thổi vào, ba người đều rùng mình.

Thương Đồng nhìn đồng hồ, 20 phút trôi qua vô cùng khó khăn.

Sở Vân Hề cũng rất lo lắng, hai người các cô đều bắt đầu lo sợ bất an, Sở Vân Hề run rẩy mò tìm điện thoại, nhưng ngón tay cứng ngắt, lấy điện thoại ra, lại không có tín hiệu.

"Tôi vào xem, hai người ở bên ngoài chờ một chút." Thương Đồng thật sự chờ không nổi nữa, cô nhất định phải vào xem rồi nói sau.

Sở Vân Hề giữ chặt cô: "Em đi cho."

Thương Đồng lắc đầu, kéo tay cô ra, chui vào lối vào.

Sở Vân Hề lo lắng, cũng chui vào trong, một mình Lận Khả Hân cảm thấy sợ hãi, miễn cưỡng chui theo vào trong.

Lối vào bên trong dần rộng ra, đèn pha có thể chiếu tới bức hoạ tuyệt đẹp trên đỉnh đầu của các cô, nhưng không ai có tâm trạng để xem, vào bên trong, có một cửa đá, đã mở ra một khe hở, lúc ba người chui vào, thấy Nhiệm Đồng Khải và Sở Ngự Tây bình yên vô sự đứng đó, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đồng Khải..." Lận Khả Hân chạy tới, nhào vào lòng của Nhiệm Đồng Khải: "Người ta lo cho anh muốn chết."

Nhiệm Đồng Khải cau mày, thấp giọng hỏi: "Sao các người lại vào đây?"

Sở Vân Hề ở một bên nhìn thấy, im lặng cúi đầu, đi tới bên cạnh của Sở Ngự Tây: "Anh..."

Sở Ngự Tây trừng mắt nhìn Nhiệm Đồng Khải, rồi lại nhìn Thương Đồng và Vân Hề, khẽ nói: "Chúng ta đi ra ngoài."

"Điều tra rõ ràng rồi sao?" Thương Đồng nhìn xung quanh một vòng, phát hiện giữa mộ thất có một cỗ quan tài rất lớn, đồ án màu đỏ vẽ trên nước sơn màu đen, xung quanh quan tài là hố đất, những vật bồi táng được bày đặt rất trật tự, cô tò mò xoay người đi lên phía trước.

Lận Khả Hân cũng phát hiện, cô đi ra phía trước, nhìn thấy một bức tượng màu trắng, bộ dạng của một đứa trẻ, tron bóng đáng yêu, cô tò mò đưa tay, thì nghe thấy Thương Đồng gấp giọng nói: "Đừng đụng vào!"

Lận Khả Hân giật mình, rút tay lại, đồng thời cũng nhìn thấy bên cạnh có rất nhiều đồ bằng ngọc, điêu khắc tinh xảo, nhưng lộ ra một ánh sáng u ám.

"Chúng ta không thể đụng vào đồ vật ở đây, khẽ đụng sẽ bị phát vỡ."

Lận Khả Hân lúng túng rút tay về.

Nhiệm Đồng Khải nhìn rất lâu, cũng không nhìn ra điều gì khác thường, chỉ có vết máu trên lối vào, ở đây ngay cả dấu vết đánh nhau cũng không có.

Thương Đồng mắt hồn nhìn chăm chăm vào cỗ quan tài kia, có thể đoán được, bên trong có bao nhiêu vật bồi táng(chôn theo), nói không chừng còn có thư hoạ thời Tống, nhưng cô không thể quấy rầy đến hai vong hồn kia nữa, từ những bức hoạ trên gạch bên ngoài có thể biết, chôn bên trong một người

là hoàng tử Kim quốc, một người là công chúa Bắc Tống, vị công chúa kia chắc chắn đã chịu rất nhiều áp bức và lãng nhục, cho dù được kẻ thù yêu thương, nhưng vẫn vì quốc thù gia hận mà giết chết vị hoàng tử kia.

"đi thôi." Cuối cùng Nhiệm Đông Khai quyết định đi ra ngoài, dù sao mộ thất cũng tối đen, không điều tra được bất cứ đầu mối gì, ở lâu, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Đoàn người từ từ rút lui vào lối ra, ai cũng không chú ý, Lận Khả Hân lén lút mang đi một bình sứ nhỏ.

Tại lúc cô cầm lấy bình sứ đó, thì nghe một tiếng âm vang, mặt đất của mộ thất rung động.

Nhiệm Đông Khai và Sở Ngự Tây kinh ngạc, là tiếng từ trong lối ra truyền đến, chỉ sợ cửa đã bị lấp kín!

"đi mau!" Bọn họ vội vàng chạy vào trong lối ra, đi tới cuối đường, quả nhiên không nhìn thấy ánh sáng, một cánh cửa đá thật dày hạ xuống, bọn họ bị phong bế ở bên trong.

"A..." Lận Khả Hân kêu lên đầu tiên: "Làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao đi ra ngoài?"

Nhiệm Đông Khai đột nhiên im lặng, đây không phải là 27 năm trước, lần đó bọn họ cũng từng gặp phải khảo nghiệm sinh tử sao? Chẳng lẽ, tiếp theo sẽ tái diễn cảnh năm đó?

Sở Ngự Tây vô cùng bình tĩnh, trước tiên anh ôm Thương Đồng vào trong ngực: "không sao, chúng ta nhất định có thể nghĩ ra cách!"

Thương Đồng nhẹ nhàng đẩy Sở Ngự Tây ra, dưới sự khó hiểu trong mắt anh, chỉ vào Vân Hê.

Sở Vân Hê cúi đầu, cô phát hiện cô đi vào đây đúng là một sai lầm, bởi vì chỉ có cô là dư thừa, nhưng trước mắt quả thực không có tạm trạng nghĩ tới những chuyện này, quan trọng nhất là làm thế nào để ra ngoài.

"Đông Khai, làm sao bây giờ?" Lận Khả Hân vô cùng lo sợ, cô đưa tay sờ vào tường đá kia, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau nhói: "Đau quá!"

"Đừng chạm lung tung!" Nhiệm Đông Khai lạnh lùng nói.

Lận Khả Hân rút tay về, đã không kịp, tay lập tức sưng lên, có màu đen nhạt.

"Cửa mộ kia có thể là bị bôi độc, có lẽ là phòng ngừa có người trộm mộ, cho nên mới thiết lập cơ quan, nhưng không rõ chúng ta rốt cuộc đã đụng vào cái gì, mới dẫn đến cơ quan khởi động." Sở Ngự Tây lạnh lùng nói.

"Trúng độc?" Lận Khả Hân cuống cuống nói: "Thuốc giải độc đều ở bên ngoài, chúng ta phải lập tức ra ngoài! Đông Khai, không phải anh chuẩn bị súng ống sao? Có thể mở cửa ra hay không?"

Nhiệm Đông Khai lắc đầu, cửa đá này rất kín, liền mạch với lối ra, không biết dày cỡ nào, chỉ sợ phải dùng thuốc nổ mới nổ ra được, nhưng trước đó không nghĩ tới trộm mộ, nên dùng súng ống xạ kích cũng vô dụng, nhưng mạng người quan trọng, anh để mọi người lui ra phía sau, nổ súng xạ kích, đạn bay vào cửa đá, nhưng chỉ thủng một lỗ nhỏ, rồi rơi xuống, không tạo ra tổn hại gì.

Thương Đồng cũng căng thẳng nắm chặt Sở Ngự Tây và Sở Vân Hê.

"Bọn họ có thể ra ngoài, là vì dùng ngòi nổ, thuốc nổ, những thứ đó chỉ có những người có tư tưởng trộm mộ mới chuẩn bị." Sở Ngự Tây bình tĩnh mở miệng: "Nhiệm Đông Khai, nếu tôi đoán không sai, lúc đó Trình Hải và cha anh nhất định cũng trúng độc, bọn họ cho nổ cửa mộ, Trình Hải bị độc phát mà chết, mà cha anh cũng trúng độc, ra khỏi mộ thất mới chết."

"Vậy vết thương trên người ông ấy thì sao?" Nhiệm Đông Khai lạnh lùng nói.

Sở Ngự Tây nhìn chăm chăm vào Lận Khả Hân, tay của cô đã sưng nặng, mắt cũng hơi tan rã.

"Nếu bây giờ chúng ta không ra được, cô ấy có thể sẽ phát độc mà chết, hoặc là chúng ta đợi cứu viện, hoặc là anh tốt nhất nên chích máu cho cô ấy trước."

Nhiệm Đông Khai lập tức hiểu rõ, anh mang bao tay, nắm lấy tay của Lận Khả Hân, hai tay sưng lên giống như củ cà rốt, có lẽ năm đó cha anh bị trúng độc, cũng làm như vậy, mới tạm thời bảo vệ được tính mạng.

"Đông Khai, em không muốn chết, không muốn chết..." Lận Khả Hân cắn đứt ngón tay của mình, cô dùng sức nặn máu ra, đây là điều duy nhất cô có thể làm.

Điện thoại di động hoàn toàn không có tín hiệu.

Bọn họ bị phong kín ở trong này, nếu qua một khoảng thời gian không có không khí, chỉ sợ bọn họ đều chết ngộp.

Chuyện bây giờ có thể làm, ngoại trừ chờ xe ở phía trên bị người ta phát hiện, hoặc là La Hằng Viễn phát hiện khác thường đến cứu bọn họ, dường như

cũng không còn cách nào khác.

Nửa đêm, lúc này trong mộ thật vô cùng yên tĩnh, Thương Đồng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô ngửi thấy mùi máu tanh, đột nhiên có cảm giác buồn nôn, nôn khan lên.

"Đồng Đồng..." Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây cùng bước lên, tưởng cô lại xảy ra chuyện gì.

Thương Đồng nôn một lát, cơ thể yếu ớt dán vào ngực Sở Ngự Tây, ngực cô hơi nhấp nhô, bụng dưới đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tính mạng ở một sớm một chiều

"Ngự Tây..." Thương Đồng cau mày, tay cô xoa bụng dưới của mình, trán đỏ mồ hôi lạnh.

"Đồng Đồng..." Sở Ngự Tây không rõ nguyên do, vội vàng bước lên đỡ lấy cô: "Em khó chịu ở đâu?"

Có lẽ bởi vì Thương Đồng căng thẳng, cô cảm thấy có một luồng nhiệt từ giữa hai chân chảy ra, đầu óc rối loạn, chu kỳ kinh nguyệt của cô đã qua, chẳng lẽ bây giờ mới đến? Nhưng sao bụng lại cảm thấy đau đớn?

Sở Ngự Tây ngồi xuống, anh ôm Thương Đồng vào trong ngực, nắm tay cô, dịu dàng nói: "không sao, chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì, em yên tâm đi, đừng căng thẳng."

Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh, làm cho cảm giác căng thẳng của Thương Đồng từ từ dịu xuống.

"Khả Hân, em đến xem cô ấy một chút đi..." Nhiễm Đông Khải đã quên chuyện Lận Khả Hân bị trúng độc, kéo cô tới trước mặt Thương Đồng.

Lận Khả Hân ngồi xổm xuống: "cô cảm thấy buồn nôn sao?"

Thương Đồng gật đầu.

"Kinh nguyệt đã chậm bao lâu?"

"Hình như nửa tháng, nhưng vừa rồi giống như có một chút...không biết có phải đã đến hay không, hay là nguyên nhân khác."

Lận Khả Hân cười nói: "Tôi nghĩ có lẽ là mang thai, trước hết các người lánh đi một chút, tôi kiểm tra cho cô ấy."

Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây nghe xong, đành phải quay đầu đi.

Thương Đồng vừa mừng vừa sợ, cô vẫn luôn lo lắng cho bệnh tình của Niệm Niệm, nếu cô thật sự có thai, vậy nói không chừng Niệm Niệm sẽ được cứu!

Lận Khả Hân đỡ Thương Đồng đứng dậy, lúc đi đến cửa đá, cô đột nhiên dùng sức đẩy Thương Đồng về phía cửa đá.

"A..." Thương Đồng giật mình, thấy cô chuẩn bị đụng vào cửa đá, lúc này Sở Văn Hề vẫn luôn đi theo phía sau thấy thế, vội vàng ôm lấy Thương Đồng, còn mình lại nặng nề đập vào trên cửa đá.

Nhiễm Đông Khải và Sở Ngự Tây nghe được tiếng la, sợ đến mức lập tức quay đầu lại, nhìn thấy lưng của Sở Văn Hề dính sát vào cửa đá, cô giống như một cái đệm thịt, bảo vệ Thương Đồng không đụng vào cửa đá. Thân thể của cô từ từ trượt xuống, trên cửa đá xuất hiện một vết máu.

"Văn Hề..."

"Đồng Đồng..."

Sở Ngự Tây và Nhiễm Đông Khải lập tức đi lên phía trước, Sở Ngự Tây ôm Thương Đồng, lại nhìn Sở Văn Hề.

Sở Văn Hề nhắm chặt hai mắt, xỉu tại chỗ. Nhiễm Đông Khải ôm lấy cô, ngón tay xuyên qua mái tóc dài của cô, đều là máu.

"Văn Hề..."

Thương Đồng phản ứng kịp, nhào qua: "Văn Hề, Văn Hề..."

Sở Ngự Tây nắm lấy Lận Khả Hân: "Là cô làm?"

trên mặt Lận Khả Hân lộ ra nụ cười hung ác: "Anh đau lòng cái gì? Đứa bé cũng không phải của anh."

Sở Ngự Tây tức giận đánh xuống một bạt tai, Lận Khả Hân lùi lại mấy bước, đụng vào bức tường của mộ thất, cô ta ngã xuống đất, từ trong túi quần áo của cô ta lăn ra một bình sứ, lập cộp dừng lại dưới chân Sở Ngự Tây.

Nhiệm Đông Khai ôm Sở Vân Hề, cô nhắm hai mắt, không biết là vì trúng độc hay vì va chạm mà hôn mê, anh sợ đến sắc mặt trắng bệch: "Vân Hề... Vân Hề, em mau tỉnh lại đi!"

Thương Đồng tức giận, cô chạy đến trước mặt Lận Khả Hân: "Lận Khả Hân, chúng ta vẫn còn hy vọng sống, tại sao cô phải làm vậy? Tại sao cô muốn giết tôi?"

Mắt của Lận Khả Hân chùng xuống, cô ta lại cười rất vui vẻ: "Bởi vì tôi không thể để cô còn sống ra ngoài, không để cô cứu sống đồ nghiệt chủng kia, con của Đồng Khai, chỉ có tôi mới có thể sinh!"

"Bốp." một bạt tai, lại rơi vào trên mặt Lận Khả Hân, Sở Ngự Tây nắm lấy cổ áo cô ta, tức đến mức muốn giết chết cô ta.

"Có phải cô đã sớm biết Niệm Niệm bị bệnh cầu?" Nhiệm Đông Khai quay đầu lại, đôi mắt đỏ rực nhìn Lận Khả Hân: "Là cô che giấu bệnh tình của Niệm Niệm phải không?"

Lận Khả Hân nở nụ cười, khóe môi của cô ta trào ra một chút máu đen: "Đúng thì sao? Cái gì tôi cũng có thể chịu đựng, nhưng tôi không thể tha thứ chuyện anh yêu người khác, cùng người khác sinh ra nghiệt chủng, tôi muốn cô ta và đồ nghiệt chủng kia chết đi, nếu không mẹ anh đã chết, không bao lâu nữa, anh sẽ ly hôn với tôi, tôi tuyệt đối không để cho các người sống để chịu!"

"cô là đồ đàn bà có lòng dạ rắn rết!" Nhiệm Đông Khai tức đến mức sắc mặt trắng bệch, anh ôm Sở Vân Hề đang thoi thóp, hận không thể giết chết Lận Khả Hân.

Lận Khả Hân không cười nữa, cô ta nhìn chằm chằm vào Nhiệm Đông Khai: "Bây giờ anh biết đau lòng rồi sao? không phải anh không thích Sở Vân Hề sao? Anh nhẫn nại năm năm mới ra tay, anh dám nói anh không có một chút động lòng? Anh đối xử với tôi như vậy được sao?"

"cô...cô nói bậy bạ gì đó?" Nhiệm Đông Khai tức giận: "Tôi và cô đã nói rất rõ ràng, là mẹ tôi muốn tôi cưới cô, tôi vốn dĩ không yêu cô, trừ hôn nhân tôi không có bất cứ quan hệ gì với cô cả!"

Chất độc của Lận Khả Hân dần phát tác, cô ta lao đảo ngã xuống, khóe môi lại mang theo nụ cười.

Thương Đồng sợ hãi đi đến trước mặt Sở Vân Hề: "Vân Hề...Vân Hề..."

Lận Khả Hân đã trở nên như vậy, chỉ sợ Sở Vân Hề cũng bị thương nặng.

Sở Ngự Tây đi tới trước mặt Nhiệm Đông Khai, nếu là bình thường, anh nhất định chỉ trích Nhiệm Đông Khai trước tiên, nếu không phải anh ta, sao Lận Khả Hân lại điên cuồng như vậy, che giấu bệnh tình của Niệm Niệm, hại bệnh tình của Niệm Niệm không khống chế được, bây giờ lại hại Vân Hề. Anh nắm lấy tay của Sở Vân Hề, đứa em gái này anh rất ít quan tâm tới, bởi vì hận Tân Mộng Lan, nên anh quyết định ghét tất cả những gì có liên quan đến bà ta.

Còn nhớ trước đây, dáng vẻ của cô bắt quả chỉ ba bốn tuổi, nhỏ hơn so với Niệm Niệm một chút, anh trở về lấy đồ, đã bị cô lôi kéo: "Anh...anh..."

Mặc dù cô luôn được cưng chiều, nhưng từ trước đến nay chưa ỷ vào được cưng chiều mà kêu ngoạ, luôn rất cẩn thận từng bước đến gần anh, biết anh ghét cô, nhưng vẫn gắn bó với anh.

"Vân Hề!" Sở Ngự Tây đưa tay ôm lấy Sở Vân Hề, Nhiệm Đông Khai không chịu buông tay, anh tức giận nhìn Nhiệm Đông Khai: "Nhiệm Đông Khai, anh buông tay ra, anh không có tư cách đụng vào con bé!"

Lòng của Nhiệm Đông Khai đau xót, anh nhìn Sở Vân Hề yếu ớt ở trong ngực, nhìn lông mi của cô rơi rụng, vội vàng nói khẽ: "Vân Hề, em đã tỉnh, anh giúp em kiểm tra vết thương!"

Sở Vân Hề mở đôi mắt to tròn ra, đầu cô vô cùng choáng váng, vô cùng choáng váng, nhìn thấy Nhiệm Đông Khai, cô nhỏ giọng nói: "Anh..."

"Vân Hề, anh là Đông Khai! Nhiệm Đông Khai cho rằng cô bị trúng độc nên mơ hồ, lo lắng mở miệng.

Sở Vân Hề lại đưa tay về phía Sở Ngự Tây: "Anh..."

Sở Ngự Tây vội vàng đưa tay, ôm cô vào lòng: "Vân Hề..."

Sau ót của cô bởi vì va chạm mà tổn thương, vừa rồi ngã xui có lẽ là bị đập đầu, máu màu đỏ tươi, không giống trúng độc.

Nhiệm Đông Khai bước lên, khẽ nói: "Nếu miệng vết thương có độc, tôi xử lý cho."

Anh thật sự dùng miệng hút máu ở chỗ vết thương của Sở Văn Hề, hút vài ngụm, nhổ ra đều là máu đỏ.

Sở Văn Hề nhẹ nhàng tránh đi, nếu cô thật sự trúng độc mà chết, có lẽ cũng không liên quan đến người khác? Huống chi cô và Nhiệm Đông Khai đã như hai người xa lạ. Cho dù cứu, cũng nên đi cứu Lận Khả Hân.

"Văn Hề, thật xin lỗi, nếu không phải vì anh, em vốn dĩ sẽ không bị thương!" Nhiệm Đông Khai lau máu ở khóe môi, anh vô cùng áy náy: "Đều là lỗi của anh."

Sở Văn Hề nhìn thấy Lận Khả Hân hôn mê ở góc tường, cô chỉ vào cô ta: "Anh không cần nói xin lỗi với tôi, tôi là vì anh của tôi, anh nên đi cứu cô ấy, cô ấy là vợ của anh."

"Văn Hề, đừng như vậy, anh...anh biết anh sai rồi." Nhiệm Đông Khai nắm lấy tay cô, anh đã đến đây, đại khái cũng biết, có lẽ sự thật giống như lời của Sở Hân Thần nói, cha của anh nhất định là vì trúng độc mới xảy ra chuyện, năm năm nay, anh thật sự rất có lỗi với Sở Văn Hề, cô đơn thuần như vậy, vô tội như vậy, bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy cô ngốc nghếch, trên thực tế là vì cô quá thuần khiết."

Tại sao anh có thể giẫm đạp lên tình yêu của cô?

Sở Văn Hề lắc đầu, lệ trong mắt muốn trào ra: "Anh nói những điều này, là vì em sắp chết sao?"

cô cũng không muốn chết, nhưng trước đó Lận Khả Hân chỉ đụng phải tường đá, bây giờ đã phát độc bất tỉnh, mà cả người cô đều dán vào tường đá, nhất định không sống nổi nữa.

"sẽ không." Sở Ngự Tây và Nhiệm Đông Khai cùng mở miệng. Sở Ngự Tây ôm lấy Sở Văn Hề: "Nếu em có chuyện gì, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Nhiệm Đông Khai!"

Sở Văn Hề lắc đầu, nước mắt cô chậm rãi trượt xuống từ khóe mắt, chảy vào trong tóc: "Thôi, chỉ cần các người có thể sống sót là được rồi. Mấy tháng trước em đáng chết, bây giờ coi như làm một chút chuyện tốt."

Tim của Nhiệm Đông Khai giống như bị khoét ra, anh nhìn không được nửa quỳ xuống: "Văn Hề, nếu em có không chuyện gì, chỉ cần chúng ta ra ngoài, bên ngoài mộ tất cả gì cũng có, em lương thiện như vậy, nhất định sẽ có hồi báo tốt!"

Đầu của Sở Văn Hề rất đau, cô nhìn về mặt lo lắng của Nhiệm Đông Khai, còn có đôi mắt sâu thẳm kia của anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã bị người đàn ông này hấp dẫn, nếu cô thật sự sẽ chết, vẫn còn một nỗi tiếc.

"Đông Khai, em hỏi anh một vấn đề, anh có thể trả lời em không?" Đôi mắt của Sở Văn Hề rất đẹp, nhưng trong đôi mắt ấy lại tràn đầy bi thương.

"Em nói đi..." Nhiệm Đông Khai nắm lấy tay của Sở Văn Hề, mũi cũng vì vậy mà đau xót.

"Có phải từ đầu đến cuối anh đều rất chán ghét em không?" Giọng nói của Sở Văn Hề hơi khàn khàn.

Nhiệm Đông Khai cúi đầu, trong lòng anh vô cùng hối hận, giờ phút này cũng nghẹn ngào: "Văn Hề, anh...anh không có."

Anh vì để chiếm được ấn tượng tốt với cô, luôn bày ra bộ mặt dịu dàng nhất, nhưng đôi khi ngay cả anh cũng không rõ là đã nhập vai quá sâu hay đã trở thành thói quen, cảm thấy cô quá dễ lừa gạt, quá đơn thuần, đơn thuần đến mức làm cho anh không có một chút cảm giác thách thức.

sự đơn thuần này, đơn giản phụ thuộc vào tình yêu, bây giờ nghĩ lại, mới cảm thấy đáng quý!

không phải từ đầu đến cuối anh đều ghét cô, lần trước cô cắt cổ tay tự sát, anh gần như không cần suy nghĩ, đi truyền máu cho cô, tuy sau đó anh vô cùng tức giận, càng cảm thấy chán ghét, nhưng lúc đó căng thẳng, lo lắng là thật.

Thậm chí sau khi kết hôn, anh trở lại biệt thự, thấy cô ngủ trên xô pha, cũng không khống chế nổi chính mình, nhưng trước khi chưa điều tra rõ sự thật, anh sẽ không đụng vào cô.

Có lẽ cảm thấy lừa gạt một cô gái đơn thuần như cô, còn cướp đi sự trong sạch của cô là một chuyện đáng xấu hổ, nên mấy lần đều dè xuống ý niệm đột nhiên xuất hiện trong lòng.

Sở Văn Hề nghe anh nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười, đầu đau vô cùng, cô chỉ muốn ngủ tiếp một lát.

Thấy cô nhắm hai mắt lại, Nhiệm Đông Khai sợ hãi: "Văn Hề..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Tìm được đường sống trong chỗ chết

Ads Sở Ngự Tây dò hơi thở của cô, lạnh lùng nói: "Hơi thở của con bé hiện tại vẫn rất ổn định, chúng ta phải lập tức tìm cách ra ngoài."

Thương Đồng lau nước mắt, cô khàn giọng nói: "Phải mau ra ngoài, mới có thể cứu Vân Hề."

Nhiệm Đồng Khải quay đầu lại, nhìn đường vào mộ, gần cửa đá không có dấu vết nổ mìn, chứng minh năm đó bọn họ cũng không có làm hư cửa đá, cửa đá kia làm sao mở ra?

Thương Đồng theo tầm mắt của anh nhìn lại, ánh mắt dừng lại trên bình sứ nhỏ lẫn ra từ trong người của Lận Khả Hân trước đó.

cô cau mày nói: "Tôi thấy hình như Vân Hề không có bị trúng độc, bởi vì miệng vết thương của con bé không sưng không đỏ, nhưng tay của Lận Khả Hân chỉ đụng một cái vào cửa đá, thì sưng thành như vậy, đó là tại sao?"

Nhiệm Đồng Khải đứng phắt dậy, anh nhìn lướt qua Lận Khả Hân, hơi thở của cô đã vô cùng dồn dập, trên tay sưng đỏ khác thường, trên mặt cũng xuất hiện sắc thái màu đen.

Lại nhìn Sở Vân Hề, tuy sau ót bị va đập, sắc mặt trắng bệch, nhưng hơi thở vẫn vô cùng ổn định, cũng không có triệu chứng gì khác.

Anh cau mày, nhìn bình sứ trên mặt đất, dường như đang tự hỏi điều gì.

Đáp án lập tức nổi lên, chỉ còn thiếu một nghiệm chứng.

Nhiệm Đồng Khải đi tới trước cửa đá, đột nhiên đưa tay sờ vào cửa đá.

"Đồng Khải, dừng lại!" Thương Đồng kinh hãi, anh muốn làm gì?

Tay của Nhiệm Đồng Khải đụng đến cửa đá, phía trên có gì đó rất nhỏ nhô lên, giống như là gai châm, tay anh cũng bị đâm trúng, anh nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình, thấy máu đỏ tươi.

Sở Ngự Tây và Thương Đồng đều nhìn bộ dạng giống như người điên của Nhiệm Đồng Khải, chỉ thấy trên mặt anh hiện lên vẻ mặt khó hiểu.

Anh không trúng độc!

Vân Hề cũng không trúng độc!

Hai người bọn họ cũng đụng vào cửa đá, nhưng không trúng độc, lý do Lận Khả Hân trúng độc, có lẽ là vì cô sờ soạng bình sứ kia.

Anh đang nghĩ đến một vấn đề khác, nếu thật là vậy, thì năm đó cha anh và Trình Hải vì định mang thứ gì đó trong mộ thất đi, mới bị trúng độc?

Anh không dám nghĩ tiếp.

Nhưng vì tính mạng của những người này, anh vẫn muốn thử một lần.

Thương Đồng thấy anh nhìn chăm chăm vào bình sứ kia, cũng có chút lo lắng, đưa tay muốn nhặt lên.

"Dừng nhúc nhích!" Nhiệm Đồng Khải hét lên, anh đi nhanh đến, ngăn Thương Đồng lại, nói ra suy đoán của mình.

Sở Ngự Tây nhìn Vân Hề, hình như thật sự không có trúng độc, trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng, anh đặt Sở Vân Hề xuống rồi đứng lên nói: "Tôi mang bình sứ kia trả về chỗ cũ."

Thương Đồng lo lắng cho anh, khẽ nói: "Hay là để em đi."

Sở Ngự Tây nhìn cô, đôi mắt đầy kiên định: "một mình anh đi không sao đâu, đường vào mộ thất rất dài, em yên tâm ở đây chờ anh. Bây giờ cơ thể của em là quan trọng nhất."

nói xong, anh đeo bao tay rồi cầm lấy bình sứ, đi vào trong.

Đường vào mộ rất dài, anh đi vào trong, có tiếng vọng thật dài, một mình vào mộ thất, nhưng anh không cảm thấy sợ, bởi vì chuyện xưa trước kia, làm cho anh có cảm giác quen thuộc không giải thích được.

Chuyện xưa truyền đạt lại trong tranh vẽ, làm cho người ta thương xót, tuy hoàng tử Hậu Kim tội ác tày trời, nhưng hình như động lòng với công chúa kia, nếu không cũng không xây một toà mộ hợp táng như vậy...

Đáng tiếc hai người bọn họ căn bản không thể yêu nhau, quốc thù gia hận, làm sao có thể dựa vào một chữ yêu mà xóa bỏ?

Như vậy so ra, những vương mặc ân oán giữa anh và Thương Đồng, đối diện với chuyện xưa trước mắt, có phần không đáng kể.

Ân áo gia đình của bọn họ cũng chưa đáng nói tới, lựa chọn của thế hệ trước, là chuyện của bọn họ, việc anh phải làm, chính là dẫn cô và Vân Hề rời khỏi đây, từ nay về sau làm một người chồng tốt, người anh tốt, người cha tốt, ngoài ra còn làm một người con trai tốt.

Thù hận che đậy hai mắt của con người, bỏ qua vô số tình cảm quý giá.

Bọn họ có thể yêu nhau, thì đã đủ rồi.

Anh đi tới trước quan tài, nhìn những vật bồi táng bên cạnh quan tài, đều được bày đặt vô cùng trật tự, chỉ có một chỗ, thiếu đi một món, chắc chắn là vị trí đặt bình sứ.

Anh để bình sứ xuống, trong lòng lặng lẽ cầu mong bọn họ từ đây có thể yên nghỉ, vĩnh viễn không bị người khác làm phiền, trong thế giới không có thù hận, không có rối rắm, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Đặt xong bình sứ, anh nghe phía sau truyền đến tiếng ầm vang.

Anh vô cùng kinh ngạc, quay đầu chạy ra đường vào mộ, thiếu chút nữa đụng vào Nhiễm Đông Khải đang chạy tới.

"Cửa đá đã mở!" Nhiễm Đông Khải kích động mở miệng.

"Mau..." Sở Ngự Tây vội vàng chạy ra phía ngoài, muốn cứu Vân Hề, cũng muốn dẫn Thương Đồng nhanh chóng rời khỏi chỗ tòi tàn này.

Nhiễm Đông Khải cũng bước nhanh lên trước, anh ôm lấy Sở Vân Hề, đi nhanh ra.

Sở Ngự Tây leo lên trước, sau đó tiếp ứng Thương Đồng, Vân Hề ra ngoài.

Thương Đồng vẫn không đành lòng nói: "Mang Lận Khả Hân ra luôn đi, nói không chừng cấp cứu kịp thời, có thể sống sót."

Nhiễm Đông Khải đưa Lận Khả Hân ra, nhưng cơ thể cô ta đã bắt đầu cương cứng, trên mặt cũng lộ ra nét mặt đáng sợ.

Sau khi ra ngoài, có thể nhìn thấy phía trên mộ thất có lối ra, có sợi dây treo, lần này đổi lại là Nhiễm Đông Khải lên trước, sau đó ở trên tiếp ứng Thương Đồng, Vân Hề, Lận Khả Hân, và sau cùng là Sở Ngự Tây, sau khi bọn họ ra ngoài, phát hiện bên ngoài đã có tuyết rơi, gió rất lớn, toàn bộ ở đây đều bị tuyết che phủ.

Nhiễm Đông Khải vội vàng đi lấp lỗ hổng, còn Sở Ngự Tây thì mở cửa xe, để Thương Đồng ngồi lên xe việt dã, sau đó anh cho Vân Hề và Lận Khả Hân lên xong, cũng đi tới giúp đỡ.

Tại lúc hai người vừa lấp xong lỗ hổng, chuẩn bị lấy tuyết che đậy dấu vết phía trên, thì nghe thấy một tiếng xe, còn có đèn thăm dò chiếu qua đây.

Hai người vội vàng cất công cụ vào, trở lại trên xe, muốn khởi động xe, phát hiện xe đã đóng băng, căn bản không cách nào khởi động.

Xe ở phía xa ngày càng đến gần, lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, thì ra đã khôi phục tín hiệu.

"Đồng Đồng, cuối cùng cũng có thể liên lạc với các người." Là giọng của La Hằng Viễn.

Nhiễm Đông Khải nghe thấy, nhận lấy điện thoại: "La thư ký, tôi là Nhiễm Đông Khải, xe của chúng tôi bị tắt máy ở vùng ngoại ô phía bắc rồi."

"Ừ, tôi đang chạy đến, đã thấy một chiếc xe..."

Tiếng xe hơi ngày càng gần, mọi người tỉnh táo liếc nhau, hiển nhiên lấy được nhận thức chung, cứ dựa theo cách nói của 27 năm trước lặp lại lần nữa là được.

----- Vũ Quy Lai -----

Bệnh viện Hàn Thành.

Lận Khả Hân cấp cứu không có hiệu quả, đã chết.

Thương Đồng được chuẩn đoán chính xác là mang thai, mặc dù có triệu chứng sanh non, nhưng tạm thời không sao, an tâm tĩnh dưỡng là được.

Vân Hề thật sự chỉ bị ngoại thương, không trúng độc, nhưng đầu cũng băng bó, trên đầu quấn một vòng băng gạc.

La Hằng Viễn dẫn Niệm Niệm trở lại, Niệm Niệm biết được Thương Đồng có em bé, vô cùng vui vẻ.

Cạnh giường bệnh, Thương Đồng ôm Niệm Niệm, khẽ nói: "Hằng Viễn, cảm ơn anh."

La Hằng Viễn nhìn về mặt hạnh phúc của cô, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái, anh khẽ nói: "Đồng Đồng, qua một tuần nữa, chính là đám cưới của anh và Thanh Uyển, em có thể tham dự không?"

Thương Đồng hơi do dự, nhìn Niệm Niệm một chút, bệnh tình của con bé, hình như không thể kéo dài, tốt nhất là lập tức trở về Bắc Kinh.

Lúc này Sở Ngự Tây đi tới cạnh giường bệnh, tay vỗ nhẹ lên vai Thương Đồng, khẽ nói: "Em còn định che giấu bao lâu?"

Niệm Niệm thắc mắc nhìn bọn họ, cô bé khẽ nói: "Mẹ, tại sao ba ba lại kết hôn?"

La Hằng Viễn cười dịu dàng, anh xoa tóc Niệm Niệm và nói: "Niệm Niệm, chú ấy mới là ba ba của con, bởi vì trước kia ba ba của Niệm Niệm đến một nơi rất xa, cho nên ba mới thay chú ấy làm ba ba của Niệm Niệm, chờ chú ấy trở về, thì không cần ba ba nữa, chú ấy sẽ chăm sóc cho Niệm Niệm và mẹ, còn có em trai em gái của Niệm Niệm nữa."

Cũng là lần này, La Hằng Viễn mới chính thức hiểu rõ quan hệ phức tạp giữa bọn họ, khó trách trước đó cảm thấy có gì không thích hợp, thì ra Sở Ngự Tây mới là người Thương Đồng yêu.

Niệm Niệm nghe không hiểu lắm, cô bé nhìn Sở Ngự Tây, lại nhìn La Hằng Viễn, lộ ra ánh mắt nghi ngờ: "Đó có phải là con có hai ba ba hay không? Giống như lớp chúng con có hai bạn lớp trưởng?"

Lúc này Sở Ngự Tây đi tới trước mặt Niệm Niệm, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói: "Niệm Niệm, là ba không tốt, sau này ba sẽ xứng đáng với chức vụ của một người ba, chăm sóc cho con và mẹ, còn có tiểu bảo bối trong bụng mẹ nữa được không?"

"Vậy ba cũng là ba ba của tiểu bảo bối?" Niệm Niệm chỉ vào bụng của Thương Đồng, thắc mắc hỏi.

"Đúng! Ba là ba của các con."

Niệm Niệm lại quay sang La Hằng Viễn: "Ba ba, vậy ba ba cũng là ba ba của tiểu bảo bối sao?"

Mặc dù Niệm Niệm hỏi vô cùng ngây thơ, nhưng mọi người đều gật đầu, bởi vì bọn họ không đành lòng tổn thương Niệm Niệm, Sở Ngự Tây lại càng cẩn thận, sợ Niệm Niệm không chấp nhận anh."

Thương Đồng khẽ nói: "Đúng vậy, Ba La cũng là ba của em bé."

Niệm Niệm hình như đã hơi hiểu.

Lúc này Sở Ngự Tây mới cẩn thận hỏi: "Niệm Niệm, vậy con có thể gọi ba một tiếng ba không?"

Anh nín thở, nhìn Niệm Niệm, nhiều ngày trời qua, anh đều ao ước, hy vọng Niệm Niệm có thể gọi anh một tiếng ba, hy vọng con bé có thể khỏe mạnh lại, bây giờ Thương Đồng mang thai, đưa bé cùng ba cùng mẹ, tỷ lệ đối chiếu tử cung có thể cao đến 25%, dùng máu của cuống rốn để ghép tế bào gốc tạo máu là có thể cứu sống Niệm Niệm.

Niệm Niệm hơi chần chừ, vẫn gọi: "Ba."

Sở Ngự Tây xúc động ôm Niệm Niệm vào trong ngực, lúc này, anh mới hiểu, anh đã có được thứ quý giá nhất trên thế giới này. Trải qua chuyện trong mộ thất, anh đã quyết định, quý trọng tất cả những gì mà anh đang có, buông xuống toàn bộ rồi rầm vô nghĩa.

----- Vũ Quy Lai -----

Chuyện của Lận Khả Hân đã xử lý xong, chết vì lạnh, cho nên được hỏa táng.

một mình Nhiễm Đông Khai đi tới nghĩa trang, anh đứng trước mộ của cha rồi cúi đầu thật sâu. Anh đã biết rõ sự thật, nhưng cũng rơi vào trong hồi hận sâu sắc.

Anh làm tổn thương Vân Hề.

Cũng vì anh, Thương Đồng và Niệm Niệm cũng bị hại.

Anh còn có thể làm gì?

Anh muốn mang tro cốt của mẹ và em gái từ Mỹ về, cùng hợp táng, để bọn họ mãi mãi an nghỉ chung một chỗ.

Việc bây giờ anh phải làm, là đi chuộc tội.

Trở lại bệnh viện Hàn Thành, anh đi tới phòng bệnh của Sở Vân Hề, phát hiện trên giường bệnh không có một bóng người, lúc này đột nhiên nghe bác sĩ hét lên: "Mau...có bệnh nhân bị bệnh bạch cầu cấp tính..."

Trong lòng anh sợ hãi, chạy theo bác sĩ.

Chỉ thấy bên ngoài phòng cấp cứu, Sở Ngự Tây đỡ Thương Đồng, Sở Vân Hề trên đầu đang quần băng gạc cũng đứng ở đó, Thương Đồng khóc vô cùng thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2*, *Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Quanh co

Ads Chỉ thấy bên ngoài phòng cấp cứu, Sở Ngự Tây đỡ Thương Đồng, Sở Vân Hề trên đầu đang quán băng gạc cũng đứng đó, Thương Đồng khóc vô cùng thương tâm.

Nhiệm Đông Khai đi nhanh tới, đến trước mặt Thương Đồng: "đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Đồng khóc không nói nên lời, Sở Ngự Tây cũng đau khổ ôm cô, hai người đều rơi vào tuyệt vọng mà trước nay chưa từng có.

Vốn định nghỉ ngơi một ngày rồi trở về Bắc Kinh, nhưng sáng nay, Niệm Niệm không rời giường, vừa đi qua sờ trán của con bé, nóng đến dọa người, đưa tới bệnh viện, nghe chuẩn đoán bệnh, là cấp tính phát tác.

Bọn họ tưởng rằng, Niệm Niệm ít nhất có thể kiên trì ba năm, kỳ thực chỉ cần mười tháng, có lẽ vấn đề sẽ được giải quyết, hiện tại Thương Đồng rất không dễ gì mà mang thai, hy vọng ở ngay phía trước, ai ngờ, con bé lại đột nhiên phát tác, chưa chắc có thể gắng gượng qua năm mới.

Sở Vân Hề ở bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Bệnh của Niệm Niệm phát tác, lần này tình hình rất xấu."

Nhiệm Đông Khai nghe xong, bước chân cứng ngắc ở đó. Anh là kẻ đầu sỏ gây nên, nếu bệnh của Niệm Niệm sớm được phát hiện, e rằng sẽ không đến mức này, anh nhớ lần trước ở Hàn Thành, Niệm Niệm cũng vì phát sốt mà nằm viện một lần, đến Bắc Kinh, anh lại tin tưởng chuẩn đoán của Lận Khả Hân!

"Niệm Niệm.."

Sở Ngự Tây ôm chặt Thương Đồng, cho dù anh rất khó chịu, cũng cần phải kiên trì, nếu không Thương Đồng phải làm sao đây?

Anh nhẹ nhàng vỗ vai Thương Đồng: "Đồng Đồng, đừng lo, anh đã liên hệ với ngân hàng tuý xương ở nước ngoài, mấy ngày sẽ cho anh câu trả lời, nói không chừng có tuý thích hợp."

"thật sao?" Thương Đồng nắm lấy tay của Sở Ngự Tây, dường như chỉ cần anh gạt đầu, Niệm Niệm sẽ được cứu.

Sở Ngự Tây thật sự gạt đầu, anh lấy điện thoại ra: "Anh đi hỏi một chút."

Sở Ngự Tây đi tới cuối hành lang gọi điện thoại, Thương Đồng vẫn dõi theo bóng lưng của anh, tất cả hy vọng của cô đều đặt trên người anh, thấy anh cau mày, một phút cũng không thả lỏng.

Đế điện thoại xuống, Sở Ngự Tây từ từ đi trở về, bước chân của anh vô cùng nặng nề, anh không dám nhìn vào ánh mắt đầy hy vọng của Thương Đồng.

"Ngự Tây, có tuý thích hợp không?"

Sở Ngự Tây đưa tay, ôm lấy Thương Đồng, lẩm bẩm nói: "Đề anh nghĩ cách."

Nếu có thể nghĩ ra được, e rằng đã sớm nghĩ, ngân hàng tuý xương của trong và ngoài nước đều không có tuý thích hợp, bệnh tình của Niệm Niệm chuyển biến xấu quá nhanh.

Thương Đồng nghe vậy, trước mắt tối sầm, té xỉu trong lòng của Sở Ngự Tây.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Người đau khổ nhất là Sở Ngự Tây.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, mình có một đứa con gái năm tuổi, con bé ngoan ngoãn, đáng yêu. Hôm qua, con bé vừa mới tiếp nhận chuyện còn một người ba thật sự, hôm nay, anh lại đối mặt với khả năng mất đi con bé.

Chuyện tàn nhẫn nhất thế gian, không phải là không bao giờ đạt được một cái gì đó, mà là mới đạt được đã mất đi.

---- Vũ Quy Lai ----

Truyền máu quá nhiều, cũng sẽ dẫn đến phản ứng không tốt.

Trước mắt Niệm Niệm miễn cưỡng vượt qua thời kỳ nguy hiểm, bác sĩ đã dự đoán, sẽ không sống qua một tháng.

Trở lại Bắc Kinh, bệnh viện Hiệp Đồng cũng chuẩn đoán giống vậy.

Trong phòng bệnh, Niệm Niệm yếu ớt nằm trong lòng Thương Đồng.

Vết thương trên đầu của Sở Văn Hề đã tốt hơn nhiều, một mình cô chăm sóc Tần Mộng Lan, cũng chăm sóc Sở Hán Thần. Bởi vì Thương Đồng mang thai, cô cũng chăm sóc luôn Niệm Niệm.

Nhiệm Đông Khai cảm một bó cảm chường to đến.

Anh đứng ở cửa, áy náy nhìn thoáng qua từng người trong phòng bệnh. Ngược lại Niệm Niệm, nhìn thấy anh, khẽ kêu lên: "Chú Nhiễm..."

Lúc này Nhiệm Đông Khai mới đi vào phòng bệnh, đầu tiên là anh bày những món đồ chơi mua cho Niệm Niệm ra, sau đó nói với cô bé hai câu, mới đi tới bên cạnh Sở Hán Thần, anh nhỏ giọng gọi: "Bác trai."

Sở Hán Thần đang xoa bóp cho Tần Mộng Lan, ông nghe thấy tiếng của Nhiệm Đông Khai, chỉ nghiêng đầu, thờ dài nói: "đã điều tra rõ?"

Nhiệm Đông Khai xấu hổ cúi đầu, anh quỳ một gối xuống, thấp giọng nói: "Bác trai, thật xin lỗi."

Sở Hán Thần lắc đầu, trên mặt ông vô cùng mệt mỏi, dường như đã xem nhẹ các ân oán, trải qua nhiều chuyện như vậy, ông có thể ở cùng Mộng Lan, ông đã không hối tiếc, chuyện của thế hệ trẻ, thì do tự bọn họ xử lý.

"đi nói chuyện với Văn Hề đi."

Sở Hán Thần nói xong câu đó, tiếp tục lặp lại công việc trước đó của ông, xoa bóp cho Tần Mộng Lan, theo bác sĩ nói, tuy thuốc làm tổn thương đến thần kinh của bà, nhưng chức năng của cơ thể con người có thể tự hồi phục, nói không chừng một ngày nào đó bà sẽ tỉnh lại.

Ông muốn kiên trì không ngừng.

Nhiệm Đông Khai đi tới trước mặt Sở Văn Hề, anh cúi đầu, nhớ tới bên trong mộ thất, cô đã từng dò hỏi anh, lúc này trong lòng anh tràn đầy áy náy, lại không cách nào thoát nên lời, chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Văn Hề, vết thương của em đã tốt hơn chưa?"

Giờ phút này Sở Văn Hề quan tâm nhất chính là Niệm Niệm, bởi vì Niệm Niệm, cô cũng lao tâm lao lực quá độ, cô chịu không nổi khi nhìn thấy anh và Thương Đồng khổ sở, từ ngày trở về từ cô mộ, từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy giống như là một giấc mơ.

cô biết, Nhiệm Đông Khai bởi vì mẹ anh mới cưới Lận Khả Hân, cũng biết anh đối với mình cũng không phải hoàn toàn thờ ơ, nhưng phải làm gì đây?

Tình yêu của cô, giống như hoa tươi mở ra từ trong bao ni lon, nháy mắt đã khô héo, tàn lụi, cô đã không còn can đảm để yêu nữa.

Thương Đồng thấy cô cúi đầu im lặng, nhẹ nhàng vỗ vai cô, nhỏ nhẹ nói: "Văn Hề, không có nút thắt nào không giải quyết được, em và Đông Khai đi nói chuyện một chút đi, đừng giống như chị và Ngự Tây trước kia."

Nhiệm Đông Khai cũng dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn Văn Hề, Sở Văn Hề suy nghĩ, rồi gật đầu.

Hai người đi ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang có rất nhiều cửa sổ, Sở Văn Hề dừng lại trước một cái cửa sổ, cô xoay người nhìn Nhiệm Đông Khai, không đợi anh mở miệng, cô đã lên tiếng trước: "Đông Khai, chuyện đã qua, áy náy cũng không thể không kết thúc, thực ra mấy ngày nay em cũng đã suy nghĩ qua, anh cũng không có làm gì em, thật sự không cần phải cảm thấy có lỗi như vậy."

"Văn Hề..." Nhiệm Đông Khai ở trước mặt cô luôn luôn giữ thế chủ động, nhưng nhìn cô như vậy, mình lại không biết nói gì, chẳng lẽ tiếp tục nói áy náy? Nhưng nói thì có ý nghĩa gì?

"Em nghe nói sự nghiệp của anh đều ở Mỹ, bây giờ chuyện bên này cũng đã kết thúc, không phải anh cũng nên trở về sao?" Sở Văn Hề chuyển đề tài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Anh sẽ mang tro cốt của mẹ và em gái anh về đây, chôn cất cùng cha anh." Nhiệm Đông Khai nhẹ giọng nói.

"Chúc anh thuận buồm xuôi gió." Sở Văn Hề xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nhiệm Đông Khai thấy cô muốn đi, thì vội vàng kéo lấy cô: "Văn Hề, sau khi anh trở về, sẽ không đi nữa."

"Đó là chọn lựa của anh." Sở Văn Hề im lặng, trên mặt cô không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhiệm Đông Khai mất mát buông tay ra, anh khẽ giọng nói: "Anh muốn ở cùng Niệm Niệm một thời gian, sau đó rời đi."

Anh nói một thời gian, làm Sở Văn Hề càng trở nên buồn hơn, bởi vì bác sĩ cũng nói, nếu Niệm Niệm không tìm thấy tùy thích hợp, có thể chỉ sống được

một tháng.

Đôi mắt của Sở Vân Hề đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Mỗi lần nghe con bé gọi di út, em liền trở nên không có tâm trạng gì, chỉ hy vọng con bé có thể hồi phục sức khỏe, trước kia em tuy hứng như thế, rất ý nghĩ đến lo lắng của ba mẹ, bây giờ nhìn thấy hai người của anh em khổ sở như vậy, mới biết được, ân tình của ba mẹ giống như biển cả, cho nên anh làm ra những chuyện này, em đều có thể hiểu được."

Sở Vân Hề lau nước mắt, đi trở về.

Nhiệm Đông Khai đứng đó, có thể tưởng tượng ra mỗi lần Niệm Niệm nũng nịu gọi anh là chú Nhiễm, gọi Vân Hề là di út, đáng yêu biết bao.

Di út?

Cũng đúng, Vân Hề là em gái cùng cha khác mẹ với Thương Đồng.

Bỗng dưng, trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ, lập tức bước nhanh lên nắm lấy cổ tay của Sở Vân Hề: "Vân Hề, tuy của em..."

Hả? Sở Vân Hề hơi ngạc nhiên, nhìn Nhiệm Đông Khai kích động nói: "Vân Hề, em đã từng đối chiếu tuỷ xương với Niệm Niệm chưa? Em xem, trên người em có một nửa dòng máu giống với Thương Đồng, cũng có một nửa giống với Sở Ngự Tây, nói cách khác quan hệ giữa em và Niệm Niệm so với người khác càng mật thiết hơn, em thử xem, nói không chừng có kỳ tích xảy ra!"

Sở Vân Hề nghe xong có chút rối loạn, nhưng cô hiểu được, cô kích động muốn lập tức đi nói với Thương Đồng, tìm bác sĩ đối chiếu của cô và Niệm Niệm.

"Chờ một chút!" Nhiệm Đông Khai nắm tay cô: "Trước hết đừng để bọn họ ôm hy vọng quá lớn! Bọn họ không đủ khả năng để chịu đựng kích thích quá lớn đâu!"

Sở Vân Hề hít vào một hơi thật sâu, cô và Nhiệm Đông Khai cùng trở về phòng bệnh, nhìn thấy Sở Ngự Tây ngồi cạnh giường, đang kể chuyện cổ tích cho Niệm Niệm nghe, anh còn nắm tay Thương Đồng, mặc dù một nhà nhìn qua rất ấm áp, nhưng lại làm cho lòng người ta cảm thấy đau xót.

"Anh, em có chuyện muốn nói với anh." Sở Vân Hề khẽ nói, bây giờ Thương Đồng là phụ nữ có thai, cô sợ Thương Đồng chịu kích thích quá lớn, cho nên muốn nói với Sở Ngự Tây trước.

trên hành lang, Sở Vân Hề nói xong, Sở Ngự Tây nghe thấy cũng vô cùng kích động, trước đó bọn họ mang hy vọng đặt vào ngân hàng tuỷ xương và em bé, thật sự không nghĩ tới khía cạnh này.

Cho dù nói thế nào, cũng phải thử một lần.

Kết quả này ai trong bọn họ cũng không dám đoán trước, bởi vì hy vọng càng lớn, có lẽ thất vọng sẽ càng cao.

Chuyện này, bọn họ quyết định trước hết phải giấu Thương Đồng, buổi sáng làm kiểm tra, có lẽ buổi chiều có kết quả.

Cả một ngày, Sở Ngự Tây luôn trong trạng thái mất hồn.

Anh thỉnh thoảng nhìn Thương Đồng và Niệm Niệm, sẽ dờ dẩn một lúc.

Niệm Niệm khẽ gọi: "Ba ba? Ba ba?" cô bé vương bàn tay nhỏ bé huơ huơ trước mắt Sở Ngự Tây, một lát sau Sở Ngự Tây mới để ý đến.

Thương Đồng thấy anh gầy đi rất nhiều, râu đã mấy ngày quên cạo, vô cùng hốc hác, cô có chút không đành lòng: "Ngự Tây, hay là, hôm nay anh về nghỉ ngơi một chút đi, thay quần áo rồi quay lại?"

Sở Ngự Tây lắc đầu, anh nắm lấy tay Thương Đồng, đã bốn giờ rưỡi chiều, kết quả còn chưa ra, sao anh có thể không lo lắng?

"không sao, chờ một chút."

Thương Đồng rất rối loạn, cô cúi đầu.

Chờ đợi vô cùng đáng sợ, trừ khi có kỳ tích xuất hiện.

Sở Ngự Tây từ trong túi áo lấy cá nhô kia ra, là Niệm Niệm đan trước đó, anh vuốt ve, trong lòng phập phồng.

"Sao không thấy Vân Hề?" Thương Đồng có chút thắc mắc.

Vân Hề làm xong kiểm tra cũng cần phải nghỉ ngơi, nên Nhiệm Đông Khai tìm một phòng bệnh khác, để tránh cho bọn họ biết.

Lúc này, bác sĩ trưởng đi tới.

Sở Ngự Tây đứng phắt dậy: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Bác sĩ cầm một xấp giấy xét nghiệm, lộ ra vẻ mặt vui mừng, ông đi ra cửa, đưa giấy xét nghiệm đặt vào tay của Sở Ngự Tây: "thật sự là kỳ tích! thật sự đối chiếu thành công! Chuyện này không nên chậm trễ, trước tiên chúng tôi sẽ chuẩn bị trước cho việc phẫu thuật của Sở Vân Hề tiểu thư và Niệm Niệm, trong tuần này sẽ tiến hành làm phẫu thuật!"

Sở Ngự Tây nghe xong, ban đầu anh không có phản ứng gì, sau đó từ từ siết chặt nắm tay, đôi mắt ngấn lệ bắt đầu tuôn ra, anh nghẹn ngào khẽ nói: "Tôi đi thông báo cho bọn họ!"

Anh đi vào phòng bệnh, nhìn Thương Đồng, lại không thốt nên lời.

Sở Hán Thần thấy bộ dạng này của anh, cũng đứng dậy.

Thương Đồng sợ đến mức sắc mặt trắng như tuyết, sao anh lại khóc? Chẳng lẽ...

Bác sĩ lại báo tin xấu sao?

"Là chuyện tốt." Sở Ngự Tây nói ra ba chữ đó, nhìn Thương Đồng từ trong căng thẳng hồi phục lại, anh cho cô thời gian tiêu hóa, đợi lúc cô sinh ra kỳ vọng mơ hồ, anh mới khẽ nói: "Đồng Đồng, Niệm Niệm được cứu rồi!"

"thật sao?" Thương Đồng chưa kịp đứng dậy, nước mắt đã ào ào chảy xuống: "Là thật sao?"

cô hỏi lại lần nữa.

Sở Ngự Tây nặng nề gật đầu.

Có khi luôn mong ngóng kỳ tích xảy ra, nhưng lúc kỳ tích xảy ra, lại không dám tin.

----- Vũ Quy Lai -----

Cuộc phẫu thuật vô cùng thành công. Ở lại bệnh viện nửa tháng, là có thể xuất viện.

Tết âm lịch đã đến, khuôn mặt của Niệm Niệm sáng rỡ hồng hào, bụng của Thương Đồng cũng to ra.

Nhà họ Sở chưa từng náo nhiệt như vậy. Giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng vui vẻ.

Ở xô pha, Sở Hán Thần và Tân Mộng Lan ngồi chung một chỗ, Tân Mộng Lan mỉm cười, tuy bà đã khôi phục lại ý thức, nhưng não bị tổn thương cũng không thể chữa trị, quên rất nhiều chuyện, giống như là một đứa trẻ, phản ứng của bà hơi chậm, Sở Hán Thần kiên nhẫn dỗ dành bà, nét mặt bà giống như một cô gái nhỏ đơn thuần và trong sáng.

Có lẽ như vậy tốt hơn.

Sở Ngự Tây ôm Niệm Niệm, cho cô bé mặc chiếc váy xinh xắn, cô bé nói gì nghe nấy.

Thương Đồng sợ anh quá nuông chiều cô bé, nhưng bản thân cũng không nhẫn tâm nói thêm gì, may mà Niệm Niệm vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện, khiến cho Sở Ngự Tây hận không thể hái sao trên trời xuống cho cô bé.

Bụng của cô cũng không quá rõ ràng, nhưng phản ứng nôn nghén lại rất mãnh liệt. Mặc dù vậy, cũng cảm thấy hạnh phúc.

Vân Hề từ trên lầu đi xuống, có mấy phần nhẹ nhàng hơn, còn có một chút cảm giác của người phụ nữ trưởng thành, trên mặt mang theo nụ cười.

Trải qua mưa gió, mới biết, bình thân là thật.

Nhiệm Đông Khai phong trần mặt mũi đã tới, là từ Hàn Thành trở về, anh vừa bước vào, Niệm Niệm đã nhào lên: "Chú Nhiễm..."

Nhiệm Đông Khai ôm lấy

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Ngoại truyện về Lâm Lô: một lần say rượu định chung thân (Hạ)

cô ngẩng đầu nhìn lại, cảm rắn chắc, mũi thẳng, môi mỏng rất đẹp, thì ra tay cô chui vào trong áo sơ mi của người kia.

Là Trình Hạo?

Ánh mắt của cô hết sức mơ hồ, mặt ửng đỏ, cả cơ thể đều dựa vào trên người anh.

"Đây là đâu?" Mắt Lâm Lôi lim dim, nhìn thoáng qua xung quanh, thấy là phòng của khách sạn, cảm giác say của cô tiêu tán vài phần, vội vàng nhìn quần áo của mình, áo khoác bị cởi, nhưng bên trong đều không có gì thay đổi.

"Ồ trên xe, em ngủ thiếp đi, tôi chỉ có thể mang em đến đây." Trình Hạo không buông ra, áo sơ mi của anh đã bị cởi bỏ ba nút, lộ ra vòm ngực màu lúa mạch cường tráng.

Lâm Lôi mơ màng vùng vẫy đứng lên, bàn tay đụng tới bụng dưới của anh, cô ngồi xuống, cảm giác say lại vọt lên: "Anh không có làm gì tôi?"

Trình Hạo cũng ngồi dậy, từ phía sau chậm rãi ôm lấy cô: "Tôi rất muốn."

Lâm Lôi quay đầu lại, đúng lúc cọ xát lên môi anh, ở giây phút chạm vào nhau này, làm cho Trình Hạo lập tức bất được, nụ hôn của anh mềm mại kéo dài, nhưng từng chút nghiền ép môi cô, không có đi sâu vào, anh thương tiếc làm cô mềm nhũn, từ từ cạy môi cô ra, tí mĩm lấy mùi rượu của cô.

Lâm Lôi mơ hồ cảm thấy ý thức từ từ rối loạn, cô biết mình đang làm gì, thậm chí có cảm giác phục thù.

Hai tay ôm lấy cổ Trình Hạo, Trình Hạo nhận được sự kích lệ, xoay người nhẹ nhàng áp đảo cô.

Anh hôn chùng một phút, mới lưu luyến ngẩng đầu, đôi mắt nhuộm đầy dục vọng, nhìn chăm chăm vào ngực cô, anh khàn giọng nói: "Em có biết em đang làm gì không?"

Lâm Lôi ngẩng đầu, cắn vào cổ anh.

cô không biết, như vậy sẽ mang đến cho đàn ông rất nhiều kích thích.

Trình Hạo xé quần áo của cô ra, nhìn thấy cơ thể lung linh của cô, khát vọng chịu đựng rất lâu đã hoàn toàn chiếm lấy suy nghĩ anh, sự thẹn thùng của cô, cùng với hành động lớn mật nóng bỏng vừa rồi của cô, làm anh không thể chờ đợi muốn chiếm lấy cô.

Hôn lên cổ cô, từng chút đi xuống phía dưới.

Mềm mại mịn màng, còn vô cùng nhạy cảm, đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ, nhìn cô bắt đầu uốn éo, anh biết cô đã chuẩn bị tốt, lúc này mới cời đi trói buộc của mình, đi vào giữa hai chân cô, dùng sức đi sâu vào.

Nhưng một tiếng thét chói tai làm tim của anh phút chốc run lên.

Vô cùng khít khao.

Anh nhìn cơ thể hoảng loạn cùng với vẻ mặt đau đớn của cô, một cảm giác không diễn tả được dâng lên trong lòng, anh thật sự không ngờ, cô còn là xử nữ.

Đối với người khác, có lẽ anh cũng không để ý, nhưng với Lâm Lôi, không giống vậy.

Anh vì chuyện này mà mừng như điên!

"Lôi Lôi..." Trình Hạo cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, cố định cơ thể cô, phòng ngừa cô vì đau đớn mà đẩy anh ra.

"Anh sẽ rất cẩn thận." Anh kiên nhẫn chờ đợi cơ thể run rẩy của cô dần dịu xuống, lúc này mới một lần nữa xuyên qua tận cùng.

* * *Tiếp theo tự tưởng tượng* * *

Buổi sáng, ánh mặt trời vừa lên.

Lâm Lôi đỡ đầu như muốn nổ tung ngồi dậy, cô rõ ràng cảm thấy không thích hợp, cơ thể đau đớn, mỗi khúc xương đều giống như bị tháo xuống rồi gắn lại lần nữa, đau xót mệt mỏi, quan trọng hơn là cảm giác ở nơi đó.

cô say rượu mất lý trí rồi.

Chuyện như thế này lại xảy ra trên người cô.

"đã dậy rồi sao?" một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô.

Lâm Lôi từ từ quay đầu lại, lúc nhìn thấy Trình Hạo, lập tức kéo lấy chăn: "Anh đi ra ngoài..."

Trình Hạo nghe xong, cười nhẹ, anh đứng dậy: "Anh dùng phòng tắm trước."

Anh lại bạo dạn trần truồng đi vào nhà tắm.

Trời ạ!

thật sự là điên rồi!

Lâm Lôi ôm mặt mình, cô cần phải cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô nên đối mặt như thế nào, đợi đến khi nghĩ xong, Trình Hạo đã tắm gội, mặc áo tắm đi ra, nước theo da thịt trước ngực anh chảy xuống, cô vô tình nhìn thấy vết cào trên ngực anh, nhất thời vô cùng xấu hổ.

"Anh gọi đồ bên ngoài vào, ăn xong, anh đưa em về nhà."

Chẳng lẽ đàn ông đều như vậy, sau khi lên giường với một người phụ nữ xa lạ, còn có thể bình tĩnh dửng dưng như vậy?

Lâm Lôi từ từ ngẩng đầu lên, cố gắng dùng giọng thật bình tĩnh nói: "Trình tiên sinh, đêm qua là chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ không để trong lòng, mời anh đi đi, tôi sẽ thanh toán tiền phòng, chuyện này đến đây thôi."

"Đến đây thôi?" Trình Hạo cau mày, anh ngồi vào giường, nhìn bà vai lộ ra ngoài chăn của Lâm Lôi, ánh mắt lại càng thêm u ám: "Ý của em là chỉ chơi đùa tôi, bây giờ coi như xong?"

"Anh nói vậy gì đó?" Lâm Lôi tức giận nói: "Tôi còn chưa nói anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh lại còn nói tôi chơi đùa anh?"

"Được rồi, không phải chơi đùa, là lưỡng tình tương duyệt, nên chúng ta đã bắt đầu." Trình Hạo cười nhạt rồi mở miệng nói: "Sau này, tôi sẽ có trách nhiệm với em"

(Lưỡng tình tương duyệt: Hai tình cùng vui)

Lâm Lôi trừng mắt nhìn anh: "Theo tôi được biết, đường đường là Đồng sự trưởng của liên hợp tập đoàn Bắc Thần cũng là người Hoa Danh tại ngoại, đừng tìm tôi chơi trò này."

"Em nghĩ trước đó tôi theo đuổi em, là chơi đùa?" Nụ cười của Trình Hạo từ từ biến mất: "Tôi không có thời gian và tâm trạng đi quan tâm đến một người phụ nữ tôi không thêm đề ý."

Lâm Lôi cười lạnh: "nói vậy, mục đích theo đuổi tôi là thật lòng muốn kết hôn với tôi?"

Lông mày của Trình Hạo hơi nhíu lại, đôi mắt chăm chú nhìn Lâm Lôi: "Nếu tôi nói phải?"

"Tôi không tin." Lâm Lôi vô cùng bình tĩnh, giống như trước đó hai người căn bản không có quan hệ xác thật.

"Tại sao không tin? Em có gia thế tốt, giáo dục, công việc, vẻ ngoài, còn có tính cách và tư tưởng độc đáo, một cô gái đặc biệt như vậy, rất nhiều người theo đuổi, tại sao lại không tin?" Trình Hạo vẫn cười nhạt.

Mỗi một lời anh nói, đều làm Lâm Lôi càng thêm khổ sở, người khác đều nhìn thấy mặt xuất sắc của cô, nhưng còn mặt thâm hại, đau khổ, yếu đuối?

"Nếu tôi tốt như vậy, tôi cần gì phải uất ức bản thân đi tiếp nhận một người đàn ông tôi không thích?" Lâm Lôi kêu ngoao ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Trình Hạo, lại bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho nóng lên: "Cho nên Trình tổng, tôi từ chối anh. Anh đã nói, quân tử có sức mạnh thì không có nghĩa là làm loạn."

Người của Trình Hạo hơi nghiêng tới trước, anh cách Lâm Lôi một cm, bầu không khí giữa hai người vô cùng mờ ám.

"Em có thể thử với một người không có khả năng như Sở Ngự Tây, tại không không thử cùng tôi qua lại?"

Anh đột nhiên ném ra một trái boom.

Lâm Lôi kinh ngạc, làm sao anh biết chuyện giữa cô và Sở Ngự Tây?

Trình Hạo hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của cô, anh nhìn Lâm Lôi, tham muốn chiếm hữu trong mắt càng ngày càng mạnh: "Tôi mới là người đàn ông đầu tiên của em."

Lâm Lôi cảm giác được một nỗi sợ hãi không diễn tả nên lời, cô quay mặt qua chỗ khác, không khỏi nhớ đến đoạn ký ức ngắn ngủi hôm qua, cơ thể của cô lại có thể bị anh nhào nặn đến mềm mại, từ đau đớn đến vui sướng..

"Tôi cho em một tuần." Trình Hạo đột nhiên đứng dậy, nếu anh còn ngồi đó, chỉ sợ lại muốn làm ra chuyện cưỡng ép cô.

Trình Hạo thay quần áo, cơ thể cao lớn khỏe mạnh.

Anh chỉnh lại cúc áo, nhìn Lâm Lôi thật sâu, mới từ từ đi ra ngoài.

một lát sau, phục vụ khách sạn gõ cửa, ngoại trừ đưa đến bữa sáng bên ngoài, còn có một bộ quần áo.

Lâm Lôi nhìn cũng không nhìn, đợi sau khi phục vụ đi khỏi, cô mới vào phòng tắm.

Dấu vết trên người không cách nào che giấu, người trong gương nhìn qua có mấy phần say rượu, còn có cảm giác của một người phụ nữ quyến rũ xa lạ.

Sao anh ta có thể điên cuồng như vậy?

Trải qua chuyện này, cô buộc phải an ủi bản thân, trước đó là cô quá so đo, kỳ thực không tính là chuyện gì lớn.

Rửa mặt xong, cô quần khăn đi ra, muốn mặc quần áo của mình vào, mới phát hiện đều không mặc được.

Roi vào đường cùng, đành phải thay đồ của khách sạn đưa đến, cùng một nhãn hiệu với quần áo của cô.

Ngồi một lát, cô mới im lặng đi ra cửa, gọi xe đến đài.

không ai nói thêm bất cứ điều gì, nhưng có thể nghĩ đến, chuyện hủy hôn đêm qua, chỉ sợ đã truyền ra ngoài.

Nhưng mọi người nhìn chằm chằm làm cô có cảm giác khác thường, ngồi vào phòng làm việc của mình mới phát hiện, có một bó hoa hồng xanh đặt trên bàn làm việc của mình.

Chuyện này không hiếm thấy, hầu như các cô gái ở đài đều nhận được sự theo đuổi từ khắp nơi, bình thường cô không thèm nhìn đã mang đi xử lý. Nhưng không biết tại sao, lúc này cô lại có chút thấp thỏm, cầm tấm thiệp trong bó hoa lên, sau khi nhìn thấy hai chữ Trình Hạo, cô lập tức căng thẳng đến toát mồ hôi.

trên thiệp viết cái gì?

cô vừa muốn xem, thì có một biên đạo mới đi tới, ngạc nhiên hô lên: "Mười hai cánh hoa cộng lại nghĩa là muốn nói: "Người tình hoa hồng của anh, anh muốn trêu chọc em, sủng ái em, nuông chiều em! Anh muốn em làm Tinh Linh xanh của anh, nở nụ cười kiều ngạo với toàn bộ thế giới, tình yêu bay lượn trên trời, thật lãng mạn!"

(Tinh Linh: Những linh hồn, những vị thần thân thiện, ko chứa bóng tối và cái ác)

Mặt của Lâm Lôi đỏ lên, cô buồn bực xé tấm thiệp trong tay thành từng mảnh, cũng không để ý trên đó rốt cuộc đã viết cái gì, tiện tay cầm bó hoa kia ném vào sọt rác, lạnh nhạt nói: "Đừng nói nhảm "

Ngày hôm sau, vẫn là bó hoa giống vậy.

Lần này cô xem thiệp, phía trên chỉ viết một số: 6.

Ngày thứ ba, phía trên viết số 5, phía dưới là chữ ký rồng bay phượng múa của Trình Hạo.

Anh có ý gì đây?

Lâm Lôi cau mày, mới nhớ tới anh nói chờ cô một tuần.

thật là nhảm chán! Chẳng lẽ cho rằng đã xảy ra chuyện, cô sẽ đồng ý ở cùng với anh sao?

Ngày thứ bảy, trên đó viết số 1, cô vẫn không có phản ứng, chắc hẳn anh nhất định biết khó mà lui.

Buổi tối, tan tầm, đúng 8 giờ rưỡi, Lâm Lôi tẩy trang xong, từ trong phòng hóa trang đi ra, khuôn mặt khôi phục lại sự trong suốt, cô lái xe về nhà, vừa bước vào biệt thự, thì thấy đèn đuốc sáng trưng.

Trong nhà có khách sao?

cô vừa vào biệt thự, thì thấy ba mình đang tươi cười nói chuyện với một người, cô nhìn cũng không nhìn liền chạy lên lầu.

"Lôi Lôi..." Bộ trưởng Lâm mở miệng, nhẹ giọng gọi cô lại.

Lâm Lôi quay đầu, vô tình đối diện với cặp mắt kia, Trình Hạo vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng bên trong còn có ám hiệu phức tạp.

Anh ta muốn làm gì?

Thế giới này quả thực loạn rồi.

"Lôi Lôi, vị này chính là con trai của bác Trình, hai nhà chúng ta là bạn bè lâu năm, con qua đây nói chuyện một lát đi."

Từ khi nào anh ta lại trở thành bạn bè lâu năm với gia đình của cô?

Lâm Lôi không dám biểu lộ gì, nếu không với chỉ số thông minh và cáo già của ba, sợ rằng chỉ mong đẩy cô đi.

"Lôi Lôi, không ngại tôi gọi em như vậy chứ? Tôi là Trình Hạo, xin chỉ giáo thêm." Anh làm ra bộ dạng chính nhân quân tử.

Lâm Lôi cúi đầu, không thể không đưa tay ra.

Anh dùng sức nắm lấy, đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay cô, lại nhanh chóng buông ra, không ai nhìn thấy sự quấy rối vừa rồi của anh, chỉ có cô cảm giác được trò đùa đáng giận của anh.

Tán gẫu vô cùng nhạt nhẽo.

Lâm Lôi hoàn toàn không có hứng thú.

May mà Trình Hạo rất nhanh đã đứng dậy nói lời tạm biệt.

Cuối cùng Lâm Lôi cũng nhẹ nhàng thờ ra, vừa đứng dậy, thì nghe thấy bộ trưởng Lâm nói: "Lôi Lôi, thay ba tiễn Trình Hạo ra cửa đi."

Lâm Lôi mỉm cười đồng ý, nhưng ra khỏi cửa biệt thự, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Trình Hạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Tôi cho em thời gian bảy ngày để suy nghĩ, em đã không phản đối, nên tôi nghĩ đã ngầm đồng ý rồi."

"Anh có thể dừng tự mình đa tình như vậy không?" Lâm Lôi tức giận, trong bóng đêm, cô nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: "Tình một đêm anh hiểu không? Chính là một đập vỡ đôi, anh dây dưa không rõ như vậy, còn là đàn ông sao?"

"Anh có phải đàn ông hay không, em là người biết rõ." Trình Hạo đưa tay, lập tức ôm lấy eo cô: "Lôi Lôi, anh rất nhớ em."

"Anh buông ra." Lâm Lôi vặn vẹo cơ thể, thì nghe Trình Hạo thấp giọng nói: "không có gì, anh chỉ ôm một chút."

Cơ thể của Lâm Lôi cứng ngắc, lúc cô nhìn thấy nụ cười trên khóe môi của Trình Hạo, nhất thời có cảm giác bị tính kế, cô theo bản năng nhìn lại biệt thự, quả nhiên thấy hai cặp mắt!

Trời ạ, cư nhiên bị ba mẹ cô nhìn thấy!

"Anh..."

"Động dậy nữa, anh sẽ hôn em." Trình Hạo nhẹ giọng áp chế sự vùng vẫy của cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ nói: "Lôi Lôi, hãy nghe anh nói, anh biết nguyên tắc của em, một lần bất trung, cả đời không cần, nên em yên tâm, cơ thể và trái tim của anh đều trung thành với em, anh muốn ở chung với em, bởi vì anh yêu em."

"Anh nói bậy bạ gì đó?" Lâm Lôi buồn bực nói: "Chữ yêu trong miệng của anh cũng quá rẻ tiền rồi! Lên giường với một người phụ nữ, là có thể nói yêu, quả thực là đàn ông chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới!"

Trình Hạo cau mày, anh chống lên trán cô: "Ồ trong lòng em, đàn ông đều giống nhau sao?"

Lâm Lôi quay mặt đi: "Có gì khác nhau à?"

"Anh tặng em một chiếc BMW, em nhận, để ở bãi đỗ xe của đài truyền hình đã một năm rồi." Trình Hạo đột nhiên mở miệng.

Lâm Lôi nhớ đến chuyện này, lạnh nhạt trả lời: "Tôi quên mất."

"Em đã nói, chờ anh trở lại, thì cười một con ngựa trắng đến đón em, chuyện này em cũng quên rồi sao?" Trình Hạo nhàn nhạt mở miệng.

Hả? cô nói ra những lời này khi nào?

Lâm Lôi mơ hồ, ngẩng đầu nhìn Trình Hạo, đáy lòng lơ mơ hiện ra một chút suy đoán.

"Cũng đúng, lúc đó em mới chín tuổi." Trình Hạo nhẹ giọng nói.

Trong đầu của Lâm Lôi dần nổi lên bóng dáng mơ hồ của một người, thì ra bọn họ đều ở trong đại viện, sau đó anh ra nước ngoài...

cô xấu hổ cúi đầu: "Lúc đó thì nói làm gì, tôi đã quên, với lại anh thay đổi nhiều quá, tôi sẽ không ngu ngốc đến nỗi tin tưởng thanh mai trúc mã gì đó chứ?"

"Yên tâm, anh yêu em là sau khi trưởng thành." Trình Hạo dùng trán chống đỡ cô: "Là bởi vì sau khi trải qua quá nhiều hào quang rực rỡ, anh mới biết anh muốn gì. Cho nên..."

Trình Hạo lấy lại vẻ nghiêm nghị: "Lôi Lôi..."

Cái nhìn chăm chú của anh làm Lâm Lôi có chút mất phương hướng, cô không ngừng nhắc nhở bản thân, cô là người lý trí nhất, cô sẽ không phạm sai lầm, cô sẽ không bị mê hoặc, đàn ông đều giống nhau, anh nhất định đang dùng lời ngon tiếng ngọt, tuyệt đối không thể tin tưởng anh...

Chờ một chút...

Trình Hạo từ trong túi áo lấy ra một hộp nhẫn, xung quanh anh tràn ra vẻ quyến rũ: "Lôi Lôi, gả cho anh..."

Rối loạn.

Tất cả đều rối loạn.

Tuy chuyện sau đó vô cùng đặc sắc, một người đuổi một người chạy, nhưng kết quả mọi người cũng biết...

Ngoại truyện về Vân Hề: Anh ở đây chờ em

Phòng sinh.

Sở Ngự Tây căng thẳng siết chặt quả đấm, Niệm Niệm ở bên cạnh cũng vô cùng sốt ruột: "Ba ba, khi nào em trai mới sinh ra?"

Thương Đồng đã bị đưa vào một giờ, anh lại không thể vào trong, chỉ đi loay quanh lo lắng.

Lúc Vân Hề chạy đến, thở không ra hơi, cô hồn hển chạy đến trước mặt anh: "Anh, sinh chưa?"

cô mới xuống máy bay, vô cùng mệt mỏi, nước da phơi nắng đã trở thành màu lúa mạch, lại càng tăng thêm thần sắc khỏe mạnh.

"Dì út, còn chưa sinh!"

Sở Ngự Tây không biết sinh em bé lại giày vò như vậy, anh ở bên ngoài vô cùng lo lắng, trong đầu liên tục nghĩ đến những cảnh tượng cầu huyết trên phim, một bác sĩ đi tới, nghiêm túc hỏi: Bảo vệ người mẹ hay bảo vệ đứa bé...

Câu hỏi này vô cùng ngu ngốc, máu lạnh, BT! (Edit cũng không biết BT là gì nữa, chắc là câu chữ thê.)

Đương nhiên là tính mạng của người phụ nữ mình yêu quan trọng hơn!

cô mạo hiểm lớn như vậy để sinh con cho anh, anh có quyền gì để người khác quyết định sự sống chết của cô?

Anh không dám nghĩ, đành phải cầu nguyện, các cô đều bình an.

Khi Nhiệm Đông Khai đến, đúng lúc đụng phải Vân Hề, anh nhìn Vân Hề, đôi mắt sáng lên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ: "Vân Hề, em đã về?"

Sở Vân Hề gật đầu, còn chưa kịp trả lời, thì nghe bên trong có tiếng khóc oa oa của trẻ sơ sinh.

Sở Ngự Tây đã nhào tới cửa, sau khi bác sĩ đi ra, câu đầu tiên anh hỏi là: "Vợ của tôi thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, bởi vì lúc trước kiểm tra phụ khoa, Thương Đồng quyết định sinh tự nhiên, nên hơi chậm một chút, nhưng rất tốt, bác sĩ cười nói: "Mẹ tròn con vuông."

Sở Ngự Tây thở ra một hơi.

"Bọn họ lập tức ra ngay, xin chờ một chút." Bác sĩ tránh qua, Thương Đồng và em bé được đẩy ra.

Sở Ngự Tây bước lên nắm lấy tay Thương Đồng, kích động không biết nên nói gì.

Niệm Niệm lại chạy tới xem em bé, cô bé cười nói: "Mẹ, thật nhỏ!"

Nhiệm Đông Khai và Sở Vân Hề cũng bước lên, nhìn thấy em bé đáng yêu như vậy, đáy lòng dâng lên cảm xúc mềm mại, thứ quý giá nhất trong cuộc sống chính là kết tinh tình yêu này.

một nhà bốn người của Sở Ngự Tây và Thương Đồng hạnh phúc đi tới phòng điều dưỡng cao cấp, Nhiệm Đông Khai và Vân Hề không tiện đi vào, lúc này nên để lại một mình Sở Ngự Tây, hai người bọn họ đứng ngoài cửa sổ nhìn, cuối cùng Sở Vân Hề thở ra, cô quay đầu lại, mỉm cười nhìn Nhiệm Đông Khai: "Em phải trở về nhà nói tin vui này cho ba mẹ, tạm biệt!"

"Anh đưa em đi." Nhiệm Đông Khai đuổi theo.

"không cần, tài xế của nhà em ở dưới lầu." Sở Vân Hề khê nói.

Nhiễm Đông Khải hơi dừng bước, anh nhẹ nhàng nói: "VẬY...anh cũng đến thăm hỏi bác trai, bác gái một chút."

Sở Vân Hề không từ chối.

Đến dưới lầu, Nhiễm Đông Khải mở cửa xe: "Nếu cùng đường, vậy thì đi chung đi."

Nếu lại từ chối, tỏ rõ đang làm kiêu.

Sở Vân Hề đành phải im lặng ngồi vào vị trí cạnh tài xế.

Hai người ngồi trong xe, Nhiễm Đông Khải mở nhạc lên, lại là bài 《 Pháo Hoa 》, nhìn trăng tháng tám, Sở Vân Hề nhớ lại đêm giao thừa, anh và cô cùng xem trận pháo hoa đó. Vô cùng rực rỡ, hồi tưởng lại, giống như là một bộ phim cảm tuyệt vời, bọn họ đều nhìn lên trên, nhìn cảnh quan rực rỡ, rồi đã miễn cưỡng xa cách.

Vẫn luôn là sau khi ly biệt, mới nghĩ đến muốn quay trở lại, bất luận lại phải chờ đợi trong cô đơn, bầu trời đêm phá hoa ấy, khắc ghi trong trái tim tôi, là sự vĩnh hằng vô tận.

Bất luận cảnh quan tháng tám này có đẹp bao nhiêu, cô cũng sẽ ở trong đêm, nghĩ đến tối hôm đó, nghĩ đến đủ thứ chuyện ngày trước.

Trong cuộc sống, thì ra có một loại cảnh quan, nó không phải đẹp nhất, nhưng lại đặc biệt nhất.

Bởi vì trong cảnh quan đó có sự hiện diện của người kia, cho nên sẽ không giống như bình thường.

Bất luận là ở một thành phố nào, không có hơi thở của anh, cũng sẽ cảm thấy thiếu khuyết.

Bài hát kết thúc, Nhiễm Đông Khải tắt nhạc, dường như vô ý hỏi: "Lăng Mahal đẹp không?"

Vân Hề không nghĩ nhiều như vậy, trong mắt cô hiện lên một chút dịu dàng: "Rất đẹp, màu trắng của lăng Mahal bị trời chiều làm biến ảo màu sắc, từ vàng xám, vàng óng ánh, dần biến thành màu hồng nhạt, đỏ sậm, xanh nhạt, theo ánh trắng từ từ dâng lên, cuối cùng trở về màu trắng bạc. Lăng Mahal trong bóng đêm, lại càng thần bí kỳ lạ, nhưng làm cho người ta cảm thấy có chút đau thương."

Nhiễm Đông Khải khẽ gật đầu: "Đúng vậy, vua Shah Jahan vốn muốn xây cho mình một toà lăng mộ màu đen giống vậy, ở giữa gắn liền đá cẩm thạch đen trắng, đáng tiếc lăng Mahal vừa hoàn công, ông đã bị con trai của mình cầm tù, mỗi ngày chỉ có thể xuyên qua cửa sổ nhỏ, nhìn lăng Mahal ở phía xa..."

"thật quá thâm tình." Sở Vân Hề cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng quấn lấy tóc mình.

Nhiễm Đông Khải nắm tay lái, nhìn về mặt có chút thất vọng của Vân Hề, khẽ nói: "Vua Đường Minh Hoàng sau khi Dương Quý Phi chết cũng vậy. Nhưng anh nghĩ đối với bọn họ cuộc đời này như thế là đủ."

Sở Vân Hề cau mày, quay sang Nhiễm Đông Khải: "Sao anh lại nói vậy?"

Nhiễm Đông Khải thờ dãi: "Ít nhất khi đối phương còn sống, bọn họ đã yêu nhau sâu đậm."

Trái tim của Sở Vân Hề hơi lay động, ý của anh là gì?

Bóng đêm có chút mập mờ.

---- Vũ Quy Lai ----

Tiệc một trăm ngày của cháu đích tôn nhà họ Sở, tự nhiên hết sức long trọng.

Nhân vật chính được Thương Đồng ôm trong ngực, Sở Ngự Tây ôm Niệm Niệm, đã trở thành tiêu điểm.

Cuối cùng cha con nhà họ Sở cũng hóa giải bất hoà, trên mặt đều nở nụ cười hạnh phúc.

Vân Hề ngồi ở một góc, khuôn mặt cũng tràn đầy niềm vui.

cô không chú ý, bên cạnh có một người đàn ông gọi cô mấy tiếng: "Chị dâu nhỏ?"

"Chị dâu nhỏ?"

Sở Vân Hề thấy mọi người đều không có phản ứng, mới quay qua, nhìn thấy bên cạnh có một người đàn ông, đang mỉm cười với cô.

"Anh gọi tôi sao?" Sở Vân Hề hoàn toàn mờ mịt, từ khi nào cô đã trở thành chị dâu nhỏ rồi?

Lúc này Nhiễm Đông Khải đi qua, người đàn ông kia đứng dậy: "Nhiễm đại ca, đã lâu không gặp, bị chị dâu nhỏ quản quá chặt sao?"

Nhiệm Đông Khải mỉm cười trả lời hai ba câu, Sở Văn Hề mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra người khác cũng không biết nội tình, còn tưởng hai người bọn họ còn là vợ chồng.

"Đúng, tôi cam tâm tình nguyện trở thành người bị vợ quản chặt." Nhiệm Đông Khải nhân tiện ôm lấy Sở Văn Hề, bộ dạng vô cùng tự nhiên.

Lúc này mấy người có quen biết với Nhiệm Đông Khải cũng đi tới mời rượu, lần đầu tiên Sở Văn Hề tiếp xúc với bạn bè của anh, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Nhiệm Đông Khải dường như rất vui vẻ để cho mọi người biết, anh lén lút ở bên tai Văn Hề nói mấy câu, khiến Văn Hề vô cùng khó xử, anh muốn cô đừng lật tẩy anh, nhưng...

Anh không sợ người khác hiểu lầm sao?

Rất không dễ gì hai người mới thanh tịnh lại một chút, Văn Hề vội vàng đẩy tay anh ra: "Đông Khải, bọn họ đều hiểu lầm rồi..."

"Xuyt..." Nhiệm Đông Khải đưa tay đặt lên môi cô, anh khẽ nói: "Anh muốn đâm lao phải theo lao thì làm sao bây giờ?"

"Hả?" Tại sao lại có chuyện như vậy?

Sở Văn Hề vô cùng lúng túng, khẽ giọng nói: "Anh đừng như vậy."

Nhiệm Đông Khải khẽ thở dài, anh lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở album ảnh, đưa cho cô xem: "Đây là lúc em đến lăng Mahal, anh chụp cho em, còn có tấm này, là em đang ở trên phố Băng Cốc, tấm này là cung Versailles ở Pháp, tấm này là Great Barrier Reef ở Australia, tấm này là di tích cổ của người Maya ở Mexico..."

Sở Văn Hề nhìn những tấm hình này, không thể tin được, anh vẫn luôn đi theo cô?

Vậy mà cô không hề hay biết.

trên ảnh chụp phong cảnh xa gần và cô, mũi của cô hơi đau xót.

"Anh đang làm gì vậy?" sự kiên cường vừa rồi của Sở Văn Hề lập tức mềm xuống.

Nhiệm Đông Khải khẽ đưa tay, ôm lấy hai vai cô: "Bởi vì anh không muốn bỏ lỡ một lần nữa, không muốn để lại nuối tiếc, anh chỉ muốn trân trọng một người con gái tốt như em, anh không vội, anh sẽ chờ đến khi em quay lại, bao lâu anh cũng chờ em."

Hạnh phúc, có phải luôn không chân thật như vậy hay không.

---- Vũ Quy Lai ----

Hàn Thành.

Nhiệm Đông Khải dẫn theo Văn Hề đứng trước một ngôi mộ, anh cúi đầu thật sâu với ngôi mộ hợp táng đó: "Ba, mẹ, em gái, con dẫn theo Văn Hề đến gặp các người, cô ấy là một cô gái thuần khiết, cũng là người sau này bầu bạn với con suốt đời, trước kia không dẫn đến gặp các người, đều là lỗi của con, bây giờ các người yên tâm, con nhất định sẽ quý trọng những thứ con có được, nắm lấy hạnh phúc của con."

Văn Hề ngượng ngùng đứng trước ngôi mộ, cô đặt xuống một bó hoa màu trắng, khẽ nói: "Xin hai người yên tâm, con đã bỏ qua khúc mắc, sẽ quý trọng tình cảm của chúng con."

Mùa thu tháng mười, một năm trôi qua, lá cây vàng óng rực rỡ.

Ở trước mộ của Triệu Hải Thâm, là Sở Ngự Tây và Thương Đồng, bởi vì em bé còn nhỏ, nên chỉ có hai người bọn họ đến, Sở Ngự Tây nắm tay Thương Đồng, có lẽ đang hạ một lời hứa.

Bọn họ sẽ mãi mãi yêu nhau.

Thế giới này, mặc dù có rất nhiều rối rắm, đau khổ, nhưng bởi vì chúng ta có tình yêu, nên từng bước đi tới, đều có thể kiên trì đến cùng, đều có thể vượt qua.

-----Hoàn trọn bộ-----

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tội Yêu 2, Hợp Đồng Tàn Nhẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.